ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசனம்

பாலகாண்டம்.

யாவரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு

ஸ்ரீமத் உபயவேதாந்த

எம்பெரிம்படி திருமலை லக்ஷ்மிகுமார கோடிகன்னிகாதானம்,

வித்துவான் அஷ்டாவதானம்,

மேலபாக்கம்,

ாதேசிகதாதாசாரியசுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்

மொழிபெயர்த்து,

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கோமளபுரம்,

இராஜகோபால்பிள்ளையவர்களால்,

எழுத்துச்சொற்றொடர்க் குற்றங்களற

ஆராய்வித்து,

படத்தின் அட்டவணை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை.

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமபிரான் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண வசனம்

கடவுள்வணக்கம்.

శుక్లాంబరధరంవిష్ణుం శశివర్ణంచతుర్భుజమ్।
ప్రసన్నవదనంధ్యాయే త్సర్వవిఘ్నోపశాంతయే॥

சுக்லாம்பரதரம்விஷ்ணும் சசிவர்ணம்சதுர்ப்புஜம்
ப்ரஸன்னவதனந்த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோபசாந்தயே

(இதன்பொருள்) வெள்ளைவஸ்திரந்தரித்திருக்கின்றவரும், சந்திரனுக்கொப்பான வெண்ணிறமுடையவரும், நான்கு திருத்தோள்களையுடையவரும், மங்களகரமான திருமுகமண்டலமுடையவருமாய் எழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை எல்லாவிக்னங்களும் நிவர்த்தியாகும்பொருட்டுத் தியானஞ்செய்யவேண்டும்.

வால்மீகிவணக்கம்.

కూజంతం రామరామేతి మధురం మధురాక్షరమ్।
ఆరుహ్య కవితాశాఖాం వందే వాల్మీకికోకిలమ్॥

கூஜந்தம்ராமராமேதி மதுரம்மதுராக்ஷரம்
ஆருஹ்யகவிதாசாகாம் வந்தேவால்மீகிகோகிலம்

(இ-ள்) கவித்துவமென்கிற மரத்தின் கிளைமேலேறி ராமராம என்று மதுரமாகவும், மதுரமான எழுத்துக்களுள்ளதாகவும், கூவிக்கொண்டிருக்கிற வால்மீகிமுனிவராகிய குயிலை நான் வந்தனஞ்செய்கிறேன்.

యః పిబన్ సతతం రామ చరితామృతసాగరమ్।
అతృప్తస్తం మునిం వందే ప్రాచేతసమకల్మషమ్॥

யஃபிபந்ஸததம்ராம சரிதாம்ருதஸாகரம்
அத்ருப்தஸ்தம்முநிம்வந்தே ப்ராசேதஸமகல்மஷம்

(இ-ள்) எவர் ஸ்ரீராமசரித்திரமாகிய அமுதக்கடலை எப்போதும் பானஞ்செய்துகொண்டிருந்தும் திருப்தியடையாதவராயிருக்கிறாரோ, பரிசுத்தராகியும் வருணகுமாரராகியும் உள்ள அந்த வால்மீகிமுனிவரை நான் துதிக்கிறேன்.

వాల్మీకేర్మునిసింహస్య కవితావనచారిణః।
శృణ్వన్ రామకథానాదం కో న యాతి పరాం గతిమ్॥

வால்மீகேர்முனிஸிம்ஹஸ்ய கவிதாவநசாரிண:
ச்ருண்வந்ராமகதாநாதம் கோநயாதிபராங்கதிம்

(இ-ள்) கவித்துவமென்கிறகாட்டில் சஞ்சரிக்கிறவான்மீகராகிய முனிவர்களின் சிங்கத்தினுடைய ஸ்ரீராமகதையாகிய தொனியைக்கேட்கின்றவனெவன்தான் மேலானகதியை அடையாமலிருக்கிறான். காட்டிலுள்ள சிங்கத்தின் தொனியைக் கேட்கிறவன் மேன்மையான (நடக்கிற) வழியை அடைவான் என்கிற உபமானப்பொருள் இதில் தோன்றும்.

இந்த ராமாயணஞ்செய்த முனிவருக்கு வால்மீகி என்கிற திருநாமம் எப்படி வந்ததென்றால் (வல்மீகம்) புற்று - அதினின்று பிறந்ததனால் வால்மீகி என வந்ததென்றறிக. ஒருகால் இவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது இவர்மேல் புற்றுகட்டி மூடிக்கொண்டது. அதுமழைபெய்துகரைய இவர் தோன்றினது பற்றிப் புற்றிற் பிறந்தவர் என்கிறது அன்றியும் (பிராசேதஸர்) என்கிறபெருமுனி (பிரசேதஸ்) வருணன், அவன் குமாரராதலால் (பிராசேதஸர்), புற்றுகரையும்படி மழைபொழிவித்தவன் வருணனாதலால் அப்படி சொல்லப்பட்டது இவருடையகுலம் பிருகுகுலம் ஆதலால் இவருக்கு

ஆஞ்சனேயர் ஸ்தோத்திரம்.

ఆంజనేయమతిపాటలాననం కాంచనాద్రికమనీయవిగ్రహమ్।
పారిజాతతరుమూలవాసినం భావయామి పవమాననందనమ్॥

ஆஞ்சநேயமதிபாடலாநநம் காஞ்சநாத்ரிகமநீயவிக்ரஹம்
பாரிஜாததருமூலவாஸிநம் பாவயாமிபவமாநநந்தநம்

(இ-ள்.) அஞ்சனாதேவிகுமாரரும், மிகச்சிவந்த திருமுகமுடையவரும், மஹாமேருவுக்கொப்பான திவ்யசரீரமுடையவரும், பாரிஜாதவிருக்ஷத்தின் கீழேவாசஞ்செய்கிறவருமான வாயுகுமாரரான அனுமானைத் தியானிக்கிறேன்.

యత్రయత్ర రఘునాథకీర్తనం తత్రతత్ర కృతమస్తకాంజలిమ్।
బాష్పవారిపరిపూర్ణలోచనం మారుతిన్నమత రాక్షసాంతకమ్॥

யத்ரயத்ரரகுநாதகீர்த்தநம் தத்ரதத்ரக்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம்
பாஷ்பவாரிபரிபூர்ணலோசநம் மாருதிந்நமத்ராக்ஷஸாந்தகம்

(இ-ள்.) எவ்வெவ்விடங்களில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்தோத்திரம் நடக்கின்றதோ அவ்விடங்களிலெல்லாம் சிரசிற் கைகூப்பிப் பணிகின்றவராயும், ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த திருக்கண்களுடையவராயும், இராக்ஷதருக்கு எமனானவராயுமிராநின்ற வாயுகுமாரரைச் சேவியுங்கள்.

మనోజవమ్మారుతతుల్యవేగం జితేంద్రియంబుద్ధిమతాంవరిష్ఠం।
వాతాత్మజంవానరయూథముఖ్యం శ్రీరామదూతంశిరసానమామి॥

மநோஜவம் மாருததுல்யவேகம் ஜிதேந்த்ரியம்புத்திமதாம்வரிஷ்டம்
வாதாத்மஜம்வாநரயூதமுக்யம் ஸ்ரீராமதூதம்சிரஸாநமாமி

(இ-ள்.) மனதின் வேகத்தையுடையவராயும், வாயுவின் வேகத்தையொத்த வேகமுள்ளவராயும், இந்திரியங்களையெல்லாம் ஜயித்தவராயும், புத்திமான்களுக்குள்ளே சிறந்தவராயும், வாயுவின்புத்திரராயும், வானரசேனாபதிகளுக்குள் முக்யராயுமிருக்கிற ஸ்ரீராமதூதரான அனுமானை நான் தலைவணங்கிவந்தனஞ்செய்கிறேன். (மனதின்வேகமாவது காரியத்தைவெகுசீக்கிரத்திற் கண்டுபிடிக்கும்படியான சக்தி.)

(பார்க்கவர்) என்கிற திருநாமமுமுண்டு. அந்தப்பிருகு வம்சத்திற்பிறந்த (பிரசேதஸ்) என்கிற ஒருவருக்குப் புத்திரர் ஆதலால் (பார்க்கவர்) என்றும் (பிராசேதஸர்) என்றும் பெயரென்சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

சதுர்முக பிரமா தமது லோகத்திலே நூறுகோடி சுலோகமாயிருக்கிற ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைப் பூமியிலுள்ளோருக்கு விளங்கும்படிச் சுருக்கமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தமது புத்திரராகிய நாரதமுனிவரை வால்மீகரிடம் அனுப்பினரென்று தெரிந்துகொள்ளத் தக்கது.

ஸ்ரீராமாயணத்தின் துதி.

వాల్మీకిగిరిసంభూతా రామసాగరగామినీ।
పునాతుభువనంపుణ్యా రామాయణమహానదీ॥

வால்மீகிகிரிஸம்பூதா ராமஸாகரகாமிநீ
புநாதுபுவநம்புண்யா ராமாயண மஹாநதீ.

(இ-ள்) வால்மீகியாகிய மலையிற்பிறந்து ஸ்ரீராமபிரானாகிய கடலைச் சேருகின்றபரிசுத்தமான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பெரியநதியானது உலகத்தைப் பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவது.

శ్లోకసారసమాకీర్ణం సర్గకల్లోలసంకులం।
కాండగ్రాహమహామీనం వందే రామాయణార్ణవం॥

ச்லோக ஸாரஸமாகீர்ணம் ஸர்க்ககல்லோலஸங்குலம்
காண்டக்ராஹ மஹாமீநம் வந்தேராமாயணார்ணவம்

(இ-ள்) சுலோகங்களுடைய சாரமாகிய தண்ணீர் நிறைந்ததும், ஸர்க்கங்களாகிய அலைகளோடு கலந்திருப்பதும், காண்டங்களாகிய முதலைகளையும் பெருமீன்களையு முடையதுமான ஸ்ரீராமாயணமாகிற சமுத்திரத்தைச் சேவிக்கின்றேன்.

వేదవేద్యేపరేపుంసి జాతేదశరథాత్మజే।
వేదఃప్రాచేతసాదాసీత్ సాక్షాద్రామాయణాత్మనా॥

வேதவேத்யேபரேபும்ஸி ஜாதேதசரதாத்மஜே
வேதஃப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா

(இ-ள்) வேதத்தினாலே அறியும்படியான பரமபுருஷன் தசரதருடைய குமாரராக அவதரித்தபோது, அவரை அறிவிக்கிறவேதமும் வால்மீகமுனிவரினின்றும் நேராய ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸ்வரூபத்தினாலே அவதரித்தது.

ஸ்ரீராமஸ்தோத்திரம்.

ఆపదామపహర్తారం దాతారంసర్వసంపదాం।
లోకాభిరామంశ్రీరామంభూయో భూయోనమామ్యహం॥

ஆபதா மபஹர்த்தாரம் தாதாரம்ஸர்வஸம்பதாம்
லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூயோ பூயோ நமாம்யஹம்.

(இ-ள்) தம்மை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு நேர்ந்த சகல ஆபத்தையும் போக்கும்படியானவரும் சகலசம்பத்தையும் பிரசாதிக்குந் தன்மை

யுள்ளவரும், உலகங்களெல்லாஞ் சந்தோஷிக்கும்படியான திவ்ய கல்யா ணகுணங்களுள்ளவருமான ஸ்ரீராமபகவானை நான் அடிக்கடி தெண்டனி டுகிறேன்.

రామాయరామభద్రాయ రామచంద్రాయ వేధసే।
రఘునాథాయనాథాయ సీతాయాఃపతయేనమః॥

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராயவேதஸே
ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயாஃபதயேநமஃ

(இ-ள்) யாவருடைய இருதயங்களுமிவரிடத்திறபொருந்திக களிக கினறதைபபறறி (ராம) எனறு வசிஷடமாமுனிவரால திருநாமஞசாத தபபடடவரும, மநதிரிமாாமுதலியவாகளால தஙகளுககுசசகலநன்மை களையுஞ செயயுமபடியான குணததைபபறறி அததிருநாமததோடு (பத்ர) எனகிற சொலலையுஙகூடடி ராமபததிரா எனறு கூறபபட்ட வரும, அபபடியே நாடடிலுளளோரால பாரதநமாததிரததிலே தாபங களையெலலாம்போககி ஆநநததததை விளைபபதனால (சநதிர) என்கிற பதததைககூடடி (ராமசநதிரன) எனறு கொண்டாடபபடடவரும், முனிவாகளால இவருடைய சொருபவுண்மையையறிநது மோக்ஷ விரோதிகளான சகலபாபஙகளையும போககுமவராதலால (வேதஸ்) எனறு துதிககபபடட வரும, அநத ரகுவமிசததாாகளுடைய பெருமை இவா திருவவதாரததாலேவிளஙகிக காககபபடடதனால அககுலததா ரால ரகுநாதனெனறு எடுததுசசொலலபபடடவரும, சீதாபிராடடி யால தனபிராணநாத னெனறைபபறறி நாதஎன்று கூபபிடடு மகிழபபெ றறவரும, ஜனகபடடணததாரால இவா நமமுடைய சீதையின நாயக ரென்று கொண்டாடபபடடதனால சீதாபதி எனகிறதிருநாமமு பெறறவ ருமான ஸ்ரீராமபிரானுககுத தெண்டஞ சமாபபிக்கிறேன்.

నమఃకోదండహస్తాయ సంధీకృతశరాయచ।
దండితాఖిలదైత్యాయ రామాయాపన్నివారిణే॥

நமஃகோதண்டஹஸ்தாய ஸந்தீக்ருதசராயச
தண்டிதாகிலதைத்யாய ராமாயாபந்நிவாரிணே.

(இ-ள்.) கையில விலலேநதி அமபுகளை அதில தொடுத்து அசுரர் களையெலலாம சஙகரிதது ஆபததுககளை நிவாரணஞசெயயவலல ஸ்ரீராம மூாததிககுத தெண்டஞசமாபபிக்கிறேன.

(அ)

ఆర్తానామార్తిహన్తారం భీతానాంభీతినాశనం।
ద్విషతాంకాలదణ్డం శ్రీరామచంద్రనమామ్యహం॥

ஆர்த்தாநாமார்த்திஹந்தாரம் பீதாநாம்பீதிநாசநம்
த்விஷதாங்காலதண்டம் ஸ்ரீராமசந்த்ரந்நமாம்யஹம்

(இ-ள்) துன்பப்பட்டவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்குகிறவரும், பயந்தவர்களுடைய பயத்தை நாசம் பண்ணுகிறவரும், சத்துருக்களுக்கு யமதண்டம்போலிருக்கிறவருமான ஸ்ரீசீதாபிராட்டியோடு கூடின ராமசந்திர சுவாமியை நான் தண்டனிடுகிறேன்.

ஸ்ரீ ராமர் துணை.

ஸ்ரீமத்ராமயணம்.

பாலகாண்டம்.

முதல்சருக்கம்.

நாரதர் வால்மீகமுனிவருக்கு ஸ்ரீராமசரிததிர முபதேசித்தது.

ஒருகால, பிரஹ்மதியானததிலும, வேதவேதாநதஙகளையோது வதிலும, ஒழிவிலலாதவராய, வியாகரண முதலான சாஸ்திரஙகளை யறிநதவாகளுககுளளும போதிககிறவாகளுக குளளுஞசிரேஷ்டராய, அஞஞானததைப போககுந திறனுடையவ ராதலாலே நாரதரென் னுந திருநாம முளளவராய இராநினற சிறநதமுனிவரை, பலவிருதங களை அனுஷ்டிதது நிாமல இருதயமுடையவராயும, பகவானுடைய சொருபசுபாவஙகளையறிய ஆவலகொணடவராயுமுள்ள வானமீக முனிவா தெணடன் சமாபபிதது வினவினா.

எப்படியெனில்-இவ்வுலகத்திலிக்காலத்திலே சகலகல்யாணகுண ங்களுமுடையவராயார்-தமக்குக்கீழ்ப்பட்டவர்களோடும (இவர் தாழ்ந்த வரென்று அலக்ஷியஞ் செய்யாமல) கலந்து நேசிக்கின்றசவுசீலயகுண முடையவராயார்-தமக்கொருதுன்பமு நேராமலே பிறரைவெல்லுந் திற முடையவராயார் - பொதுவாயுஞ் சிறப்பாயுமுள்ள சகல தருமங்களையு மறிந்தவர்யார்-ஒருவர், உபகாரமென்று நினைத்து ஒன்றைச்செய்தால் அதைப்பெரிய உபகாரமாக உணர்கிறவராயார்-எப்படிப்பட்ட சங்கடங் களிலும் தாம்சொன்ன பேச்சைத் தவிராதவராயார் - ஒருகாரியத்தைப் பிடித்தால் இடையில் அதைத்தள்ளிவிடாமல் நிறைவேற்றும்படியான மனப்பிடிப்புள்ளவராயார்-தங்குலாசாரத்தை விடாமல அனுஷ்டிப்பவர் யார்-சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் நன்மைசெய்கிறவராயார்-சகலவேத சா ஸ்திரங்களையும் நன்கு யுணர்ந்திருக்கிறவராயார்-அந்தசாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களை யெல்லாமெடுத்து நிரூபிக்கும்படியான சாமர்த்திய முள் ளவராயார்-எப்படிப்பட்ட காரியத்தையும் நிறைவேற்ற வல்லவராயார்- என்றும் ஒருதன்மையாய யாவர்க்கும் பிரியமான காட்சியுடையவராயார்- அசைக்கக்கூடாத தைரியமுடையவராயார் - கோபத்தைவென்று சுவா தீனமாக்கிக்கொண் டிருக்கிறவராயார்-ஒப்பில்லாத காந்தியுள்ளவராயார்- நல்லகுணங்களிலேயும் குற்றம ஏறிடும்படியான பொறாமையில்லாதவர் யார், யுத்தத்திலே கோபங்கொண்ட எவனைக்கண்டால் தேவதைகளும பயப்படுவார்கள்-இப்படிப்பட்ட புருஷனைக்கேட்டறிய அடியேன் விரு ம்புகின்றேன், இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்கு மிகுந்தகுதூஹல மிருக் கின்றது-தேவரீர் மகிமைபெற்ற ரிஷியாகையாலே இப்படிப்பட்ட மகா புருஷனை யறியும்படியான சாமார்த்தியமுள்ளவர் ஆதலால் அடியேனு க்கு அருளிச்செய்யவேண்டும என்று-இப்படி வினவிய வான்மீகியின் வசனத்தைக் கேட்டு மூன்றுலகமு மறிந்தவரான நாரதபகவான், ஓ! வால்மீகரே சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றுசொல்லி ஸ்ரீராமஸ்மரணம வந்து இதை நாம சொல்லப்பெற்றோமே என்று மிகுந்தகளிப்புள்ளவ ராய் அருளிச்செய்யத் தொடங்கினார்.

ஓய முனிவரே! நீர்வினவிய குணங்கள் சிலவாயிருந்தாலும் ஒவ வொன்றிலும பல அடங்கி யிருத்தலாலே அநேகங்களா யிருக்கின் றன, அன்றியும், சிருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எவரிடத்திலுங் கிடைக்கத்தக் கனவல்ல, ஆதலால், முன்பு பிரமாவினிடத்திற்கேட்ட அர்த்தங்களை நினைத்து அந்தக் குணங்களோடு கூடினபுருஷனைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்—இக்ஷுவாகு குலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீராமனென்பவனை நீரும் பிறரே சகலஜனங்களும் அறிவார்களே, அவர்தாம மாறுதலில்லாம லொரேதன்மையானசொரூபமுள்ளவர்-எப்படிப்பட்டதையுஞ் சாதிக கத்தக்க சக்தியுள்ளவர்-எல்லாவற்றையும் விளக்கும்படியான பிரகாச முள்ளவர் நிலையான ஆநந்தமுள்ளவர்-எல்லாவற்றையும வசப்படுத்தி னிறபவர், சிறந்தபுத்தியுள்ளவர், கலங்காத ஏற்பாடுள்ளவர், சிறப்பான

வாக்குடையவர், மேன்மையான ஐசுவரிய முடையவர், தம்பகையா யுள்ளவர்களை நாசஞ்செய்ய வல்லவர், அன்றியும், பரந்தோட் பட டைகளும்திரண்டுருண்ட திருக்கைகளும்சங்குபோன்றகழுத்தும், கொ ஞ்சம் உப்பிய தாடைகளும், பரந்து உயர்ந்து கூடினமா யிராநின்றமார் பும், மிகவுமேன்மையான விலைத்தாங்கத்தக்க திருமேனியும், சதைபி டித்து வெளிக்காணாத கண்டத்தினடி யெலும்புகளும், சத்துருக்களெல் லாம் ஒடுங்கிப் போம்படியான திருமேனித் தோற்றமும், முழங்கால் வரைக்குந் தொங்கும் படியான புஜங்களும், வட்டமான சிரசும்,பரந்து விளங்காநின்ற நெற்றியும், யானைபோல கம்பீரமான நடையும், மிகக் குறைவு மிகக்குள்ளமுமில்லாமல் தொண்ணூற்றாறங்குல அளவுள்ள தேகமும், ஏற்றக்குறைவுகளில்லாமல் சமமாய்ப் பிரிந்த அவயவங்க ளும், கண்டோர் கண்களைக் கவரும்படியாய் வழவழுண்டு விளங்குகிற நிறமும் பொருந்தினவர், மஹா தேஜசுள்ளவர்; தாமரை யிதழ்போல விசாலமாயும் நீண்டும் செவ்வரியோடியு மிராநின்ற திருக்கண் களுள்ளவர், நல்ல காந்தியுள்ளவர், சாமுத்திரிக சாஸ்திரத்திற் கூறிய படி சகல சுபலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்; சகலதருமங்களையு மறிந்தவர்,பிரதிக்கினை தவிராதவர், சகல பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வதி லிருப்பவர், இப்படிப்பட்ட குணங்களுள்ளவரென்று கீர்த்தி பெற்றவர், எல்லாவற்றையும் ஒருமிக்க அறியுந் திறமுள்ளவர், மகாப ரிசுத்தர், அடுத்தவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமா யிருப்பவர், தம்மை ஆசிர யித்தவர்களை ரக்ஷிப்பது முதலான நற்காரியங்களையே யோசிப்பவர், சதுர்முகனைப்போலே யாவர்க்கும் முதல்வராய்த் தோன்றுகிறவர், லக்ஷ்மீவிலாசம் பொருந்தினவர், யாவரையும் போஷிக்கவல்லவர், தமது அன்பர்க்கு விரோதிகளைக் களையவல்லவர். இன்னமுங்கேளும்- இன்னாரினையாரென் றெண்ணாமற் சகல பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கிறவர், பாவிகளைத் தண்டித்துத் தருமத்தை நிலைப்படுத்துகிறவர், தமது கட மைகளான தருமங்களைத் தவறாது நடத்துகிறவர், தம்மைப்பற்றின வர்களை விசேஷமாகக் காப்பாற்றுகிறவர், சகல வேதங்களின் உண் மையான பொருளையும் அப்படியே வேதாங்கமான வியாகரண முதலிய வைகளின் உண்மைப்பொருளையுமறிந்தவர்,விசேஷமாய்த்தனுர்வேதத் தில் வல்லமைபெற்றவர், இன்னுமுள்ள தர்மசாஸ்திர முதலான பல சாஸ்திரங்களின் தத்துவமுற்றுணர்ந்தவர், ஒருகாற்கண்டதையும் மறவா மலிருக்கும்படியான ஞாபகசக்தியுள்ளவர், ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஒன்றின்மேலொன்றாய்க் கிளைக்கின்ற புத்தியின் தோற்றமுடையவர், யாவர்க்கும் பிரியமானவர், மிக நல்லவர், கம்பீரமான இருதயமுள்ள வர், நன்றாய்ப்பேச வல்லவர், சமுத்திரம் நதிகளாலே அடையப்படு வதுபோலப் பெரியோர்களால் எப்போதும் வந்தடையப்பட்டவர், எவருந்தம்மிடம் வரும்படியான மேன்மையுள்ளவர், பக்ஷபாதமில்லா லாமல் நியாயத்தை நடத்துகிறவர், எப்போதும் யாவருக்குந் தமது தரிசனம் விருப்பமா யிருக்கும் படியானவர், நானெத்தனைதா னெடுத்

து சொலலமாட்டுவேன,—இபபோசொனனவைகளுஞ சொலலாத வைகளுமான சமஸதகலயாண குணஙகளும நிறைநதவா, இபபடிப பட்டவா கவுஸலயாதேவிககு ஆநநதமபெருகும்படி அவள காபபததி லவதரித்தவா, இனனுமும லோகதிருஷ்டாந்தஙகளாலே அவா குணங களைச சொலலுகிறேனகேளும-அவா கமபீரததனததிலே கடலையொ ததவர், தயிரியததிலே இமையகிரியை யொததவா, எதையுஞ சாதிக குமபடியான சகததியிலே விஷ்ணுவாகிய தமமோடே தாமொததவா, பாாககபபாாக்க ஆநந்தமுணடாககுவதிலேசநதிரனுககுச சமமானவா, கோபமவநதகாலததில பிரளயகாலதது அககினியைபபோலே தகிகக வலலவா, பொறுமையிலே பூமியைப போனறவா, கொடுககுங குணத திலே குபேரனை யொபபானவா, சததியததிலே தருமதேவதையே மறறொரு ரூபஙகொணடது போனறவா, அலலது எமதாமராஜனைப போனறவா, இபபடி ஒவவொரு குணததில ஒவவொருவா சமானரெ னறு சொலலலாமே யலலாமல எலலாகுணமு நிறைநத வேறொருவ ரிலலாமையா லிவருககு ஒபபேயிலலை. *

இபபடிப்பட்ட குணஙகளோடு கூடியிருபபதனால சிரேஷடரா யும், மூததகுமாரராயும, தனககுபபிரியமானவராயும, இருககிற அநத ஸ்ரீராம மூாததியை ராஜியததிலுளளவாகளெலலாம விருமபியதனா லும், இளவரசனாககவேணடுமெனறு தசரத சககரவாததி இசசிதது அதற்கு வேண்டியவைகளைச சேகரிததாா அவைகளைககணடு அநத மஹா ராஜாவினுடைய பாரியையாகிய கைகேசியானவள, பூாவததில சம்பராசுர யுத்தததில தனககு அவா இரண்டுவரங கொடுத திருநதத னால,ஒன்றுக்கு ஸ்ரீராமன வனவாசஞ செயயும படியாகவும மறறொன றுககுப பரதனுககுப படடாபிஷேகஞ செயவிககுமபடியாகவும அநத

* வாலமீகி முனிவா அயோததியின சமீபததிலேயே வாசஞசெயபவ ராதலால தேசதேசங்களும அறிநதுகொணடாடுகினற ஸ்ரீராம பிரானையும அவருடையகுணதி சயஙகளையு மிவருமறிந்திருகக, இவவிஷயததை தேவமுனியான நாரதபகவானைககேட டறிய வேணடுவதில்லை-அவரும, நான் நானமுகக கடவுளிடம கேடடவைகளை நினைத் துச் சொல்லுகிறேனெனறு சொல்லவேணடுவதுமிலலை. ஆகவே வாலமீகி முனிவர் கே ட்டது எதுவெனறால இககாலதது லிவவுலகததில பகவானுடைய அவதாரபுருஷன யார் எனபதே-அதை மறறெவரிடததிலும காணககூடாத திவயகுணஙகளின முகமாகக் கேட்டாா-நாரதரும அககருததையறிநதே ஸ்ரீராமபிரானே திவயாவதார புருஷனெனறு எடுதது முதலில பரததுவததுககு உரிய குணஙகளையும,பினபு ஆசிரயிபபதறகுத தகக சவுநதரிய சவுசீலயாதி குணஙகளையும, மனுஷியாவதாரததிலும அககுணஙகள குறை யாம லிருபபதையுங காட்டினாரெனறு பெரியோா சொலலுகினறனா. இககுணஙகளெல் லாஞ செயகைகளாலேயே வெளிபபடுமாகையால் அவறறைத திருஷடாநதப படு த்துமபடி நாரதா ஸ்ரீராம சரிததிரஙகளைப பினனெடுதது உரைததாா இல்லாமற போனால் வாலமீகி கேட்டதறகு உததரஞ சொலலிவிடாமல கேளாததைச்சொன்னது அசஙகதமாகுமனறோ - அவா சுருக்கிககேட்டதை இவர் விரிதது உரைத்ததும, சில குணங்களைப் பலவிதத்திற கூறியதும, அதிகபகதி விசேஷததாலேயாம். இது பாறறியே மிகவும் களிபபடைநது சொலலத்தொடஙகினானென றுமுனசொலலியது.

ராஜாவைக் கேட்டாள். அதற்கு மஹாராஜா சத்தியமாகிற கயிற்றால் கட்டுண்டதனால், தாம் கொடுத்த வாக்குத் தப்பாமல் தமக்குப் பிரிய புத்திரரான ஸ்ரீராமரைக் காட்டுக் கனுப்பினார்- பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீராமரானவர் பிதாவின் வாக்கியப்படிக்குத் தாயாரான கைகேசியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும்படியாய் வனத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

அப்போது அவருக்குப் பிரிய பிராதாவான லக்ஷ்மணர் சுமித்திரையினுடைய ஆநந்தத்தை விருத்தி செய்கிறவராய்த் தமையனிடத்திருக்கின்ற பக்தி மகிமையாலே, லோகத்திலே பிராதாவினிடத்து ஸ்நேகமிப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்று காட்டுகிறவர்போலே வெகு வினயத்தோடு பின்தொடர்ந்து சென்றார். ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இஷ்ட பாரியையாயும், பிராணசமமானவளாயும், நன்மையே செய்கிறவளாயும், ஜனககுலத்தில் அவதரித்தவளாயும், தேவமாயையே ஒரு பெண்ணாகச் செய்யப்பட்டதுபோலே அதிக சவுந்தரியமுடையவளாயும், சாமுத்திரிக சாஸ்திரத்திற்சொன்ன சகல சுபலக்ஷணங்களோடுங் கூடினவளாயும், லோகத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் உத்தமஸ்திரீயாயும், தசரத சக்கரவர்த்திக்கு மருமகளாயும் இருக்கிற சீதாபிராட்டியானவள் ரோகிணீதேவி சந்திரனை எப்படி விடாமல் தொடர்ந்து செல்லுவாளோ அப்படி ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றாள். தர்மாத்துமாவான ஸ்ரீராமபிரான் பட்டணத்திலிருக்கின்ற ஜனங்களினாலேயும், பின்னே தொடரப்பட்டவராய் கங்காதீரத்தில் சிருங்கிபேரபுரத்தில் மந்திரியான சுமந்திரரை நிறுத்தி வேட்டுவர்க்கெல்லாம் ராஜாவாயும் தமக்கு இஷ்டனாயு மிருக்கின்ற குகனையடைந்து தாமும் இளையபெருமாளும் பிராட்டியும் அந்தக்குகப்பெருமானுடைய உதவியால் மிகுந்த ஜலமுள்ள கங்கை முதலான நதிகளைக்கடந்து, ஒரு வனத்தினின்று மற்றொரு வனத்துக்கும் அதினின்றும் மற்றொன்றுக்குமாய் இப்படியே காலநடையாக உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு எழுந்தருளினார். அவ்விடத்தில் பரத்வாஜ மகாரிஷியைக் கண்டு சேவித்து அவருடைய நியமனத்தினாலே சித்திரகூடபர்வதத்தைச் சேர்ந்து மனதுக்கு ரம்யமான பர்ணசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு அம்மூவரும் தேவ கந்தருவரைப்போலே சந்தோஷத்துடனே அந்த வனத்தில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி ஸ்வாமி சித்திரகூடபர்வதம் போய்ச்சேர்ந்தபின்பு புத்திரசோகத்தினாலே வருத்தமுற்ற தசரத மஹாராஜாவானவர் சுவர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்.

அந்தத் தசரதமஹாராஜா சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தபின்பு, பரதனைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளும்படி வசிஷ்டர் முதலாகிய பிராமணோத்தமர்கள் பிரார்த்திக்க, அந்தப் பட்டாபிஷேகத்தில் இச்சையில்லாமல் தமையனாரான ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளைப்பணிந்து அனுக்கிரஹம் பெறவேண்டுமென்று சித்திரகூட பர்வதத்துக்குப்போகப் பிரயாணம் புறப்பட்டு அவ்விடத்துக்குப்போய்த் தமைய

ருக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து அவரைநோக்கி, சுவாமி! தேவரீர் ஜ்யேஷ்ட குமாரரான படியினாலே தேவரீரே ராசசியாதி காரியாலநுபவியாயும், தர்மமறிந்தவரான தேவரீர் அடியேன் பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்ட வேணுமென்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு மகாவுதாரத்துவமுடையவராயும், மலர்ந்த முகமுள்ளவராயும், பெருங்கீர்த்தியுள்ளவராயும், மகாபலசாலியாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீராமர் பிதாவாக்கியபரிபாலனார்த்தமாய் ராசசிய பாரத்தை இச்சியாமல் அந்தப் பரதனையே ராசசிய பரிபாலனம்பண்ணும்படி கட்டளையிட்டுத் தமக்குப் பிரதியாகத் தம்முடைய பாதுகைகளைத் தந்து தம்முடைய பிரிவைச் சகிக்கமாட்டாத அந்தப் பரதனைத் திருவயோத்திக்குப் போகும்படி நியமித்தார். அந்தப்பரதர் தம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறப் பெறாமல் அங்கேயிருந்து புறப்பட்டு ஸ்ரீபாதுகைகளைச் சிரஸா வகித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியிராத திருவயோத்தியில் பிரவேசிக்கிறதில்லையென்று சுவாமி மறுபடி எழுந்தருளுவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நந்திக்கிராம மென்கிற ஊரில் எழுந்தருளியிருந்து அநுதினமும் ஸ்ரீராமருடைய பாதுகைகளைச் சேவித்துக்கொண்டு அவைகளையே ராஜாவாகப் பாவனைசெய்து தாம் பராதீனராய் ராசசிய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தார்.

பின்பு ஸ்ரீமானும், சத்திய சந்தராயும், ஜிதேந்திரியராயும், இராநின்ற ஸ்ரீராமரானவர் நாம் இங்கே வாசஞ்செய்தால் திருவயோத்தியிலுள்ள ஜனங்கள் அடிக்கடி வருவார்களென்றெண்ணித் தண்டகாரணியரிஷிகளுடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஆலோசித்தவராய் அந்தச்சித்திரகூடபர்வதத்தைவிட்டுத் தண்டகாரணியத்தில்பிரவேசித்து அதின்காட்சியால் கண்மலர்ந்தவராய், தமக்கு விரோதியாக வந்த விராதனைச் சம்ஹாரஞ் செய்து சரபங்க மஹாரிஷியைக்கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்து அவருடைய நியமனப் படிக்குச் சுதீக்ஷண மஹாரிஷியைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து அகஸ்தியமஹா ரிஷியையும் சுதாசனரென்னுந் திருநாமமுடைய அவர் திருத்தம்பியாரையும் கண்டு தெண்டனிட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவரிடத்தினின்றும் இந்திரன் கொடுத்த தனுசையும், அக்ஷய தூணீரங்களையும், கத்தியையும், அங்கீகரித்துச் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தில் வாசஞ்செய்தருளுங் காலத்தில், அங்கே தவஞ்செய்கிற ரிஷிகளும், சித்திரகூடம் பம்பாவனம் முதலான தண்டகாரணியவாசிகளான பிரம்மரிஷிகளும் ஸ்ரீராமருடைய சந்நிதிக்கு வந்து ஓ! ஸ்ரீராமபகவானே! துஷ்டர்களான ராக்ஷசர்களையெல்லாம் தேவரீர் சங்கரித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்போது ஸ்ரீராமர் அக்கினிக்குச் சமானமான தேஜஸையுடைய மஹாரிஷிகளைப் பார்த்து, உங்களிஷ்டப் பிரகாரம் அவசியம் அந்த ராக்ஷசர்களையெல்லாம் சம்மாரஞ் செய்கிறேனென்று பிரதிக்ஞை செய்து எழுந்தருளியிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் அங்கே ஜனஸ்தானத்தில் நித்தியவாசியும் நினைத்த

படி ரூபமெடுகக வலலவளுமான சூரபபணகை யெனகிற ஒரு ராக்ஷசியானவள சுவாமியண்டைவநது விரோதமான காரியஞ செயததனால அவளை அவர காதுமூககுகளை யரிநது விரூபபடுததினார். பினபு அவளுடைய வாககியததைககேட்டு யுததததுககுவநத கரன, தூஷணன், திரிசிரன எனகிற ராக்ஷசாதிபதிகளையும அவர்களோடு வநத பதினாலாயிரம ராக்ஷசாகளையும சமமாரஞசெயது, பஞசவடீ எனனுமிடததில எழுநதருளி யிருநதார.

இவவிதமாய ஸ்ரீராமராலே ரிஷிகள நிருபத்திரவமானதையும, ராக்ஷசாகளுடைய வததைதையும, இராவணனகேட்டு மிகுநத கோபமடைநது மாரீசனெனனும இராககதனைச சகாயமாக அழைகக, அவன, மஹாபலிஷ்டரான ஸ்ரீராமருடைய விரோதம நமககுத தகுதியலல எனறு அநேகவிதமாயச சொலல, அதையும அதிககிரமிதது மீாதது வினாலே ஏவபபடடபடியால அநத மாரீசனை அழைத்துககொண்டு ஸ்ரீராமருடைய ஆசசிரமததுககுவநது அவனை மாயாமிருக மாகும்படி சொலலி அவனைககொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளை அதிகதூரம விலககச்செயது, அவாகள விலகிய சமயததில ஸ்ரீராமருடைய தேவியான சீதாபிராட்டியை அபகரிததுககொணடு போனான. போகும்போது இடையிலேமறித்த ஜடாயுவைக குறறுயிராகக கொனறு போட்டுச சீதாபிராட்டியைக கொணடுபோய இலஙகையிலே சேரததான. பினபு சுவாமிவநது பாாததுத தனதேவியைக காணாமல தேடிககொணடே போகும்போது ராவணனாலே அடிபடடுக குறறுயிராயககிடநத ஜடாயுவைககணடு, அவராலே சீதையின செயதியைத தெரிநதுகொணடு சோகததினாலே பஞசேநதிரியஙகளும கலஙகிப பரிதபிதது அநத விசனததுடனே அநத ஜடாயுவுககுப பிரமமேத ஸமஸகாரஞசெயது மறுபடி அவவனததிலே சீதையைத தேடிககொணடு போகும்போது, பாாககப பயஙகரமான விகாரரூபததோடு கூடியிருககிற கபநதனெனனுமொரு ராக்ஷசனைச சஙகரிதது அவனைததகிததுச சுவாககலோகததுககுப போமபடி செயதருளினார.

அபபோது அவன சுவாமியையபபாாதது, சுவாமி! ஆசாரியாகளுககுப பணிவிடை செயபவளாயும, தாமததை நடததுவதில சமாததையாயும, தவஞசெயபவளாயுமுளள சபரசாதியிறபிறநத ஒரு பெணணினுடைய ஆசசிரமததுககு எழுநதருளி அவளாலேசெயயபபடும பூசையைத திருவுளளம பறறவேணடும எனறு விணணபபஞ செயதான். அபபடியே அநதராகவகுலதிலகா அஙகெழுநதருளி அவளாலே ஆராதிககப்படடுபபமபை என்கிற ஒருபெரிய மடுவினகரையில வானரஜாதியான அனுமானோடுசோநது அநத அனுமானுடைய பேசசினாலே சுககிரீவ்மகாராஜனிடஞ சென்று தமமுடைய செயதியையும் விசேஷமாயச சீதையினுடைய செயதியையும சொலலி யருளினார். அதைசசுக

கிரீவமகாராஜா கேட்டுத் தம்மோடொத்த துக்கமுள்ளவரென்றுணர்ந்து, சுவாமியோடு அக்கினிசாக்ஷிகமாய்ச் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு வாலி கருமத்தினக்கும் வந்த விரோதத்தை வினவுதேரோடே சுவாமிக்கு விக்யாபனஞ்செய்ய, அவ்ரும அந்த வாலியை நான் வதைசெய்கிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்தருளினார்.

அதைச் சுக்கிரீவ மகாராஜா கேட்டு, வாலியினுடைய புஜபலங்களை முற்றும் சொல்லி ஸ்ரீராமருடைய பராக்கிரமம் எத்தன்மையதாயிருக்குமோவென்று சந்தேகித்து அது தீரவேண்டி, பர்வதத்துக்குச் சமானமாய்ப் பெருத்திராநின்ற துந்துபியினுடைய உலர்ந்த தேகத்தைக் காண்பித்தான். அதை மஹாபலிஷ்டராயும், ஆஜாநுபாகுவாயுமிருக்கும், ஸ்ரீராமபிரான் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடனே திருவடிப் பெருவிரலினாலே பூர்ணமாய்ப் பத்துயோசனை தூரம்போய் விழும்படி விட்டெறிந்தார்-அன்றியும், இது முன்பு ஈரமாயிருந்ததனால் அதிகபாரமாயிருக்கும், இப்போ உலர்ந்ததனாலே லகுவாயிருக்குமென்கிற சங்கை அவன் மனதிலிருப்பதை யறிந்து மறுபடியும் பிரமமாண்டம்போன்ற ஏழுமராமரங்களையும் அவற்றின் பக்கத்திலிருந்த மலையையும் அதின் அடிப்பூமியையும் ஒருபாணத்தினாலே பேதித்துத் தள்ளித் தம்முடைய பராக்கிரமத்தைக் காட்டிச் சுக்கிரீவ மகாராஜனுக்குச் சந்தேக நிவாத்திசெய்து அவனுடனேகூட மதங்கபர்வதத்துக்கடுத்த குகையிலிருக்கிற கிஷ்கிந்தாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

சுவர்ணகாந்தியைப்போ விராநின்ற தேகத்தை யுடையவனும் வானரராஜாவுமான சுக்கிரீவனை வாலியோடு யுத்தத்துக்கு அனுப்ப, அந்தச் சுக்கிரீவனும்போய் வாலியை யுத்தத்துக்கு வரச்சொல்லிக் கர்ஜித்தான். அதை வானரருக்கெல்லாம் அதிபதியான வாலி அறிந்து யுத்தத்துக்குப் புறப்பட, அவனைத் தாரையானவள் தடுக்க, அவளுக்கு நல்ல வார்த்தையினாலே சமாதானஞ் சொல்லிச் சுக்கிரீவமகாராஜாவுடனே யுத்தஞ் செய்யவந்து எதிர்த்தான். ரகுவம்சத்தில் அவதாரஞ் செய்த சுவாமியானவர் ஒரு பாணத்தினாலே அந்த யுத்தத்தில் வாலியைச் சம்மாரஞ்செய்து அந்தக் கிஷ்கிந்தா புரியைச் சுக்கிரீவ மகாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். பிறகு வானரசிரேஷ்டனைச் சுக்கிரீவமகாராஜன் ஸமஸ்தவானரர்களையுமழைப்பித்து ஜனகபுத்திரியான சீதாபிராட்டியைக் கண்டுவரும்படி அவர்களைத் திக்குகளுக்குப் பிரயாணஞ்செய்து அனுப்பினான்.

அவர்கள் சீதாபிராட்டியை எங்குந்தேடிக்காணாமல் திரும்பி விட்டார்கள்-அதில் அதிகபலசாலியான அநுமான் சம்பாதிசொன்னபடிக்கு நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமான லவணசமுத்திரத்தைத் தாண்டி, த்ரிகூடபர்வதத்தின் கொடுமுடியில் இருப்பதும் ராவணனாலே ரக்ஷிக்கப் படுவதுமான

இலங்கைக்குப் போய் அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமபிரானையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்த சீதாபிராட்டியைக்கண்டு திருவாழியைக்கொடுத்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய க்ஷேமங்களையுந் தெரிவித்து "ஸ்வாமி இவ்விடம் சீக்கிரம் எழுந்தருளுவர்" என்று சொல்லிப் பிராட்டியைச் சமாதானப்படுத்திக் கோட்டைவாசற் கோபுரத்தை யிடித்தார். அதன்மேல் ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சேனாதிபதிகள் ஐவரையும், மந்திரிகுமாரர்களேழுவரையும், அக்ஷயகுமாரனையும் சங்கரித்து இந்திரஜித்தினுடைய பிரம்மாஸ்திரத்தாற் கட்டுண்டு பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தினால் அந்த அஸ்திரத்தினின்றும் விடுபட்டதைத் தாம் தெரிந்தும் தன்னைக் கயிற்றாற் கட்டியிழுத்தும் ராக்ஷசர்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு சீதாதேவி எழுந்தருளி யிருந்தவிடம் தவிர மற்றவைகளோடு இலங்காபுரியைத் தீக்கொளுத்தி மஹாபலசாலியான அனுமான் ஸ்வாமிக்குப் பிரியமானசெய்தி சொல்லும்பொருட்டுத் திரும்பிவந்து ஸ்வாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெண்டனிட்டு "கண்டேன் சீதாபிராட்டியை" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். பின்பு, ஸ்ரீராமபகவான் ஸுக்ரீவமகாராஜா முதலாகிய வானரர்களுடனே சமுத்திரதீரத்திற் கெழுந்தருளி, சூரியனுக்குச் சமானமான பாணங்களினாலே சமுத்திரத்தைக் கலக்கச் செய்யவே அந்தச் சமுத்திரராஜன் தனது ஸ்வரூபத்தோடு ஸ்ரீராம ஸந்நிதியில்வந்து நிற்க, ஸ்வாமியானவர் அவன் சொன்னபடியே நளனைக்கொண்டு சேதுபந்தனஞ்செய்வித்து அதன்மேலே இலங்கைக்குச்சென்று இராவண கும்பகர்ணாதி ராக்ஷசர்களைச் சங்காரஞ்செய்து சீதையைக்கண்டவுடனே "பிறனுடைய ஸ்வாதீனத்தில் நெடுநாளிருந்தவளைச் சேர்த்துக்கொள்வதெப்படி" என்று மிகுந்த வெட்கத்தையடைந்து தேவதைகளும் வானரர்களும் நிறைந்திருக்கிற சபையிலே சீதாதேவியைப் பார்த்துக் கடினவார்த்தை சொல்ல, அவள் மஹாபதிவிரதை யானபடியினாலே அந்த வார்த்தையைச் சகிக்கப்படாமல் அக்கினியிலே பிரவேசித்தாள்.

உடனே அந்த அக்கினிபகவான் பாந்து பிராட்டியாரைக் கையிலே ஏந்தி, ஸ்வாமியின் ஸந்நிதியில்கொண்டுவந்து சமர்ப்பிக்க, ஸ்வாமி தேவியைக் களங்கமற்றவளென்று அங்கீகரித்து மிக்க சந்தோஷமடைந்தவராய் சகல தேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டார். மஹாத்மாவான ஸ்ரீராமபிரானுடைய அசாத்தியமான ராவணஸம்ஹாராதி காரியங்களுக்குச் சராசரங்களும் தேவரிஷிகளும் கூடின திரிலோகமும் ஆச்சரியத்தோடு சந்தோஷத்தை அடைந்தன.

பின்பு ஸ்வாமி. விபீஷணாழ்வாரை இலங்கையிலும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தருளி (விபீஷணாழ்வான் ராஜ்யத்தை அங்கீகரித்ததனாலும் பிரதிக்கினை நிறைவேறினதனாலும்) மனஸ்தாபநீங்கி மஹாநந்தத்தையடைந்தார். பின்பு தேவர்களினாலே வரங்களைப்

பெற்று பிராணமடைந்த வானரர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு மித்திரவர்க்கங்களுடனே சக்கிரவர்த்தித்திருமகனார் புஷ்பகவிமானத்தின்மேலேறித் திருவயோத்திக்குப் பிரயாணமாய் வரும்போது பரத்துவாச மகாரிஷியினுடைய ஆசிரமத்துக்கெழுந்தருளி, தம்பியான பரதாழ்வானிடத்துக்கு அனுமானை முன்னே அனுப்பி, பின்பு சுக்கிரீவ மஹாராஜா முதலாகிய வானரர்களுடனே புஷ்பக விமானத்தின்மேலேறி முன் நடந்த கதைகளை அருளிச்செய்துகொண்டு நந்திக்கிராமத்துக்கெழுந்தருளித் தம்பிமார்களுடனேகூடி (முன் பரதர் தலையால் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டதை நிறைவேற்றும்பொருட்டே) என்கிற வியசனந் தீர்ந்தவராய்ச் சீதாபிராட்டியுடனே பட்டாபிஷேக மஹோற்சவங் கொண்டருளினார்.

ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிஷேகம் கொண்டருளியதனால் லோகத்தில் உள்ளோரெல்லாம் மிகுந்த களிப்படைந்து ஸ்ரீராம விரகத்தாலே இளைத்துப்போன தேகங்கள் பெருக்கப்பெற்று உற்சாகமுள்ளவர்களாய், வெறுப்பினால் முன்விட்ட நல்ல கருமங்களையும் அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். மேலும் எவ்வித வியாதி உபத்திரவமும் பஞ்சமும் இல்லாமல் சுகமாயிருந்தார்கள். சுவாமி ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணுங்காலத்திலே பிதா முதலானவர்ருக்கப் புத்திரன் முதலானோர் இறப்பதில்லை. ஸ்திரீகள் கற்புநிலை யழியாதவர்களாயும் கைம்பெண்களாகாதவர்களாயுமிருப்பார்கள். ஜனங்களுக்குப் பசி, திருடர், நெருப்பு, நீர், காற்று, இப்படிப்பட்டவைகளால் பயமுண்டாக மாட்டாது. பட்டணங்களெல்லாம் தனசம்பத்து நிறைந்தும், தேசங்களெல்லாம் தானியசம்பத்து நிறைந்தும், கிருதயுகத்திலிருந்தவர்களைப் போலே ஜனங்கள் சுகமாயிருந்தார்கள்.

அந்த ஸ்ரீராமசந்திரபகவான் அநேகம் அசுவமேத யாகங்களும், சகல சாமக்கிரியும் பொன்னுமிருக்கும்படியான பஹுஸுவர்ணகமென்கிற யாகங்களும் மற்றுமுள்ள யக்கியங்களும் செய்தருளிப் பிராமணர்களுக்கு அநேககோடி கோதானமுதலான தானங்களுங்கொடுத்து ராஜவம்சங்களை முன்னிலும் நூறுமடங்கு அதிகமாக ஓங்கச்செய்து பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்கிற நான்குவர்ணத்தாரையும் தங்கள் தங்களுக்கு உரிய கருமங்களை ஆசரிக்கும்படிசெய்து இவ்வாறு பதினோராயிர வருஷகாலம் பூலோகத்தில் இருந்து தருமஸ்தாபனை செய்தருளித் தமது லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு எழுந்தருளப்போகிறார்.

என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரத்தை நாரதபகவான் சுருக்கமாக அருளிச்செய்து அதின் பலசுருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

ఇదంపవిత్రంపాపఘ్నమ్ పుణ్యంవేదైశ్చసమ్మితమ్
యఃపఠేద్రామచరితం సర్వపాపైఃప్రముచ్యతే॥

இதம் பவித்ரம் பாபக்னம் - புண்யம்வேதைச்ச ஸம்மிதம்
யஃபடேத்ராமசரிதம் - ஸர்வபாபைஃப்ரமுச்யதே

இந்த ஸ்ரீராமசரித்திரமானது, பரிசுத்தஞ்செய்யத்தக்கதும், பாவங்களை நாசஞ்செய்யவல்லதும், நன்மைகளை விளைக்கத்தக்கதும், வேதங்களோடு சமானமானதுமா யிருக்கின்றது இதை எவர்கள் நியமத்தோடு படிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சகல பாபங்களாலும் விடப்படுவார்கள்.

ఏతదాఖ్యానమాయుష్యం పఠన్ రామాయణన్నరః
సపుత్రపౌత్రస్సగణః ప్రేత్యస్వర్గేమహీయతే॥

ஏதத்தாக்யான மாயுஷ்யம் படந் ராமாயணந்நரஃ
ஸபுத்ர பௌத்ர ஸஸகணஃ ப்ரேத்யஸ்வர்கே மஹீயதே

வாழ்நாளை வளர்ப்பதாகிய பாலராமாயண மென்கிற இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிக்கின்ற மனிதர் - புத்திரன் - பேரன் - இஷ்டர் முதலானரோடு இங்கே சுகித்திருந்து சரீரம்விட்டபின்பு சொர்க்கலோகத்திலல்லது நித்தியசொர்க்கமாகிய மோக்ஷலோகத்திற்சென்று மேன்மை யடைவார்கள் இவருடைய சம்பந்தம் பெற்றவரும் இப்படி யாவார்கள்.

పఠన్ ద్విజో వాగృషభత్వమీయాత్
స్యాత్ క్షత్రియో భూమిపతిత్వమీయాత్
వణిగ్జనఃపణ్యఫలత్వమీయాత్
జనశ్చశూద్రోపిమహత్త్వమీయాత్॥

படன் த்விஜோ வாக்ருஷபத்வமீயாத்
ஸ்யாத் க்ஷத்ரியோ பூமிபதித்வமீயாத்
வணிக்ஜநஃபண்யபலத்வ மீயாத்
ஜநச்ச சூத்ரோபி மஹத்வ மீயாத்

படிக்கின்றவர்கள் பிராமணர்களானால் வேதவேதாந்தங்களை அறிந்திருக்கும்வர்களில் தலைவராவார்கள் அரசக்ஷத்திரியர்களானாலும் பூமண்டலாதிபதிக ளாவார்கள் வைசியர்களானால் தாங்கள் செய்கிற வர்த்தகங்களில் அதிகலாபங்களைப் பெறுவார்கள் சூத்திரர்களானாலும் சுவஜனங்களில் சிரேஷ்டராவார்கள். இந்தப்பாலராமாயணத்தைப் படிப்பவர்களுடைய பக்தி தாரதம்மியத்துக்கும், இஷ்டத்தின் தாரதம்மியத்துக்கும், ஏற்றபடி இம்மை மறுமைப்பயன்களை நாரதபகவான் அருளிச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் முதல் சர்க்கம்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது சர்க்கம்.

வால்மீகிமுனிவர் வேடன் கொன்ற கிரவுஞ்சபக்ஷியைக் குறித்துச் சொன்ன வாக்கியம் ச்லோகமானதுகண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, சதுர்முகபகவான் எழுந்தருளி அவரை ஸ்ரீராமாயணம் பண்ணும்படி நியமித்தது.

பின்பு வாக்கியங்களின் திறத்தை அறியவல்லவரும், பகவத்குணங்களை அனுபவிப்பதிலே மனமுள்ளவருமான வால்மீகிமுனிவர் நாரதபகவானுடைய வாக்கியங்களையெல்லாங் கேட்டு (நம்முடைய கருத்தையறிந்து நன்றாய் அருளிச்செய்தாரென்று) அந்த வாக்கியங்களைத் தம் சிஷ்யரோடு கூடக் கொண்டாடி அவரைத் தகுந்தபடி பூஜிக்க, அந்தத் தேவரிஷியும் அப்பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு வால்மீகிமுனிவரிடம் விடை பெற்றுத் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

பின்பு வால்மீகிபகவான் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசனைசெய்து கங்காநதிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் தமசாநதிக்கு மாத்தியான்னிகஸ்நானஞ்செய்கிறதற்காக எழுந்தருளி அந்த நதியின் துறை சேறில்லாமல் நன்றாயிருக்கக்கண்டு தம்முடைய பக்கத்திலிருக்கும் சிஷ்யரான பரத்துவாசமஹாரிஷியைப் பார்த்து ஓய் பரத்துவாசரே! சேறில்லாமல் பெரியவர்களுடைய மனம்போலே கலக்கமற்று அதிரமணீயமாயிருக்கின்ற இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பாரும் இந்தத் தீர்த்தத்தில் நான் ஸ்நானம் பண்ணப்போகிறேன் உம்முடைய கையிலிருக்கும் கமண்டலத்தைக் கீழேவைத்து எனக்கு மரவுரியைக் கொடுமென்று மகாத்துமாவான வால்மீகிபகவான் சொல்ல, அப்படியே பரத்துவாசர் பக்திவினயத்தோடு அந்த மரவுரியைச் சமர்ப்பித்தார் அதை ஜிதேந்திரியரான அந்த வால்மீகிமுனிவர் வாங்கிக்கொண்டு அந்த நதிதீரத்திலிராநின்ற விசாலமாகிய வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அதனருகே ஒரு விருக்ஷத்தின்மேல் இரண்டு கிரவுஞ்சபக்ஷிகள் ஒன்றையொன்று பிரியாமல் அதிமனோகரமான லீலாவினோதங்களைச் செய்துகொண்டு இனிப்பாய்க் கூவிக்கொண்டிருக்கக்கண்டார் அப்படி இருக்கும்போது பாபகாமத்திலே மனமுடையவனும் இயற்கையாய்ச் சகல ஜந்துக்களிடத்திலும் பகைபாராட்டுகிறவனுமாகிய ஒரு வேடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கிரவுஞ்ச பக்ஷிகளைப் பார்த்து அவ்விரண்டில் ஆண்பக்ஷியை அலாக்கணாலுக் கெதி

ரில் வதைத்தான். வதைக்கவே அந்தப்பறவை கீழேவிழுந்து உடம்பெல்லாம் உதிரந்தோய்ந்து பூமியிலேபுரளுகிறதை அந்தப் பெண்பக்ஷி பார்த்து, செஞ்சூட்டோடு அழகியதும், என்றும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாததும், காமமத்தினால் தன்னைப் புணரவந்ததுமான அந்தச் சேவலின் பிரிவை ஆற்றமாட்டாததாய் யாவர்மனமும் இரங்கி உருகும்படி துக்கக்கூச்சல் கூவிற்று அதைக்கேட்டும் வேடனாலே அடிபட்டு இறந்துகிடக்கிற ஆண்பறவையைப் பார்த்தும் அந்தவால்மீகிரிஷி தர்மசிந்தையுள்ளவராதலால் மிகவுமிரக்கமுற்று, நிரபராதியாய்க்கூடிக் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த இந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷியைக் கொன்றது மகா அதர்மம் என்று அந்த வேடனைச் சபிக்க நினைத்தபோது இந்தச் சுலோகம் அவர் வாக்கில் வந்தது.

మానిషాద ప్రతిష్ఠాంత్వ మగమశ్శాశ్వతీస్సమాః
యత్క్రౌంచమిథునాదేక మవధీః కామమోహితమ్॥

மானிஷாதப்ர திஷ்டாம்த்வ - மகமஶ்ஶாஶ்வதீஸ்ஸமாஃ
யத்க்ரௌஞ்ச மிதுநாதேக - மவதீஃகாம மோஹிதம்

அடா நிர்ப்பாக்கியனான வேடா! நீ காமவேட்கைகொண்டு விலாசமாயிருந்த இவ்விரண்டு கிரவுஞ்சங்களில் ஒன்றை வதைத்ததனாலே நெடுநாள் வாழ்வற்று துர்க்கதியடையக்கடவாய்

இதில் மற்றொரு பொருளும் தோன்றியது.

திருமகளுக் கிருப்பிடமான பகவானே மந்தோதரியும் இராவணனுமாகிய இரண்டு ராக்ஷதர்களில் காமமயக்கங் கொண்ட ஒருவனை (இராவணனை) சங்கரித்ததனாலே நெடுங்காலமும் பெருங்கீர்த்தி பெற்று வாழ்வீர்-என்பது.

இவ்விதமாகத் தமது வாக்கில்வந்ததைக் குறித்து வால்மீகியானவர் ஆச்சரியப்பட்டு நாம் இந்தக்கிரவுஞ்சபக்ஷிக்காகத் துக்கத்தோடு சொன்னது சுலோகமானதென்னகாரணமென்று தமக்குள்ளே தாமே ஆலோசித்துக்கொண்டு தம்முடைய சிஷ்யரான பரத்துவாசரை அழைத்து.

ஏதோ ஒரு புராணத்தின்படி "கிரவுஞ்சவேஷந்தரித்த ஒரு ராக்ஷசனை விஷ்ணுவே வேடவேடம்பூண்டு சங்கரித்ததாகவும், அதைக்கண்டு வால்மீகி இந்தப் பக்ஷியைப்போலே நீயும், உன் ஸ்திரீயைவிட்டுப் பிரிந்து சிலகாலந் துக்கப்படக் கடவை என்று சபித்ததாயும், அதனாலே தான் ஸ்ரீராமன் சீதையைப்பிரிந்து சங்கடப்பட்டதாயும், இந்தச்சுலோகத்துக்கு ஒருவர் அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறார் அது சரியன்றென்று பிறர் ஆக்ஷேபித்திருக்கிறார்

పాదబద్ధోఽక్షరసమః తన్త్రీలయసమన్వితః
శోకార్తస్య ప్రవృత్తో మే శ్లోకో భవతు నాన్యథా॥

பாதபத்தோ'க்ஷரஸம: தந்த்ரீலய ஸமன்வித:
சோகார்த்தஸ்ய ப்ருவ்ருத்தோமே - ஶ்லோகோ பவது நான்யதா

ஓ! பரத்வாசரே, நான் கிரவுஞ்ச பக்ஷியினிடத்தில் கருணையாலே சொல்லியது, நான்கு பாதங்களுள்ளதும், சமமான அக்ஷரமுடையதும், வீணையில் வாத்தியங்களோடு இசைத்துப் பாடக்கூடியதுமான ஒரு சுலோகமானது சரியே வேறன்று நீர் பாரும் என்ன, அதைப் பரத்வாசரும் படித்துப்பார்த்து இது சுலோகமே யென்று சந்தோஷத்தை அடையவே வால்மீகரும் அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்து அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி அந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷியினுடைய துயரத்தையும் தம்மாலே சொல்லப்பட்ட சுலோகத்தையும் அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டே தம்முடைய ஆச்சிரமத்துக் கெழுந்தருளினார் அவருடைய சிஷ்யரும் தீர்த்தபூர்ணமான கலசத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பக்திவிநயத்துடனே பின்னே நடந்துவந்தார் சகல தர்மங்களும் தெரிந்த வால்மீகிபகவான் ஆச்சிரமம்போய்ச்சேர்ந்த பிறகு ஆசனத்தின்மேலே உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தச் சுலோகத்தையே நினைத்து வெகு ஆலோசனை உடையவராய் வேறேகதைகளைத் தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது லோகசிருஷ்டி கர்த்தாவாயும் மஹாபிரபுவாயும் மஹாபிரபாவ சம்பன்னராயுமுள்ள சதுர்முகப்பிரமமாவானவர் வால்மீகிபகவானைப் பார்க்கவேண்டி அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினார். அவரை வால்மீகிபகவான் கண்டு எதிர்கொண்டுபோய்ச் சர்வோபசாரங்களுஞ்செய்து தெண்டனசமர்ப்பித்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்கும்போது பிரமதேவர் அந்த வால்மீகிபகவானுடைய குசலங்களை விசாரித்து அவரை உட்காரும்படி நியமிக்க அந்த முனிபுங்கவரும் அப்படியே உட்கார்ந்து, பெரும்பாவி அந்தப் பக்ஷியைக் கொன்றானேயென்று சோகத்தோடு தமது வாக்கிலுண்டான சுலோகத்தை மனதிலேயே பாடிக்கொண்டிருக்க, நான்முகக்கடவுள் அம்முனிவரை நோக்கிப் புன்சிரிப்புடனே அருளிச்செய்கிறார். ஓய் வால்மீகரே, நீர்சொன்னது சுலோகமே தவிர வாக்கியமன்று. நம்முடைய சங்கல்பத்தினாலேயே இந்தச்சரஸ்வதி உமது வாக்கிலிருந்து தோன்றினாள். நீர் ஒன்றும் ஆலோசிக்க வேண்டுவதில்லை, முன்னே நாரதராலே ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தை சம்க்ஷேபமாக நீர் கேட்டிருக்கிறீரே, அந்தப்படியே ஸ்ரீராமகதையை ஒரு பிரபந்தமாகச் செய்யக் கடவீர்-அந்த மகானுபாவரான சக்கிரவர்த்தி திருமகனாருடையதும், இளைய

பெருமாளுடையதும், பிராட்டியினுடையதும், இராக்கதருடையதுமான பல சரித்திரங்களும், உமக்கு நன்றாய்த் தோன்றக்கடவன.

నతేవాగనృతాకావ్యే కాచిదత్రభవిష్యతి.

நதேவாகனருதாகாவ்யே - காசித்தரபவிஷ்யதி *

இன்னங்கேளும், ஸ்ரீராமவிஷயமாக நீர்செய்யுங் காவியத்தில் ஒரு சொல்லும் பொய்யாகாமல் இருக்கும். இப்படி மனோஹரமாக நீர் செய்யு மிந்தக்கிரந்தம், மலைகளும் நதிகள் முதலானவை இருக்குமட்டும் உலகத்தில் விளங்கிவரும் அக்காலத்தை விளங்குமளவும், கீழ்மேலுமுள்ள நம்முடைய லோகங்களில் நீர் கீர்த்தி சரீரத்தோடு இருப்பீரென்று அனுக்கிரஹஞ் செய்து அந்தக்ஷணமே அந்தர்த்தானமாய பிர்ம்மதேவர் சத்தியலோகத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

பின்பு, வால்மீகிபகவானானவர் தம்முடைய சிஷியர்களுடனேகூட அதிக ஆச்சரியத்தை அடைந்து, அந்தச்சுலோகத்தை அடிக்கடி அவர்கள் பாடிக்களிக்க, தாமும் அதன் இலக்கண அமைதிகளைக்கண்டு களிப்படைந்து நாம் பிரமமாவின் நியமத்தாலே இப்படிப்பட்ட சுலோகங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைச் செய்யக்கடவோம் என்று கருதி மனதைக்கவருமபடி கம்பீரமான விருத்தங்களும், சொற்களும், பொருள்களுமுள்ளதாய ஸ்ரீராமருடைய திவ்யகல்யாணகுண கீர்த்தியை விளக்கும்படியானதுமாகிய மகாகாவியத்தைச்செய்தருளித் தமமாணாக்கர்களை நோக்கி.

తదుపగతసమాససంధియోగం సమమధురోపనతార్థవాక్యబద్ధమ్
రఘువరచరితమ్మునిప్రణీతం దశశిరసశ్చవధంనిశామయధ్వమ్॥

ததுபகதஸமாஸ ஸந்தியோகம ஸமமதுரோப நதார்த்தவாக்யபத்தம
ரகுவரசரிதம முனிபரணீதம தசசிரஸசசவதம் நிசாமயத்வம்

என்றருளிச்செய்தார் (இ-ள) அந்தந்த இடங்களுக்கு ஏற்ற சொற்றொடர்களும் சந்திகளுமுள்ளதாய் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமில்லாமல் ஒருபடிப்பட்டுப் பொருள்விளங்கும் படியான வாக்கியக்கட்டுகளையுடைத்தானதுமாதலால் கேட்கப்பிரியமானதும், நாரதமாமுனிவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் உண்டானதால் மஹாமகிமையுள்ளதும், மஹாபாபியான இராவணவதமுள்ளிட்ட பரிசுத்தமுமான இந்த ஸ்ரீராமசரித்திர பிரபந்தத்தைக் கேளுங்கள்.

பாலகாண்டம் இரண்டாவது சருக்கம்,

முற்றிற்று.

மூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை வால்மீகிமுனிவர் செய்தவிதம்.

அந்தப் பிராசேதசமுனிவர், கைகால் சுத்திசெய்து ஆசமனம் பண்ணிக் கிழக்கு நுனியான தருப்பைகளின்மேல் உட்கார்ந்து கைகூப்பித் தெய்வம் குரு இவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து முன்கேட்ட விஷயத்தைப் பூர்ணமாய் ஆராய்ந்து, இராமர் - இலக்ஷ்மணர் - ஸீதை - தசரதர் - நாட்டார் - நகரத்தார் - இன்னம் அவரவர்கள் பேசியது சிரித்தது செய்தது வனவாசத்தில் நடந்தது முதலான சகலத்தையும், சதுர்முகக் கடவுளின் அனுக்கிரஹ பலத்தினாலே உண்மையாக அறிந்து நாரதர்கூறிய முறைப்படி லோகாபிராமரான ஸ்ரீராமருடைய சரித்திரத்தைச் செய்யத்தொடங்கி, தருமமோக்ஷங்கள் பிரதானமாகவும் அர்த்தமும் காமமும் அப்பிரதானமாகவும் தோன்றும்படியானதும் ரத்தினங்கள் நிறைந்த கடல் போன்றதும் யாவர்செவியையும் இதயத்தையும் கவருந்தன்மையுள்ளது மான பிரபந்தம் செய்தருளினர்.

அதில் கதையின்முறை எப்படியெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவவதாரமும் அவருடைய அசாத்தியமான பராக்கிரமமும், அவராலே சகல செனங்களுக்கும் அனுகூலமும் பெருமையும் அவர் இவ்வுலகத்தில் சந்திரனைப்போலே எல்லாருக்கும் இஷ்டமாக விளங்கினதும் பக்திவினயத்தோடு நடந்ததும் சத்தியசீலங்களும் ஸ்ரீராமர் சித்தாசிரமத்துக்கு எழுந்தருளும்போது விசுவாமித்திரர் அவருக்கு அருளிச்செய்த நானாவிதங்களான விசித்திர கதைகளும், வில்லை ஒடித்துச் சீதாபிராட்டியைத் திருக்கலியாணஞ் செய்ததும், பரசுராமரோடு நேர்ந்த விவாதமும், தசரதச்சக்கிரவர்த்தி ஸ்ரீராமருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய எத்தனித்ததும், கைகேசியாலே அதற்கு விரோதம் வந்ததும், ஸ்ரீரகுநாயகரை வனத்துக்கு அனுப்பியதும், தசரதச்சக்கிரவர்த்தி புத்திரசோகத்தாலே சுவர்க்கலோகம் சேர்ந்ததும், செனங்கள் துக்கப்பட்டதும், அவர்களைவிட்டுப் போனதும், குகனுடனே சுவாமிகூடினதும், சுமந்திரனைத் திருவயோத்திக்குத் திருப்பினதும், கங்கையைக்கடந்ததும், பரத்துவாசரைச் சேவித்ததும், பரத்துவாசர் நியமனத்தினாலே ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடம்போய்ச் சேர்ந்ததும், அவ்விடத்தில் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டுவசித்ததும், அவ்விடத்தில் பரதாழ்வான் எழுந்தருளி ஸ்ரீராமரைப் பட்டாபிஷேகங் கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்ததும், தசரதச்சக்கிரவர்த்திக்கு ஸ்ரீராமர் தர்ப்பணஞ் செய்ததும், பரதர் ஸ்ரீராமருடைய பாதுகாபட்டாபிஷேகஞ்செய்து நந்திக்கிராமத்தில் வாசம்பண்ணினதும், ஸ்ரீராமர் சித்திரகூடம்விட்டுத் தண்டகாரணியத்துக்கு எழுந்தருளினதும், விராதனைச் சம்மாரஞ் செய்ததும்,

சரபங்க மஹாரிஷியைக்கண்டு சேவித்ததும், சுதீக்ஷ்ணரிஷியைக் கண்டதும், சீதாபிராட்டியாரை அநசூயை நல்ல பூச்சூழ்தலியவைகளால் உபசரித்ததும், ஸ்ரீராமர் அகஸ்தியமகாரிஷியைக்கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்ததும், பஞ்சவடிக்கு எழுந்தருளியதும், ஜடாயுவுடனே சேர்ந்ததும், சூர்ப்பனகை ஸ்ரீராமருடனே சமவாதஞ்செய்து இளையபெருமாளாலே விரூபப்பட்டதும், கரதூஷணதிரிசிரசுகளின் சம்மாரமும், இராவணன் தண்டகாரணியம் வந்ததும், மாரீசனை வதைசெய்ததும், ஜானகியாரை இராவணன் அபகரித்துக்கொண்டுபோனதும், பத்தினியைக் காணாமல் சுவாமி விசனப்படும்போது இராவணனால் அடிபட்டுக்கிடந்த ஜடாயுவினாலே சங்கதிகளைத் தெரிந்துகொண்டதும், கபந்தனைக் கண்டதும், பம்பாதீரத்திற் சென்றதும், சபரியின் ஆசிரமத்துக்கு எழுந்தருளினதும், ஆஞ்சனேயனைக் கண்டதும், ரிசியமூகபர்வதத்தில் சுக்ரீவமகாராஜாவைக்கண்டு சினேகம்பண்ணிக்கொண்டதும், சுக்கிரீவ மஹாராஜாவுக்கு ஸ்ரீராமர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்ததும், வாலி சுக்கிரீவ யுத்தமும், வாலிவதையும், தாரைபுலம்பலும், சுக்கிரீவபட்டாபிஷேகமும், வருஷாகாலமெல்லாம் ஸ்ரீராமர் ரிசியமூக பர்வதத்தில் வாசஞ்செய்ததும், சுக்கிரீவ மஹாராஜாவின்மேல் சுவாமி கோபஞ்செய்ததும், சுக்கிரீவ மகாராஜா வானரசயினியங்களைக்கூட்டித் தேசங்களைத் தெரிவித்துச் சீதாபிராட்டியைத் திக்குகள்தோறுந் தேடவிட்டதும், ஸ்ரீராமர் அநுமான் கையில் திருவாழியைக் கொடுத்ததும், வானரர்கள் ஸ்வயம்பிரபையினுடைய பிலத்தில் பிரவேசித்ததும், வானரர்கள் மகேந்திரகிரியின் அடிவாரத்தில் பிராயோபவேசஞ்செய்ததும், அங்கே ஜடாயுவுக்குத் தமையனான சம்பாதியைக்கண்டதும், அநுமான் மகேந்திர பர்வதத்தினின்றும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், அநுமான் சமுத்திர ராஜனுடைய ஏவலினாலே வந்த மைநாக பர்வதத்தைக்கண்டதும், சிம்மிகையைச் சம்ஹாரித்ததும், இலங்கைக்கு அருகான சுவேலாத்திரியில் ஏறி இலங்கையைக்கண்டு அதிசயித்ததும், சாயங்காலவேளையில் ஒருவராய் இலங்கையில் பிரவேசித்து ஜானகியாரைத் தேடினதும், இராவணனைக் கண்டதும், அவனுடைய அந்தப்புரத்தில் புஷ்பகவிமானத்தைக் கண்டதும், ராவணனுடைய போஜனசாலையையும் அந்தப்புரத்தையுங்கண்டதும், அசோகவனத்தில் பிராட்டியைக்கண்டு திருவாழியைத் தந்ததும், அங்கே இராவணனைக்கண்டதும், அங்கே அரக்கிகள் சீதாபிராட்டியை வெருட்டினதும், திரிசடை கனாக்கண்டதும்; சீதாபிராட்டி தன் சூடாமணியை அநுமான் கையில் கொடுத்து ஸ்வாமிக்குத் தரச்சொன்னதும், திருவடி [illegible] வனத்தை அழித்ததும், எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்கள் நாசமானதும், இந்திரசித்தினுடைய பிரம்மபாசத்தாலே அநுமான் கட்டுண்டதும், திருவடி இலங்காபுரிதகனஞ் செய்ததும், திரும்பி சமுத்திரத்தைக் கடந்ததும், வானரர்கள் மதுவனத்தையழித்ததும், அநுமான் சூடாமணியை

சமர்ப்பித்து விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து சுவாமியையுஞ் சமாதானப்படுத்தினதும், ஸ்ரீராமர் வானர சேனைகளுடனே சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளினதும், சமுத்திரத்தில் நளனைக்கொண்டு சேது பந்தனஞ் செய்வித்ததும், அந்தச்சேதுவின்வழியாகப் போய் இராத்திரியில் இலங்கையை முற்றுகை செய்ததும், விபீஷணரோடு கூடினதும், அந்த விபீஷணர் ராவணனுடைய ரகசியங்களையும் உபாயங்களையும் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ததும், சுவாமி கும்பகர்ணனையும் இந்திரஜித்தையும் இராவணனையும் வதைசெய்ததும், சீதாபிராட்டியை ஸ்ரீராமபிரான் அடைந்ததும், விபீஷணருக்கு இலங்காராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ததும், புஷ்பகவிமானத்திலேயேறித் திருவயோத்தியாபுரிக்கு எழுந்தருளினதும், பரதருடனே கூடினதும், ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்சவமும், சமஸ்தமான வானரர்களும் ராட்சதர்களும் பிரயாணப்பட்டுப் போனதும், ஸ்ரீராமசந்திரர் ராச்சியபரிபாலனத்தில் சமஸ்த ஜனங்களையும் சந்தோஷப்படுத்தி வந்ததும், முந்திய ஆறுகாண்டங்களிலும் சொல்லி மேல்நடந்தவைகளைத் தெரிவிக்கும்படி உத்தரகாண்டமும் செய்தருளினர்

பாலகாண்டத்தில் மூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

நான்காவது சருக்கம்

வால்மீகிமஹாரிஷி தாம்செய்த ராமாயணத்தைக் குசலவருக்குக் கற்பித்து உபாயம்படி செய்தது.

ஞானவீரிய சம்பன்னரான வால்மீகிமஹாரிஷி இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை எப்பொழுதென்றால், ஸ்ரீராகவதிலகர் இராச்சியாதிபத்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, இருபத்துநாலாயிரஞ்சுலோகங்களும், ஐந்நூறு சருக்கங்களடங்கிய ஆறுகாண்டங்களும் உத்தரகாண்டமுஞ்சேர ஏழுகாண்டங்களுமாகச் செய்தருளினர்.* செய்தருளினபின் இதை

* (இப்போது வழங்கிவருகிற பாடப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் உருக சுலோகங்களும் சில சர்க்கங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. வெகுகாலமானதனால் இந்த வித்தியாசம் வந்ததென்றும், அல்லது முனிவரே இல்லறையைக் கருதாமல் பிரதானமாகக் கூறியிருக்கலாமென்றும் நியாயஞ் சொல்லுகிறார்கள்.)

யார் என்றும் பாடவல்லவர்கள் என்று சொந்திக்கொண்டிருக்கையில் முனிவேடம்பூண்டவர்களும் பாடவல்லவர்களுமாகிய சிறுவரிருவர் வந்து அவர் திருவடிகளிலே தெண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள்.

அவர்கள் எத்தன்மையரெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய குமாரர்களாத லால் ஒரு பிம்பத்தினின்றும் எடுத்த பிரதிபிம்பம்போலே அச்சசாயல் முழுதும் பொருந்தினவர்கள் - மஹாபுத்திசாலிகள் - வேதங்களிலே நன்றாய்த் தேர்ந்தவர்கள் - சகல தருமங்களுமறிந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட அச் சிறுவர்களைக் கண்டு வால்மீகிமுனிவர் குதூஹலித்தவராய், ஸ்ரீராமசரித்திரமாயும் மேன்மையான சீதாசரித்திரமாயும் இராவணனுடைய வதத்தைக் குறித்ததாயும் தாமசெய்த இந்த மஹாகாவியத்தை வேதங்களின் தாற்பரியங்கள் நன்றாய் விளங்கும்பொருட்டு அவர்களுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

சங்கீத சாஸ்திரத்தின் நுட்பங்களை அறிந்தவர்களும் ஸ்வரங்கள் நின்று ஏறுமிறங்குமிடங்களை யறிந்தவர்களும் மதுரமான கண்டத்தொனியுள்ளவர்களும் நல்லரூப லக்ஷணங்களுள்ளவர்களுமாகிய அந்தக் குசலவர்கள் வீணையின் ஓசைக்கும் தாளலயைகளுக்கும் சேர்ந்ததாயும் ஏழுஸ்வர ஜாதிகளாலே கட்டப்பட்டதாயும் படிப்பதிலும் பாடுவதிலும் இனிப்பாயும் நவரசங்களோடு கூடினதாயுமிருக்கின்ற, இந்த ராமாயணத்தை அவ்வவ்விடங்களின் கருத்துக்கள் கேட்போர் மனதிறபடியும்படி தொனிக்குறிகளோடு மகாரிஷிகள் முதலானோர் கூடியிருக்குமிடங்களிலெல்லாம் நன்றாய்ப்பாடினார்கள். இவ்வாறு அழகாய்ப்பாடும் இந்த உத்தம சரித்திரத்தைக்கேட்டு அந்த முனிவரெல்லாம் அங்கங்களிதழுக் கண்களிலானந்த வெள்ளம்பெருக ஆச்சரியப்பட்டு ஓகோ! என்ன இந்தப்பிரபந்தமிருந்தபடி - சுலோகங்களின் மதுரமோ சொல்லத்தரமன்று - பாடுமதிறமோ அதிலும்மேலாயிருக்கின்றது - இந்தக் காவியம் பின்வரும் கவிவாணருக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றது - இந்தச் சரித்திரம் வெகுகாலத்துக்குமுன் நடந்ததானாலும் இப்போதுதான் நமக்கண்களுக்கு எதிரில் நடப்பதுபோற் காட்டப்படுகின்றது என்றிப்படி கூறிக்கொண்டாடினார்கள். அவர்களில் ஒருவர் அப்பிள்ளைகளுக்குக் கமண்டலமும் மற்றொருவர் முனிவருட்காரும் பீடியான ஆசனமும் இன்னொருவர் மரவுரியும் இப்படித் தத்தமக்கு இசைந்ததை வெகுமதியாக அளித்தார்கள். இப்படிக் கொண்டாடப்பட்டவர்களாய் அந்தப் பிள்ளைகள் மிக்க மதுரமான ஒரேஸ்வரமாய்த் திருவயோத்தியின் அந்தந்தத் திருவீதிகளிலும் ராஜமார்க்கங்களிலும் கருத்திற்புகுந்து பாடிக்கொண்டே வந்தார்கள். வரும்போது இவர்களை ஸ்ரீராமசந்திர பகவான்கண்டு, அன்பும் ஆனந்தமும் பெருகினவராய் அவர்களை மரியாதையோடு இட்டுக்கொண்டுபோய், இவர்களுடைய ரூபலக்ஷணங்களையும் பாட்டின்திறத்தையும் விலக்கித்துச்சபையில சத்துருக்கனர் பரதர் சத்துருக்கனர் இவர்களைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

தேவகுமாரர்கள்போல விளங்குகின்ற இந்த முனிகுமாரர்கள் பாடு வதைக்கேளுங்கள் - இது விசித்திரமான சொல்லும்பொருளும் அமைந் தது - இவர்கள் பாடுவதோ இனிப்புள்ளதாய் நன்றாயமைந்த நீண்டதொ னியுள்ளதாய் மனங்களையிழுத்துக் களிப்பிக்கின்றது என்று சொல்லித் தாம்வீற்றிருந்த பொற்சிங்காதனத்திலிருந்து பலருங்கூடியிருக்கும் சபை நடுவில்வந்து வீற்றிருந்து தம்பிகள் முதலானோர்களைநோக்கி: ராஜலக்ஷ ணம்பொருந்திய இந்த ரிஷிப்பிள்ளைகள் பாடுஞ்சரித்திரம் மஹாபிரபாவ முள்ளது - எனக்கும் சிறைதயின் சரித்திரமாதலாலே க்ஷேமகரமாயிருக்கு மென்று அப்பிள்ளைகளைப்பாட நியமித்தருளினார். அவர்களும் அந்த நிய மனப்படி மார்க்கமென்கிற சாதாரணவித்ததிற்பாட, சுவாமி மிக்க ஆஸ க்த்தியோடே கேட்டருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் நான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது சருக்கம்.

நகரத்தின் சிறப்பு

செல்வம்நிறைந்த இப்பூமிமுழுதும் மற்றயாருக்குமில்லாமல், மநு வைத்தொடங்கி ஜயசாலிகளான, எந்த இக்ஷ்வாகு வம்சத்தார்க்கே உரிய தாயிருந்ததோ - அந்தக்குலத்தில் ஸகரசக்கரவர்த்திதோன்றி அறுபதினா

* இந்த நான்கு சருக்கங்களும் (உபோத்காதம்) பாயிரம் அல்லது முகவுரை- அதாவது "ஆக்கியோன் பெயரே வழியேயெல்லை" என்கின்ற விதிப்படி கிரந்தகர்த் தாவின் நாமதேயம், கிரந்தத்தின் வரலாறு, கிரந்தத்தின் பெயர், அதிற்கூறிய விஷ யம், அதைக் கற்பதனால் வரும் பயன் முதலாகிய காரியங்களைத் தெரிவிப்பது. இப் பாயிரத்தைத்தாம் பிறகு நடத்தப்போகிறதை முன்னமேயோசித்து வால்மீகிமுனி வரே செய்தனர் அவர்சீஷரில் ஒருவர் செய்ததாகவும் சிலர் சொல்லுகின்றனர் இதில் கிருகஸ்தன் நடக்கவேண்டிய ஆசாரமும், சத்தியத்தின் மேன்மையும், பிதாவினிடம் புத்திரன் நடந்துகொள்ளுமுறையும், சகோதரருடைய நிலையும், பதிவிரதாதருமமும், தருமநிலை தவறினால் எப்படிப்பட்டவனும் அழிந்துபோவானென்பதும் இவைமுத லான சாமானியதருமமும், ஸ்ரீராமபிரான் சகலகல்யாணகுண பரிபூரணமான பரத் துவமென்பதும், அவரைச் சரணமடைவதே சகல அபீஷ்டங்களையும் பெறுமுபாய மென்பதும், அடியார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய கயிங்கரியமுதலானவற்றின் முறைகளும் ஆக இப்படிப்பட்ட விசேஷதருமங்களும், செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன

இதனாலேதான் இது 'வேதோபப்பிரமமணம்' என்னப்பட்டது உபப்பிரம ணம் என்றால் பொருளை நன்றாய விளக்கிக்காட்டுவது. அஞ்சாம்சருக்கத்திலேதான் ஸ்ரீராமாயணாரம்பம் ராமாயணமென்கிற சொல்லுக்கு இராமனை அறிவிக்கும் பிரபந்தம் என்பதுபொருள் - சீதையை அறிவிக்கும் பிரபந்தமெனவும் சிலர் உரைத்திருக்கின் றனர்.

பிரமங்களைக்கொண்டு சாகரமென்னுங்கடலைத் தோண்டுவித்தீரோ அப்படிப்பட்ட மஹாகுலத்தைக்குறித்து அவதரித்தது இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணம். இது அறமுதலான நாற்பொருளையும் பயக்கும்படியானது. இதனைப் பொறுமைமுதலிய நற்குணங்களினால் அன்போடுகேட்கவேண்டும்.

சரயூநதியின் இருகரைகளிலும் பரவியதான கோசலம் என்கிற தேசமொன்றிருக்கின்றது. அதுமிகுந்த சந்தோஷமுள்ள ஜனங்கள் நிறைந்ததும் தனதானியமுதலான செல்வமிகுதியுள்ளதுமானநாடு. அதில் அயோத்தியென்று பேர்பெற்ற நகரமொன்றுண்டு. அது வைவஸ்வதமனுவினாலே நிருமிக்கப்பட்டது - பன்னிரண்டு யோஜனை நீளமும், மூன்றுயோஜனை அகலமுமுள்ளதாய் லக்ஷ்மீவிலாசம்பொருந்தி விளங்கும். பலவிடங்களிலிருந்து வரும் வழிகளெல்லாம் நிழல்பரந்த மரச்சாலைகள் வைத்து விசாலமாயிருக்கப் பெற்றது - மூலைமுடுக்குகளின்றி விசாலமும் நீட்சியுமான பலதெருக்களுள்ளது - அந்தப்பண்டங்கள் நிறைந்து தனித்தனியாயிராநின்ற நல்லகடைத்தெருக்களுள்ளது - தினமும் தண்ணீர்தெளித்து மலர் சிந்தப்பெற்ற ராஜமார்க்கமுடையது - உயரமும் அழகுமான கோட்டைவாசல்களும் கதவுகளும் ஸ்தம்பங்களுமுடைத்தாய்ப் பலவகை ஆயுதயந்திரங்களையும் பொருந்தியது - அதில் அந்தந்த வேலைகளிலும் கைதேர்ந்த பலசிற்பிகளும், அரசர்க்குக் காலந்தவிர்க்கும் மாகதர் முதலானோரும், நாட்டியம் கற்பிக்கவல்ல பரதசாஸ்திர நிபுணரும், பலராஜ்யங்களிலிருந்து இராஜகாரியம் பேசவந்திருக்கும் சாமந்தராஜாக்களும், பிறதேசத்துப் பலவகை வர்த்தகர்களும், வேதசாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹாபிராமணர்களும், நிறைந்திருப்பதுமன்றி யானை குதிரை ஒட்டகம் கோவேறுகழுதை எருதுமாடு பசுமாடு முதலியவைகளும் நிறைந்திருக்கும் - மேலும் பிரசங்கசாலைகளும், பலகூடத்தக்க அழகிய மண்டபங்களும், மண்டபத்தின் மேன் மாடிகளும், அனேகம் பீரங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மதிற்சுவர்க் கட்டடங்களும், எப்படிப்பட்டவரும் கிட்டக்கூடாத அகழிகள் சூழ்ந்த மதிற்சுவர்களும், கோபுரங்களும், பல அடுக்குகளுள்ளனவாய்க் கண்ணைப்பறிக்கும்படி ரத்னகாந்திகள் சூழ்ந்த அரசமாளிகை வரிசைகளும் அங்கே விஸ்தாரமாயுண்டு - திகைக்கும்படியான அனேகம் கிருகங்களும் சங்கீதசாலைகளும் பொன்முதலியவைகளால் செய்த செய்குன்றுகளும் மாமரங்களுடனே மற்றமரங்களும் பூங்கொடிகளும் விளங்காநின்ற தோட்டங்களும் பலவுமங்கேயிருக்கின்றன - இவ்வகையான விபவங்களோடுகூடி அந்நகரமானது சொக்கட்டான் பலகையின் விதமாய்க் காணப்படுகின்றது - மேலும் அங்கே ஒவ்வொரு வீதியிலும் பெரும்பாலும் சங்கீதவாத்தியங்களும் வேதநாதங்களும் பொருந்தி உச்சவமாகவேயிருக்கும் - உத்தமமான தானியவகைகளும், உத்தமமான ரத்னங்களும், உத்தமமான ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளைகளும், சிற்பவித்தைகளும் சாஸ்திர வித்தைகளும் பரவி அந்நகரம் அமராவதி என்கிற

இந்திரபட்டணம்போல பிரகாசிக்கின்றது - மேலும் அது விசித்திரமான கொடிகளைகட்டி விசித்திரமான பதுமைகள் அமைத்துப் பறக்கின்ற தேவ விமானங்களை போன்ற வீடுகளின் வரிசைகளையுடைத்தாயிருக்கின்றது - கருப்பஞ் சாறுபோன்ற மதுரமான உருசியுள்ள பல் தடாகங்கள் மடுக்கள் வாவிகள் முதலான ஜலாதாரங்களுமிருக்கப்பெற்றது - சகல ஆயுதங்களிலும் கைதேர்ந்து ஒடுமிலக்கை எய்யவல்லவராகுலும், தனித்திருப்பவனையும், ஆயுதமின்றி இருப்பவனையும், சந்ததிக்கொருகுமாரனாயிருப்பவனையும், ஓடுகிறவனையும் அம்புமுதலிய படைக்கலங்களாலெய்யாத நன்னெறியுள்ள மஹாவீரர் பலரும், அப்படிப்பட்ட யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களும் நிறைந்த அனேக சேனைகளும் அங்கே விஸ்தாரமாயுண்டு. மேலும் அது எப்போதும் அக்கினிகளை கைவிடாதவர்களாய ஸத்திய சவுசமுதலான நல்ல ஆசாரமும் பொருந்தி ஆறங்கங்களோடு வேதங்களைப் பயின்றுகொண்டு அன்னதானமுதலான நானாதானங்களையும் செய்து கொண்டு முனிவரென்று சொல்லும்படியான பெருமைபெற்ற ஜனங்களுள்ளதும் முனிவர்கள் வருவதும் போவதுமாய் இருக்கும்படியானதும் ஒருவர் தவஞ்செய்து சித்தியாகப்பெற்ற ஒரு தேவவிமானம்போல தோன்றுவதுமாயிருந்தது - அப்படிப்பட்ட அயோத்தியாபுரியைத் தம் நடக்கையாலே ராசசியத்தைச் செழிக்கச்செய்யுந் திறனுள்ள தசரதமகாராஜாவானவர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐந்தாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவதுசருக்கம்.

அரசனுடைய ஆளுகைத்திறத்தினால நகரம் சிறந்திருக்கும்

வகையைச் சொல்லுகிறது.

அந்தத் தசரதமஹாராஜாவின் குணங்களைச் சொல்லுகிறேன் - அவர் வேதவேதாந்தங்களை யறிந்தவர் - எப்படிப்பட்டவர்களையும் அணைத்துச் சுவாதீனமாக்கிக்கொள்ளவல்லவர் - வருங்காரியங்களை முன்னதா யோசித்து அறிந்துகொள்ளும்படியான திறமையுடையவர் - எப்படிப்பட்ட வீரரும் அஞ்சும்படியான பராக்கிரமமுள்ளவர் - நாடுநகரங்களிலுள்ள யாவர்க்கும் பிரியமானவர் - வெகு யாகங்கள் செய்தவர் - தருமத்தையே முக்கியமாகப் பார்க்கிறவர் - இந்திரியங்களைச் சுவாதீனப்படுத்தினவர் - இக்ஷு-

வாகுகுலத்துக்குத் திலகம்போலே அதிரதர் என்றும்பேர் பூண்டவர்-மூவுலகங்களிலும் புகழ்ப்பட்டவர்-ராஜரிஷியானாலும் மஹாரிஷிகளுக்குச் சமானமானவர் - மஹாபலமுள்ளவர் - பகைவரையெல்லாம் வென்றுமேன்மைபெற்றவர் - பிராணனையுங்கொடுத்து உதவிசெய்யும்படியான அனேக மித்திரரைப் படைத்தவர் - தனங்களையும அரசுக்கு வேண்டிய சேனைமுதலிய மற்றப்பொருள்களையும் பெற்றிருப்பதில் குபேரனையும் இந்திரனையுமொத்தவர் - மனுவைப்போலே லோகத்தையெல்லாம் பொதுப்பட நன்றாய் ரக்ஷிக்கவல்லவர். அப்படிப்பட்ட அந்த ராஜா, தேவேந்திரன் அமராவதியைக் காப்பதுபோலே, அந்தப்பட்டணத்தைக் காத்து வந்தார்.

இவர் ராசசியபரிபாலனஞ் செய்துவந்த காலத்தில் அந்நாட்டிலுள்ளாரெல்லாம் வெகு சாஸ்திரங்களைக் கற்றவரும், தருமமே கண்ணாயிருப்பவரும், சத்தியநிலையுள்ளவரும், தந்தம் பொருளிலே திருப்தியடைந்து பிறர் பொருளை இச்சியாதவரும், மஹாதாதாக்களுமாய் மஹாசந்தோஷமுள்ளவராயுமிருந்தார்கள். அந்நகரத்திலே அற்பமான பணமுள்ளவனும், மாடுகுதிரைக ளில்லாதவனும், போகபாக்கிய மில்லாதவனுமாக ஒரு குடும்பத்தானும் கிடைக்கமாட்டான். அன்றியும், காமமயக்க முள்ளவனாகிலும், பெண்சாதி பிள்ளை தாய் தந்தை அண்ணன் றம்பிகள் முதலானவர்களையும் தன்னையுங்கூடப் போஷியாமலிருக்கிற லோபியாகிலும், கொடுஞ்செய்கை செய்பவனாகிலும், கல்வியறியாதவனாகிலும், நாஸ்திவாதஞ் செய்பவனாகிலும் காணுதற்குங் கிடைக்கமாட்டான். காதணி கழுத்தணி கையணி புஜத்தணி முதலிய பல அணிகளும், நல்லபூச்சு நல்லபூமாலை நல்லவஸ்திரம் இவைகளுமில்லாதானைத் தேடிப்பார்த்தாலுங் கிடைப்பதருமை. அக்கினிகாரியஞ்செய்யாதவர், யாகஞ்செய்யாதவர், வேதமோதாதவர், ஈனபோஜனஞ்செய்பவர், நல்லொழுக்கமில்லாதவர், பொருள்களின் திறமறியாதவர், வஞ்சனைசெய்பவர், இத்தன்மையான அயோக்கியரும் அகப்படமாட்டார்கள். ஆண்பிள்ளைகளும், பெண்பிள்ளைகளும், அவரவர்க்கு உரிய நிலையிலிருந்து ஆதுலர்க்கும் விருந்தினருக்கும் நல்ல போஜனமளித்துத் தாமுமுண்டு பகவானிடத்தும் பாகவதரிடத்தும் பக்தியுள்ளவர்களாய்க் காலங்கழிப்பார்கள். அற்பாயுசாய்ப் பிறப்பவரும், ரூபமில்லாதவரும், அங்கவிகார முள்ளவரும், நல்லெண்ணமில்லாதவரும், வீரதனமில்லாதவரும், ராஜபக்தி யில்லாதவரும், அங்கே இல்லவேயில்லை. பிராமணருக்கு க்ஷத்திரியரும், அவர்களுக்கு வைசியரும், இந்த மூவர்த்திறத்தார்க்கும் சூத்திரரும் அடங்கி வழிபட்டு மரியாதைகடவாமல் நடப்பார்கள். மேலும் சவுரிய தயிரியங்களோடு நீதியுமுள்ள சேனாவீரர்களால், சிங்கங்களால் குகை நிரப்பப்பட்டதுபோல், அந்நகர் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். அயிராவத முதலான திக்கஜங்களின் குலத்திற் பிறந்த லக்ஷணமமைந்த யானைகளும், காம்போஜம் யவனம் பாஹ்லிகம் முதலான தேசங்களிற்பிறந்த மேன்மையான குதிரைகளும், குடநிரம்பப்பால் கறக்கும்படி

யான நல்ல பசுமாடுகளும், அநேக நாளுக்குநாள் செழிப்பாய் வளர்ந்து வரும். இத்தன்மையதாய அந்த அயோத்தியா நகரமானது தன் பெயரப் பொருளின்படி எவர்க்கும் வெல்லவொண்ணாததாய இரண்டுகாத வழியிலேயே காணப்போர்கண்கள் களிக்கும்படியும் கூசும்படியும் காணப்படுகின்றது. இவ்வண்ணமான அந்த மகா நகரத்தைக் குணங்களிலும் தருமத்திலும் நீதியிலும் மேம்பட்டவரான தசரதமகாராஜா மிக்க சிறப்போடு ஆண்டுவந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஆறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது சருக்கம்

இதிலும் தசரதமகாராஜாவின் துரைத்தனசிறப்பே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

மேலானபுத்தியும் மேலானகீர்த்தியுமுள்ள அந்த தசரதமகாராஜாவுக்கு, திருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், சித்தார்த்தன், அர்த்தசாதகன், அசோகன், மந்திரபாலன், சுமந்திரன் என்று எண்மர் மந்திரிகளிருந்தார்கள். அவர்கள் மந்திரித்தனத்துக்கு உரிய குணங்களுடையவர்கள் - காரியங்களை நிதானித்து ஆலோசிக்கும்படியானவர்கள் - மனக்குறிப்புகளை அறிந்துகொள்ளுந் திறமுடையவர்கள் - பரிசுத்தர்கள் - ராஜகாரியங்களிலே எப்போதும் பாடுபடும்படியான அன்புள்ளவர்கள். அன்றியும், அவ்வரசனுக்கு வைதிகச் சடங்குகளுக்குரிய இருத்துவிக்குகளில் (யாகஞ்செய்விப்போர்) முக்கியராய் வசிஷ்டர் வாமதேவர் என்றிரண்டு மகாரிஷிகளிருந்தார்கள். இவர்களும் இன்னும் சிலரும் ராஜகாரிய சகாயமாக இருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்து காரியங்களை நடத்துவதில் சமர்த்தர் - ஜிதேந்திரியர் - எந்தக்கேடும் செய்ய அஞ்சுகிறவர் - மிகுந்த செல்வமுடையவர்கள் - மஹா பராக்கிரமசாலிகள் - பெரும்புகழ்படைத்தவர்கள் - பிறரால் அறியப்படாத அபிப்பிராயமுள்ளவர்கள் - அரசன் சொற்படி நடப்பவர்கள் - பொறுமையும் பிரகாசமுமுள்ளவர்கள் - முகமலர்ச்சியோடு பேசுகின்றவர் - காமக்குரோதங்களைக் கொண்டு வாய்மை தவிரமாட்டாதவர்கள் - தம்மவர்களிலாவது பிறர்களிலாவது அவர்கள் அறியாதகாரியமொன்றுமில்லை - பிறர்செய்ய நினைத்திருப்பதையுமறிபவர்கள் - சகல தேசகாரியங்களையுமுணர்ந்தவர்கள் - பேசுவதிலுஞ் சாதுரியமுடையவர்கள் - தம் குமாரர்களானாலும் தண்டிக்க நேர்ந்தபோது

தாக்ஷிணியமின்றித் தண்டிப்பார்கள் - பகைவரானாலும் குற்றஞ்செய்யாதவர் திறத்தில் ஓர் அபகாரமுஞ் செய்யார்கள் - சேனைகளையும் பொக்கசங்களையும் நன்றாய்ச் சோத்துவைப்பார்கள் - தமது நாட்டிலுள்ளோருக்கெல்லாம் நன்மையே தேடும்படியானவர்கள் அந்தணர் முதலியோரைக் கிரமப்படி பாதுகாத்து வருகின்றவர்கள் ஜனங்களை உச்சாகப்படுத்துகின்றவர்கள் - எப்படிப்பட்டவர்கள் செய்யும் வஞ்சனைகளுக்கும் உட்படாதவர்கள் - எந்தக்காரியத்துக்கும் ஒரேமனதா யுறுதியாய் நிற்பவர்கள் - சந்திவிக்கிரகமுதலான ராஜகாரியங்களின் நடபங்களில் தேர்ந்தவர்கள் - தங்களாலோசனை சிறிதும் புறம்பொசியாதவர்கள். இப்படிப்பட்ட மந்திரிப்பிரதானி முதலியவரிருந்ததனால் அந்தக் கோசலநாட்டிலும் அயோத்தியாபுரியிலும் பொய் களவு வஞ்சம் விபசாரம் அநுசாரம் தேவதூஷணை முதலான யாதொரு துராசசெய்கையு மில்லாமலிருந்தது. இவ்வண்ணமான சகாயம் சம்பத்தோடுகூடி தசரத சக்கரவர்த்தியானவர் கிரணங்கள் சூழ்ந்த சூரியனைப்போல தமக்கு ஒத்தவரு மிக்கவருமில்லாமல் துரைத்தனம் நடத்திவந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஏழாவதுசருக்கம்.

முற்றிற்று.

எட்டாவது சருக்கம்.

தசரதர் புத்திரனில்லாமையால் அசுவமேதயாகஞ்செய்ய

ஆலோசித்தது.

அந்தத் தசரதசக்கிரவர்த்தி இப்படிப்பட்ட மகாமகிமையுள்ளவராயிருந்தும் அவருக்கு வமிசம் பெருகும்படியான குமாரன் உண்டாகவில்லை. அதற்காக அவர் பல தவங்கள்செய்தும் பயன்படாமையாலே தவித்துக்கொண்டு, எதுசெய்தால் சந்தானமுண்டாகுமென்று மந்திரிகளோடுகூடயோசித்து நாம் சந்ததிக்காக அசுவமேதயாகம் செய்யக்கடவோமென்று நிச்சயித்துச் சுமந்திரரைப்பார்த்து, நீ நம்முடைய புரோகிதரையும் மற்றுமுள்ள குருமாரையும் சீக்கிரம் இங்கே எழுந்தருளும்படி செய்யவேண்டும் என்றார். அதுகேட்டு அந்தச் சுமந்திரரும் துரிதமாய்ச்சென்று அவர்களெல்லாரையும் அரமனைக்கு எழுந்தருளப்பண்ணினார். அவர்கள் யாரென்றால்: வசிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காசியபர், சுயக்ஞியர் என்பவர்களும் இவர்களோடு சேர்ந்த வேதநிபுணரான பிராமணருமே பின்பு சக்கரவர்த்தியானவர் அந்த முனிவர்களை முறைப்படி பூசித்து அறம் பொருள்களுக்கு இசைந்ததொருபேச்சை மெதுவாகச்சொன்னார்.

ஓ மகாரிஷிகளே! சந்தானத்துக்காகத் தவஞ்செய்து கதறிக்கொண்டிருக்கிற எனக்குச் சுகமுண்டாகவில்லையே. ஆதலால் அசுவமேத யாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. சாஸ்திர விதிப்படி அவ்யாகத்தைச்செய்து அடியேன் இஷ்டத்தைப் பெறும்படியான உபாயத்தைத் தேவரீர்கள் யோசிக்கவேண்டும் - என்று அரசன் வாக்கிலிருந்து வந்தசொல்லைக் கேட்டு வசிஷ்டர் முதலானோர் யாவரும் அவரைச் சிலாகித்து, ஓய் மகாராஜாவே! அப்படியே செய்யலாம்-யாகத்துக்கு வேண்டியவைகளைச் சித்தஞ்செய்து இப்போதே குதிரையை விட்டுவிடலாம் - இப்படிப்பட்ட தருமபுத்தியுடையானதனாலே நீர் சந்தேகமில்லாமல் இஷ்டர்களான புத்திரரைப் பெறுவீர் என்று சொல்லினார்கள்

இவ்வாறு முனிவர் மொழிந்ததைக்கேட்டு ராஜா மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து ஆனந்த பாஷ்பத்தால் கண்கள்கலுழ்ந்து மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஓ மந்திரிமாரே! நம்முடைய குருமார் நியமித்தபடி வேண்டிய வஸ்துக்களைச் சேகரஞ்செய்யுங்கள் - வல்லவர்களாகிய காவற்காரரோடும் வசிஷ்டமா முனி முதலான பிரதான ருத்துவிக்குகளோடும் கூட்டிக் குதிரையைவிட எத்தனப்படுங்கள் - சரயூநதியின் வடகரையிலே யாகசாலை ஏற்படுத்துங்கள் - விக்கினங்கள் நாசமாகும்படியான சாந்திகளையும் விதிப்படிக் கிரமமாக நடத்துங்கள் - இந்த மேலான யாகத்திலே கஷ்டமான அபராதம் நேரிடாமலிருக்குமானால் எந்த அரசனும் இந்த வேள்வியை அனுஷ்டிப்பான்-அப்படியல்ல, இதில் அபராதங்கள் வெகுவாய் நேரும்- முக்கியமாய்ப் பிரமராக்ஷசர்கள் இதில் எங்கே சந்து அகப்படுமென்று தேடிக்கொண்டிருப்பார்களன்றோ? அப்படி ஏதாகிலும் தவறுநேர்ந்தால் அந்தப் பிரமராக்ஷசர் யாகத்தை அழிப்பார்கள்-யாகமழிந்தாலோ யாகஞ் செய்பவனுடனே நாசமடைவான்-ஆனதுபற்றி நீங்கள் நாஞ்செய்யும் யாகத்தில் யாதொருபிழையு முண்டாகாதிருக்கும்படி தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுகிறேன் - நீங்கள் அவ்வகை செய்யமாட்டுவீர் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றது - என்று அரசன் உரைத்ததற்கு அந்த மந்திரிமார் உடன்பட்டு அரசன்பேச்சைக் கொண்டாடினார்கள் முனிவரும் மகாராஜாவுக்கு ஆசீர்வாதங்கள் செய்து தந்தமிடங்களுக்கு எழுந்தருளினார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அமாத்தியருக்கு யாககாரியத்தில் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படி மறுபடியுங்கூறி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அரமனைக்குட்சென்று தம்முடைய பத்தினிமாரை நோக்கி ஓ என் காதலிகளே! நான் புத்திரனுக்காக யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறேன்-ஆதலால், நீங்கள் தீக்ஷையைக் கைக்கொள்ளுங்கள் என்றார். அதைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் அந்த ராஜபத்தினிகளுடைய முகத்தாமரைகள் இளவேனில் வந்தபோது தடாகங்களிலே தாமரைகள் விளங்குவதுபோலே மிகவும் விளங்கினன.

பாலகாண்டத்தில் எட்டாவதுசர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது சருக்கம்.

சுமந்திரர் தசரதருக்கு முன் நடந்த சங்கதியைச் சொல்லுவது.

இங்ஙனம் சபையிற் பேசி அரசன் அரமனை சேர்ந்தபின் சுமந்திரரானவர் அரசர்க்கு ஏகாந்தத்தில் இந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார். எங்கள் பிரபுவே! கேளுங்கள் இப்போது நம்முடைய குருமார் அசுவமேதயாகஞ் செய்யும்படி விதித்தார்களே - இதைப்பற்றி முன் யதார்த்தஞான வானான சநத்குமாரருடைய சன்னிதானத்தில் நடந்ததொரு சங்கதியை நான் கேட்டிருக்கிறேன், அதை விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் காசியப மகாமுனிக்கு விபாண்டகர் என்கிற குமாரர் ஒருவர் இருக்கிறார் - அவருக்கு ரிசியசிருங்கர் என்று ஒரு புத்திரர் உண்டாகப்போகிறார் - அவர் வனத்திலேயே யிருந்துகொண்டு பிதாவுக்குப் பணிவிடைசெய்து வருவார் - அதனாலே வேறொன்றையும் அறியமாட்டார் - உலகத்தில் பிரசித்தமான பிரமசரியம் (அதாவது, முஞ்சி மான்றோல் பலாசதண்டம் முதலான வைகள் தரித்துக்கொண்டு வேதமோதுதல்) பெண்களோடு சேராமலிருப்பதாகிய பிரமசரியமாகிய இவ்விரண்டும் அவரிடத்திலுண்டாயிருக்கும் - இப்படி அக்கினியின் பணிவிடையும் பிதாவின் பணிவிடையுமாகிய காரியங்களாலேயே அவருக்குக் காலம் கழிந்துவரும் - இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே மகாபலவானும் அங்கநாட்டதிபதியுமான ரோமபாதர் என்றொரு ராஜா இருப்பார் - அவர் தருமத்திற் சிறிது பிசகிட்டதனால் அவருடைய ராச்சியத்திலே மிகக்கொடியதான மழையின்மையுண்டாகும் - அதனால் அவருடைய நாடு துன்பப்பட அவ்வரசர்க்கு மிகுந்த மனக்கலக்கமுண்டாகி நன்றாய் வேதங்களைக்கற்ற பிராமணரைக்கூட்டி ஓ சுவாமிகளே நான் என்ன அபராதஞ் செய்தேனோ தெரியாது; இப்படிப்பட்ட மழையின்மை சம்பவித்திருக்கிறது - இதற்கு நீங்கள் யோசித்து எனக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கவேண்டுமென்று கேட்பார் - அதற்கு அந்தப் பிராமணர்கள் அரசனைநோக்கி, ஓ மகாராஜனே! விபண்டகருடைய புத்திரரான ரிசியசிருங்கரை எப்படியாகிலும் நீர் இவ்விடத்தில் அழைத்துவந்து உம்முடைய புத்திரியான சாந்தை என்பவளை அவருக்கு விதிப்படித் தானஞ்செய்து கலியாணஞ்செய்விக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள் - அதுகேட்டு அவ்வரசன் அவரை எப்படி இங்கே அழைத்துவரலாமென்று கலங்கித் தன் புரோகிதர் மந்திரி முதலானவரோடு சொல்ல, அவர்களும் அம்முனிவர் சபிப்பாரென்று அஞ்சித் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நின்று பின்பொரு உபாயத்தைச் சொல்லுவார்கள் -

அதின்படி அவரை வேசிமார்களைக்கொண்டு தன் பட்டணத்தில் வருவித்துத் தன் மகளை அவருக்குக் கொடுத்து விவாகஞ் செய்விப்பார் - பின்பு அங்கே மழைபெய்து சுபிக்ஷமுண்டாகும் * உமக்கும் மருமகனாகிய அந்த கலைக்கோட்டுமுனிவர் உமக்குப் புத்திரர் உதிக்கும்படி செய்யப்போகிறார் - என்றிவ்வாறு சனற்குமார பகவான் அருளிச்செய்ததை விண்ணப்பஞ்செய்தேன் என்று சுமந்திரர் சொல்லியதைக் கேட்டு தசரத மகாராஜா மிகவும் களிப்படைந்து, அந்தக் கலைக்கோட்டிமாமுனிவரை எப்படி ரோமபாதர் தமது நகரத்துக்கு அழைத்து வந்தாரோ, அந்தச் சரித்திரத்தை எனக்கு விரிவாய்ச் சொல்லக்கடவீர் என்று சுமந்திரரை வினவினார்

பாலகாண்டத்தில் ஒன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

பத்தாவது சருக்கம்.

ரிசியசிருங்கமுனியை நாட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த விதம்

இவ்வகை ராஜா வினவ சுமந்திரர் சொல்லத்தொடங்கினார். கேளும் மகாராஜாவே! ரிசியசிருங்கரை ரோமபாதர் கொண்டுவந்ததைச் சொல்லுகிறேன். அந்த அங்கதேசத்தரசன் புரோகிதரையும் மந்திரிகளையும் அம்முனிவரை இட்டுக்கொண்டு வரும்படி சொன்னபோது, அவர்கள் அந்த விபண்டகமுனிவருக்கு அஞ்சி, நாங்கள் அங்கே போகமாட்டோம் என்று அரசனை வேண்டிக்கொண்டார்கள்; பின் அரசனை நோக்கி, பிரபுவே! நாங்கள் ஒரு உபாயம் யோசித்திருக்கிறோம் அதைக் கேளும் அந்த விபண்டககுமாரர் எப்போதும் காட்டிலேயே வாசஞ்செய்துகொண்டு வேதாத்தியயனமே வேலையாயிருக்கிறவர்-பெண்பிள்ளைகளென்பதை அறியார்-அவர்களுடைய சுகமும் தெரியாதவர் - மனிதர்களுடைய மனதை மொத்திவிழும்படியான இந்திரிய விஷயங்களைக்கொண்டு அவரை நாங்கள் இங்கு வரும்படி செய்கிறோம் - அதனாலே யாதொரு தீங்குமில்லாதிருக்கும்படியுஞ் செய்கிறோம் - நீர் கலங்காதேயும் - நல்லரூபமும் பருவமுமுள்ள கணிகையாயிக்க அலங்காரத்தோடு அங்கேசெல்லவேண்டும் - சென்று பலவகையில் அவர்க்கு ஆசைகொளுத்தி அவரை சுவாதீனஞ் செய்ய

* சாந்தை என்பவள் தசரதருக்கு மகள் - அவளை ரோமபாதர் தத்துவாங்கிக் கொண்டார். அதனாலே தான கலைக்கோட்டுமுனியை உமக்கும் மருமகன் என்றது

வேண்டுமென்று சொல்லி அரசனுடைய அங்கீகாரத்தினால் பிரேரிதர் முதலானோர் தக்க வேசிமாரை அலங்காரத்தோடு அங்கே அனுப்பினார்கள். அவர்களும் அப்படியே அந்த வனத்தினருகே சென்று இனிமையாய்ப் பாடுவதுமுதலான பலவிநோதங்களைச் செய்தார்கள். அம்முனிவரோ நாடுநகரங்களிலுள்ள ஆண்பெண் ஒன்றையு மறியாதவர் - பிதாவின பரிசரிணையயும வைதிககருமஙகளும வேதமோதுவதுமாகிய காரியங்களிலேயே நினறவராதலால ஆசசிரமமவிடடு வெளியில் வரவிலலை. இபபடிசசிலநாள் சென்றபின்பு ஒருநாள் தறசெயலாய்அவர் ஆச்சிரமததினினறும வெளியிலவந்தார்.

வாநது தங்களைககணடு நிறகிற முனிவரிடம் அநத வேசிப்பெண்கள் சென்று அவரைநோக்கி, ஓமஹாபிராமணரே! நீர்யார? இக்காட்டில் ஏன் இருக்கிறீர? இககாரியததை அறிய எங்களுக்கு விருப்பமாயிருப்பதனாலே அருளிச்செய்யவேண்டுமென் றுரைத்தார்கள், அதுகேட்டு அம்முனிவா ரூப யவவன அலஙகாரஙகளோடுகூடிய அப்படிப்படடவர்களை எபபோதும காணாதவராதலாலே கணடவுடனே அவாகளிடத்து அன்புகூாநதவராய் ஓ முனிவாகளே! விபணடகா எனபவா என்தந்தை - நான் இஙகிருநது தவஞ்செய்கினறவன் - ருசியசிருஙகா என்பது என்பெயர் - ஓ அழகான காடசியுளளவாகளே! எமது ஆசசிரமம் கிட்டவே இருககின்றது - அஙகு நீஙகள எழுநதருளி யான்செய்யும பூஜையைக் கைககொள்ளவேணடும என்று சொன்னார். சொல்லவே அவர்களும் அபபடியே ஒத்துககொண்டு அவ்வாசசிரமததிற்செல்ல அத்தவசி அர்க்கியபாத்திய முதலியவைகளால பூசைசெயதனா. அந்தப்பெண்கள் அப்பூசையைப பெற்றுககொண்டு மனககளிபபு உடையவாகளாய் விபண்டகமஹாமுனி சபிப்பாரென அச்சஙகொண்டு விரைவில் அஙகு நின்றும் போகநினைதது கலககோடடுமுனிவரை நோக்கி, சுவாமி எங்களுக்கும் ஒரு விரதானுஷ்டான முணடாதலால விடைதரவேண்டு மென்று சொல்லி அவரை ஆலிஙகனஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷத்தோடு இவைகளை நீா திருவுளளமபறறி உண்ணவேண்டுமென்று இலட்டுவமுதலான பல சிற்றுண்டிகளை அவருக்குத் தந்தார்கள். அவர் அவைகளைவாங்கி, காட்டிலிருபபோர் ஒருபோது முண்டிராத அவைகளை ஒருவகைப்பழமென்றே நினைத்து வெகு சநதோஷமாக அமுதுசெய்தார். உடனே அக்கனிகையர் விபண்டகருக்குப்பயநது விரதமெனகிற சாக்குச்சொல்லி அவரிடத்து விடைபெற்றுப்போய்விட்டாகள். பிறகு அந்த ரிசியசிருங்கர் அப்பெண்களைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மனதிற் குறைகொண்டு பயித்தியக் காரன்போல் அஙகுமிங்கு திரிந்துகொண் டிருந்தார். மறுநாள் மஹாசுந்தரிகளான அவர்களைக்கண்டவிடத்துக்கு அந்தத்தவசிவந்திருக்க, வேசிமாரும் அவா சுவாதீனப்பட்டதனால் தயிரியமும் சநதோஷமுங்கொண்டு அவர் இடடப்போய், ஓ முனிவரே! எங்களாச

ஆச்ரமத்துக்கு நீர் வரவேண்டும், அங்கே உமக்கு நேற்றுச்செய்ததுபோல் நல்ல உணவுகளைக்கொடுத்து அதிதிசத்காரஞ்செய்வோமென்று அழைத்தார்கள். அம்முனிவர் அதற்கு இணங்கினதனால் அவரை ஓடத்திலேற்றிக் கங்கையைக்கடத்தி அங்கநாட்டுக்கு இட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அவர் அந்நாட்டிற் பிரவேசித்த மாத்திரத்திலே மேகம் மழைபொழியத் தலைப்பட்டது - இவ்வாறு மழையோடுகூடவந்த அந்த முனிவரை ரோமபாத மகாராஜா எதிர்கொண்டுவந்து சாஷ்டாங்கமாய் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து ஷோடசோபசாரங்களினாலே ஆராதித்து, சுவாமி அடியேன் செய்த இந்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும் - தேவரீர் திருத்தகப்பனாருக்கும் அடியேங்களிடத்தில் சீற்றமுண்டாகாமலிருக்கும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும் என்று மிக்க வணக்கத்தோடு வேண்டிக்கொண்டார் - அந்த வேண்டிக்கோடலை அந்த மஹானுபாவர் அங்கீகரித்துப் பிரசன்னராயிருந்ததனால் ராஜாவும் மனமகிழ்ந்து அவரைத் தமது அந்தப்புரத்துக்கு எழுந்தருளப்பண்ணித் தன் புத்திரியாகிய சாந்தையை அவருக்குக்கொடுத்து மனக்கவலை தீர்ந்திருந்தார் இவ்வாறு அந்தக் கலைக்கோட்டுமுனிவர் அங்கே மிக்க உபசாரங்களாலே ஆராதிக்கப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார் *

பாலகாண்டத்தில் பத்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

பதினோராவது சருக்கம்

கலைக்கோட்டுமாமுனிவரைத் தசரதமகாராஜா அயோத்திக்கு

அழைத்துக்கொண்டு வந்தது

தசரத பூபதியை நோக்கிச் சுமந்திரர் மேலும் சொல்லுகிறார். கேளும் மஹாராஜாவே? அந்தச் சனத்குமாரர் இங்ஙனமும் அருளிச்செய்தார். இக்ஷ்வாகுகுலத்திலே தசரதரென்கிற மஹாராஜா ஒருவருண்டாவார் - அவருக்கும் ரோமபாதமஹாராஜாவுக்கும் மிகுந்த நேசமும் சாந்தையென்கிற மகளாலே சம்பந்தமுமுண்டாயிருக்கும் - தசரதர் ரோமபாதரிடஞ்சென்று, நான் புத்திரனில்லாதவனாயிருப்பதனாலே என் குலம்

* அந்தக்கலைக்கோட்டுமுனிவர் மேலான பிரமசாரியானதனாலேயன்றோ மழை பெய்ததென்கிறது - அவர் வேசிமாருடைய பரிசமும் அவர்கள் பரிசித்துக்கொடுத்த உணவைப் பக்ஷித்ததுமாகிய அனாசாரத்தினாலே அந்தப் பிரமசரியத்துக்கு லோபம் வந்து விட்டதே என்றால் அறியாமையால் வந்த குற்றமாகாதலால் அவருடைய பெருந

விளங்கும்பொருட்டு நம்முடைய சாந்தையின் பர்த்தாவான ரிஷ்யசிருங்கரை நீர் எனக்குத் தரவேண்டும் - அவர் என் யாகத்தை நிறைவேற்றி எனக்குப் புத்திரர் உதிக்கும்படி செய்வாரென்று வேண்டுவீர். அந்த அவ்வங்கராஜன் மனதிலே ஆலோசித்து நன்மனதோடு அம்முனிவரை அவருக்குத் தருவார் - அயோத்தியரசர் அவரைக்கொண்டு புத்திரர்க்காகவும் சொர்க்கத்திற்காகவும் யாகத்தை நடத்துவார். இதனால் அவருக்கு மஹா பராக்கிரமசாலிகளும் மஹாகீர்த்திமான்களுமாகிய குமாரர் நால்வர் அவதரிப்பார்கள் என்று முன்பு சனத்குமாரர் அருளிச்செய்த திருப்யத்தால் நீர் இப்போது இதற்குரிய வசிஷ்டமா முனிவரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு நீரே பரிவாரத்தோடு சென்று அம்முனிவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து யாகத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவீர். என்ச சுமந்திரர் உரைத்ததைக்கேட்டு அந்தக் கோசலாதிபதி வசிஷ்டமாமுனிவருக்குக் காரியமறிவித்து அனுமதிபெற்று மந்திரி புரோகிதர் முதலானவர்களோடு கூடப்புறப்பட்டு அநேகவனங்களையும் நதிகளையுங்கடந்து போய் ரோமபாதருடைய அருகில் ஜ்வலிக்கிற அக்கினிபோல வீற்றிருந்த அந்த விபண்டககுமாரரை முதலிலே கண்டு பணிந்து பின்பு அவ்வரசரைக் கண்டார் அவ்வரசரும், அருமையாக வந்த நேசரான தசரத சக்கரவர்த்தியைக்கண்டு களிகூர்ந்து செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து, இவரினின்றும் தமக்கும் அவர்க்குமுள்ள சிநேகத்தையும் சம்பந்தத்தையும் அம்முனிவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார். அதுகேட்டு அந்தத் தபோதனர் சக்கரவர்த்திக்கு மரியாதைசெய்ய அதைப்பெற்று அந்தத் தசரதர் பிரியமாய் அவ்வரசரால் உபசரிக்கப்பட்டு ஏழெட்டு நாள் அங்கேயேயிருந்து ஒருநாள் தாம் வந்த காரியத்தைச் ரோமபாதருக்குத் தெரிவித்துச் சாந்தையோடுகூட ரிஷ்யசிருங்கரைத் தம்மூருக்கு

தவத்தில் இது அழிந்தது என்கிறோம் - நல்லதிருக்கட்டும்-வேதசாஸ்திரங்களை நன்றுயுணர்ந்த அவருக்குப் பெண்களென்பதும் அவர்களை நேசித்தல் விரதபங்கம் என்பதும் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் இன்னது செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதும் தெரியாதிருக்குமா என்றால் அவர் வேதம் ஓதினதேயன்றி அவற்றின்பொருளை யறியாரென்று சிலர் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்கள் மற்றுஞ்சிலர், பொருளுணர்ந்தவர்தாம்-ஆனாலு மவர்களிப்படி யிருப்பார்களென்று பரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டவரன்று-அவர்களை ரிஷிகளென்றே நினைத்திருந்தாராதலால், அது அறியாமையால் வந்த குற்றமே அது பெருநெருப்பில் ஒரு நீர்த்துளி வீழ்ந்ததுபோல அழிந்துவிடுமென்கிறார்கள். இன்னுஞ்சிலர், அவர் வேசிகளைப் பெண்களென்று அறிவார்-ஆயினும் நடக்கவேண்டிய கதிகளை யோகதிருஷ்டியாலறிந்து அப்பெண்கள் மயமுற்றிருக்கும்படி ஒன்றும் தெரியாதவர் போலப் பாவனைசெய்தார் பரமஞானமுடையவராதலால், அவரெதுசெய்தாலும் பாவமணுகாது என்று சொல்லுகிறார்கள் ஆயினும், வால்மீகருடைய கருத்துக்கும் நியாயத்திற்கும் ஒத்தது, நாமிற்சொன்னதே என்று பலரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். விபண்டகமுனிவர், யோகதிருஷ்டியினாலே நடந்ததை யறிந்து தம் குமாரர் பொறுத்ததனாலும் ஒரு பெரிய நாட்டுக்கு உபகாரமானதனாலும் பொறுத்துச் சும்மாயிருந்தாரென்றறிக.

அனுப்பும்படி கேட்டார். அவரும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு முனிவரை மனையாளோடு தசரதர் மாளிகைக்குச் செல்லும்படி தெரிவிக்க, அம்முனிவரும் ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்ததனாலே, அவர்களைப் பிரயாணப்படுத்தினர். பின்பு அரசரிருவரும் ஒருவரையொருவர் மார்பில் தழுவிக்கொண்டு கைகூப்பிக் கும்பிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். தசரதசக்கரவர்த்தி அங்கிருந்து புறப்பட்டவுடனே திருவயோத்தியை அலங்கரிக்கும்படி தூதர்களைக்கொண்டு பட்டணத்தார்க்குக் கட்டளையிட்டனுப்பினர். அக்கட்டளையின்படி நகரத்தாரெல்லாம் தெருக்களைச் சுத்தஞ்செய்து வாசனைநீர்தெளித்து மலர்தூவித் தோரணங்களும் கமுகு வாழை முதலியவைகளும் நாட்டிப் பந்தல்போட்டுப் பதாகைகள்கட்டித் தீபங்களும் பூரணகும்பங்களும் வைத்துப் பட்டணத்தை வெகு ரமணீயமாய் அலங்கரித்தார்கள்.

அப்படி யலங்கரித்த நகரத்திலே தசரதமஹாராஜாவானவர் அம்முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரிகாளை சங்கு முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க மிகப்பெருமையாய்ப் பிரவேசிக்கும்போது அங்குள்ளாரெல்லாம் கண்டு களித்து மொய்த்துக்கொண்டார்கள். இப்படி நகரத்தை வலம்வந்து அந்தப்புரத்திற்போய் முனிவருக்கு வெகு விசேஷமாய் உபசாரங்களைச்செய்து ஆதரித்தார். அரமனைப் பெண்டிரும் சாந்தைக்குப் பலவகை உபசாரஞ்செய்து ஆதரித்தார்கள். இப்படி உபசரிக்கப்பட்டு அந்தத் தம்பதிகள் ஆனந்தத்தோடு அங்கே சிறிதுகாலம் வாசஞ்செய்து வந்தார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் பதினோராவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

யாகத்தின்முயற்சி

இவ்வாறு வெகுநாள்சென்றபின்பு ரமணீயமான வசந்தகாலம்வந்ததனால், சக்கரவர்த்தி தான்முன் உத்தேசித்த அச்வமேதஞ்செய்ய நினைத்துக் கலைக்கோட்டுமுனிவரைப் போற்றிப்பணிந்து - தாஞ்செய்யும் யாகத்திற்குப் பிரம்மாவாயிருக்கும்படி பிரார்த்திக்க, அவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டு, ஓய் அரசனே யாகத்துக்கு வேண்டுவனவற்றைச் சேகரித்துக் குதிரையை விதிப்படி விடக்கடவீர் என்றார். அதுகேட்டு அரசர் மனக்களிப்புக்கொண்டு சுமந்திரனைவிட்டு வசிஷ்டர்முதலியோரை அழைப்பித்துத் தமது எண்ணத்தையும், யாகத்தின் கஷ்டத்தையும், விண்ணப்பஞ்

செய்ய, அவர்கள் கொண்டாடி அப்படியே நடப்பிக்கிறோம். உமக்கு அவி-
யம் புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்களென்று அநுக்ரஹஞ்செய்து தங்களிடத்துக்
குச்சென்றார்கள். ராஜாவும் கல்பசூத்திரவிதிப்படி அந்தந்தக்காலங்களி-
லே வசிஷ்டர் முதலாயினோர் திருமாளிகைக்குச் சென்று அவரவர்களை
அத்துவாயு முதலான ருத்துவிக்குகளாகப் பிரார்த்தித்து வாகனங்களி-
லேற்றிக்கொண்டுவந்து பூஜித்துச் சித்திரை நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பவுர்-
ணமியாகிய சுபதினத்திலே (சாங்கிரகணீயேஷ்டி) என்கிற யாகத்தின்
ஆரம்பவிதியை அநுஷ்டித்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பன்னிரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது சருக்கம்.

யாகத்தின் ஆரம்பகாரியத்தைக் குறித்தது.

முன்சொன்னபடி (சாங்கிரகணீ) என்கிற விதியை அநுஷ்டித்துச்
சமர்த்தர்களாகிய நானூறு ராஜகுமாரர்களோடும் அத்துவாயு முதலான
ருத்துவிக்குகள் நால்வரோடும் இருபத்துநாலடியளவான முஞ்சம்புற்
கயிற்றாற் கட்டிய குதிரையைவிட்டு அது போகுமிடங்களில் ஓமஞ்செய்து
வர, ஒரு வருஷம் பூரணமாகி மறுபடியும் வசந்தகாலம் வந்தது. வந்ததும்
தசரதமஹாராஜா யாகத்தை நடத்தும்படி அத்வர்யுவாக வரிக்கப்
பட்ட வசிஷ்டமஹாமுனிவரைத் தெண்டனிட்டு உபசரித்துக் கைகூப்பிக்
கொண்டு சுவாமீ! அடியேன் ஆரம்பித்த அசுவமேதயாகத்தை நிறை-
வேற்றியருளவேண்டும். அதன் அங்கங்களில் விக்கினங்கள் வாராமற்
காத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேவரீர் அடியோங்களுக்குக் குருவும்
சிநேகிதரும் சகல நிர்வாஹகருமாயிருக்கிறீரன்றோ. ஆதலால் இந்த
யக்ஞமாகிய பாரத்தைத் தேவரீர் தாங்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க,
அவரும் அப்படியே ஆகட்டும் நீர் அஞ்சவேண்டாமென்று வாக்குக்
கொடுத்துப் பின்பு அந்தயாகத்திற்காக வரிக்கப்பட்ட மறைப்பிராமணர்-
களையும், அந்தந்த வல்லுநர்களோடு வீடு முதலானவற்றை நிருமிக்கும்படி-
யான சிற்பிகளையும், யாகபாத்திர முதலியவற்றைச் செய்யவல்ல தச்சர்-
களையும், கிணறு முதலியவை தோண்டவல்ல புணிக்கர்களையும், பலகலை-
களில் தேர்ந்தவல்லவர்களும் யாகவிதி அறிந்தவர்களுமாகிய பெரியோர்-
களையும், சித்திரகாரர் நாடகமாடவல்லோர் கணக்கர் முதலான மற்றும்
வேண்டியவர்களையும் அழைத்து இப்படிச்சொல்லலாயினர். ஓ முனிவர்-
களே மற்றுமுள்ள அதிகாரிகளே காரியகாரர்களே நீங்களெல்லாம் மஹா-
ராஜாவின் கட்டளைப்படி யாகத்துக்காக விருப்பத்தோடு முயலவேண்டும்.

அநேகமாயிரம் செங்கற்களும் * சுருக் சுருவம் முதலானவைகளும் மற்றும் வேண்டுமவைகளும் சீக்கிரத்தில் சித்தஞ்செய்யவேண்டும் வருமரசருக்கு வாசயோக்கியமாயும் காற்று மழை முதலானவைகளுக்குச் சலிக்காதவையாயும் தூபதீபாதி அலங்காரங்களுடையனவாயுமுள்ள ராஜகிரகங்களும், அப்படியே பிராமணர்க்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமான மாளிகைகளும், சாலைகளும் நம்முடைய நகரத்தாரும் நாட்டாரும் இருக்கத்தக்க நல்ல கட்டடங்களும், வேண்டிய போஜனபாத்திரங்கள் நிறைந்தவைகளாய் நிருமிக்கப்படவேண்டும் இவ்யாகத்துக்கு வரும் நான்கு வருணத்தாரும் மேன்மையோடு மரியாதைபெறும்படி அவர்களுக்கெல்லாம் நல்லபோஜனங்கள் வஸ்திரங்கள்முதலியவை அளிக்கவேண்டும். எந்தெந்தக்காரியத்துக்கு எப்பொழுதெப்போது எதெதுவேண்டியிருக்குமோ அதுவெல்லாம் குறைவற நிறைந்திருக்கவேண்டும் அந்தந்த வேலைகள் திருத்தமாய்ச் செய்யவேண்டும் யாருக்கும் ஒரு அவமானமும் நேரிடாமல் நடத்தவேண்டும் யாகத்தை நிறைவேற்றுவோர்க்கு விசேஷமாய் அன்னபான வஸ்திர பூஷணாதிகளாலே திருப்திசெய்யவேண்டும் வேண்டியமட்டும் தனமுங்கொடுக்கவேண்டும் ஒரு குறைவுமில்லாமல் சகலமும் சீராய்முடியும்படி நீங்களியாவரும் அன்போடும் சிரத்தையோடும் பாடுபடவேண்டும் என்று பிரீதியோடு கட்டளையிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்களியாவரும் அவ்வார்த்தையைப் பிரியமாயங்கீகரித்து, தேவரீர் நியமனத்தின்படி சகலத்தையும் செவ்வையாய் நடத்துகிறோமென்று சொன்னார்கள்! பின்பு வசிஷ்டபகவான் சுமந்திரரை அழைத்து, ஓ சுமந்திரரே, அங்கங்கேயுள்ள தருமசீலரான ராஜாக்கள் பிராமணர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிறயாவரையும் வரவழையும் அன்றியும் சூரராயும் நம்மரசருக்குப் பழயபந்துவாயும் வேதசாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவராயும், மகா தருமிஷ்டராயுமுள்ள ஜனகமஹாராஜாவை நீரே நேராகப்போய் உபசாரத்தோடு இட்டுக்கொண்டுவாரும் அப்படியே நம்முடைய ராஜாவுக்கு இஷ்டராயும் இஷ்டத்தையே பேசுகிறவராயு மிருக்கிற காசிராஜாவையும் நம்முடைய மஹாராஜாவுக்கு மாமனாரும் தருமநிலை தவிராதவரும் மூத்தவருமாகிய கேகயராஜாவையும் அவர் குமாரனையும் மஹாசினேகிதரான ரோமபாதமஹாராஜாவையும் நீரே நேராகச்சென்று உபசரித்து இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும் அன்றியும், வங்ககளிங்காதி கீழ்நாட்டரசர்களையும் சிந்து சவ்வீராதி மேனாட்டரசரையும் சோளபாண்டியாதி தென்னாட்டரசரையும் குருபாஞ்சாலாதி வடநாட்டரசரையும் தக்க தூதரைக்கொண்டு அழைப்பிக்கவேண்டும் என்றிப்படி நியமித்ததை சுமந்திரர் கைக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு நேரேசென்றும் தூதரைக்கொண்டும்

* சுருக் சுருவம் என்பவை நெய்யை எடுத்துவிடவும் அதை அக்கினியிற் பெய்யவு முபயோகமான அத்திக்கட்டையாற்செய்த கரண்டிகள்.

கிரமப்படி ராஜாக்களையும் பிரமஞானிகளான வேதியர்களையும் சிரேஷ்டர்களையும் அழைத்துவந்தார். அவர்களும் உத்தமவஸ்துக்களைக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சிலநாட்களில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தந்த வேலைக்கு நியமித்த வேலைக்காரர்களும் சிற்பிகளும் மற்ற அதிகாரிகளும் தங்கள் தங்களுக்கு நேமித்தவைகளைச் சிறப்பாய் நிறைவேற்றி வசிஷ்டரிடம் வந்து வணக்கத்தோடு யாவும் சீராய் முடிந்ததென்று விளம்பினார்கள். இவ்வாறு யாவும் சித்தமானதைக்கண்டு வசிஷ்டபிரமரிஷி மஹா சந்தோஷ பூரிதராய் அரசரிடத்தில் வந்து, ஓ மஹாராஜாவே! உமது இஷ்டப்படி சகலமும் சம்பூர்ணமாயிற்று. ராஜாக்களும் காணிக்கைகளை கொண்டுவந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களை முறைப்படி நானும் உபசரித்தேன். இவற்றையெல்லாம் கண்டு களித்து வேள்வியை ஆசரிக்கும் பொருட்டு நீர் யாகமண்டபத்திற்கு வரவேண்டும் என்று அறிவித்தார். அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தி களிகூர்ந்து ரிசியசிருங்கமாமுனிவரையும் வசிஷ்டாதிகளையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு மனைவியர் மந்திரிமார் முதலானோரோடுகூட்டப் பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க, அந்தணர் * சொஸ்திவாசனஞ் சொல்ல, நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டு யாகசாலைக்குவந்து சேர்ந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பதின்மூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினாலாவது சருக்கம்.

அசுவமேதம் நடந்த சிறப்பு.

இவ்வண்ணம் சகல சனங்களோடு ராஜா யாகசாலையிற் பிரவேசித்தவுடனே முன்விட்ட குதிரையும் இடையூறின்றி வந்துசேர்ந்தது. அவ்யாகசாலையானது முன் அரசன் கட்டளைப்படி சரயூநதியின் வடகரையில் சிறப்பாகவும் சீராகவும் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் ருத்துவிக்குகளும் மற்றவர்களும் பிரவேசித்து பிரவர்க்கியம் ஆதியாயுள்ள கருமங்களை நன்றாய் அனுஷ்டித்தார்கள். காலை பகல் மாலைகளிற் செய்யவேண்டிய ஓமங்களையும் விதிப்படிசெய்தார்கள். இந்திரன் சோமன் முதலானோருக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜை புரஸ்காரங்களும் மற்றக் கருமங்களும் சாஸ்திர

---

* சொஸ்திவாசனம் ஜனபதி நன்மை வரும்படி சொல்லுகிற வேதத்தின் ஒரு பிரிவு.

விதிப்படி நடந்தன. (சோமன் என்பது ஆட்டாங்கொடியுமாம். ஆதலால், அதற்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குஞ் செய்யப்பட்டது) ஒரு அற்பகாரியமும் தவறிப்போகாமல் வேதத்தின் கரைகண்டவர்களாகிய அந்தப் பிராமணோத்தமர்கள் நடத்திவந்தார்கள். அந்த மஹாயாகம் நடந்த போது வேலைசெய்து அலுத்தவனும் பசியால் வருந்தினவனும் வேறு எவ்வகையிலாவது அயர்ந்தவனும் காணப்படவில்லை. முனிவர்களும் மற்றப்பிராமணர்களும் சூத்திரர்களும் முதியோர் பாலியர் துறவிகள் பெண்கள் முதலானயாவரும் நன்றாய் அமுதுசெய்தார்கள். அங்கே இடைமாத்திரம் இருசித்துத்திருவுள்ளம்பற்றி அமுது செய்தருளவேண்டுமென்கிற கோஷமும் யஜமானன் காதுக்கெட்டிற்று. திருப்தியடைந்தோம் திருப்தியடைந்தோமென்கிற கோஷமும் பரவியிருந்தது. ஆனால் வஸ்துக்களுடைய உருசியோ எவ்வளவு உண்டாலும் திருப்தியில்லாமலிருந்தது. அங்கே மலைமலையாய அன்னராசிகளும் பக்ஷணராசிகளும் வியஞ்சனராசிகளும் நாநாவித ரசபதார்த்தங்களுடைய நதிகளுங் காணப்பட்டன. உயர்ந்த அணியாடைகளைத் தரித்த அநேகர் பரிமாறிவந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவிகளாய் மற்றும் பலர் நல்லஅலங்காரத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள் வந்தவர் யாவருங்கந்தபுஷ்ப தாம்பூல வஸ்திராதிகளைப்பெற்றுக் களித்திருந்தார்கள்.

அங்கே வேதவேதாந்தங்களும் மற்றும் பல சாஸ்திரங்களுங் கல்லாதவரில்லை. நல்லொழுக்கமும் விரதாநுஷ்டானமு மில்லாதவருமில்லை. யாகச்சடங்குகள் செய்து சும்மா உட்கார்ந்திருக்குங்காலத்தில் வித்துவான்கள் ஒருவரோடொருவர் பலவிஷயங்களைக் குறித்தும் தர்க்க வாதஞ் செய்துவந்தார்கள். அந்தந்தநாளும் செய்யவேண்டிய கருமங்களை விதிப்படியும் நியாயப்படியும் ருத்துவிக்குகள் செய்துவந்தார்கள். யூபஸ்தம்பங்களை நாட்டும்படியாகிய நாள்வந்தபோது, அக்கினிக்கு எதிரிலே ஒரு தேவதாருயூபமும் அதற்கு இருபுறத்திலும் நறுவிலி மரத்தாற்செய்த யூபங்களிரண்டும் அவைகளுக்குத் தெற்குவடக்குகளில் மும்மூன்று கருங்காலியாற்செய்த யூபங்களும் அவைகளின் தெற்குவடக்குகளில் முன்போலவே மும்மூன்று பில்வ யூபங்களும் அவற்றின் இருதிசைகளிலும் மும்மூன்று பலாசயூபங்களும் ஆக இருபத்தொரு யூபங்களை ஒவ்வொன்றின் இடைவெளி மாரளவு இருக்கும்படியாகவும் ஒவ்வொரு யூபமும் நாற்பத்திரண்டடி உயரமுள்ளனவாயிருக்கும்படியாகவும் எட்டுமூலைகொண்டனவாகவும் சோரசோரப்பில்லாதனவாயப் பளபளப்பு உள்ளனவாகவும் செய்வித்து நாட்டிப் பொற்பட்டங்களணிந்து நல்ல வஸ்திரங்களாலும் கந்தபுஷ்பாதிகளாலும் அலங்கரித்தார்கள். அந்த யூபங்களெல்லாம் மூன்று சப்தரிஷி மண்டலங்கள் இணைந்தாற்போற் பிரகாசித்தன.

அன்றியும் கருடன் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு பூமியைநோக்கி வருவதுபோல பிரமாணத்தோடு செய்திருக்கிற செங்கற்களாலேயும் சிறகுகளில் பொற்கற்களாலேயும் அக்கினிஸ்தானமாகிய (சித்) ஒரு அடுக்கான இடம் செய்தார்கள். அதில் அக்கினி ஜொலித்துக்கொண்டிருக்க அந்தந்த தேவதைகளுக்கான விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வனவுமாகிய பசுக்களை அவ்வவ் யூபங்களிற் கட்டினார்கள். இப்பசுக்களெல்லாம் முந்நூற்றுக்கு அதிகமாயிருந்தன. பின்பு பிரதானபசுவாகிய அசுவரத்தினத்தையும் யூபத்திற் கட்டினார்கள். அதனை ராஜபத்தினியாகிய கௌசலியை கைகேயி சுமித்திரைகளோடுகூட, சொல்லவேண்டிய மந்திரங்களைச்சொல்லிப் புரோக்ஷணை முதலிய சம்ஸ்காரங்கள் செய்து மூன்று பொன்னூசிகளாலே ஆயுதநாட்டுப் பிடங்களைக்கீறி இம்மைலம் சுற்றிவந்து ஓரிரவெல்லாம் அதனோடுகூடவே யிருந்தாள். பிறகு அத்துவாயு ஹோதா உத்காதா பிரமமா என்கிற முக்கிய ருத்துவிக்குகள் ராஜாவினாலே தக்ஷிணையாகக்கொடுக்கப்பட்ட ராஜபத்தினிகளைக் கைகளாற் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகப் பணம்பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை அரசனுக்கே கொடுத்துவிட்டார்கள். பிறகு அக்குதிரையின் (மேதஜந்) என்கிற ஒருவகை உள்ளுறுப்பையெடுத்து அத்துவாயுவானவர் சுத்தமானமனதோடு பாகஞ்செய்து நெய் வழுசிக்கொம்பினிறைசெய்த தடுக்கினமேல்வைத்து ஓமம் பண்ண, அந்தப்புகையை ராஜாமோந்து பாவம்நீங்கிப் பரிசுத்தரானார். பின்பு ருத்துவிக்குகள் பதினாறுபேரும் அசுவத்தின் அங்கங்களை எல்லாம் விதிப்படி மந்திரபூர்வகமாக ஓமஞ்செய்துவிட்டார்கள். அந்த மகாயாகத்துக்குப் பலநாள் வேண்டியிருந்தாலும் பிரதானமாய் மூன்றுநாளுண்டு அவைகளில் முதனாள் அக்கினிஷ்டோமமும் இரண்டாநாள் உக்தியமும் மூன்றாநாள் ஷோடசியுமாகிய மூன்றுகிரதுக்களும் சீராய் நடத்தப்பட்டன. மற்றும் பின்னாட்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆயுஷ்டோமம் இரண்டு அதிராத்திரம் அபிஜித் விசுவஜித் அப்தோர்யாமம் என்பவைகளும் இப்படிப் பிராமணங்களிற்கூறிய யாகவிசேஷங்களெல்லாம் நடத்தப்பட்டன. இவ்வாறு அசுவமேதயாகமானது சாங்கோபாங்கமாய் நடத்தப்பட்டு நிறைவேறியபின், தசரதமகாராஜா மனமகிழ்ந்து உத்காதாவுக்கு வடநாட்டையும் ஹோதாவுக்குக் கீழ்நாட்டையும் அத்வாயுவுக்கு மேனாட்டையும் பிரமாவுக்குத் தென்னாட்டையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தார். அவர்கள் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசனைநோக்கி, மகாபிரபுவே உமது உதாரகுணத்துக்கு வியந்தோம்- ஆயினும் வேதமோதுதல் முதலான வைதிகநிஷ்டையிலேயே யிருக்கும் எங்களுக்குப் பூமியாளுகவேண்டுவதென்னை. நாங்கள் ஆளத்தகுமோ? சகல சாமர்த்தியமுமுள்ள நீரே ஆளத்தகும். ஆதலால் இதற்கு விலையாகப் பொன் மணிப்பசுமுதலான உமக்கு இயைந்தவைகளை எங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு இப்பூமியை நீரே கைக்

கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லினார்கள். சக்கரவர்த்தியும் அப்படியே யிசைந்து அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய கணங்களுக்கும் அனேகமாயிரம் பசுக்களும் மணி சுவர்ணாதிகளும் கொடுத்து அந்த நாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்த ருத்துவிக்குக்களெல்லாரும் ரிசியசிருங்கருக்கும் நியாயப்படி கொடுக்கத்தக்க பங்குகளைக்கொடுத்து மற்றவைகளைத் தாங்கள் விதித்தபடி பங்கிட்டு எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு பூபதியானவர் அந்தச் சபையிலிருந்த பிராமணர்க்கெல்லாம் அனேகம் பொன்னும் வஸ்திர முதலானவைகளும் தக்ஷிணைகொடுத்து அருகில்வந்து யாசித்த ஒரு கிழவனான வேதியனுக்குத் தன் கையிலணிந்திருந்த ரத்தினகடகத்தை யளித்தார். இப்படி யாவருக்கும் பூரணமாய தக்ஷிணைகொடுத்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவராய்க் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக யாவருக்கும் பூமியில் விழுந்து சாஷ்டாங்கயாகத் தெண்டன் சமர்ப்பித்தார். அந்த ருத்துவிக்கு முதலான சகல பிராமணரும் மிகுந்த திருப்தியுடனே தரையில் விழுந்து தெண்டனிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ராஜாவுக்கு வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு பெருங்கோஷமாய் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள். அவைகளைப்பெற்றுக்கொண்டு எழுந்து ராஜாவானவர் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு கலைக்கோட்டுமாமுனிவர் சன்னிதியில் வந்து அடியேனுக்குச் சந்தானமுண்டாகும்படியான அனுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டுமென்று வேண்ட, அவரும் அரசனே! அஞ்சவேண்டாம் நால்வர் குமாரர் உதிப்பார்களென்று அருளிச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் பதினாலாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

பதினைந்தாவது சருக்கம்.

தேவதைகள் விஷ்ணுவை ராக்ஷச நாசத்துக்காகப் பிரார்த்தித்தது.

அந்த ரிசியசிருங்கமுனிவர், எதனால் இவ்வரசனுக்கு மக்கள் பிறப்பார்களென்று யோகதிருஷ்டியால் யோசித்துத் தெரிந்துகொண்டவராய்," ஓ தசரதமஹாராஜாவே? அதர்வசிரசு என்கிற வேதத்தின் பாகத்திலே

அந்த யாகத்தில் வைதிகச்சடங்கைக்குறித்துச் சொல்லியிருப்பதனால் அவைகளுக்கு வேறுசொற்கள் பிரயோகிக்கவகையில்லை ஆதலால் அவற்றையே பிரயோகித்தோம்-இதுபற்றியே சுருக்கமாயும் எழுதினோம்-யாகம் செய்விப்பவர்க்கு (ருத்துவிக்) என்றுபேர் - அவர்களில் முக்கியர் நால்வர் அத்துவர்யு ஹோதா உத்காதா பிரமர

சொல்லப்பட்டிருக்கிற புத்திரகாமேஷ்டி என்பதை உமக்குப் புத்திரர் உண்டாகும்பொருட்டுச் செய்கிறேன் நீர் சந்தோஷமாயிரும் என்று சொல்லிவிட்டு அவ்யாகத்தை ஆரம்பித்து, சாஸ்திரவிதிப்படி அக்கினியில் ஒரு ஆகுதிசெய்தார். செய்துகொண்டிருக்கையில் பாகம்பெறுவதற்குப் பிராமணர்களுக்குக் காணாமல் அங்கே சேர்ந்த தேவதைகள் சித்தர் கந்திருவர் முதலான யாவரும் லோககர்த்தாவான பிரமதேவனை நோக்கி, ஓ பகவானே, பூலோகத்தில் இராவணன் என்கிற ராக்ஷசன் தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே, மிக்க கர்வமடைந்து எங்களையெல்லாம் வருத்துகிறான். அவனுக்குத் தேவரீர் அன்போடு வரங்கொடுத்திருப்பதால் அதை நாங்கள் பாராட்டிக்கொண்டு அவனை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமலிருக்கிறோம்- அவன் என்ன செய்கிறானென்றால், உலகங்களையெல்லாம் நடுங்கும்படி வெருட்டுகிறான். உயர்ந்தவர்களைப் பகைக்கிறான். அமரர்க்கெல்லாம் அதிபதியான இந்திரனையும் திரஸ்கரிக்க நினைக்கிறான் ரிஷிகள் பிராமணர் முதலானவர்களை அலக்ஷியஞ்செய்கிறான் சூரியன் இவன்மேல் காய்வதற்கும்,வாயு இவன் பக்கத்தில் வீசுவதற்கும் அஞ்சுகிறார்கள். எப்போதும் அலைமோதிக் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கிற சமுத்திரராஜன், அவனைக் கண்டால் அசையவும் பயப்படுகிறான். எங்களுக்கெல்லாம் அந்த ராக்ஷசனிடத்தினின்றும் மிகுந்த பயமுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவனை வதைக்கும்படியான உபாயத்தைத் தேவரீரே யோசிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, சதுர்முகபகவான் கிஞ்சித்து யோசித்துச் சொல்லுகிறார். கேளுங்கள் அந்தத் துராத்துமா நாசமாவதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது. முன் அவன் என்னிடத்தில் வரங்கேட்கையில் தேவர் அசுரர் கந்திருவர் இயக்கர் முதலானோராலே நான் சங்கரிக்கப்படாதவனாயிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். நானும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொன்னேன் அவன் அகங்கரியத்தினாலே மனிதரைக் குறிக்கவில்லை ஆதலால் அவனுக்கு மனிதனாலே வதையுண்டாகும் என்றப்படி பிரமா சொல்லியதைச் செவியுற்று யாவரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள் இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் தமக்கு அடியாரைத் தாம் ரக்ஷிக்கும்படியான தருணம் வாய்த்ததென்கிற சந்தோஷத்தினாலே மஹா பிரகாசமுள்ளவராய் ஆசிருதரைக் காக்குங் கருவியாகிய சங்கசக்கிராதி ஆயுதங்களை ஏந்திக

என்பவர்கள்-யாகமண்டபத்தவேண்டிய விதிகளைச்சொல்லுகிறவர் அத்துவர்யு-அதின்படி ஓமஞ்செய்பவர் ஹோதா - அங்கு அழைக்கப்பட்ட தேவதைகளை அந்தந்த வாக்கியங்களாலே துதிப்பவர் உத்காதா - இவர்கள் யாவரும் தவறாமலிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளுகிறவர் பிரமமா-இந்த நால்வரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவியாக மும்மூன்று பேருண்டு - இவர்களை அவரவர்களைச் சேர்ந்த கணம் என்று சொல்லுகிறது - பிராமணங்கள் என்பன வேதவிதிகள் - கல்பசூத்திரமாவது யாகம் செய்யும் வகையைக் குறித்த சாஸ்திரம் - நியாயம் என்பது மீமாம்ச சாஸ்திரம் - பிரவாக்கியம் முதலான சடங்குகளையும் அக்கினிஷ்டோமமுதலான யாகங்களையும் தெரிவிப்பது கடினம (கிர்து) என்றால் யாகம.

கொண்டு பீதாம்பரம் விளங்க தாம் உலகத்துக்கெல்லாம் அதிபதியானாலும் அப்பெருமையைப் பாராட்டாமல் அங்கே யெழுந்தருளி நான்முகக்கடவுளிடத்தில் சேர்ந்தார். அவரைக்கண்டு பிரமருத்திராதி சகல தேவதைகளும் எழுந்து பணிந்து துதித்து விண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். ஓ சுவாமி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே! உலகங்களின் நன்மைக்காக ஒன்று வேண்டுகிறோம். இப்போது இந்த மஹாயாகஞ்செய்த புண்ணியாத்துமாவாய் தேவரீர் அவதரிப்பதற்கு ஏற்ற சற்குணங்களான தருமமறிந்திருந்தல் மஹாதாதாவாயிருத்தல் மஹாரிஷியோடொத்த தேஜசு இப்படிப்பட்டவைகளையுடைய தசரதமஹாராஜருக்கு அவருடைய பத்தினியார் மூவரிடத்திலும் நான்கு திருமேனியாகி அவதரிக்கவேண்டும். அவதரித்து, வரம்பெற்ற மேன்மையாலே செருக்கடைந்து உலகுக்கெல்லாம் ஒரு முள்போன்றிருக்கிற இராவணனைப் புத்திரமித்திராதியரோடு சங்கரித்தருளவேண்டும். அவனே அடியோங்களை மிகவும் துன்பப்படுத்துகிறான் அவனை ஜெயிக்க எங்களி லொருவருக்கும் சாமர்த்தியமில்லை. அவன் செய்த உபத்திரவத்தைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறோம் நந்தனவனத்திலே விளையாடிக்கொண்டிருந்த கந்திருவர் அப்சரசுக்கள் முதலானோரையும் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தவசிகளையும் இம்சைசெய்துவிட்டான். நாங்கள் அவனை வதைசெய்விக்கும்பொருட்டாகவே பூலோகத்துக்கு வந்தோம். தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம். தேவரீரையன்றி எங்களுக்கு மேலான அடைக்கலம் வேறில்லை. ஆதலால், தேவரீர் எங்கள் பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் அவதரித்தருளவேண்டும். என்றிப்படி வேண்டிக்கொண்ட தேவர்களை நோக்கி சுவாமியானவர் ஓ தேவர்களே இனி அச்சம் என்பதை விட்டுவிடுங்கள் உங்களுக்கெல்லாம் நன்மையே உண்டாகும் அந்தத்துராத்துமாவான இராவணனை அவனுடைய பரிவாரங்களோடு சங்கரித்துப் பூலோகபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டு பதினோராயிரம் வருடமிருப்பேன் என்று வரமளித்துத் தாமரைப்பூப்போலே திருக்கண்கள் மலர்ந்து விளங்க அவர்கள் வேண்டுகோளின்படியே நான்கு திருமூர்த்தியாயவதரிக்கத் தசரதமஹாராஜனைப் பிதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்.

சகல புவனகர்த்தாவாகிய பகவான் மஹாகிருபையினாலே தங்கள் பிரார்த்தனையை ஏற்றுக்கொண்டதனால் தேவர்களெல்லாம் மிக்க ஆனந்தமடைந்து அந்தப்பகவானை வேதவாக்கியங்களாலமைந்த திவ்யஸ்தோத்திரங்களாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து *ஆர்த்தியாலே மறுபடியும் அந்த ராவணனைச் சங்கரித்தருளித் திரும்பவும் தேவரீருடைய திவ்யலோகத்துக்கெழுந்தருளவேண்டுமென்று அவனுடைய துஷ்டத்தனங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் பதினைந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

---

* ஆர்த்தி என்றால் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத துக்கம்-நான்கு ரூபமாக அவதரிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது, இராவணன் இந்திரஜித்து லவணாசுரன

பதினாறாவது சருக்கம்.

பாயசங்கொடுத்தவிதம்.

இவ்வாறு தேவதைகளால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி சகலமும் அறிந்தவராயிருந்தும் அந்தத் தேவதைகளை நோக்கி மெதுவான தொருவாக்கியம் அருளிச்செய்கிறார். ஓ வானவர்களே! அந்தத் துராத்துமாவான ராவணனைச் சங்கரிக்கும்படி சொல்லிவீர்களே அதற்கு நானெந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளலாம் சொல்லுங்கள் என்று பகவான் அருளிச்செய்தது கேட்டு அந்த அமரர்கள், விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள். சுவாமி! தேவரீர் மனுஷியத்திருமேனியாலேதான் அவனைக் கொல்லவேண்டும். தெய்வத்திருமேனியாகாது - ஏனெனில் அந்தப் பாவிராக்ஷசன் வெகுகாலம் கடினமான தவஞ்செய்து சதுர்முகக்கடவுளைச் சந்தோஷப்படுத்தி வரம் பெறும்போது தேவர் கந்திருவர் முதலான யாவராலும் மரணபயமில்லாமலிருக்கும்படி வேண்டி மனிதனை அலக்ஷியத்தினால் விட்டுவிட்டான். ஆதலின் மனிதத்திருமேனியைத் திருவுள்ளம்பற்றவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லியதைக்கேட்டு ஸ்ரீபகவான், நல்லது அப்படியே இந்தத் தசரதனையே நான் பிதாவாகக்கொள்ளுகிறேனென்று பிரமதேவரோடு சொல்லிவிட்டு மஹரிஷிமுதலானார் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டிருக்க மறைந்தருளினார்.

துஷ்டசந்திருவர் ஆகிய இவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் சங்கரிக்க ஒவ்வொரு அவதார புருஷன் வேண்டுமென்று அவர்களுடைய கொடுமைக்குத் தேவர்கள் அஞ்சியிருந்தனரென்று அறிக—சுவாமி அப்படியே திருவுள்ளம்பற்றினது, ஆசிரிதருடைய இஷ்டசித்திக்காகவும் உத்தமரான பெரியோர் ஒழுக்கத்தையும் பகவத்கைங்கரியமே பிரதானமாக ஆசரிக்கவேண்டுமென்பதையும் எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படி அவருக்குப் பராதீனமாய் வர்த்திக்கவேண்டியதையும் பாகவத கைங்கரியத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் உலகத்தார்க்குத் தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் எனப்பெரியோர் உரைக்கின்றனர். இல்லாவிட்டால் மதுகைடபர் முதலானோரை விளையாட்டாகச் சங்கரித்தவருக்கு இராவணனியற் ஒரு விஷயமல்ல.

பாற்கடலிற் சென்று வானவர் சுவாமியை இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரார்த்தித்ததாய சில புராணங்களிருப்பதால் யாகஸ்தலத்தில் வந்தவரைத் தேவர் வேண்டிக்கொண்டாரென்பது என்னனெனில்-முன்பு பாற்கடலிற்சென்று பிரார்த்தித்ததீர்கவும் அதற்குப்பெருமாள் அசரீரவாக்கியத்தால் ஆகட்டுமென்றருளிச்செய்ததாகவும் இப்போ பிரத்தியக்ஷத்தில் எழுந்தருளியதனாலே விசேஷமாய்ப் பணிந்து பிரார்த்தித்ததென்றும் நியாயம் சொல்லுகிறார்கள் (இராவணவதத்திற்காகவே நாங்கள் பூலோகத்துக்கு வந்து தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம்) என்கிற தேவதைகளின் வாக்கியத்துக்கு இதுதான் கருத்து என்கிறார்கள்.

அக்காலத்தில் தசரதமஹாராஜாவானவர் புத்திரநிமித்தமான ஒரு வைதிகச்சடங்கை நடத்தினார். அந்த ஹோமாக்கினியிலிருந்து மிகுந்த சக்தியும் மிகுந்த பலமும் சிவந்த வாயும் பேரிகைபோன்ற தொனியும் சிங்கத்தின் மயிர்போலே நெருங்கி விளங்குகிற உடம்புமயிரும் மீசையும் தலைமயிரும் உள்ளதாய் நல்ல லக்ஷணம் பொருந்தினதாய்க் கறுப்பும் சிவப்புமான வஸ்திரமுடுத்தி திவ்யாபரணங்களணிந்து பெரியதொரு மலையின் சிகரம்போலே உன்னதமாய் சூரியமண்டலம்போல் பார்க்கக் கண் கூசும்படியாயும் அக்கினிச்சுவாலைபோல் பிரகாசமுள்ளதாய் ஒரு மஹாபூதம் வந்து திவ்யபாயசம் நிறைந்து மேன்மையான வெள்ளியால் செய்த மேல்மூடியுள்ளதும் ஆச்சரியமானதுமான ஒருபெரிய பொற்பாத்திரத்தைத் தன் பத்தினியை அணைப்பதுபோல் இரண்டுகைகளாலும் அணைத்துத் தாங்கிக்கொண்டு புலிபோலக் கம்பீரமான அடிவைப்போடு தோன்றி சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து "நான் பிரமதேவனால் அனுப்பப்பட்ட புருஷனென்றறி" என்றது, அதுகேட்டரசன் எழுந்து வணங்கி, பகவானே உமக்கு நல்வரவாகக்கடவது அடியேன் என்னசெய்யவேண்டுவதோ அதைக்கட்டளையிடவேண்டும் என்றுசொல்ல, அந்தப்புருஷன் இது தேவநிர்மாணமாகிய பாயசம்-புத்திரனையுண்டாக்கத்தக்கது பெருமை ஆரோக்கியமும் தரத்தக்கது. நீ தேவதைகளை ஆசரித்த புண்ணியத்தினாலே உனக்கு வாய்த்தது. இதனை நீ வாங்கி உன்பத்தினிமார் கையில் புசிக்கும்படி கொடு. புத்திரரை அடைவாய், எதற்காக யாகஞ்செய்தையோ அந்தப்பயன் இதுவென்று சொன்னான். அரசர் பிரானும் அதை வாங்கித் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தப்புருஷனைக் கும்பிட்டுப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார். இப்படி தான்வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி, அந்தப்பூதம் அந்த அக்கினியிலேயே மறைந்துவிட்டது.

பின்பு தசரதர் யாககாரியத்தை முடித்து மகாதரித்திரன் நிதியைப் பெற்றாற்போல மஹாநந்தமுள்ளவராய் அந்தப்புரஞ்சென்று கவுசலியை முதலான பத்தினிமாரை நோக்கி, இதோ தேவநிர்மாணமான பாயசம் வந்திருக்கிறது-இதைவாங்கிப் புசியுங்களென்றுசொல்ல-அவர்களுடைய முகம் சந்தோஷகாந்திகளாலே சரத்காலத்துச் சந்திரன்போலே பிரகாசித்தது.

కౌసల్యాయైనరపతిఃపాయసార్ధందదౌతదా
అర్ధాదర్ధందదౌచాపిసుమిత్రాయైనరాధిపః
కైకేయ్యైచావశిష్టార్ధందదౌపుత్రార్థకారణాత్
ప్రదదౌచావశిష్టార్ధంపాయసస్యామృతోపమం
అనుచింత్యసుమిత్రాయైపునరేవమహీపతిః
ఏవంతాసాందదౌరాజాభార్యాణాంపాయసంపృథక్ ॥

கௌஸல்யாயை நரபதி: பாயஸார்த்தம் ததௌ ததா
அர்த்தாதர்த்தம் ததௌ சாபி ஸுமித்ராயை நராதிப:
கைகேய்யை சாவசிஷ்டார்த்தம் ததௌ புத்ரார்த்தகாரணாத்
ப்ரததௌ சாவசிஷ்டார்த்தம் பாயஸஸ்யாம்ருதோபமம்
அநுசிந்த்ய ஸுமித்ராயை புநரேவ மஹீபதி:
ஏவம் தாஸாம் ததௌ ராஜா பார்யாணாம் பாயஸம் ப்ருதக்.

பின்பு அந்தத் தசரதமகாராஜா புத்திரநிமித்தமாய் அமுர்தத்துக்குச் சமானமாகிய அந்தப்பாயசத்திற் பாதியை எடுத்து கவுசலயாதேவிக்கும் மறுபாதியில் பாதியை (காலிலொன்றைச்)சுமித்திராதேவிக்கும் மிகுதியில் பாதியை(எட்டிலொன்றைக்)கைகேயிக்கும மிகுந்தவமுதுபோன்றபாயசத்திலெட்டிலொன்றை நினைத்துப்பார்த்துமறுபடியும் சுமித்திரைக்கும் வகுத்துக்கொடுத்தார். இப்படி பாகித்துக்கொடுத்த பாயசத்தைப் பட்டமகிஷிகளான அந்த மூன்றுபோகளும வாங்கிச்சமானமாக எண்ணிக் களிப்புற்ற மனமுடையவர்களாய் தந்தம்பாகங்களையுண்டு உடனே அக்கினிக்கும சூரியனுக்கும நிகரான ஒளிபொருந்திய கர்ப்பங்களைத் தரித்தார்கள் பின்பு தசரதசக்கரவர்த்தி, தன தேவிமார்களை நன்றாகக் கண்ணுற்றுக கவலைதீர்ந்த மனமுடையவராய விண்ணுலகில் விண்ணவர் சித்தர் முனிவர்களின் சூழ்ந்துகூடிப பூஜிக்கப்பட்ட தேவேந்திரனைப்போல் மனமகிழ்ந்தவராக வீற்றிருந்தார்

பாலகாண்டத்தில பதினாறுவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

* ராஜா பாயசத்தை மூவருக்கும சமமாகப்பகிர்ந்து கொடாமல் வித்தியாசமாய்க் கொடுத்ததற்குக் காரணம யாதெனில், கௌசலியை பட்டத்துக்கு உரிய மூத்த பத்தினியாதலாலேயும, சுமித்திரை இரண்டாவளாதலாலேயும, கைகேயி கடைசியவளாதலாலேயும், தருமத்தையும் முறையையும யோசித்ததென அறிக. முதலில கௌசல்யைக்குப் பாதிகொடுத்துப பின சுமித்திரைக்குப் பாதியிற்பாதி கொடுத்து அன்பினாலே மிகுந்ததைமுழுதும கைகேயிக்குக் கொடுக்கப்போனவர் இது தகுதியன்றென்று நினைத்துத் தான் கைகேயிக்குக் கொடுக்கப்போனதில சிறிது மிகுத்தி இரண்டாந்தரம சுமித்திரைக்குக்கொடுத்தார். இக்கருத்தை (நினைத்துப்பார்த்து) என்பதனால் முனிவர் குறிப்பித்திருக்கிறார். இந்தப்பாயசம பாகித்ததை வேறுவகையாகவும் சில புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அது காலபேதத்தைப்பற்றி என்கிறார்கள். இந்தப்பாயசம் என்பது பார்வைக்கு அப்படி தோற்றியதேயல்லது உண்மைக்கு ஸ்வாமிக்குத திருமேனியாக் கொள்ளத்தக்க சுத்தசத்துவமாம் - எந்த அவதாரத்திலும் அவர் திருமேனி பஞ்சபூதங்களாலாகியதன்று - என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

பதினேழாவது சருக்கம்.

பிரமதேவன் கட்டளைப்படி தேவர்கள் வானராதிகளைப் பெற்றது.

பின்பு மகிமைபொருந்திய தசரதச்சக்கரவர்த்திக்கு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு புத்திரனாக அவதாரஞ்செய்ய ஒத்துக்கொண்டவளவில் - நான்முகக்கடவுள் தேவதைகளெல்லாரையும் நோக்கிக் கட்டளையிடுகிறார். ஓய் தேவர்களே! நம்மெல்லோருடைய க்ஷேமத்தைக்குறித்தே அவதரிக்கும் விஷ்ணுவுக்கு சகாயமாம்படிக்கு சருதியகாரியத்தை முடிக்கவல்லவர்களாய் நினைத்தபடி ரூபமெடுப்பவர்களாய் மாயைகளறிந்தவராய் செளரியமுள்ளவர்களாய் வாயுவுக்கு நிகரான வேகமுடையவர்களாய் நீதியறிந்தவர்களாய் புத்திமான்களாய் விஷ்ணுவுக்குச்சரியான பராக்கிரமமுடையவர்களாய் பகையாளிகள் கொல்லவொண்ணாதவராய் பகையாளிகளைக் கொல்லுமுபாயம் அறிந்தவர்களாய் திவ்யதேகமுள்ளவர்களாய் அமிர்தமுண்டவர்களையொத்தவர்களாய் தம்தம் தந்தைகளுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடையவர்களாய் வானரரூபத்துடன் கூடிய மக்களை அப்ஸரசுகளிடத்திலும் கந்தருவஸ்திரீகளிடத்திலும் உண்டாக்கக்கடவீர்கள் நான் முன்னமே கொட்டாவி விடும்போது என்வாயினின்று கரடிகளுக்கு ராஜனான ஜாம்பவானென்பவன் உண்டாயிருக்கிறான் ஆதலால் என்கடமையை நான் தீர்த்துவிட்டேன் என்று பிரமதேவன் கட்டளையிட முனிவர் சித்தர் வித்தியாதரர் உரகர் நாகர் சாரணர் முதலான அநந்ததேவர்கள் யாவரும் வீரராயும் வனசஞ்சாரிகளாயுமுள்ள வானரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள் இந்திரன் வானரர்களுக்கு ராஜனாயும் மகேந்திரமலைபோன்ற தேகமுள்ளவனாயும் மகாபலவானுமான வாலியென்பவனையும் சூரியன் சுக்ரீவனென்பவனையும் பிரகஸ்பதி சகலவானரப்படைத்தலைவர்களிலுயர்ந்த புத்தியுள்ள தாரனென்பவனையும், குபேரன் பொன்மிகுந்த கந்தமாதனனென்பவனையும், விசுவகர்மா, நளனென்பவனையும், அக்னிபகவான் தனக்குச்சரியான காந்தியுள்ள நீலன் என்பவனையும் படைத்தார்கள் இந்த நீலன் ஒளியாலும் கீர்த்தியாலும் பராக்கிரமத்தாலும் மற்றெல்லோரையும் அதிசயித்திருந்தான் நல்லரூபமுடைய அசுவினீதேவரிருவரும் மைந்தன் துவிதன் என்னும் இருவர்களையும் வருணன் சுஷேணனையும் பர்ஜன்யன் மகாபலமுள்ள சரபனென்பவனையும் படைத்தார்கள். வச்சிரம்போன்ற திருமேனியுள்ளவரும் வேகத்தில் கருடனுக்குச் சரியானவருமாகிய அனுமான் என்பவர் வாயுபகவானுக்குப் புத்திரராய்ப்பிறந்தார் இவர்கள் அனேகமாயிரங் கணக்குடையராய் ராவணனைக்கொல்ல உறுதியுள்ளராய் அளவற்ற பலமுள்ளவராய் ஐயமற்றவராய் நினைத்தரூபந் தரிப்பவராய் மேருமந்தரம் என்னும் மலைகளுக்கு நிகராய உயர்ந்ததேகமுடையவராய் கரடி வானரம் கொண்டமுசு இவற்றின் ரூபமுள்ளவர்களாய் தந்தம்தந்தைகளுக்குச் சரியான ரூபவேஷங்களுடையவர்களாய் கல்லாலும் கரத்தாலும் நகங்க

ளாலும் பற்களாலும் போர்செய்பவராயச் சகலமான அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவராய்ப் பெரியமலைகளையும் பேர்ப்பவராய முதிர்ந்த மரங்களையும் முறிப்பவராய் வேகத்தினால் கடலையும் கலக்க வல்லவராய் பூமியைக் கையில் எடுப்பவராய கால்களால் கடலைத் தாண்டத்தக்கவராய ஆகாயத்தில் பறப்பவராய மேகங்களைத் தாவிப்பிடிப்பவராய காட்டில் மதம்பிடித்துத் திரிகின்ற யானைகளையும் பிடிப்பவராயச் சிங்கநாதத்தாலேயே பறவைகளைப் பயந்து கீழேவிழச் செய்பவராகியும் இருந்தார்கள். இவ்விதமுள்ள காமரூபிகளான மகிமைபொருந்திய யூதபதிகளுக்கும் அநேக நூறாயிரம் புத்திரர்களுண்டாகி அவர்களும் அநேகம் யூதபதிகளைப் படைத்தார்கள். இவர்களில் சிலர் ரிக்ஷவானென்னும் மலையின் தாழ்வரைகளிலும் சிலர் அநேகவிதமான மற்றைமலைகளிலும் சிலர் காடுகளிலும் இருந்துகொண்டு நளன் நீலன் அநுமான் முதலிய யூதபதிகளையும் பிரதானர்களான வாலி சுக்ரீவன் என்னும் ராஜாக்களையும் சேர்ந்து அவர்களுடைய கட்டளைக்குள்ளாக நடந்து வந்தார்கள். அந்த யாவரும் கருடனுக்கு ஒப்பான பல முள்ளவர்களாய போர்முகத்தில் தீர்ந்தவர்களாய கொழுப்பால் சிங்கம் புலி பெரும் நாகங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பவர்களாய் இருந்தனர். நீண்ட புஜமும் மிகுந்த பலமுமுள்ள வாலி தன் புஜபலத்தால் கரடி குரங்குகொண்ட முசுகளினுருவமுள்ள இந்த யாவரையும் பார்த்துக்காத்து வந்தான். மலை, காடு, கடல்களுடன்கூடின இந்தப் பூமியானது சூரராய வெவ்வேறு தேகமும் வெவ்வேறு தேகக்குறிகளும் மேகக்கூட்டம்போலும் மலைச்சிகரங்கள்போலும் தேசமும் எல்லோரும் பயமுறத்தக்க ரூபமும்பொருந்திய அந்தவானர யூதங்களால் ஸ்ரீராமருக்குச் சகாயநிமித்தமாக எங்கும்பரவி மூடப்பட்டதாயிற்று.

பாலகாண்டத்தில் பதினேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று

உத்தரராமாயணத்தில் வாலி சுக்கிரீவர்கள் தசரதராஜா யாகம்செய்யு முன்னமே இருந்ததாகக் கண்டிருப்பதால் பின் பிரமன் வார்த்தையைக்கேட்டுத் தேவர்கள் வாலி முதலானோரைப் படைத்தார்கள் என்று இருப்பது எப்படியெனில் தசரதர் முதலில் யாகஞ்செய்தபோதே தேவர்களுக்கு நான்முகன் சொன்ன வார்த்தையைக் கவியப்போது நடந்ததாகச் சொன்னானென்றும் இந்திராதிகள் தறசெயலாயப்படைத்த வாலி முதலியவர்கள் ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குச் சகாயமாமபடி சொன்னானென்றும் தேவமானத்தையிட்டு ஒருவருஷம் என்றுமென்றும் பலவிதமாகச் சமாதானம் சொல்லுகிறார்கள். முன்பு நந்திகேசுவரர் இட்ட சாபத்துக்கு ஒத்து நான்முகக்கடவுள் வானரரை யுண்டுபண்ணக் கட்டளையிட்டார். உரகா நாகா என்பதில் ஒன்றுக்கு ஒன்கலையுள்ள பாம்பென்றும் மற்றொன்றுக்குப் பலசலையுள்ளதென்றும் பொருள். இதிலிருக்கிற பல பதங்களிலொன்றுக்குத் தேகபலமும் மற்றொன்றுக்குச் சேனையும் பொருள். ரிக்ஷரஜசு என்னும் வானரன் ஒருநாள் மகாமேருவினருகில் சென்று அங்கொரு குளத்தில் மூழ்கித் தக்ஷணத்தில் பெண்ணாக அப்போ தங்குவந்த இந்திரன் சூரியனிருவரும் அந்தப் பெண்ணைக்காமுற்று அப்போதே வாலி சுக்ரீவர்களைப் படைத்தார்கள். அந்தப் பெண்ணுரு மறுநாள் முன்னுருவாகி யிவர்களை வளர்த்தபடியால் வாலி சுக்ரீவரிருவரும் சகோதரர்களானார்கள்.

பதினெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்னர் அவதரித்தது

தசரத சக்ரவர்த்திசெய்த அந்த அசுவமேதயாகம் முடிந்தவுடன் தேவர்கள் தந்தம்பாகங்களைக் கைக்கொண்டு தம்மிடஞ்சேர மகாராஜாவும்யாக நியமங்களை முடித்து பரிஜன பரிவாரங்களுடன்கூடிப் பட்டணஞ்சென்றார். தக்கபடி அவரால் பூஜிக்கப்பட்ட ராஜாகளும் சந்தோஷமடைந்து கலைக்கோட்டுமாமுனியையும் வணங்கிச் சந்தோஷமுற்ற தம்சேனைகளுடன் புறப்பட்டுத் தம் பட்டணங்களுக்குச்செல்ல, தசரதராஜரும் சாந்தையுடன் கலைக்கோட்டுமாமுனியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பட்டணஞ்சென்று மற்றுமுள்ள ரிஷி முதலானவர்களையும் சம்மானஞ்செய்தனுப்பிவிட்டுச் சந்தோஷமடைந்து புத்திரனுண்டாவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

பிறகு யாகமுடிந்த தாறுபருவங்கள்கடந்து பன்னிரண்டாவதான சித்திரைமாசத்தில் நவமிதிதியில் புனர்வசுநக்ஷத்திரத்தில் சூரியன் குரு வெள்ளி செவ்வாய் சனி என்கிற ஐந்து கிரஹங்களும் முறையே உச்சங்களான மேஷகடக மீனசிம்ம துலா ராசிகளிலிருக்கக் கடகலக்னத்தில் குருவும் சந்திரனும் கூடியிருக்கையில் நான்காம்பாதத்தில் சகல ஜகங்களுக்கும் நாதராய்ச் சகலலோகங்களாலும் வணங்கப்பட்டவராய்ச் சகல லக்ஷணங்களுடன்கூடினவராய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய பாதி அம்சமுடையவராய்ச் மகாபாக்கிய சாலியாய் இக்ஷ்வாகு குலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ஸ்ரீராமனென்னுந் திருநாமமுடைய புத்திரனைக் கௌஸல்யாதேவிபெற்று வச்சிராயுதபாணியாய்த் தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனைப்பெற்ற அதிதிபோல் அளவற்ற ஒளியுள்ள அந்தப் புத்திரனால் விளங்கினாள். பின்பு பூசநக்ஷத்திரத்தில் மீனலக்னத்தில் கலக்கமற்ற புத்தியையும் உண்மையான பராக்கிரமத்தையும் சகலமான குணங்களையுமுடைய விஷ்ணுவினது நாலிலொன்றில் பாதிபாகமுள்ள பரதர் என்பவர் கைகேயியினிடத்தில் அவதரித்தார். ஆசிலேஷ நக்ஷத்திரத்தில் கடகலக்னத்தில் வீரராய் சகலமான அஸ்திரங்களில் வல்லவராய் விஷ்ணுவினுடைய நாலிலொன்று எட்டிலொன்றான ரூபிகளான லக்ஷ்மண சத்துருக்கினரென்னும் புத்திரர்களைச் சுமித்திரைபெற்றாள் மிகுந்த நன்மையும் நற்குணமுமுடையவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்தவர்களாய்க் காந்தியால் இரட்டைகளான பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரங்களுக்கு நிகரான இந்த நான்கு குமாரர்கள் தசரதராஜருக்கு அவதரிக்கையில் கந்தருவர் மதுரமாகப்பாடினார்கள். தேவவேசியர் ஆடினார்கள். தேவபேரி

கள் முழங்கின. ஆகாசத்தினின்று பூமழை பொழிந்தது. அயோத்தி மாநகரில் ஜனங்களுக்கு ஒருபெரிய உச்சவமுண்டாயிற்று ராஜவீதிகளும் ஜனங்களால் நிறைந்தும் ஆட்டமாடுகிறவர் ஆட்டுவிப்பவர்களால் நெருங்கியும் பாடல்களாலும் வாத்தியங்களாலும் மற்றுமுள்ளவைகளாலும் பேரொளிபொருந்தியுமிருந்தன. தசரதரும் ஸூதமாகதவந்திகளுக்கும் வெகுமதிசெய்து பிராமணருக்கும் ஆயிரமாயிரமாக தனங்களையும் பசுக்களையும் தானஞ்செய்தார். நால்வரும் அவதரித்த பன்னிரண்டு தினஞ்சென்று பதின்மூன்றாவது தினத்தில் வசிஷ்டமாமுனிவர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தவராய்க் கௌசல்யா புத்திரருக்கு ராமனென்றும் கைகேயிபுத்திரருக்குப் பரதனென்றும் சுமித்திரை குமாரர்களில் முதல்வருக்கு லக்ஷ்மணனென்றும் மற்றொருவருக்குச் சத்துருக்னனென்றும் திருநாமஞ்சாற்றி நாட்டிலும் நகரிலுமுள்ள பிராமணர்களுக்கு ஆராதனைசெய்வித்து அளவற்ற ரத்தினங்களை யவர்களுக்கு கொடுப்பித்து ஜாதகர்மம் முதலான சகல கருமங்களையும் செய்வித்தார்.

அவர்களுக்குள் முத்தவரான ஸ்ரீராமர் துவஜம்போல் தன்குலத்தை விளக்குபவராய்த் தன் தகப்பனாருக்குச் சந்தோஷகரமாகவும் பிரமதேவர்போல் சகல பூதங்களுக்கும் இஷ்டமுள்ளவராகவுமிருந்தார். எல்லோரும் வேதம் வல்லவரும் சகலலோகஹிதங்களில் முயற்சியுள்ளவரும் ஞானமுள்ளவரும் நற்குணங்களுள்ளவருமாக வளர்ந்தார்கள். இவர்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் மிக்க காந்தியையும் உண்மையான பராக்கிரமத்தையு முடையவராய்ச் சந்திரன்போல் சகலலோகங்களுக்கு மிஷ்டராகியும் யானையேறுவதிலும் குதிரையேறுவதிலும் தேரேறுவதிலும் பழக்கமுடையவராய்த் தனுர்வேதத்திலும் தேர்ந்தவராய்த் தந்தைதாய்களுக்குப் பணிசெய்வதிலும் ஆஸக்தியுடையவராய் பிறந்தது முதல் மிகவும் நட்புடன் தன்னுயிர்போன்ற லக்ஷ்மணரிடத்தில் தன் சரீரத்தைப் பார்க்கிலும் மிகவும் அபிமானம்வைத்து அவரைவிட்டுத் தூங்காமலும் நல்ல உணவுகளை உண்ணாமலும் குதிரையேறி வேட்டையாடப் போகும்போதும் வில்லெடுத்துக்கொண்டு தன் பின்புறம் காத்துக்கொண்டுவருமிவரைக் கணப்போதாகிலும் விடாமலும் இருந்தார். இவ்வாறே பரதரும் சத்துருக்கரும் பிரியாமலிருந்தார்கள். பிரியமுள்ள இந்தப் பிள்ளைகள் நால்வராலும் தசரதசக்கரவர்த்தி சகலதேவர்களால் பிரமதேவர்போல மகிழ்ச்சியடைந்து இவர்கள் சகலவேதவேதாங்கங்களையும் ஓதிஉண்மையான ஞானமும் நல்ல குணங்களும் பாபபயமும் கீர்த்தியும் பொருந்தி வளர்ந்தமையைக்கண்டு இவர்களுக்கு விவாஹம் செய்யவேண்டுமென்று மந்திரிகள் புரோகிதர் இனத்தார் முதலானோரை யழைப்பித்து யோசனைசெய்துகொண்டிருந்தார். அத்தருணத்தில் விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் தசரதராஜனைக் காணவேண்டுமென்று அரண்மனை வாசலில்வந்து

அங்குள்ள துவாரபாலனை நோக்கி ஓய் துவாரபாலனே! நீங்கள் மகாராஜரிடம் போய்க் காதிபுத்திரரான கௌசிக மகாமுனி வந்திருக்கிறாரென்று சீக்கிரமாகச் சொல்லுங்களென? அவர்கள் உடனே பயந்தோடிவந்து மகாப்பிரபுவே! விசுவாமித்திர மகாமுனி அரண்மனை வாசலில் வந்திருக்கிறாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக் கேட்டு தசரத மகாராஜரும் மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரன் தேவதைகளுடன் பிரமதேவனை எதிர்கொள்வது போல வசிஷ்டமகா முனிவருடன் கூடி வணக்கத்துடன் எதிர்கொண்டு போய்க் கௌசிக மகாமுனியை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து அர்க்கியமுதலான பூஜைகளைச் செய்தார் விசுவாமித்திர மகாரிஷியும் விதிப்படி தசரத சக்ரவர்த்தி செய்த பூஜைகளை அங்கீகரித்து ஓய் தசரத மகாராஜரே! நீரும் உம்முடைய நகரமும் பொக்கசமும் தேசமும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் குசலமாயிருக்கிறீர்களா? சுற்றிலுள்ள ராஜாக்கள் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறார்களா? பகைவரெல்லாரும் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? தைவிகமாகவும் மானுஷமாகவும் நேரிடுங் கருமங்கள் நன்றாக முடிக்கப்பட்டனவா! என்று வினவி வசிஷ்டர்முதலிய மகாயோகிகளையுங் கிட்டி குசலப்ரசனஞ்செய்ய எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து சந்தோஷமடைந்து மகாராஜாவினுடைய சிங்காரமண்டபஞ்சென்று முறைப்படி அவரவர்களுக்குத் தக்க ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள்.

అథహృష్టమనారాజా విశ్వామిత్రమ్మహామునిం
ఉవాచపరమోదారో హృష్టస్తమభిపూజయన్
యథామృతస్యసంప్రాప్తిర్యథావర్షమనూదకే
యథాసదృశదారేషు పుత్రజన్మాప్రజస్యచ
ప్రణష్టస్యయథాలాభోయథాహర్షోమహోదయే
తథైవాగమనంమన్యేస్వాగతంతేమహామునే॥

அதஹ்ருஷ்டமனாராஜா விசுவாமித்ரம்மகாமுனிம்
உவாசபரமோதாரோ ஹருஷ்டஸ்தமபிபூஜயன்
யதாம்ருதஸ்யஸம் ப்ராப்திர்யதாவர்ஷமனூதகே
யதாஸத்ருசதாரேஷு புத்ரஜன்மாப்ரஜஸ்யச
ப்ரணஷ்டஸ்யயதாலாபோய தாஹர்ஷோமஹோதயே
ததைவாகமனம்மன்யே ஸ்வாகதந்தேமகாமுனே.

பின்பு சந்தோஷமுள்ள மனமுடைய புளகாங்கிதரான தசரத சக்ரவர்த்தி விசுவாமித்திர மகாமுனியைப் பார்த்து ஓ ஸ்வாமி? தேவரீர் அடியேனுடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளினதை அமிர்தம் கிடைத்தது

போலவும், நீரற்றபாலைவனத்தில் மழைபொழிந்ததுபோலவும், பிள்ளையில்லாதவனுக்குத் தனக்குத்தக்க மனைவியிடத்தில் புத்திரனுண்டானது போலவும், பொருளிழந்தவனுக்கு அந்தப்பொருள்கிடைத்ததுபோலவும், மகோத்யாதிகாலங்களிலுண்டாகும்சந்தோஷம்போலவும், யான் எண்ணுகிறேன் மஹாமுனிவரே உமக்குநல்வரவாகக்கடவதென்று துதிசெய்து மேலுமுமதுடையகோரிக்கையென்ன? அடியேன் என்னசெய்யவேண்டும்? தேவரீரே பூஜைசெய்யத்தக்க பாத்திரம் என்னுடைய பாக்யவசத்தால் தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளியது, இப்போது தான் என்பிறப்பு பலனுள்ளது என் பிறப்பும் நிலைபெற்றதாயிற்று முன் ராஜராய், தவத்தால் ராஜரிஷியாய், அதற்குமேல் திடமான தவத்தால் பிரஹ்மரிஷியானபடியால், பலவிதங்களாலும் அடியேனுக்குத் தேவரீர் பூஜிக்கத்தக்கவர். ஆதலால் தேவரீரெழுந்தருளியது ஆச்சரியகரமாகவும் எனக்கு மிகவும் பவித்திரகரமாகவுமிருக்கிறது, தேவரீரை அடியேன் தரிசனம் செய்ததினால் புண்யக்ஷேத்திரங்களுக்குயாத்திரை செய்தவனாகிறேன். தேவரீரெழுந்தருளினதற்குக் காரணமென்ன? அடியேன் செய்யவேண்டுவதென்ன? தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்ய அடியேன் கோருகிறேன். அடியேன் செய்வேனோ மாட்டேனோவென்று சந்தேகிக்கவேண்டுவதில்லை, தேவரீர் அடியேனுக்கு தெய்வமேயானவராதலால் தேவரீர் காரியமியாவும் அடியேன் தடையின்றிச் செய்யக்கடவேன், தேவரீர் எழுந்தருளியதனால் அடியேனுக்கு மிகவும் க்ஷேமமும் தர்மமுமுண்டு ஆதலால், அடியேனாலாகும் காரியத்தை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, இன்பமாயும் மதுரமாயும் மிருதுவாயும் சொல்லப்பட்ட சக்கரவர்த்தியினுடைய வார்த்தையை அந்தக் கௌசிகமஹாரிஷிகேட்டு அளவற்ற களிப்புற்றார்

பாலகாண்டத்தில் பதினெட்டாவதுசர்க்கம்

முற்றிற்று

கைகேயிக்குக் கொடுப்பதற்கு முன்னமே சுமித்திரைக்கும் பாயசங்கொடுத்திருக்க, இவள் கடையில் பிள்ளைபெற்றதற்குக் காரணம் சிலர் முன்னதாகப் பாகம் சுமித்திரை வாங்கினபோதிலும் கைகேயியுடைய பின்பு உண்டபடியால் பின்புபெற்றாளென்றார் இவளிரட்டைப்பிள்ளைகளைக் கர்ப்பந்தரித்தபடியால் உற்பத்திக்கிரமத்தில் பின்புண்டானது முன்புபிறந்து அதற்குப்பின் முன்னுண்டானது பிறப்பது முறையாதலால் இரண்டாவதுபாகங் கடையாதலால் கடையில் பெற்றாளென்பது சரியென்றுசொல்லுகிறோம், சூதர்—புராணஞ்சொல்வோர், மாகதர்—கட்டியஞ்சொல்வோர், வந்திகள்—துதிசெய்வோர்.

பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் கேட்டது

கௌசிகமகாமுனிவர் ராஜசிங்கமான தசரதசக்ரவர்த்தி உரைத்த அந்தவார்த்தையைச் செவியுற்றுச் சந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்செறியப் பெற்று அந்த தசரதமஹாராஜனைநோக்கி ஓமஹாராஜரே! ராஜகுமாரர்களுக்குள் சிறந்தவரும், சிறந்தகுலத்திற்பிறந்தவரும், வசிஷ்டமஹாமுனிவரால் திருத்தப்பட்டவரும், சிறந்த கீர்த்தியையுள்ளவருமான நீர் இப்படிச் சொல்வதே தகும்; மற்றொருவிதமுந்தகாது. நான் வந்தகாரியத்தைச்செய்வதாக ஸ்வயமாகவே ஒப்புக்கொண்ட உறுதியைத்தவறாமல் திடமாக நிச்சயஞ்செய்யும், யான் யோகசித்திக்காக ஒரு விரதம் தரித்திருக்கிறேன், அதற்குரிய காரியங்களைத்தொடங்கி முடிப்பதற்குமுன்னமே காமரூபிகளாய், வீரியமுடையவர்களாய், போர்செய்வதில் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவர்களாய், மாரீசனென்றும் சுபாகுவென்றும் பெயர்களையுடையவர்களுமான இரண்டு ராக்ஷசர்கள் மாம்ஸரக்தவர்ஷங்களை யாகக்குழியில் இறைத்து அந்த விரதம் முடியவொட்டாமல் தடைசெய்கிறார்கள். அப்படிச்செய்யினும் யான் கோபங்கொண்டு அவர்களைச்சபித்தால் அந்த விரதம் கெட்டுவிடுமாகையால் பட்டபாடெல்லாம் பலனற்று இடருற்றுத் தலம்விட்டு நலங்கெட்டு உம்மிடமோடிவந்தேன் ஆதலால், உமக்குப் பிள்ளையாக இருக்கினும் ராஜாக்களெல்லோரிலும் சிறப்புடையவராய் ராமரூபமாக அவதரித்திருந்தாலும் எப்போதும் தோல்வியுறாத பராக்கிரமமுள்ளவராய் ஜடிலபாசனென்னும் குழந்தைகளுக்குக் கன்னத்துக்குமேல் புறத்தில் வைக்கப்பட்ட குடுமியையுடைய பாலராகவிருந்தபோதிலும் சூரரும் உன்பிள்ளைகளுக்குள் மூத்தவருமான ஸ்ரீராமபிரானை எனக்கு நீர் கொடுக்கக்கடவீர். இவர் குழந்தையாதலால் இந்திராதிகளுக்கும் சயிக்கக்கூடாத நிசாசரர்களுடன் எப்படிப் போர்செய்வார் என்று ஐயமுறவேண்டாம், என்னுடைய திவ்யதேஜஸ்ஸினால் பாதுகாக்கப்பட்ட இவர் மற்றுமுள்ள எல்லா அரக்கரையும் கொல்ல வல்லமையுடையவராவர், இவருக்கு மற்றும் பலவிதமான நன்மையை உண்மையாகச் செய்வேன்; இதனால் மூன்றுலோகங்களிலும் கீர்த்தியடைவர், அந்த மாரீச சுபாகுக்களிருவரும் ஸ்ரீராமபிரானைக்கிட்டிப் போர்செய்ய நிற்பதற்கும் திறமையற்றவர் இவர்களைக்கொல்ல ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட மற்றெவனும் வல்லவன் அல்லன், இவர்கள் வீரியத்தால் மதமேறினவர்களாகிச் சாங்காலங்கிட்டிக் கொடுமைசெய்கிறபடியால் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஈடாகார்கள், வெகுகாலந் தவஞ்செய்துபெற்ற அருமையான பிள்ளையை ராக்ஷசர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய எப்படி அனு

ப்புவேனென்று யோசிக்கவேண்டாம்; நான் உறுதிசெய்து கொடுக்கிறேன். இப்போதே ஸ்ரீராமபத்திரனால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களாக நீர் நம்பக்கடவீர்.

అహం వేద్మి మహాత్మానం రామం సత్యపరాక్రమమ్
వసిష్ఠో౾పి మహాతేజా యే చేమే తపసిస్థితాః

அஹம்வேத்மிமஹாத்மாநம் ராமம்ஸத்யபராக்ரமம்
வஸிஷ்டோபிமஹாதேஜா யேசேமேதபஸிஸ்திதா:

அநேககாலம் குருகுலவாஸஞ்செய்து கந்தமூல பலாசியாய்ச் சத்துவநிஷ்டனாகி மோக்ஷத்தையேகோரி யிடைவிடாமல் தவஞ்செய்த நான் ஸ்ரீராமபிரான் மஹாத்துமாவென்றும் எப்பொழுதும் நிலையான பராக்கிரமமுடையவனென்றும் நன்றாக அறிவேனே அல்லது உமக்கிவன் தன்மையுண்மையாகவிளங்குமோ? என் சொல்லில் நம்பிக்கையில்லாவிடினும் என்னைப்போல மிக்கதவஞ்செய்து மெய்ஞ்ஞானமுடையாரும், உமக்குஹிதருமாகிய இந்த வசிஷ்டர்முதலான யோகிகளையும் கேளும். இவர்களும் இவன் தன்மையையறிவார்கள். மேலும் உமக்குத் தர்மலாபமும் கீர்த்தியும் நல்வாழ்வும் வேண்டுமாகில் ஸ்ரீராமபிரானை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். வசிஷ்டர்முதலான மந்திரிகளுடனும் யோசித்து அவர்கள் சம்மதித்தபின்பு ஸ்ரீராமபிரானைக்கொடும், நான் யாகஞ்செய்ய வேண்டிய காலம் சமீபித்திருப்பதால் சீக்கிரமாக யாகம்முடிக்கவேண்டிய பத்துநாள்மாத்திரம் ஸ்ரீராமபிரானை என்னுடன் அனுப்பவேண்டும், இப்படிச்செய்வதினால் உமக்கு மிகவும் நன்மையுண்டாகும். மனம் வருந்த வேண்டுவதில்லை என்று கூறினார். கௌசிகமகாரிஷி இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டுத் தசரதமகாராஜா பயமடைந்து மனமவருந்தி மிகவும் சோகத்தையடைந்து, சிங்காசனத்திலிருந்து நழுவினார்.

பாலகாண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபதாவது சருக்கம்.

தசரதர் கௌசிகர்சொல்லை மறுத்தல்.

தசரதசக்கரவர்த்தி கௌசிகமுனிவர் சொல்லியருளிய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்து கௌசிகரைப்பார்த்து மஹாமுனிவரே!

ఊనషోడశవర్షోయం రామో రాజీవలోచనః
న యుద్ధయోగ్యతామస్య పశ్యామి సహ రాక్షసైః

ஊனஷோடஶவர்ஷோயம ராமோராஜீவலோசந:
நயுத்தயோக்யதாமஸ்ய பஶ்யாமிஸஹராக்ஷஸை:

என்னுடைய இந்த ஸ்ரீராமன் யுத்தஞ்செய்யும் பருவமல்லாத பதினாறுவயதுக்குக் குறைந்த பன்னிரண்டு வயதுள்ளவனும், செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடையவனுமாதலால் இவன் யுத்தஞ்செய்யத் தக்கவனென்று யான் நினைக்கவில்லை. இப்படியிருக்க, கொடியமாயாவிகளாய தேவாதிகள் பலர்கூடியும் வெல்லவொண்ணாத அநேக ராக்ஷஸர்களுடன் இவன் ஒருவனாக எப்படி யுத்தஞ்செய்யத் திறமையுள்ளவனாவான். தேவரீருடைய விரதம் நிலைக்கவேண்டுவதே முக்கியமானதால் நிறைந்த இந்த * அக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடன்கூடி யானே நேராகவந்து அந்த ராக்ஷஸர்களுடன் போர்செய்கிறேன், என்னுடைய இந்தப் படைகள் சூரர்களாகவும் வெற்றியுள்ளவர்களாகவும் அஸ்திரவித்தை தெரிந்தவர்களாகவுமிருப்பதினால் இவர்கள் அந்த அரக்கர்களுடன் போர்செய்யவல்லவர்கள். யானும் வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு யுத்தரங்கத்தில் உயிருள்ளவரையில் அந்த நிசாசரர்களுடன் போர்செய்கிறேன், உம்முடைய நியமம் தடையின்றி நிலைக்கட்டும், இவனையே யழைத்துக்கொண்டுபோகும் பக்ஷத்தில், இவன் சிறுபிள்ளையாகவும் வித்தையைமுழுதுங் கற்காதவனாகவும், தன்பலம் பரபலங்களை யறியாதவனாகவுமிருக்கையால், கபடமாக யுத்தஞ்செய்யு மந்த நிருதருடன் போர்செய்ய வல்லவனல்லன் மேலும் ஸ்ரீராமனைவிட்டுப்பிரிந்து க்ஷணப்பொழுதாயினும் உயிர்வைத்திரேன் ஆதலால் ஸ்ரீராமனைத் தேவரீர் அழைத்துக்கொண்டுபோவது நன்றன்று ஸ்ரீராமனைவிட்டுப் போவதில்லையென்று உறுதியிருக்கினும் சேனைகளுடனும் என்னுடனும் ஸ்ரீராமனை யழைத்துக் கொண்டு போகக்கடவீர். நான் பிறந்து அறுபதினாயிரவருஷம் பிள்ளையில்லாமல் துக்கமடைந்து வெகு கஷ்டப்பட்டுப் பெற்றவனும் பிள்ளைகள் நால்வரில் எனக்கு மிகுதியும் அன்புள்ளவனும் பட்டாபிஷேகத்துக்குத் தக்க மூத்தவனும் மிகவும் தரும

* ஒரு தேர் - ஒரு யானை - மூன்று குதிரைகள் - ஐந்து காலாள்கள் - கூடியது பத்தியென்னப்படும் —பத்தி மூன்றுகொண்டது சேனாமுகம் —சேனாமுகம் மூன்றுகொண்டது குல்மம் —குல்மம்மூன்றுகொண்டது கணம் —கணம்மூன்றுகொண்டது வாகினி —வாகினிமூன்றுகொண்டது பிருதனை —பிருதனைமூன்றுகொண்டது சமூ - சமூ மூன்றுகொண்டது அநீகினி —அநீகினிபத்துக்கொண்டது அக்ஷௌஹிணி-என்னப்படும்.—இதற்கு மொத்தம் தேர்கள் - ௨௧,௮௭0 ; யானைகள் - ௨௧,௮௭0-குதிரைகள் - ௬௫,௬௧0 - காலாள்கள் - ௧0௯,௩௫0.

முள்ளவனுமாகிய ஸ்ரீராமனைத் தேவரீர் அழைத்துக்கொண்டுபோவது யுக்தமன்று. அந்த அரக்கர்கள் எவர்பிள்ளைகள்? எத்தனைபேர்கள்? எவ்வளவு பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்? எப்படிப்பட்ட பலமுள்ளவர்கள்? என்ன பேருள்ளவர்கள்? அவர்களைக் காப்பவர் யாவர்? அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமனாலாவது என் சேனைகளாலாவது என்னாலாவது எதிர்செய்யத்தக்கது எப்படி? கொடியராகியும் மாயாவிகளாகியும் செருக்குள்ளவர்களாகியுமிருக்கும் அந்த ராக்ஷசர்களுக்கெதிராக யான் எப்படி நிற்கவேண்டியது, இதெல்லாம் தேவரீர் தெரியப்பட அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, அந்த வார்த்தையை விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் கேட்டு ஓய் தசரதச்சக்கரவர்த்தி! புலஸ்திய வம்சத்தில் பிறந்த குபேரனுக்குத் தம்பியாகவும் விசிரவசு மஹாமுனிக்குப் புத்திரனுமான ராவணனென்பவன் பிரம்மதேவருடைய வரத்தால் அநேக ராக்ஷச பலங்களுடன் கூடிக்கொண்டு சகல ராக்ஷசர்களுக்கும் ராஜனாகி மூன்றுலோகங்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தான் போகாதவிடங்களில் செய்யப்பட்ட வைதிகயாகங்களைக் கெடுப்பதற்காக ஏவப்பட்ட மாரீச சுபாகுக்களிருவரும் வந்து என்னுடைய வேள்வியைக் கெடுக்கிறார்கள். என்று சொல்ல அதைக்கேட்டுத் தசரதர் கௌசிகரைப்பார்த்து கௌசிகமஹாமுனிவரே! மிக்கக்கொடியனாகிய அந்தத் தசக்கிரீவனுடன் யானும் யுத்தம்பண்ண வல்லவனன்று ஆதலால் என் பிள்ளையிடத்தில் அருள்செய்யவேண்டும் அல்பபாக்கியனான அடியேனுக்குத் தேவரீரே தெய்வம், தேவரீரே குரு தேவ தானவ யக்ஷ கந்தருவ பதக பன்னகாதிகளுக்கும் வெல்லவொண்ணாத கொடிய அந்த ராவணனுடனாவது அவன் சேனைகளுடனாவது யான் சேனைகளுடனும் பிள்ளைகளுடனுங் கூடியும் யுத்தஞ்செய்யமுடியாது. ஆதலால் அழகுள்ள இந்தக் குழந்தையாகிய ஸ்ரீராமனை நான் கொடுப்பதில்லை, மாரீச சுபாகுக்கள் இருவரில் ஒருவனோடு யான் யுத்தஞ்செய்வேனே அல்லது இருவரோடும் ஏககாலத்தில் யுத்தஞ்செய்ய வல்லேனல்லேன் என்றனர். தசரதர் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டு கௌசிக மஹாமுனிவர் கடுங்கோபங்கொண்டு யாகவேதியில் எரிகின்ற நெருப்பில் நெய்யாகுதி பெய்தாற்போல எழுந்து ஒலித்தார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இருபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டர் தசரதமகாராஜருக்குத் தைரியஞ்சொல்லல்.

சக்கரவர்த்தி பிள்ளையிடத்தில் அன்பினருமையால் சொன்னவார்த்தையை விசுவாமித்திர மகாரிஷிகேட்டுக் கோபங்கொண்டு தசரதனை

நோக்கி ஓய் ராஜரே! முன்பு ஒருகாரியத்தைச் செய்வதாக உறுதி மொழிகொடுத்துப் பின்பு அதைத் தவறநினைக்கிறீர், ரகுகுலத்தில் பிறந்தோர்க்கு இது தகாது; இதுவரையில் இந்தக் குலத்தில் யாரும் இப்படிச் செய்ததில்லை யாதலால் இந்தக்குலத்திற்கே தீங்குவரும்; இது உமக்குத் தகுமென்றால் யான் வந்தவழிப்பார்த்து நடக்கிறேன்; நீர் சொன்னதெல்லைத் தப்பிப் பந்துக்களுடன் கூடிவாழ்ந்திரும்; என்று இவ்வாறு மிக்க கோபத்துடன்சொல்லப் பூமிமுழுதும் நடுங்கித் தேவர்களும்இவரென்ன செய்வாரோவென்று பயந்து மூன்றுலோகமுமநடுங்குகின்ற நிலைமையை வசிஷ்டமஹாமுனிவர்கண்டு தசரதமகாராஜனைநோக்கி ஓய மகாராஜரே! நீர் மற்றொரு தாமதேவன்போல் இக்ஷுவாகுகுலத்திற் பிறந்து தைரியமுள்ளவராகவும், சொன்னசொல் தவறாதவராகவும், ஞானபல ஸாமர்த்திய ராஜ்யமுள்ளவராகவு மிருந்து, இப்படித் தாமத்தை விடலாகுமா? மூன்று லோகங்களிலும் தாமாத்துமாவென்று கீர்த்திபெற்ற நீர் இப்போதும் தாமத்தையே பற்றவேண்டுவதல்லது அதாமத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுவதில்லை.

సంశ్రుత్యైవంకరిష్యామీ త్యకుర్వాణస్యరాఘవ
ఇష్టాపూర్తవధోభూయాత్తస్మాద్రామంవిసర్జయ

ஸம்சருத்யைவமகரிஷ்யாமீ த்யகுர்வாணஸ்யராகவ
இஷ்டாபூர்த்தவதோபூயாத் தஸ்மாத்ராமமவிஸர்ஜய

ஒருவருக்கு ஒன்றைச் செய்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பின்பு அதைச்செய்யாமல் தப்புகிறவன் *இஷ்டாபூர்த்தவதஞ்செய்தபாவத்தையடைவனாதலால், ஸ்ரீராமனை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்பக்கடவீர். விசுவாமித்திரரால் காக்கப்படும் ஸ்ரீராமனை அஸ்திரங்களைக்கறகாவிடினும் அக்கினியால் காக்கப்பட்ட அமிர்தத்தைப்போல இவனைக் கைக்கொள்ள ராக்ஷசர்களால் முடியாது, இந்த விசுவாமித்திரர் தருமமே உருக்கொண்டு வந்தவர்; வீரியமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவர்; எல்லோரைப்பார்க்கிலும் புத்தியிலுயர்ந்தவர்; தவங்களுக்கெலாம் பிறப்பிடம்; பலவிதமான அஸ்திரவித்தை அறிந்தவர்; மூன்றுலோகங்களிலும் இவர் தன்மையை எவனும் அறியான்; முன்னும் யாரும் அறியமாட்டார், இவர் பூமியாளும்போது பிருசாசுவர் என்னும் மகாமுனிவருக்கு ஆயிரவருஷகாலம் சேவைசெய்து, அவருக்குப் புத்திரர்களாயும் தக்ஷ பிரஹ்மாவின் பெண்களாகிய ஜயா சுப்ரபா என்கிற இரண்டுபெண்களின் பிள்ளைகளாயும், அநேகரூபங்களுடையவைகளாகியும், மஹாவீரியமுடையவைக

* இஷ்டம் யாகம் - பூர்த்தம் ஏரிகுளங் கிணறுகள் வெட்டுவித்தல்.

ளாயும், ஒளிபொருந்தினவைகளாயும், ஜயம்கொடுப்பவைகளாயு முள்ள அநேகம் அஸ்திரங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த ஜயா சுப்ரபா என்னும் பெண்கள் மிகவும் ஒளிபொருந்திய நூறு அஸ்திரசஸ்திரங்களை யுண்டுபண்ணுகின்றவை, முன்பொருகால் அசுரசேனைகளைக் *கொல்வதற்காக அமேயங்களாயக் காமரூபிகளுமான ஐம்பது சிறந்த பிள்ளைகளை ஜயா என்பவள் பெற்றாள். சுப்ரபையென்பவளும் ஸம்ஹாரங்களென்னும் பெயருள்ள பிறருக்குக்கெடுக்கவும், தடுக்கவுங்கூடாத பலமுடைய ஐம்பது பிள்ளைகளைப்பெற்றாள். இவையெல்லாம் இந்த விசுவாமித்திரமுனி யறிந்திருக்கிறார், மற்றும் நூதனமாக அஸ்திரங்களை யுண்டுபண்ணவும் திறமையுள்ளவர், இப்படிப்பட்ட மஹாமகிமையுள்ள இந்த விசுவாமித்திரமஹாரிஷியுடன் ஸ்ரீராமனையனுப்புவதற்கு நீர் யோசனை செய்யவேண்டாம்; இவரே சகல ராக்ஷசர்களையும் கொல்லவல்லவராக இருந்தாலும் உம்முடைய புத்திரனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்றே இவ்வளவுதூரம் வந்து உம்மை யாசிக்கிறார். என்றிவ்வாறு கூறிய வசிஷ்டமஹாமுனி அருளப்பாட்டுக்கிசைந்து சக்கரவர்த்தியார் தாமும் புத்தியினால் ஆலோசித்து இவர் சொல்வதெல்லாம் சரியென்று மிகவும் சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீராமபிரானை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்ப உடன்பட்டனர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் ஸ்ரீராமபிரானையும் இளையபெருமாளையும்

அழைத்துப்போய வழியில் ஸ்ரீராமபிரானுக்குப்

பலை அதிபலையென்னும் வித்தைகளை

யுபதேசித்தது.

அவ்விதமாகச் சொன்ன வசிஷ்டமஹாரிஷியின் அருளப்பாட்டுக்கிசைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியார் மனமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து லக்ஷ்மணருடன்கூடின ஸ்ரீராமசந்திரனையழைப்பித்துத் தாமும் கௌசல்யாதேவியும் வசிஷ்டருமாகச் சேர்ந்து மங்களகாரியங்களால் மந்திரித்துப் பிரியமுள்ள பிள்ளையை யுச்சிமோந்து மனமகிழ்ச்சியோடு கௌசிகமுனிவர்கையில் ஒப்புவித்தார். பின்பு செந்தாமரைபோன்றகண்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரான் கௌசிகமுனிவரிடஞ் செல்லும்போது தூளிகளின்றிச் சுகமான மந்தமா

ருக்கையளிக்கவும், தேவர்கள் பூமழைபொழியவும், தேவபேரியுடன் அயோத்தியில் பேரிசங்கங்கள் முழங்கவும் புறப்பட்டு விசுவாமித்திரர் முன்னும் ஸ்ரீராமசந்திரர் இடையிலும் இளையபெருமாள் கடையிலுமாக இம்மூன்று மஹாபுருஷர்கள் செல்லுகையில் ராமலக்ஷ்மண ரிருவரும் இருபக்கங்களிலும் தூணீரங்களை யுடையவர்களாதலால் மூன்று தலைகளுடைய பாம்புகள்போலவும், தனுஷ்பாணிகளாகிப் பத்துத்திசைகளையும் தம்முடைய ஒளிகளால் விளக்கச்செய்பவர்களாய்ச் சதுர்முகனையின் அசுவினி தேவதைகள் செல்வது போலவும், உடும்புத்தோற் கட்டிச்செருகிய விரல்களை யுடையவர்களும் பட்டாக்கத்தியை யுடையவர்களும் மிகவும் காந்தியுடையர்களுமாய்ச் சிவன் பின் ஸ்கந்தவிசாகர்கள் போவதுபோலவும் விளங்கினார்கள் இந்தப்படி ஒன்றரைக்காதவழி நடந்தபின் விசுவாமித்திரமஹாரிஷி இவர்களுக்கு உண்டாகும் பசிதாகங்களைத் தணிப்பதற்காகச் சரயூநதியின் தென்கரையிலசென்று ஓ! ஸ்ரீராமாஎன்று இனிமையாக அழைத்து, குழந்தாய் சீக்கிரம் ஆசமனம் செய்துகொள் காலசனுசெய்யவேண்டாம்; மந்திரங்களின் கூட்டமான பலை அதிபலை யென்னும் இரண்டு வித்தைகளை உபதேசஞ்செய்கிறேன், பெற்றுக்கொள்க இதனால் சிரமமும் ஜ்வரமும் உண்டாகமாட்டா; உருவம் மாறாது; நித்திரைபோனாலும் பிரமாதம் அடைந்திருந்தாலும் ராக்ஷசர்கள் ஒன்றும் செய்யமுடியாது; உன் புஜபராக்கிரமத்துக்குச் சரியாக மூன்று லோகங்களில் ஒருவனும் ஆகமாட்டான் அழகிலும் தாக்ஷிணயத்திலும் ஞானத்திலும் புத்தியிலும் நிச்சயஞ் செய்வதிலும் விடைகூறுவதிலும் உனக்கு யாரும் ஒப்பாகமாட்டார்கள் இந்த இரண்டு வித்தைகளும் சகல ஞானங்களுக்கும் தாய்; வழிநடக்கும்போது இவைகளைச் சபித்தால் பசிதாகங்கள் உண்டாகா; இவைகளைக்கற்றால் கீர்த்தியுண்டாகும்; பிரஹ்மபுத்திரிகளான ஒளிபொருந்திய இவைகளை யுபதேசிக்கப் படுதற்குத் தாமிகனை நீயே தகுந்தவன்

కామంబహుగుణాస్సర్వే త్వయ్యేతేనాత్రసంశయః
తపసాసంభృతేచైతే బహురూపేభవిష్యతః

காமம்பஹுகுணாஸ்ஸர்வே த்வய்யேதேநாத்ர ஸம்சய:
தபஸாஸம்ப்ருதேசைதே பஹுரூபேபவிஷ்யத:

இந்தவித்தைகளா லுண்டாகத்தக்க பலகுணங்களும் உன்னிடத்தில் உண்டாயிருப்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை, ஆனாலும் தவத்தால் லீளாக்கப்பட்ட இந்த இரண்டுவித்தைகளையும் உனக்கு உபதேசஞ்செய்வதினால்; பஹுரூபங்களாகுமென்று சொல்லக்கேட்டு, ஸ்ரீராமபிரான் முகமலர்ந்து ஆசமனஞ்செய்து யோகியாகிய விசுவாமித்திரரிடத்தில் அந்த இரண்டு வித்தைகளையும் உபதேசம்பெற்று.—

విద్యాసముదితో రామశ్శుశుభేఽతీవవిక్రమః
సహస్రరశ్మిర్భగవాన్ శరదీవదివాకరః॥

வித்யாஸமுதிதோ ராமச் சுசுபேऽதீவவிக்ரம:
ஸஹஸ்ரரச்மிர்பகவான சரதீவதிவாகர:

அதிக பராக்கிரமசாலியாயினும இந்த, வித்தைகளால் அதிககாந்தியுடையவராகி, ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியபகவான் சரத்காலத்தில் அதிகமாக விளங்குவதுபோல விளங்கியருளினார். பின்பு மூன்றுபேர்களும அந்தச்சரயூநதி தீரத்திலேயே அன்றைத்தினத் திராத்திரி சுகமாகவசிக்கையில, சக்கரவர்த்தியாருக்குச் சிறந்த பிள்ளைகளாயிருந்தும் தமக்குத்தகாத புல்லாலசெய்த படுக்கையில படுத்தவர்களும கௌசிகர் சொன்ன கதைகளால லாலனைசெய்யப்பட்டவர்களுமான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளிருவருக்கும அன்றிரவு சுகமாகவே விடிந்தது.

பாலகாண்டத்தில இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று

இருபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு அங்கதேசத்தின வரலாறு அருளிச்செய்தது.

பொழுதுவிடிந்தவளவில விசுவாமித்திரமஹாமுனி * பர்ணசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை நோக்கி.

* முன்சருக்கத்தில தரணசயனமென்றும, இதில் பர்ணஸமஸ்தரமென்றுமிருப்பதனால இரண்டினாலும செய்யப்பட்ட சயனமென்று கொள்ளவேண்டும இருவரையும பள்ளியுணர்த்த வந்த விசுவாமித்திரா ஸ்ரீராமபிரானை மாத்திரம எழுப்புதல் யாதெனின, இருவரையும எழுப்பவந்தவராயினும ஸ்ரீராமபிரானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு இளையபெருமாளை மறந்து ஸ்ரீராமசந்திரனைமாத்திரம் எழுப்பினார் என்றுவது, மனிதரில் பலரையும் ஒரு முறையிலேயே எழுப்புவதும், நேரில் ஒவ்வொருவரையும தனித்தனி எழுப்புவதுமே உலகவழக்கமாதலால், அவ்வாறே ஸ்ரீதசரதாத்மஜனை எழுப்பினார். அவரை யெழுப்பும்போதே இளையபெருமாளும் எழுந்துவிட்டபடியால் இவரைத் தனியாக எழுப்பவில்லை என்றுவது கொள்க.

కౌసల్యాసుప్రజారామ పూర్వాసంధ్యాప్రవర్తతే
ఉత్తిష్ఠనరశార్దూల కర్తవ్యందైవమాహ్నికం

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே
உத்திஷ்ட நரசார்தூல கார்த்தவ்யம் தைவமாஹ்னிகம்.

கௌஸல்யாதேவிக்கு அருமருந்தன்ன குமாரனே! பூர்வசந்தியை மிகுதியும் வாத்திக்கின்றது, என் வேள்வியைக்காக்கவல்ல ஆண்புலியே! சர்வேசுவரனால் விதிக்கப்பட்ட நித்யநைமித்திகாதியான அநுஷ்டானங்கள் செய்யவேண்டும்; ஆதலால் எழுந்திராயென்று திருப்பள்ளியுணர்த்தின அந்த விசுவாமித்திரமஹாரிஷியினுடைய பரமப்பிரமான வார்த்தையைக்கேட்டு சக்கரவர்த்தி திருமகனும் இளையபெருமாளும் எழுந்திருந்து ஸ்நாநாசமன ஜபமுதலான நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு விசுவாமித்திரமஹாரிஷியை வணங்கி அவருடன்புறப்பட்டு * திரிபதகையாகிய தேவகங்கையையடைந்து சரயூநதி சங்கத்தில் அநேகசஹஸ்ர வருஷகாலமாய்த் தவஞ்செய்து, தபோமகிமையால் மேன்மைபெற்ற ரிஷிகள் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற புண்ய ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு களிப்புற்று, மஹாத்மாவாகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைநோக்கி, மஹாமுனிவரே! இந்த ஆச்சிரமம் யாருடையது! இங்கு வாசஞ்செய்பவர்யார்? இதை உணர்ந்துகொள்ள மிகுதியும் விருப்பங்கொண்டிருக்கிறோம்; அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவ, அவர்களுடைய வார்த்தையை அம்மஹாமுனிவர் கேட்டு மந்தஹாசத்தோடு சொல்லலாயினர். ஸ்ரீராமசந்திரா! முன்காலத்தில் காமனென்று சொல்லப்படுகிற மன்மதனென்பவன் சரீரமுடையவனாக இருந்தான். அவன் அப்பொழுது தேவர்களெல்லோரும் புகழும்படியாகப் பார்வதிதேவியை விவாஹஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், நியமத்துடன் தவமும் யோகமுஞ்செய்துகொண்டிருந்த பரமசிவனைக் கெடுக்கவேண்டுமென்றும், கெட்டபுத்தியால் அவரைப் பீடிக்கையில் மஹாத்துமாவாகிய அந்த மஹேசுவரர் கோபித்து ஹூங்காரஞ்செய்து கொடுமையான நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து பார்க்க, அதின் ஜ்வாலையால் அந்தக் காமன் சரீராவயவங்கள் சிதறுண்டு எரிந்துபோய் அசரீரியாகச் செய்யப்பட்டபடியால், அது

* தேவலோகம் பூலோகம் பாதாளலோகம் என்கிற மூன்று வழியையும் அடைந்திருப்பதினால் கங்காநதிக்குத் திரிபதகையென்று பெயருண்டாயிற்று. இந்தச் சருக்கத்தை நன்றாகயோசித்தால் ஸ்தாணுவாச்சிரமமென்றிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது, இல்லாவிட்டால் எதில் எந்தரிஷி தவஞ்செய்கிறாரோ அந்த இடத்திற்கு அவருடைய ஆசிரமமென்று பெயரிடுவது வழக்கமாயிருக்க, இதில் தவஞ்செய்த மஹாரிஷியாகிய ஸ்தாணுவைவிட்டு அவர் தவத்தைக்கெடுத்த காமாசிரமமென்று பெயர் சொல்வதும் தஸ்யசிஷ்யா: என்னுமிடத்தில தச்சப்தத்துக்குக் காமனென்றே பொருள்சொல்வது சரியாகையால் இந்த ரிஷிகளைக் காமன் சிஷ்யர்களென்று சொல்வதும் யோசிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

முதல் அவன் அநங்கனென்றும், அவன் அங்கம் இவ்விடத்தில் உதிர்ந்தபடியால் இதற்கு அங்கதேசமென்றும் பெயருண்டாயிற்று, புண்ணியாகரமாகிய இந்த ஆசிரமம் அந்தக்காமனுடையது; இந்த ரிஷிகளும் அந்த ஸ்தாணுவினுடைய சிஷ்யர்கள்; அக்காலமுதல் இவ்விருந்து தவஞ்செய்கிறபடியால் அவர்களுக்குப் பாவமென்பதில்லை; ஸ்ரீராமபத்திரா! இன்றையராத்திரி இந்தக் கங்காசரயூமத்தியத்திலேயே வாசஞ்செய்து காலையிலே கங்கையைத் தாண்டிச்செல்வோம்.

అభిగచ్ఛామహే సర్వే శుచయః పుణ్యమాశ్రమం
స్నాతాశ్చ కృతజప్యాశ్చ హుతహవ్యా నరోత్తమ

அபிகச்சா மஹே ஸர்வே சுசய: புண்யமாச்ரமம்
ஸ்நாதாச்ச க்ருதஜப்யாச்ச ஹுதஹவ்யாநரோத்தம

இப்போது ஸ்நான ஜபஹோமங்களைச்செய்து பரிசுத்தர்களாய், இவ்வாசிரமத்துக்குள் புகுவோம் என்றிவ்வாறு சம்வாதஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் தவசெல்வர்கள் யோகமஹிமையால் இவர்கள் வந்திருப்பதையறிந்து பரமசந்தோஷமடைந்து முன்பு கௌசிக மஹாரிஷிக்கும், பின்பு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும், அர்க்கிய பாத்யாதிகமான உபசாரங்களைச்செய்து அநேககதைகளால் இவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்து நியமத்துடன் சாயங்காலத்தில் செய்யத்தக்க ஜபங்களைச் செய்து அந்தக் காமாசிரமத்துக்குள் இவர்களை எழுந்தருளச்செய்துகொண்டுபோய் இவர்களைச் சுகமாக வசிக்கச்செய்தனர்கள். கௌசிக மஹாமுனிவரும் இனிய கதைகளைக்கூறிப் பெருமாளையும் சந்தோஷிப்பித்துத் திருக்கண் வளரச்செய்தார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்துமூன்றாவதுசருக்கம்.

முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் சரயூநதி மலதகரூசதேசங்கள்
இவற்றினுடைய வரலாறு கூறியது.

பின்பு உதயமானவுடனே சக்கரவர்த்தி திருமகனும், இளையபெருமாளும், நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு விசுவாமித்திரமஹாரிஷியைத் தொடர்ந்துசென்று கங்காநதியின் கரைந்துகைந்து சேர, மஹாத்துமாக்களாகிய அந்தக் காமாசிரமத்திலிருக்கிற தபஸிகளெல்லாரும் மங்

களகரமான ஒரு படவைகொண்டுவந்து விசுவாமித்திரமஹாமுனியை நோக்கி, மகாரிஷியே? தேவர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடு இந்தப்படவி லேறிக்கொண்டு தாமசஞ்செய்யாமல் சுகமாக ஆற்றைக்கடந்து எழுந்தருளக்கடவீரென்று, விண்ணப்பஞ்செய்தினர்கள். விசுவாமித்திரமஹாரிஷியும் அவ்வாறேசெய்கிறேனென்று அம்முனிவர்களுக்கு மரியாதை செய்தனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீராமபிரானோடும், ஸ்ரீராமாநுஜரோடும் படவேறிக் கங்காநதியின் நடுவில் வருகையில் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் ஜலவேகத்தாலுண்டான ஒரு கம்பீர ஓசையைச் செவியுற்று விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரைநோக்கி சுவாமி! மிகுதியும் கம்பீரமாக ஒலிக்கிற இவ்வொலி யாதென்று கேட்டருள, காதிபுத்திரராகிய மஹாமுனிவர் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீராமசந்திர! அந்தச் சத்தம் உண்டாவதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன் கேளாய்; முன்னொருகாலத்தில் சதுர்முகக் கடவுள் கைலாசமலையின்மேல் மானஸமென்கிற ஒரு ஸரஸை மனத்தாலேயே நிர்மாணஞ்செய்தார்; ஆகையால், அம்மடுவுக்கு மானஸமென்பது பெயர்; அந்த மானஸஸரசி உண்டாகிப் ப்ரவகிக்கிறபடியால் ஸரயூவென்று பெயர் பெற்று அயோத்தியருகில் பாய்கிற இந்நதி, இவ்விடத்தில் கங்கையோடு கலக்கிறபடியால.—

తస్యాయమతులశ్శబ్దో జాహ్నవీమభివర్తతే
వారిసంక్షోభజోరామ ప్రణామంనియతఃకురు

தஸ்யாயமதுலச் சப்தோஜாஹ்நவீமபி வர்த்ததே
வாரி ஸமக்ஷோபஜோ ராம ப்ரணாமம் நியதஃகுரு

இரண்டுநதிகளும் ஒன்றுடனொன்று தாக்குண்ணலால் பெருந்தொனியுண்டாகிறது; இது மிகுதியும் புண்யதீர்த்தமாகையால் இச்சங்கமஸ்தானத்தை நமஸ்காரஞ்செய்யென்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையின்படி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும் நமஸ்காரஞ்செய்து நதியைத்தாண்டித் தென்கரைசேர்ந்து, மிகுதியும் பயங்கரமாயும், ஜனசஞ்சாரமில்லதாயுமிருக்கிற ஓராரணியத்தைக்கண்டு விசுவாமித்திர மஹரிஷியைநோக்கிச் சுவாமி! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? இவ்வனமானது நடந்துசெல்வதற்குச் சிறிதும் வழியில்லதாய் அடர்ந்தும், சிள்வீடென்னும் பூச்சிகளின் தொனியால் நிறைந்து, பயங்கரமாகிய துஷ்டமிருகங்களாலும், அச்சந்தரும்படி தொனிக்கிற பலவிதப் பறவைகளாலும், சிங்கம் புலி பன்றி யானை முதலியவற்றாலும் நிரம்பி, கொன்றை, ஆச்சா, மருது, வில்வம், பாதிரி, இலந்தை முதலிய மரங்களால் நெருங்கி மிக்கபயத்தைத் தருவதாயிருக்கின்றது; இந்த வனம் யாருடையது இதன்பெயரென்ன? என்றிவ்வாறு வினவ, விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்.

ஸ்ரீ காகுத்த! இந்தவனத்தின் வரலாறு சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக: இந்தவனம் பூர்வகாலத்தில் மலதமென்றும், கரூசமென்றும் செழிப்புள்ள இரண்டு தேசங்களாய்த் தேவநிர்மிதமாக இருந்தது; முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரனைச் செய்த கொலையால் பிரம்மஹத்தி சூழ்ந்து கொண்டதனால் மலத்தையும், பசியையும் அடைந்திருந்தமையால் தேவர்களும் முனிவர்களும் கூடிப் புண்யநதிகளிலிருந்து பூர்ணகும்பங்களில் தீர்த்தம் அழைப்பித்து, அவற்றால் ஆகண்டலனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்து இப்பூமியிலேயே அவனுடைய மலத்தையும், பசியையும் போக்கடித்துச் சந்தோஷமடைந்தனர். தேவராஜனும் மலமுநீங்கிப் பசிதீர்ந்து நின்மலனாகிப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, இவ்விரண்டு தேசங்களிலும் என்னுடைய மலமும் கரூசமெனப்படும் பசியும் நீங்கிய காரணத்தால் இத்தேசங்களுக்கு மலதமென்றும், கரூசமென்றும் உலகத்தில் கீர்த்தியோடு பெயர்கள் வழங்கக்கடவனவென்று நியமிக்க, அதுகேட்டுத் தேவர்களும் அவற்றைச் சிலாகித்தபடியால் வெகுகாலமாக விருத்தியும் தனதானியங்களால் நிரம்பப் பெற்றுச் செழுமையாகி மலதமென்றும், கரூசமென்றும் புகழ்பட்டிருக்கையில் பலநாள்சென்றபிறகு, தாடகையெனப்பெயருடையும், ஆயிரம்யானைப் பலமும் பெற்ற காமரூபியாகிய ஒரு யக்ஷஸ்திரீயானவள் இந்திரனையொத்த பராக்கிரமமும் நீண்டுருண்ட கைகளும், சிங்கமுகம்போன்ற முகமும், பருத்த சரீரமும் உடைய மிகப்பயங்கரனாகிய மாரீசனென்னும் புத்திரனைப் பிரியாமல், நிரந்தரம் சகல ஜனங்களையும் பயமுறச்செய்து, இத்தேசங்களிரண்டையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு, ஒன்றரையோஜனை தூரத்துக்குள்ளாகவே நாம்போகவேண்டிய வழியிலேயே வசிக்கின்றனள். கொடுமையுள்ள இவளாலாகியால் அழிவுசெய்யப்பட்ட இவ்வனமானது இக்காலத்திலும் நிலைபெறுதலில்லை; இவளோடெதிர்த்து நின்று போர்புரிய மற்ற எந்த ஆடவராலும் முடியாது; ஆகையால், என்னுடைய கட்டளையால் இந்தவழியே சென்று மிகவும் துஷ்டையாகிய தாடகையைக் கொலைசெய்து, இத்தேசத்தை நிருபத்ரமாகச் செழிப்பிக்கக் கடவாய்: இவ்வனத்தின் வரலாறு யாவற்றையும் கூறினேனன்றோ; இனிக் காலகழிவு செய்யவேண்டாவென ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாரிஷி தாடகையின் வரலாறுகூறியது.

இவ்வாறுகூறிய அந்தவிசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் வார்த்தையைக் கேட்டு புருஷசார்த்தூலரான ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரமஹாரிஷியை நோக்கிச் சொல்லியருளுகின்றார். மஹாமுனிவரே! யக்ஷர் மிக்க வலியில்லாதாரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; அதற்கு மாறாக வலியின்மையினாலேயே அபலையென்று பெயருடையபெண்பிறப்பால் யக்ஷஜாதியிற்பிறந்த அத்தாடகை ஆயிரம் யானை பலமுடையவளென்பது எவ்வாறுபொருந்தும்? என்ன, விசுவாமித்திரமஹாரிஷி ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! அத்தாடகைக்கு ஆயிரம்யானையின் பலம்வந்தவாறு கூறுகிறேன்கேளாய்; அவளுக்குச்சதுர்முகனுடையவரத்தினால் ஆயிரம்யானைப்பலமுண்டாயிற்று, பூர்வம் சுகேது என்னும் நல்லொழுக்கமுள்ள யக்ஷனொருவன் பிள்ளையில்லாமல் பலநாள் தவஞ்செய்கையில் நான்முகக்கடவுள் அவனுக்குக் கட்புலனாகத்தோன்றிச் சுகேது! உனக்குப் புத்திரனுண்டாவதில்லை; ஆயிரம்யானையின் வல்லமையுடைய தாடகையென்கிற ஒருபெண் பிறக்குமென்று வரந்தனைச்செய்தனர். அவ்வரத்தின்படி பெண்பிறந்து அதிரூபயௌவனமுடையவளாய் வளரக்கண்டு, சுகேது இவளுக்குத் தகுந்த நாயகன் யாவனென்று விசாரித்துச் சர்ச்சனென்னும் யக்ஷனுக்குப்புத்திரனாகிய ஸுந்தனென்பவனுக்கு இவளை விவாஹஞ்செய்துகொடுத்தனன். சிலநாள் கழிந்தபின்னர் மாரீசனென்னும் மிக்க சூரனாகியபுத்திரனைப்பெற்று, நாள்கள் சிலசென்றபின் தன்பர்த்தா சுந்தன் இறந்தனன். தனக்கு ஆயிரம்யானையின் பலம் தனக்குண்டாயிருக்கின்றமையால், மிக்கசெருக்கடைந்து யாவருக்கும் நலிவுசெய்யவேண்டுமென்று துர்ப்புத்தியுண்டாகி, ஒருநாள் தன் புத்திரனாகிய மாரீசனுடன்கூடி அகஸ்தியமஹாமுனிவரைப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் ஆவலால் கர்ஜ்ஜனைசெய்துகொண்டு அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குச்சென்றனள். அம்முனிவர் இவள் விரைந்து வருவதைக்கண்ணுற்றுச் சினங்கொண்டு மாரீசனை ராக்ஷசனாகவும் தாடகையைப் பிணங்களை உணவாகக்கொள்ளுமியல்புள்ள பயங்கரமும் கோரரூபமுமுள்ளபெரும்பூதமாகவும் சபித்தனர். அவ்விருவரும் அக்ஷணத்திலதானே அவ்விரண்டுருவங்களையும் பெற்று அகஸ்தியர் தங்களைச் சபித்தாரென்று மிகுதியும் வைரங்கொண்டு, அதுமுதல் அகஸ்தியமஹாமுனிவருடையதாகிய தென்தேசத்தை நாசஞ்செய்துகொண்டு வருகிறாள். ஆதலால், கொடுமையும் கெட்டநடக்கையுமுடைய தாடகையை நீ கொலைசெய்யவேண்டும், சாபத்தால் இவ்வளவு கொடுமையுள்ள இவளைக்கொல்லுஞ்செய்கை மூன்று லோகத்திலும் உம்மைவிட மற்றயாவராலும் முடியாது, ஸ்த்ரீஹத்தியெப்படிசெய்யலாமென்று நீ அருவருப்புக் கொள்ளவேண்டாம்.

చాతుర్వర్ణ్యహితార్థాయ కర్తవ్యం రాజసూనునా
నృశంసమనృశంసం వా ప్రజారక్షణకారణాత్
పాతకం వా సదోషం వా కర్తవ్యం రక్షతా సతాం
రాజ్యభారనియుక్తానా మేషధర్మస్సనాతనః॥

சாதுர்வர்ண்ய ஹிதார்த்தாய கர்த்தவ்யம் ராஜஸூநுநா
ந்ருசம்ஸமந்ருசம்ஸம் வாப்ர ஜாரக்ஷணகாரணாத்
பாதகம் வாஸதோஷம் வாகர்த்தவ்யம் ரக்ஷதாஸதாம்
ராஜ்யபாரநியுக்தாநா மேஷதர்மஸ்ஸநாதந:

சகல ஜனங்களையும் காக்கவல்ல ராஜகுமாரா! பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியசூத்திராதிகளுக்கு ஹிதஞ்செய்யும்பொருட்டுக் கொடியசெயலானாலும், இனியசெயலானாலும், பாவச்செயலானாலும் செய்து சாதுஜனங்களைக் காக்கவேண்டுமென்பது கடமையாகும். நீதிவழுவாமல் அரசுசெய்பவர்களுக்கு இதுதான் அநாதிகொட்டாங்கிவரும் ராஜதர்மம்; நற்செய்கை சிறிதுமில்லாமல் யாவரையும் வருத்திக்கொண்டிருக்கிற இத்தாடகையை நீ அவசியம் கொல்லவேண்டும்; அதர்மமுடைய ஸ்திரீகளிருப்பதினால் ஜனங்களுக்குக் கெடுதிவருமென்றுகருதி அப்படிப்பட்டவர்களைக் கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பெரியோர் கொல்வதுமுண்டு. முன்பு பூமிதேவியைக் கொல்ல விரும்பின விரோசனனுடைய புத்திரியான மந்தரையென்பவளை தேவராஜன் கொன்றதையும், உலோகத்தில் இந்திரன் கூடாதென்றெண்ணங்கொண்டு அவனைக்கொலைபுரிய நினைத்த சுக்ராசாரியனுடைய தாயாகிய பிருகு மகாரிஷியின் பத்தினியை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கொலைசெய்ததையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லையா? ஆதலால், நீ யாதும் யோசனைசெய்யாமல் இக்கொடியதாடகையைக்கொல்லக்கடவையெனக் கட்டளையிட்டருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இருபத்தாறாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தாடகையைக் கொலைபுரிந்தருளியது —

விசுவாமித்திரமகாமுனிவருடைய கம்பீரமாகிய அந்தக்கட்டளையைக் கேட்டருளிச சக்கரவர்த்தி திருமகனார் அவரை நோக்கிக் கைகூப்பிநமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேன் தகப்பனார் அயோத்திமாநகரில் அடி

யேனை நோக்கி, ராமா? கௌசிகமகாரிஷி எக்காலத்திலும் எக்காரியத்தைச் செய்யும்படி நியமிக்கின்றாரோ அவ்வக்காரியங்களை அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் நீ! உடனே செய்யக்கடவையென்று வசிஷ்டமகாமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் முன்பாக எனக்குக் கட்டளையிட்டபடியால்.

సోహంపితుర్వచశ్శ్రుత్వా శాసనాద్బ్రహ్మవాదినః
కరిష్యామి నసందేహ స్తాటకావధముత్తమం
గోబ్రాహ్మణహితార్థాయ దేశస్యాస్యసుఖాయచ
తవచైవాప్రమేయస్య వచనంకర్తుముద్యతః

ஸோஹமபிதுர்வச்சுருத்வா சாஸநாத்ப்ரஹ்மவாதிநः
கரிஷ்யாமி நஸந்தேஹ ஸ்தாடகாவத முத்தமம்
கோப்ராஹ்மணஹிதார்த்தாய தேசஸ்யாஸ்யஸுகாயச
தவசைவாப்ரமேயஸ்ய வசனம்கர்த்துமுத்யதः

அந்தப்படி பிரஹ்மவாதியரான நீதவருடைய கட்டளையால் தாடகையை இப்போதே கொல்லுகிறேன், சந்தேகமில்லை; பசுக்களுக்கும், அந்தணர்களுக்கும் நலந்தருவதாயும், இத்தேயத்தாருக்கு இன்பந்தருவதாயும், மஹா மகிமையுள்ள தேவருடைய நியமனமாயுமிருக்கிற இத்தாடகாவதம் யான் செய்து முடிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்றிவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி ஸ்ரீ கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தி நாணேற்றிக் கம்பீரமாகத் தனுஷ்டங்காரஞ்செய்ய, அந்தத்தொனி பத்துத்திக்கிலும் பரவினமையால், தாடகாவனத்திலிருக்கிற பிராணிகளெல்லாம் கேட்டுப் பயந்து நடுங்கி மூர்ச்சையடைந்தன. தாடகைக்கு அவ்வொலிசெவியிற்பட மிகுதியுங் கலங்கிக்கோபங்கொண்டு தொனியுண்டான இடத்தைக் குறிப்பிட்டு அதிவேகமாய் ஓடிவருகையில் சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரரான ஸ்ரீராமசந்திரர் அவளைக்கண்டு இவளே தாடகையென்று துணிந்து இளையபெருமாளைப்பார்த்து அருளிச்செய்கின்றார். லக்ஷ்மணா! இத்தாடகையைப்பார், இவள் கடுஞ்சினமும், விகாரமாகிய தேகமும், முகமும் உள்ளவளாகவும், மிக்க பயத்தோடு விரைந்து வந்தவளாகவுமிருக்கின்றாள். கோரரூபமுடைய இத்தாடகையைப் பார்க்கும்போதே தைரியமில்லாதவர்களுடைய ஹிருதயங்கள் பிளந்துபோம். அதிக மாயபலமுடைய இவளது காதுமூக்குகளை யறுத்து இவளைத் துரத்திவிடுகிறேன்; இவள் பெண்பிறப்பாயிருக்கின்றமையால் இவளைக்கொல்ல மனமெழவில்லை, ஆயினும் இவளுடைய செருக்கையும் வேகத்தையுமாத்திரம் போக்கி, உயிருடன் விட்டுவிட நினைக்கிறேனென்றருளிச்செய்தனர். என்றிவ்வாறு அருளிச்செய்துகொண்டிருக்கையில் தாடகை அதுகேட்டுக் கோபங்கொண்டு இரண்டுகைகளையு முயரத் தூக்கிக் கர்ஜனை செய்துகொண்டு ஸ்ரீராகவபிரானுக்கெதிரே ஓடிவருகையில், விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் உங்காரஞ்செய்து அவளை வெருட்டி ஸ்ரீராம

லக்ஷ்மணர்களுக்கு மங்களமும் ஜயமும் உண்டாகக் கடவதென்று மங்களாசாஸநஞ் செய்தருளினர். தாடகையும் மிகுந்த தூளியெழும்படி செய்து, அதனால் இவர்களை ஒருமுஹூர்த்தகாலம் திக்கு விதிக்குத் தெரிந்துகொள்ளாதவண்ணம் மோஹிக்கச்செய்து, மாயாபலத்தினால் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களின்மீது கல்மழை இடைவிடாது சொரிந்தனள். ஸ்ரீராமபிரான் அதுகண்டு சீற்றங்கொண்டு பாணவருஷத்தால் அவளெறிந்த சிலாவருஷத்தைத் தடைசெய்து, ரணரங்கத்தில் விரைந்துவருகிற தாடகையினுடைய இரண்டுகைகளையும் பாணங்களால் அறுத்தருள, இளையபெருமாளும், கையறுந்தும் கர்ஜனைசெய்துகொண்டு தம்மருகே ஓடிவருகிற அவளுடைய காதையும், மூக்கையும், அறுத்துவிடுதலும், அவ்வரக்கி தன் காதும் மூக்கும் ஒருமித்த அறுப்புண்டதைச் சிறிதும் இலட்சியம்பண்ணாமல் கோபங்கொண்டு மாயையினால் அநேகரூபங்களைப்பெற்று இவர்களுக்குத் தோன்றாமல் அந்தரத்திலிருந்து மீண்டும் கல்மழை பொழியக்கண்டு, விச்வாமித்திர மகாமுனிவர் ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி, ரகுநந்தனா! இதென்ன? இவளுடன் விளையாடுகிறாய்? இவள் தீச்செயலேயன்றி நற்செயல் சிறிதேனும் செய்தறியாத கொடியவள் ஆதலால், இவள் பெண்பிறப்பென்று உபேக்ஷைசெய்யவேண்டா, விரைவாக இவளுயிரை வவ்வும்படி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகி, சந்தியாகாலம் சமீபித்தது அதற்குள்ளாகவே இவளைக்கொல்லவேண்டும், சந்தியாகாலம் வந்துவிட்டால் ராக்ஷஸஜாதிகளுக்குப் பலம் அதிகமாதலால், அப்புறம் இவளை ஜயிக்கமுடியாதென்று சொல்லக் கேட்டு, ஸ்ரீராமபத்திரர் சப்தவேதியென்னப்படும் பாணங்களை ஸ்ரீகோதண்டத்தில் தொடுத்து அவளை உத்தேசித்து விடுத்து அவள்செய்யும் மாயையைத் தடுத்துக் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி செய்த தாடகை ரிச சிம்ஹநாதம் செய்துகொண்டோடி வருகையில் ஸ்ரீராகவபிரானொருபாணத்தைத் தொடுத்து அவள் மார்பில் ஊடுருவும்படி செலுத்த, உடனே உயிர்மாய்ந்து தரையில் விழுந்தனள். அதுகண்டு இந்திரன்முதலிய விண்ணவர்கள் யாவரும் வந்துகூடிப் பல்லாண்டுகூறிப் பொலிகபொலிகவென்று ஸ்ரீபதியாகிய ஸ்ரீதசரதநந்தனைத் துதித்து விச்வாமித்திர மெய்த்தவச்செல்வனை நோக்கி, மஹாமுனிவரே! ஸ்ரீராமசந்திரர் செய்த இந்தத் தாடகாவதத்தினால் நாங்களெல்லோரும் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம், இன்னமும், மேலமாதுவஷிக்கிற ஸ்வரூபராகிய இப்பெருமானால் நமக்கு அநேககாரியங்களாகவேண்டியிருக்கின்றன. அதைப்பற்றியும், இப்புருஷோத்தமர் உம்மோடுகூட நம்பிவந்திருப்பதைப்பற்றியும், இவர் உம்மிடத்தில் உபதேசம்பெற்றுக்கொள்ளுதற்குரியராகத் தோன்றுவதைப்பற்றியும், நீர் இவரிடத்தில் அருள்புரிந்து பிருசாச்வ பிரஹ்மாவினால் பெறப்பட்டவைகளாகவும், மகாபராக்கிரமமுள்ளவைகளாகவும், தபோபலத்தால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாவுமிருக்கிற ஜிரும்பகமுதலிய மந்திரங்களை இவருக்கு உபதேசஞ்செய்யக்கடவீரென்று சொல்லிவிட்டுத் தம

கள் தங்களிடமே போய்ச் சேர்ந்தனர்கள். பின்பு விசுவாமித்திரமகாமுனி வரும் ஸ்ரீராமபிரானை மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து ரகுகுலோத்தமா! சந்தியாகாலமாகிவிட்டபடியால் இன்றிரவு இங்குச் சுகமாக இருந்து நாளைத்தினம் என்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போய்ச் சேருவோமென்று உரைக்க, அறங்களை நிலைநிறுத்தற்குத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராமபிரானார் தாடகை இறக்கதும் சாபம் நீங்கிச் சைத்திரரதமென்னும் குபேரனுடைய பூங்காவனம்போலச் செழிப்பாகவுள்ளதாக அவ்வனத்தைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து, சுரநரகின்னராதிகளால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி, விசுவாமித்திரருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போகவேண்டுமென்னும் அவாவால் உதயத்தையே எதிர்நோக்கிக்கொண்டு விசுவாமித்திரர் இளையபெருமாள் இவர்களுடன் அன்றிரவு சுகமாக வசித்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது சருக்கம்

விசுவாமித்திரமஹரிஷி ஸ்ரீராமசந்திரருக்கு மந்திரங்களை

உபதேசஞ்செய்தருளியது.

அத்தினத்தினிரவில் அங்கே சுகமாக வாசஞ்செய்து, மறுநாள் உதயத்திலெழுந்திருந்து மகாயசஸ்வியான விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் புன்னகையோடு சக்கரவர்த்தி திருமகனைப்பார்த்து இனியவார்த்தையொன்று சொல்லுவாராயினர்: மிக்க கீர்த்தியையடைந்த சக்கரவர்த்தி திருமகனே ஸ்ரீராமா! யாவராலும் வெல்லவொண்ணாத தாடகாவதத்தை நீ செய்தமையால் மிகுதியும் உன்னிடத்தில் சந்தோஷமுடையவனாயினேன், ஆதலால், யான் அறிந்துள்ள எல்லா அஸ்திரசஸ்திர மந்திரங்களையும், உனக்கு உபதேசஞ்செய்கிறேன், இதனால் தேவாசுரகந்தர்வ உரகாதி கணங்களும் ரணகளத்தில் கைவசப்பட்டுச் சரணமடையும்படியாக ஜயிப்பாய், அந்த அஸ்திரங்களின் பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய், மிகவும் பெரிய தண்டசக்கரம், தர்மசக்கரம், காலசக்கரம், மிக்கக்கொடிய விஷ்ணுசக்கரம், ஐந்திராஸ்திரம், வஜ்ரமென்னும் அஸ்திரம், சைவமென்கிற சூலம், பிரஹ்மசிரம் ஐஷீகம் என்னப்படும் இரண்டு அஸ்திரங்கள், தர்மபாசம், காலபாசம், வருணபாசம், வாருணாஸ்திரம், சுஷ்கம் என்றும்

ஆர்த்ரம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு இடிகள், மைநாகாஸ்திரம்,
நாராயணாஸ்திரம், அக்னிதேவதாகமான சிகரமென்னும் அஸ்திரம், பரு
தனமென்னும் வாயுதேவதாகமான அஸ்திரம், ஹயசிரம் என்னும் அஸ்
திரம், இரண்டு சக்திகள் இவற்றின் மந்திரங்களையும், அசுரர் நித்யமும்
தரித்துக்கொண்டிருக்கிற கங்காளமென்றும், காபாலமென்றும், கங்கண
மென்றுஞ் சொல்லப்படுங் கோரமாகிய முசலங்கள், நந்தனமென்னும்
வித்தியாதராஸ்திரமாகிய உயர்ந்த வாள், மானவம், பிரஸ்வாபனம், பிரச
மனமென்னப்படும் காந்தர்வாஸ்திரங்கள், சௌரமென்னும் அஸ்திரம்,
தாபனம், சோஷணம், சந்தாபனம், விலாபனம், மதனம், கந்தர்ப்பத்
யிகமாகிய அஸ்திரங்கள், மோஹமென்னும் பிசாசாஸ்திரம், தாமசாஸ்
திரம், சௌமனமென்னும் அஸ்திரம், ஸம்வர்த்தம், மௌஸலம், ஸத்யம்,
மாயாதரம், தேஜ:ப்ரபம், சிசிரமென்னப்படும் சோமதேவதாகமான அஸ்
திரம், சுதாமனமென்னும் த்வஷ்டாஸ்திரம், தாருணமென்னும் பகாஸ்
திரம், தாருணமென்னும் பகாஸ்திரம், சீதேஷு என்னும் மானவாஸ்திரம்,
இவற்றின் மந்திரங்களையும் உபதேசஞ்செய்கிறேன் காமரூபிகளாயும்,
பராபலமுடையனவாயும், மிக்க உதாரங்களாயுமிருக்கிற அஸ்திரசஸ்தி
ரங்களின் மந்திரங்களைத் தாமஸஞ்செய்யாமல் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்
ளென்று பிரியமாய் அருளிச்செய்து

స్థితస్తు ప్రాఙ్ముఖో భూత్వా శుచిర్మునివరస్తదా
దదౌ రామాయ సుప్రీతో మంత్రగ్రామమనుత్తమమ్

ஸ்திதஸ்து ப்ராங்முகோ பூத்வா சுசிர்முனிவரஸ்ததா
ததௌ ராமாய ஸுப்ரீதோ மந்த்ரக்ராமமனுத்தமம்

மஹாரிஷி பரிசுத்தராகிக் கிழக்குமுகமாக இருந்து மிகுதியும் முக
மலர்ந்து முன்சொல்லிய அஸ்திரசஸ்திரங்களுடைய மந்திரஜாலங்களெல்
லாவற்றையும் ஸ்ரீபிராமபிரானுக்கு உபதேசஞ்செய்தனர். இவ்வாறு
தேவதைகளும் உணர்ந்துகொள்ளமாட்டாத மந்திரங்கள் யாவற்றையும்,
விசுவாமித்திரமஹாரிஷி ஜபஞ்செய்யுமளவில் அப்படைக்கலங்களின் தெய்
வங்கள் எல்லாம் ஸ்ரீராமபிரான் திருமுன்பு ஒருசேரக் கட்புலனாக வந்து
கைகூப்பி வணக்கஞ்செய்து பெருமகிழ்ச்சியோடு முதற்பெருந் தேவ
ராகிய ஸ்ரீராகவபிரானைநோக்கி, ஸ்வாமீ! ஸ்ரீரகுகுலநந்தனா! அஸ்திர
தேவதைகளாகிய அடியோங்களெல்லோரும் விசுவாமித்திர மஹாமுனி
வருளிய உபதேசமஹிமையால் உமக்கு அடைக்கலமாகித் தேவரீருடைய
குற்றேவல்களை வழுவுதலில்லாது செய்யச் சித்தமாக இதோ வந்து நிற்கி
றோம், அடியேங்கள் செய்யவேண்டுவதைக் கட்டளையிட்டருளக் கடவீ
ரென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டன. ஸ்ரீராமபிரானும் அப்படை-

களை ப்ரயத்நம்செய்து செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கரத்திலேந்திக் கொண்டு அஸ்திரதேவதைகளே! நீங்கள் எனக்கு மானசர்களாகவிருந்து யாம் நினைக்குங்காலையில் வந்து எம்முடைய காரியத்தை முடிக்கக்கடவீ ரென்று கட்டளையிட்டு அத்தெய்வங்களுக்கு விடைகொடுத்தருளி —

తతః ప్రీతమనా రామో విశ్వామిత్రం మహామునిం
అభివాద్య మహాతేజా గమనాయోపచక్రమే

ததஃப்ரீத மநாராமோ விசுவாமித்திரம் மஹாமுனிம்
அபிவாத்ய மஹாதேஜா கமநாயோபசக்ரமே

பின்னர் சந்தோஷமும் காந்தியும் மிகுதியுமுடையவராய விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரை அபிவாதனம்பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து பிரயாணப்படும்படி முயற்சிசெய்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

உபஸம்ஹாரமந்திரங்களை உபதேசஞ்செய்தது.

பின்பு சக்கரவர்த்தி திருமகனார் முன்பு உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரங்களையெல்லாம்பெற்று முகமலர்ந்து பரிசுத்தராக வழிநடந்துகொண்டே விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைப்பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றார். பகவானாகிய மகாரிஷியே! தேவர் கிருபைசெய்து உபதேசித்த அஸ்திர சஸ்திரங்களையெல்லாம் யான் பெற்றுத் தேவர்களாலும் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமமுள்ளவனாக விளங்குகிறேன். இப்படைக்கலங்களினது உபசம்ஹாரமந்திரங்களையும் அடியேனுக்கு உபதேசஞ்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு பிரார்த்திக்கப்பட்ட விசுவாமித்திர மஹா முனிவரும் நியமத்தோடு பரிசுத்தராகி அம்மந்திரங்களையெல்லாம் தம் முள்ளத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, சத்யவந்தம், சத்யகீர்த்தி, த்ருஷ்டம், ரபஸம், ப்ரதிஹாரதரம், பராங்முகம், அவாங்முகம், லக்ஷாக்ஷம், விஷமம், த்ருடநாபம், ஸுநாபம், தசாக்ஷம், சதவக்த்ரம், தசசீர்ஷம், சதோதரம், பத்மநாபம், மஹாநாபம், துந்துநாபம், ஸுநாபம், ஜ்யோதிஷம், க்ருசனம், நைராசயம், விமலம், யோகந்தரம், ஹரித்திரம், தைத்யம், ப்ரசமனம், ஸார்சிர்மாலீ, த்ருதிமாலீ, வ்ருத்திமான்,

ருசிரம், பித்ருஸௌமனஸம், விதூதம், மகரம், கரவீரகம், தனம், தான்யம், காமரூபம், காமருசி, மோஹம், ஆவரணம், ஜ்ரும்பகம், ஸர்வநாபம், சந்தானம், வரணமென்னும் பெயர்களையுடைய பிருசாசுவபுத்திரர்களாகவும், காந்தியுள்ளவைகளாகவும், காமரூபிகளாகவுமிருக்கிற இவ்வுபஸம்ஹாரமந்திரங்களை யெல்லாம் ரகுநந்தனே! நீ உபதேசம்பெற்றுக்கொள் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாகும், நீயே இவைகளையெல்லாம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளுந் தகுதியுடையாயென்று ஆஜ்ஞையிட, ஸ்ரீராமபிரானும் அவ்வண்ணமே ஆகுகவென்று களிப்புற்ற திருவுள்ளமுடையாராய் அவைகளையெல்லாம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளுதலும், திவ்விய காந்தியுள்ள உருக்கொண்டு சுக்கிரமாயுஞ் சில அக்னிக்கணங்கள்போலவும், சில புகைத்திரள்போலவும், சில சந்திரர்போலவும், சில சூரியர்போலவும் ஆரவாரிக்கின்ற அவ்வுபஸம்ஹார தேவதைகளெல்லாம் வணக்கத்துடன் வந்து.—

రామం ప్రాంజలయో భూత్వా బ్రువన్ మధురభాషిణః
ఇమే స్మ నరశార్దూల శాధి కింకర వామ తే
మానసాః కార్యకాలేషు సాహాయ్యం మే కరిష్యథ
గమ్యతామితి తానాహ యథేష్టం రఘునందనః
అథ తే రామమామంత్ర్య కృత్వా చాపి ప్రదక్షిణం
ఏవమస్త్వితి కాకుత్స్థముక్త్వా జగ్ముర్యథాగతం

ராமம்ப்ராஞ்ஜலயோ பூத்வா ப்ருவன் மதுர பாஷிண
இமே ஸ்ம நரசார்தூல சாதிகிங்கர வாமதே
மானஸாః காரயகாலேஷு ஸாஹாய்யம் மே கரிஷ்யத
கம்யதாமிதி தானாஹ யதேஷ்டம் ரகுநந்தனः
அததே ராமமா மந்த்ரய க்ருத்வா சாபி ப்ரதக்ஷிணம்
ஏவமஸ்த்விதி காகுஸ்த முக்த்வா ஜக்முர்ய தாகதம்

கைகளைக்கூப்பி ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ரகுகுலோத்தமா! உபஸம்ஹார தெய்வங்களாகிய நாங்களெல்லாம் இதோ வந்திருக்கிறோம், உமக்கு அடியேங்கள் செய்யவேண்டியது யாது? ஆஜ்ஞையிடக்கடவீரென்று மதுரமாக விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ள, அவ்வார்த்தையை ஸ்ரீராமபிரான் கேட்டருளித் தேவதைகளே! நீங்கள் எம் மனத்திலிருந்துகொண்டு யாம் நினைக்குங் காலங்களில்வந்து எமது காரியங்களை நிறைவேற்றிவிட்டுப் போகக்கடவீர் இப்பொழுது நீங்கள் யதேச்சையாகப் போகக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டருளினார். அத்தேவதைகளும் ஸ்ரீராமசந்நிதியில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தேவர் அருளிப்பாட்டின்படி திருவுள்ளத்தில் கருதியபோது வந்து

தேவர் ஏவல்களை நிறைவேற்றிப்போகிறோமென்று ஒப்புக்கொண்டு வந்தவழியேசென்று தங்களுறைவிடம் சேர்ந்தன. பின்பு ஸ்ரீரகுகுலதிலகரும் அம்மந்திரங்களையெல்லாம் தனக்கு தெரிந்துகொண்டு நடந்தருளுங்கையில், கௌசிகமுனிவரைநோக்கித் தபசிச்ரேட்டரே! இதோ நமக்கெதிரில் மலையினருகே கருமுகில்போல் இருண்ட ஒரு தோப்பு தோன்றுகின்றதே; இது எத்தன்மையது? இதைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை விளைக்கும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது; மான்முதலிய மனோஹரமான மிருகங்கள் மிகுதியும் பயமின்றித் திரிகின்றன. கிளி நாகணவாய்ப்புள்முதலிய பறவைகளும் செவிக்கு இன்பமாக ஒலிசெய்கின்றன. இதைக்காணவேண்டியே நாம் கோரமாகிய அத்தாடகாவனங் கடந்து வந்துவிட்டோமென்று நான் யூகிக்கிறேன்; இல்லாவிடின் இப்பிரதேசம் இவ்விதமாகச் சுககரமாயிராதன்றோ? ஆதலால், இவ்வாச்சிரமம் யாருடையது? தேவருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கிற அப்பாவியரக்கர்கள் இருப்பிடம் எது? தேவருடைய யாகபூமி எது? அடியேன் தேவருடைய யாகத்தைக்காத்து அவ்விராக்கதர்களைக் கொல்லவேண்டுமன்றோ? ஆகையால், அடியேனுக்குத் தேவர் இவற்றையெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்டருளினார்,

பாலகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இருபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

ஸ்ரீவாமநாச்சிரமத்தின் சிறப்பைப்பற்றிச் சொல்லியது

பின்னர் மகாமகிமையுள்ள சக்கரவர்த்தி திருமகனார் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் அவ்வாச்சிரமத்தின் வரலாற்றை யருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீரகுகுலோத்தமா! இவ்விடத்தில் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் முதற்பெருங்கடவுளாகவும், சகல ஜீவகோடிகளுக்கும் ரக்ஷகனாகவும், ஸ்ரீமத்கிலமங்கள ப்ரதாயக மஹாலக்ஷ்மீநாதனாகவும், சகல ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிசம்ஹாரகாரணனாகவும், நிரவதிக சௌந்தர்ய நிஜதிவ்ய மங்களவிக்ரஹ விசிஷ்ட ஸ்வரூபஸ்வயம் ப்ரகாசனாகவும், பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான காலவர்த்தி சர்வவ்யாபக மூர்த்தியாகவும், ஸ்ரீயப்பதியாகவும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அநேகமாயிரம் யுகங்கள் இங்குத் தவஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்து யோகசித்தியையடைந்து, பின்பு வாமனனாகத் திருவவதரித்து இங்குவசித்துத் தவ

நிஷ்டைபெற்றிருந்தமையாலும், இதற்குச் சித்தாச்ரமமென்றும், வாமனாச்ரமமென்றும் பெயர் வழங்கும். இவர் இப்படி சித்தியடைந்திருக்குங் காலத்திலேயே விரோசனனென்னப்படும் அசுரனுக்குக் குமாரனாகிய பலியென்பவன் தானவர்களெல்லோருக்கும் அரசனாகிச் சுவர்க்கத்திற்சென்று, இந்திரன்முதலிய எல்லாத்தேவர்களையும் வென்றுகொண்டு அவ்வமரர்கள் யாவரையும் துரத்திவிட்டு, அவர்களுடைய நகரங்களையும் தானே கைக்கொண்டு, செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களிலும் புகழ்பெற்றவனாகிய ஒரு யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினன். அக்காலையில் ஆகண்டலன், அக்கினி முதலிய விண்ணவர்கள் யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து இவ்வாச்ரமத்துக்கு வந்து இங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரந்தாமனைத் தரிசித்து ஸ்வாமி! விரோசனன் புத்திரனாகிய பலியென்பவன் இப்போது * யாகஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான் அவ்யாகம் முற்றுப்பெறுவதற்குள் தேவர் எங்களுடைய காரியத்தைச் சாதனஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும், இவன் இப்போது எச்சமயத்தில் யாரொருவர் எது கேட்டினும் மறுக்காமல் அவர் வேண்டிய பொருளையீந்து அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தியனுப்புகிறான், ஆகலால், தேவரீர் இப்போது தமது கிருபாசக்தியால் வாமனராகத் திருவவதாரஞ்செய்து எங்களுக்கு க்ஷேம

* யாகமென்பது இந்திரன் முதலிய அமரர்களை யுத்தேசித்து அவர்கள் பெயரோடுகூடிய மந்திரத்தால் அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யப்படுவதாதலால், அவர்களோடு இயற்கையாகிய பகைமையுள்ள இப்பலிச்சக்கரவர்த்தி அவர்களைக்குறித்து எவ்வாறு யாகஞ்செய்தனன்? எனின், இவன் இந்திராதியர்க்குப் பகைஞனேயினும், ஸ்ரீஹரிபக்தனென்பது புராணங்கள் பலகூறுதலால் ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனைக்குறித்தே யாகஞ்செய்தானென்னச் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டும். இவன் தன் பக்தனாயிருக்க ஸ்ரீமுகுந்தன் இவனை இவ்வண்ணஞ்செய்யலாமோ? எனின், இவன் தனக்குரிய பயன்றன்னையே எண்ணித் தொண்டுசெய்தவனாதலாலும், எவ்வகையாகிய பக்திசெய்தானாயினும் தன்னுடைய ஏற்பாட்டையெல்லாம் கெடுத்துச் சாதுக்களாகிய தேவர்களைப் பீடித்து அறங்களைச்செய்தவனாதலாலும் அவ்வாறு செய்யலாயிற்றெனக்

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திரிவிக்கிரமனாகி உலகத்தைத்தாவி அளந்தகாலையில் உலகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம் சீபாதத்தால் மிதிபட்டுப்போயினவா? ஆகாயமெல்லாம் சீபாதமே நிரம்பும்படி அளந்தகாலையில் திருமேனி எங்கிருந்தது? மூன்றாவது அடியும் பெரியதாகையால் பலிச்சக்கரவர்த்தியைப் பாதாளத்தில் அழுத்துகையில் மற்றையோரும் அச்சீபாதத்தின் கீழ்ப்பட்டுக்கொண்டு அழுந்திவிடாமையாது? எனின், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு முடிவிலாற்றலுடைமையாலும், பேரருளுடைமையாலும், எல்லாவற்றினும் நிறைவுடைமையாலும், பிராகிருதச்சம்பந்தமுள்ள உடம்பின்மையாலும், சத்துச்சித்தானந்தத் திருமேனியுடைமையாலும், அகடிதகடனா சாமர்த்திய முடைமையாலும், கருப்பைக்குள்ளும், முட்டைக்குள்ளும், கல்லுக்குள்ளும் உயிர்களுக்குத் தநுகரணபோகங்களை வினைக்கீடாக அளிக்கும் வல்லமையுடைமையாலும், அந்தக் கலியாண குணநிதியாகிய ஸ்ரீஹரிக்குச்செய்ய இயலாததியாது? ஆதலால், அப்பெருமானுக்கு யாவுஞ்செய்ய வியலுமெனக் கொள்க.

தனைத யுண்டுபண்ணக் கடவீரென்று வேண்டிக்கொண்டனர்கள். அக்காலத்திலேயே அக்கினியையொத்த காந்தியுள்ள காசியப பிரஹ்மாவானவர் தம் பத்தினியாகிய அதிதியுடன்கூடித் தேவரீரைக் குறித்து ஆயிரவருஷகாலம் ஒரு விரதஞ்செய்து, அதுமுடிந்தவுடன் கண்களுக்குப் புலப்படும்படி எழுந்தருளிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைக் கண்களாரத் தரிசித்து, சுவாமி? தேவரீர் நிறைந்த தவத்தால் ஆராதிக்கத்தக்கவர், தேவரீரே அத்தவத்தின் பலனைத் தருபவர்; தேவரீரே ஞானானந்தஸ்வரூபராய ஸ்ரீயப்பதியான பரப்பிரஹ்மம்; புருஷோத்தமராகிய தேவரீரை அடியேன் இவ்வளவு காலம் வருத்தப்பட்டுத் தவஞ்செய்ததனையால், கண்குளிரக் கண்டேன், தேவருடைய திருமேனியிலேயே இவ்வண்டங்கள் யாவற்றையுங் காண்கிறேன்; சொல்லவொண்ணாத மஹிமையும், அநாதியும், ஆதிமூலமுமான தேவரீரை அடியேன் சரணமாக அடைந்தேன். என்றிவ்வாறுத் துதிசெய்கையில், முதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அது செவியுற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து காசியபமகாமுனியே! நீ செய்த தவத்தாலும், தோத்திரத்தாலும் யாம் திருவுளமகிழ்ந்தோம் ஆதலால், நினக்கு என்ன வரம் வேண்டும் கேளாய், சித்தமாகத் தருகிறோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, மரீசி பிரஹ்மபுத்திரரான காசியபபிரஹ்மாவும் ஸ்ரீ வேதமுதல்வனைப்பார்த்து ஸ்வாமீ! எங்களிடத்துக் கருணைகூர்ந்திருப்பது உண்மையாயின் தேவர் என்னோடு தவம்புரிந்த இவ்வதிதியிடத்தில் அடியேனுக்குச் சிறுவனாகத் திருவவதரித்து இந்திரனுக்குத் திருத்தம்பியாராக எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, அடிக்கடி கொடுமை செய்கிற தானவர்களைக் கொலை செய்து இந்திராதியரைக் காக்கக்கடவீர் தேவருடைய கருணையால் இவ்வாச்சிரமத்துக்கும் ஸித்தாச்சிரமமென்று பெயருண்டாகவேண்டும், தேவருடைய யோகசித்தியும் முடிந்தபடியால் இனி நீட்டியாமல் எழுந்தருளக்கடவீர் இதுவே அடியேனுக்கு வேண்டும் வரமென்று இவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொள்ள, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு அதிதியிடத்தில் வாமனராகத் திருவவதாரஞ்செய்து, பிரஹ்மசாரி உருக்கொண்டு, வேள்விசெய்துகொண்டிருந்த பலிசக்கரவர்த்தியிடஞ்சென்றருளி, மஹாபலிசக்கரவர்த்தியே! எம்முடைய காலடியால் மூன்றடிப்பூமி தானமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு, அங்ஙனமே அவன் ஈந்த தானத்தை ஏற்று, உடனே பேருருவாய் வளர்ந்து ஓரடியால் பூமியையும், மற்றோரடியால் சுவர்க்கத்தையும் அளந்து, மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லாமையால் அவ்வடியைப் பலிசக்ரவர்த்தியின் தலைமேல் வைத்து, அவனைப் பாதாளலோகத்தி லழுத்திவிட்டு, மூன்றுலோகங்களையும் மீண்டும் தேவேந்திரன்வசம் ஒப்புவித்தருளினர். அத்தன்மையுள்ள ஸ்ரீவாமனமூர்த்தியாய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு இங்கு வசித்த காரணத்தால் யானும் சித்திபெறுவதற்காக இவ்வாச்சிரமத்திலேயே வசிக்கிறேன். இவ்விடத்தே அம்மாரீச ஸுபாகுக்கள் முதலிய நிசாசரர்கள் வருவார்கள்;

இத்தானத்தில் தானே நீ அக்கொடியவர்களைக் கொல்லவேண்டும்; என்னுசிரமம இதோ தோனறுகிறதுபார்; இப்பொழுதே அங்குச்செல்வோம்; இவ்வாசசிரமம எனககெவவாறுரியதோ உனக்கும் அவ்வாறுரிமையுள்ளதென, இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு நடந்து ஆச்சிரமத்துக்குபபோய்ச்சோநது, ஸ்ரீராமலக்ஷமணாகளிருவரையும பிரியாமல் சோநதுள்ள அவ்விசுவாமிததிரமகாமுனிவா பனிநீங்கிப் புனாவசுநக்ஷத்திரங்களிரண்டுடன்கூடியிருககினற பூரணசநதிரனபோலவிளங்கினர். இவ்வாறு எழுநதருளின விசுவாமிததிரனைககணடு அநதச் சித்தாசசிரமத்திலுள்ள முனிவாகளெல்லோரும் பெருமகிழ்வுதூண்டுதலால் எழுநதெழுந்து எதிர்கொண்டு வநது மூவருககும தககபடி உபசாரஞ்செய்தனர்கள். பெருமாள் இளையபெருமாளிருவரும முகூாததகாலம் இளைபபாறி, விசுவாமிததிரனைநோககிக கைகூபபிததணடனசமர்பபிதது மஹாமுனிவரே! தேவா இப்பொழுதே யாகதீக்ஷைசெயதுகொளளும; தேவருக்கு இஷ்டசிததி தடையினறியுண்டாம. சிததாசசிரமமெனனும இதன் பெயரும் யதாாத்தமாககடவதென்று விணணப்பஞ்செய்தார், அப்படியே நியமத்துடன தீக்ஷைதரிதத அமமெய்ததவசசெலவனைக கணடு திருவுளமகிழ்நது அனறைப்பகலும் இரவும விழிததிருந்து காததா.

ప్రభాతకాలే సోత్థాయ పూర్వాంసంధ్యాంసమాప్యచ
స్పృష్టోదకౌశుచిజప్యం సమాప్యనియమేనచ
హుతాగ్నిహోత్రమాసీనం విశ్వామిత్రమవందతాం

பரபாதகாலே சோததாயபூாவாம்ஸந் தயாமஸமாப்யச
ஸபருஷடோதகௌசு சிஜபயமஸமா ப்யநியமேநச
ஹுதாக்னிஹோதர மாஸீநமவிசுவாமிதர மவந்ததாம்.

மறுநாளுதயததில நிததியகருமஙகளை முடித்துககொண்டு பரிசுத்தாகளாய், நியமத்தோடு ஜபஙகளைசசெய்து, அக்கினிஹோத்திரமுஞ்செய்து வீற்றிருககினற விசுவாமிததிரமஹாமுனிவனைக் கிட்டிவந்தனஞ்செயதாாகள்.

பாலகாணடததில இருபததொனபதாவது சருக்கம

முற்றிற்று.

முப்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் மாரீசாதி யரக்கர்களை வெற்றிகொண்டு வேள்வியை நடத்தியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமபிரானும் இலக்ஷ்மணனும் நிசாசரர்களோடு போர் செய்யவேண்டுமென அவாக்கொண்டு காதிபுத்திரராகிய மஹாமுனிவரை நோக்கித் தபோநிதியே! அம்மாரீசஸுபாகுக்களிருவரும் எக்காலத்தில் வருவார்கள்? அதை முன்னமே அடியேங்களுக்கு அருளிச்செய்தால் நாங்கள் விழிப்பாகவிருந்து தேவர் யாகத்துக்குத் தீங்குவராமல் முயற்சிசெய்வோம்; யாதேனும் ஒரு காரியம் முந்தி நடந்தபின் எண்ணுதல் பயனற்றதாதலால், இப்போதே அதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். அங்குள்ள மற்ற முனிவர்கள் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைச் சிலாகித்து, நீங்களிருவரும் இன்றுமுதல் ஆறுநாள் வரையில் இரவும் பகலும் ஜாகரூகர்களாய் யாகத்தைக் காப்பாற்றக்கடவீர்கள். இவ்விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் தீக்ஷிதரித்திருக்கிறார். இனி மௌனியராயிருப்பாராகையால், வார்த்தையாடமாட்டாரெனக் கூறக்கேட்டு, அங்ஙனமே உறக்கமென்பது சிறிதுமின்றி இரவும் பகலும் ஊக்கத்தோடு விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு எப்போது நிசாசரர்கள் வருவார்களோவெனத் திருக்கரத்தில் வில்லை ஏந்திக்கொண்டிருக்கையில், ஐந்துநாள் சென்றுமுடிவாகிய ஆறாவது தினம் இன்று முடிவுத்தினமாதலால், தவறாமல் அரக்கர்கள் வருவார்களென்றெண்ணி ஸ்ரீபரமபதநிகேதனனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் இளைய பெருமாளைப் பார்த்துத் தம்பிலக்ஷ்மணா! இன்றைத்தினம் மிகுதியும் கவனிப்பாயிருக்கக்கடவாய்; இராக்கதர்கள் வருவார்களென்று திருப்பவளந்திறந்து சொல்லிக்கொண்டு, தாப்பம்*சமஸமஸ்ருக்கு இவைகளுடனும், சமித்து புஷ்பஸமூஹங்களுடனுங்கூடியும், விசுவாமித்திரபுரோஹிதர்களால் வளர்க்கப்பட்டுமிருக்கிற யாகவேதியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் மாரீசஸுபாஹுமுதலிய ராக்ஷசர்கள் கார்காலமேகங்களைப்போல ஆகாயமெங்கும் பரவிநின்றுகொண்டு உதிரங்களையாகவேதியில் இறைக்க, அதைக் கண்ணுற்ற அருட்பெருங்கடலாகிய தசரதாத்மஜர் சேவடிசிவப்பேற விரைந்துவந்து லக்ஷ்மணா! இக்கொடிய அரக்கர்கள் செய்வதைப்பாராய்! இவர்

---

* சமஸம் என்பது பானஞ்செய்தற்குரிய பாத்திரம்; ஸ்ருக்கு என்பது ஹோமஞ்செய்தற்குரிய பாத்திரம், யாகஞ்செய்யுங்காலங்களில் வேதியர்கள் ராக்ஷசர்கள் வாராமைக்காக, ரக்ஷோக்னம் என்னும் மந்திரத்தை ஓதுகிறபடியால் மாரீசாதி ராக்ஷசர்கள் யாகபூமியில் வரக்கூடாமல் ஆகாசத்தின்மேல் நின்று குருதிமழை பொழிவாராயினார்கள்

களை இப்போதோ மானவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கோடைக்காற்று மேகங்களை மூலைக்குமூலை சிதறுண்டு பறக்க மோதுவதுபோல் யானடித்து விடுகிறேனென்று சொல்லியருளி, மானவாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மாரீசனுடைய மார்பைக் குறிவைத்தெய்து, அவனை நூறுயோஜனைத்துக்கப்பால், நடுக்கடலில் அமிழ்ந்து எண்ணங்குலைந்து தடுமாறச்செய்து, இளையபெருமாளைக் கடாக்ஷித்துத் தம்பி! இம்மானவாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாயா? இது இம்மாரீசனை மோகிக்கச்செய்து ஆகாயத்திற்கொண்டுபோகிறது; இவனைக் கொன்றிலதாயினும் இனி இவன் இங்கு மீளமாட்டான்: ஆதலால், மற்ற அரக்கர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேனென்றுகணைப்பிடித்து ஆக்னேயாஸ்திரந் தொடுத்துச் சுபாஹுமார்பிலெய்து அவனைக்கொலைபுரிந்து, வாயவ்யாஸ்திரந் தொடுத்து மற்றுள்ள நிருதர்களெல்லோரையும் கொலைசெய்து, அசுரர்களைவென்றிகொண்ட சசிமணாளனைத் தேவரிஷிகள் துதித்ததுபோல இங்குள்ள பரமவைதிக முனிகணங்களால் துதிசெய்யப்பட்டெழுந்தருளியிருக்கையில் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரும் நிர்விக்கினமாக யாகத்தைமுடித்து மௌனநிலைதீர்ந்து கண்விழித்து எல்லாத்திசைகளும் தூய்மையாக இருக்கக்கண்டு ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து.

కృతార్థో౽స్మి మహాబాహో కృతం గురువచస్త్వయా
సిద్ధాశ్రమమిదం సత్యం కృతం రామ మహాయశః

க்ருதார்த்தோஸ்மி மஹாபாஹோ க்ருதங்குருவசஸ்த்வயா
ஸித்தாச்ரமமிதம் ஸத்யம் க்ருதம்ராம மஹாயச:

ஆஜாநுபாஹுவாய் எல்லையில்லாப் புகழாளனாகிய ஸ்ரீராமசந்திர! நானிப்பொழுது கிருதார்த்தனானேன். நீயும் ஆசாரியநியமனம்தப்பாதவனாய்; இந்த ஆசிரமத்துக்கும் சித்தாசிரமமெனனும் பெயர்யதார்த்தமாகச் செய்யப்பட்டதென்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பதாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று

முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

யாவரும் மிதிலாநகரத்துக்கு எழுந்தருளுகை.

பின்னர்க் கிருதார்த்தர்களாகிய பெருமாளும் இளையபெருமாளும் பெருமகிழ்ச்சியுடையவர்களாய் அன்றிரவு அங்கெழுந்தருளியிருந்து, மறு

நாள் சூரியோதயத்துக்குமுன் பள்ளியுணர்ந்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முறையேமுடித்து,அநேகரிஷிகளுடனெழுந்தருளியிருக்கின்ற விசுவாமித்திர மகாரிஷிகளுக்குத்தீர்க்கப்ரணாமஞ்செய்துமஹாமுனிவரே! அடியோங்கள் தேவருக்குத் தொண்டுசெய்பவர்களாக இதோவந்து நிற்கிறோம்,தேவர் திருவுளப்பாங்கின்படி ஆஜ்ஞைசெய்யக்கடவீர்,உடனே அதைச்செய்து முடிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறோமென்று இனிமையாக விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள,அங்குள்ள ரிஷிகளெல்லோரும் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஓ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களே! மிதிலாநகருக்கு அரசனாகிய ஜனகமகாராஜன் மிகுதியும் புண்ணியகரமாகிய ஒரு வேள்வி செய்ய முயல்கின்றான், அங்கே நாங்கள் போகநின்றோம்,நீங்களுமெங்களோடுவரக்கடவீர்கள். அங்கு மிகவியக்கத்தக்க ஒருகோதண்டமிருக்கின்றது, அதையும் நீங்கள் பார்க்கலாம், அக்கோதண்டம் முன்பொருகால் அந்த ஜனகமகாராஜனுடைய பெரியோர்களுக்குத் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டது; அதன்வலிஅளவற்றது;அதைநாணேற்றுவதற்குத்தேவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், அசுரர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும் முடியாது; அப்படியிருக்க மனிதர்களால் முடியுமோ? அவ்வில்லின் வல்லமையை அளவிட்டறிய வேண்டுமெனத் தேவர்முதலியோரும் மஹாபலசாலிகளாய் அநேகராஜகுமாரர்களும் வந்து பார்த்துஅறிதல்முடியாமற்போயிற்று அத்தனுசை ஸ்வர்க்காதி பலன்களைவிடச் சிறந்ததென்று யாகத்தின் பலனாகக் கோரிப்பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஆயுதபூசை செய்யுங்காலத்தில் அதையே முக்கியமாகச் சந்தனபுஷ்ப தூபதீபாதிகளால் பூஜிக்கிறார்களென்று இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்கள். பின்பு விசுவாமித்திரமஹாரிஷி பிரயாணப்பட்டு.

సఋషిసంఘస్స కాకుత్స్థ ఆమంత్ర్య వనదేవతాః
స్వస్తివోస్తు గమిష్యామి సిద్ధస్సిద్ధాశ్రమాదహం

ஸருஷிஸங்கஸ்ஸ காகுஸ்த ஆமந்த்ரய வநதேவதா:
ஸ்வஸ்திவோஸ்து கமிஷ்யாமி ஸித்தஸ்ஸித்தாச்ரமாதஹம்

வநதேவதைகளைப் பார்த்துத் தேவதைகளே! இந்த ஆச்சிரமத்தின் மஹிமையால்நான் சித்தியடைந்தேன்; உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது யான் போய்வருகிறேன்; உத்தரதிசையில கங்காநதிதீரத்தில் தவஞ்செய்யப்போகிறேனென்று சொல்லி, அவ்வாச்சிரமத்தை வலம்வந்து வடதிசையைநோக்கிச் செல்லுகையில், இவருடன்கூட நூறுபண்டியின்மேல் அக்கினிஹோத்ரமுதலிய யாகப்பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு, பிரஹ்மவாதிகளாகிய முனிவர்களும் ப்ரயாணமாகி வர, அங்குள்ள மிருகபக்ஷிகளும்இவர்கள்பிரிவையாற்றமாட்டாமல் பின்தொடர்வதைக்கண்டு,விசுவா

மித்திரமஹாமுனிவர் அவற்றையெல்லாம் நோக்கி, சமாதானப்படுத்தி மீண்டும் செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டு, எல்லாருடனும் வழிநடந்து நெடுந்தூரஞ்சென்று சூரியாஸ்தமயகாலத்தில் சோணநதிதீரத்திலிறங்கிச் சந்தியாசமயத்தில் எல்லோரோடும் ஸ்நானஞ்செய்து ஜபதபஹோமாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, சுகமாகவீற்றிருக்கையில், அநந்த மங்களகரரான ஸ்ரீராமபிரானும் இளையபெருமாளுடன்கூடி அத்தபோதனர்களையெல்லாம் பூஜித்து விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருக்கெதிரில் வீற்றிருந்து, அம்மஹாதவத்தினரை நோக்கிச் செழுமையுள்ள வனஞ்சூழ்ந்த இது என்னதேசம்? இதையான் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென விரும்புகிறேன், இதன் உண்மையை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவியருளுதலும், மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியும் அத்தேசத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லியருளலாயினர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் தம்மரபின் முறைமை கூறியது.

ஸ்ரீராமபிரானே! முற்காலத்தில் சதுர்முகன் புத்திரராகிய குசனென்பவர் தம் சஹோதரர்களுக்குள் சிறந்தவராகவும், மஹாதபஸியாகவும், அறத்தினின்றும் வழுவுதலில்லாராகவும், எல்லா அறங்களையும் உணர்ந்தவராகவும், ஸ்ரீமத் பரமவைதிகாசாரத்தில் ஒழுகும் நல்லோர்களைப் பூஜிப்பவராகவும், மஹாத்துமாவாகவுமெழுந்தருளியிருந்து, தமக்கிசைந்த நற்குண நற்செய்கை வாய்ந்த மனைவியாரிடத்தில் குசாம்ப, குசநாப, ஆதூர்த்தரஜஸ், வஸு, என்னப்படும் நான்கு உத்தமபுத்திரர்களை அநுக்கிரஹித்தனர். பின்பு அவர்கள் நலந்தருவனவாகிய குணத்தையும், செய்கையும், மஹாபராக்கிரமத்தையும், உற்சாஹத்தையும் உடையார்களாயிருக்கக்கண்டு, க்ஷத்திரிய தர்மத்தை நிலைநிறுத்திச் செழிப்பிக்கவேண்டுமென்று கருதி அவர்களை யழைத்து, அருமந்த புத்திரர்களே! நீங்கள் நால்வரும் நீதிவழுவாமலும், சத்தியந்தவறாமலும் லோகபரிபாலனஞ் செய்யக்கடவீர்கள். அவ்வாறு செய்யின் சிறந்த அறத்தைப்பெறுவீர்களென்று குசர் தமது குமாரர்களுக்குக் கட்டளையிட, அந்நான்கு சிறுவர்களும் தந்தையினுடைய ஆஜ்ஞைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தாங்கள் வசிப்பதற்காக நான்கு நகரங்களை நிர்மாணஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு, அவர்களுள் குசாம்பர் கௌசாம்பி எனவும், குசநாபர் மஹோதயமெனவும், ஆதூர்த்தரஜஸ் தர்மாரண்ணியமெனவும், வஸு என்பவர் கிரிவிரஜமெனவும் கூறப்படும் நான்குபட்டணங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். இப்

பூமி ஆகாலவருள வஸுவெனபவனுடையது, இதோ ஐந்துமலைகள் தோன்றுகின்றனவே இவ்வைந்து மலைகளின் நடுவில் மகததேசத்தில மாகதியெனச் சொல்லப்பட்ட இச்சோணநதமானது மலர்மாலைபோலப் பெருகி அவ்வஸுவின் தேசத்தின இருபுறத்திலும கிழக்கிலிருந்து மேற்கு முகமாகப் பாய்கின்றது. இதற்குமேல் குசநாபருடைய குலமுறை சொல்லுகிறேன கேளாய.

அந்தக் குசநாபருக்குக் கிருதாசியென்னும பாரியை வயிற்றில் நூறு பெண்கள் பிறந்தனர்கள். அவர்கள் முறையே வளர்ந்து தக்கபருவம் வாய்ந்து ரூபயௌவனமுள்ளவர்களாய், ஒருநாள் ஆடையாபரணங்களால அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு கார்காலத்தில ஒளிவிடுகின்ற மின்கொடிகள் போல உத்தியானவனஞ்சென்று, தங்களில சிலர் நர்த்தனஞ்செய்ய, சிலர் யாழ்வீணைகளைக் கரத்திலேந்தி வாசித்துப் பாடவும, இவ்வண்ணம யாவரும பெருமகிழ்வுகொண்டு விநோதமாயிருந்தனர்கள். அக்காலையில எல்லாபிராணிகளுக்கும உயிராகியவாயுபகவான நீருண்ட கார்மேகங்களுக்கிடையில மின்மினகள்போல அவ்வுத்தியானவனத்தில விளங்குகின்ற அந்நூறு மங்கையர்களையும கண்ணுற்று மோகங்கொண்டு, பெண்மணிகளே! யான உங்களை அணையவிரும்புகின்றேன. ஆதலால், நீங்கள் எல்லீரும எனக்கு தேவிமார்களாகக் கடவீர்கள மானிடரை மணஞ்செய்ய விருப்பமுறவேண்டா. என்னையே மணஞ்செய்துகொண்டால நெடுநாள் வாழ்வீர்கள் அன்றியும சுகாநுபவத்திற்குரிய யௌவனம பெரும்பாலும மனிதர்க்ளுக்கு நீடித்து நிற்பதில்லை; இவற்றையெல்லாமுணர்ந்து தேவனாகிய என்னை மணஞ்செய்துகொண்டு, அழியாத இளமையை நிலைக்கப்பெற்று எப்பொழுதும சுகமுற்று வாழக்கடவீரென்றுரைத்தனன். என்றிவ்வாறுரைத்த அந்த வாயுதேவனது வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த நூறுபெண்களும் அவ்வார்த்தையை அவமதித்துப் பரிஹாசமாகச் சொல்லுகிறார்கள். வாயுபகவானே! நாங்கள உம்மைச் சகல பூதங்களினும உட்புகுந்துலாவுகின்ற பிராணபூதரென்றும் எல்லா வானவர்களுக்குள்ளும சிறந்தவரென்றும, அறிந்திருப்பவர்களாயினும், பிதாவின கட்டளைப்படி நடப்பவர்களென்று எமது துணிவை உணர்ந்திருந்தும, நீர் ஏன எங்களை இப்படிப் பரிசோதனைசெய்து அவமதிக்கிறீர்.

కుశనాభసుతాస్సర్వాః సమర్థాస్స్మసురోత్తమ
స్థానాచ్చ్యావయితుం దేవం రక్షామస్తు తపోవయం

குசநாப ஸுதாஸ்ஸர்வாஸ்ஸமர்த்தா ஸ்ஸ்மஸுரோத்தம
ஸ்தாநாச்ச்யாவயிதும் தேவம ரக்ஷாமஸ்து தபோவயம.

வானவர்களுள் உயர்ந்தவராகிய வாயுதேவரே! யாவும் அறிந்த நீர் எங்களைக் கெடுக்கவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு வந்தவராயினும, குசநாபர் பெண்களாகிய யாங்கள் எல்லோரும சாபமிட்டு உம்முடைய நிலை

யைககெடுக்குந் திறமையுள்ளவர்களாயிருக்கின்றோம்; ஆயினும், தந்தையின் கட்டளையின்றி ஸ்வயமாக ஒரு செய்லும் கன்னியர்கள் செய்யக்கூடாதனவேறு; ஆதலால் அத்தவத்தைக் காப்பதன்பொருட்டு நாங்கள் நீர்செய்த பிழையைப் பொறுத்தோம். தபோபுத்தி! சத்தியசந்தராகிய எங்கள் தந்தையாரை அவமானஞ்செய்யத்தக்க கேடு உமக்கு வரக்கடவதன்று; பிதாவின் கட்டளைப்படியே யாங்கள் கணவனை வரிக்கக்கடவோமேயல்லாமல் சுதந்தரமாய் ஒன்றும் செய்யக்கடவோமல்லோம்.

పితాహి ప్రభురస్మాకం దైవతం పరమం హిసః
యస్యనోదాస్యతి పితా సనోభర్తా భవిష్యతి

பிதாஹி ப்ரபுரஸ்மாகம் தைவதம் பரமம்ஹிஸ:
யஸ்யநோதாஸ்யதி பிதாஸநோபர்த்தாபவிஷ்யதி

அன்றியும் கன்னிகைகளாகிய எங்களுக்குத் தந்தையாரே பிரபு; தந்தையாரே தெய்வமெனக்கொண்டிருக்கின்றோமாதலால், அவர் எங்களை யாவனுக்குக் கொடுக்கிறாரோ அவனே எங்களுக்குப் பதியாவானென்றனர்கள். அந்த மங்கையர்களுடைய மொழிகளைக்கேட்டு வாயுதேவன் கடுங்கோபங்கொண்டு அம்மாதர்களுடைய உடம்பினுட்புகுந்து எல்லா வுறுப்புகளையும் முறித்து, அவர்களை முடக்கிவிட்டார். அம்மாதர்களோ பயமும் வெட்கமுமுற்றுக் கண்களில் நீர்சொரியத் துயரமடைந்து மெல்லத்தவழ்ந்துகொண்டு அரசன் அரண்மனையில் வந்து வீழ்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் வீழ்ந்து சுழன்று புலம்புகின்ற தம் அருமந்த பெண்களைக் குசநாபர்கண்டு அஞ்சி, என் அருங்குழந்தைகளே! இஃதென்னவென்ன? சொல்லக்கடவீர்கள்; யாவன் அறத்தைக்கெடுக்க நினைத்தான்; உங்களை இவ்விதம் கூனுண்டாம்படிச் செய்தவன் யாவன்? என்று வினவியும், அவர்கள் வாயு தம்மைமுடக்கினமையால், விடைகூறாநின்றனறு மனங்கலங்கி வருந்தாநிற்பதை யுணர்ந்து தாமும் வருந்தி, இவர்கள் கூறிய மறுமொழியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

குசநாபர் பெண்களின் திருமணத்தைக் குறித்தது.

குசநாபருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்நூறுபெண்களுந்தெளிந்தெழுந்து தந்தையைவணங்கி எங்கள் தந்தையே! சர்வாத்துமாவாகிய

வாயுதேவன் [redacted]வ்வழியால எங்களொழுக்கத்தை வேற்றுமைசெய்யக் கருதி அறவொழுக்கத்தைத் தவறினன். யாங்கள் பிதாவின வசப்பட்டவர்களா யிருக்கின்றோமே யலலது, சுதந்தரமுள்ளவாகளலலோம்; ஆதலால், வாயுதேவரே! நீர எங்கள் பிதாவின முன்னாசசென்று அவரைக்கேட்டுக கட்வீர. எங்களை உமக்கு மணம புணாவிப்பாராயின நாங்கள உம்மை மணப்பதற கையமில்லையென நாங்கள அவ்வாயுதேவனை வேண்டியும அவா உடனபடாமல, எங்களமேற சினங்கொண்டு எங்களை இவ்வாறு முடக்கிவிட்டாரெனறு அழுது கூறினாகள அசசிறுமியாகளுடைய மொழிகளைககேட்டு அறததினெழுக்கங் குன்றாத குசநாபமஹாராஜரும அபபெண்களை நோக்கி, என்னருமைப் பெண்களே! எலலோருக்கும எக்காலததிலுமவிடாது கைக்கொள்ளததகக குணம பொறுமையே, அததன்மையதாகிய பொறுமையை நீங்கள் எலலீரும வேறுபடாது நினறு நமமுடைய குலமுறையறிந்து ஒருஙகு பாதுகாததீாகள. ஆணமகனுககாயினும, பெணமகளுககாயினும, பொறுமையே அலஙகாரமணியெனப்படும; யௌவனமத மயக்கமுள்ள நீங்கள் வாயுதேவன எதிரில்வந்து நினறகாலத்தும மனஞ்சலிககாமலும,அவனசெய்த தீஙகுககுச சாபமிடாமலும பொறுமைபூண்டிருநதது மிகுதியும வியககததககதே.

క్షమాదానంక్షమాయజ్ఞఃక్షమాసత్యంహి పుత్రికాః
క్షమాయశఃక్షమాధర్మః క్షమయావిష్ఠితంజగత్

க்ஷமாதாநம் க்ஷமாயஜ்ஞ: க்ஷமாஸதயமஹி புதரிகா:
க்ஷமாயச: க்ஷமாதர்ம: க்ஷமயாவிஷ்டிதம ஜகத

இந்த க்ஷமையேதாநஞ் செய்வதினலாகும பயனையும, யாகஞ்செயவதினலாகும் பயனையும், சததியவாககினலாகும பயனையும, கீாததியையும், தருமஞ்செய்வதினலாகும பயனையும, தாததகுநதது. இநத க்ஷமையில்லாவிடின் தாநஞ்செய்தல் முதலிய யாவும ஒருவனிடததிருபபினும பயன்படா, க்ஷமையினலேயே உலகமும் நிலைபெறறிருககினறது. பொறுமையை நீங்கள் சிறப்பாகக் கொண்டமையால நீஙகள வருத்தம் அற்றிருக்கக்கடவீாகளென் றிவ்வாறுரைத்து, அப்பெண்மணிகளை அநதபபுரத்துககுச் செல்லவிட்டு இவாகளைக் கலவியறிவொழுககங்களிற் சிறந்தோனுக்குத் திருமணஞ் செய்விகக வேண்டுமென மநதிரிகளுடன யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தனா. அககாலத்தில சூளியெனனபபடும மஹாமுனிவா ஜிதேநதிரியராய்ப் பிரஹ்மநிஷ்டராய்த் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் ஊர்மிளையென்னும கந்தருவ ஸதிரீயின் தநயையாகிய ஸோமதை யென்பவள் அசசூளிமஹா முனிவருக்குப பணிவிடை செய்வதினுல் தன்மேல அவருக்குப் பெருமகிழ்வுண்டாககினள ஒருநாள் அத்தபோ நிதியானவர் திருவுள மகிழ்நது ஸோமதை

யைக் கடாக்ஷித்துச் சோமதையே! நீ செய்த பணிவிடையால் நாம் மிகுதியும் களிப்புற்றோம், நினக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்கக் கடவையென அருளிச்செய்ய, சோமதையும் அவர் திருவுளமகிழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்துகொண்டு மனமகிழ்ந்து இனிதாக ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றாள். பெருந் தவவரசே! பிரமதேஜஸினால் நிறைந்து பரப்பிரஹ்மம்போல விளங்குகின்ற தேவரைப்போலப் பிரமதேஜஸமைந் தமைந்தனொருவனைத் தேவருடைய அருளால் அடைய விரும்புகின்றேன். அன்றியும் யான் பதியில்லாதவளா யிருக்கின்றேன், யானோ இனி ஒருவனையும் மணப்பதில்லை, இவ்வடியேனிடத்தில் அருள்செய்து, என விண்ணப்பத்தின்படி வரந்தரவேண்டுமென இரந்தனள். சோமதையின் விண்ணப்பத்தைத் திருச்செவிசாற்றிய பரமகருணையினால், பிரஹ்மதத்தனென்னும் மானஸபுத்திரனொருவனைச் சோமதையினிடத்து உண்டுபண்ணினார். சோமதையின் திருக்குமாரராகிய பிரஹ்மதத்தர் காம்பிலியையென்னும் நகரத்தில் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஆகண்டலன்போல வீற்றிருந்து அரசநீதிவழுவாமல் லோகபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். குசநாபர் மந்திரிகளோடு நெடுநாள் ஆராய்ந்து இப்பிரஹ்மதத்தரே தம் தநயைகளுக்குத் தகுந்த கணவரென்று தேறி, உடனே அவரை யழைப்பித்துக் கரையில்லாத பெருமகிழ்வுகொண்டு, தம் புத்திரிகாரத்தினங்களாகிய நூற்றுவரையும் அவருக்குத் திருமணஞ்செய்வித்தனர். பிரஹ்மதத்த மஹாராஜரும் வைதிகமுறையில் இவ்வனிதையர்களைப் பாணிக்கிரஹணம் பண்ணிக்கொண்டமாத்திரத்தில், அவருடைய தபோமஹிமையால் அந்நூறு மங்கையர்களும் முடமும் கூனும் ஒருசேர நீங்கி நிமிர்ந்து, முன்போல ரூபலாவண்ணிய முடையார்களாய் விளங்கினார்கள். அதைக்கண்டு குசநாப மகாராஜரும் மிக உளமகிழ்ந்து தம் மருமகனாகிய பிரஹ்மதத்தரைத் தம் பெண்களோடுகூட்டிப் பரிஜனபரிவாரத்துடன் அவரிருப்பிடத்துக்கு அனுப்பினார். சோமதையும் தன் புத்திரன் நூறு பத்தினிமாரோடு வருதலைக் கண்ணுமனமுங் குளிரக்கண்டு எல்லையில்லாத உவகைகொண்டு தன் மருமக்கள் நூற்றுவரையும் முறையே தழுவியணைத்துக் குசநாபனையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தனள்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

காதிநந்தனர் தம் தந்தையின் பிறப்பை யுரைத்தது

பின்பு பிரஹ்மதத்தர் தம் பத்தினிமாரோடு நகரஞ்சென்றபின், குச நாபர் புத்திரோற்பத்தியின்பொருட்டுப் புத்திரகாமேஷ்டிசெய்துகொண் டிருக்கையில், குசரென்பவர் தம் புத்திரராகிய குசநாபரைநோக்கிக் குச நாபா! உனக்குத் தகுதியான நற்குண நற்செய்கையுள்ள காதியென்னும் ஒரு புத்திரனுண்டாகக்கடவன். அவனால் நினக்கு மாபெரும் கீர்த்தியுள தாகுமென்றிவ்வண்ணங்கூறி; ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பிப் பிரஹ்மலோ கம்போய்ச் சேர்ந்தனர். சோந்த சிலநாள் கழித்துக் குசநாபருக்குக் காதியென்றொரு புத்திரருண்டானார். அவர்தாம் என் தந்தையென்றருளிச் செய்தனர். என்றிவ்வாறுகூறியருளி விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் ஸ்ரீராம சந்திரனைநோக்கி ரகுநந்தனா? குசருடைய திருவமிசத்திற் பிறந்தபடி யால் எனக்குக் கௌசிகனென்னப் பெயருண்டாயிற்று; மேலும் எனக்கு மூத்தவள் ஸத்தியவதியென்பவள், அவள் மிகவும் நற்குணமுடையாளாய் ரிசீகரென்பவரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு வழுவாமலொழுகின கற்பின் திண்மையால் சரீரத்தோடு தன்பதியுடன்கூடிச் சுவர்க்கலோக மடையலுற்றனள், அதுகண்ட ரிசீகருடைய ஆஞ்ஞைப்பூண்டு அவள் உல கத்தார்க்கு நலந்தரும்படித் தபோமஹிமையால் மிக்க புண்ணியகர மாயும், நின்மலமாயுமுள்ள கௌசிகியென்னப்படும் ஒரு மஹாநதியாக இமயமலையினருகில் பெருகிவருகின்றனள். யான் என்னுடன் பிறந்தாளா கிய கௌசிகியினிடத்துப் பிரிவில்லாத அன்பினால் இமயகிரியினருகில் வாசஞ்செய்வேனாயினேன்; மிகுந்த பாவனையாயும், மெய்ம்மையினும் அறத்தினும் நிலையுள்ளவளாயும், கற்பொழுக்க முடையளாயுமுள்ள அக் கௌசிகி நதியையும்விட்டு ஒரு நியமத்தை முடிப்பதற்காகச் சித்தாச ிரமம்வந்து, உனது திருத்தோள் வலியால் யான் சித்தியடைந்தேன். ஸ்ரீதசரதநந்தனா? நீ வினவியபடி என்மரபின் வரலாறும், இத்தேசத்தின் வரலாறும் விசதமாக உரைத்தேன்: இச்சரித்திரஞ் சொல்லிக்கொண் டிருந்தமையால் மிக்க காலங்கழிவாய்விட்டது. இந்துமதிநந்தனகுமாரா! நீ திருக்கண்வளரக்கடவாய் கண்விழித்தால் நோயுண்டாகிப் பிரயாணம் தடைபடும்; இங்கு இப்பொழுது மரங்களெல்லாம் காற்றினியக்க மின் மையால் அசைவற்றிருக்கின்றன; மிருகங்களும் பறவைகளும் தத்தம் உறைவிடஞ்சேர்ந்து உறங்குகின்றன. பத்துத்திசைகளும் இருளால்மூடப் பட்டன? சந்தியும் முறையே நீங்குகின்றது, அசுவினிமுதலிய நாண் மீன்களாலும், மற்ற விண்மீன்களாலும் ஆகாசம் பலகண்களுடையது போலத்தோன்றுகின்றது; சந்திரனும் உதித்துத் தன் நிலவினால் இருளை

நீக்கிப் பூமி முற்றிலும் இருப்பவருடைய மனத்தை மகிழச்செய்கின்றான். இரவில் திரிகின்ற பூதராக்ஷஸ பிசாசங்கள் முதலியவைகள் எங்கும் பயங்கரமாய்த் திரிகின்றனவென்றனர்; இவ்வாறு அருளிச்செய்ய, அங்குள்ள ரிஷிகளெல்லோரும் அது தக்கதக்கெனப்புகழ்ந்து, விசுவாமித்திர மகா முனிவரைச் சூழ்ந்து, குசிககுலத்தில் தோன்றியவர்கள் மிகத் தரும புத்தியுள்ளவர்களாகவும், கமலோற்பவனுக்கு நிகரானவர்களாகவும், எல்லோரைப்பார்க்கிலும் சிறந்தவர்களாகவு மிருக்கின்றனர்கள். அவர்களுக்குள் தேவரே மிகுதியும் கீர்த்தியுண்டுபண்ணத்தக்கவரென்றனர்கள். என்றிவ்வாறு அம்முனிவர்களால் துதிக்கப்பட்ட விசுவாமித்திர மஹாரிஷி சூரியன் அஸ்தகிரியையடைவதுபோல நித்திரையையடைய, ஸ்ரீகௌசல்யானந்தனராகிய பெருமாள் இளையபெருமாளுடன்கூடி ஆச்சரியமடைந்து கௌசிகமஹாமுனிவரைப் புகழ்ந்து, பல்லவசயனத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கங்காநதியின் வரலாறு கூறியது.

பின்பு விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் மற்றுமுள்ள முனிவர்களுடன் அச்சோணநதத்தின் தீரத்தில் உதயமளவாயு மிருந்து பொழுதுவிடிந்தவுடனே தாரகநாமவாச்சியனை நோக்கி, மனுகுலதிலகா! பொழுதுவிடிந்தது, எழுந்திராயெழுந்திராய் உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; பிரயாணப்படவேண்டுமன்றோ? என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தினார். அது கேட்டுத் தாடகாதாடனரும் திருப்பள்ளியுணர்ந்து, இளையபெருமாளுடன்கூடி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு பிரயாணமாய், விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரை நோக்கி. காதிநந்தரே! இச்சோணநதமானது வெள்ளம் வடிந்து மணல் மேடிட்டிருக்கின்றமையால் எவ்வழியால் யாமிதைக் கடக்கவேண்டுமென்றுவினவ? அதுகேட்டு கௌசிக மஹாமுனிவர் ஸ்ரீகோதண்ட ராமா! இதோ இத்தபோநிதிகள் நடக்கின்றார்களே அவ்வழியாயேயாமும் கடக்கவேண்டுமென்று அருளிச்செய்து, அம்முனிவர்களோடும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடும் அவ்வழியால் அந்நதியைக்கடந்து, நானாவித ஆரணியங்களின் வழியாய் வெகுதூரஞ்சென்று, நடுப்பகலில் எல்லாநதிகளிலும் சிறந்த கங்காநதியை யடைந்தார். உடனே யாவரும்

அனிப்புறவை, சாரசப்பறவை முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் சூழப்பெற்றுப் பாவனமாயுள்ள புனல்நிரம்பிய அவ்யாற்றைக்கண்டு களிப்புற்று, அதன்தீரத்திலிறங்கி, நடந்துவந்த இளைப்பாறிப் பின்பு அதில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவபித்ரு தர்ப்பணாதியாகிய நித்யகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, அக்னிஹோத்ர ஹோமசேஷமாகிய ஹவிஸ்ஸை அமுதுசெய்து, விசுவாமித்திரமஹாயோகிக்கு நாற்புறமும் சுற்றி வீற்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீதசரதாத்மஜர் அங்குப் பகீரதகுலத்தாருடைய நற்காரியங்களை உணர்க்கவல்ல தம்மாசிரியரை நோக்கி ஸ்வாமீ காதிநந்தனரே! இக்கங்கை மூன்று உலகங்களிலும் பெருகி அலைகடலை எப்படியடைகின்றனள்? இதைக்கேட்டுணர விரும்புகிறேன், அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பணிவாக் வினவ, கௌசிகமஹாமுனிவர், கங்கையின் பிறப்பும் சிறப்புஞ் சொல்லத்தொடங்குவாராயினர். கேளாய்! ஸ்ரீதசரத தநூபவா! இமயமென்னும் மலையரையன் சகல தாதுக்களுக்கும் பிறப்பிடமாக இருக்கின்றான். அவனுக்கு நிகரில்லா ரூபமுள்ள இரண்டு பெண்களுளர். மேருவின் பெண்ணாகிய மனோரமையென்பவள் இவ்விருவருக்குந் தாய். இவருள் மூத்தவள் இக்கங்கை இளையவள் உமையென்பவள். இக்கங்கையை வானவர்கள் வந்து தேவலோகத்துக் கனுப்பும்படி பர்வதராஜனிடம் வந்து இரந்துகேட்டு, கருதியவண்ணம் பெருக்கெடுக்கவல்ல மகிமைதங்கிய இவளைத் தேவலோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர்கள். உமையென்பவள் தான் சங்கரனையே விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கடுந்தவஞ்செய்ய, பர்வதராஜனும் இஃதுணர்ந்து தன் தநயைக் கநுகூலனாகிய சிவனுக்கே இவளைத் திருமணம் புரிவித்தனன். சைலராஜனுக்குரிய இவ்விரண்டு பெண்களும் மூவுலகத்தவராலும் வணங்கத்தக்க சிறப்புள்ளவர்கள்; இக்கங்காநதி முதலில் தேவலோகத்தையடைந்த சரிதம் முற்றுங் கூறினேன், இத்தெய்வநதி அக்காலத்தில் இவ்வுலகத்தைவிட்டுத் தேவலோகத்தை யடைந்திருந்தது.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

முப்பத்தாறாவது சருக்கம்.

பார்வதியும் சிவனும் புணர்ந்தது

இவ்வாறு கூறிய குசிகநந்தனர்மொழியைத் திருச்செவிசாத்தியருளித் தசரதநந்தனர்களிருவரும் அக்கதையை ப்ரீதியும் நன்குமதித்துக் காதிநந்தனரே! மிக்க புண்ணியகரமாகிய இக்கதையைக் கேட்டுப் பெருமகி

ம்சியடைந்தோம்; மலையரசன் புத்திரிகளாகிய இக்கங்கை தேவலோ
கஞ்சென்று மனிதலோகத்துக்கு மீண்டுவந்ததை முதலிய சரித்திரத்தைச்
சுருக்கமொழியச் சாதித்தருளவேண்டும்; தேவரீர் இச்சரித்திரமெல்
லாம் ஐயந்திரிபறவுணர்ந்தவர்; உலகங்களைத் தூய்மைசெய்யுகிற இக்
கங்கை என்னகாரணத்தால் மூன்றுலோகங்களையும் அடைந்தது, திரிபத
கையான்று உலகமூன்றிலும் எச்செயலால் புகழ்பெற்றதென இவ்வண
ணம் வினவியதைக்கேட்ட விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் மாதவர்களுக்கு
நடுவில் அக்கதையைப் பரக்கச்சொல்லலுற்றனர். ரகுகுலோத்தமா!
முன்பு மஹரிஷியாகிய நீலகண்டர் உமாதேவியைத் திருக்கலியாணஞ்
செய்து மோஹங்கொண்டு அவளுடன் தேவமானத்தால் நூறுவருஷ
காலம்புணர்ந்திருந்தனர் அவ்வளவுகாலங்கழிந்தும் பார்வதிதேவி வயிறு
வாய்க்கவில்லை; அதுகண்டு நான்முகன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும்
இவர்களுக்கிங்குப் புத்திரனுண்டாவதாயிருப்பின், அத்தேஜஸ்ஸை யாவர்
பொறுக்கவல்லர் இது மூன்றுலகையும் எரித்துவிடுமென்று அச்சங்
கொண்டனர் உடனே தேவர்கள் வந்து நீலகண்டரைவணங்கி ஸ்வாமி!
நீர் இவ்வுலகங்களுக்கு இதஞ்செய்பவராதலால், எங்களுடைய வந்
தனத்துக்கிசைந்து அருள்செய்யக்கடவீர் உம்முடைய தேஜஸ்ஸை இவ்
வுலகங்கள் பொறுக்கமாட்டா, ஆதலால் நீர் பார்வதிதேவியுடன் பிரஹ்ம
நிஷ்டராகித் தவஞ்செய்யக்கடவீர் மூவுலகும் நிலைபெறுதற்காக உமது
தேஜஸ்ஸைத் தேஜஸ்ஸாலேயே நிறுத்தக்கடவீரென்றுசொல்லக்கேட்டுச்
சிவபெருமான் தேவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார் வானவர்
களே! உங்கள் கருத்துப்படியிங்ஙனம், மலைமகளோடு புணர்ந்து கலித
மாகும் தேஜஸ்ஸை யானே தரித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீங்களெல்லீரும்
மனங்களிக்கக்கடவீர்கள் ஒருகால் என்தேஜஸ்ஸு சிதறிவிழுமாயின்
அதைத்தரிப்பவர் யாவரென்றுரைக்க, அதுகேட்டுத் தேவர்கள் மீளவும்
சங்கரரைநோக்கிச் சாம்பசிவா! உம்முடைய வீரியம் சிதறுமாகில் அதனை
இப்பூமி தரிக்குமென்றுசொல்ல, அவ்வாறே வாமதேவருஞ் சிதறியவீரி
யத்தைப் பூமிமீது விட்டுவிட்டார் அது பூமிமுழுதும் பரவியதால் பூமி
கொதிக்கக்கண்டு, தேவர்கள் இவ்வீரியத்தைத் தரணியால் தரிக்கமுடியா
தென்றெண்ணி, அக்கினியை நோக்கி, ஹுதாசனனே நீ வாயுவுடன் கூடி
இத்தேஜஸ்ஸைத் தாங்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அக்கினி
அதில் அநுப்பிரவேசஞ்செய்ததையால் அது ஒரு சுவேதபருப்பதமாக
வும், திவ்வியநாணற்காடாகவும் பரிணமித்துச் சூரியனைப்போலவும், அக்
கினியைப்போலவும், மிகுந்தவொளியுள்ளதாயிருந்தது. அச்சரவணத்திலே
யே மஹாகாந்தியுடையானாய, கிருத்திகாநக்ஷத்திரமாகிய அறுமீன்கள்
பாலூட்டி வளர்த்தமையால் கார்த்திகேயனெனப்படும், அக்கினிகுமார
னாகிய ஷண்முகன் பிறந்தனன். உமாமஹேச்வரர்களுடைய புணர்ச்சிக்கு
இடையூறு தாங்கள்செய்த காரணத்தால் அவ்விருவரும் தங்கள்மேல் சீற

றங்கொள்ளாதபடி தேவர்கள் பூஜித்துத் துதித்தனர்கள். அங்ஙனம் அக்கடவுள் செய்தும், பார்வதிதேவி கோபந்தணியாமல் அமரர்களைநோக்கி, நீங்கள் எனக்குப்பிள்ளைப்பேறுண்டாகாதபடி தடைசெய்தமையால், உங்களுக்கு உங்கள்பத்தினிமார்களிடத்துப் பிள்ளைப்பேறுண்டாகாமற்போகக் கடவது இதுபற்றி உங்கள் மனைவியர்கள் இதுமுதல் மலடிகளாகக் கடவர்களென்று சாபமிட்டு, பூமியைநோக்கி, பூமியே! எனக்கு மகப்பேறுண்டாவதைத்தடுத்து என் பர்த்தாவின் வீரியத்தை நீ தரித்தபடியால் நீ பல்பலவுருப்பெற்றவளாயும், பலஅரசர்களால் ஆளப்பட்டவளாயும், மலடியாயும் இருக்கக்கடவையென்று சபித்தனள். இதைக்கேட்டு, நாணமுற்று வருந்துகின்ற தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, பார்வதிதேவியுடன் சங்கரரும் அவ்விமயமலையின்மேற்குத்திசையிற் சென்று, அதன் வடபுறத்தில் கடும்பெருந் தவஞ்செய்யலாயினர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகா! பார்வதிதேவி கதையைப் பரக்க உரைத்தேனன்றோ? இனிக் கங்கையாற்றின் மஹிமையை விரித்துச்சொல்வேன்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது சருக்கம்.

குமாரஸ்வாமியின் உற்பத்தி

மேற்கூறியபடி சிவன் பார்வதியோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நம்முடைய படைகளைப

ஸ்ரீராமசந்திரர் கங்கையின் கதையைக் கேட்கக் கௌசிகர் பார்வதியின் கதையை இயம்பியது யாதோ எனின், மேலே கங்காநதியின் சரித்திரத்துக்கு இது வேண்டியிருக்கின்றமைபற்றி, ஸ்ரீராமபிரான் கேட்டிலனாயினும் இஃதை முன்பு கூறிப் பின்பு அஃதையுரைத்தாரெனக்கொள்க. சிலவைதிக புராணங்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு உலகமளக்கும்போது பிரஹ்மாண்டம் பேதித்து அளகநந்தையின் நீர்பெருகி, கங்கையாயிற்றென்றும், சில சாத்விக புராணங்கள் அப்பொழுது பிரஹ்மதேவர் தன் கமண்டலுஜலத்தால் திரிவிக்கிரமன் திருவடியைத் துலக்க அந்நீர்பெருகிக் கங்கையாயிற்றென்றும்,—சில உத்தமபுராணங்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திருவடி நகத்தினின்றும் கங்காநதி பிறந்ததென்றுங் கூறுகின்றன. இங்கு இமயமலைக்குப் பிறந்ததென்னல் யாதோ எனின், கல்பபேதங்களில் இவைநடந்தனவென வைதிகர் மூவரும் பரிஹாரஞ்சொல்லுகிறார்கள். அவருள் சிலர் கங்கைக்கே பல அவதாரங்களுண்டென்கிறார்கள். சிலர் அளகநந்தையின் தீர்த்தத்தையே பிரஹ்மதேவர் தம் குடத்திலெடுத்து ஸ்ரீபரந்தாமனுடைய சீர்பாதத்தை விளக்க, அத்தீர்த்தம் அத்திருவடி நகவழியாய்ப் பெருகித் தேவலோகத்தில் இக்கங்கையுடன் கலந்து ஒன்றாயிற்றென்பர்.

பாதுகாக்கவல்ல சேனபதி நமக்குவேண்டுமே, பார்வதியின் சாபத்தால் நமக்கும் புத்திரப்பேறில்லையே என்செய்வோமென்ப் பலபல நெறியா லாராய்ந்து,சதுர்முகனிடஞ்சென்று, அக்கமலாசனனை வணங்கி ஸ்வாமி! பிதாமஹரே எங்களுக்குச் சேனபதியாக உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மஹாதேவர் பார்வதியுடன் இடைவிடாது தவஞ்செய்யா நின்றார். இதன் மேல் யாங்கள் செய்யுங்காரியத்தை அருளிச்செய்யவேண்டும். தேவரே எங்களுக்குத் தஞ்சம், தேவரே யாவும் அறிந்தவரென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனர்கள். அதுகேட்டுத் திசைமுகக்கடவுள் தேவர்களை நோக்கி, யருளிச்செய்கின்றார் அமரர்களே! உங்களுக்குப் பிள்ளையுண்டாவ தில்லையென்ப பார்வதியிட்ட சாபந் தப்புவதில்லை; இவ்வாகாய கங்கையி னிடத்தில் அக்கினிதேவன் சங்கரனுடைய வீரியத்தைவிட்டு, அதைக் கொண்டு ஒருபுத்திரனை யுண்டுபண்ணக்கடவன் இதைக் கங்காதேவியும் அங்கீகாரஞ்செய்வள், பார்வதிதேவியும் அப்புத்திரனை உகந்தெடுப்பாள் அச்சிறுவனே உங்களுக்குச் சேனபதியாகக்கடவன். சந்தேகமில்லை யென்று சொல்லியருளக் கேட்டுத் தேவர்கள் யாவரும் பங்கஜனை வணங் கிப் பூஜித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்று மீண்டு இமயமலை சேர்ந்து அக்கினிதேவனை நோக்கி, நான்முகக்கடவுள் கட்டளைப்படி சங்கரனதுசுக் கிலத்தைக் கங்கையினிடத்தில் விடவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட னர். அவ்வேண்டுகோளின்படியே செய்வேனென்ற தீக்கடவுள் அவர் களுக்குறுதிகூறிக் கங்கையாற்றை அடைந்து கங்காதேவி! தேவர்களு க்கு ஹிதார்த்தமாய் என்னிடத்திலிருக்கின்ற சாம்பசிவனுடைய இந்திரி யத்தைப்பெற்றுக் கருப்பந்தரிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக் கேட்டுக் கங்கையும் பெண்ணுருக்கொண்டு நிற்க, அக்கினி அவளிடத்து அவ்வீரியத்தைவிட,அது எல்லாவிடத்திலும் பரவி வெள்ளங்களெல்லாம் நிறைந்துவிட, அதைத்தரிக்கமாட்டாமல் கங்காதேவி அக்கினிதேவனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள் தேவதூதா! உன்னுடைய தேஜஸ்ஸைத் தரிக்க பான் வல்லவளன்று அத்தேஜஸ்ஸு என்னைக்கொளுத்திவிடுகிறதென்று வியாகுலத்தோடு சொல்லக்கேட்டு, இக்கருப்பத்தை இப்பனிமலையினரு கில் விட்டுவிடென்று அக்கினிதேவன்சொல்லினன். அவ்வாறே கங்காநதி தன் வெள்ளத்தால் அக்கருவையொதுக்கிவிட்டாள். அக்கருப்பின் உப்புக் கூறு எஃகாகவும், செம்பாகவும், மலக்கூறு தகரமாகவும், ஈயமாகவும் மாயின, அவைகளே இத்தரணியை யடைந்து நானாவிதமாகிய தாதுக் களுமாயின. மேலும் அக்கருவை விழுத்தினவுடன் அதன் ஒளியால் சூழப்பட்ட அச்சுவேத பருப்பதத்தைச் சார்ந்த பூமிமுழுதும் சுவா ணமாகியதனால் ஜாதரூபமென்னும் பெயர்பெற்று அக்கினிக்கு நிகரா கிய காந்தியுள்ளதாயிற்று, அங்குள்ள புல் மரம் செடி கொடி புதல் முதலிய யாவும் பொன்னாயின. பின் அங்குப்பிறந்த குமாரனை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நோக்கி, அக்குமாரனுக்குப் பால்கொடுப்பதற்காகக்

கிருத்திகாதேவிகளை யேவ, அவர்கள் இப்பிள்ளை யெங்களுக்குப் புத்திரனாகவேண்டுமென அமரர்களிடத்தில் உறுதிகேட்கையில், அங்ஙனமே இதன் கார்த்திகேயனென்று மூன்றுலோகங்களிலும் கீர்த்தியடையக்கடவனென்று வரங்கொடுத்தனர்கள். நழுவிவீழ்ந்த இக்கருவை அக்கிருத்திகாதேவிகள் பால்கொடுத்து வளர்த்துவந்தனர் இக்கரு முற்றும் ஓரிடத்திலும் நிலைபெறாமல் ஸ்கலிதமானபடியால் இப்பிள்ளைக்குத் தேவர்கள் ஸ்கந்தனென்றும் பெயரிட்டனர்கள் இவ்விதமாக இப்பிள்ளை பிறந்தவுடன் கிருத்திகாதேவிகள் அறுவருடைய முலையையும் ஆறுமுகம்பெற்றுக்கொண்டு பாலுண்டமையால் ஒருதினத்திலேயே மிக்கபலமுள்ளவனாகப் பருத்து வளர்ந்து சகல தானவகணங்களையும் வென்றான். அதுகண்டு உடனே அக்கினிமுதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து இவனைத் தேவசேனைக்குச் சேனாபதியாக அபிஷேகஞ்செய்தார்கள் சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரரே! இவ்வண்ணம் கங்காமஹிமையின் விரிவையும், மங்களகரமாகிய குமாரசுவாமியின் உற்பத்தியையுங் கூறினேன் ஸ்ரீகாகுத்தரே! இக்கார்த்திகேயனிடத்தில் யாவன் பக்திசெய்கிறானோ? அவன் நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்து பிள்ளை பேரன்மார்களுடன் குமாரஸ்வாமியின் உலகத்தை யடைவான்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

பிருகுமஹாரிஷி சகரசக்கரவர்த்திக்குப் பிள்ளைவரந்தந்தது.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் இவ்வாறு இக்கதையை யுரைத்து, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, மேலும் அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீ அயிந்துமதேய நந்தனே! முற்காலத்தில் அயோத்திமாநகரில் சகரசக்கரவர்த்தியென்பவர் உலகாண்டுவந்தார் அவருக்கு இரண்டுபத்தினிமாருளர்; மூத்தவளாகிய கேசினியென்பவள் விதர்ப்பராஜன் பெண், இளையாளாகிய ஸுமதியென்பவள் அரிஷ்டநேமியென்பவன் பெண், பிள்ளையில்லாமையால் இவ்விருவரோடு கூடி இமயமலையில் பிருகுமஹாரிஷி தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தபோவனத்தையடைந்து, நூறுவருஷம் ஸகரபூபதியார் தவஞ்செய்தார். பின்பு சத்தியவர்த்தியாகிய பிருகுமஹாமுனிவர் சகரசக்கரவர்த்தியாருடைய கருத்தையுணர்ந்து அவரைநோக்கி, கோதிலாக் குணமணியாகிய மஹாராஜரே! உமக்குப் பல சிறுவர்கள் உண்டாவார்கள். அவர்

களால் உலகத்தில் பிறர்பெறவொண்ணாத புகழ்ச்சியடைவீர். உம்முடைய பத்தினிகளுள் ஒருத்திக்கு ஒருபிள்ளையும், மற்றொருத்திக்கு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளும் பிறப்பார்களென்று வரங்கொடுத்தார். அதுகேட்டுச் சகரமகாராஜா தேவிகளிருவரும் அம்முனிவரைக் கைகூப்பிப் பணிவாகத் தண்டமிட்டு ஸ்வாமீ! ஒருபிள்ளை யாருக்கு? பலபிள்ளை யாருக்கு? இதை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவ, யாருக்கு எந்தவரம் வேண்டுமோ அப்படியே பிள்ளைகள் தோன்றுவார்கள்; உங்கள் விருப்பம் எத்தன்மையதென்று பிருகுமஹாரிஷி கேட்டருளினார். அதுகேட்டுக் கேசினி யொருபிள்ளையையும், பக்ஷிராஜன ஸஹோதரியாகிய ஸுமதி பலபிள்ளைகளையும் வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். பின்பு சகரசக்கரவர்த்தியார் அவ்வருந்தவரை வலம்வந்து வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, மனைவிமாருடன் தம்நகரமே வந்து சேர்ந்தார். அநந்தரம் சிலகாலஞ் சென்றபின் இருவரும் கருக்கொண்டு கேசினி, அஸமஞ்ஜஸனென்னும் பிள்ளையையும்; ஸுமதி சுரைக்காய்போன்ற ஒரு கருப்பப் பிண்டத்தையும் பெற்றார்கள் பின்பு அப்பிண்டம் உடைந்து அதிலிருந்து அறுபதினாயிரங்குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களைத் தாதிமார்களொடு நெய்க்கொப்பரையிலிட்டு வளர்த்துவர எல்லோரும் நாள் செல்லச் செல்ல யௌவனவயதுபெற்று, ரூபபலபராக்கிரமமுள்ளவர்களானார்கள். பட்டத்துக்குரிய அஸமஞ்ஜஸனென்பவன் அறிவழிந்து, நகரிலுள்ள சிறுவர்களெல்லோரையுமெடுத்துச் சரயூநதியில் எறிந்து, அவர்கள் நீர்குடித்து முழுகி இறக்கையில் பார்த்துப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, இவ்விளையாட்டால் சாதுஜனங்களுக்கெல்லாம் பீடையுண்டாகச்செய்து வந்தமையால் அப்புத்திரனைச் சகரமஹாராஜா நாட்டினின்றுந் துரத்திக் காட்டிற் செல்லவிட்டனர். அவ்வஸமஞ்ஜஸன் புத்திரன் அஞ்சுமானென்பவன் மிக்க நற்குண நற்செய்கையுள்ளவனாகி, யாவருக்கும் நண்பனாக விருந்தான். இங்ஙனம் நாள்கள் சில செல்லாநிற்கையில் சகரசக்கரவர்த்தியார்க்கு அசுவமேதயாகஞ் செய்யவேண்டுமென ஓர்விருப்பம் நேர்ந்திற்றென்றி, வசிஷ்டர்முதலிய மஹரிஷிகளோடும், மந்திரிகளோடும், நன்காராய்ந்து துணிந்துகொண்டு விதிப்படி யாகஞ்செய்யலாயினர்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

சகரசக்கரவர்த்தியார் அசுவமேதயாகஞ்செய்தது.

கௌசிகமஹாமுனி இவ்வாறுரைத்துக்கதையைமுடித்ததும், ஸ்ரீகௌசல்யாகுமாரர் அதுகேட்டருளி மீண்டும், எரிகின்ற தணல்போலவிளங்குகின்ற அம்முனிவரைநோக்கி, ஸ்வாமீ! இக்கதையை விரிவாகக்கேட்கவிரும்புகின்றேன். எங்களுக்கு முன்னோராகிய அந்தச்சகரச்சக்கரவர்த்தி அசுவமேதம் எவ்வண்ணம்செய்தார். அஃதருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவியருளினார். காதிநந்தனர் அதுகேட்டு ஸ்ரீரகுகுலோத்தமா! சகரமஹாராஜனுடையகதையைவிரித்துரைக்கின்றேன்கேளாயென்று சொல்லத்தொடங்கினார். சிவனுக்கு மாமனாகிய இமயமென்னும் மலையரையன் விந்தியமலையின் அருகில் அதற்கு நிகராக உயர்ந்திருக்கின்றது; அம்மலை இரண்டினிடையில் அச்சகரமஹாராஜனுடைய யாகம் நடந்தது, அவ்விடமே யாகஞ்செய்தற்குரிய சிறந்தநிலம். அவ்யாகத்தின்பொருட்டு விட்டகுதிரையைக் காப்பதற்குப் பாட்டனார் கட்டளையின்படி அம்சுமான் என்பவன் கவசம்பூண்டுவிற்பிடித்துக்கொண்டு அக்குதிரையை மிகப்பாதுகாத்துக்கொண்டுநடந்தான். அப்பொழுது தேவேந்திரன் இச்சகரச்சக்கரவர்த்தி நம்மைப்போலச் சதக்கிருதுவாகிவிடுகிறானேயென்று மனம்பொறாமல் பருவதினத்தில் ராக்ஷச வேடங்கொண்டு மாயையால் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அவ்வசுவத்தைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்விட்டான். வசிஷ்டர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள் அதைக்கண்ணுற்றுச் சகரச்சக்கரவர்த்தியாரிடத்துச்சொல்லுகிறார்கள் மகாராஜரே! இவ்வசுவமேதப்பரியையாவனோஒருவன் கைப்பற்றிக்கொண்டு போகிறான். விரைவில் அவனைவென்று குதிரையைமீட்டுக்கொண்டு வரல்வேண்டும்.

యజ్ఞచ్ఛిద్రంభవత్యేతత్సర్వేషామశివాయనః
తత్తథాక్రియతాంరాజన్యథాచ్ఛిద్రఃక్రతుర్భవేత్

யஜ்ஞச்சித்ரம்பவத்யேதத் ஸர்வேஷாமசிவாயநஃ
தத்ததாக்ரியதாம்ராஜ யதாச்சித்ரஃ க்ரதுர்பவேத்

இல்லாவிடின் இவ்யாகங்கெட்டுவிடுகிறபடியால் எல்லோர்க்குந் தீங்குண்டாகும். ஆதலால், யாகம் தடையின்றிமுடியும்படி நீர்முயலவேண்டுமெனக் கூறினார்கள். அப்புரோஹிதர்சொல்லக்கேட்டுச் சகரபூபாலர் அறுபதினாயிரம் தநயர்களையும் அழைத்துச் சொல்லியதாவது.—குமாரர்களே! யான் பேரனுடன் தீக்ஷைவஹித்திருக்கிறேன். ஆதலால், நீங்களெல்லீரும் புறப்பட்டு ஒவ்வொரு காததூரம் தனித்தனியாராய்ந்து, அத்துரகத்தையும், அதை யபஹரித்த இராக்ஷஸனையுந் தேடக்கடவீர்கள். அத்துரகத்

தைக்கொண்டுபோன இடத்தையோ யாம் அறியோம். நீங்கள் பூமிமுழுதும் தேடியகப்படாவிட்டால், பூதலத்தையும், அகலம் அகப்படுகிறவரையில் தோண்டக்கடவீர்கள். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. நீங்கள் வருகிறவரையில் யான் தீக்ஷையைவிடாமல் இவ்விடத்திலேயே யிருக்கிறேனென்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையைமேற்கொண்ட அறுபதினாயிரம் குமாரர்களும் மனமகிழ்ந்தவர்களாகிப் புறப்பட்டுத் தரணிமுழுதும்தேடி ஹயத்தைக்காணாமல் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருகாதம் வீதமாக, அறுபதினாயிரம் காதமவரையில் வச்சிராயுதம்போலக் கடினமாகிய நகங்களாலும், சூலங்களாலும் கலப்பைகளாலும் அகழ்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் இவர்கள் அகழ்கையில் பூமி கிடுகிடென்று பேரிரைச்சலிட்டது. அதனகழிருந்த நாக ராக்ஷஸாஸுராதிகளாகிய சேதனர்கள் புண்பட்டுக் கதறினார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் ஜம்பூத்வீபம் முழுதுந் தோண்டிக்கொண்டே அவனிமுழுதுந் தேடினார்கள். இதுகண்டு தேவகந்தர்வ தானவ பன்னகாதிகள் பயமுற்றுப் பிதாமஹரிடம் சென்று அவரை வணங்கித் துதிசெய்து, ஸ்வாமீ சதுர்முகக்கடவுளே! ஸகரசக்கரவர்த்தி குமாரர்களால் இத்தரணிமுழுதும் அகழ்ப்படுகின்றது, பாதாளவாசிகளாகிய பல உயிர்த்தொகைகளும் கொல்லப்படுகின்றன. இவன்தான் எங்களுடைய யாகத்தைக்கெடுத்து வாஜியைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்துவிட்டானென்று எவனைக் கண்ணுற்றபோதிலும் அவனைப் பிடித்துக் கொலை புரிகிறார்கள். இதற்கு உபாயம் தேவரீர் அருள்செய்யவேண்டுமென்று முறையிட்டார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பதாவது சருக்கம்.

சகரகுமாரர்கள் கபிலமுனிகோபத்தால் எரிந்துவிட்டது.

வேதாவும் அந்த வானவர் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சகரதனயர்கள் நம்மையும் கொல்லுவார்களென்று நடுங்குகிற அமரர்களை நோக்கி, உரைக்கின்றார் விண்ணவரே!—

యస్యేయంవసుధాకృత్స్నా వాసుదేవస్య ధీమతః
కాపిలంరూపమాస్థాయ ధారయత్యనిశంధరాం.

யஸ்யேயம் வஸுதாக்ருத்ஸ்நா வாஸுதேவஸ்ய தீமத:
காபிலம்ரூபமாஸ்தாய தாரயத்யநிசந்தராம்

இவ்வண்டமும், இதுபோன்ற மற்றெல்லா அண்டங்களும் பராத்பரராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருடையன அல்லவா? அமுதக்கடவுளானவர் இப்

பூதலத்துக்குத் தீங்குணாமல் ஸ்ரீகபிலாவதாரஞ்செய்து யோகமஹிமையால், உலகமனைத்தும் பாதுகாத்துவருகிறார். அவருடைய கோபாக்கினியால் அச்சகரநந்தனர்கள் எரிந்துவிடப்போகிறார்கள். இவர்கள் இப்பூமியைத் தோண்டுவதும் இவர் ஸ்ரீகபிலர் கோபத்தாலிறப்பதும் அத்தெய்வசெயலே யென்று முன்னமே யான் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்திருக்கிறேனென்று மொழிந்தனர். வசுருத்திராதித்தியாசுவினிகளாகிய முப்பத்துமூவர் முதலிய தேவர்கள் வாணிமணாளன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திரும்பித் தத்தமிருப்பிடம்வந்து சேர்ந்தனர்கள்

இங்கு ஸகரகுமாரர்களும் பேரிடிபோல் ஒலியெழும்படி இரைந்து பாரமுழுதும் பிளந்து பூமியை வலமாகச் சுற்றிப்பார்த்தும் பரிமாவைக் காணாமல் மீண்டு பிதாவினிடம்வந்து விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். ஸ்வாமீ! நாங்கள் தரணியெங்குந்திரிந்து, செருக்குள்ள தேவதானவ ராக்ஷஸ பிசாச கின்னர பன்னகாதிகளையும் பிடித்துக்கொண்டே முழுதுந் தேடிப்பார்த்தோம். அக்குதிரையைக் கண்டோமில்லை, அதை யபஹாரஞ்செய்தவனையும் கண்டிலோம். யாங்கள் என்செய்வோம் தேவருக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. இவ்விஷயத்தில் தேவர் தகுந்த யோசனைசெய்யவேண்டுமென்று சிறுவர்கள் சொல்லக்கேட்டுச் சக்ரவர்த்தி சினங்கொண்டு, அவர்களைநோக்கி; குமாரர்களே! நீங்கள் அதிக சூரர்களாயிருந்தும், கருதிச்சென்ற வினையை முடிக்குந் திறனில்லாதவராய் வாளா மீளுதல் தகுமோ? நீங்கள் மீண்டுசென்று அவ்வசுவத்தையும், அதைக்கவர்ந்து சென்றவனையும் கண்டு பிடிக்கிறவரையில் பூமியை அகழ்க்கக்கடவீர்கள். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக, நீங்கள் செலவுங்காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு மீளக்கடவீர்களென்று ஆக்ஞைசெய்தனர். தந்தையின் மொழியைக்கேட்டு அவர்களெல்லோரும் மீண்டு விரைந்துவந்து பண்டையவண்ணம் பூமியைத் தோண்டுகையில் அங்கு மலைபோன்ற விரூபாக்ஷமென்கிற திக்கஜத்தைக் கண்டனர்கள். அத்திக்கஜம், மலை காடு கடலோடுகூடிய இப்பூமியைச் சிரத்தில் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது; அது பருவகாலங்களில் எப்பொழுது இளைப்பாறுவதற்காகத் தலையை அசைக்குமோ? அப்பொழுது பூகம்பமுண்டாகும்; அவ்வாரணத்தை அவர்கள் வலஞ்செய்து அதை வியந்து புகழ்ந்து கீழ்த்திசையினின்று தென்றிசைவரையும் பூமியைப் பிளந்துசென்று அங்கு மஹாபத்மமென்னும் திக்கஜத்தைக்கண்டு வியப்படைந்து, அதையும் வலஞ்செய்து, மேற்றிசைநோக்கிப் பூமியைப்பிளந்து சென்று, அங்கு ஸௌமனஸமென்னும் திசாகஜத்தைக் கண்ணுற்று, அதையும் வலம்வந்து குசலங்கேட்டு, வடதிசையைநோக்கிப் பூமியைப்பிளந்துபோய்ப் பனிமலைபோல வெண்மையாகிய பத்திரமென்னுந் திக்கியானையைக்கண்டு, அதையுந் தழுவி வலம்வந்து, எங்குங் குதிரையைக்காணாமல் மிக்க சினங்கொண்டு மறுபடியும் வடகிழக்காகப் பூமியைப்பிளந்து சென்று அங்கு ஸ்ரீவாசுதேவ

ராகிய ஸ்ரீகபிலமுனிவரையும், அவரருகில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற அசுவமேதக்குதிரையையுங் காணுதலும் உள்ளத்தில் பெருமகிழ்வுகொண்டு, பகவானாகிய அந்தக் கபிலமுனிவரே தங்கள் யாகத்தை வஞ்சஞ்செய்து கொண்டு வந்துவிட்டதாக எண்ணிச் சினமூளமூளக் கண்கள்சிவந்து மண்வெட்டி, கலப்பை, கலமுதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு விரைந்தோடி நெருங்கிக் கபிலபகவானைநோக்கி, மதிகெட்டவனே! நில்நில்! எமது அசுவமேதக்குதிரையை நீயே களவாடி வந்துவிட்டாய்; எங்களைச் சகரதனயர்களென அறியென்று, அவ்வரும்பெருந்தவச்செல்வனை அவமதித்துவெருட்டினார்கள். அக்கணமேயவ் தவநிதியாகிய ஸ்ரீகபிலபகவான் விழித்து ஒரு ஹுங்காரஞ்செய்ததும், அறுபதினாயிரவர்களும் எரிந்து சாம்பலாய் விட்டனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சகரசக்கரவர்த்தியார் யாகத்தை முடித்தது.

இது நடந்தபின் சகரசக்கரவர்த்தியார் பலநாட்கழிந்தும் சிறுவர்கள் பெயர்த்து வராதகாரணத்தால் ஐயங்கொண்டு, தம்பேரனாகிய அஞ்சுமானை யழைத்துச் சிரஞ்சீவி! இதுவரையும் உன் சிறியதந்தைகள் வாராமையால் நீ ஆயுதபாணியாகச்சென்று பகைஞர்களைவென்றும், பெரியோர்களை வணங்கியும், அங்கங்குத்தக்கபடி நடந்து சிறியதந்தைகள் சென்ற இடங்களையும் தெரிந்துகொண்டு அசுவமேதக்குதிரையைக்கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வரக்கடவை. நின்னாலேயே என்யாகம் முடியவேண்டுமென வுரைத்தனர். அதைச்செவியுற்று அஞ்சுமானும் வாள், கேடயம், வில் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டு முழுதுஞ் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டே ஸுமதிகுமாரர்கள் தோண்டியிருக்கிறவழியே வந்து தேவ தானவ ராக்ஷச பிசாச பன்னகாதிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட திக்கஜங்களைக்கண்டு வலஞ்செய்து யோகக்ஷேமம் விசாரித்துத் திக்கஜங்களே! என்பாட்டனார் அசுவமேதப் பாய்மாவைத் தேடிக்கொண்டு என் சிறியதந்தைகள் வந்தார்கள். அவர்களையும் அக்குதிரையையும் நீங்கள் கண்டீர்களோவென்று கேட்டான். அந்தத் திக்கரிகளும் அஞ்சுமானே! நீ க்ஷேமமாய்த் துரகத்துடன் திரும்பி வருவாயென்று ஆசீர்வதித்தனுப்பின. அஞ்சுமானும் அவ

குழியைச்சென்று சாம்பலாகக் கிடக்கின்ற இளையபிதாக்களையும், அங்கு மேய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற அசுவத்தையும்பார்த்து மிக்க சோகங்கொண்டு புலம்பி அழுது ஒருவனாய் மனந்தெளிந்து, அவர்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்யவேண்டுமெனக்கருதி நீர் தேடுகையில் எங்கும் அகப்படாமையால் அவ்விடந்துறந்து செல்லாநிற்கையில் அங்குத்தன் தந்தைகளுக்கு மாதுலராகிய பக்ஷிராஜனைக்கண்டான். அவரும் இவனைக்கண்டு மஹாபலசாலியாகிய அஞ்சுமானே! நீ சோகமடையற்க; உன் இளையபிதாக்கள் இறந்ததோ உலகத்துக்கெல்லாம் உபகாரமாயிருக்கிறது; இவர்கள் ஸ்ரீகபிலமஹாரிஷிகோபத்தால் எரிந்து இறந்தார்கள். இவர்களுக்கு இவ்வுலோகத்துள்ள நீரால் தருப்பணஞ்செய்வதினால் நல்லகதியுண்டாகமாட்டாது; இமயமலையின் மூத்தபெண்ணாகிய கங்காநதியைத் தேவலோகத்தினின்று இங்கேகொண்டுவந்து அந்நீரை இந்நீற்றின்மேற் படிவித்து அந்நதியிலேயே தருப்பணஞ்செய்தால் இவ்வறுபதினாயிரவர்களும் சுவர்க்கலோகத்தை யடைவார்கள். இவ்வளவுமகிமை அக்கங்கைக்கேயல்லது மற்ற நதிகளுக்குக்கிடையாது; அதற்குத்தக்க முயற்சிசெய்யவேண்டும். இப்பொழுது இப்பரிமாவைப்பற்றிக்கொண்டுபோய் உன்பிதாமகனுடைய யாகத்தை முடிப்பிக்கக்கடவையென்று கட்டளையிட்டனர். அஞ்சுமானும் அதைக்கேட்டு விரைந்துவந்து. அசுவத்தைப்பற்றி மீண்டுவந்து மூதாதையாரிடத்து நடந்தவண்ணம் யாவற்றையும் அறிவித்தனன். அதுகேட்டுச் சகரமஹாராஜரும் புத்திரசோகத்தால் மிகுதியுங்கலங்கி, ஒருவாறு தணிந்து, அவ்யாகத்தை விதிப்படிமுடித்து அயோத்திக்குவந்து கங்கைகொண்டுவருமுபாயம் இன்னதெனத்தோன்றாமலே முப்பதினாயிரவருஷம் உலகத்தையாண்டு தேவலோகத்தை யடைந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

பகீரதமஹாராஜா தவஞ்செய்தமை.

ஸகரசக்கரவர்த்தியார் சுவர்க்கமடைந்தபின் சகல ஜனங்களாலும் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அஞ்சுமானும் அரசநீதிவழுவாமல் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்துவருகையில் சிலநாள் சென்றபின்னர்த் தனக்குப்பிறந்த திலீபமஹாராஜருக்குத் தகுந்தவயது வந்ததைக்கண்டு பட்டங்கட்டிவிட்டுக் கங்கையைக்கொண்டு வருவதற்காகப் பாவனமாகிய இமயமலையின் சிகரத்தில் முப்பத்தீராயிரவருஷங் கடினதவஞ்செய்தும், தம் எண்ணம் முற்றுப்பெறாமல் சுவர்க்கமடைந்தனர். திலீபமஹாராஜரும் தம் சிறியபாட்டன்மார்களுக்கு மரணமேர்ந்தசெய்தியைக் கேள்வியுற்றுத

துயர்க்கடலிலாழ்ந்து தேவகங்கை எவ்வாறு இங்கிலவுலகில் இறங்கும்? அந்நதியினீரால் அவர்களுக்கு எங்ஙனம் நீர்க்கடன் முடித்தல் கூடுமென்று நிரந்தரஞ் சிந்தாகுலராய், நிஷ்டைகுலையாமல் பற்பல யாகங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, முப்பதினாயிரமாண்டு அரசுபுரிந்து அப்புத்திரராகிய பகீரதனுக்கு முடிசூட்டிக் கங்கைகொண்டுவரும் உபாயமொன்றுந் தோன்றாமல் மனக்கவலையாலேயே தாம்செய்த புண்ணியமிகுதியாகச் சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பகீரதமஹாராஜரும் தமக்குப் பிள்ளைபிறந்தபின் அவனுக்கு முடியைச் சூட்டுவித்துத் தவஞ்செய்யவேண்டுமென்று நெடுநாள் கருதிக்கொண்டிருந்தும் பிள்ளைபிறவாமையால், ராஜ்யத்தை மந்திரிகள்வசம் ஒப்புவித்துக் கோகருணமலைச்சாரலைச் சேர்ந்து நான்குபுறத்திலுந் தீயைவளர்த்து நடுவில் நின்று கதிரவனை நோக்கிக்கொண்டு கரங்களை உயர்த்தி மாசத்துக்கொருமுறை உணவுண்டு, இங்ஙனம் அநேகமாயிரம் ஆண்டு தவத்திலிருந்தனர். அந்தவுலகங்களுக்குந் தந்தையாகிய சதுர்முகக்கடவுள் இவர்செய்யுந் தவத்திற்குகந்தருளிச் சகல தேவகணங்களோடு கூடி இவர்க்குக் கட்புலனாக நின்று, திலீபகுலதீப! நீசெய்த தவத்தால் யாம் மிகுதியும் உவந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேட்கக்கடவை யென்று அருளிச்செய்ய, பகீரதமஹீபதி அதைச்செவியேற்றுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு, கமலாசனரை வந்தனஞ்செய்து, சகலலோககர்த்தாவே! தேவா! அடியேனிடத்துக் கருணைகூர்ந்ததும், அடியேன் செய்த தவத்திற்குப் பயன்தருவதும் மெய்ம்மையாயின், ஸகரகுமாரர்கள் யாவரும் என்கரத்தால் நீர்க்கடன் பெறுதலுமன்றி, அவர்கள் வெந்துவிழுந்த சாம்பலில் சுரநதியின் புனல்பெருகி வந்து படிவதனால் அவர்கள் நற்கதி யடைதலும்வேண்டும்; இக்ஷுவாகுஸந்ததி யழியாமல் செழிப்பதற்காக அடியேனுக்குப் புத்திரனுமுண்டாகல்வேண்டும். இவ்விரண்டையும் தேவர் அருளிச்செயல்வேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட பகீரதர் வாக்கியத்தைத் திருச்செவிசாத்திய திசைமுகக்கடவுள் இக்ஷுவாகுகுலநந்தன! நீகேட்ட வரங்களிரண்டும் யாவரும் புகழத்தகுந்தனவே. உன் விருப்பத்தின்படியே வரங்கொடுத்தேன்; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. இமயமலையின் மூத்தமகளாகிய கங்காதேவி உன் எண்ணத்தின்படி கீழே இறங்குவள்; அவளிறங்குவாளாயின் அவளைத்தாங்கப் பூமியால்முடியாது, அவளைத் தாங்கச் சங்கரனாலாகுமே அல்லது மற்றயாவராலுமாகாது; ஆதலால் அவளைத் தாங்கும்படி நீ சூலபாணியையுடன்படுத்திக் கொள்ளக்கடவையென்று அருளிச்செய்து கங்காதேவிக்குங் கட்டளையிட்டுச் சகல தேவகணங்களோடு சத்தியலோகத்துக் கெழுந்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

பகீரதர் கங்கையைக்கொணர்ந்தவிதம்

சதுர்முகன் போயருளியபின் பகீரதமஹீபதி தம் பாதப் பெருவிரலினுனியால் தரணியையூன்றிக்கொண்டு ஒருவருடகாலம் உமாநாயகனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, உமாபதியும் முகந்து இவனைக் கடாக்ஷித்துப் "பகீரதா! நீ செய்த தவத்தால் யான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; உன் கருத்துக்கிசையக் கங்காநதியைச் சிரத்தில் தாங்குகின்றேனென்று வரமளித்துக் கங்கையைத் தாங்கும்படி நிற்க, உடனே தேவகங்கையானவள் என்னைத் தாங்க இவன் எவ்வளவு வலியுள்ளவன்? வெள்ளத்தின் வேகத்தால் இச்சங்கரனையும் அடித்துக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளத்தில் முழுகவிடுகிறேனென்று செருக்குக்கொண்டு தடுப்பதற்கரிய ரூபவேகங்கொண்டு நின்மலமாகிய ஜடைமுடிச்சிரத்தில் வீழ்ந்தனள். இவளுடைய எண்ணத்தை ஐமுகனும் அறிந்து, மிகச்சினங்கொண்டு தன் மகிமையால் அவளைப்புறத்தே தோன்றாதபடிச் சடைக்குள்ளடக்கி விடுதலும், கங்கையும் இமயமலைபோல விரிவாகிய அச்சடையினின்றும் வெளிப்படப்பலவாக முயன்றும் பயன்படாமையால், அச்சிரத்திலேயே சுழன்று மயங்கிப் பலயாண்டு கழிந்தும் புறத்தே தோன்ற மீட்டாமல் தங்கியிருப்பதைக் கண்டு, பகீரதர் மீண்டுங் கொடுந்தவம்புரிந்து சம்புவைத்துதிசெய்ய, நதிவாஹனனும் அதற்கு மகிழ்ந்து பரமதேவராலியற்றப்பட்ட பிந்து ஸரஸ்ஸு என்னுந் தடாகத்தில் தன் ஜடாமண்டலத்தினின்றும் கங்காநதியைப் பெருகவிட்டனன்.

கங்கையும் அங்கிருந்து ஏழுபிரிவாகப் பிரிந்துபெருகினள்; அவற்றுள் ஹ்லாதினீ, பாவனீ, நளினீ யென்னப்படும் மூன்றுகங்கைகள் கிழக்காகவும், ஸுசக்ஷு, ஸீதா, சிந்து வென்னப்படும் மூன்றுகங்கைகள் மேற்காகவும், ஏழாவது பகீரதர்பின்னாகவும் பெருகியோடின. அதுகாலையில் பகீரதமஹாராஜரும் சிறந்த தேர்மீதிலேறி முன்னே நடக்க, இக்கங்கையும் பின்தொடர்ந்து ஆகாசத்தினின்று சங்கரன் சிரத்தில் வீழ்ந்து, அங்கிருந்து பூமியிலும் வீழ்ந்து மிகுதியும் பேரொலியுடையதாய் விரைந்துவருகையில் மீன், ஆமை, முதலை முதலியவைகளால் பூமிமுழுதும் நிறைக்கப்பட்டது. கங்கையின் பெருக்கைக் காணும்படி வந்த தேவ தானவ கந்தருவ யக்ஷ ராக்ஷஸ கின்னர சித்த சாரணாதியர்கள் வந்து கண்டு திகைத்து நின்றனர்கள். அவர்களுக்கு வாஹனங்களாகிய விமானங்களும், துரகங்களும், யானைகளும் அப்பெருவெள்ளத்தி லிழுபட்டுச் சுழன்று நின்றன. அவ்வானவர்கள் பூண்ட பூஷணங்களின் ஒளியால் அங்குள்ள ஆகாயமுற்றும் கோடிசூரியர்கள் உதயமானாற்போல் விளங்கிற்று. அன்றியும் நீரிலிருந்து துள்ளியெழுகின்ற மீன், முதலை இவைகள் சூழ்கின்ற தோற்றத்தால் அவ்விண்டலம் தாரகைகளால்

சுற்றப்பட்டதுபோலத் தோன்றிற்று. வெண்ணிறமாய் மேலெழுகின்ற தரங்கங்களாலும், அங்குத்திரிகின்ற அன்னப்பறவைகளாலும், வானம் நீரற்ற மேகங்களால் கவிந்துகொண்டதுபோல விளங்கியது. அந்நதியின் வெள்ளம் சிலவிடத்தில் விரைவாகவும், சிலவிடத்தில் வளைவாகவும், சிலவிடத்தில் மடிவாகவும், சிலவிடத்தில் உயர்வாகவும், சிலவிடத்தில் தட்டித் தட்டி மந்தமாகவும், சிலவிடத்தில் ஓரிடத்துக்கோரிடத்து இடிபட்டுக் கொண்டும், பலமுறை எழுந்தெழுந்து மடிந்தும், பெருகியும், கலக்கமற்று நிர்மலமாகவே விளங்குகிறது.

తత్రదేవర్షిగంధర్వా వసుధాతలవాసినః
భవాంగపతితంతోయం పవిత్రమితిపస్పృశుః

தத்ரதேவர்ஷிகந்தர்வா வஸுதாதலவாஸிநஃ
பவாங்கபதிதந்தோயம் பவித்ரமிதிபஸ்ப்ருசுஃ

அங்குப்பூதலவாசிகளாகிய தேவகந்தருவர் முதலானோர் இக்கங்கை சங்கரன் சிரத்திலிருந்து விழினும் பவித்திரமுள்ளதன்றோவென, அந்நீரிலாடிப் புனிதராயினார்கள். இஃதன்றியும், சாபத்தால் வானுலகினின்று நீங்கிப் பூலோகத்தையடைந்த சில வானவர்களும் இதில்முழுகிச் சாபந்தீர்ந்து முன்னைப்படி வானுலகையடைந்தனர்கள். இவ்வுலகிலுள்ளவர்களும் தூய்மையதாகிய அத்தண்ணீரில்குளித்துத் தீயவினைகளைத்தொலைத்துமகிழ்ந்தனர்கள். பகீரதமகாராஜரும் சிறந்த தேர்மீதேறி முன்செல்ல, இக்கங்கையும் அவர் பின்றொடர்ந்து அவர் செல்லுகிற வழிபற்றிப்பெருகிவர, தேவாசுர தானவராக்ஷஸகந்தருவயக்ஷகின்னரமஹோரகர்முதலானோரும் தேவரிஷி பிரமரிஷி முதலானோரும், ஊர்வசிரம்பை முதலியதேவவேசிகளும், மற்றும் நீரிலுறையுந் தேவர்களும் இவ்விநோதத்தைநோக்கி, வியப்படைந்து, மகிழ்ந்து இக்கங்கையின் பின்றொடர்ந்து வந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் வருகையில் இடைவழியில் யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஜஹ்நுமஹாமுனிவராசிரமத்திற் கங்கைபாய்ந்து அங்குள்ள யாவற்றையும்முழுகடித்திட, அம்முனிவர் இக்கங்கையின் செருக்கையறிந்து, தமது தவத்திறமையினால் இக்கங்கையினீர்முழுதும் பானஞ்செய்தனர். பகீரதமஹாராஜா கங்கையினைக் காணாமல், பட்டபாடெல்லாம் பயனற்றன ஆயினவேயென்று துயருழந்து வருந்தி, அந்த ஜஹ்நுமஹாமுனிவரை வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள, பின்றொடர்ந்துவந்த கடவுளர்களும் அன்புடையாராய், அம்முனிவரை நோக்கித் தபோநிதியே! இப்பகீரதர் இச்சுரநதியைக் கொண்டுவர மிகுதியும் உழந்துமுயன்றார். அன்றியும் இஃது லோகோபகாரமாகவுமிருக்கும். ஆதலால் நீர் சினங்கொள்ளாமல் அருள்செய்து இந்நதியை மறுபடியும் புறத்தில்விடக்கடவீர். இக்கங்கை இப்பொழுது உம்மிடத்திலிருந்துவெளி

ப்படுகின்றமையால் இதற்கு ஜாஹ்நவியென்னும் பெயரும் வழங்கக்கடவதென்று கூறி, அவரது சிறந்தவைத் தணித்தனர்கள். உடனே அம்முனிவரும் உள்ளமகிழ்ந்து செவிவழியால் இக்கங்கையை ஒழுகவிட்டமையால் அதுமுதல் ஜாஹ்நவியென்று பெயரடைந்து, பகீரதமஹாராஜருக்குப் பின்சென்று கடலிலிறங்கி, அவ்வழியே பாதாளலோகமடைந்து, அங்கு நீற்றினகுவையாகமடிந்திறந்த அறுபதினாயிரம் ஸகரசக்கரவர்த்தி நந்தனர்கள்மேல் பாய்ந்து, அந்நீற்றை முற்றும் நனைத்தது; அவர்களுடனே தீவினையடங்கலுந் தொலைந்து நின்மலராகிச் சற்கதிபெற்று மகிழ்ந்தனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்துநான்காவது சருக்கம்

கங்கையின் மஹிமையைச்சொல்லி முடித்தது.

அந்தப் பகீரதமஹிபதியும் நீற்றினதிரளாகிய தம் தந்தை தந்தை தந்தைகளைக்குறித்துத் துயரப்படுகையில் இருவருக்குக் கடபுலனாகத் தோன்றித் திசைமுகக்கடவுள் அருளிச்செய்கின்றார். திலீபநந்தனா! சகரகுமாரர்களாகிய இவ்வறுபதினாயிரவரும் உத்தாரகனான உன்னாற் கரையேற்றப்பட்டவர்களாகிச் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தனர். இப்பூமியில் அலைகடல் நீரிருக்குமளவும் அவர்களும் விண்ணுலகிலேயே இன்பமுற்றிருப்பார்கள். இக்கங்கையும் உனக்கு மூத்தபெண்ணாகிப் பாகீரதியென்று

* இதிற்குறித்த சுலோகத்திற்குச் சிலர் கங்கை அரனசிரத்தில் தரித்தமையால் பவித்திரமாயிற்றெனத் தேவர்கள் இதில் மூழ்கினரென்று பொருளுரைக்கின்றனர். ஸ்ரீபாகவதத்திலும், ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலும் ஸ்ரீஹரியினுடைய சீபாதத்தில் தவதரித்துத் தூயதாகிய இக்கங்கையை அரனார்சிரத்தில் தரித்தே புனிதராயினரென்றிருக்கின்றமையால், அப்பொருள் சிறிதும் ஒவ்வாதெனச் சிலர் மறுக்கின்றனர். இக்கங்கை சங்கரனார்சடையில் அடங்கியகாரணத்தால் பரிசிக்கவொண்ணாத அசுத்தமாயினபோதிலும், அச்சடையிலிருந்து பூமியையடைந்து வேகம்பெற்றமையால் (நதீவேகேந சுத்யதி) என்கிற நீதிப்படி இது பரிசுத்தமாயிற்றெனறு தேவர்கள் மூழ்கினரென்று சிலர் பொருள்கூறுவர். (ஹேஅங்க) கங்கையினீரே! நீ பதிதம் சிவநிர்ம்மாலியமென்று யாவர்க்கும் விலக்காகப் பதிதமாய் விடினும் (பவித்திரம்) பரிசுத்தமாக (பவ) ஆகுக (இதி) என்று, (பஸ்ப்ருசுः) தம்முடைய திருமேனிசம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணினார்களென்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

புகழ்பெற்று இருக்கக்கடவது. உன்னால் இஃதுமூவுலகத்திலும் பாய்ந்தமையால் இதற்குத் திரிபதகையென்றும் பெயருளதாகக்கடவது. இங்கு இக்கங்காஜலத்தில் உன் தந்தைகளுக்கு நீர்க்கடன்செய்து பிரதிஜ்ஞையை முடித்துவிட்டுச் சுகித்திருப்பாயாக. இக்கங்கையைக் கொண்டுவர அஞ்சுமானும் திலீபனும் எவ்வகைமுயற்சிசெய்தும் முற்றுப்பெறாமல், உன்னால் நிறைவேறினமையால் இவ்வுலகில் நீமிகுதியும் புகழ்பெற்றுவாழ்க; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக; யான் என்னுடைய உலகம்போய்ச் சேர்கிறேன். நீயும் இங்கு ஸ்நானஞ்செய்து புனிதனாகித் தருப்பணஞ்செய்து சுகமாக அயோத்திமாநகர்போய்ச்சேர்ந்து செங்கோல் நடத்துவாயாக வென்று இவ்வாறருளிச்செய்து நான்முகர் தம்முலகத்துக்கெழுந்தருளினர்.

பின்பு பகீரதசக்கரவர்த்தியும் விதிப்படிச் சாகரர்களுக்குத் தருப்பணஞ்செய்து புனிதராகி, பெருமகிழ்வுகொண்டு தம் நகரம்சேர்ந்து முன்புபோல் அரசுபுரிய, நாட்டுநகரத்தோர் யாவருங்கண்டு களித்துப்புகழ்ந்தார்கள். கௌசல்யாதேவி குமாரரத்தினமே? இவ்வண்ணம் தேவநதியின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமற வகுத்துரைத்தேன். நீ மங்களத்தையடையக் கடவை; உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. சந்திப்பொழுது நேர்ந்திருக்கின்றது. அநுஷ்டானஞ்செய்யவேண்டுமாதலால், இனி வினவுதலொழிக. இக்கங்கையின் சரித்திரத்தை யாவனொருவன் பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் கேட்க உரைக்கின்றானோ? அவனுக்கு வரம்பின்றிச் செல்வப் பொருளும், கீர்த்தியும், நன்மக்கட்பேறும், நற்கதியுமுண்டாகும். அவனுடைய பிதாக்களும் தெய்வங்களும் உண்மகிழும்.

ఇదమాఖ్యానమవ్యగ్రో గంగావతరణంశుభం
యశ్శృణోతి సకాకుత్స్థ సర్వాన్కామానవాప్నుయాత్
సర్వేపాపాఃప్రణశ్యంతి ఆయుఃకీర్తిశ్చవర్ధతే

இதமாக்யாநமவ்யக்ரோ கங்காவதரணம்சுபம்
யச்ச்ருணோதிஸகாகுத்ஸ்த ஸர்வான்காமாநவாப்நுயாத்
ஸர்வேபாபா: ப்ரணச்யந்தி ஆயு: கீர்த்திச்சவர்த்ததே

கங்காவதாரணமென்னும் இம்மங்களகரமான உபாக்யானத்தை யாவனொருவன் செவியுறுகின்றனனோ? அவன் கோரிக்கை யாவும் ஈடேறும், பாவங்களுந் தொலைந்து ஆயுசும் கீர்த்தியும் வளரும்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்துநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் கங்கையைக்கடந்து விசாலைநகரைப்பற்றி அருளிச்செய்தது.

காதிநந்தனர் அருளிச்செய்ததைத் திருவுளம்பற்றிச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் இளையபெருமாளுடன் வியப்படைந்து, மீண்டும் அத்தபோநிதியை நோக்கி, ஸ்வாமீ! தேவரருளிச்செய்த கங்காவதாரணமும், ஸாகரத்தின் நிறைவுங்கேட்டு வியந்தோமென்று புகழ்ந்து, அச்சிந்தையிலேயே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாளுதயம் நித்திரையொழிந்து, செய்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கௌசிகமஹாமுனிவரை வணங்கி, ஸ்வாமீ! இவ்விரவு இனிதாகக்கழிந்தது; செவியுற்றக்க சரித்திரத்தையும் செவியுற்றனம். அதனால் இரவு கணப்பொழுதுபோலக் கழிந்தது. இங்குள்ள முனிவர்கள் தேவர் இங்கெழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து ஓடங்கொண்டுவந்து காத்திருக்கின்றனர். ஆதலின் அதிமேலும் இந்நதியைக்கடந்து நடப்போமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதனைத் திருச்செவிசாத்திய விசுவாமித்திரமஹாரிஷி எழுந்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடும், மற்றமுனிவர்களோடும், அந்நாவாயிலேறிக் கங்கையைத்தாண்டி, அக்கரையிலிறங்கி வீற்றிருந்து, எதிரில் விசாலையென்னும் பட்டணத்தைக் கண்ணுற்று, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அமராவதியை நிகர்த்த அந்நகரத்தை நோக்கி எழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரானார் அந்நகரைக் கடாக்ஷித்துத் தம் ஆசிரியரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இப்பதியில் எவ்வரசன் மரபினருறைகின்றனர் இதைக்கேட்டுணர என்மனம் அவாவுகின்றதென வினவியகாலையில்; கௌசிகமஹாரிஷி அதுகேட்டு விடைகூறுவாராயினர். ஸ்ரீரகுகுலநந்தனா! முதலில் இந்திரன் கதையை யுரைத்து, அதைத்தொடர்ந்து இவ்விசாலையின் கதையைப் பின்னருரைக்கின்றேன். கிருதயுகத்தில் திதிபுத்திரர்களாகிய அசுரர்களும் அதிதிபுத்திரர்களாகிய தேவர்களும் மிக்க வலியுடையவர்களாயிருந்து, பிணி பசி மூப்பு இறப்புமற்று உயிர்வாழவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு, அதற்காகத் திருப்பாற்கடலைக்கடந்து அமிர்தமெழச்செய்து பருகவேண்டுமெனத் துணிந்து, மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டிப் பன்னக வரசனாகிய வாஸுகியைக் கயிறாகச்சுற்றி ஆயிரவருஷந் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர்கள். அப்பொழுது வாஸுகி மிக உடல்வருந்திப் பற்களால் கற்களைக்கடித்து விஷங்களைக் கக்குகையில் அங்கு ஆலாஹலமென்னுங் கொடியவிஷந் தோன்றித் தேவாசுர நராதிகளுள்ள உலகமெல்லாம் பற்றியெரியவதைப் பொறுக்க வலியற்றவர்களாய்த் தேவர்கள் சங்கரனைச் சரணமடைந்து அடியேங்களைக் காக்கவேண்டுமென்று வேண்டித்துதித்தனர்கள்.

ప్రాదురాసీత్తతో దేవశ్శంఖచక్రధరో హరిః
ఉవాచైనం స్మితం కృత్వా రుద్రం శూలభృతం హరిః
దైవతైర్మథ్యమానే తు యత్పూర్వం సముపస్థితం
త్వదీయం హి సురశ్రేష్ఠ సురాణామగ్రజో౽సి యత్
అగ్రపూజామిమాం మత్వా గృహాణేదం విషం ప్రభో
ఇత్యుక్త్వా స సురశ్రేష్ఠస్తత్రైవాంతరధీయత

ப்ராதுராஸீத்ததோ தேவஶ்ஶங்கசக்ரதரோ ஹரி:
உவாசைநம்ஸ்மிதம்க்ருத்வா ருத்ரம்ஶூலப்ருதம்ஹரி:
தைவதைர்மத்யமாநே து யத்பூர்வம் ஸமுபஸ்திதம்
த்வதீயம்ஹிஸுரஶ்ரேஷ்ட ஸுராணாமக்ரஜோஸியத்
அக்ரபூஜாமிமாம்மத்வா க்ருஹாணேதம்விஷம்ப்ரபோ
இத்யுக்த்வாஸஸுர ஶ்ரேஷ்ட ஸ்தத்ரைவாந்தரதீயத

திருவாழி திருச்சங்கங்களைத் திருக்கையிலேந்திய முதற்பெருங் கடவுளாகிய ஸ்ரீபரந்தாமர் அங்கெழுந்தருளிக் கங்காதரனைப் புன்னகையோடு நோக்கிச் சூலபாணியாகிய சங்கரரே! நீர் இங்குள்ள இத்தேவர்களிற் சிறந்தவராதலால் இத்திருப்பாற்கடலில் முதலிற்பிறந்த இவ்விஷத்தை நீரே அங்கீகாரஞ்செய்து இதனை அக்ரபூஜையாக நினைக்கவேண்டுமென்று அருளிச்செய்து, கட்புலனாகாமல் மறைந்தனர்.

உடனே சங்கரபகவானும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அருளப்பாட்டைத் தலையேற்று அத்தேவர்களுடைய, ஆபத்தையும்பார்த்துக் கோரமாகிய ஆலாஹலத்தையெடுத்து அமுதுசெய்து; அவ்விண்ணவர்களைவிட்டுக் கைலாஸஞ்சென்றார். பின்னர் தேவாஸுரர்கள் முன்போலக் கடையாநிற்கையில் மந்தரமலை கடலில் பாதாளமளவையில் அழுந்திவிட்டது. தேவேந்திரர் முதலிய யாவரும் ஸ்ரீமதுஸூதனனைத் தங்கள் நெஞ்சக்கமலத்திலிருத்திக் கரகமலங்களைக் கூப்பி ஸ்ரீமந்நாராயணா! தேவரீரே ஸகல ஜகத்காரணப்பொருளன்றோ? அருட்பெருங்கடலே! தொண்டர்களுக்கு ஆராவமுதமே! அடியேங்களிடத்தில் மிகுதியும் அன்புடையீரன்றோ, இந்த மந்தரமலையை மேலெடுத்து அடியேங்களைப் பாதுகாக்குங்கடமை தேவர்க்குரியதன்றி மற்றொருவர்க்காகுமோவென்று வேண்டித் துதிசெய்தனர்கள். உடனே பிறப்பிலியாகிய திருமாலும் சாதுக்களாகிய வானவர்களுக்கிரங்கிக் கூர்மாவதாரஞ்செய்து மந்தரத்தை முதுகிற்றாங்காநின்று, மற்றொருருத்தரித்து அம்மலை மேலெழும்பொட்டாமல் திருக்கரத்தினால் அதன் சிகரத்தைப்பற்றித் தாமும் அவர்களோடு கடைந்து

றைந்து ஏடைந்தருளினார். இவ்வண்ணம் ஆயிரவருஷங் கடையாகிற்கையில் முதலில் தனவந்தரி அதினின்றும் அவதாரஞ்செய்தருளினார். பின் ரஸமுண்டாகியதனாற் பிறந்தமையால் அப்ஸரஸுக்களென்னும் பெயருள்ள சிறப்பாகிய உருவமிக்க அறுபதுகோடி மாதர்களும், அவர்களுக்குப் பணிசெய்தற்குரிய எண்ணிறந்த தாதிமார்களும் பிறந்தார்கள். இவர்களைத் தேவாஸுரர்களுள் ஒருவரும் மணஞ்செய்துகொள்ள இசையாமையால் இவ்வெல்லோரும் பொதுமகளிராயினார்கள். அதன்பின் வருணனுக்குப் பெண்ணாகி வாருணியென்னப்படும் சுரைகளுக்கு அரசியாகிய வனிதைபிறந்து; தான் விவாஹவிருப்புக் கொள்கையில் அப்பெண்ணைத் தானவர்கள் விரும்பாது தேவர்கள் மணம்புரிந்தமையால் தேவர்கள் ஸுரர்களென்றும், தானவர்கள் அஸுரர்களென்றும் பெயர்பெற்றார்கள். கற்பகங்கள், ஐராவதம், உச்சைச்சிரவசு, சிந்தாமணி, காமதேனு, கௌஸ்துபம், திருமகள் முதலாயினவை தோற்றஞ்செய்தபின், அமிர்தம் உண்டாயிற்று. உடனே அவ்வமிழ்தங் காரணமாகத் தேவதானவர்களுக்குப் பெரும்போருளதாகி ஒருவரையொருவர் படைகளால் தாக்கி மடியாநிற்கையில் ஸ்ரீஹரியானவர் நாச்சியார் திருக்கோலமாகிய சர்வஜகந்மோஹநகர திவ்வியசுந்தரி உருக்கொண்டு, அசுரர்களை மயங்கச்செய்து, அவ்வமுதைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுக்கு ஈந்தருளி எதிர்த்த தானவாதிகளைக் கொலைபுரிந்து, சுவர்க்கராஜ்யத்தை மீண்டும் இந்திரனவசஞ் செய்தருளினார். தேவேந்திரனும் ஸித்தசாரண கந்தர்வாதிகளுடன் மூவுலகையும் கைப்பற்றிச் செங்கோல்செலுத்திப் பாதுகாத்துப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறாவது சருக்கம்.

திதிதவஞ்செய்து அடைந்தகருவை இந்திரன் அழித்தது.

இவ்வாறு அசுரர்கள் இமையவர்களாலடிபட்டு மடிதலும், அவர்களுக்குத் தாயாகிய திதியென்பவள் மிகத் துயரமடைந்து மரீசிமஹாமுனிவர் குமாரராகிய காசியபரென்னும் தன்பர்த்தாவை நோக்கி ஸ்வாமீ பிராணநாதரே! என்புத்திரர்கள் யாவரும் மடிந்தார்களே ஆதலால், இந்திரனைவென்று மூவுலகங்களையும் ஆளத்தக்க புத்திரனை தேவர் அருள்செய்யவேண்டுமென வருந்தி வேண்டிக்கொள்ள, அக்காசியபமகாமுனி

வர் தம் பத்தினியின் சோகத்தைத் தணிப்பதற்காக அவளைநோக்கிப், பிராணநாயகி! உன் கருத்தகத்தினிங்க மூவுலகங்களையும் காக்கவல்ல புத்திரனுதிக்கும்படி யான் அருள்செய்கின்றேன்; நீ இதுமுதல் ஆயிரமியாண்டுவரையில் மிகத்தூயாளாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும், சிறிதாயினுங் குறைநேரிடின் உன்னெண்ணம் நீடேறுதென்று அருளிச்செய்து, தமது திருக்கரத்தினால் பரிசித்துத் துயரையாற்றி, அவளைத் தழுவி உனக்கு மங்களமுண்டாகுகவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்து, அவ்விடம் நீங்கித் தவம்புரிய வெழுந்தருளினார்.

தனாயகர் அவ்வண்ணஞ்செய்ததும், திதியும் உள்ளமகிழ்வெய்தி அவர் திருவாக்குக்கு வழுவுதலுண்டாகாதபடி தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்திரன் இச்செய்தி கேள்வியுற்று இவள் தவத்தைக்கெடுத்துக் கருப்பத்தை யழித்துவிடவேண்டுமென வஞ்சங்கொண்டு, திதி தவம்புரிகின்ற குசப்பிலவனமெனனும் புண்ணியதலத்தில் வந்து சீடனாக்கோலம் பூண்டு திதியைநோக்கி, அம்மா! நீ தவத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றமையால் உனக்கு வேண்டிய திருப்பணிகளைச் செய்கிறேனென்று இன்சொற்களால் அவளை நம்புவித்துத் தினந்தோறும் அவளுக்குவேண்டிய தருப்பை, புஷ்பம், நீர், தீ, சமித்து முதலிய வேள்விக்குரிய கருவிப் பொருள்களை வேண்டும்போது சோர்வாராது கொடுத்தும், அவள் சிரமப்பட்டுப் படுத்திருக்குங்காலையில் அவளுடைய பாதங்களை வருடிச் சிரமத்தைத் தீர்த்தும், அவள் மிகப் பெருங்களிப்படையச் செய்தனன். இவ்வண்ணம் ஆயிரவருஷத்திற்குத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறுவருஷங்கள் சென்று பத்தாண்டு மிகுதியிருக்கையில், திதி இந்திரனைநோக்கி மகிழ்ந்து சொல்லலுற்றனள்: விண்ணவர்கோனே? நினக்குப் பலமுறைப் பகைவேந்தர்களால் இங்குவருகின்ற தென்கருதி, நினக்குத் துணையாய்ப் பகைஞர்களை வெற்றிகொண்டு உன் ராஜ்ஜியத்தை நிலைநிறுத்தற்க உனக்குத் தம்பியுண்டாம்படி உன் தந்தை யருள்செய்திருக்கிறார். இன்னும் பத்துவருஷத்தில் தம்பி உதிக்கப்போகிறான், அவனோடுகூடி நீ சுகித்து வாழ்வாய். இதன்பொருட்டே யான் நின் தந்தையிடத்தில் வரம்பெற்று இங்குத் தவஞ்செய்யாநின்றேனென்று இந்திரனுக்கு இதம்போலுரைத்து, அன்றைத்தினத்து நடுப்பகலில் சிரமத்தால் தூக்கம்மேற்கொள்ளப் படுக்கையில் கால்நீட்டுமிடத்தில் தலையையும், தலைவைக்குமிடத்தில் காலையும் வைத்துக்கொண்டு கூந்தலைமுடியாமல் தலைமயிர் காலிற் சுற்றும்படி நித்திரித்தனள். இவ்வாறு இவள் அசுசியாயிருப்பதைப் பௌலோமி மணாளன் கண்டு இவள் தூய்மையில்லாளாயிருக்கின்றமையால் சமயம் வாய்த்ததென்று மகிழ்ந்தும், இவள் இவ்வண்ணம் வீண்செருக்கடைந்து மயக்கமுற்றனளேயென்று நகைத்தும் தன் யோகமகிமையால் அவளுடலுட்புகுந்து, அக்கருவை வச்சிரப்படையால், ஏழு

கூறு செய்தனன். அது செய்தகாலையில், அக்கருவின் இனிய அழுகுரலைக் கேட்டுத் துணுக்குற்றுத் திதியுங் கண்விழித்தனள். அஃதுணர்ந்து சதக்கிரதுவும் அக்கருவைநோக்கி, அழவேண்டாம் அழவேண்டாமென்று கூறி, மீளவும் கூறுசெய்ய முயலுகையில், திதியுங் கொல்லவேண்டாங் கொல்லவேண்டாமென்று மறுக்க, உடனே ஆகண்டலன் வச்சிரபாணியாகி வெளியேவந்து திதியைவணங்கி நீ சீற்றங்கொள்ளற்க; என்மேற் குற்றமில்லை; நீ என்னைக்கொல்லத்தக்க புத்திரனைப்பெற வரம்பெற்றுத் தவஞ்செய்ததமையால் யான் சமயம்நோக்கி அதை அழிக்குங் கருத்துடையனாய் நின் பீடனுக்குக் குற்றேவல்செய்து வந்தேன். இன்றைத்தினம் நீ அசுசியாய்க் காலிடத்தில் தலைவைத்துப் பகலில் நித்திரை செய்ததமையால் யான் உன் சூலை எழுபங்காகப் பிளந்துவிட்டேன்; ஆதலால், இப்பிழையை நீ பொறுக்கவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனன்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்.

இந்திரன் திதியின் கருவைப் பிழைப்பித்துத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டது

திதி இவ்வண்ணம் எழுகூறுசெய்த கருவினைக் கண்ணுற்று மிகத் துக்கமடைந்து, இனி இந்திரன்மேற் சினங்கொள்வதினால் பயனில்லையென்று எண்ணி, இந்திரனைநோக்கி, இனியவார்த்தை சொல்லுகின்றாள். ஆகண்டலா! உன்மேல் சிறிதும் பிழையில்லை; யான் விரதங்கெட்டு அசுசியாயிருந்தமையால் நீ உய்யுமவகைதேடினாய்; யான் இதுவரையும் பிள்ளைபெறுதற்காக மிகுதியும் வருத்தமுற்றபடியால் நீ எனக்குப் பிரியமாகிய காரியமொன்று செய்யவேண்டும், இக்கருவின் எழுகூறுகளையும் காற்றின்திரள்களாய்ச் சஞ்சரிப்பவர்களாகவும், மாருதரென்னும் பெயருள்ளவர்களாகவும், திவ்விய ரூபிகளாகவும் ஆகக்கடவர்கள். இவர்களுள் ஒருவன் நான்முகக்கடவுளுலகத்திலும், ஒருவன் இந்திரலோகத்திலும், மூன்றாவான் வாயுவென்னும் பெயர்பெற்றுக் ககனத்திலும், மற்றைய நால்வரும் நான்குதிக்குகளிலும் கடவுட்டன்மையுடையவர்களாய்ச் சஞ்சரிக்கக்கடவர்கள். நீ இக்கருவை நோக்கி, (மாருத: மாருத:) என்றுரைத்தமையாலேயே இவர்களுக்கு மாருதரென்னும் பெயர் நிலைக்கக்கடவதென்றனள். என்றுரைத்த அத்திதியின்மொழியைத் தேவேந்திரன்

செவியுற்று, தாயே! நின் விருப்பின்படி இவர்கள் விண்ணவர்களாகி மூவுலகிலும் திரியக்கடவர்களென்ன வரங்கொடுத்தான். இங்ஙனம் இவ்விருவரும் தம்மில் முடிவுசெய்துகொண்டு, சுவர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்களென்று யான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஸ்ரீதசரதாத்மஜா! இத்தேசம் திதி தவஞ்செய்ய இந்திரன் பணிசெய்த இடம்.

பின்பொருகால் இக்ஷ்வாகுமஹாராஜருக்கு அலம்புஸையென்பவளிடத்தில் விசாலனென்னப்படும் ஒரு புத்திரன்தோன்றி, அரசுசெய்வதற்காக இவ்விடத்து விசாலையென்று தன்பெயரால் ஒரு நகரியைக் கட்டுவித்தனன். அவ்விசாலராஜன் குமாரன் ஹேமசந்திரனென்பவன்; அவன் புத்திரன் ஸுசந்திரன், அவன் நந்தனன் தூம்ராச்வன், அவன் தநயன் ஸ்ருஞ்சயன், அவன் சிறுவன் ஸஹதேவன்; அவன் மகன் குசாச்வன்; அவன் சுதன் ஸோமதத்தன், அவன் புதல்வன் காகுத்தன், அவன் மைந்தர் ஸுமதி, இந்த ஸுமதியென்பவரே இப்பொழுது இந்நகரில் அரசுசெய்கின்றனர். அவ்விக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய அருளினால் இவ்விசாலநகரில் உறைகின்ற அரசர்களெல்லோரும் நெடுநாள் உயிர் வாழ்பவர்களாகவும், பெருந்தன்மை யுடையார்களாகவும், பராக்கிரமமுடையார்களாகவும், தர்மபுத்தியுடையார்களாகவு மிருக்கின்றனர்கள், ஆகலில் இன்றிரவு இங்குத்தங்கி நாளைத்தினம் காலையில் ஜனகமஹாராஜனைக் காணலாமென்று அருளிச்செய்தார் விசுவாமித்திரமஹரிஷி —

సుమతిస్తు మహాతేజా విశ్వామిత్రముపాగతం
శ్రుత్వా నరవరశ్రేష్ఠః ప్రత్యుద్గచ్ఛన్మహాయశాః
పూజాంచ పరమాంకృత్వా సోపాధ్యాయస్సబాంధవః
ప్రాంజలిః కుశలంపృష్ట్వా విశ్వామిత్రమథాబ్రవీత్
ధన్యోస్మ్యనుగృహీతోస్మి యస్యమే విషయంమునిః
సంప్రాప్తో దర్శనంచైవ నాస్తి ధన్యతరోమయా

ஸுமதிஸ்துமஹாதேஜா விசுவாமித்ரமுபாகதம்
சுருத்வாநரவரச்ரேஷ்டஃ ப்ரத்யுத்கச்சன்மஹாயசாஃ
பூஜாஞ்சபரமாங்க்ருத்வா ஸோபாத்யாயஸ்ஸபாந்தவஃ
ப்ராஞ்சலிஃ குசலம்ப்ருஷ்ட்வா விசுவாமித்ரமதாப்ரவீத்
தந்யோஸ்ம்யநுக்ருஹீதோஸ்மி யஸ்யமேவிஷயம்முநிஃ
ஸம்ப்ராப்தோதர்சநஞ்சைவ நாஸ்திதந்யதரோமயா

இவர்களெழுந்தருளுகையில் அவ்விசாலநகராதிபதியாகிய ஸுமதி மஹாராஜரும் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவருடைய வருகையின் செய்தி கேள்வியுற்று, உடனே புரோஹிதர் சுஜனர்களோடு எதிர்கொண்டு வந்து

அர்க்கியபாத்தியாதிகளை யீந்து, ஆசரித்துக் கைகூப்பி நல்வரவை வினவிக் காதிநந்தன மஹாமுனிவரே! தேவர் அடியேனுடைய இருக்கை தேடிவந்து அடியேனுக்குச் சேவைசாதித்தபடியால் அடியேன் பாக்கியவானும், செய்யுங் கடமையின் பயனைப் பெற்றவனுமாயினேன், நல்வினை செய்தவர்களுக்குள் அடியேனுக்கு நிகர் யாவருமில்லையென்று அக்கௌசிகமஹாமுனிவரை மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

கௌதமமஹாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தைப் பற்றியது.

அச்சுமதிராஜரும் யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து முடிந்தபின்னர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தேசித்து, ஸ்ரீகௌசிகமஹாமுனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரே! இக்குமாரர்களிருவரும் கடவுளருக்கு ஒப்பாகிய பராக்கிரமமுடையவர்களாயும், யானை சிங்கம்போன்ற நடையுடையவர்களாயும், புலியும் மழவிடையும்போலும் வீரமுடையவர்களாயும், தாமரை இதழ்போலகன்ற திருக்கண்களை யுடையவர்களாயும், வாள், கேடயம், வில், தூணீரங்களைத் தரித்தவர்களாயும், அசுவினி தேவர்கள்போல உருவத்தில் ஒப்பிலாதவர்களாயும், இப்புவியில் சஞ்சரிக்க வேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு விண்ணினின்று வந்த தேவகுமாரர்கள் போன்றவர்களாயு மிருக்கின்றார்களே; இவ்விருவர் யாவர்? எந்த மஹானுபாவருடைய புத்திரர்கள்? பாதசாரிகளாக இங்கு வருவதற்குக் காரணம் யாது? ஆகாயத்தில் செங்கதிரோனும், வெண்கதிரோனும் தனித்தனியொளிவீசி விளங்குகின்றதுபோல இங்கு விளங்குகின்றார்கள். பிரமாணத்தாலும், இங்கிதத்தாலும், செயலாலும் ஒருவர்கொருவரே நிகர்பவராகத் தோற்றுகின்றார்கள். இவ்வித திவ்யமஹிமையுள்ளவர்கள் இக்கோரமாகிய கடத்தலரிய வழியைக்கடந்து வருவதற்குப் பயன் யாது? இவர்களது தன்மையை உள்ளபடி உணரவிரும்புகின்றேன், கருணைபுரிந் தருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று வினவினர். அவ்வாறு வினவப்பெற்ற மெய்த்தவமஹாமுனிவரும் இவர்களுடைய குலமுறை முதல் அங்குவந்தவரையும் நடந்த சரித்திரம் யாவும் அருளிச்செய்யச் சுமதிமஹாராஜரும் அதுகேட்டுமிகுதியும் குதூஹலமடைந்து, தம்மரபினரெனவும், சுற்றத்தாரெனவும், இளமைப்பருவமுடையவர்களெனவும், தாடகைமுதலிய நிசாசரர்களைக்கொலை

புரிந்து, உலகத்து இடர்களைக் களைந்தவர்களெனவும், பரிவோடு தக்கந் விதியின்படியே உபசரித்துக் கொண்டாடினர். ஸ்ரீராமபிரானும் இளையபெருமாளும் அவர்செய்த உபசாரத்தை ஏற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து அன்றிரவு அப்புரியிலேயே வசித்து, மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டு மிதிலாநகரை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது அம்மிதிலையைக் கண்ணுற்ற முனிவர்கள் யாவரும் நன்று நன்றென்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து செல்லாநிற்கையில் வழியில் அம்மிதிலையருகில் ஒரு வனத்திற் பழையதோ ராச்சிரமத்தைக் கண்டு விசுவாமித்திர தபோநிதியை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இவ்விடம் ஆச்சிரமம் போலத் தோன்றுகின்றது; இஃது யாருடையது? இங்கு ஒருவரையுங் கண்டோமில்லையே, இதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று சக்கரவர்த்தி திருமகனார் வினவக் காதிநந்தனயோகியும் அதற்கு விடையருளிச் செய்பவராயினர்.

கேளாய் அசுரமர்த்தனா! இதன் சரித்திரத்தை இயம்புகின்றேன்; முன்பு ஒருகாலத்தில் இவ்வாச்சிரமத்தில் கௌதமனென்னும் மகாமுனிவர் அகலிகையென்னும் தம் பத்தினியோடு தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒருநாள் தேவராஜன் அவ்வகலிகையைக் கண்ணுற்று மதிமருண்டு இவளுடன் புணரவேண்டுமென்று தாபமுற்றுப் பிறந்த சமயம்பார்த்து, அக் கௌதமமுனிவரைப்போல வேடம்பூண்டு அப்பெண்ணரசியினருகில் வந்து பெண்மணியாகிய அகலிகையே! யான் இப்பொழுதே நின்னைப் புணரவிரும்புகின்றேன், காமபக்ஷத்தாற் பற்றப்பட்டவர்கள் காலத்தை எதிர்பாரார்களன்றோ? ஆதலால், இப்பொழுதே நீ இசைந்துடம்பட்டு மகிழவேண்டுமென்று பலவாறு வேண்டக்கெஞ்ச, அகலிகையும் இவன் தேவேந்திரனே; என்நாயகரைப்போல வேடம்பூண்டு வந்தனனென்று சிலகுறிகளாலுணர்ந்தும், தேவர்களரசனே வந்து தன்னை விரும்புகின்றனனென மதிமயங்கி அவன் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அவனுடன் கூடி இன்பத்தை யநுபவித்துப் பெருமகிழ்வுகொண்டு, தேவர்கோனே! யான் செய்தற்குரிய கடமையை உம்மாலே செய்து முடித்தவளாயினேன் இனி இவ்விடம்விட்டு விரைந்து செல்லக்கடவீர், என் கணவர் இதை யறிவாராயின் சாபமிட்டு இருவரையும் நிலைகுலையச்செய்வார் ஆதலால், அவர் கண்டுணராது என்னையும் உம்மையும் பாதுகாத்துக்கொள்ளக்கடவீரென்று சொல்ல, அது கேட்டுவிண்ணவர்கோனும் அகலிகையைநோக்கி மங்கையர்க்கரசியே! யானும் உன்னால் நலமிகப்பெற்றுகந்தேன், இனியான் வந்தவழியே நோக்கிச் செல்கின்றேனென்று கூறி, விடைபெற்றுக் கௌதமருடைய வருகையைக் குறித்து மனத்தில் அச்சங்கொண்டு விரைந்து அவ்வாச்சிரமத்திற்குப் புறம்பே வருகையில், எதிரில் வருகின்ற தேவதானவாதியராலுங் கெடுசெய்ய முடியாத தவச்சிறப்புற்ற கௌதமமஹாரிஷியைக் கண்டு அச்சுற்று, நலங்குலைந்து தன்னொளியிழந்தவனாயினன். உடனே கௌதமமஹாமுனிவரும்

தம்முடைய வேடந்தரித்த இந்திரனைக் கண்டு, யோகமஹிமையால் இவனது தீச்செயல்களையுணர்ந்து கடுஞ்சினங்கொண்டு இவனை நோக்கி அடா! புலனறிவற்றவனே! நீ உன்மத்தனாகிச் சிறிதும் அறத்தினெறியையுணராமல் என்னுடைய வேடம்பூண்டு நல்லறிவாளர் செய்தற்கரிய இத்தீச்செயலை நீ செய்தமையால் காமத்தைப் பெருக்குகைக்குக் காரணமாகிய அண்டங்களிரண்டும் அற்று அலிபோலாகக்கடவையென்று சாபமிட, உடனே இந்திரனுடைய அண்டங்களற்று வீழ்ந்தன. அவ்வாறு இந்திரனைச் சபித்து அகலிகையையும் பார்த்து அடி தீயொழுக்கமுடையாளே! நீ என் வேடங்கொண்டவன் இந்திரனென்றுணர்ந்தும் மதிகெட்டு மனந்துணிந்து கொடிய செயலுக்கிசைந்தமையால் நீ இங்குப் பல்லாயிரயாண்டு சிலையாகி உண்டியென்பதின்றிக் காற்றையுண்டு, இப்புழுதியிலேயே புரண்டுகொண்டு எல்லாப் பூதங்களுக்குந் தோன்றாமல் விழுந்திருக்கக்கடவை. எப்பொழுது இவ்விடத்திற்குப் பரப்பிரஹ்மமாகிய ஸ்ரீபரந்தாமா ஸ்ரீரகுகுலதிலகராய ஸ்ரீதசரதச்சக்கரவர்த்தி திருக்குமாரராகத் திருவவதரித்து எழுந்தருளிவருவாரோ அப்பொழுது அவருடைய ஸ்ரீபாததூளியால் புனிதையாவாய்

తస్యాతిథ్యేనదుర్వృత్తే లోభమోహవివర్జితా
మత్సకాశేముదాయుక్తా స్వంవపుర్ధారయిష్యసి

தஸ்யாதித்யேந துர்வ்ருத்தே லோபமோஹவிவர்ஜிதா
மத்ஸகாசே முதாயுக்தா ஸ்வம்வபுர்தாரயிஷ்யஸி

எம் அரும் பெருங்கடவுளாகிய ஸ்ரீராமபிரானை வழிபட்டுப் பூசைசெய்து அதனால் சோகமோஹங்களைத் தீர்ந்து, இயல்பாகிய உருவைப்பெற்று உவந்து என்பால் சேர்ந்து மகிழ்வடைவாயென்று தாம் இட்ட சாபத்திற்கு முடிவுங் கூறி, இவ்வாச்சிரமத்தைவிட்டுச் சித்தசாரணர்களால் வணங்கத்தக்கதாய், பெறலரும்பேறு பயக்கத்தக்க இமயமலையின் சிகரமடைந்து தவஞ்செய்தலுற்றனர்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

அஹலிகை சாபந்தீர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைப் பூசித்தது.

பிறகு இந்திரன் "அடாது செய்தவன் படாது படுவான்" என்பதற்கிசைய அண்டமற்று வெட்கமுற்று வண்ணமிழந்து தலையிறங்கிக்கொண்டு அக்கினி

முதலாகிய ஸுராஸுர கின்னரஸித்த சாரணமுனிகணங்களை நோக்கித் தேவர்களே! யாவராயினுமொருவர் கடுந்தவமியற்றின் அதை எவ்விதத்திலாயினுங் கெடுப்பதே நஞ்செயலாதலால், இதுகாலையில் கௌதமமாமுனிவர் தவத்திலிருந்தமையால் உங்களுக்காக அதைக்கெடுக்க முயன்று, ஒருபாயத்தால் அதனைக்கெடுத்து, அவரிட்ட சாபத்தால் அண்டமிழந்து அலிபோலாயினேன். அவரைச் சாபமிடுவித்து அவர் தவத்தைக் கலைத்துவிட்டேன்; ஆகலால் நீங்களெல்லீர்களுமொன்றுசேர்ந்து உங்களுக்கு நன்றிசெய்த என்னை அண்டமுடையவனாகச் செய்யக்கடவீர்களென்று விண்ணவர்களை வேண்டிக்கொண்டனன். அவ்வானவர்களும் அவ்விந்திரன் மொழியைச் செவியுற்று, அவ்வெல்லோரும் பிதிர்தேவர்பாற்சென்று பிதிர்தேவர்களே! நமக்குப் புகலாகிய வலாரி நம்காரியத்தின்பொருட்டு அண்டமிழந்தவனாயினன் ஆகலால் யாகங்களில் உமக்கு யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டிய மேஷத்தின் அண்டங்களைக் கொய்து சுரமன்னனுக்குப் பொருந்துவிக்குங் கடமையுடையீராயின், நீங்களிங்ஙனம்பெறுதி அண்டமற்ற அஜங்களையே வேள்வியிலுண்ணக்கடவீர்கள் இவ்வாறு செய்வீர்களாயின், உமக்கும் எமக்கும் யாகம்பெற்றுப்பொருந்தும் குறைவில்லாப் பெருமகிழ்ச்சி சிறக்குமென்றுரைசெய்தனர்கள் உடனே பிதிர்தேவர்களும் அதற்குடன்பட்டு அவ்யாட்டின் அண்டங்களைக் கொய்து இந்திரனுக்குப் பொருத்தினர்கள் சநகாரத்திருத்தோன்றலாகிய ஸ்ரீராம! அப்பணஞ்செய்தது முதல் பிதிர்தேவர்களை நோக்கி நடத்தும் வேள்விகளில் யாகத்தினது விருஷணங்களைத் துணித்து மற்றைய உறுப்புகளைப் பானஞ்செய்து ஹோமஞ்செய்து வருகிறார்கள். பிதிர்தேவர்களும் அவ்வண்டமற்ற யாகத்தின் பயனைத் தருகின்றார்கள் இந்திரனும் அந்த முதல் மேஷவிருஷணனாயினன். பதிதபாவனனாகிய ஸ்ரீராமசந்திர! இவ்வாச்சிரமத்துக்குட்புகுந்து கௌதமமஹாயோகியின் மனையாட்டியாகிய அகலிகையின் சாபத்தைத் தீர்த்து இவளைத் துயரக்கடலினின்றுங் கரையேற்றக்கடவையென்றருளிச்செய்தனர் இவ்வாறருளிச்செய்த விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரது மொழியை ஸ்ரீரகுகுலநந்தனர் திருச்செவிசாத்தி இளையபெருமாளுடன் கௌசிகமஹாமுனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்துக்குட்புகுந்து, தவமேன்மையால் சிறந்து விளங்குகின்றவளாயிருப்பினும், வானவர் தானவர் முதலானோர்க்குங் காணற்கரியவளும், நான்முகக்கடவுள் படைக்குந்தொழிலில் தனக்குள்ளதாகிய புலமையனைத்தையும் ஒருவழிப்படுத்தி ஊக்கத்தோடு நெடுநாள் முயன்றுபடைத்தனனென்னும்படி யாவரும் அவாவத்தக்க உருவமுற்றவளும் தேவமாயைபோலவும், அணிகளால் அணியப்பட்டுக் கார்முகிலிடையில் தங்கிய வெண்பிறைபோலவும், நீரில் தோற்றுகின்ற பிரதிபிம்பக்கதிரவனைப்போலவும் விளங்குகின்றவளும், கௌதமமுனிவர் மாற்றத்தால் மூவுலகத்தாருடைய கண்களுக்

கும், தாம் திருக்கண்மலர்சார்ந்தவரையும் புலப்படாதவளுமாயுள்ள அகலிகையைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்தனர். உடனே அகலிகையும் சாபமொழிந்து தன் மெய்யுருவைப் பெற்றெழுந்திருக்க, பெருமாள் இளையபெருமாளிருவரும் இவளை எல்லோரும் வணக்கம்புரியத்தகும் நிலைமையாயினளென்பதை யாவருக்கும் அறிவிப்பதன் பொருட்டும், அறத்தை நிலைநிறுத்தற்குக்கொண்ட கோலத்தின்பொருட்டும் அவளை வந்தனஞ்செய்தனர்கள். அகலிகையும் தன் பதியின் சொல்லைக் கருதினள். இப்புரமபுருடரே ஸ்ரீரகுநந்தனரெனத்தேறி, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரையும் பூசித்தனள். எம் அரும்பெறலடிகளாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் அவள் உட்பரிவோடியற்றிய அர்க்கியபாத்தியாதியாகிய பூசனைக்குத் திருவுளம் பேரவுகந்து, ஏற்றுக்கொள்ளுகையில் ஆகாயமுற்றும் வானவர்கள் நிறைந்து துந்துபி முழக்கி மலர்மழை பெய்து மங்கலம்பெருக மங்கலம்பெருகவென அகலிகையைப் பூசித்தனர்கள். கௌதமமஹாயோகியும் யோகஞானத்தால் இச்செயல் யாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து, தம் உறைவிடத்தை அணுகிய அகலிகையை அங்கீகரித்து ஆதரித்து, ஸ்ரீரகுநாதரைப் பூசனைசெய்து, மனைவியுடன் தவஞ்செய்வாராயினர். ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனாரும் கௌதமமஹாமுனிவர் இயற்றிய பூசனையைப்பெற்று மகிழ்ந்து யாவருடனும் மிதிலாநகர்நோக்கி எழுந்தருளினர்.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண விசுவாமித்திர ஜனகசதாநந்தர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்ணுற்று யோகக்ஷேமம் விசாரித்துக் கொள்வது

அநந்தரம் ஸ்ரீதசரதநந்தனர் இருக்கம்பியாரோடு காதிநந்தனரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்துக்கு வடகிழக்கிற்சென்று ஜனக மஹாராஜர்செய்யும் யாகசாலையையடைந்து விசுவாமித்திரமகாயோகியை நோக்கி ஸ்வாமீ மெய்த்தவரசெல்வரே! இந்த ஜனகமஹாராஜருடைய யாகசாலை வேள்விக்குரிய கருவிகளால் நிரம்பப்பெற்று, பலதேசங்களினின்றும் வருகின்ற வேதியர்கள் வீற்றிருக்கத்தக்க அநேகமாயிரம் பர்ணசாலைகளாலும், அவ்வண்ணம் வந்திறங்கிய முனிவர் முதலானோ

தேவர்கள் அறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, மறவொழுக்கத்தைக் கடிபவராக இருந்தும், பிறர்செய்யும் தவவொழுக்கத்துக்குக் கேடுசெய்வது என்னெனின் எவராயினும் தவம்புரிவாராயின் முடிவில் வரம்பெற்றுத் தம் பட்டத்துக்கு வருவார்களென அச்சுற்று அங்ஙனம் புரிகின்றனரென்றுணர்க.

ருடைய வண்டிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டு மிகுதியும் பெருக்கமிப்பை விளைவிக்கின்றது; நாம் எங்குத் தங்கவேண்டுமோ அதை ஆஜ்ஞை செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தருளுகலும், அபிராமரிஷியும் ஸ்ரீகாகுத்தருடைய மாற்றத்தைக் கேட்டருளிக்கூட்டமின்றி ஏகாந்தமாயும், நீர் நிலைவுமுள்ள இடம்பார்த்து விற்றிருந்தனர். ஜனகமகாராஜா விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் எழுந்தருளிய செய்தி கேள்வியுற்று சதாநந்தர்முதலிய புரோகிதர்களோடு ஆக்கிய பாத்தியாதிகளை எடுப்பித்துக்கொண்டு அம்முனிவர் விற்றிருக்குமிடத்துக்கு வந்து விதியின்படி பூசைசெய்தனன்: அவ்வாராதனையைக் கௌசிகமஹாமுனிவரும் ஏற்று, யாஜ்ஞவல்க்யாநந்தேவரஸி! உமக்குக் குசலமா? உம்முடைய யாகமும், யாதோரிடையூறுமில்லாமல் நடக்கின்றதா? என்று ஜனகமஹாராஜனை வினவி பின்னர்முறையே சதாநந்தர்முதலிய முனிகணங்களையும் நோக்கிக் குசலங்களை வினவியபின், அம்மிதிலாநகரபூபாலகர் விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரை முனிவர்களோடு ஆசனத்தில் விற்றிருக்கவேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ள, அம்முனிவரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி மற்ற முனிகணங்களோடு ஆசனத்தில் முறையே விற்றிருந்தார். விதேஹராஜரும் சதாநந்தரியரோடு ஆசனத்தில் விற்றிருந்து கௌசிகரை நோக்கி ஸ்வாமி காதிநந்தனரே!—

అద్యయజ్ఞసమృద్ధిర్మే సఫలా దైవతైః కృతా
అద్యయజ్ఞఫలంప్రాప్తం భగవద్దర్శనాన్మయా

அத்யயஜ்ஞஸம்ருத்திர்மே ஸபலா தைவதை: க்ருதா
அத்யயஜ்ஞபலம்ப்ராப்தம் பகவத்தர்சநாந்மயா

பகவானாகிய தேவருடைய தரிசனத்தால் இப்பொழுது தான் என் வேள்வி குறைவிலதாக என்குல தெய்வங்களால் செய்யப்பட்டதாயிற்று; இப்பொழுதே யாகத்தின் பயனும் என்னால் பெறப்பட்டதாயிற்று. தேவர் அடியேன்செய்யும் யாகசாலைக்கு எழுந்தருளினமையால் அடியேன் புனிதனும், தேவர்கருணையைப் பெற்றவனுமாயினேன். அடியேன் செய்யத் தொடங்கிய இவ்யாகம் முற்றுப்பெற இன்னும் பன்னிரண்டுநாளெல்லும். அப்பொழுது ஹவிர்ப்பாகம் பெற்றுக்கொள்வதற்காக விண்ணவர்கள் வருவார்கள், அவர்களைத் தேவர் கடாக்ஷித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை மனமும் கண்களும் குளிரக்கண்டு வியப்படைந்து, ஸ்வாமீ காதிநந்தனரே! இவ்விரண்டு இளைஞர்களும் தேவருக்கு நிகராகிய பராக்கிரமமுள்ளவர்களாயும், மத்தயானைபோன்ற நடையும், சிங்கம்போன்ற பார்வையுமுள்ளவர்களாயும், புலிபோலவும், இடபம்போலவும், பகைஞர்மேற்சென்று போர்செய்தற்குரியவர்கள்

யும், தாமரை இதழ்போல அகன்ற திருக்கண்களையுடையவர்களாயும், கட்க சார்ங்க நிஷங்க தாரிகளாயும், இவ்வரணியங்களைக் கண்ணுறக்கருதி, விண்ணுலகம்விட்டுவந்த தேவகுமாரர்கள்போலவு மிருக்கின்றமையால், இம்மஹாபுருஷர்கள் அரசிளங் குமாரர்களைப்போலத் தோற்றுகின்றார்களே ; இப்பெருந்தகைச் சிறுவர்கள் சீபாதங்கள் சிவப்பேறநடந்து இக்கானகம் வருவதற்குக் காரணம் யாது? இவர்கள் புத்திரர்களைப் பெற்றவர்களில் எவனை உயர்ந்தவனுக்குச் செய்கின்றனர்கள். இவ்விருவரும் எல்லாவிதத்திலும் ஒருவனையொருவர் ஒப்பவராகவும், காகபக்ஷங்களை யுடையார்களாகவும் சந்திரசூரியர்களைப்போல விளங்குகின்றனர்களே. இவர்களுடைய வரலாற்றை யருளிச்செய்யவேண்டும்; இதனைக் கேட்கவிருப்பமுடையவனாக விருக்கின்றேனென வினவினர். அவ்வினாவைத் திருவுள்ளத்துக்கொண்ட கௌசிகமஹாமுனிவர் வைதேகரைநோக்கி, ஜனகமகாராஜரிஷியே! இவர்கள் அயோத்திமாநகரத்துக்கு இறைவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியார் செல்வப்புதல்வர்கள், என் வேள்விக்கு இடையூறு ஒழிவிலாது செய்துவந்த நிசாசரர்களைக் கொலைபுரிவிப்பதற்காக இவர்களை உடன்கொண்டுவந்து தாடகையையும், மாரீசாதியரையும் கொலைபுரிவித்து, வேள்வியை முற்றுவித்துச் சித்தியடைந்து, உம்முடைய யாகத்தைக் காணும்பொருட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுவருகையில் வழிநடுவில் கௌதமமகாமுனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்தோம். அங்குச் சாபத்தால் கல்லாகவிருந்த அகலிகையையும், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சீபாதத்தூளியால் சாபந்தீர்ந்து தன் கணவருடன் சேர்ந்து மகிழ்வுற்றனள். உம்மிடத்திலிருக்கின்ற சங்கரசராசனத்தைக் கண்ணுற்று நாமெண்ணிடவேண்டுமென என்னோடு இவ்விருவரும் இங்குவந்தனரென்று இவ்வாறு அருளிச்செய்தனர்

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சதாநந்தர் விசுவாமித்திரமகாமுனிவரது மஹிமை கூறியது.

விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டுக் கௌதமமகாமுனிவருக்கு மூத்த குமாரராகிய சதாநந்தமஹாமுனிவர் பேருவகைகொண்டு ஸ்ரீராமபிரானும் ராமானுஜரும் வீற்றிருப்பதைக் கண்ணாரக்கண்டு, கௌசிகமஹாமுனிவரே! அடியேனுடைய தாயாரை இந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கட்புலனாக்கியருளினீரா? எனதாயும் சாபந்தீர்ந்தெழுந்து இப்பரமபுருஷனுக்குக் கனிகிழங்கு முதலியவைகளால் பூசனைசெய்தனளா? என்தாயின் திறத்தில்

இந்திரன்செய்த தீச்செயலை இவ்விருவருக்கும் அருளிச்செய்தீரா? அடியேன் பிதாவுங் கோபந்தணிந்து என் அம்மனையை ஆதரஞ்செய்தனரா? என்றிவ்வாறு வினவினர். அதுகேட்டு விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் சதாநந்தயோகி! யாது யாது செய்தற்குரியதோ அதையதைத் தவறாமல் தக்கபடி செய்தேன்; உம்முடைய ஜனனி சாபம் நீங்கினவளாய் உம்முடைய பிதாவோடு சேர்ந்து, பிருகுபுத்திரராகிய ஜமதக்கினிமகாமுனிவரைப் பிரியாமலுடனுறையுமிரேணுகையென்னும் பரசுராமன் தாய்போல விளங்குகின்றனளென்று அருளிச்செய்தனர். அதுகேட்டுச் சதாநந்தர் பெருமகிழ்வுகொண்டு ஸ்ரீகௌஸல்யாகுமாரரை நோக்கி இயம்புகின்றனர். மனுகுலதிலகராகிய ஸ்ரீராமசந்திரரே! உமது வருகை நல்வருகையாகக் கடவது. தெய்வவசத்தால் நீர் இங்கு எழுந்தருளலாயிற்று. இவ்விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரை முன்னிட்டுவந்தமையால் உமக்குச் சித்தியுஞ் சிறப்புக் குன்றாது வளரும். இவர் முன் ராஜரிஷியாக இருந்து தம் தவத்தின் மேன்மையினாலே பிரமமுனியாயினர். ஆதலால் இவரை ஒப்பவராயாவருமிலர், இவரே உமக்குத் தஞ்சம், மெய்ப்பெருந்தவத்தினராகிய இக்குசிகுலோத்தமரே உம்மைக் காக்கும் முயற்சிபெற்றிருக்கின்றமையால் உம்மினும்பாக்கியவான்களியாவருளர்? இவருடைய சரித்திரத்தை நடந்தவண்ணங்கூறுகின்றேன். சதுர்முகக்கடவுளுக்குக் குசனென்கிற ஒரு சற்புத்திரரிருந்தார். அக்குசருக்குக் குசநாபனென்னப்படுமொரு குமாரர் அறத்தின்வழியேசெல்லுமுணர்வுடையராயும், மிக்க ஆண்மையும், தோள்வலியுமுடையராயுமிருந்தனர். அக்குசநாபருக்குக் காதியென்னும் மைந்தனர் மிக்க புகழ்பெற்று இவ்வுலகத்தைப் பாதுகாத்துவந்தனர். பின்பு இவ்விசுவாமித்திரர் அவதரித்துத் தம் தாதை முதாதை முதலியோரைத் தொடங்கி வந்தமுடியைத் தரித்துப் பார்முழுதும் நீதிவழுவுதலில்லாமல் செங்கோல் நடாத்திப் பரிபாலனஞ்செய்துவந்தார். அவ்வாறு அநேகமாயிரவருஷம் தரணியாண்டுவருகையில் ஒருகால் தாரணிமுழுதும் வலமாக வரவேண்டுமென்று தேர் யானை குதிரை காலாளாகிய நால்வகைப் படையோடு புறப்பட்டுப் பற்பல நாடுநகரங்களையும், நதிநதங்களையும், மலைமேடு காடுகளையுங் கடந்து, பலமுனிவர்களது ஆசிரமங்களையுந் தாண்டி, மலர் காய்கனிநிறைந்து தழைத்தோங்கிய தருக்களால் சூழப்பட்டதும், பலவகைப்பசுபறவைவிலங்குகள் திரியப்பெற்றதும், சித்தசாரண தேவதானவகந்தர்வகின்னரபன்னகாதியர்களால் பூசிக்கப்பட்டதும், புல்லையும், காற்றையும், சருகையும், கிழங்கு வேர் கனிகளையுமுண்டு ஐம்புலன்களையும் வென்று, சீற்றத்தை முற்றுங்கெடுத்து, ஜபதப

ஹோமங்களைச் செய்து, ஹம்ஸ பரமஹம்ஸ பகூதக குடீசக வானப்ர ஸ்த வைகாநஸ வாலகில்யாதியாகிய பலபல பெயர்களைப்பெற்று, ராஜரிஷி பிரமரிஷி தேவரிஷிகளாகிய அந்தணர் குழுவால் வசிக்கப்பட்டதும், பிரம லோகமோ எனக்கண்டோர் ஐயப்படத்தக்கதுமாகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவ ரது ஆசிரமத்தைத் அணுகிக் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்தார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டமஹாமுனிவர் விசுவாமித்திரரை ஆதித்தியத்துக்கு நிருத்தியது.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர் வசிஷ்டாசிரமத்தை அணுகி, அங் குத் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த அருந்ததிமணாளரைக்கண்டு விநயத் தோடு தலைவணங்கி நிற்க, அம்முனிவரும் இவரைநோக்கி, நலவரவை வினவி, ஒரு தவிசில் வீற்றிருக்க நியமித்து, அவர் உட்கார்ந்த பின்னாக கிழங்கு கனி முதலியவற்றால் விதி முறைப்படி உபசரித்து ஆதரம் செய்தருளினார். இம்மெய்த்தவ மஹாமுனிவரும் அம்முனிவர்செய்த பூசனைகளைப் பத்தியோடு ஏற்றுக்கொண்டு, வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கி, தேவருடையதவமும், அக்கினிஹோத்திராதிகளாகிய வைதிக கருமங்களும், சீடவர்க்கமும் யாதேனுமோர் குறைவுமின்றி மேன்மை பெற்று வருகின்றனவா? மற்றும் தேவருடைய ஆசிரமத்திலுள்ள மரஞ்செடி மிருகபக்ஷிகளும் குசலமா? என்று வினவ, வசிஷ்டமஹா யோகியும், யாவையும் குசலமென்று மறுமொழியருளிச்செய்து, விசுவா மித்திரமஹாராஜரே! நீர் குசலமா? அறத்தினெறி வழுவாது நீதி நடாத்திக் குடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றீரா? படைவீரர்களும் நன்கு பாது காக்கப்பட்டு, உம்முடைய ஆணைக்குள் அடங்கி நடக்கின்றார்களா? பகை யரசர்கள் யாவரும் உம்மால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந் திருக் கின்றார்களா? உம்முடைய சிறுவர், நட்பினர் மனைவி முதலியோர் களும் சுகித்திருக்கின்றனரா? உமது பொருள் வைப்புகளும் பொருளின் திரளால் நிறைந்திருக்கின்றனவா? என்று வினவ, அதற்கு இம்மாதவத் தினரும் தேவருடைய கருணையினாற் சிறிதுங் குறைவென்பதின்றி யா மெல்லோரும் தக்கவாறு சுகித்து நடந்து பெருகி வருகின்றன மென்று மறுமொழிகூறினர். இங்ஙனம் இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் நெடும் பொழுது விநோதமாகப் பற்பலவாறு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து, முடிவில், வசிஷ்டர் இவ்விசுவாமித்திரரை நோக்கி, மஹாராஜரே!

இப்பொழுது ராஜன் பரிவார சேனைகளுக்கும், உமக்கும் ஆதித்தியஞ் செய்ய விரும்புகின்றோம். நீர் அறவொழுக்கமுடையாராகிய அரசர் கையாலும், என்னாச்சிரமந்தேடி அதிதியாகவந்தமையாலும், நீரே பூசை பெறுதற்குரியர்; ஆதலால் நீர் எம்மால் செய்யப்படும் விருந்தினை ஏற்றுச் செல்லக்கடவீரென முகமலர்ச்சி யுடையாராய் அருளிச்செய்தனர். அம்மாற்றத்தைச் செவியுற்று இவ்விசுவாமித்திர மஹாயோகியும் தேவர் பரிவுடையீராயருளிச்செய்த இனிய சொற்களாலே யான் பூசனையை ஏற்றுக்கொண்டேனாயினேன். தேவருக்கு இக்காட்டில் கிடைக்கத்தக்க கந்தமூல பல ஜலங்களினாலே யானே பேரவுகந்தேன். கருதியவற்றையெல்லாம் இங்கிருந்தவண்ணமே இருந்து வருவிக்கத்தக்க திறமுள்ள தொண்டனென்றோ? தேவரைப் பலவாறாக ஆராதனை புரியவேண்டும், தேவருடைய சேவையே அடியேன் மனக்குறைவகற்றிச்செய்ய வல்லது. இனி அடியேனைப் பரிவோடு கடைக்கணித்து விடைகொடுத்தனுப்பக் கடவீரெனப் பணிவாக மொழிந்தனர். வசிஷ்டமஹாமுனிவர் அம்மொழிகளைக் கேட்டருளி, நீர் அவசியமாக என்னுடைய ஆதித்தியத்தைக் கைக்கொண்டே பின் செல்லக் கடவீரென, மீண்டும் பலவாறுரைத்து, அவரை யுடன்படுத்திப் பேருவகை கொண்டனராய்க் காமதேனுவை யழைத்து, அதை நோக்கி, விண்ணுலகத்துப் பசுவே! யாம் இவ்விசுவாமித்திரப் பேரரசருக்கும், அவரது ஏவலாளருக்கும், படைவீரருக்கும் அதிதிபூசைசெய்யக் கருத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். நீ எம்மாற்றத்தின்படி இவர்கள் யாவருக்கும் தித்திப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, காரப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு என்னப்படும் நல்ல அறுசுவையுண்டிகளையும், விரைவாகப் படைக்கக்கடவை. அறுவகைச்சுவைகளில் எவரெவர்க்கு எது எது விருப்போ அதையதைக் குறைவின்றி நிறைவாக உவந்து ஈயக்கடவை. உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன என்னப்பட்ட பலவகையுணவுகளையும் உண்டுபண்ணி யாவரையுங் களிப்புறச் செய்யாயென்று ஆஜ்ஞை செய்தருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

**விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் பரிந்திட்ட உண்டிகளை யுண்டு
காமதேனுவை யாசித்தது.**

ஸ்ரீரகுநந்தனரே! இவ்வண்ணம் வசிஷ்ட பிரமரிஷியால் கட்டளையிடப்பட்ட தேவசுரபி உடனே விசுவாமித்திரமஹாராஜரது சேனைகளில்

யார் யாருக்கு யாது யாது வேண்டுமோ அவரவர்க்கு அதனை அதனை நிறைவாகப் படைத்துத் தந்தது; அவர்களுள் சிலருக்குக் கருப்பஞ்சாற்றையும், சிலருக்குத் தேனையும், சிலருக்குப் பொரியையும், சிலருக்குப் பலவகை மதுவையும், மற்றுஞ்சிறந்த பானவஸ்துவையும், மிக்க அறுசுவை யுணவுகளையும், 'அப்பொழுதே சமைத்தனபோலச் சூடுகை யாறாமல், மலைகளைப்போலக் குவிந்த அன்னக்குவியலையும், அதற்குத் தக்க பருப்பு, பொரியல், வறல், தீயல், துவட்டல், பச்சடி முதலிய பற்பல கறி வகைகளையும், தயிர், மோர், பால், நெய், பானகம் முதலிய உணவின் வகைகளையும், இவற்றை எல்லாம் அந்தந்தற்குரிய பலவகைப் பொற் கலங்களையும் செய்தமைத்தீந்தமையினால், விசுவாமித்திரப் புரவலர் முதலிய யாவரும் வயிறாரவுண்டு மனநிறைவடைந்து களிப்புற்றிருமாந்தவர்களாயினார்கள். இவ்வாறு விசுவாமித்திரமஹாராஜரும், புத்திரர்களும், மித்திரர்களும், படைத்தலைவர்களும், படைவீரர்களும், மற்றும் பலரும் குறைவின்றி உண்டு களித்தபின், காதிநந்தனர் பெருமகிழ்வோடு வசிஷ்டமஹாமுனிவரைத் துதிசெய்து உரைக்கலுற்றார்: வசிஷ்டமஹாயோகியே! அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்துக்குத் திருச்செவிசாத்தியருளக்கடவீர்.

రత్నంహిభగవన్నేత ద్రత్నహారీచపార్థివః
తస్మాన్మేశబలాందేహి మమైషాధర్మతోద్విజః

ரத்நம்ஹிபகவந்நேதத் ரத்நஹாரீசபார்திவ:
தஸ்மாந்மேசபளாம்தேஹி மமைஷாதர்மதோத்விஜ:

வசிஷ்டபகவானே! இக்காமதேநுவானது உலகத்துக்கு இன்றியமையாத சிறப்புவாய்ந்தபொருள், உலகத்தில் சிறந்தபொருளை அரசனே கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தக்கவன், அவனே அவ்வுயர்பொருளும், இவ்வறத்தின் முறைப்படி இவ்வுயர்ந்த பசு என்னும் பொருளையன்றி, முற்றத் துறந்த வேதியராகிய உமக்கு உரியதன்று; ஆதலினால் இதை எனக்குக் கொடுத்துவிடக்கடவீர். அன்றியும் உமக்கு இவ்வொரு பசுவின் பொருட்டு இலக்ஷம் பசுக்களை யளிக்கின்றேனென்றனர். இங்ஙனம் விசுவாமித்திரப்புரவலர் கூற, வசிஷ்டமஹாமுனிவர் கேட்டு, விசுவாமித்திரமஹாராஜரே! நீர் தருவன நூறாயிரம் பசுக்களே அல்ல; பலகோடி பசுக்களாயினும், யானோ இத்தெய்வப்பசுவைக் கொடுப்பதில்லை; நற்குண நற்செய்கையுள்ள பாகவதனைவிட்டுக் கீர்த்தி எவ்வண்ணமகலாதோ அவ்வண்ணம் இக்காமதேநுவும் என்னைவிட்டுப்பிரிவதன்று; இக்கட்வுட்பசுவினால்தான் ஹவ்யகவ்ய பிராணாஹுதி பலிஹோமாக்கினி ஹோத்திர தருப்பண ஸ்வாஹாகார வஷட்கார முதலிய சகல கருமங்களும் குறைவின்றி நடக்கின்றன. எமக்கு எல்லா வித்தைகளும், எல்லாப்பொருள்களும், எல்லாக்களிப்புகளும், இப்பசுவேயன்றி வேறில்லை; மற்றும் பல காரணை

களாலும், இப்பசுவை உமக்குக் கொடுப்பதில்லையென்று மறுத்துரைத்தனர். அதுகேட்டு இவ்வேந்தர், சினங்கொண்டு அம்முனிவரைநோக்கி, வசிஷ்டமஹாமுனிவரே! பொற்சங்கிலி, நவரத்தினப்பணிகள், கிம்புரிப்பூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பதினாலாயிரம் மதயானைகளையும், நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகளைப்பூட்டித் தங்கமணிகளால் கணகணவென்று ஒலிசெய்கின்ற எண்ணூறு பொற்றேர்களையும், சிந்துபார ஸீகாதிதேசங்களிலுண்டாகி உத்தம்சாதியாகிய பதினாயிரம் அசுவங்களையும், நானாவித நிறமமைந்த முகலிற்றுக் கன்றுகளுள்ளவையும், மிகுதியும் பால் சுரப்பனவுமாகிய ஒருகோடி வெள்ளைப்பெரும் பசுக்களையும், யானுமக்குத் தருகின்றேன், இவ்வொரு காமதேநுவைமாத்திரம் எனக்கு நீர் கொடுக்கக்கடவீர் இவையுமன்றி எவ்வளவு இரத்தினங்களையாயினும், எவ்வளவு தங்கங்களையாயினும், மற்றும் எப்பொருள்களையாயினும், நீர் பெறவிரும்பிய எப்பொருளையாயினும் அளிக்கின்றேன். இப்பசுவைமாத்திரம் நீர் எனக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று பலவாறுக நெருக்கிக் கேட்டனர் இவ்வாறு இவ்விசுவாமித்திர நரபதி வேண்டிக்கொண்டும், அவ்வருந்ததிநாயகர் இவற்றையெல்லாஞ் சிறிதேனும் நன்குமதியாமல், விசுவாமித்திர மஹாராஜரே! நீர் எப்பொருளைத் தருவீராயினும் யாமோ இப்பசுவைத் தருவதில்லை, எமக்கு இதுவே இரத்தினம், இதுவே தனம், இதுவே எல்லாப்பொருள்களும், இதுவே எம்முயிர், இதுவே தருசபூர்ணமாஸாதிகளாகிய ஸகல யாகங்கள், இதுவே எமக்குப் பற்பல நல்வினை பயக்குங் கிரியை, யாம் செய்யும் சடங்குகள் யாவும் இதனடியாகவே நடக்கின்றன இனிப் பலவாறுரைப்பதனாற் பயனென்ன? எவ்வகை நீர் இரந்து கேட்பினும் இக்காமதேநுவை யாமோ எவனுக்குங் கொடுப்பதில்லை, இதுவே எமது முடிந்த துணிவு, ஆதலால் இதனை விரும்பிக்கேட்டல் பயனற்றதென் றிவ்வாறு மறுத்துரைத்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்துமூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் காமதேநுவினிடத்துத் தோன்றிய படைகளுடன் போர்செய்தது.

இவ்வகைப் பலபடவேண்டியும், வஸிஷ்டமகாமுனிவர் காமதேநுவைத் தருவதில்லையென ஒரே மொழியாக மறுத்துரைத்த காலையில் விசுவாமித்திரமகாராஜருடைய ஏவலால் போர்ச்சேவகர் சினங்கொண்டு

வஸிஷ்டமஹாமுனிவரது பசுவைத் தம் வலிமையால் கொண்டுபோக நினைத்திழுத்தனர். இவ்வண்ணம் முறைவழுவி இழுக்கப்பட்ட அக்கட வுட் பசு துயரமடைந்து கண்ணீர் பெருக ஏங்கி, என்னைப் பாதுகாப்பவ ராகிய வஸிஷ்டமஹாயோகி என்னைக் கைசோரவிட்டாரோ? என்னவோ? இல்லாவிடின் விசுவாமித்திரன் படைவீரர்கள் ஏன் என்னைப்பற்றி வலிக் கின்றனர். வசிஷ்டமகாமுனிவர்க்கு யான் ஏதேனும் தவறிழைத்தேனோ? இல்லையாயின் அவரையே உற்றதுணையெனத் தேறி இருக்கின்ற என்னை இவ்வாறு பராமுகஞ்செய்துவிடுவாரா? என இங்ஙனம் பற்பலவாறு கருதி உடனே தன்னைப்பற்றி வலிப்பவர்களை யுதறிப் புதைத்துத்திசைகளிலுந் துரத்திவிட்டு வாயுவேகமாகக் கடுகி, வசிஷ்டமகாமுனிவர் வீற்றிருக்குமிடஞ் சென்று, அவரது திருவடியிணையைக் கிட்டிக் கூவென்று புலம்பாநின்று; அடிகளே ஸ்வாமி பிரஹ்மபுத்திரராகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவரே? என்னை விசுவாமித்திரனுடைய படைவீரர்கள் பற்றி இழுக்கின்றார்களே தேவர் என்னைக் கைநெகிழ விட்டீரோ எனத் துந்துபிபோலப் பெருமிதமாக வினவ, அதுகேட்டு வசிஷ்டமகாமுனிவர் மறுமொழி யருளிச்செய்கிறார். கடவுட்பசுவே! எமக்குத் தங்கைபோல விருக்கின்ற உன்னை இங்ஙனம் மனம்வருந்தும்படி யாம் விடுவோமா? ஒருகாலும் விடுவதில்லை, நீயும் எமக்கு ஒரு சிறிது குற்றமும் செய்யவில்லையே, இவ்விசுவாமித்திரமஹா ராஜன் தன் படைவலியால் செருக்குக்கொண்டு என்னை மதிக்காமல் உன் னைக் கொண்டுபோக முயலுகின்றான், இவன் வேந்தனாயிருக்கின்றமை யால், யோகியான யாம் இம்முடிவேந்தன்போல வலியுடையோமாவோ மா? இவன் அரசகுலத்தில் தோன்றினவனாகவும், அரசுபுரிபவனாகவும், ரதகஜதுரகபதாதிகள் நிறைந்த இவ்வக்ஷௌஹிணி சேனைகளுடையானா கவுமிருக்கின்றமையால், இவன் மிக்கதிறந் திண்மையுடையானாக இருக் கிறான் இவனைத் தடுக்க எம்மாலெங்ஙனம் இயலுமெனச் சொல்லி யருளி னர். என்றிவ்வண்ண மருளிச்செய்ததைச் செவியேற்றுக் காமதேனு வஸிஷ்டப்பிரமரிஷியை நோக்கி —

నబలంక్షత్రియస్యాహు బ్రాహ్మణోబలవత్తరః
బ్రహ్మన్‌బ్రహ్మబలందివ్యం క్షత్రాత్తుబలవత్తరం

நபலம்க்ஷத்ரியஸ்யாஹு ப்ராஹ்மணோபலவத்தர:
ப்ரஹ்மன்ப்ரஹ்மபலந்திவ்யம க்ஷத்ராத்துபலவத்தரம.

பிரமவொளி யமைந்த தபோநிதியே! அரசருக்கு விப்பிரினும் வலியில்லென்பர்கள். அந்தணரே சிறந்த வலியுடையவர்கள், ஆதலால் திவ்வியமாகிய வேதியர்வலி அரசர் வலியினும் மிக்கது, அன்றியும் தேவ ருடைய திண்மையோ எல்லையிலது, விசுவாமித்திரன் உம்மை ஒப்பவ னல்லன், தேவருடைய தேஜஸை நெருக்க யாவர்க்கு மரிது.—

నియుఙ్క్ష్వమాంమహాభాగ త్వద్బ్రహ్మబలసంభృతాం
తస్యదర్పబలంయత్తన్నాశయామిదురాత్మనః

நியுங்க்ஷ்வமாம்மஹாபாக த்வத்ப்ரஹ்மபலஸம்ப்ருதாம்
தஸ்யதர்ப்பபலம்யத்தந் நாசயாமிதுராத்மநঃ

ஸ்வாமி மகாநுபாவராகிய தேவருடைய பிரஹ்மபலத்தால் வளர்க்கப்பட்ட என்னை ஏவியருளக்கடவீர். தீயொழுக்கமுடைய அக்கௌசிகனுடைய செருக்கின்றிண்மை அனைத்தும் தொலைத்துவிடுகிறேன். என்றிங்ஙனம் பணிவாக விண்ணப்பஞ்செய்தது. அதுகேட்டு அப்பெருந்தவச்செல்வர் தேவசுரபியை நோக்கி, கடவுட்பசுவே! நின்மனத்தின்படியே அவ்வரசன் படைகளை யழிவுசெய்தற்குப் படைவீரர்களை நீ படைத்துக்கொள்ளென்று கட்டளையிட, அவ்வாணையைக் கருத்திற்கொண்டு காமதேனு ஓங்காரஞ்செய்கையில், அதிலிருந்து பப்பரென்னும் துருஷ்க ஜாதிப் படைகள் பலவகையாய்த்தோன்றி, விசுவாமித்திரருடைய படைகளை அழிவுகண்டன. அதைக் கண்ணுற்றுக் காதிநந்தனர் கடுஞ்சினங்கொண்டு கண்சிவந்து தேர்மீதிவர்ந்து வரம்பில்லாத பலபல படைகளை யெய்து, அக்காமதேநுவின் படைகள் யாவற்றையுங்கொன்று வெற்றிகொண்டனர். உடனே கடவுட்பசுவுஞ் சீற்றம் மிஞ்சி, செண்பக மலர்களின் தாதுக்கள்போலச் சிவந்து நீண்ட வாள் முதலிய படைக்கலங்களை ஏந்தி விளங்குகின்ற சகரென்னவும், யவனரென்னவும் பெயர்பெற்ற துருஷ்கஜாதிப் படைகளைப் படைத்தது. உடனே பாரெங்கும் பரவி நிறைந்து போர்செய்கின்ற அப்படைத் தொகைகளைக்கண்டு விசுவாமித்திரமஹாராஜனும் விரைவாகப் பற்பல தேவர்க்குரிய அம்புகளை வில்லில் தொடுத்து எய்யாநிற்கையில், அவற்றைத் தடுப்பதற்கும், பொறுப்பதற்கும் வலியிலராகி அந்த யவன காம்போஜ பப்பரர்கள் சிதறுண்டு துன்புழந்து புறங்காட்டியோடினார்கள்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று

ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் தோல்வியடைந்து தவஞ்செய்து மீண்டும் வஸிஷ்டருடன் போர்செய்தது.

இவ்வண்ணங் காதிநந்தனருடைய படைக்கலங்களினால் மோஹமடைந்த யவன, காம்போஜ, பப்பரர்களது ஆகுலங்களைக்கண்டு, வஸி

ஷ்டமகாமுனிவர் மீளவும படைகளைப் படையெனக தெய்வப்பசுவுககுக் கடடளையிடுதலும, காமதேனு தன்னுடைய யோகமகிமையால தானிட்ட முக்காரததினினறும கதிரவனபோல ஒளிவிடுகினற காமபோஜாகளையும, மடியினினறும பபபராகளையும, யோனிபபிரதேசததினினறும யவனாகளையும, (சகிருத்து) சாணம போடுகினற வழியினினறும சகரெனபவாகளையும, மயிாககாலகளினினறும மிலேசசாகளையும; ஹாரீதாகளையும, கிராதாகளையுமபடைததது அபபடைககபபட்ட வீராகளால விசுவாமித திராது சேனைவீராகளயாவரும கொலையுணடாாகள. இதைககணடுவிசுவா மிததிரா குமாரா நூறறுவரும கடுஞசினஙகொணடு, இவவெலலாம வசிஷடரால விளைநதனவெனறு அமமஹாமுனிவரைக கொலைபுரியககருதிப பலபல படைகளைத தாஙகாநினறு, வசிஷடமஹாமுனிவருக கெதிரில விரைநது வருகையில, வசிஷடமுனிவரும சாலசசினநது ஒரு ஹுஙகாரஞசெயது அதிறபிறநத தீயினாலேயே இநநூறறுவரையும படைகளுடன எரித்துவிட்டனா இவவாறு சாமபலாகச செயயபபட்ட நூறு மைநதாகளையும கணடு மிகக ஆறறதுயரததையும, நாணததையு மடைநது, பெறலரிய மககளு மிறநதனரே படைகளும மடிநதனவே யெனப பலவாறுக உளளஙகவனறு, கரைபுரணடு பொஙகிய கடலபோலவும, பற பிடுஙகிய பாமபுபோலவும, இராகு கேதுககளால பறறபபட்ட சூரியன போலவும, சிறகறுபபுணட பறவைபோலவும, செருககழிநது முகததி னொளிமாழகி, மனககிளாசசியறறு, எதிரசெயயுஞ செயலறறு, தமது வலியையும, செலவததையும, இகழநதுரைததுககொணடு, மீணடு தன னகரமேவநதடைநது, அஙகு வசிஷடருடைய சினததியால மடியாதுள்ள தநயனுககுபபட்டஙகட்டி, அரசாளுமபடி நிறுததித தவஞசெயது வரமபெறறு வசிஷடமஹாமுனிவரை வெறறிகொளள வேணடுமெனறு கானகஞசெனறனா. கினனரா, கிஞசையா, உரகா முதலியோரால வண ஙகப்படும இமயமலையினருகில உமாநாயகரது அருளைபபெறவேணடிக கடுநதவம நெடுமபகல செயகையில, ஐமமுகககடவுள நநதிவாஹனராகி இவவிசுவாமிததிரா கட்புலனுக கெதிரே தோனறி, விசுவாமிததிரரே! நீா ஏன தவமபுரிகினறீா உமதெண்ணம யாது? அதை வெளிபபட விளமபககடவீா உமககுவேணடுவனவறறைத தருதறகாகவே யாம நநதி வாஹனாரூடராகி வநது நிறகினறேமெனறு சொலலியருள, கௌசிகமகா முனியும கண்விழித்து மஙகைபாகனைத தரிசித்து வநதனஞசெயது ஸவாமீ சாமபசிவனே! நீா அடியேனமீதருளகொணடிருபப துணமை யாயின, தேவருடைய கருணையினா லடியேனுககுத் தனுாவேத முழுதும அஙகோபாஙக ரகசியஙகளுடன் எனது அறிவினிடமாகத தோறறககட வன. மறறும் தேவதானவாதியரிடததுள்ள அததிரங்களும் எனனிடத துண்டாககககடவன; இதுவே அடியேனுக்கு வேணடும வரம; இதனைத தேவா அடியேனுககு அருளசெய்யவேணடுமென்று வேண்டிககொணட

னர். சங்கரரும் அப்படியேயாகக்கடவதென்று வரங்கொடுத்துத் தமதிருப்பிடமே போய்ச் சேர்ந்தனர். விசுவாமித்திரர் ராஜரிஷியாகி அப்படைக்கலங்கள் யாவற்றையும் பெற்றுப் பூரணகாலத்தில் அலைகடல்பொங்குவதுபோல அகமகிழ்ச்சியாற்பெருகி, இற்றைப்பொழுது, இனிவசிஷ்டர் இறந்துவிட்டாரென்றே துணிவுகொண்டு, மீளவும் வசிஷ்டாச்சிரமமடைந்து, பற்பல கணைகளைத் தொடுத்தெய்தனர். அதனால் வனமுழுதுமெரிந்துவிடக்கண்டு, அங்குள்ள ரிஷிகள் யாவரும் பயங்கொண்டு பலவழியாகவோடிப்போயினர்கள். அப்பொழுது பசுப் பறவை விலங்கு முதலிய யாவும் பயந்து புறம்பே சென்றமையால், வெறும் பாழாயுள்ள அவ்வாச்சிரமத்தைக் கண்ணுற்று வசிஷ்டமகாமுனிவர் மிகவெகுளிகொண்டு, ஆச்சிரமத்துள்ளீரே நீயிர் அஞ்சலமின் அஞ்சன்மின்; பாற்கரன் பனித் துளியை நாசஞ்செய்வதுபோல யாம் இக்கௌசிகனை நாசஞ்செய்து விடுகிறோமென்று அவர்களுக்கு அபயங்கூறி, விசுவாமித்திரனை நோக்கி விசுவாமித்திர! நெடுநாளாக என்னால் காக்கப்படும் இவ்வாச்சிரமத்தை நீ அழிவுசெய்தமையால் இனிவாழ்ந்திராய்; இப்பொழுதே உன் செருக்கை யடக்கிவிடுகிறேன் பாரென்று வீரவாதஞ்செய்து, விரைவாகப் புகை நீங்கிய காலாக்கினியைப் போலவும், வேற்றுருக்கொண்ட யமதண்டத்தைப் போலவு மிருக்கின்ற பிரமதண்டத்தைத் திருக்கையானமேலெடுத்துக்கொண்டு நின்றார்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டருடன் போர்புரிந்த விதம்.

வசிஷ்டமகாமுனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விசுவாமித்திரரும் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தைக் கரத்திலெடுத்து, வசிஷ்டர் நில் நில்லென்று சொல்லிக்கொண்டே, அதனை எய்யும்படி முயன்றார். அதுகண்டு வசிஷ்டமகாமுனிவரும் பிரமதண்டத்தை மேலெடுத்து ஓ விசுவாமித்திர ஜிபவரசனே! நாமிதோ உன் முன்பே நிற்கின்றோம்; உனது வல்லமையை முற்றும் செலுத்தக்கடவை. உன் சாஸ்திரங்களின் வலிமையை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்து விடுகிறோம்.

క్వచ తేక్షత్రియబలం క్వచబ్రహ్మబలంమహత్
పశ్యబ్రహ్మబలందివ్యం మమక్షత్రియపాంసన

க்வசதேக்ஷத்ரியபலம க்வசப்ரஹ்மபலமமஹத
பசயப்ரஹ்மபலந்திவ்யம மமக்ஷத்ரியபாம்ஸந.

அடா க்ஷத்திரியாதமா! உன்னுடைய க்ஷத்திரிய பலமெங்கே? என்னுடைய பிரமபலமெங்கே? திவ்வியமாகிய எம்முடைய பிரமபலத்தை இப்பொழுது காட்டுகிறேம் பாரென்று கடுங்கோபத்துடன் அருளிச்செய்து, அவ்வாக்கினை யாஸ்திரத்தைப் பிரமதண்டத்தால் தடுத்தருளினர். அது தண்ணீரால் தணிந்த தீ வேகந்தணிவதுபோலத் தணிந்து விட்டது. கௌசிகரும் அதுகண்டு வெகுளிகொண்டு வாருணம், ரௌத்திரம், ஐந்திரம், பாசுபதம், ஐஷீகம், மானவம், மோஹனம், காந்தருவம், ஸ்வாபனம், ஜ்ரும்பணம், மாதனம், ஸந்தாபனம், விலாபனம், சோஷணம், தாரணம், வஜ்ரம், பிரமபாசம், காலபாசம், வருணபாசம், பைநாகாஸ்திரம், தயிதம், சுஷ்காசனி, ஆர்த்திராசநி, தண்டாஸ்திரம், பைசாசம், கிரௌஞ்சம், தருமசக்கரம், காலசக்கரம், விஷ்ணுசக்கரம், வாயுவியம், மதநம், ஹயசிராஸ்திரம், இரண்டு சக்திகள், கங்காளம், முஸலம், வைத்தியாதராஸ்திரம், காலாஸ்திரம், தாருணாஸ்திரம், திரிசூலம், கோரம், காபாலம், கங்கணம் என்றிவ்வகைப்பட்ட அஸ்திரங்களை இடைவிடாது வஸிஷ்ட பிரமரிஷிமீது பிரயோகஞ் செய்தனர். அம்முனிவரும் அதிக சினங்கொண்டு பிரமதண்டத்தினாற்றானே அவ்வஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கவர்ந்து அடக்கி யருளினர்.

கண்கூடாகக் கண்டிருந்த யாவரும் வியப்புறும்படி அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் பயன்படாது அழிந்துவிடுதலும், இவ்விசுவாமித்திரர் பெருங்கோபங்கொண்டு பிரமாஸ்திரத்தை எடுத்தெய்தனர். அதுகண்டு அக்கினி முதலிய தேவர்களும், தேவரிஷிகளும், கந்தருவரும், மஹோரகாதியரும் அச்சமடைந்தோட, மூன்றுலகங்களும் நடுங்கின, அங்ஙனம் கலக்குங்காலையில் பிரம்மதேஜோமயமாகிய அவ்வஸ்திரத்தையும், பிரமதேஜோமயமாகிய தமது பிரமதண்டத்தினாலே விழுங்கியடக்கி யருளுகையில், எரிகின்ற அம்முனிவரது திருமேனியைக்கண்டு மூவுலகத்தினரும் மோகமடைந்தனர்கள். அவரது திருமேனியின் மயிர்க்கால்களினின்றும் புகைசூழ்ந்த தீக்கணங்கள் புறப்பட்டன. வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் திருக்கையிலிருக்கின்ற பிரமதண்டமும், காலாக்கினிபோலவும், யமதண்டம்போலவும் விளங்கியது. பின்னர் முனிகணங்கள் அஞ்சுதலொழிந்து வஸிஷ்டமஹாமுனியை நோக்கி, ஸ்வாமீ பிரமமுனியே! தேவருடைய திண்மை வரம்பிலது. தேவரால் விசுவாமித்திரர் நிரகரிக்கப்பட்டார், ஆதலால், தேவர் திவ்வியதேஜஸை

உள்ளடக்கியருளவேண்டும்; முனிவர்பிரானுரே! தேவா, சினந்தணிந்து சாந்தியடையக்கடவீர். உலகங்கள் பயம் நீங்கி, மகிழ்க்கடவர்களென்பல வாறாகத் துதிசெய்ய, உடனே அதற்கிசைந்து சீற்றந்தணிந்து சாந்தராயினா. இவ்வகையா விஸ்வாமித்திரரும், தோல்வியடைந்து நாணமும் ஆறாத்துயரமுங்கொண்டு நெட்டுயிர்ப் பெறியாநின்று,

ధిగ్బలంక్షత్రియబలం బ్రహ్మతేజోబలంబలం
ఏకేనబ్రహ్మదణ్డేన సర్వాస్త్రాణిహతానిమే

திக்பலம்க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம்பலம்
ஏகேநப்ரஹ்மதண்டேந ஸர்வாஸ்த்ராணிஹதாநிமே

க்ஷத்ரியவலிமையோ அவமதிப்புக்கிடமானதென்றுணராமல் இதுவே உயர்ந்ததெனறெண்ணியன்றோ? யானிப்பங்கத்தையடைந்தேன்; துறவிகளுக்கு வேந்தன் அருமைப்பெருமைகளை உணராமற்போனேனே, அந்தோ கெட்டேன்; பிரமதேஜோபலமே தனிச்சிறப்புடையது; ஒருபிரமதண்டத்தினாலே என்னுடைய எல்லா அஸ்திரங்களும் வலிகுறைந்தழிந்தனவே. ஆதலால், இனி அரசுத்தன்மையே பெரிதென்று எண்ணிய இறுமாப்பொழிந்து, கலக்கமற்றுத் தெளிந்த ஐயுணர்வோடு கூடிய தூயநெஞ்சுடையேனாகி, பிரமதேஜோபலம் பெறுதற்குக் காரணமாகிய கடும்பெருந்தவஞ் செய்வேனென? அங்குள்ளயாவருமுணர உரைத்துப் போர்க்களத்தினின்றும் மீண்டனர்

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாறாவது சருக்கம்
முற்றிற்று

ஐம்பத்தேழாவது சருக்கம்.

திரிசங்குமஹாராஜன் யாகஞ்செய்ய முயன்றது.

விஸ்வாமித்திர புரவலர் வசிஷ்டமகாயோகிசெய்தமானக்கேட்டைப் பலமுறை எண்ணிவெப்பங்கொண்டமனமுடையாராய்ப் பெருமூச்செறிந்து, இனிப் பெரும்பயன் தரவல்லவல்லாத அரசு முதலியவைகளைக் குறித்துத் தவஞ்செய்வதினாற் பயனிலதெனத் துணிந்து, தம் தேவியுடன் புறப்பட்டுச் சாரவதிக்குத் தென்புறத்தில் இடனமைத்துக்கொண்டு, கனி காய் கிழங்குகளை அருந்திப் பன்னெடுநாள் தவம்புரிந்தனர். அப்பொழுது ஹவிஷ்யந்தன், மதுஷ்யந்தன், திருடநேத்திரன், மஹாரதனென்னும் நற்குணமுடையநான்குபுத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவ்வண்ணம் இல்லறந்தவறாது

வேள்விசெய்விக்கவல்ல எம்பெற்றோர் தந்தைநின் இதத்தை நாடியிருக்க, அவருக்கு இகழ்வுண்டாமாறு யாங்கள் நின்காரியத்தை எவ்வாறு முயன்று முடிப்போம்; "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்பதுபோல நினக்குத் தோன்றவில்லை; நீ வீணே கெடவேண்டாமென்று சினந்து மறுத்துரைத்தனர். அம்மொழிகளைச் செவியேற்ற திரிசங்குப் புரவலனும் மேல் விளையுங் கேட்டை யுணராதவனாய்க் கடுஞ்சினங்கொண்டு அந்நூற்றுவரையும் நோக்கிக் குருகுமாரர்களே! என்னை ஆசிரியரும் மறுத்து, ஆசிரியர் சிறுவர்களாகிய நீயிரும் மறுத்துவிட்டமையால் இனி என்மேல் தவறில்லை; யான் கருதியதைக் கருதியவாறு முடிக்கத்தக்க வேறாசிரியரைத் தேடி வேள்வியை முடித்துக்கொள்கிறேனென உரைத்து மீளுகையில், அந்நூறு சிறுவர்களும் இவனது இறுமாப்பையறிந்து வெகுண்டு அடடா அறிவில்லானே! நீ இவ்வாறு நீசபுத்தி செய்தமையால் நீ நீசனாகக் கடவையெனச் சாபமிட்டுத் தம்மாச்சிரமத்தினுட்புக்கனர்கள். பின்னர்த் திரிசங்குமன்னன் அவர்களை எதிர்க்கும் வலியிலனாய்ச் சாபவலியால் சண்டாளத்தன்மையடைந்து துயரமிகுந்து அக்கானகத்திலேயே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாள் உதயத்தில் அயோத்தியா நகரமேவந்து, தான் தரித்த பீதகவாடை கரிச்சீலை யாகவும், யஜ்ஞோபவீதம் தோல்வடமாகவும், பொன்னணிகள் இருப்பணிகளாகவும், கலவைச்சாந்து சுடலைச்சாம்பராகவும், வெற்றிமாலை சவமாலையாகவும், நீண்டு கறுத்துக் கடைகுழன்ற கேசம் குறுகிய செம்மயிர்த்திரளாகவும் மாறி, அரசர்க்குரிய ஒளிமழுங்கிக் கொலையாளர்போல நிற்கின்ற அவ்வரசனைக் கண்ணுற்று அமைச்சர் முதலிய யாவரும் இவனை அணுகாமலோடிப்போயினார்கள். ஸ்ரீகாகுத்த குலதிலகரே! அதுகண்டு திரிசங்கு மன்னனொருவனும் தனியனாய்ப் புறம்போந்து, அல்லும்பகலும் சோகத்தால் உணர்வு மழுங்கப்பெற்று, காடுசெடி நாடுநகரங்கள் கடந்து, கௌசிகர் வசிஷ்டரைப் பகைத்தவராதலால் அவரைச் சரணமடைந்தால் நம்மைக் காப்பாரென எண்ணங்கொண்டு, அவர் தவம்புரியும் இடனைத்தேடி யெய்தினன். தம்மைத் தேடிவந்த திரிசங்குவை விசுவாமித்திரமகாமுனி கண்டு, அயோத்திமாநகருக்கு அதிபதியாகிய திரிசங்குராஜனே! நீ இங்குவந்த காரணம் யாது? நீ புலையனுருத்தரித்த என்ன காரணம்? இவ்வாறு சபித்தோர் யாவர்? என உள்ளன்போடு வினவியருளுதலும், அரசன் அவர் நெஞ்சிற்பதியும்படி விஞ்ஞாபனஞ்செய்யலாயினன். கௌசிக மகாமுனிவரே? யான் இம்மானுடவுடம்போடு விண்ணுலகேறவேண்டுமெனக் கருத்துற்று அதற்குரிய ஒரு வேள்விசெய்விக்கவேண்டுமெனப் பலவாறிரந்து கூறியும், அதற்கிசையாமல் வசிட்டரும் அவர் புத்திரர்களும் மறுத்துவிட்டதன்றியும், புலையனாம்படி சாபமுமிட்டனர்கள். என் கருத்து நிறைவுபெறாவிடினும், "பிள்ளையார்பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது" போலப் புலைத்தன்மையுறும்படி நேர்ந்தது: யான் இதுகாறும் அசுவமே

தம் நூற்றியறிந்தேன், அவையும் பயன்படாதனவாயினவே; எவ்விடுக்கணேரந்தகாலத்தும், யான் பொய்ம்மைகூறியறியேன். இனியேனும் பொய்ம்மைகூறக் கருதினும் என் நாவெழாதன்றோ; என் அரசிசறத்தின் திருவாணை மெய்ம்மையை அன்றிப் பொய்ம்மையை மறந்தும் கூறேனென்று துணிவுகொண்டிருக்கிறேன் இம்மட்டோ; மற்றும்பலவகைப்பட்ட வைதிககருமங்களும் புரிந்தனன். என் ஆளுகைக்குள்ளடங்கி வாழும் குடிகளை அரசநீதி கோடாமல் பாதுகாத்துவந்தேன். தெய்வம், குரு, பிதிரர், விருந்தினர் முதலியோரை விதிப்படி பூசனைபுரிந்துவந்தேன். இவ்வண்ணம் அறத்தினொழுக்கத்திலே சலியாமனின்று யாகஞ்செய்யமுயன்ற அடியேனை ஆசிரியரும், அவர் திருக்குமாரர்களும் உகந்தருளாமல் சீற்றங்கொண்டனர்கள்.

దైవమేవపరంమన్యే మానుషంతునిరర్థకం
దైవేనాక్రమ్యతేసర్వం దైవంహిపరమాగతిః

தைவமேவபரம்மந்யே மாநுஷந்துநிரர்த்தகம்
தைவேநாக்ரம்யதேஸர்வம் தைவம்ஹிபரமாகதிः

யான் எல்லோரினும் ஸ்ரீசாவேசுரரே சிறந்தவரென்று எண்ணுகின்றேன். மனிதருடைய முயற்சி பயனற்றது, ஸ்ரீயப்பதியால் ஆகாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை; அம்முதற்பெருங்கடவுளே யாவருக்குந் தஞ்சம்; இங்ஙனமில்லையாயின் என் முயற்சிகள் ஏன் பயனற்றனவாயின? ஆதலால் தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்ட என் கருமத்தைத் தேவரே அருள்செய்து முடிக்கவேண்டும்; தேவர்க்குமங்களமுண்டாகுக. தேவரையான் புகலடைந்தபின் இனி வேறொருவரைத் தேடிச்செல்லேன்; அங்ஙனஞ் செல்லினும், தேவரைப்போன்ற வேறு தஞ்சமுமில்லையன்றோ; தேவர் புருஷகாரத்தால் என் தீவினையைத் திருத்தி நல்வினையாக்கி அருளக்கடவீரெனப் பணிந்து இரந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசங்குவுக்கு யாகஞ்செய்விக்க ரிஷிகளை யழைப்பித்தது.

தன் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லிச் சரணமடைந்த திரிசங்கு நோக்கி, காதிநந்தனர் இக்ஷ்வாகு குலதிலகா! உன் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. நீ மிகுதியும் அறவொழுக்கமுடையாயென யானறிவேன். நின்னை

வேள்விசெய்விக்கவல்லவெம்பெறலருந் தந்தையின் இதத்தை நாடியிருக்க, அவருக்கு இகழ்வுண்டாமாறு யாங்கள் நின்காரியத்தை எவ்வாறு முயன்று முடிப்போம்; "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்பதுபோல நினக்குத் தோன்றவில்லை; நீ வீணே கெடவேண்டாமென்று சினந்து மறுத்துரைத்தனர். அம்மொழிகளைச் செவியேற்ற திரிசங்குப் புரவலனும் மேல் விளையுங் கேட்டை யுணராதவனாய்க் கடுஞ்சினங்கொண்டு அந்நூற்றுவரையும் நோக்கிக் குருகுமாரர்களே! என்னை ஆசிரியரும் மறுத்து, ஆசிரியர் சிறுவர்களாகிய நீயிரும் மறுத்துவிட்டமையால் இனி என்மேல் தவறில்லை; யான் கருதியதைக் கருதியவாறு முடிக்கத்தக்க வேறாசிரியரைத் தேடி வேள்வியை முடித்துக்கொள்கிறேனென்று உரைத்து மீளுகையில், அந்நூறு சிறுவர்களும் இவனது இறுமாப்பையறிந்து வெகுண்டு அட்டா அறிவில்லானே! நீ இவ்வாறு நீசபுத்தி செய்ததனால் நீ நீசனாகக் கடவையெனச் சாபமிட்டுத் தம்மாச்சிரமத்தினுட்புக்கனர்கள். பின்னர்த் திரிசங்குமன்னன் அவர்களை எதிர்க்கும் வலியில்லனாய்ச் சாபவலியால் சண்டாளத்தன்மையடைந்து துயரமிகுந்து அக்கானகத்திலேயே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாள் உதயத்தில் அயோத்தியா நகரமேவந்து. தான் தரித்த பீதகவாடை கரிச்சீலையாகவும், யஜ்ஞோபவீதம் தோல்வடமாகவும், பொன்னணிகள் இருப்பணிகளாகவும், கலவைச்சாந்து சுடலைச்சாம்பராகவும், வெற்றிமாலை சவமாலையாகவும், நீண்டு கறுத்துக் கடைகுழன்ற கேசம் குறுகிய செம்மயிர்த்திரளாகவும் மாறி, அரசர்க்குரிய ஒளிமழுங்கிக் கொலையாளர்போல நிற்கின்ற அவ்வரசனைக் கண்ணுற்று அமைச்சர் முதலிய யாவரும் இவனை அணுகாமலோடிப்போயினர்கள் ஸ்ரீகாகுத்த குலதிலகரே! அதுகண்டு திரிசங்கு மன்னனொருவனும் தனியனாய்ப் புறம்போந்து, அல்லும்பகலும் சோகத்தால் உணாவு மழுக்கமுற்று, காடுசெடி நாடுநகரங்கள் கடந்து, கௌசிகர் வசிஷ்டரைப் பகைத்தவராதலால் அவரைச் சரணமடைந்தால் நம்மைக் காப்பாரென எண்ணங்கொண்டு, அவர் தவமுயலும் இடத்தைத் தேடியெய்தினன். தம்மைத் தேடிவந்த திரிசங்குவை விசுவாமித்திரமகாமுனி கண்டு, அயோத்திமாநகருக்கு அதிபதியாகிய திரிசங்குராஜனே! நீ இங்குவந்த காரணம் யாது? நீ புலையனானதற்கு என்ன காரணம்? இவ்வாறு சபித்தோர் யாவர்? என உள்ளன்போடு வினவியருளுதலும், அரசன் அவர் நெஞ்சிற்பதியும்படி விஞ்ஞாபனஞ்செய்யலாயினன். கௌசிக மகாமுனிவரே! யான் இம்மானுடவுடம்போடு விண்ணுலகேறவேண்டுமென்க் கருத்துற்று அதற்குரிய ஒரு வேள்விசெய்விக்கவேண்டுமெனப் பலவாறிரந்து கூறியும், அதற்கிசையாமல் வசிட்டரும் அவர் புத்திரர்களும் மறுத்துவிட்டதன்றியும், புலையனாம்படி சாபமுமிட்டனர்கள். என் கருத்து நிறைவுபெறாவிடினும், "பிள்ளையார்பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது" போலப் புலைத்தன்மையுறும்படி நேர்ந்தது: யான் இதுகாறும் அசுவமே

தம் நூறியறியேன், அவையும் பயன்படாதனவாயினவே; எவ்விடுக்கணேர்ந்தகாலத்தும், யான் பொய்ம்மைகூறியறியேன். இனியேனும் பொய்ம்மைகூறக் கருதினும் என் நாவெழாதன்றே; என் அரசிசறத்தின் திருவாணை மெய்ம்மையை அன்றிப் பொய்ம்மையை மறந்தும் கூறேனென்று துணிவு கொண்டிருக்கிறேன் இம்மட்டோ; மற்றும் பலவகைப்பட்ட வைதிககருமங்களும் புரிந்தனன் என் ஆளுகைக்குள்ளடங்கி வாழும் குடிகளை அரசநீதி கோடாமல் பாதுகாத்துவந்தேன். தெய்வம், குரு, பிதிரர், விருந்தினர் முதலியோரை விதிப்படி பூசனையியற்றிவந்தேன். இவ்வண்ணம் அறத்தினெழுக்கத்திலே சலியாநின்று யாகஞ்செய்யமுயன்ற அடியேனை ஆசிரியரும், அவர் திருக்குமாரர்களும் உகந்தருளாமல் சீற்றங்கொண்டனர்கள்.

దైవమేవపరంమన్యే మానుషంతునిరర్థకం

దైవేనాక్రమ్యతేసర్వం దైవంహిపరమాగతిః

தைவமேவபரம்மந்யே மாநுஷந்துநிரர்த்தகம்

தைவேநாக்ரம்யதேஸர்வம் தைவம்ஹிபரமாகதி:

யான் எல்லோரினும் ஸ்ரீ சாவேசுரரே சிறந்தவரென்று எண்ணுகின்றேன். மனிதருடைய முயற்சிபயனற்றது, ஸ்ரீயப்பதியால் ஆகாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை; அம்முதற்பெருங்கடவுளே யாவருக்குந் தஞ்சம்; இங்ஙனமில்லையாயின் என் முயற்சிகளேன் பயனற்றனவாயின? ஆதலால் தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்ட என் கருமத்தைத் தேவரே அருள்செய்து முடிக்கவேண்டும்; தேவர்க்குமங்களமுண்டாகுக தேவரையான்புகலபுகுந்தபின் இனி வேறொருவரைத் தேடிச்செல்லேன்; அங்ஙனஞ் செல்லினும், தேவரைப்போன்ற வேறு தஞ்சமுமில்லையன்றே; தேவர் புருஷகாரத்தால் என் தீவினையைத் திருத்தி நல்வினையாக்கி அருள்கடவீரெனப் பணிந்து இரந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசங்குவுக்கு யாகஞ்செய்விக்க ரிஷிகளை

யழைப்பித்தது.

தன் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லிச் சரணமடைந்த திரிசங்குவை நோக்கி, காதிநந்தனர் இக்ஷ்வாகு குலதிலகா! உன் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. நீ மிகுதியும் அறவொழுக்கமுடையாயென யானறிவேன். நின்னை

எவ்வகையாலாயினும் யான் பாதுகாத்து நின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன். இப்பொழுதே மகத்தை இயற்றுவிக்கவல்ல முனிகணங்களை எல்லாம் அழைப்பிக்கிறேன். அம்மாதவர்க்குழுவந்தபின்னர் நீயாகஞ்செய்வாய்; அதுமுற்றுப்பெற்றபின் குருசாபத்தால் நேர்ந்த இச்சண்டாளச் சரீரத்துடனே நீ பொன்னுலகை யடைவாய். இனி உனக்கு விண்ணுலகம் உள்ளங்கையில் கிடைத்ததாகவே யான் துணிகின்றேன். குசிககுலதிலகரான விசுவாமித்திரரைச் சரணமடைந்த பின்பு உனக்குத் துயரமும் நீங்காதிருப்பதுண்டோ. நீ அஞ்சேலென்று தேறுதல்சொல்லி உடனே தம்மருகேயிருந்த மைந்தர்களை நோக்கி, யாகத்துக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் குறைவறச் சேகரிக்கக்கடவீர்களென ஆஜ்ஞைசெய்து, மாணாக்கர்களை வருவித்து நீவிர் பத்துத்திசைகளினும் விரைந்து சென்று ஆங்காங்குறைகின்ற மாதவர்களிடத்து, யாம் திரிசங்குவுக்கு வேள்விசெய்விக்குஞ்செய்தியையுணர்த்தி, தத்தம் சீடர்களோடும், தயாகர்களோடும், நட்பினரோடும் அவர்களை எழுந்தருளச்செய்துகொண்டு வரக்கடவீர்கள் அவர்களுள் யாவனாயினும் இந்நற்கருமத்தை நன்குமதியாமல் இகழ்ந்துரைப்பானாயின், அவனுரைத்தவண்ணம் எமக்குரைக்கக்கடவீர்களெனக் கட்டளையிட்டுச்செல்லவிடுத்தனர். அம்மாணவர்களும் ஆசிரியர் ஆணையின்படி முனிவருறை விடங்களிலெல்லாஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள தாபதர் யாவரையும் உடன்கொண்டுவந்து நடந்தவாறு விஞ்ஞாபனஞ்செய்தனர்கள். மகோதயனென்னப்படும் முனிவொருவர் தவிர எல்லாக் காடுமலைகளிலும், மற்றிடங்களிலுமுள்ள அருந்தவத்தினர் யாவரும் குழுக்கொண்டுவந்தனர்கள். வசிஷ்டபுத்திரர் நூற்றுவரையும் அழைக்கச்சென்ற சீடர்கள் வந்து ஸ்வாமீ! யாங்கள் தேவரீர் நியமனப்படி வசிஷ்டமாமுனிவருடைய புதல்வர்களை அழைத்ததற்கு அவர்கள் சீற்றங்கொண்டு, ஓ! ஓ! இதும்மிகுதியும் நன்றுநன்று; வேள்விபுரிபவனோ புலையன்; புரிவிப்பவனோ அரசன்; அவ்யாகத்தில் வந்து தேவர்கள் தாமெங்ஙனம் அவியை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? சண்டாளனதுஅன்னமாகிய அவ்யாகசேஷத்தை வாங்கி அருந்தும் அந்தணர்களும் எங்ஙனம் நற்கதியையடைவார்கள்? அவர்களை நரகத்துக்குச்செல்லவிடாமல் விசுவாமித்திரன்காக்கமாட்டுவனோ? என்றிவ்வாறாக இகழ்ந்து நகைத்தனர்கள் மகோதயரும் இவர்களோடு இணங்கி நின்று நகைத்தனரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். அச்சொல் தமது செவிப்படுதலும், கௌசிகமகாமுனிவர் கண்கள்சிவந்து இதழ்துடிதுடிக்கச் சீற்றங்கொண்டு அடடா? தவவொழுக்கமுள்ள எமது தவப்பெருமையைச் சிறிதேனும் நன்குணராமல் அவமதித்த அந்நூற்றுவரும் சாம்பராய் மடிந்து, இன்றுமுதல் எழுநூறு பிறப்புகளில் புலையர்களாய்த்தோன்றி, முஷ்டிகரென்னுஞ்சாதியராகிப் பிணங்களையும், நாயின்தசையையும் புசித்தின்று, கருணையற்றவர்களாய்க் குரூபிகளாகவும் இழிவுற்றவர்களாயும் நிலையற்று, உலகில் திரிந்தலையக்கடவார்கள். மகோதயர்

னும் அவர்களுடன் சேர்ந்து என்னை இகழ்ந்தமையால் கொடிய வேடுவ சாதியிற்பிறந்து கொலைத்தொழில்புரிந்து, கெடும்பல நரகத்துன்பத்தை நுகரக்கடவனென்று அங்கு வேள்வியின்பொருட்டுவந்த முனிகணங்களினடுவில் நின்று இவ்வாறு சாபமிட்டுக் கோபந்தணிந்து மௌனமுடைந்து வீற்றிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசங்குவைச் சண்டாளதேகத்துடன் வானேற்றியது.

இவ்வண்ணம் கௌசிகமஹாமுனிவர் வசிட்டபுத்திரர்களையும், மஹோதயனையுங் கடுஞ்சாபமிட்டு, அங்குள்ள ரிஷிகளை நோக்கி, அந்தணர்களே! இவன் இக்ஷ்வாகு மரபிற் பிறந்து திரிசங்கு என்னும் பெயர்பெற்று, ஈகையும் அறமுமுடையவனாயிருந்தனன். இவனிப்பொழுது என்னைச் சரண்புகுந்தமையால் இவன் இவ்வாக்கையோடு விண்ணுலகை அடைவதற்கு எவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ? அவ்வாறு நீவிரும் எம்முடன் கூடி யாகத்தைச் செய்து முடிக்கக்கடவீரென ஆணைசெய்தனர். அவ்வுரையை அவ்வேதியர் யாவரும் செவியுற்று இக்கௌசிகர் கடுஞ்சினமே இயல்பாக உடையாராதலால் இவரது கருத்துக்கிணங்க நாம் செய்யாவிடின் நம்மையும் சபிப்பரென்பதற்கு ஐயமில்லையென்று ஒருவரோடொருவர் யோசனைசெய்து இவ்வேள்விக்குடன்பட்டமேலும் நலமெனக் கடைப்பிடித்து யாகஞ்செய்விக்கத் தொடங்கி, அதற்கு இன்றியமையாச் செய்வினைகள் யாவற்றையுஞ் செய்தனர்கள். ரித்துவிக்குகளால் தீவளர்க்கப்பட்ட அவ்வேள்வியில் இவ்விசுவாமித்திர மகாமுனி யாஜகராக இருந்துகொண்டு விதியின்படி யாகத்தை நடத்தாநின்று, கடவுளர் வரவேண்டுங்காலத்தில் விண்ணவர்களை வருமாறு மந்திரங்களாலழைத்தும், இவ்யாகம் மறைகளில் எடுத்துக் கூறப்படாததென்று அவிப்பாகம் வாங்க வராமல் நின்றுவிடுதலும், முனிவர் கடுஞ்சீற்றங்கொண்டு நெய்க்குடுப்பையை உயரவெடுத்துப் பிடித்துத் திரிசங்குவைநோக்கித் திரிசங்குபூபாலனே! இவ்வானவர்கள் நம்முடைய வேள்வியை அணுகி, அவியை உண்ணுமல் நிற்கின்றனர்கள். அங்ஙனம் நிற்கினும் நிற்க, என் அருந்தவத்தின் தன்மையால் இதோ யாம் நின்னை இவ்யாக்கையோடு கற்பகநாட்டிடை ஏற்றுவிக்கின்றேன். யாவரேனும் அடைதற்குக்கூடாத இப்புல்லிய உடலையுடையாயாகி

விண்ணுலகை நீ யடை; நின்னை இங்ஙனம் வானுலகை யடைவிக்கவல்ல
தவமென்மை எமக்குள்ளதென்று அருளிச்செய்தவுடன், அங்கெழுந்தரு
ளியிருந்த முனிவர்களுடைய கண்முகப்பே திரிசங்குமேலெழுந்து வானுல
கெய்திடினன். அவ்வாறு இவ்வேந்தன் கிட்டுதலும், பண்ணவர்களோடு
ஆயிரங்கண்ணன் இவனே வருகையைக்கண்ணுற்று, அடா திரிசங்கு! நீ
குருசாபத்தால் புலையனாய் விட்டமையால் நினக்கு இவ்வுயர் நிலத்தில்
இடம் சிறிதும் கிடைத்தலரிது. நீ மீண்டு படிமிசைச் செல்லக்கடவை
யெனத் தலைகீழாகத்தள்ளிவிடுதலும், தலைகீழாக வீழாநின்ற திரிசங்குப்
பெருமான் காதிநந்தனரைநோக்கித் தவப்பெருஞ்செல்வரே! அருந்த
வக்கரசரே! உம்மைப் புகல் புகுந்தேனாகிய தொண்டனேனைக் காத்தல்
தம்முடைய கடமையன்றோவென வாய்விட்டலறி முறையிட்டனன். அக்
கூக்குரல் செவியுறுமுன் இம்முனியரசு கடுஞ்சினங்கொண்டு ஓங்கிநின்று
நில் நில்லென்று தமது தவத்திண்மையால் திரிசங்குவரசனை விண்ணினி
டத்திலேயே நிறுத்தி, அங்கு வேறொரு சுவர்க்கம்பிறப்பி அதற்குனையே
அரசனாக்கித் தருகின்றேனென்ன உரைத்து, வேறு பிரமனைப்போலத் தென்
றிசைக்கண் திரிகின்ற வேறு முனிவரெழுவரையும், விண்மீன் திரளையும்,
சுற்றிலும் சிறிய உடுக்களையும், திரிசங்குமன்னன் நிற்கின்ற தென்றிசைக்
கண் புதிதுபடைத்தும், சினந்தணியாமல்.—

అన్యమింద్రంకరిష్యామి లోకోవాస్యాదనింద్రకః
దైవతాన్యపిసక్రోధా త్స్రష్టుంసముపచక్రమే

அன்யமிந்த்ரம்கரிஷ்யாமி லோகோவாஸ்யாதநிந்த்ரக:
தைவதாந்யபிஸக்ரோதா த்ஸ்ரஷ்டுமுபசக்ரமே

இவ்வுலகத்திற்கு வேறோர் இந்திரனையும் படையாநிற்பேன்; அன்
றில் இவ்வுலகத்தனை இவ்விந்திரனற்றதாகச் செய்வேனென்று கட்டு
ரைத்து, வேறு புத்தேளிரையும் படைக்க முயன்றனர். அதுகண்டு விண்
ணவர், தானவர், சித்தர், விஞ்சையர், சாரணர், நாகர், மக்கள், முனிவர்
முதலியோர் வெருக்கொண்டு இக்கௌசிகமஹாமுனிவரைப் பலவாறு
புகழ்ந்து கோபத்தைத்தணித்துக் காதிநந்தனரே! நீர் அறத்தினெறி
இன்னதென்றுணராதவரோ; ஆசிரியருடைய சாபத்தால் புலையனான இத்
திரிசங்குவை நீரே வானேற்றுவிக்க முயன்று, அறநெறியைக் கடக்கலா
குமோ? யாக்கையோடு விண்ணுலகைப் பெறத்தகுதியுடையானல்லனே
யென வானவர் மறுத்தனரேயன்றி வேறன்றெனப் பலபல வண்ணம்
வேண்டிக்கொண்டனர்கள். இம்முனிவரும் அவ்வானவர் முதலானோரது
வேண்டுகோளுக்குக் கோபந்தணிந்து அவர்களை நோக்கிக் கடவுளர்களே!
நுமக்கு மங்களமுண்டாகுக. இத்திரிசங்குவை உடலோடு சுவர்க்கலோகத்
தை யடைவிக்கிறேனென்ன வஞ்சினம் செய்தேனாகையால் அதனைப்

பொய்க்க என் மெய் இசைந்திலது; ஆதலால் இப்பொழுது திரிசங்கு இருக்குமிடமே இவனுக்குச் சுவர்க்கமாகக்கடவது. யாம் படைத்த விண்மீன்களும், சூரியசந்திராதியருள்ளவரையும் அழிவின்றி நிலைபெற்று, இவனைச் சூழ்வரக்கடவன. இங்ஙனம் எம்மெண்ணம் கடைசெல்லும்படி நீவிர் யாவரும் கட்டளைசெய்யக் கடவீர்களெனக் கேட்டுக்கொள்ள, வானவர்களும் அதை அங்கீகரித்து, கௌசிகரே! இவ்வண்ணமே ஆகக்கடவது, உமக்கும் மங்களமுண்டாகுக. உம்மால் படைக்கப்பட்ட உடுக்களும் வைசுவாநரமார்க்கத்தின் புறத்தில் திரிசங்குவைப் பின்றொடர்ந்து செல்லக்கடவன. திரிசங்குவும் தலைகீழாகவே தேவர்களிலொருவன்போல நிலைத்திருக்கக் கடவனென்று இவ்வாறு வரமளித்தருளினர். குசிக குலாமிசமுனியும் அவ்வானவர்களை நோக்கி, அவ்வாறே யாகுகவென்றுரைசெய்துகந்தனர் விண்ணவர்கள் இவ்வண்ணம் இந்தப்போதனரைச் சினந்தணிவித்துக் கடவுட்டன்மைபெற்ற அத்திரிசங்குவின் வெற்றுருவமைத்து அவ்யாகத்தை முடிப்பித்து, அது முற்றுப்பெற்றவுடன் வானவர்களும், மாமுனிவர்களும், இம்முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தத்தமிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள்

பாலகாண்டத்தில் அறுபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

அம்பரீஷமஹாராஜன் சுனச்சேபனை நரமேதஞ்செய்ய

விலைக்குக் கொண்டது.

இக்கௌசிகமஹாமுனி யாகத்திற்கு வந்த ரிஷிகள் யாவருஞ் சென்றபின்னர் மனக்கலக்கமொழிந்து, ஓ! ஓ! யாம் பிரமரிஷியாகவேண்டுமெனக் கருதிச்செய்த தவமெல்லாம் பயன்படாதழிந்துவிட்டதேயென்று துன்புழந்து அங்குறைகின்ற மாதவக்குழுவை நோக்கி, மெய்த்தவத்தோரே! இங்கு யாமியற்றிய தவத்திற் கிடையூறெய்தினமையால், இனி இங்குத் தவம்புரிவது நலமன்று; மேற்றிசைக்கண் புஷ்கரமென்னுந் தீர்த்தம் தவம்புரிவதற்குத் தக்க இடனாதலின் அங்குச்சென்று இத்தவமியற்றுவோம்; நீவிரும் எம்மோடு வருகவென உரைத்து, அவர்களையும் உடன்கொண்டு அங்குச்சென்று கனிகிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு யாவராலும் கெடுக்கவியலாத கடுந்தவம்புரிந்து வந்தனர்.

அக்காலத்திலே அயோத்திமாநகரில் அரசுபுரிந்துவந்த அம்பரீஷ மஹாராஜன் அசுவமேதயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினன். அதுகண்டு மகிழாத ஆகண்டலன் பொறாமையால் பரிமாவைக் கவர்ந்துசென்றமையால், அச்சுவத்தைக் காணாத புரோஹிதர் புரவலர் பெருமானிடம் வந்து அரசனே! நீ ஊக்கமற்றிருந்தமையால் யாகப்பசு கெட்டுப்போய் விட்டது. இதனால் உனக்கு மிகுதியும் கேடுவிளையும்; ஆகலினால் இவ்வேள்வி கெடுவதற்குமுன்னமே அப்பசுவையாயினுந் தேடிக்கொணர் அஃது கிடையாதாயின் அதற்கு மாறாக நரனொருவனை விலைக்குவாங்கித் தருக; பசுக்கெட்டுவிடின் நரமேதஞ் செய்வதே அதற்குப் பிராயச்சித்தமென உரைத்து விடுத்தனர். அதுகேட்டு அம்பரீஷமஹாராஜன் பாய்மாவைப் பல இடங்களில் விரைந்துசென்று தேடியுங் கட்புலனாகாமையால், எல்லையில்லாத ஆனிரையைக் கூட்டிக்கொண்டு, ஆண்மகனொருவனை விலைக்கு வாங்கும் பொருட்டு அநேக நாடுநகரங்களிலும், காடுமலைகளிலும், முனிவருறைவிடங்களிலும் தேடித்திரிந்தும், எங்கும் நரபசுவாய்க்காமல் பிருகுதுங்கமென்னும் மலையடிவாரத்தில் மூன்று மைந்தர்களோடும், பத்தினியோடுங்கூடி வறுமைத்துன்பத்தால் வருந்துகின்ற இரிசிகரென்னும் மஹாமுனிவரைக்கண்டு பணிந்து, ஒருவர்க்கொருவர் அளவளாய யோகக்ஷேமங்கள் வினவி மகிழ்ந்துகொண்டபின்னர், அம்முனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! யான் அயோத்திமாநகர்க்காவலனாகிய அம்பரீஷன், யான் பரிமாவேள்வி செய்கையில் பசுக்கெட்டுப்போயினமையால் நரமேதஞ்செய்ய வேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு நரபசு நிமித்தம் யான் திரிந்தலையாத இடமில்லை; எங்கும் நரபசுவாய்க்கவில்லை; ஆதலால் நூறாயிரம் பசுக்களை யான் தேவருக்கு விலையாகக்கொடுக்கின்றேன், இச்சிறுவர் மூவருள் ஒருவனைத் தேவர் நரபசுவாய்த் தந்தருளவேண்டுமென்று பணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன். அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, அவ்விரிசிகமகாமுனி வேந்தனைநோக்கி அம்பரீஷ! யான் மூத்தோனை யொருகாலும் விலைக்குக் கொடேனென்றுரைசெய்ய, அதை அவர் பத்தினி கேட்டு அம்பரீஷனைப்பார்த்து மஹாராஜரே! என் கணவர் மூத்தமைந்தனைக் கொடுப்பதில்லையென்றார் அதனால் மற்றிருவரையுங் கொடுக்க விருப்புள்ளவரென்று நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? யானோ இவ்விருவரினும் இளையோனாகிய சுனகனென்பவனைக் கொடுப்பதில்லை

ప్రాయేణహినరశ్రేష్ఠ జ్యేష్ఠాఃపితృషువల్లభాః
మాతౄణాంతుకనీయాంస స్తస్మాద్రక్షేకనీయసం

ப்ராயேணஹிநரச்ரேஷ்ட ஜ்யேஷ்டா: பித்ருஷுவல்லபா:
மாத்ரூணாந்துகநீயாம்ஸ ஸ்தஸ்மாத்ரக்ஷேகநீயஸம்

அன்றியும், நராதிபரே! பெரும்பாலும் தந்தையர்க்கு முதற்பிள்ளையிடத்தும், பெற்றதாய்க்குக் கடைப்பிள்ளையிடத்தும் அன்பு இயல்பாக

உள்ளதன்றோ ? ஆதலின் கடைப்பிள்ளை எனக்குரியனாகக் கடவனென்று மொழிந்தனள். உடனே சுனச்சேபனென்கிற நடுப்பிள்ளை அரசனை நோக்கி, மஹாராஜரே! என் தந்தை பெரியபிள்ளையையும், தாய் சிறியபிள்ளையையும் கொடுப்பதில்லையெனச் சொன்னமையால் என்னை விலைக்கு விற்குங் கருத்துடையாரென்பதற்கு ஐயமுள்ளதோ? கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடியா? அவர்கள் விருப்பின்படி என்னை நீர் நரப்பசுவாகக் கைக்கொண்டு போகக்கடவீரென மியம்பினன். அதுகேட்டு அம்பரீஷமஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து இலட்சம்பசுக்களை இரிசிகமுனிவருக்குச் செலுத்திவிட்டுச் சுனச்சேபனைப் பெற்றுக்கொண்டு தேர்மிசையேறி அச்சிறுவனோடு விரைவாக மீண்டு வந்தனன்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சுனச்சேபன் கௌசிகமஹாமுனியைச் சரணமடைந்துய்ந்தது

பின்பு அம்பரீஷமஹாராஜன் சுனச்சேபனை யழைத்துக்கொண்டு நடுப்பகல் வேளையில் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து ஓரிடத்தில் இளைப்பாற விறங்கினன். அதுகாலையில் சுனச்சேபன் அங்குச் சுற்றிலுஞ்சென்று பார்க்கையில் தனக்கு அம்மானாகிய விசுவாமித்திரப் பெருந்தவத்தினர் பல முனிகணங்களோடு கூடித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டு, பசிப்பிணியினாலும், நீர்வேட்கையினாலும், வெயிலில் வேகுற்ற இளைப்பினாலும், நரபலியாகும் மனத்துன்பத்தினாலும், மிகுதியும் வருந்தி

* பிருகுதுங்கமென்பதற்குச் சிலர் மலைச்சாரலிலுள்ள குகையென்றும், வேறு சிலர் பிருகுமஹாரிஷி தவம்புரிந்த இடமென்றும் பொருள் கூறுகின்றனர். இவ்விரிசிகமுனிவர் பிருகுமஹாமுனிவரது மரபிற்பிறந்தவராதலால், அவர் தவம்புரிந்த இடமென்ப பொருள்சொல்வதே நன்கு. ஐம்பெரும்பாவங்களுள் பிரமஹத்தி கொடியதென்பது எல்லா நூல்களின் துணிபாதலால் சுனச்சேபனை விலைக்குக் கொடுத்த தாய் தந்தைக்கும், விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்ட அம்பரீஷபுரவலனுக்கும் கொலைப்பாவ மணுகாதோவெனின், முதனூல் விதித்ததை ஒழியினும், விலக்கியதைச் செயினும், தீவினைப்பயன் அணுகுமேயன்றி, விதித்தவிதிப்படி செய்யின் பாவமணுகுத லெவ்வாறு? இங்ஙனமாதலினன்றே யாகத்தில் பசுவின்கொலை பாவத்திற் கிடமாகாமல் நல்வினையே பயக்கின்றது; விதி தவறிச்செய்த பசுவின் கொலையே நல்வினைப்பயனைத் தராமல், தீவினைப்பயனைத் தருகின்றது, நரமேதமும் வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டமையால் பாவத்திற்கிடமாகாதாயிற்றென்றுணர்க.

ஓடி இம்முனிவர் மடிமேல் வீழ்ந்து மாமா! எனக்குத் தாயுமில்லை; தந்தையுமில்லை; ஞாதிகளுமில்லை; அநாதனாகிய எனக்குச் சுற்றத்தாரேது? நான் இப்பொழுது தேவரீரையே சரணமடைந்தேன்; தேவரீர் என்னைக் காத்தருளவேண்டும்; தேவரீர் சரணமடைந்தோரெல்லோரையும் பாதுகாப்பவராதலினால்; இவ்வம்பரீஷமஹாராஜன் இஷ்டமும் குறைவின்றி நிறைவுபெறவேண்டும், யானும் உயிர்வாழ்ந்து நெடுங்காலந் தவம்புரிந்து சுவர்க்கமடையவேண்டும்; இவ்வண்ணம் கருணைசெய்து எம்மிருவரையும் பாதுகாத்தருளவீர். அகதியான எனக்குக் கதியாகித் தந்தைபிள்ளையைக் கைசோரவிடாமல் புரப்பதுபோல அடியேனைப் புரத்தல்வேண்டுமென்று பலவாறாக வாய்விட்டலறிப் புலம்பினன். அப்பொழுது இம்முனிவரும் அவனைத் தழுவியெடுத்து உன்னைக் காக்கின்றேன், அஞ்சேலென்று அபயஞ்சொல்லித் தன்புத்திரர்களை நோக்கி.

యత్కృతే పితరః పుత్రాన్ జనయంతి సుధార్మికాః
పరలోకహితార్థాయ తస్య కాలోయమాగతః

யத்க்ருதே பிதர: புத்ரான் ஜநயந்தி ஸுதார்மிகா:
பரலோகஹிதார்த்தாய தஸ்ய காலோயமாகத:

மைந்தர்களே! நல்லதந்தையர் கருதுகின்ற தந்தையாகப் பிறந்த சிறுவருடைய கடமை அவருடைய கருத்துக்கிணங்க ஒழுகி, அவர் சொன்னவண்ணஞ் செய்தலன்றோ? அங்ஙனமாகலின், பிதாவாகிய எம் சொல்லைக் கேட்டாமல் நடந்து, எம்மை மகிழ்வித்தற்குரிய காலமிதோ நேர்ந்திருக்கின்றது. இதனால் நுமக்கும் எமக்கும் நற்பேறுண்டாகும்? இளைஞனாகிய இச்சுனச்சேபன் என்னைச் சரணடைந்தனன். அதுபற்றி நற்குண நற்செய்கையுள்ள நீவிரெல்லீரும் இவன் துஞ்சாமலுயிர்வாழும்படி செய்வது எமக்கு மிகுதியும் களிப்புத்தருவதாகும். இம்மொழியை மறுக்காது செய்யக்கடவீர்கள். நும்மில் ஒருவன் அம்பரீஷபுரவலனுக்கு நரப்பசுவாகித் தீக்கடவுளுக்கு மனநிறைவுண்டாக்கி, வேள்வியை முடிப்பித்து இவனையும் உய்விக்கக்கடவன். இங்ஙனஞ் செய்வதனால் வானவர்களும் பெருமகிழ்வெய்திப் புகழாநிற்பார்கள். தந்தைசொல் கடவாத நல்வினைப்பயனுமுளதாகும்; என்றிவ்வாறருளிச்செய்தனர். மதுஷ்யந்தர் முதலிய குமாரர்கள் அம்மாற்றங்களைச் செவியுற்று, உள்ளச்செருக்கால் தந்தையை நன்குமதியாமல் அவரை நோக்கி எம் தந்தையீரே! நீர் நுமக்குரிய மைந்தர்களை அன்பெனப்தின்றிக் கொலைபுரிந்து, அயலான் புதல்வனை உயிர் உய்விக்கக் கருதுகின்றீரே, இது நற்சுவையுணவைத் தள்ளி, நாயின் தீநாற்றத்தசையை அருந்த விரும்புகிறதுபோல இழிதொழிலெனத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் யாங்கள் இதற்குடன்படோமென்று சொல்லக்கேட்டுக் கடுஞ்சினமூண்டு கண்சிவந்து தீப்பொறி

பெழும்படிச் சிறுவர்களை விழித்து நோக்கி, அடடா! அசுசாரிகளே! சிறிது மனஞ்சுதலின்றி அறத்தின் முறைதப்பி, எம்மெதிராகவே எம்மொழியை இகழ்ந்து மறுத்துரைத்தமையால் நீயிரும் வசிஷ்டன் புதல்வர்கள் போல் நாயின் புலாலைத் தின்னும் முஷ்டிகசாதிப் புலையர்களாகி, ஆயிரம் யாண்டு வரையில் ஞாலமுழுதும் திரிந்தலையக்கடவீர்களென்று கண்ணோட்டமின்றித் தம் பிள்ளைகளைச் சபித்துவிட்டுச் சுனச்சேபனுக்கு மந்திரத்தால் தீங்குநேராதபடி காப்புச்செய்து, இரண்டு விஞ்சைகளைச் செவியிற்கூறிச் சுனச்சேபா! நீ இங்கிருந்து அம்பரீஷன் வேள்விச்சாலையை அணுகி, அங்கு விஷ்ணுதேவதாகமான வேள்வித்தூணில் தூப்புறக் கயிற்றால் கட்டுண்டு, செஞ்சந்தனம் பூசிச் செந்துவராடையுடுத்து நிற்குங்காலையில், தீக்கடவுளுக்கு எதிராக இந்திர உபேந்திரர்களைக் கருத்திற்பதியவைத்து, இவ்விரண்டு மறைமொழிகளையும் உருப்போடக்கடவை. அப்பொழுது அவ்விண்ணவர்களிருவரும் நின்கண்முகப்பே வந்து நின்னையும் உய்வித்து, யாகபலனைத் தந்து, அம்பரீஷனையும் காத்தருள்வார்களென அருளிச்செய்தனர். சுனச்சேபன் அவ்விரண்டு மந்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து இம்முனிவரை வணங்கி விடைபெற்று விரைந்து, அம்பரீஷபுரவலனிடம் வந்து, பெருமானே! ஏன் காலக்கழிவு செய்கின்றீர். விரைவாக வேள்விச்சாலைக்குப் போய்ச்சேர்வோம். நீர் நோன்பை மேற்கொண்டு வேள்வியைச்செய்து முடிக்கக்கடவீரென்று தூண்டினன். அதுகேட்டு அம்பரீடக்குரிசிலும், அச்சிறுவனுடைய மொழிக்கு வியந்து, உடனே புறப்பட்டு யாகசாலைசேர்ந்து அங்குள்ள முனிவர்களது கட்டளைப்படி நோன்புக்குரிய முறைமையை மேற்கொண்டு, இந்நரப்பசுவைச் செந்துவராடையுடுத்துத் தருப்பைக் கயிற்றால் வேள்வித்தறியில் பிணைத்துக்கட்டினன். அக்காலத்துச் சுனச்சேபன் கௌசிகமுனிவரது ஆணையின்படி மந்திரங்களிரண்டினாலும், இந்திரனையும், உபேந்திரனையும் பலவாறு ஏத்துதல் செய்ய, அவ்விருவரும் அத்துதிக்கு மகிழ்ந்து அங்கெழுந்தருளி, அம்பரீட வேந்தனுக்கு வேள்விப்பயன் நூறுபங்கு மிகுதியாம்படி அருள்செய்து அவ்யாகத்தை முற்றுவித்து, சுனச்சேபனையும் மகிழுமாறு பிழைப்பித்து விண்ணுலகமே எழுந்தருளினார்கள். இக்கௌசிகமஹாமுனிவரும் அப்புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேயே சுனச்சேபன் சென்றபின்பு மீளவும் தொடங்கி ஆயிரமியாண்டு தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் புஷ்கரத்தைவிட்டுப் பனிமலை சேர்ந்து தவம்புரிந்தது

ஆயிரம்வருஷம் நிறைவாகி விரதஸ்நானஞ்செய்த இக்காதிநந்தன மஹாமுனிவருக்கு நான்முகக்கடவுள் விண்ணவர்குழுவொடு கட்புலனாக நின்று விசுவாமித்திர! நீ இதுகாறும் இயற்றிய தவத்திறமையால் ரிஷியாகினை, பிரமரிஷியாவதற்கு இன்னுந் தவஞ்செய்யவேண்டும், நினக்கு மங்களமுண்டாகுகவென் றருளிச்செய்து தமதிருப்பிடத்துக் கெழுந்தருளினர். நான்முகக்கடவுள் இங்ஙனம் பணித்தருளித் தம்முலகுக் கெழுந்தருளியபின்னர், இக்கௌசிகப்பெருந்தவர் மீளவும் தவமியற்றத் தொடங்கிச் செய்துவருகையில், ஒருநாள் மேநகையென்னும் தெய்வப் பொதுமகள் அப்புஷ்கரதீர்த்தத்திலிறங்கி நீராடிக்கொண்டிருக்கையில், மின்னற்கொடி போன்ற அவளுருவத்தைக்கண்டு காமுற்று மயல்பூண்டு அவளருகேசென்று, மங்கையர்க்கரசி! பெண்ணமுதே! நின்வரவு நல்வரவாகக்கடவது இங்கு நீ என்னுடன் கூடியிருந்து வாழ்ந்து மகிழ்வுறக் கடவை வேனிலாளியினுடைய கணைகளால் அலைப்புண்ட என் வருத்தத்தை நின்கடைக்கண்ணால் நோக்கிச் சிறிது கருணைகூர்ந்து பாதுகாக்க வேண்டுமென்ப் பலவகையாகவேண்டி, அவளையுடம்படுத்தித் தம் துறை விடஞ்சேர்ந்து இன்பக்கடலில் மூழ்கித் தவத்தை மறந்து பத்தியாண்டு காறுங்கொண்ட காதல்தணியாமல் மயங்கி வாளாக்காலத்தைப் போக்கினர். இவ்வாறு சின்னாள் கழிந்தபின்னை நெஞ்சிற் றெளிவுதோன்றித் தம்முள் தாமே ஆராய்ந்து, தமது முன்னைய நிலைமையையும், இப்பொழுது தமது நிலைமையையும் கருதி, நாணமும், கவலையும், துன்பமும் மிகுந்து ஓகோ இஃதென்ன மதிகேடு காமுகனாகிப் பயனில் பொழுதாக என் வாழ்நாளைக் கழித்தேனே; அந்தோ! மேநகையை என்பால் செலுத்துவித்து, என் அரும்பெருந் தவத்தைப் பண்ணவர்களே குலைத்தனர்களென அறிந்து வெகுண்டு, இராப்பகலென மெல்லமெல்லச்சென்று பத்து வருடம் கழிந்தனவேயென நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, கழிவிரக்கங்கொண்டு நின்றனர் அதுகண்டு சாபமிடுவாரோவென அஞ்சி, நடுநடுங்கி, கைகூப்பி நிற்கின்ற மேநகையை இனியமொழிகளால் அச்சத்தைத்தவிர்த்து விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு, இனி இவ்விடத்தில் தவம்புரிதல் "தகுதியன்றென்று" அங்கிருந்து வடதிசைக்கண் வரையரையனருகிற் கௌசிகையாற்றங்கரையில், ஐம்பொறிவாயில்களின்வழி மனத்தைச் செல்லவிடாது ஒருமைப்படுத்தித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கி ஆயிரமியாண்டு கழிந்தன. அப்பொழுது விண்ணவர் முதலிய எல்லோரும் இவர் தவத்

தீயால் மூவுலகும் எரிந்துவிடுமோவென அச்சுற்று; நான்முகக்கடவுளைத் தொழுது கரங்கூப்பிநின்று, அடிகளே! விசுவாமித்திரர் நெடும்பகல் தவம்புரியா நிற்கின்றமையால் இவர் மஹாமுனியென்னும் பெயர் பெறலாமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். நான்முகன் அஃதொக்குமெனக்கொண்டு, அப்புத்தேளிர்களுடன் சென்று விசுவாமித்திரரிருப்பிடம்வந்து கௌசிகா! நீசெய்த தவத்தால் யாம் பெரிது மனமகிழ்வுற்றனம். நீ இன்றுமுதல் மஹாரிஷியாகின்றாய், இப்பேற்றை நினக்கு யாம் அளிக்கின்றோமென்று அருளிச்செய்தனர். அதுகேட்டுக் காதிநந்தனயோகி பிரமரிஷிப்பாவதற்கில்லையே யெனக் குறையுற்ற நெஞ்சுடையராயினும், மஹாரிஷியாயினேனேயென உளமகிழ்ந்து மண்பொருந்தத் தந்தையை வணங்கிக் கைகூப்பி, அடிகளே! தேவர் அடியேனை மஹாரிஷியென்றருளிச் செய்தமையால், அடியேன் ஐம்பொறிகளைக் கடிந்தேனாயினேனெனச் சற்றுப் பெருமிதத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்குத் திசைமுகக்கடவுளும் புன்னகைசெய்து, இம்மட்டில் ஐம்பொறிகளை வென்றோனாகமாட்டாய், ஐம்பொறிகளை வென்றோனாவதற்கு இன்னும் பெருந்தவஞ்செய்ய முயலவேண்டுமென அருளிச்செய்து உயர்நிலத்துக் கெழுந்தருளினார்.

இங்ஙனமருளிச்செய்து திசைமுகக்கடவுள் தமதுறையுளுக் கெழுந்தருளியபின்னர், இக்கௌசிகமஹாமுனி பிடிப்பின்றிக் கைகளை உயர வெடுத்துக் காற்றை உணவாகவுண்டு, கோடைகாலத்தில் ஐவகைத் தீயினடுவிலும், கார்காலத்தில் வெள்ளிடையிலும், கூதிர்காலத்தில் புனலிலுமிருந்து அல்லும்பகலும் இடைவிடாது ஆயிரமியாண்டு இவ்வகைக் கடுந்தவம் புரிகையில், நம்மில் யாவர் நமது தலைமை பெறுதற்காகத் தவஞ்செய்கின்றாரோவென விண்ணவர்கோன் தொடக்கமாகிய கடவுளர்களெல்லோரும் அச்சமுற்று, அரம்பையென்னும் பொன்னுலகப் பொதுமகளை யழைத்துத் தங்களுக்கு நலந்தருவதாகவும், இக்கௌசிகருக்குத் தீமை தருவதாகவும் ஒருமொழி உரைக்கலுற்றனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

கௌசிகர் அரம்பைக்குச் சாபமிட்டு வடதிசைவிட்டுக் கீழ்த்திசையிற் றவமியற்றியது.

திலீபகுலதீப! விண்ணுலகாளி அரம்பையையழைத்து மாதரசே! நீ சென்று விசுவாமித்திரமஹரிஷியை நின்மையலிற்படுத்தி, அவருந் தவத்தை நிலைகுலையச்செய்யவேண்டும் அத்திறமை யுன்னிடத்தில் தானிருக்கின்றதென்று புகழ்ந்துரைக்க, அரம்பை நாணி இமையவர் வேந்தனை நோக்கிக் கைகூப்பிக் கடவுளர்பெருமானே! இவ்விசுவாமித்திரர் கடுஞ்சினத்தினராதலால் சாபமிடுவரென அஞ்சுகின்றேன், ஆதலின் என்னைச் செல்லவிடாது அருள்புரியவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனள். அதுகேட்டுப் பொன்னகர்க்கிறைவன் அரம்பையே! நீ அஞ்சற்க நீ அம்முனிவர்பாற் செல்லாநிற்கையில் இளவேனிற்காலம் நேர்கின்றமையால் யாமும் ஐங்கணைக் கிழவனோடு அங்கு வந்து நினக்கு உதவிசெய்கின்றோம். நினக்கு மங்களமுண்டாகுக, நீ அங்குச்சென்று கண்டோர் காமுறத்தக்க உருப்பெற்றுக் குயிலொடெதிர்கூவி, இனிதாகப் பாடி அம்முனியைக் காதல்கூரச் செய்யவேண்டுமென அவ்வரம்பையைத் தேற்றியனுப்பினன். அவள் ஆயிரங்கண்ணன் ஏவலின்படி மிக்க வடிவழகுடையாளாய், இம்முனிவரிருக்கையைச் சார்ந்து, முகத்திற் புன்னகை தோன்ற இனிதாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது இம்முனிவரும் குயில் கூவக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, உடனே தெய்வப்பண்ணையுங் கேள்வியுற்று, அரம்பையையும் பார்த்து, என் தவத்தைக் கெடுப்பதற்கே இவள் வந்தாளென ஐயமறத்தேர்ந்து, தவத்தின்பெருமையால், இஃது விண்ணவர்கோன் செயலென்றுணர்ந்து, பெருமுனிவுகொண்டு அரம்பையை நோக்கி, அடீ கடவுட்பொதுமகளே! யான் இந்திரியங்களை முற்றும் வென்றொழிக்கவேண்டுமெனச் செய்யாநின்ற தவத்தை நீ கெடுக்கவந்தமையால் பத்துவருடம் கல்லாய்க்கிடக்கக்கடவை, பின்னர் பிரமன் புதல்வராகிய வசிஷ்டர் நின் சாபத்தைத் தீர்த்தருள்செய்வரெனக் கோபத்தையடக்க இயலாமல் சாபமிட்டு, ஐயோ? காமவெகுளியை அடக்கவேண்டுமெனத் தவஞ்செய்தும், சினத்தின்வழியே சென்று விட்டேனேயெனக் கழிவிரக்கமடைந்து தம்மை வெறுத்துக்கொண்டனர். உடனே அரம்பையுங் கல்லாயினள். அதனை நோக்கிய இரதிகணவனும், இந்திராணி காதலனும் துணுக்குற்றோடி ஒளித்தனர்கள். விசுவாமித்திரர் இவ்வண்ணம் அரம்பைக்குச் சாபமளித்தமையால் அதுவரையில் செய்த தவம் பயன்படாது போயிற்றே, ஜிதேந்திரியனாக இல்லையேயெனத் துன்புழந்து.—

నైవక్రోధంకరిష్యామి నచవక్ష్యేకథంచన
అథవానోచ్ఛ్వసిష్యామి సంవత్సరశతాన్యపి
అహంవిశేషయిష్యామి హ్యాత్మానంవిజితేంద్రియః
తావద్యావద్ధిమేప్రాప్తం బ్రాహ్మణ్యంతపసార్జితం
అనుచ్ఛ్వసన్నభుంజాన స్తిష్ఠేయంశాశ్వతీస్సమాః

நைவக்ரோதம் கரிஷ்யாமி நசவக்ஷ்யேகதஞ்சந
அதவாநோச்ச்வஸிஷ்யாமி ஸம்வத்ஸரசதாந்யபி
அஹம்விசேஷயிஷ்யாமி ஹ்யாத்மானம் விஜிதேந்த்ரிய:
தாவத்யாவத்தி மேப்ராப்தம் ப்ராஹ்மண்யம் தபஸார்ஜிதம்
அநுச்ச்வஸந்நபுஞ்ஜாந ஸ்திஷ்டேயம் சாச்வதீஸ்ஸமா:

இனி யான் சினத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதில்லை; இனி எவ்வளவு காலமாயினும் வாய்திறந்து ஒரு சொல்லேனும் சொல்வதில்லை; நூறு கோடியாண்டு கடைசெல்லினும் மூச்சும் விடுவதில்லை; இவ்வாறு நின்று புலன்களையடக்கிக் காயத்தைப் போக்கி உலர்த்துவோம் யாம்; இந்திரியங்களை வென்றவனுமாய் பிரமமுனியென வரம்பெறுமளவும் உணவு நீங்கி, மூச்சடக்கிப் பல யாண்டுகள் கழியற்றுவோமென இவ்வண்ணம் கடுமையான வஞ்சினங்கூறி, ஆயிரம் வருஷத்துக்கு விரதமேற்கொள்ள மனந் துணிந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்நான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

சதாநந்தர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரர் பிரமரிஷியாகிய விதம்
உரைத்து முடித்தது

ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருமகனே! பின்னை இம்முனிவர் அவ்விடத்தினின்று, கீழ்த்திசையிற்சென்று முன்கூறியபடி ஆயிரம்வருடமட்டும், மவுன விரதம் தரித்து மௌனியாய், யாவராலுஞ்செய்தற்கரிய கடுந்தவஞ்செய்து கொண்டு, இடையில் எத்தனைபேர் வந்து இடையூறுசெய்யினும் சிறிதும் மனஞ்சலிக்காமல்; சினத்தை முற்றுங்கெடுத்து, ஆயிரம்வருடம் நிறைவானவுடன் தம் விரதத்தை முடித்துத்தாம் அருந்துதற்குச் சமைத்துவைத்த அன்னத்தை அந்தணனுருக்கொண்டு அதிதியாகவந்த இந்திரனுக்கிட்டு, அவ்வன்னத்தில் மிகுதி பெறாமையாலுண்ணாமலே மௌனத்தை

விடாமலும், சினத்தைவிட்டும், அவ்வேதியனைச் செல்லவிடுத்து, மீளவும் ஆயிரம் வருடத்துக்கு விரதம்பூண்டு, கையை மூக்கில்வைத்து, இடைகலையைப் பிங்கலையால் நைவித்து, உள்ளத்தில் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை எண்ணி, மூச்சடக்கிக் கடுந்தவம்புரிந்தனர்.

அவ்வாறு உயிர்ப்புப்புறத்தே விடாமல் இம்மகாமுனி யாண்டாயிரம் அரும்பெருந் தவஞ்செய்கையில், இவரது தலையின் முகடுவிண்டு, அதினின்று புகையுடன் தீயெழுந்து மூவுலகிலும் சூழ்ந்து எரிக்க, யாவரும் அஞ்சி நடுக்கமுற்று மறுகுகையில், உம்பர், கந்தருவர், விஞ்சையர், பன்னகர், அசுரர், இராக்கதர் முதலியோரும் மயங்கி, இம்முனிவரது ஒளியினால் தங்களொளிமழுங்கி நான்முகத்தேவனிடஞ் சரண்புகுந்து, அடிகளே! நாமகள் கணவரே! விசுவாமித்திரர் காதல்கொள்ளவும், சினங்கொள்ளவும்; யாங்கள் பற்பல முயற்சிசெய்தும், அவற்றுள் ஒன்றும்பயன்படாதாயிற்று, அவரோ தமது தவநிலை குன்றாமல் நிற்கின்றார். அவரிடத்து ஒரு சிறிதேனும் தவறுகாணப்படவில்லை, ஆதலால் இப்பொழுது இவர் பிரமரிஷியாகலாம்; இவ்வரத்தை அவருக்குத் தேவர் அளித்தருள்க, காலநீட்டித்தால், அவரது தவத்தீயால் இமைப்பொழுதில் மூவுலகையுஞ் சுட்டு நீறாக்கிவிடுவர். இப்பொழுதோ பத்துத்திசைகளும் இருளால் மூடப்பட்டு மழுக்கமடைந்திருக்கின்றன, எழுகடல்களும் கலங்கின, மலைகளுஞ் சிதறுண்டன, இப்பார்முழுதும் நடுக்கமுற்றது, காற்றும் ஊழிக்காற்றுப்போல வீசுகின்றது, அடியேங்களுக்கு யாதொரு விரகும் தோன்றவில்லை, எல்லோரும் செய்கடன்களைச்செய்யாமல், கடவுளில்லையென்பாரைப்போல அலைகின்றார்கள். மூவுலகும் மயக்கமடைந்ததுபோலவாயின; இரவியும் அம்முனியின்ஒளியால் ஒளியற்றவனாயினன் முன்பு ஊழிகாலத்தில் காலத்தீயால் உலகங்களெங்ஙனமெரியுமோ அங்ஙனமே இப்பொழுது எரிகின்றன. அவ்வருந்தவர் மூவுலகங்களையும் அழிவுகாணும்படி வெகுளிகொள்வதன் முன்னமே பற்றியெரிகின்ற பெருந்தீப்போன்ற அம்மஹாமுனியை இன்சொல்நயமாக உரைத்து உடன்பாடெய்தச்செய்யவேண்டும்; அவர் தேவருடைய உலகமேவேண்டினும், பிரமரிஷியாகவேண்டினும், மற்றும் வேறெதனைவேண்டினும் அவர்வேண்டியதைத் தந்து உலகங்களைப் பாதுகாத்தருள்வேண்டுமெனப் பணிவாக மொழிந்து, திசைமுகத்தேவருடன் புறப்பட்டு அவ்விசுவாமித்திரரருகே வந்து, கௌசிகமஹாமுனியை நோக்கிப் பிரமரிஷியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. நீர் செய்த தவத்தால் யாமெல்லோரும் மகிழ்வுற்றனம்; கடுமையாகிய இத்தவத்தால் நீர் பிரமரிஷியாயினீரென்றுரை செய்தனர்கள். அப்பொழுது மீண்டும் பிரமதேவனுவர் இம்முனிவனை நோக்கி, கௌசிகா! நினக்கு நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்நிலையும் அளிக்கின்றேன். நீ நன்மையையே யடைவாய், நன்மையேயுண்டாகுக. இனி நீ இத்தவத்தொழிலை முடிவுசெய்து, இனிது செல

வாயாகவென்றருளிச் செய்தார். அம்மொழிகளைச் செவியேற்று இத் தூபபுலமஹாமுனியும் மலரிசையோன் முதலோரை வலம் வந்து, வந்தனஞ்செய்து, உச்சிகூப்பிய கையினராய் விண்ணவர்களே! அடியேன் பிரமரிஷியாகியதும், நெடுங்காலம் வாழ்பவனாயதும், உண்மையாயின், ஓங்காரவஷட்காரங்களும், வேதங்களும் எப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் தோன்றுக, என்னை விரும்பி யடையுங்கடமை யுடையனவாகவும், நானாவேதமுணர்ந்தவர்களுக்கும், பரப்பிரமத்தின் நிலைமையை நன்குணர்ந்து முபநிஷத்துக்களை ஐயந்திரிபறவுணர்ந்த மறைவலாளர்களுக்கும் அடியேன் தலைவனாகுங் கடமையுடையேனாகவும், நீவிர் செய்வதுமன்றி,

బ్రహ్మ పుత్రో వసిష్ఠోమా మేవం వదతు దేవతాః
యద్యయం పరమః కామః కృతోయాంతు సురర్షభాః

பரஹ்மபுத்ரோவஸிஷ்டோமா மேவமவதுதேவதா:
யத்யயம்பரமஃகாமஃ க்ருதோயாந்து ஸுரர்ஷபா:

தேவர்களே! பிரமபுத்திரராகிய வசிஷ்டமஹாமுனியும் அடியேன் கருதியபடி என்னை நோக்கி நீ பிரமரிஷியாகிறாயென்று தம் வாயாலுரைத்தலும் செய்யவேண்டும், இதுவே அடியேனுக்குச் சிறந்த எண்ணம், இதை நீவிரெல்லீரும் என்னெண்ணத்தை முற்றுவித்துப் பின்னை நுங்களுறையுளை இனிதுசேரக் கடவீர்களென்று தம் கருத்தினைத் திருத்தமாக வெளியிட்டு வேண்டிக்கொண்டனர். தேவர்களெல்லோரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி வசிஷ்டமஹாமுனியை யழைப்பித்துத் தம்மொழிக்குடன்படுத்தி, இம்முனிவருடன் நட்புப்பூரிவித்து விசுவாமித்திரா பிரமரிஷியாகிறாயென்று அவர் வாயாலியம்புவித்துத் தாங்களும் நீர் பரஹ்மரிஷியாகிறீர், உம்மெண்ணத்தின்படி யாவுங் கைகூடுமென வரமளித்து, விசுவாமித்திரரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தத்தமிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள். கருமுகில்வண்ணனாகிய எம்மானே! இம்மஹாமுனிவர் இவ்வகைப் பல துன்புழந்து பிரமரிஷியாயினர். ஆதலின் இவரே எல்லா முனிவர்களிலும் சிறந்தவர். இவரே உருப்பெற்றியங்குந் தவம்; இவரே அறம்; இவரே வீரத்தன்மைக்குப்பிறப்பிடமென இங்ஙனம் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரைச் சதானந்தர் புகழ்ந்து மௌனியென்னும் பெயரை மெய்ப்பொருளுளதாகச்செய்து கொண்டனர்.

இவ்வண்ணமுரைசெய்த அகலிகை மைந்தரது மாற்றத்தைச் செவியுற்ற மிதிலாபுரியிறையும் தூபபுலமஹாமுனியை நோக்கிக் கரங்குவித்து அடிகளே! மெய்த்தவர் கோமானே! தேவர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடன் அடியேன் யாகசாலைக்கெழுந்தருளிச் சேவைசாதித்தருளினமையால் அடியேனெல்லாப்பேறும் பெற்றேறினேன்; தேவருடைய சேவையால் அடியேன் தூயனுமாயினேன். தேவரெழுந்தருளினமையால் பற்பல நற்குண

களையுமுடையேனாயினேன் தேவருடைய சரித்திரத்தையும் சுந்தரத்திருத்தோளண்ணலாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடன் விரிவாகச் செவிகுளிரக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். இவ்வவைக்கணுள்ள மற்றெல்லோரும் தேவர் குணங்களாகிய அமிழ்தத்தைச் செவியாகிய வாய்மடுத்துண்டு, வரம்பில்லாத பெருங்களிப்பெய்தினர். தேவருடைய செய்கையும் எல்லைகடந்தது; நுமது திறமையும் அளவில்லது; நுமது நற்குணங்களும் அளவிறந்தன; தேவருடைய நற்குணநற்செயல்கள் கேட்கப்படுந்தோறும் வியப்பைவிளைப்பனவன்றி வெறுப்பின்றி மேன்மேலும் கேட்போமென்னும் வேட்கையைப் பெருக்குகின்றன; ஆயினும் நாட்கடன் செய்யும் அந்திப்பொழுதாயினமையால், அடியேனுக்கிப்பொழுது விடைகொடுத்து மீண்டு நாளையுதயத்தில் தேவர் அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். காதிகுமாரரும் அம்மைதிலன்மொழியை மனத்துக்கொண்டு உவந்து புகழ்ந்து விடைகொடுத்தனுப்பித் தாமும் மஹாரிஷிகளால் பூசனைசெய்யப்பட்டவராய்த் தமக்கென அமைத்துள்ள உறைவிடஞ்சேர்ந்து, தினக்கடன்களையும் முடித்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாதியர்களோடு பாங்காக வீற்றிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தாறாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீஜநகபுரவலர் தமக்குச் சிவன்வில்வந்த வரலாறும், அது சீதை திருமணத்துக்கு இலக்கானதுங் கூறியது.

அடுத்தநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து ஜனகப்பெருமான் நித்தியகருமங்களைமுடித்துக்கொண்டு, கௌசிகமகாரிஷியை எழுந்தருளச்செய்து விதியின் முறைமைப்படி பூசனைசெய்து ஸ்ரீராமபிரானுக்கும், ராமாநுஜனுக்கும் தக்கபடி வழிபாடுசெய்து, விசுவாமித்திரமஹாயோகியைநோக்கிப் 'பகவனே! தேவருடைய வருகை நல்வருகையாகக் கடவது. தேவருக்கு அடியேன் செய்தற்குரிய பணியாது? அடியேன் தேவரது கட்டளைப்படி நடப்பவனாதலால், ஆஜ்ஞைசெய்தருளக்கடவீ'ரென மொழியலுற்றதும், புலமுனிவர் அம்மொழியைச் செவியேற்று 'மிதிலாதிபரே! உம்மிடத்திருக்கின்ற சிவன் வில்லைக்கண்ணுற்றுக் களிப்புறவேண்டுமென்று இத்தயரதன் செல்வமைந்தர்களிருவரும் காமுறுகின்றனர்கள். ஆதலின் அக்கோதண்டத்தை இவர்களுக்குக் கட்புலனாம்படி செய்விக்கக்கடவீர். அதனால் உமக்கு நன்மைவிளையக்கடவது. அக்கார்முகத்தை இப்பெருந்தகை ஆடவர்களுக்கு

முன கொணாவியும; அதனை இவாகள் கணணாக்கண்டபின், தம் விருப்பத்தினபடி செயவராகவெனஅருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, விதேஹமகிபாலரும்கெளசிகரைநோககி, அருளாழி மெயஞஞானச்செலவரே! இச்சனகரனவில அடியேனுககு வாயததவிதமும், இப்போது அது இங்கிருக்குங்காரணமும உரைக்கின்றேன அடியேன குலததினமுதலவராகிய நிமிசக்கரவாததிககு ஆறுவது தலைமுறையில தேவராதனெனச சிறபபித்துச சொலலபபடும மஹாராஜா இவவகலிடத்தை அரசுபுரிநது வருகையில, ஐமமுகனையுழையாமல தக்ஷப்பிரமாசெயத யாகததைச்சூலபாணிகெடுத்திசெய்து, அஙகுள்ள வானவாகளைநோக்கி, வானவாகளே! நீயிர் எனக்குப பாகங்கொடுப்பிக்காமலே இவவேளவியில அவி வாங்கி அருநதினமையால, உங்கள் சென்னிகளைச சரங்களால துணிததுககுவிக்கின்றேனென றுவீரவாதங்கூறி, இவவிலலில நாணேறிட்டுக் கணையைததொடுக்க முயன்றார். அதுகணடு அமராகள யாவரும அஞசித துஞசினாரைபபோலச செயலறறுத தேறி, இனசொலகூறிச சினததைத தணிவிகக, மஙகைபாகனுஞ சினமாறி, தொடுதத அமபை விலலினினறு எடுதது, நாணையவிழ்த்து இச்சிலையை விணணவாகளகையில கொடுததுவிட்டு வெள்ளிமலை புகுதலும, இக்கொடுமரததைக கடவுளாகள கையிலநதிவநது அநதேவராதரிடததில இதனைக வைததிருமெனறு கொடுத்தருளினாகள இசசிலை அககாலநதொடங்கி இதுவரையிலஎமமுனனோரகளாலபூசனைசெயது பாதுகாக்கபபட்டு, இப்போது என்னால அவவாறு காககபபட்டு வருகினறது

பினபொருகாலையில அடியேன வேளவி இயறறவேணடுமென வேளவிககாக்க குறிதத நிலததை யுழுவிககையில உழுபடையின முனை ஓரிடத்துததட்ட, அவவிடத்தில அகழுந்து பாாததனெ, அஙகு ஒருபெணமணி தோனறினள அபபெணணரசியை அடியேன பரிவொடெடுத்துச் சீதையெனத திருநாமஞசாததி வளாததுவநதேன இபபெணணுயகததினதோறறததையும, பணபையும, ஒபபுயாவிலலாதகட்டழகையுமவெநதாகளெலலோருங கேளவியுறறு, அடியேனிடம வநது இககனனிகையை மணஞ செயது கொடுமெனப பலவாறு கேட்டனாகள அவாகள இசசீதையை மணமபுரிநது கொளவதறகுத தகுதி ஒரு சிறிது மிலலாாகளென நனகறிவேனுதலால, நேராக மறுததுசசொலல மாட்டாமல, கணணோட்டததால் இவவுருததிரனது சராசனததை யாவன நாணேறறிஒலியெழுபபுவானோ? அவனுக்கே என அருமைததிருமகளைத திருமணம புரிவிபபேனென்று உறுதிமொழிகூறி, இததாணுவிலலைச்சீதாதேவியார திருமணததிறகு இலககாக வைததிருக்கின்றேன. எலலாபபுரவலாகளுமவெறறிமொழிகளைக்கூறிககொண்டு வநது, இததநுவை அசைபபதறகுமவலியிலலாராய்நாணமேலிட்டுத தஙகள தங்கள் நகருககுமீளததுவாளாசென்றனாகள். இவவணணமஅரசாகளயாவருமஇசசிலையைவளைக்கமாட்டாதவராய், என்னால்பெண

கொடுப்பதில்லையென்று மறுக்கப்பட்டவர்களாய், ஜனகன் பெண் கொடுக்க மனமின்றி யாவராலும் வளைக்கவொண்ணாத வில்லாகிய ஒரு தடைசொல்லி எல்லோரையும் அவமதிப்புச்செய்தனுப்புகிறான்; ஆதலால் நாம் இச்சனகனுக்குத் தீங்குசெய்வோம்; அன்றியும், இவன் யோகமுயற்சியிலே நிற்பவனாதலால் படையெடுப்பதில்லையென இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் தம்முள் ஆராய்ந்துகொண்டு, மன்னவரெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து இம்மிதிலாபுரியைச் சுற்றிமுற்றுகைபோட்டுக்கொண்டு நாற்றிசையிலும் நின்று தடுத்து அடர்ந்தனர்கள். இவ்வாறு ஒருவருடங்காறும் தடுத்துப் பிழைசெய்தமையால் நகரினகணுள்ள பண்டங்கள் முழுதுங் குறைந்து, ஜனங்கள் படும் அலக்கணைக் கண்டு அடியேன் மிகுதியும் உள்ளங்கவன்று, அருந்திறமையால் வானவர்களை மகிழ்வித்து, அன்னோர்களை வணங்கிப் பகைவேந்தர்கள் சிதறுண்டோடுமாறு வேண்டிக்கொண்டேன். விண்ணவர்களும் என் வேண்டுகோளுக்கருள்புரிந்து, மருவலர்களை வெற்றிகொள்ளவல்ல நால்வகைப் படைகளை அளித்தனர். உடனே அந்தப் படைகள் மாற்றலர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்து துரத்தியடிக்க, அக்கொடுவேந்தர்கள் இத்தானையையெதிர்த்துச் சண்டைசெய்யத் திறனற்று, விரைந்து தனித்தனியேயோடிப்போயினர்கள். மேற்கூறியவண்ணம் பல வேந்தர்களாலும் அசைக்கவொண்ணாத இவ்வில்லைச் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்களுக்குங் காண்பிக்கிறேன்; இதை இந்த ஸ்ரீராமசந்திர நாணேற்றிக் குணத்தொனியெழுப்புவராயின், கருவிற்றங்கிப் பிறவாத தூயமையளும், அடியேன் செல்வத்திருமகளுமாகிய சீதையை இச்சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரருக்குத் திருமணம்புரிவித்தளிக்கின்றேனென்று உரைத்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அரன்வில்லை முறித்தது.

அம்மைதிலன் மாற்றத்தைச் செவியுற்ற கோதற்ற தவச்செல்வர் ஜனக வேந்தரே! அவ்வில்லையழைப்பித்து ஸ்ரீரகுகுலோத்தமருக்குக் கட்புலனுக்குவியுமென வருளிச்செய்ய, விதேகராஜரும் தமதருகிலுள்ளவரை நோக்கி, நீவிர் அவ்வில்லைக் கொண்டுவரக்கடவீர்களெனக் கட்டளையிட்டனர். உடனே அவர்கள் விரைந்தோடி அவ்வில்லை வைத்திருக்கின்ற எட்டுச் சக்கரங்கள் பூட்டிய எஃகுப்பேழையை இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர்கள்.

నృణాంశతానిపంచాశ ద్వ్యశ్యతానామ్మహాత్మనాం
మంజూషామష్టచక్రాంతాం సమూహ స్తత్రధంచన

நருணாம்சதாநிபஞ் சாசத்வ்யாயதாநாம மஹாத்மநாம்
மஞ்ஜூஷாமஷ்டசக்ராம் தாமஸமூஹஸ்தத்ரதம்சந.

அப்பெட்டகத்தை ஐயாயிரம் மல்லர்கள் ஒருங்குகூடி வருந்தமுற்று வலித்துவந்து சேர்த்தனர்கள். அவ்வில்லை அமைச்சர்கள் மிதிலாநகரப் பெருமானுக்கு முன்னர் நிறுத்தி எம்மரசனே! இதோ வில்லைக்கொண்டு வந்து சேர்த்தோமெனத் தெரிவிக்க, மிதிலர்பெருமான் விச்வாமித்திரருக்கெதிரில் கைகூப்பி ஸ்வாமீ மெய்யறிவாளரே! இதோ மதியணிசடைமுடியோன் வில் வந்திருக்கின்றது; கடைக்கணித்தருளும்; ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர்களே! நீயிரும் கேண்மின்; இவ்வில்லைத்தான் குனித்து நாணேற்றவலியில்லாமல் வீரர்களாகிய அரசர்கள் பங்கமடைந்தனர்கள். அன்றியும் இதனை எடுத்து வளைக்க, தேவதானவ ராக்ஷஸ யக்ஷ கந்தர்வ கின்னர பன்னகாதிகளாலும் முடியாதிருக்க, மனிதர்களால் இதை எடுத்து நிறுத்தவும், நாண் பூட்டவும் சரந்தொடுக்கவும், நிறையை யறியும்படி நிறுத்தி யசைக்கவும், காதளவும் நாணையிழுக்கவும் முடியுமோ? அத்தன்மையதாகிய இச்சிலையை நீங்களே நோக்கி, உய்த்துணருங்கோளென்றனர். இங்ஙனம் வில்லின் பெருமிதத்தைச் சனகர் பலவாறெடுத்துக் கூறக்கேட்ட கௌசிகமுனிவர் ஸ்ரீரகுநந்தனரைக் கடாக்ஷித்து அடா குழந்தாய்! வில்லைப்போய்ப்பாரென்றருளிச்செய்தனர். அவ்வருளிச்செயலை நீலமேகவண்ணன் கருத்துட்கொண்டு அந்த வில்லினருகிற்சென்று அப்பேழையைத் திறந்து ஹரகோதண்டத்தைக் கண்ணுற்றுத் தமதாசிரியரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இதோ அரனுடைய வில் விளங்குகின்றது, தேவர் கட்டளையாயின் இதைக் கையிலெடுத்துக் குனித்து நாணேற்றி இழுத்தெய்யமுயலுகின்றேனென்று அகத்தோடு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கௌசிக ஜனகர்களிருவரும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமொழியைச் செவியுற்று வியப்படைந்து, நின் எண்ணத்தின்படி செய்யென அநுமதிசெய்தனர்கள். ஸ்ரீகோதண்டதீக்ஷன் தனதாசிரியரது கருத்துக்கிணங்கப் பெட்டியினின்றும் அக்கார்முகத்தை வருத்தஞ்சிறிதுமின்றி எளிதாகவெடுத்து, அநேகமாயிரம் புரவலர்கள் இமையாமல் நோக்கிக்கொண்டிருக்கையில் நாணேற்றிக் கணைதொடுத்துச் செவிவரையில் இழுக்கருளினர்.

తద్బభంజ ధనుర్మధ్యే నరశ్రేష్ఠో మహాయశాః
తస్య శబ్దో మహానాసీ న్నిర్ఘాతసమనిస్వనః
భూమికంపశ్చ సుమహాన్ పర్వతస్యేవ దీర్యతః
నిపేతుశ్చ నరాస్సర్వే తేన శబ్దేన మోహితాః
వర్జయిత్వా మునివరం రాజానం తౌ చ రాఘవౌ

தத்பபஞ்ஜ தநுர்மத்யே நரச்ரேஷ்டோ மஹாயசா:
தஸ்ய சப்தோ மஹாநாஸீந் நிர்காதஸமநிஸ்வந:
பூமிகம்பச்ச ஸுமஹாந் பர்வதஸ்யேவ தீர்யத:
நிபேதுச்ச நராஸ்ஸர்வே தேந சப்தேந மோஹிதா:
வர்ஜயித்வா முநிவரம் ராஜாநந் தௌ ச ராகவௌ

நாணைச் செவிவரையும் வாங்குகையில், அச்சிலை ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருத்தோள் வலிக்குத் தாங்ககில்லாமையால் அந்நடுவில் இரண்டாக முறிந்து, பெருமானுக்குப் பெருங்கீர்த்தி தந்தது. அஃது முறிந்த ஒலி, ஊழிக்காலக்காற்றின் பெருமுழக்கம் போல அச்சந்தருவதாயிருந்தது. பெருமலை பிளக்குங்கால் உண்டாகும் பேரொலி போலவுமிருந்தது. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண கௌசிக ஜனகர் நால்வர் தவிர, ஆங்குள்ள மற்றெல்லோர்களும் அவ்வில்லின் ஓசையால் மயங்கிப் பாரின்மிசை வீழ்ந்தனர்கள் —

ஒரு முகூர்த்தகாலம் கடந்தபின்பு யாவரும் மயக்கந்தீர்ந்து தெளிந்தெழுந்து தம்முள் வியப்படைந்து நிற்க, நிமிகுலத்தன் கௌசிகக்குலத்தனை நோக்கிப் பகவரே! அடியேன் ஸ்ரீரகுநாயகனுடைய திருத்தோளின் வல்லமையைக் கண்டறிந்தேன், இச்சுந்தரத் திருத்தோளண்ணல் இச்செயல் புரிவானென்று அடியேன் கனவிலும் எண்ணங்கொண்டவனல்லேன், இஃது யாவரும் வியக்கத்தக்கதே; தொண்டனேன் திருமகளாகிய சீதை ஸ்ரீராமபிரானைத் திருமணம் புணர்கின்றமையால் அடியேன் மரபுக்குப் பெரும் புகழை விளைவிப்பவளாவாள்; அடியேனுடைய உறுதிமொழியும் கெடாது ஈடேறிற்று; என்னுயிரினும் சிறந்த ஜானகியை ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குத் திருக்கலியாணம் புரிவிக்க வேண்டுமாதலின், மந்திரிமார் சீக்கிரம் விரைந்து அயோத்திமாநகரஞ்சென்று ஸ்ரீராமபிரானும், இலட்சுமணரும் தேவரால் பாதுகாக்கப்படுகின்றதையும், ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் திருத்தோளுடைய இப்பெரியான் ஐம்முகன் வில்லை முறித்தெறிந்ததையும், அதன் பயனாகப் பெண்ணருங்கலமாகிய சீதாபிராட்டியைத் திருமணம் புரிகின்றதையும் தெரிவித்துத் தசரதப்புலவர் பெருமானை மகிழ்வித்து, இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றே விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அங்ஙனமே செய்கவெனக் கௌசிகர் அருளிச்செய்ய, ஜனகப்புரவலரும் அவருடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு அமைச்சர்களை நோக்கி, நீவிர

கடுகிச்சென்று அயோத்திமாநகரில் அரசுபுரிகின்ற தசரத சக்கரவர்த்தியாரை அணுகி, நடந்த செய்திகளை யாவும் அறிவித்தது, உடனே அவரைக் கிளைஞரோடும், நட்பினர் முதலியோரோடும் உடன்கொண்டுவரக் கடவீர்களெனக் கட்டளையிட்டு விடுத்தனர்;

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமபிரானது செயலைச் செவிகுளிரக் கேள்வியுற்று மிதிலைக்குச் செல்லும்படி முயன்றனர்.

ஜனக மஹாராஜருடைய ஏவுதலைப்பூண்டு, தூதர்களும் விரைந்து நடந்து மூன்று நாள் வழிக்கடந்து நான்காநாள் ஸாகேதநகரத்தையடைந்து, அரண்மனைவாயிலில் நின்று தாம் கொணர்ந்துவந்த நற்செய்தியை அரசர் பிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அரசன் கட்டளையால் அரண்மனையுட்புகுந்து, தசரதமஹாராஜனைக் கண்டு வணங்கி, கைகட்டி வாய்பொத்திப் பூவலர் பெருமானை நோக்கிப் பணிவாகவும், இனிமையாகவும் விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்: அரசர்க்கரசரே! மிதிலாநகரக் காவலராகிய ஜனகமஹாராஜர், அக்னிஹோத்திரர், புரோஹிதர், உபாத்தியாயர், ருத்விஜர், பரிவாரங்களுடன் தேவரீருக்கு மேல்வரு நன்மை உள்ளன்மைகளை வினவி, விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருடன் கூடி, எங்கள் முகத்தால் பணிவாக மொழிகின்றார்: யாவரையும் நமது குடைக்கீழடங்கி யொழுகும்படிப் பாருமுழுதும் ஆளாநின்ற தசரதமஹாராஜரே! சிவன் வில்லை யாவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கே என் அருமைத்திருமகளை மணம்புரிவிப்பேனென்று முன்னரே யான் செய்த வஞ்சினத்தையும், அதைக் கேள்வியுற்ற வெற்றியாளராகிய பற்பல வேந்தர்கள் வந்து அவ்வில்லை அசைப்பதற்குந் திறமையற்றுப் பங்கமடைந்து நாணிச்சென்ற செய்தியையும் நீர் நன்குணர்வீரன்றோ? விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருடன் வந்த உம்முடைய மூத்த திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் ஆசிரியர் கட்டளைப்படி சிவன் வில்லை எடுத்து வளைத்து நாண்பூட்டி அம்புதொடுத்து முறித்து, என் அருமைச் செல்வக் காதலியைத் திருமணம் புரியும்படி வெற்றிகொண்டனர். ஆதலால் என் அருந்தவப்பேறாகிய செல்வச் சிறுமியை ஸ்ரீராம பிரானுக்கு மணஞ்செய்வித்து என் கடமையை முடிக்க, நினைக்கின்றேன். இதற்கு நீரும் உடன்பட்டு, உற்றார் நண்பினரோடும், அந்தணர் முதலியவரோடும் விரைந்து இங்குவந்து, உமதருமைத் திருமக்களிருவரையும் கண்குளிரக்கண்டு பெருவுவகையோடு என் விருப்பையும் நிறைவு

செய்து, ஆண்டகைச் சிறுவரிருவரோடும், மருமகளோடும் கூடி, உள்ளமகிழ்வீரென இவ்வண்ணம் ஜனகமஹாராஜா கௌசிகசதாநந்த முனிவர்கள் முன்னிலையில் நம்மிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டு எம்மை விடுத்தனரெனத் தேர்ச்சித் துணைவராகிய தூதர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் கூறிய திருமணச்செய்தியைத் தசரதமஹாராஜா தம் செவியிற் சாற்றலும் பேரவுகந்து, வசிஷ்டவாமதேவாதி முற்றத்துறந்த முனிவர்களையும், சுமந்திரன்முதலிய தேர்ச்சித்துணைவரையும், கிளைஞரையும் வரவழைத்து, அவர்களை நோக்கி, என் அன்பர்களே! கௌசலைத் திருக்குமாரனாகிய என் காதலன் இளையோனொடு கௌசிகமுனிவரால் பாதுகாக்கப்பட்டவனாகி, மிதிலாநகர் சேர்ந்து, சிவனது குனிசிலையை வளைத்து முறித்து, ஜனகமஹாராஜனது வருத்தத்தை மாற்றுவித்து, வரம்பறு பெரும்புகழ் பெற்றிருக்கின்றானாம்; அவ்வில்லை வளைத்தது காரணமாகத் தமதருமைச் செல்வக்காதலியாகிய சீதையைப் பெறலரிய செல்வச்சிறுவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அதற்காக நீர் யாவருடனும் புறப்பட்டுச் சடுதிவரவேண்டுமென்றும் ஜனகமஹாராஜா தூதனுப்பி இருக்கின்றார்.

యది వో రోచతే వృత్తం జనకస్య మహాత్మనః

పురీం గచ్ఛామహే శీఘ్రం మా భూత్కాలస్య పర్యయః

யதிவோரோசதேவ்ருத்தம ஜநகஸ்யமஹாத்மந:

புரீங்கச்சாமஹேசீக்ரம மாபூத்காலஸ்யபர்யய:

ஆதலால் ஜனகப்பெயர்ப் புரவலருடைய மரபும், செயலும் நம் உடன் சேர்ந்து கலப்பதற்குத் தகுந்தனவென உங்கள் திருவுளத்துக்கு உகப்பாக இருந்தால், ஒல்லையில் புறப்பட்டு நாமெல்லோரும் மிதிலாபுரிக்குச் செல்வோம்; காலக்கழிவு செய்யலாகாது; இது உங்களுக்கு உகப்பாகத் தோற்றாதாயின் அதையுஞ்சொல்லியனுப்பிவிடுவோமென உரைத்தனர். அதுகேட்டு அவ்வவைக்களத்துள்ள யாவரும் மாசற ஆராய்ந்து துணிந்து; நாம் ஜனகவேந்தரோடு கலந்துறவு கொண்டாடல் மிகுதியும் தகுதியுள்ளதென்று எல்லோரும் ஒருகருத்தாகவே மகிழ்ச்சியுடன் உடன்பாடு கூறினார்கள். இந்துமதி நந்தனரும் அவர்களுடைய நெடுமொழியைக்கேட்டு எல்லையிறந்த மகிழ்வு பெரிதுமடைந்து, ஜனகமஹாராஜாது மந்திரிகளைநோக்கி, அமைச்சர்களே! நாம் அனைவரும் நாளைத்தினம் மிதிலாநகரத்துக்குப் பயணப்படுவோமென உணர்த்தி, அவர்களுக்குத் தக்கவாறு நன்கொடையளித்து, வந்தவிடாயாறும்படி செய்து விடுத்தனர். தூதர்களும் தசரதமஹாராஜா கட்டளையின்படி மிகுதியும் அன்போடு உபசரிக்கப்பட்டவர்களாகி மனக்களிப்புற்று அன்றிரவை நன்கு கழித்தனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தி மிதிலாபுரிசேர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டு மகிழ்ந்தது.

அன்றிரவு கழிந்த வைகறையில், தசரதமஹாராஜர் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, உபாத்தியாய புரோஹிதாதிகளை வரவழைத்துச் சுமந்திரனையும் மந்திரத்தலைவனை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! பொருள் வைப்புச் சாலையாளரெல்லோரும், பொருள் வைப்புகளிலுள்ள பொன் மணி முதலிய பொருள்களையு மெடுப்பித்துக்கொண்டு, காவலாளர்களுடன் இப்பொழுதே புறப்பட்டு முன்செல்லக் கடவர்கள். நால்வகைப் படைஞர்களும், இன்றே புறப்பட்டுச் செல்லக் கடவர்கள். சிவிகை, தேர், வண்டிகள் முதலிய வாகனங்களும் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாய் நிற்கக் கடவன. வஸிஷ்ட வாமதேவர், ஜாபாலி காசிபர், மார்க்கண்டேயர், காத்தியாயனர் முதலிய அந்தணர்கள் முந்தி எழுந்தருளக்கடவர்கள். என்னுடைய தேரையும், அணிவித்துக்கொண்டு வரக்கடவீர். இனிக் காலநீட்டித்தலாகாதென இத்தூதர்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றனரென்று கட்டளையிட்டனர். அங்ஙனமே எல்லோரையும் பயணப்படுத்தி சுமந்திரர் தேரை அலங்கரித்துக்கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அரசர் பிரானுக்குத் தெரிவிக்க, உடனே தசரதமஹாராஜா தம் மந்திரி, நட்பினர், மனைவியர் முதலியவரோடு புறப்பட்டுத் தாம் தேரிலேறி முன்செல்ல, யாவரும் பின்தொடர்ந்து வந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் சென்று நான்குநாள் வழியில் தங்கி ஐந்தாநாள் யாவரும் மிதிலாபுரிபோய்ச் சேர்ந்தனர்கள். ஜனகமஹாராஜா சக்ரவர்த்தியாருடைய வருகையை ஒற்றர்களால் கேள்விப்பட்டு எதிர்கொண்டுவந்து கையுறைப்பொருள் செலுத்திக் கண்டு அளவளாய், அழைத்துவந்து ஓரிடத்தில் தேரினின்றும் இழியச்செய்து, பெருங்களிப்போடு தசரதமஹாராஜனை நோக்கி, மஹாராஜரே! உமது வரவு நல்வரவாயிற்று; ஸ்ரீராமபிரானை திருத்தம்பி இவ்விருவருடைய திருத்தோள் வலியால் நீர் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியையும், புகழையும் பெரிது பெறுவீர். விண்முழுதாளி பிரகஸ்பதியோடும், விண்ணவர்களோடும் வந்தாற்போலவும், வஸிஷ்டமுனிவரோடும், அரசர்களோடும் எழுந்தருளினமையால் என் பாக்கியமே பாக்கியம்.

దిష్ట్యామేనిర్జితావిఘ్నాః దిష్ట్యామేపూజితంకులం
రాఘవైస్సహసంబద్ధం వీర్యశ్రేష్ఠైర్మహాత్మభిః

திஷ்ட்யாமேநிர்ஜிதாவிக்நா: திஷ்ட்யாமேபூஜிதங்குலம்
ராகவைஸ்ஸஹஸம்பத்தம்வீர்யச்ரேஷ்டைர்மஹாத்மபி:

சிறந்த தோள்வலிபெற்றவர்களும், அவதாரபுருஷர்களும், ரகுகுலத்திற் றோன்றினவர்களுமாகிய அரசர்களுடன் எனக்குக் கொள்வது கொடுப்பது கிடைத்தமையால், என் தீயவினைகளெல்லா மற்றுங்கெட்டு, என் குடியும் சிறந்து யாவராலும் ஏத்தி வணங்கப்பட்டதாயிற்று, அரசர் கோமானே! நாளைத்தினம் வைகறையில் எட்டுவகை மணங்களுள் பிரமமணமென்னும் விவாகத்திற்குரிய செயலைத் துணிந்துகொள்ளக்கடவீர். என்னுடைய யாகம் நான்காவதுதினத்தில் முற்றுப்பெறுமாகலின் அது முடிந்தவுடன் திருமணம் புரிவிக்கிறேனென்றுரைத்தனர். அதைச் செவியுற்றுகந்து அயோத்திமாநகர்க்காவலராகிய தசரதசக்கரவர்த்தி விதேஹராஜனைநோக்கித் தோழரே! ஈவது ஈவோனவசமென்று நான் கேட்டிருக்கிறேனாதலால், நீர் எவ்வண்ணம் உரைசெய்யினும் அவ்வண்ணஞ்செய்ய யாம் அவாக்கொண்டிருக்கிறோமென மொழிந்தனர். அம்மொழியைக்கேட்டு மிதிலாராஜர் மிகவியப்பும் உவப்புமடைந்தனர். பின்னை வஸிஷ்டர் ஸதாநந்தர் முதலிய மெய்த்தவமுனிகணங்க ளெல்லோரும் ஒருவரையொருவர் கண்ணுற்று, அளவளாய் மகிழ்ந்து, உள்ள நலத்தையும், மேல்வரு நலத்தையும் வினவி, அன்றிரவை இனிதாகக் கழித்தனர்கள். ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாரும் ஜனகரால் வழிபாடு செய்யப்பட்டவராய், பெருமானையும், இளையபெருமானையுங் கண்குளிரக்கண்டு தழுவியெடுத்தணைத்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டனர். ஜனகமஹாராஜரும் வேள்விக்குரிய கருமங்கள் யாவற்றையுஞ்செய்து, தாம்பெற்ற திருமகளாகிய ஊர்மிளையை இளையபெருமானுக்குத் திருமணஞ்செய்து தரவேண்டுமென்று தமக்குள் துணிந்துகொண்டு, ஸீதை ஊர்மிளையெனனும் செல்வப் புதல்விய ரிருவருக்குந் திருக்கோலத்துக்குரிய செய்கைகளையுஞ்செய்வித்து, அன்றிரவை இன்றுயில்செய்து போக்கினர்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது சருக்கம்

வஸிஷ்டர் ஜனகருக்கு மனுகுலத்தோர் குலமுறை யுரைத்தது.

பிற்றைநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து ஜனகமஹாராஜர் செய்கடன்களை முடித்து, பல முனிவர்குழாமோடு கூடிச் சதாநந்தரை நோக்கிப் புரோஹிதரே! அறவொழுக்கமும் தோள்வலியுமுள்ள என் தம்பியாகிய குசத்துவஜன் இக்ஷுமதிநதியை அகழாகவுடைய புட்பக விமா

னம்போன்ற ஸாங்காசியை யெனனும் நகரத்தை முறைவழாது அரசு புரிகின்றனன். அவனை யான கண்டுகளிக்க நினைக்கின்றேன்; அவனும இங்கெய்தி, யான் செய்கின்ற வேள்வியையும் முடிப்பித்து, சீதையின திருமணத்தின விழவையும கண்ணுற்று, எனனோடொக்கப் பெருமகிழ் வடைவான. ஆதலால அவனை உடனகொணடுவரத் தூதனுப்பவேண்டு மென, உடனே அவர கட்டளையிடுதலும், வினையுரைப்போர் பரிமாமீ திவாநது விரைந்து சென்று, ஸாஙகாசியாபுரியை அணுகிக் குசத்துவசராஜ னைக் காணலுற்று, நிலமிசைவீழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பி நின்று, ஜனக மஹாராஜா கட்டளையை அவர செவிக்கினிதாக உரைசெய்தனர்கள். திரு மணச்செய்தி தம செவியிற்சாரதலும், குசததுவஜரும தமமையுணரா பெருமகிழ்ப்புடையாராய உடனே புறப்பட்டு மிதிலைசேர்நது சதாநந் தரையும ஜனகமஹாராஜரையும வணங்கிச் சிங்காசனமநத அணையில ஜனக மஹாராஜாருகில் வீற்றிருநதனர். அப்பொழுது இவ்வுடன பிறநதோ ரிருவரும ஸுதாமனெனனும மநதிரித்தலைவரைநோக்கி, ஸுதாமனரே! நீர தசரதசக்கரவாததியாரிடஞ்சென்று, அவரை வசிஷடாதிகளுடனும், திருமைநதர்களுடனும, நட்பினர முதலானோருடனும சேர அழைத்துவாரீ ரென விடுப்ப, ஸுதாமனரும ஸ்ரீ சக்கரவாததியாருழையுற்றுச சாரந்து தலைவணஙகி அரசர பெருமானே! ஜனகமஹாராஜா தமபியுடன சிஙகார மணடபத்தில வீறறிருநது சுறறத்தாரோடும, ஆசிரியர, புரோஹிதர முதலிய வேதியர்களோடும, தேவர எழுநதருளுமபடி வேண்டுகின்றன ரென்று விணணப்பஞ்செய்ய, பத்துத்தேரராகிய சக்கரவாததியாரும அம்மநதிரியின விணணப்பத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில், உடனே யாவ ரையு முடனகொணடு ஜனகமஹாராஜ ரிருக்கையைச்சேர்நது, அவரால செய்யப்படும பூசனையை ஏற்றுக்கொணடு, அரியணையினமேல வீற்றிரு நது விதேஹாதிபரைநோக்கி, ஜனகரே! இவ்வசிஷ்டமஹாமுனிவரே எமக்குக் குலதெய்வமெனபதை நீரும உணர்வீரன்றே? ஆதலின் எம அருமபெறல அடிகளாகிய அருந்ததி மணவாளரே! கௌசிகமுனி முதலானோருடன ஆராயநது எவவெககாலஙகளில எவவெவ்விதி முத லியவற்றை உரைக்கவேணடுமோ அவவககாலஙகளில அவ்வவ்விதி முத லியவற்றை அருளிச்செயவாரென உரைத்தனர். அதுகேட்டருளிய வசி ஷ்டமகாமுனிவர சதாநநதருடனகூடி, ஜனகமஹாராஜரை நோக்கி ஜனக ராஜரே? திருமணத்துக்கு முன திருமணப்பிள்ளையின் குலமுறை கூறல மரபாதலால, சக்கரவாததித திருமகன மரபினை முறையே புகலகின் றேம். கேண்மின்; முதலிடையீ றிலலாமல, எலலாவணடங்களுக் கும், மன்னுயிரெலலாவற்றுக்கும இறைவனாகிய ஸ்ரீமநநாராயணன் ஒன் றுக்தேவு மூலகு முயிருமறறும யாதுமிலலா, அன்று நானமுகக்கடவுளைப் பணடைத்தான், அநநான்முகற்கு மரீசியெனபவர பிறந்தார்; மரீசிமகனார காசியபர, காசியபர் மைநதர விவஸ்வான; விவஸ்வான் குமாரர் மனு; மனு

புதல்வர் இக்ஷுவாகு; இந்த இக்ஷுவாகு ராஜரே அயோத்திமாநகரில் முதலில் அரசுசெய்தவர்; இக்ஷுவாகு தனயர் குக்ஷி; குக்ஷிகுமாரர் விகுக்ஷி; விகுக்ஷிபிள்ளை பாணர்; பாணர் காதலர் அநரண்யர்; அநரண்யர் சுதர் பிருது; பிருது நந்தனர் திரிசங்கு; திரிசங்கு தோன்றல் துந்துமாரரென வேறு பெயருடைய யுவனாசுவர்; யுவனாசுவர் சிறுவர் மாந்தாதா; மாந்தாதாவின் பாலர் ஸுஸந்தி, ஸுஸந்தி பிள்ளைகள் துருவஸந்தி, பிரஸேனஜித்து என்னுமிருவர்; துருவஸந்திக்குப் பரதரெனபவர் பிறந்தார்; பரதருக்கு அசிதரெனபவர் தோன்றினர்; அந்த அசிதர் தாம் தம்மேல் போர்குறித்து வந்த ஹைஹய, தாலசங்க, சூரஸேந, சசிபிந்து தேசயத்தரசர்களோடு போர் பொருது தோல்வியுற்று, தம்மிரண்டு மனைவிமார்களையு முடன்கொண்டு, பனிமலைச் சாரலில் பிருகுதுங்கமென்னப்படும் இடத்தை அணுகித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தைவவசத்தால் மனைவிகளிருவரும் வயிறு வாய்த்தார்கள் அக்காலையில் இளையாள் தன் மாற்றாளும் தனக்கு முன்னே புத்திரனைப் பெற்றுவிடுவளோவென்னும் பொறாமையால் அவள் கருவை யழிக்கநினைந்து, உணவில் நஞ்சுகலந்து கொடுத்தனள். அவ்வஞ்சமுணராது மூத்தாள் அவ்வுணவை யுண்டபின்னர், இளையாள் செய்த தீச்செயலை யுணர்ந்து கடுந்துயருழந்து, ஆங்குத் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த பிருகுகுலத்தவராகிய சியவனமஹாமுனிவரைச் சரண்புகுந்து, தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைச் சொல்லிக்கொண்டனள். அம்முனிவரும் இவளிடத்தில் அருள்சுரந்த நெஞ்சுடையராய், பெண்மணி! நீ துயரறுக, நின்வயிற்றில் தோளாணையினால் விளங்கும் சிறுவனொருவன், இளையாளிட்ட கரத்தோடுகூடிச் சகரனென்னும் பெயர் பெறுமாறு விரைவிலுதிப்பான், (கரம் - விஷம்) நீ உள்ளங்கவலற்க, மகிழ்கவென இனிதுவாழ்த்தி விடுத்தனர். மூத்தாளும் பேருவகையெய்தியிருந்தனள். அங்ஙனநிகழுங்காலையில், அசிதர் உடலோடு கூடிவாழும் வினைமுடிந்து பொன்னுலகடைந்தனர். கலிந்ததேசத்தரசன் மகளாகிய காளிந்தியென்னும் பெயருள்ள அம்மூத்தாளும் கணவனது பிரிவாற்றாமையால், உள்ளமறுகிக் கவன்றுகொண்டிருக்கையில், சூல்முதிர்ந்து, இளையாளிட்ட கரத்தோடு பிறந்தமையால், சகரனென்னும் பாரணகுறி வாய்ந்த ஸகரச்சக்கரவர்த்தியைப் பெற்றனள். அச்சகரருக்கு அஸமஞ்சன் தோன்றினன், அஸமஞ்சனுக்கு திலீபன் உற்பவித்தான், திலீபனுக்குப் பகீரதன் உதித்தான், பகீரதனுக்குக் ககுத்தன் அவதரித்தான், ககுத்தனுக்கு ரகுமகாராஜன் தோற்றினன், ரகுவுக்குப் பிரவிருத்தனென்றும், புருஷாதகனென்றும், கல்மாஷபாதனென்றும் பெயர்பெற்றவன் மூளைத்தனன் அவனுக்குச் சங்கணனும், சங்கணனுக்குச் சுதரிசனனும், சுதரிசனனுக்கு அக்கினிவர்ணனும், அக்கினிவர்ணனுக்குச் சீக்கிரகமனனும், சீக்கிரகமனனுக்கு மருவும், மருவுக்குப் பிரசுச்சுருகனும், பிரசுச்சுருகனுக்கு அம்பரீஷனும், அம்பரீஷனுக்கு நஹுஷனும், நஹுஷனுக்கு யயாதியும், யயா

[பிறந்தா]ர்கள். அவ்வஜமஹாராஜனுக்கு இத்தசரதச்சக்கரவர்த்தியாருதித்தனர். இவருக்கு இந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் திருவவதரித்தனர்கள். இதனன்னமாகும் இம்மரபின்முறை; இம்மரபினர் தொன்றுதொட்டு ஆகமப்புறமொதுக்கத் தூய்மையுள்ளவர்களாயும், அறவொழுக்க முள்ளவர்களாயும், தோளாண்மையுள்ளவர்களாயும், பொய்புரை புரையாதவர்களாயும் இருந்து வருகின்றனர்கள்.

రామలక్ష్మణయో రర్థే త్వత్సుతే వరయే నృప
సదృశాభ్యాం నరశ్రేష్ఠ సదృశే దాతుమర్హసి

ராமலக்ஷ்மணயோரர்த்தே த்வத்ஸுதே வரயே ந்ருப
ஸத்ருசாப்யாம் நரச்ரேஷ்ட ஸத்ருசே தாதுமர்ஹஸி

அத்தன்மையர்களாகிய இந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு உமதுடைய பெண்களிருவரையும் கேட்கின்றேன், ஜநகபூபால! என் கருத்துக் கேற்க, இவ்விரண்டு பிள்ளைகளுக்குந் தகுதியுள்ள நுமதிரண்டு பெண் களையும் மணம்புரிந்தீயக்கடவீரென அருளிச்செய்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்றாஞ் சருக்கம்
முற்றிற்று.

இரகுபுத்திரர் முதலில் பிரவிருத்தரென்னும் இப்பெயருடையவராகி, ஒருகால் வசிஷ்டர் சாபத்தால் ராக்ஷஸராகிப் புருஷாதகர் (நரமாமிசம் உண்பவர்) என்னும் பெயர் பெற்று, அப்பெற்றது தாம் வசிஷ்டரைச் சபிக்கும்படி எடுத்த நீரைத் தம் இல்லாள் கூறிய நல்வார்த்தையால் தம் காலிலேவிட்டுக் கொண்டதனால், காலுருகி நானாநிறம் பொருந்தினமையால் கல்மஷபாதரென்னும் பெயர் பெற்றாரென்றுணர்க.

இக்குலமுறை சில புராணங்களில் இதற்கு வேறுபட்டிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் சிலர் கல்பபேதமென்கின்றார்கள். வேறு சிலர் சிலவிடத்தில் இன்றியமையாதவர்களை மட்டும் எடுத்துக்கூறி, மற்றவர்களை யுரையாது விட்டிருக்கின்றதென்பார்கள்; இம்மட்டோ? மூத்தோர் முறையும், இளையோர் முறையும் கலந்து கூறப்பட்டிருக்கலாமெனவும், மூத்தோர் முறைமட்டுங் கூறப்பட்டிருக்கலாமெனவும், முடிமன்னவர் முறைமட்டும் உரைக்கப்பட்டிருக்கலாமெனவும், சொல்வோர் நினைவில் வந்தவர்களையே கூறியிருக்கலாமெனவும் அவ்வேறுபாட்டுக்குச் சமாதானஞ் சொல்வார்கள்.

எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

ஜனகர் தம்மரபின் முறைமையை யுரைத்தது.

மிதிலாதிபரும் இவ்வண்ணம் மனுகுலத்தோர் முறைமையை யருளிச் செய்த வஸிஷ்டமஹாயோகியை நோக்கிக் கைகூப்பி எம் அடிகளே! பெருந்தவச்செல்வர்க்கிறையே! அடியேனுடைய குலமுறைமையையும் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றேன் கேட்டருளவேண்டும் —

ప్రదానేహి మునిశ్రేష్ఠ కులంనిరవశేషతః
వక్తవ్యంకులజాతేన తన్నిబోధమహామునే

பரதாநே ஹி முநிச்ரேஷ்ட குலம் நிரவசேஷத:
வக்தவ்யம் குலஜாதேந தந்நிபோத மஹாமுநே.

முனிவர்களுக்குட் பெருந்தகையாகிய வஸிஷ்டபகவானே! கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொடுப்பவன் தன் மரபின் முறைமையைச் சிறிதும் விடாதுரைக்கவேண்டுமாதலால், யானுரைக்கின்றேன், இதற்கும் தேவரீர் திருச்செவிசாத்தக் கடவீர். எங்கள் குலத்துக்கு முதல்வர் நிமியென்பவர்; அவரே தமது தோளாற்றலாலும், முறைவழுவாத ஒழுக்கத்தாலும், மூவுலகிலும் மாசற்ற பெரும்புகழுடைந்து, அரசர்களெல்லோரிலும் சிறந்தவராக விருந்தனர். அவர் மைந்தர் மிதியென்பவர், இவர்தாம் இம்மிதிலாபுரியைப் படைத்து, இங்குத் தனிக்கோல் செலுத்தி, முதன்மை பெற்று ஜனகர் என்னும் பெயர் பெற்றனர். அவருக்கு உதாவஸுவும், உதாவஸுவுக்கு நந்திவர்த்தனரும், நந்திவர்த்தனருக்கு ஸுகேதுவும், ஸுகேதுவுக்குத் தேவராதரும், தேவராதருக்குப் பிருஹத்ரதரும், பிருஹத்ரதருக்கு மஹாவீரரும், மஹாவீரருக்கு ஸுதிருதியும், ஸுதிருதிக்குத் திருஷ்டகேதுவும், திருஷ்டகேதுவுக்கு ஹரியச்வரும், ஹரியச்வருக்கு மருவும், மரு என்பவருக்குப் பிரதிந்தகரும், பிரதிந்தகருக்குக் கீர்த்திரதரும், கீர்த்திரதருக்குத் தேவமீடரும், தேவமீடருக்கு விபுதரும், விபுதருக்கு மஹீத்திரகரும், மஹீத்திரகருக்குக் கீர்த்திராதரும், கீர்த்திராதருக்கு மஹாரோமரும், மஹாரோமருக்குச் சுவர்ணரோமரும், சுவர்ணரோமருக்கு ஹ்ரசுவரோமரும், முறையே தோன்றித் தோளாண்மையும், கலங்குதலில்லாத நிலைமையும், நுண்ணறிவும், நற்குண நற்செய்கையு முடையார்களாய், உலகத்தை யாண்டுவந்தனர்கள். அந்த ஹ்ரசுவரோமருக்கு அடியேனும் இக்குசத்துவஜனுமாகிய இரண்டு சிறுவர்கள் பிறந்தோம், எனக்குத்தக்க பருவம்வந்தபின் என் தந்தை எனக்கு முடிசூட்டிக் குசத்துவஜனை எனக்குக் காட்டிப் பரிவுடன் பாதுகாக்கக்கடவையெனக் கூறித் தபோவனஞ்சென்று சிலநாள் தவம்புரிந்து பொன்னுலகு சேர்ந்

தனர். அடியேனும் தந்தைசொல் மாறாமல், இவ்வுலகிடத்தைப் போற்றிக் காவல் செய்துகொண்டு என்மயியையும் பரிவாக வளர்த்துவந்தேன். இங்ஙனம் சிலநாள் கழிந்தபின், ஒருகாலத்தில் ஸாங்காசியாபுரிக்கு அரசனாகிய ஸுதன்வா என்பவன் தன்னை ஒப்பவர் யாவருமில்லையெனச் செருக்குக்கொண்டு, இம்மிதிலாநகரியைத் தகைக்கும்படி வந்து, சங்கர சராஸனத்தையும், சீதையையும் தனக்குக் கொடுக்கும்படி தூதுவிட்டுக் கேட்டனன். அவன் மொழியை யான் மறுத்துவிட்டமையால், அவனுக்கும் எனக்கும் நெடும்பகல் பெரும்போர் விளைந்து, என் கணையால் அவனுயிர் மாய்ந்து யான் வெற்றிபெற்றமையால், அந்த ஸாங்காசியாபுரியை இக்குசத்வஜனுக்கு உரியதாக்கித் திருமுடி சூட்டினேன், இதுவே என் மரபின் முறை; இவ்வாறு பரம்பரையாகக் குன்றாது வந்த அடியேன் பெண்களிருவருள் மூத்தவளாகிய சீதாதேவியை ஸ்ரீராமபிரானுக்கும், இளையவளாகிய ஊர்மிளையை இளையபெருமாளுக்கும் திருமணம் புரிவிக்கின்றேன்; இத்திருமணச்செய்தியை முன்னுமுறை தெரிவித்தேன், என்னன்மொழி தவறுவதில்லை; ஆதலால் தசரதமஹாராஜரே! நீர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவர்களுக்கும் கோதானம் நாந்தி சிரார்த்தம் முதலிய திருமணத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்வித்தால் இற்றைநாள் மகநாளாகையால் மூன்றாநாள் உத்திரநாளில் திருமணஞ்செய்விக்கவேண்டும்; அதுபற்றி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவருக்கும் மேன்மேலும் நலங்கள் பெருகுவதன்பொருட்டுப் பலவகையான தானங்களுஞ் செய்யவேண்டுமென விஞ்ஞாபனஞ்செய்துகொண்டனன்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

---

* ஜனகபுரவலர் தம் குலமுறையை நிமிசக்கரவர்த்தி தொடங்கிக் கூறிப் பிரமன் முதல் இந்நிமிவரையுள்ளோரைக் கூறாதுவிட்டதென்னெனின், நிமிக்குத் தந்தை இக்ஷ்வாகுபெருமானாகையால், அவனையும் முன் வசிஷ்டர் உரைத்தமையுமெனவுணர்க. அந்நிமி வசிஷ்டர் வெகுண்டு கூறிய வெம்மொழியால் உடலிழந்தனவராகி, விதேஹரென்னும் பெயரைப்பெற்றுக் கடவுளரது அருள்மொழியால் மக்களுடைய கண்ணிமையில் தங்குதலையுற்றனர்; அன்றுமுதல் மாந்தர் யாவரும் இமைக்கின்றவராயினர்.

ஜனகமன்னரும் மேலுரைத்தவாறு மனுகுலத்தவராதலால் வேற்றுமையில்லாத ஒரு மரபினராகிய தசரதசக்கரவர்த்தி ஜனகராஜா இருவரும் கொள்வது கொடுப்பது செய்ததெவ்வாறு பொருந்துமெனின்? அரசர்கள் மணம் தத்தம் ஆசிரியன் கோத்திரத்தை நோக்கிச் செய்தல் தொன்றுதொட்டுவரும் முறைமையாதலால் இவர்

எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்நர்களுக்குச் சீதாதேவி ஊர்மிளை மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைத் திருக்கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கும்படி நிச்சயஞ்செய்தது.

இவ்வாறுரைத்த ஜனகப்பெருமானை நோக்கி, வஸிஷ்டர் விசுவாமித்திரர்களிருவரும் "ஜனகராஜ மஹாரிஷியே! இக்ஷ்வாகுகுலமும், நிமிகுலமும், எண்ணறக்கரிய குணங்களையுடையனவாய், ஒன்றுக்கொன்று குறைவில்லாமல் தகுந்திருக்கின்றன; இவ்விரண்டு மரபுகளுக்கும் நிகராகிய மரபு ஒன்றுமில்லை, மேலும் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஸீதாபிராட்டியும், இளையபெருமாளுக்கு ஊர்மிளையும், அழகிலும், பருவத்திலும், குணத்திலும், நற்செயலிலும் தகுதியுள்ளவராக விருக்கின்றனர்கள். ஆதலால் இவ்வுறவு யாவரும் புகழத்தக்கது, அன்றியும், ஒருமொழி சொல்லுதற்குரியது, அதனை நீர் செவியேற்றுக் கொள்ளக்கடவீர்: உமக்குத் தம்பியாராகிய இக்குசத்வஜ மஹாராஜரிருக்கின்றனரே? இவருக்குச் சிறந்த அழகு வாய்ந்த இரண்டு பெண்கள் இருக்கின்றார்களன்றோ? இவ்விரண்டு பெண்களையும், பரதசத்ருக்நர்களுக்கு மணஞ்செய்து தரும்படி கேட்கின்றனம்; அது உமக்கும் நலந்தருவதாகும்; இம்மைந்தர்கள் அழகும், தோள்வலியும், பருவமும், உலக பாலகர் போன்ற பராக்கிரமமுமுடையார்கள். இவ்வண்ணஞ்செய்யின் உங்களுடைய மரபும் தசரதசக்கரவர்த்தி மரபும் இகழ்வின்றிப் பெருகி வளருமென்றருளிச்செய்தனர்கள். இப்படி வஸிஷ்டமாமுனிவர் கருத்தின்படி விசுவாமித்திர மஹாரிஷி அருளிச்செய்த மொழியை விதேஹராஜர் கேட்டு, அவர்களை நோக்கிக் கைகூப்பி மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர்களே! பகவர்களாகிய தேவர்களிருவரும் தாமே முயன்று எங்களுக்குத் தொடர்பு செய்விக்க உறுதிகொண்டு அருளிச்செய்கின்றமையால் யாங்களும், எங்கள் மரபிற் பண்டையோர்களும், தூயர்களாயினோமென்றெண்ணுகின்றேன். தேவர்களுடைய கட்டளைக்கும் மாறுரைப்பவன் யாவனுள்ளன்? உங்களுடைய அருளுப்பாட்டின்படி குசத்வஜன் புதல்வியர்களாகிய மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைப் பரதசத்ருக்நர்களுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கின்றேம், ஒருதினத்தில் ஒரே முஹூர்த்தத்தில்

[illegible]களுக்கு ஆசிரியர்களாகிய வஸிஷ்ட ஸதாநந்தர்கள் வேறுவேறு கோத்திரத்தவரா யிருத்தல்பற்றிப் பொருந்துமெனக்.

வசிஷ்ட சதாநந்தர்கள் சதுர்முககோத்திரத்தவர்களல்லரோவெனின், இங்ஙனங் கொள்ளின் எல்லாவுயிர்களும், எல்லாமரபினரும் நான்முகனால் படைக்கப்படுதலால் ஒரே குலத்தவராகல்வேண்டும், குலமென்பது யோனிப்பிறப்பைப் பற்றியதேயெனக் கொள்கையனத்தால் படைத்தலைப் பற்றியதாகக்கொள்ளலாகாதென்னும் வசனங்களும் இக்கருத்தினடியாகப் பிறந்தனவேயன்றி வேறல்ல. சிலர் ஜனகமஹாராஜனாத [illegible]னென்னல் நன்காராய்ந்துணராது கூறுங் கூற்றெனக.

நால்வர்களும் திருமணஞ்செய்துகொள்ளக்கடவர்கள். நாளையின்னுறைந்த தினம் திருமணப்பிள்ளைகளின் பேறைப் பெருக்கத்தக்க பகன் என்பவனைத் தேவதையாகவுடைய உத்தரபங்குனி நட்சத்திரத்திலே செய்ய வேண்டுமென இவ்வாறு விளம்பி, மீண்டும் எழுந்து கைகூப்பி நின்று அருந்தவப் பெருந்தலைவர்களே! நீயிர் தொண்டனேனுக்கு நல்லறந் தலைக்கட்டும்படி இனிதுரைத்தருளினீர்கள். தேவர்களுக்கு அடியேன் சீஷனாகினேன்; தசரதசக்கரவர்த்திக்கு இம்மிதிலாநகரம் எவ்வாறுரிமையுள்ளதாயிற்றோ? அவ்வாறு அடியேனுக்கும், அயோத்திமாநகர் உரிமையுள்ளதாயிற்று. ஆதலால், அடியேனுக்கும், தம்பி குசத்துவஜனுக்கும், தசரதப்புல்லவர் பெருமானுக்கும் நீயிரே விதிப்பவர்களாதலால், எங்களுடைய மடங்கல் சுமந்த ஆதனமூன்றிலும் தேவர்கள் வீற்றிருந்தருளுதல் செய்யுமினென்று இங்ஙனம் பணிவாக உரைத்தனர். இவ்வாறுரைத்த ஜனகமகாராஜா மொழியை இந்துமதிமைந்தர் கேட்டு, மகிழ்ந்து, புகழ்ந்து ஜனகனை நோக்கிப் பூபாலசிகாமணி! தம்பிதம்மையன்மாரிருவர்களும் அளவற்ற நற்குணமுடையவர்களாயப் பற்பல மஹாரிஷிகளையும் பூஜைசெய்திருக்கின்றீர்கள். ஆதலால், நீர் இவ்வண்ணமுரைசெய்வது அரிதா! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. யான் உறைவிடம் போய்வருகிறேன், பிள்ளைகளுக்கு முன்[illegible]க்குரிய செய்கடன்களையுஞ் செய்விக்கிறேனென மொழிந்து, ஆங்கு அவர்களிடத்து விடைபெற்று வசிஷ்டவிசுவாமித்திரர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு உறையுளைவந்தணுகி, திருமணத்திற்குரிய நாந்தி சிராத்தத்தை விதிப்படி நடாத்தி, மறுநாள் வைகறையில் துயிலுணர்ந்து, மைந்தர்களுக்குத் திருமுடி விளக்கஞ்செய்வித்து, ஒவ்வொரு சிறுவனையுங் கருத்துட்கொண்டு பொன்குப்பி பூட்டிய கொம்புகளையுடைய இளங்கன்றுகளோடு நூறாயிரம் ஆன்களையும், பால்கறப்பதற்குரிய வெண்கலக் குடங்களையும், அருமறைக் கிழவர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து, மேலும் அளவற்ற பொருள்களையும் மணிகளையும், மற்றுமுள்ள தானப்பொருள்களையும், மற்றும் பல அந்தணர்களுக்கும் ஈந்து, செல்வச் சிறுவர் நால்வராலுஞ் சூழப்பட்டவராய், இந்திர யம வருண குபேரர்களால் சூழப்பட்ட நான்முகக் கடவுள்போலத் திகழ்ந்து வீற்றிருந்தனர் *

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

முற்றிற்று.

* உடன் பிறந்தவர்களுக்கு ஓர் ஆண்டுக்குள் மணஞ்செய்யக் கூடாதென்று சோதிட நூலில் விதித்திருக்க, ஸ்ரீராமாதிகள் நால்வருக்கும் ஒரே வருஷத்தில் திருமணஞ் செய்யலாகுமோவெனின்? மற்றும்பல ஜோதிட நூலில் உடன் பிறந்தார்களுக்கும் ஒருதினத்திலே ஒரு லக்கினத்தில் விவாஹஞ்செய்யலாகுமென விதித்திருப்பதினால், ஒருவருஷத்துக்குள் உடன் பிறந்தார்களுக்குத் தனித்தனி திருமணஞ்செய்யலாகாதென்பது கருத்தே அன்றி, ஒருதினத்தில் செய்யலாகுமென்பது கருத்தெனக் கொள்க.

எழுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கனர்கள் சீதை ஊர்மிளை மாண்டவி ச்ருதகீர்த்திகளைத் திருமணம் புரிந்தது.

கோதான முதலிய தானங்கள் செய்த அன்றே பரதருக்கு அம்மானும், கேகயமஹாராஜர் மைந்தரும், சூரருமாகிய யுதாஜித்து என்பவர் மிதிலாபுரியையடைந்து, தன்னுடன் பிறந்தாள் கணவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியாரைக் கண்டு, நலவாழ்வை வினவி, "எல்லைகடந்த திருவினையரே! என் தந்தையாகிய உம்முடைய மாமனார் உமக்குக் குசலஞ்சொல்லிப் பேரப்பிள்ளையாகிய பரதனைக் காணவேண்டுமென்னும் வேட்கையால், அழைத்து வாவென்று என்னை விடுத்தனர். நானும் அயோத்திமாநகருக்கு வந்து அங்குத் தேவரைக் காணாமல், திருமணத்திற்காக இங்கெழுந்தருளியதனைக் கேள்வியுற்று, நும்மைக் கண்டுபோகவேண்டுமென விரைந்து புறப்பட்டிங்கு வந்தேன்" என்ன உரைத்தனர். அதுசெவியுற்ற சக்கரவர்த்தியும் மைத்துனர் வந்தாரெனப் பேருவகையடைந்து பரிவோடு தக்கபடி உபசாரஞ்செய்வித்துத் திருமணம் முடிந்தபின் போகலாமென நிறுத்திக்கொண்டு, அன்றிரவு கழிந்து மறுநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து, காலைக்கடன்களை முடித்து, முனிகணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சீரிய சிங்காரமண்டபம் போய்ச் சோதிவீற்றிருந்தனர். பின்னர் வசிஷ்டபகவானும் வெற்றிபெறத்தக்க சிறந்த முகூர்த்தத்தில் எல்லா அணிகளையும் அணிந்தவர்களாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்கனர்களுக்குக் கையில் கங்கண நூல்களை மந்திரித்துக் கட்டிப் [illegible] அந்தவர் நிறைந்துள்ள இடத்தில் அழைத்து வந்து, ஒரு பீடத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, தாம் ஜனகராஜரிடம் வந்து "மஹாராஜரே! தசரதசக்கரவர்த்தி திருமணத்திற்குரிய அலங்காரம்பூண்ட திருமணப்பிள்ளைகளுடன் வந்து, திருமணப்பெண்களைத் தருபவராகிய உம்மை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். நீர் அவரைத் தகுந்த வழிபாட்டோடு அழைப்பித்துத் திருமணத்தை நிறைவேற்றிப் பெரும்புகழையும், பேறுகளையும் பெறக்கடவீர்" எனக் கூறினர். அதுகேட்ட ஜனகமகிபாலரும், கௌதமமஹாமுனிபாலரும் வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கி,—

కస్స్థితః ప్రతిహారో మే కస్యాజ్ఞా సంప్రతీక్ష్యతే
స్వగృహే కో విచారోఽస్తి యథా రాజ్యమిదం తవ

கஸ்ஸ்திதஃ ப்ரதிஹாரோ மே கஸ்யாஜ்ஞா ஸம்ப்ரதீக்ஷ்யதே
ஸ்வக்ருஹே கோ விசாரோஸ்தி யதா ராஜ்யமிதம் தவ.

பெருந்தவமுனிவர்க்கரசே! யாவராவது வாயிலில் காப்போருள் தடை செய்தனரா? யாருடைய ஏவலை நீவிர் எதிர்நோக்கவேண்டும்? ஒருவன் தன் வீட்டில் ஒன்று செய்வதற்கு மற்றொருவனை வினவவும்வேண்டுமோ? இந்நாடு முழுதும் நும்முடையதாதலால், இதற்கு என்னை எதிர்நோக்கவும் வேண்டுமோ? என்னால் யாதொரு தடையுமில்லை; பெண்கள் நால்வரையும் அணிவித்து இதோ திருக்கோல வேதிகைமீது ஆயத்தமாய் உட்காரவைத்திருக்கின்றேன்; யானும் நுங்களையே எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்; தசரதசக்கரவர்த்தியார் தங்கள் வினையியாவும் நடத்தக்கடவர் அவரேன் காலக்கழிவு செய்கின்றார்" எனவிண்ணப்பஞ் செய்தனர். இவ்வண்ணம் ஜனகவேந்தர் உரைத்த மொழிகளைக் கோசலாதிபர் கேள்வியுற்றுத் தம்பிள்ளைகளையும், முனிவர்களையும், இனத்தோரையும், தம்முடன்கொண்டு திருமண மண்டபம் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது விதேஹாதிபதியார் பிரமபுத்திரரை நோக்கி, "வசிஷ்டபகவானே! தேவர் மற்றுமுள்ள முனிவர்களுடன் கூடி ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குச் செய்தற்குரிய திருக்கோலச் செயல்கள் யாவும் செய்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்ய, அருந்ததிபதியும் அவர் வேண்டுகோளின்படி விசுவாமித்திர சதாநந்தர்களுடன் கூடித் திருக்கோலப்பந்தரின் நடுவில் சந்தனம் புஷ்பம் அக்ஷதை இவை முதலிய மங்கலப்பொருள்களினால் அலங்காரஞ்செய்து, நவதானிய முளைகள் நிரம்பிய பொற்பாலிகைகளையும், அம்முளைகளுடன் கூடிய மடக்குகளையும், தூபம் புகைகின்ற தூபபாத்திரங்களையும், சங்கங்களையும், சுருக்கு சுருவங்களையும், அர்க்கிய பாத்தியாசமனீய பாத்திரங்களையும், நெற்பொரி நிறைந்த பாத்திரங்களையும், மஞ்சளூட்டிய அக்ஷதை நிரம்பிய பாத்திரங்களையும், தர்ப்பப்புல்லையும் பரப்பி, அதன்மேல் முறையே மந்திரித்து வைத்து, நடுவில் மந்திரபூர்வமாகத் தீயை வளர்த்து, அதில் விதிப்படி ஓமஞ்செய்தனர்; அங்ஙனம் நடக்கையில் ஜனகப்பெருமான் எல்லா அணிகலங்களாலும் அணியப்பட்ட சீதையை அழைப்பித்து, வேள்வித்தீயினுக்கெதிராக நிறுத்திக் கௌசல்யாதேவி பெற்ற செல்வப்பிள்ளையை நோக்கித் திருமணப்பிள்ளாய்!

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

சீதாபிராட்டியார் திருக்கலியாணம்.

ఇయంసీతామమసుతా సహధర్మచరీతవ
ప్రతీచ్ఛచైనాంభద్రంతే పాణింగృహ్ణీష్వపాణినా

இயம்ஸீதாமமஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ
ப்ரதீச்சசைநாம்பத்ரந்தே பாணிங்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணிநா.

கருவின் தொடர்பில்லாமல், உழுபடையால் உழுத வேள்விநிலத்தில் தோன்றி, நிலமகளுக்குத் திருமகளானமையால், மாதா மாதாமஹ பின்னேற்றமுடையவளாயும், நான் எடுத்து வளர்த்தமையால் பிதா மரபின் ஏற்றமுடையவளாயும், உமக்கேற்ற கட்டழகமைந்தவளாயுமுள்ள இந்த சீதாதேவி என்றென்றும் இணைபிரியாமல், நீர் செய்யும் அறங்களைத் தானுந் துணையாக நின்று செய்துமுடித்து, உம்முடைய திருவுளத்துக்கு உகப்பாக ஒழுகுவாள். இவ்வியல்புள்ள என் அருமைத் திருமகளை நீர் உள்ளத்தோடு பொருந்த ஏற்றுக்கொண்டு உம்முடைய திருக்கையால் இவளது திருக்கையைப் பற்றித் திருமணஞ்செய்து கொள்ளக் கடவீர். உமக்கு மங்களங்கள் உண்டாகுக. அன்றியும், இவள் நிழல்போல எப்பொழுதும் உம்முடன் றொடர்ந்து குலமகளொழுக்கத்தைச் சிறிதும் வழுவாது பாதுகாத்து, உமக்குப் பெரும் புகழை உளதாக்கித் தானும் பெருமகிழ்வு கொண்டிருப்பாளென்றுரைத்து, மந்திரித்த புனலை ஸ்ரீராமபிரான் கையில் அளித்து, சீதாபிராட்டியின் திருக்கரத்தை ஸ்ரீராமபிரான் திருக்கரத்தில் பிடித்துக்கொடுத்தனர். அப்பொழுது பொலிக பொலிக பொலிகவென்று விண்ணவர்களும், முனிவர்களும், அதனைப் புகழ்ந்து கொண்டாட தேவபேரிகள் முழங்க, பூமழை பொழிய, கடவுட் பொதுமகளிர் நடம்புரிய, அந்நகர மக்களெல்லோரும் பெருங்களி கூர, சக்கரவர்த்தி திருமகனார் சீதாபிராட்டியாரது திருக்கரத்தைப் பற்றியருளினர். இவ்வண்ணம் ஜனகவேந்தர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சீதாபிராட்டியாரைத் திருமணம் புணர்வித்து, ஊர்மிளையைக் கையிற்பிடித்துக் கொண்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! இவ்வூர்மிளையை அங்கீகரித்துக் கையைப்பற்றி அழைத்துக்கொள்ளும்; காலக்கழிவுசெய்யவேண்டா; உமக்கு நன்மையுண்டாகுக என்று வாழ்த்திக் கொடுத்துவிட்டு, இம்முறையே மாண்டவியின் கையைப்பிடித்துப் பரதாழ்வானுக்கும், சுருதகீர்த்தியின் கையைப்பிடித்துச் சத்துருக்கனுக்குங் கொடுத்துவிட்டு, நான்கு திருமணப்பிள்ளைகளையும் நோக்கி, நீங்களெல்லீர்களும் சதிகளுடன்கூடிக் கலியாணச் சடங்குகளனைத்தையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவீர்கள்

என்றுரைத்தனர். உடனே நான்கு குமாரர்களும் தத்தம் பத்தினியின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வஸிஷ்டமஹாமுனிவருடைய அனுமதியின்படி அவ்வக்கினியையும், திருக்கோலப்படியையும், ஜனகவேந்தனையும், அங்குள்ள முனிகணங்களையும் வலஞ்செய்து; மற்றுஞ்செய்தற்குரிய திருமணச் செயல்களையும் விதிமுறைப்படி செய்தனர்கள். அக்காலையில் பண்ணவர்கள் கற்பகமலர்மழை சொரிய, தேவபேரி முழங்க, தேவவேசியர்களாட, கந்தருவர்களினிமையாகப்பாட, யாவரும் பேருவகை கொள்ளும்படியாக அந்நால்வரும் பத்தினிமார்களுடன் தீயை மூன்றுமுறை வலஞ்செய்து, திருமணச் செயல்களை முடித்துவிட்டுத் தங்களுறையுளுக்கு ஏகுகையில் சக்கரவர்த்தியும், அருந்தவத்தினர் குழாமோடும், சுற்றத்தார் நட்பினரோடும் பின்றொடர்ந்து தம் திருமக்களையும், மருமக்களையும் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்துகொண்டே உறைவிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இயம்ஸீதா என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை

பெருமாள் வில்லையொடித்தும் ஆசிரியன் வயப்பட்டவராகையால், வணக்கமொடு நிற்க, ஸ்ரீஜனகசக்கரவர்த்தி இந்நயப் என வருசினத்தை ஏற்றுப், எனவேக் கவலைக் கடலினின்றுங் கரையேறினேனெனனும் உவகையினாலும், இப்புருடோத்தமனைத் தம் அருமைப்பெண்ணுடன் சேர்த்து, அச்சேர்த்தித் திருக்கோலத்தைத் தன் கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந்தாலல்லாமல் வாளாநிற்க வொண்ணாமையாலும், சீதாபிராட்டியாரைப் பெருமாள் திருக்கையிலே பற்றிக் கொடுத்துக் கவலை சிறிதுமின்றி வாழ நினைத்துச் சொல்லுகிறார் "இயம்ஸீதா" என்பதனால், பெருமாள் ஆடவருங்கண்டு காமுற்று மயல் கொள்ளத்தக்க தம் வடிவழகில் தாமுமீடுபட்டு இறுமாந்திருக்கையாலும், விசுவாமித்திர ராசிரமத்தில் சீதாபிராட்டியாரது வடிவழகைச் செவியுற்றது முதல் எப்பொழுதும் அவளையே நினைந்து மையல்கொண்டு எங்கும் சீதை நிறப்தாகக்கண்டு திகைக்கையாலும், திருமணமண்டபத்தின் மணி இழைத்த தூண்களிற் பிராட்டியாருடைய நிழலைக்கண்டு, இவள் தான் சீதையோவென்று நானகுதிக்கும் நோக்கி மயங்குகையாலும், மின்னலைக்கண்டாற்போலச் சீதாபிராட்டியாரைக் கண்டவுடன் கண்கள் ஒளிமழுங்கி, ஒன்றுங்காணாமல், சீதை எங்குநிற்கின்றாளோ வென்று மருளுகையாலும், அங்குத் திருமணக்கோலம் பூண்ட மாதர்களுள் சீதை யாவளோ? அவளல்லது வேறொருத்தி கையைப் பற்றுவோமாயின் பிறர் நகைப்பதற்கிடமாவதுமன்றி, பாவமுஞ் சேருமேயென ஐயமுற்றிருந்தமையாலும், வேறொரு கன்னிக்கு மணவணியணிந்து, கலியாணப்பெண்ணென்று மணவாளனிடம் மனுப்பி மோசஞ்செய்து மைச்சினச்சிமார்கள் பரிகாஸஞ்செய்வது உலகவழக்க மாகையால், அப்படி மோசஞ்செய்திருக்கிறார்களோவென்று ஐயமுற்றிருந்தமையாலும், இவன்

தான் ஸீதை பாருமென்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் "இயம்" என்று "இயம்" இவள் நான் மணம்புரிவதற்குரிய கட்டழகியோ? அல்லளோவென்று ஐயப்படவேண்டா, கண்ணுறப்பாரும் உமக்கிசைந்த அழகினளே இவள், "இயம்" எல்லாமிருந்தும், "லக்ஷண்யாம் ஸ்திரிய முத்வஹேத" என்னும் வசனமிருப்பதால் இவள் நல்லபெண் லக்ஷணங்களுள்ளவளோ இல்லளோ என நினைக்கவேண்டா, நல்ல லக்ஷணமுடையவளே இவள் "இயம்" நாம பரமபுருஷனாகிய நாராயணனுதலால், பெரியபிராட்டியாரை யல்லது வேறொருத்தியைக் கைப்பிடியாம், இவள் யாவளோ வென்றெண்ணவேண்டாம் "ராகவத்வேப வைதேஹி" என்றபடி அவதரித்த பெரியபிராட்டியாரே யிவள். "இயம்" நாம கோசலாதிபதியாகையால் 'இங்கித ஜ்ஞாஸ் ஸ்கோஸலாஃ' என்கிறபடி, நம்மைப்போல நுண்ணறிவுள்ளவளதானே என்று எண்ணற்க, எந்த விஷயத்திலும், நமக்கு நிகர் யாருமில்லை யென்னும் அபிமானமுடையவளே யிவள், ஸீதா இவளுக்குப் பிறப்பிலேற்றமுண்டோவென்று நினைக்கவேண்டா, கலப்பையின் நுனியடியாகப் பூதேவியிடத்திற் பிறந்தமையால் உம்மைப் பார்க்கிலும் பிறப்பிலேற்றமுடையவள் ஸீதா, (தாயைக்கண்டு மகளைக் கொள்ளென்ற) பழமொழியிருப்பதால் இவள் தாயின் குணம்பெற்றனமையதோ என்று நினையற்க "ஸஹமி ஸஹதே" என்னும் "க்ஷமை" யென்றும் பெயரால் தாமுன்ன பண்ணப் யாவருக்கும் அறிவிக்கத்தக்க ஸ்ரீபூதேவியின் திருமகளாகப் பிறந்தவள் ஸீதா வைவி தைத்திற பிறந்தவளாகையால் பிறப்பு முதல் தருமபுத்தியுடையவள் ஸீதா, தாயறவென்றாற பிறந்ம ஆணைச்செய்யும்படி பூமியைக் கீண்டுகொண்டு பிறந்தவள், ஸீதா! உம்முடைய திருநாமம் முதலிய சகல ஜனங்களும் புகழும்படியாக உசியறப் பிறந்த தாய்க்கும் பின்பு அதரசம்பந்தத்தால் தலைமை குலைந்து, மாரீசாதியர் வேற்றரக்கரத்தை முதலிலுள்ள சொற்களைக் கட்டும் அஞ்சும்படியான தாகுமவலதற இவள் திருநாமம் அதற்னமையதாகாதுகாண். சகல துவிஜகணங்களாலும் உரைக்கப்பட்ட தனனியே குலையாயல, யாவருக்கும் இனிமையாகிய திருநாமத்தை யுடையவள் 'துவிஜம்' என்ற சந்தம, அந்தணர்; ஸீதா, ஸகாரத்தற்கும், சகாரத்திற்கும் வேற்றுமையில்லை "நகச்சிங்கடாதயதி" என்று கொடுந்தன்மைசெய்தவர்களையும், பாதுகாக்கும்படியாகிய தண்மையையுடையவள், பெருமானே இந்தப்பெண்ணுக்குத் தாயானவர் ஸீதா யாருமில்லையே, தந்தையாகிலும் ஒருவருளரோவென்ன, ஜனகராஜர், பிறப்பிடம் சிறந்ததாயினும் வளர்ந்த இடம் தீயதாயின பயனில்லையென்று நினைப்பீரென்றால், நாம சக்கரவர்த்தித் திருமகனாதலால், இவளும் சக்கரவர்த்தித் திருமகளாகிய, "விநாதச்ச விதாயுக்ஷஸ்யமயோஷ்ட்ர வம்சோபம்த" என்கிற தருக்கியாரும், இவள் தந்தை சக்கரவர்த்தியோ வென நினையாற் என்றும் கருதி, அவ்வண்ணம் எண்ணமுறவேண்டா, "மமஸுதா" என்பெண் காணுமியென்னிகிறார்.—மம - இப்பெற்றமையால, ஜனகனென்னும் பெயர் சிறப்புற்ற என்னுடைய, மம - "யாபாணவறிஸமஸ்தி மாஸதிதாஜனகாதய" என்றபடி நல்லொழுக்கமுடைய என்னுடைய, மம - "மிதிலாயாம் பரதிபதாயாம் கம்மஞ்சித பரணசயதி" என்றுரைத்த என்னுடைய, மம-சக்கரவர்த்தியென்று பெயர்பெற்றமையால் உம்முடைய பிதாவுக்கு நிகரான என்னுடைய பூமியிற்பிறந்த பெண் உமக்குமட்டும் என்ன உரிமையென்று நினைப்பீரென்று, ஸுதா-பெண்ணென்றோ; ஸுதா-என்பூமியில் பிறந்தவளாதலால் மகள், ஸுதா-அருமையாய் வளர்ந்த பெண்; மமஸுதா-உம்முடன் செய்யுங் கருமங்களைப் புதுமையாகப் பழக்கவேண்டா நான் யாக செய்யும் வைதிகச்செயல்களைப் பார்த்துப் பழகிய என்பெண், மமஸுதா-ஸ்வாவாஸம்போதும் கணவனை விட்டுக் கணப்பொழுதும் பிரியலாகாதென்று கற்பொழுக்கத்தை உரைத்த யாஜ்ஞவல்கியர் சிஷ்யனுடைய என் பெண்; இப்படி நீர் சொல்லு

கின்றீர், இவளுக்கு யானா மணஞ்செய்துகொள்ள மனமோவென்றெண்ணுவாரென்
றும், உமக்காக என்னை மணம்புரிந்து பின்பு மனம்வருந்தி, செய்வதற்குரிய கடன்
களைச் செய்யாளோவென்றெண்ணுவாரென்றும், இவளுக்கு என்மேல் மனமின்றி
யான் மணஞ்செய்யின். "ஏகதரானுராகஞ் சேதரஸாடாஸஸ்ய உச்யதே" என்கிற
படி ரஸாபாஸமாகுமேயென்று நினைப்பாரென்றும், நீர் நல்லவராயினும் நீர் வளர்த்த
பெண்ணாகையால் இவள் ஒழுக்கம் எத்தன்மையதாகுமோ? இவளெனக் கிசைந்து
நடவாளோ என்றெண்ணுவாரென்றும், தான் ராஜகுமாரியென் றிறுமாந்து யானிட்ட
தொழிலைச் செய்யாளோவென்று நினைப்பாரென்றும் "தவஸஹ தாமசரீ" அப்படிக்
கல்லாமிராள், உம்முடைய திருவுள்ளத்தின்படியே உம்முடனேகூடி, இல்லறவொழு
க்க நெறிகளைச் செய்வாளென்கிறார் தவ "நதயீஜயம்" "ஏசதவரதமமம்" என்று
அறத்தினெறிழுக்கத்திற் சிறந்த உம்முடைய, ஸஹசாமசரீ - பொருட்செல்வ விருப்ப
முடையாளாகாமல், கற்பினறத்தையே கைக்கொள்ளுமிவள், நீர் கொடுத்தாலன்றோ?
யானைக்கொள்வதென்று நிற்கிறீரோ என்றும், "ப்ரதியாந்ந பரதிக்ருஹணீயாத்"
என்கிறபடி அன்றோ என விரசம், அதையிட்டு நானே முந்திப்பேசுகிறேனென்று
நிற்கிறீரோ என்று, "ப்ரதீச்ச" அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிறார் இவளை
ஏற்றுக்கொள்வதனால் எனக்குப் பேறென்னவென்று நினைக்கிறீரோ என்று, ச - (அனு
பூவஸ்வ) ச - அனுபவிக்கின்பமென்னும் மூவகைப் பேற்றினையும் அடையக்கடவீர்
என்கிறார் புதியமணவாளராகையாலும், இளமை நீங்காமையாலும் வெட்கமடைந்து
நிற்கிறீரோவென்றும், மனமகிழ்ச்சி தலைக்கேறினமையால் நானே இயமென்று சுட்டிக்
காட்டியதை மறந்தீரோவென்றும், ஆநந்தக் கண்ணீர்பெருகி வருகின்றமையால்,
இவளைக்காணாது நிற்கிறீரோவென்றும் (ஏநாம்) இவளையென்று குறித்து, மீளவும்
காட்டுகின்றார் "கல்லைத்தடவிப்பார்க்க கண்ணைத்தப்பாதென்று" பழமொழியிருப்ப
தினால், இவ்விருவர் சோகத்தையினிழிலைக்கண்டு நாட்டார் இகைத்துப் பார்க்கினுங்
கண்ணெறு நீங்கவேண்டுமேயென்று (பத்ரந்தே) உனக்கு மங்களமுண்டாகுக என்கி
றார் (பத்ரந்தே) "ஆத்ரீகாதலிந்தயா பாகியவை" என்கிறபடி இப்பேறு உம்முடை
யதே "கன்னியாபித்ருத்வ ஆதுககாய" என்கிறபடி இனி இவளைப் பிரிந்து போகலாலு
துன்பமெனக்கேயன்றி, இன்பம் உம்முடையதே, இரா ஒருகால் "சாமாது ராஜேந்
த்ரயம் நலஜ்ஜா" என்கிறபடி இவர்கள் கட்டழுகி லீடுபட்டுக் காமமயக்கங்கொண்டு
இவளைத் தழுவிக்கொள்வீரோ என்றெண்ணி 'பாணிங் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" திருக்
கரத்தால் இவளைக்கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுமென்கிறார் பிடித்துக்கொள்ளுமென்று
முதலிற்கூறின் எதனைப் பற்றுவீரோ என்று கருதி கையையென்று முற்படக்கூறி
னார். கையாலென்பதை இடையிற்கூறின் எந்தவேடிக்கை செய்வீரோ என்று கடை
யிற்கூறினார் பிடித்து என்று வினையெச்சமாகக்கூறின், மேலும் அக்கரத்தைத் தம
திருக்காழ்த்திலுஞ் சேர்த்துக்கொள்வாரோ என்று கருதி, பிடித்துக்கொள்ளுமென்று
முற்றாகக்கூறினார் 'பாணிம் + பாணிநா" பிராமண்மென்னும் திருமணத்தின் விதியின்
படி கையால் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும், "பாணிம் + பாணிநா" குலமகளுக்கு
நாணம் அணியாதலால், இவள் பிடியாள் நீர் பிடித்துக்கொள்ளும், "பாணிம் + பாணி
நா" யானை மிகவும் அருமையாக வளர்த்தமையால், கையைப்பிடிப்பது மிவளறியா
தே பற்றிக்கொள்ளும், "பாணிம் + பாணிநா" அம்மி மிதிக்கப்போதன்றோ? காலைப்
பற்றவேண்டும், இப்பொழுது கையைப்பற்றக்கடவீர், "பாணிம் + பாணிநா" நாணத்
தால் சும்மேயிருக்கு மிவளைக் கோபத்தால் இவ்வண்ண மிருக்கின்றாளோவென்று
முகவாயையும், காலையும் பிடிக்கவேண்டா, கையைப் பிடித்துக்கொள்ளும், மனம்
வாய், காயமென்னும் மூன்று கரணங்களாலும் தானஞ் செய்யவேண்டுமாதலால்

,வில்லை முறித்தவுடனே மனத்தால் தானஞ்செய்து, இப்பொழுதிந்தச் சுலோகத்தாலே வாசிகதானஞ் செய்து அவ்விருவர் திருக்கரங்களையுந் தன் கையால் பற்றிப் பிடிப்பித்துக் காயிகதானமுஞ்செய்தார், ஜனகசக்கிரவர்த்தியென்றுணர்க

திருமண நடக்குங்காலையில அந்தணர் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அரசர் கணையையாயினும், வாளையாயினும பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், வைசியர் தாழிஅலலது, ஜாடி, தாற்றுக்கோலைப பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும, சூத்திரா முன்தானையைப பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும விதியிருப்பதினால், ஸ்ரீராமபிரான புரவலராயிருந்தும கையைப் பற்றியது யாதெனின, புரவலரும புரவலப்பெண்ணை மணஞ்செய்யின் கையைப பற்றவேண்டுமென்று வேறுவிதி விதித்திருக்கின்றமையால, பற்றலாமெனக் அறியும, அரசாகள வேறு சாதிப்பெண்களை மணமபுரியுங் காலையிலே வாள்முதலியவைகளைப பற்றவேண்டுமென்றி முறகூறிய விதியின கருத்தெனக் கொளக

எழுபத்து நான்காவது சருக்கம்.

எலலோரும அயோத்திக்கு வரும வழியில ஸ்ரீபரசுராமனைக்கண்டது.

அநந்தரம அன்றிரவுகழிந்து மறுநாளுதயகாலையில விசுவாமித்திர மஹாமுனிவா தயரதமஹாராஜனையும, ஜனகமஹாராஜனையும கண்டு வேந்தர் கோமான்களே! எமமுடைய எண்ணம முழுதும கைகூடினமை யால, இனி யாம தவமபுரியப போயவருகிறோமென றருளிச்செய்து, அவாகளிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, இமயமலைநோக்கி எழுந்தருளினா. கௌசிக மஹாமுனிவரெழுந்தருளியபின, தசரதசக்கரவாத்தியாரும, ஜனகமஹாராஜரிடத்தில விடைபெற்றுத் தம நகரியைநோக்கிப புறப்படுகையில், ஜனகமஹிபதியும தக்கபடி வழிபாடுசெயது, சிறிது தூரம பினதொடாந்துவந்து செலவவிடுத்துத் தம அருமைத் திருமகள நாலவாகளுக்கும் வெவ்வேறாகச பதினாயிரமயிரம பசுக்களையும, பலவகைப்பட்ட சிறந்த கம்பளங்களையும, வெண்படடுகளையும, மற்றும சிறந்த நூற்றொழிலசெய்த பறபல பொனனுடைகளையும, தோ, யானை, குதிரை, காலாட்படைகளையும, விலையெறபபெற்ற அணிகளாலணிந்து மேமபாடுள்ள அழகியர்களாகிய சில தாதிகளையும, அகத்தன்மையராகிய குற்றேவலசெய்யும ஆண்பிள்ளைகளையும, எலலைகடந்த பொன, முத்து, பவளங்களையும, மறறுமுள்ள நவமணிகளையும, சிறந்த வேறு பொருள்களையும, பரிசாக அளித்து, விடைகொடுத்தனுப்பித் தமதரண்மனையுட்புகுந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

இங்குத் தசரதசக்கரவர்த்தியாரோ பெருமகிழ்வுகொண்டு அருந்தவச் செல்வர்களாகிய அருந்ததி கணவனாமுதலியோரை முன்னிட்டுக்கொண்டு,

தம் சிறுவர்கள், மருமக்கள்மார்கள், தம் தேவிகள், இனத்தார், சுற்றத்தாரு டன் புறப்பட்டு வருங்காலையில், பறவைகள் மிகவும் அச்சமாக ஒலிசெய் கின்றனவே? மிருகங்கள் வலம் வருகின்றனவே? என் மனமும் துன்பமிரு ந்து மாயினைப்பட்டென்று துடிக்கச்செய்கின்றதே? இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் யாதென்று வினவ, வசிஷ்டமஹாமுனிவர் அதை யாராய்ந்து வேந்தர்பிரானை நோக்கி, மஹாராஜரே! இவற்றுள் விளைவதை உரைசெய் கின்றேன், பறவைகள் விண்ணிடத்தில் அச்சமாக ஒலிக்கின்றமையால், ஒண்ணும் பேரச்சம் வினையில் நேரிடும் விலங்குகள் வலம்வருகின்ற மையால், அது உடனே நீங்கிவிடும், ஆதலின், நீர் துன்பமுறவேண்டா மென்றிவ்வாறு அருளிச்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே ஒருபெருங் காற்றுண்டாகி, நிலத்தை முற்றும் நடுங்கச்செய்து, மரங்களையும் முறித்துத் தூளியெழச்செய்தது, அதனாலுண்டாகிய இருளினால், சூரியனும் மறைக்கப்பட்டனன், திசைகளும், இன்னதென்று குறிக்கவொண்ணாதபடி விளக்கமற்றிருந்தன. அரசர் பெருமானோடு வந்த படைகளும் தூளிகளாற் சூழப்பட்டு மயக்கங்கொண்டனபோலாயின; அப்பொழுது வசிஷ்டர்முத லிய மஹாரிஷிகளும், சக்கரவர்த்தியாரும், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்து ருக்கனர்களும், கலக்கமற்றவர்களாக இருந்தனர்களேயன்றி, மற்றையோ ரெல்லாரும் ஐம்பொறியுங் கலங்கினார்கள். அக்காலை யாவரும் அஞ்சி யோடத்தக்க திருமேனியையும், பரவிவளர்ந்த நீண்டசடைகளையும், அரசர் களைக் கொலைசெய்து, வெற்றிபெற்ற தோளாண்மையையும் உடையாரும், கைலைமலைபோல யாவராலும் அசைக்கவொண்ணாதவரும், காலாக்கினிபோ ல எவராலும் பொறுக்கக்கூடாத ஆற்றலுடையாரும், கதிரவனைப்போலச் சுட ரவிர்ந்து ஒளிசெய்கின்றமையால், புலியமாந்தர்களால் கண்ணுறக் காண்ப தற்கரிய கோடாலியையும், மின்னல்களின் திரட்சிபோன்ற வில்லையும், தோளில் தாங்கிக் கையில் சிறந்த கணைகளைப்பிடித்துக்கொண்டு, முப்புரம் எரித்த சிவன் போன்றவருமாய் வருகின்ற பிருகுகுல திலகராகிய பரசுராம னைக் கனகனவென்றெரிகின்ற அனலைக் கண்டாற்போலக் கண்டு, வசிஷ்ட மஹாமுனிவர் முதலானோர் யாவருக்கும் நன்மையுளதாகுக வென்று தம் முள்ளத்திலுள்ளே ஜபஹோமங்கள் செய்துகொண்டு வினாகின்றனர்.

సంగతా మునయస్సర్వే సంజజల్పురథో మిథః
కచ్చిత్పితృవధామర్షీ క్షత్రం నోత్సాదయిష్యతి
పూర్వం క్షత్రవధం కృత్వా గతమన్యుర్గతజ్వరః
క్షత్రస్యోత్సాదనం భూయో న ఖల్వస్య చికీర్షితం.

ஸங்கதாமுநயஸ்ஸர்வே ஸஞ்ஜஜல்புரதோமிதঃ
கச்சித்பித்ருவதாமர்ஷீ க்ஷத்ரம்நோத்ஸாதயிஷ்யதி
பூர்வம்க்ஷத்ரவதம்க்ருத்வா கதமந்யுர்கதஜ்வரঃ
க்ஷத்ரஸ்யோத்ஸாதநம்பூயோ நகல்வஸ்யசிகீர்ஷிதம்.

யவரும்ஒன்றுசேர்ந்தாராய்ந்து, முன் கார்த்தவீரியன் தம் தந்தையாகிய ஜமதக்கினிமஹாமுனிவரைக் கொன்றானென்கிற கோபம் இன்னுந் தணியாமல் மற்றுமுள்ள அரசர்களைக்கொல்ல, இவர்வந்தாரோவென்றும், முன்னமே மன்னவர்களைக் கொலைபுரிந்து அவர்களதுகுருதியைமடுவாகத் தேக்கி, அம்மடுவில் நீர்க்கடன் செய்து, தம் வஞ்சினத்தை முடித்து, வெகுளி தணிந்து, சாந்தமுள்ளவராகி விட்டமையால், மீளவும், வேந்தர்களைக் கொல்ல எண்ணங்கொள்ள மாட்டாரென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிவிட்டு, விரைவாக அர்க்கியபாத்தியங்களாதியாகிய பூசனைக்குரிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு,ராமாராமாவென்று இனிமையாகக் கூறிக் கொண்டு அன்போடு வழிபட்டு வணங்கினார்கள். மிகுதியும் தோற்றமும் புகழுமுடைய அப்பரசுராமரும், அவ்விருடியரீந்த பூசனைகளைக் கைக்கொண்டு சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, ஒருமொழி அருளிச்செய்கின்றனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரசுராமர் ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி யுரைத்தது.

அடா ராமராமா! தசரதநந்தனா! யாவரும் வியப்புறத்தக்க உன்னுடைய தோளாண்மையைப் பலவாறாகச் செவியிற் படுகின்றது, நீ தாடகை முதலானோரை வதைசெய்ததும், ஐம்முகன்சிலையை முறித்ததும், முற்றும் என்னால் கேட்கப்பட்டன. நீ அவ்வில்லை முறித்தது மிகுதியும் வியக்கத்தக்கதும் இன்னதென எண்ணுதற்கரியதுமாக இருக்கின்றது; இதை யானே வியக்கின்றேன், வேறொரு சிறந்த வில்லைக்கொண்டு இங்கெய்தினேன்; இவ்வில்லானது யாவரும் வெருவத்தக்கது, இஃது என் தந்தையினிடத்திலெனக்குக் கிடைத்தது, இதனையுங் கையிற்பற்றி, நாணேற்றிக் கணைதொடுத்து, [illegible] கோள்வலியை எனது கட்புலனுக்குக்காட்டுவை அப்பொழுது யான் நினது தோளாண்மையையுணர்ந்து, நின்னோடு அறத்தினவழியாகப் போர் புரிவேனென்றிவ்வாறு கடுஞ்சினத்தோடுரைசெய்துகொண்டிருக்கையில் தசரதசக்கரவர்த்தியார் அக்கடுமொழியைக் கேட்டு, நயசெல்வக்காதலனை யாதுசெய்வீரோவென்றஞ்சி முகம் ஒளியிழந்து, நெஞ்சுமறுக முற்றுங் கைகூப்பிப் பரசுராமனை நோக்கி, எம் அடிகளே! நீர் முன்செய்த வஞ்சினத்தை முடித்து, அரசர்கள்மேற் கொண்ட சினந்தணிந்து அந்தணர்க் கியல்பாயுள்ள அமைதித் தன்மையையடைந்து பெருங்கீர்த்திபெற்று மகிழ்

வும் இருக்கின்றீரன்றோ? இப்பொழுது நீர் இளம்பிள்ளையாகிய தொண்ட
னேன் சிறுவன்மேல் சீற்றங்காட்டாமல் முகமலர்ச்சியோடு புகலிடமாகக்
கட்டீர். அன்றியும், எஞ்ஞான்றும் அருமறைகளை யோதி, முறைதவிராத
பிருகுமஹாமுனிவரது மரபில் தோன்றினவராயும், இனிப்பூண படைக்கலந்
தொடுவதில்லையென விண்ணவர்கோனிடத்து உறுதிமொழிகூறிப் படைத்
தொழிலை முற்றும் விட்டவராயு மிருக்கின்றீர்; இம்மட்டோ அறநெறி
யையே பற்றி யொழுகிக் காசியபமஹாமுனிக்குப் பார்முழுதும் தானப்
பொருளாகத் தந்து கானகஞ்சென்று, மஹேந்திரமலைமிசை நிலைகொண்டு
தவம்பூண்டும் இருந்தீரன்றோ? இப்போது மீண்டிங்கு எழுந்தருளியது
எங்களனைவரையுங்கொலைக்குறி நோக்கத்தகுந்தி, அஞ்சாநின்றேம்; என்
உயிரினுஞ் சிறந்த இவ்விராமனொருவனை வருத்தினும், அடியேங்களெல்
லோரும், உயிர்மாயாதிரேமெனப் பலவாறாக இரந்து வேண்டிக்கொண்ட
னர், என்றிவ்வண்ணம் தசரதசக்கரவர்த்தியார் வேண்டா நிற்கையிலும்,
அவர் வேண்டுகோளை உள்ளமிளகி ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஸ்ரீவைதேகியின்
மணாளனை நோக்கிக் கேட்டார்; இராம! நீ முறித்ததனிலும், என்கையி
லிருக்கின்ற இவ்வில்லிலும், விசுவகருமாவினால் சமனாகச் செய்யப்பட்டன
இவை மிக்க வென்றியும் வலிமையுமுடையன இவைகளுக்கு நிகராகிய வில்
இவ்வுலகில் எங்குமில்லை, இவ்விரண்டில் ஒன்றை, முப்புரமெரித்த
காலையில், தேவர்கள் அரனுக்களித்தனர்கள் அதுதான் நின்னால் முறிக்கப்
பட்டது, இதோ என்கையிலுள்ள இக்கோதண்டம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவி
னுடையது, இது ஐம்முகன் வில்லோடொத்தது, முன்பு உமைகேள்வன்
முப்புரமழித்தபின்னர், வானவர்களெல்லோரும் ஒருங்குகூடி, நான்முகக்
கடவுளருகிற்சென்று, வணக்கஞ்செய்து, மலர்பொருந்த தந்தையே! அடி
யோங்களுக்கு ஐயமொன்று தோன்றிற்று, அதனை அடிகளே! தீர்த்தருள
வல்லீர்; அஃதென்னவெனில், அடியோங்கள் இதுகாறும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
வே அனைத்துலகங்களுக்கும், முதற்பெருங்கடவுளெனவும், முதலிடை
யீறில்லாரெனவும், தம்மின் மிக்காரும் ஒப்பாரு மில்லாரெனவும்,
நுமக்கும் அத்தனி முதல்வரே தந்தையெனவும், சிவன் முதலிய யாங்க
ளெல்லோரும், அம்மஹாவிஷ்ணுவினுக்குக் கீழ்ப்பட்டவராயுள்ளோ
மெனவும் துணிந்திருந்தோம்; இப்பொழுது யாவராலும் அழிக்கவொண்
ணாத புரமூன்றையும், சங்கரனே அழித்தனமையாலும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
கணையாக மாத்திர மிருந்தமையாலும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினும், சிவனே
உயர்ந்தவனெனக் கருதும்படி இருக்கின்றது ஆதலால், இவ்விருவருள்
உயர்ந்தவர் யாரோ? அதனை ஐயமறநன்கு தெறிவித்தருளவேண்டுமென்று
வினவினார்கள். மலர்மிசையோனும் விண்ணவர்களது கருத்தையுணர்ந்து
ஸ்ரீஹரி ஹரர்களுக்குப் பகைமையைக் கற்பித்து, ஒருவரோடொருவர்
பொருதலை விளைவித்தனர். அப்பொழுது விண்ணவர் யாவர்க்கும் புன்
கெழும்படி அவ்விருவருக்கும் நெடுநாள் பெரும்போர் விளைந்தது.—

காண்பித்தற்க இவ்வேணுவைக் கணை வாளாமீள்வதன்றென அருளிச்செய்தலும், இவ்வியப்பைக் காணுதற்பொருட்டாக முனிவர், சித்தர், சாரணர், வித்தியாதரர், கந்தருவர், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், கின்னரர், பன்னகர் முதலிய தேவர்களுடன் திசைமுகத் தேவன் வந்து கண்டு திகைத்து நிற்க, பரசுராமனும், ஸ்ரீராமபிரானது வரம்பில்லாத பேரொளியின் ஒரு கூறாகிய ஒளியை உடையாராதலால் இயக்கமற்று நின்று, செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீரகுநாயகரை நோக்கி, ஸ்ரீபரந்தாமா! முன்பு நான் காசியபமஹாமுனிவருக்கு இப்பாருமுற்றும், தானங்கொடுத்த காலையில்; அவர் பரசுராமா! இவ்வகலிடமெல்லாம் என்னுடைய தாயினமையால்; இனி என்னுடைய பூமியில் நீ வாசஞ்செய்யக் கூடாதென உரைத்தனர். அதற்கு யானும் உடன்பட்டு இனி உமது நிலத்தில் நான் இரவுக்காலம் கழிப்பதில்லையென உறுதிமொழி கூறிவிட்டுப் பார்முழுதும் அவருக்கே ஒப்புவித்துவிட்டு, அதுமுதல் யானுரைத்த உறுதிமொழியின்படி கங்குற்போது தங்காமலிருக்கின்றேன்; இப்போது உள்ளத்தின் விரைவினும் விரைந்து சென்று, மஹேந்திரப் பொருப்பைச் சார்வேன், நீர் இக்கதியைக் கெடுப்பது நலமன்று; தவத்திறமையால் சிறந்த உலகங்கள் என்னால் பெறப்பட்டிருக்கின்றன; அக்கதியை இக்கணையால் தகைந்துவிடக்கடவீர். காலக்கழிவு செய்யற்க,—

అక్షయంమధుహన్తారం జానామిత్వాంసురేశ్వరం
ధనుషోస్యపరామర్శా త్స్వస్తితేస్తుపరన్తప

அக்ஷயம்மதுஹந்தாரம் ஜாநாமித்வாம்ஸுரேசுவரம
தநுஷோஸ்யபராமர்சாத ஸ்வஸ்திதேஸ்துபரந்தப

ரவிகுலசோமராகிய ஸ்ரீராமபிரானே! நீர் இவ்வில்லை உமது திருக்கையால் எளிதாக ஏந்தினமையால், அடியேன் தேவர் எல்லாக்கடவுளர்களுக்கும் இறைவனும், முதலிடை கடையில்லாத பரஞ்சுடருமாகிய மதுஸூதனனென்று அறிந்து கொண்டேன்; தேவருக்கு நலம்பெருகுக; நாமகள் கணவன் முதலிய விண்ணவர்கள் குழாங்கொண்டுவந்து, தேவரை எல்லா ஆற்றலுமமைந்த பராம்பரப் பொருளாகிய பரப்பிரம்மமென்பதைக் கண்கூடாகக் காணுற்றுக் களிக்கின்றார்கள். ஈரேழுலகங்களுக்குந் தலைவராகிய நும்மிடத்து யான் தோல்வி யடைந்ததினால், எனக்குச் சிறிதும் நாணுறக்காரணமில்லை, ஆதலால் வீணாக்கல்கூடாத இக்கணையை நீர் எய்யக்கடவீர். அதையும் யான் கண்ணுற்று மகேந்திர [illegible]யைப்போய்ச் சேர்கின்றேனென உரைத்துக்கொண் டிருக்கையில், [illegible]யின் மகிழ்வுபெற்ற ஸ்ரீகோதண்ட ராமபிரானும், அக்கணையை [illegible] பரசுராமனுடைய நற்கதியைத் தொலைவுகளை, [illegible] கன்

னூற்றுப் பரசுராமனும், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகேந்திரப்பொருப்பைச் சார்வதற்குக் கருத்துடையாராய் நிற்க, அப்பொழுது பத்துத் திசைகளும் மாசற்று விளங்கின. தேவகந்தர்வ முனிவர்களும் பெருமகிழ்வெய்தி, ஸ்ரீராமபிரானைப் புகழ்ந்தனர்கள். ஜமதக்னி புதல்வரும், மனுகுலதிலகனைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வலஞ்செய்து, தன் வழி நோக்கிச் சென்றனர்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

தசரதர் தம் திருக்குமாரர்களோடு தன்னகரஞ்சேர்ந்து மகிழ்ந்தது.

பரசுராமன் மகேந்திரமலை நோக்கிச் சென்றபின்னர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும், தாம் சிறிதுகொண்ட சீற்றமாறி, அமைதியுடையாராகி, அவ்வில்லையும், பாணத்தையும் வருணனிடத்திற் கொடுத்துவிட்டு, வசிஷ்டர் முதலிய அருந்தவர்களை வணக்கஞ்செய்து, பரசுராமன் தம் மைந்தனை யாதுசெய்வானோவென்று வெருண்டு, சோர்ந்து கிடக்கின்ற தம் தந்தையை நோக்கி, ஐயனே! பரசுராமன் தன்னுறையுளை நோக்கி,

* முன்பு தக்ஷப்பிரசாபதி வேள்விசெய்தவுடன் சிவன் தன்வில்லை வானவர்களிடத்துக் கொடுத்ததாகவும், பின்பு சிவன் தன்வில்லைத் தேவராஜரிடத்தில் கொடுத்ததாகவும், விசுவாமித்திராசிரமத்தில் முனிவர்கள், விண்ணவர்கள் ஜநகமஹாராஜருக் களித்தனர்களென்று கூறியதாகவும், மேல் ஸ்ரீஸீதாதேவி யநஸூயையுடன் சிவன் வில்லைத் தன் தந்தைக்கு வருணன் கொடுத்ததாகக் கூறுவதாகவு மிருக்கின்றமையால், இதன்முறை எவ்வண்ணமெனின், முப்புரத்தையழிக்கச் சிவன் முயலுகையில், உம்பர்கள் விசுவகருமனைக்கொண்டிரண்டு விற்களைச் செய்வித்து, ஒன்றைச் சிவனுக்களித்து, அதனால் முப்புரங்களை யழிவுசெய்வித்தனர்கள்.

பின்பு தக்கன் வேள்வியில் சிவன் தங்களைச் சின்னமடைவித்தமையால், இவனையும் யாம் பங்கப்படுத்தவேண்டுமென்று கருதி, ஸ்ரீமந்நாராயணருடன் பகைமை விளைத்து, மற்றொருவில்லை அப்பரமபொருளுக்குக் கொடுத்துப் போர்மூட்டினார்கள். அப்பொழுது சிவன் சின்னமடைந்து, தன்வில்லைக் கடவுளர்பொருட்டுத் தேவராதரிடத்தில் வைத்தனன். அப்பண்ணவர்கள் ஜனகருக்கு உரிமையாக வருணனைக் கொண்டு கொடுப்பித்தனர்களாதலால், இதன்முறை இதுவாமென்க

மீண்டெய்தினன். இனி இறைவராகிய உம்மால் காக்கப்படும், இந்நால்வகைப் படைஞர்களும், உமது கட்டளையின்படி அயோத்திநகரை நோக்கிச் செல்லக்கடவர்களென்று அறிவிக்கத் தசரதசக்கரவர்த்தியார் அவ்வினிய மொழியைக்கேட்டுத் தம்மை யறியாப் பெருமகிழ்வுகொண்டு தம் செல்வக் காதலனைக் கைகளால் வாரியெடுத்தணைத்துத் தழுவி யுச்சிமோந்து, பரசுராமன் போயினனோவென்று, பலமுறை கேட்டுத் தம் உயிரினுஞ் சிறந்த தம் பெறலரும் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் முதலிய யாவரையும் இறந்து, மீண்டும் பிறந்தவர்களாக எண்ணிக்கொண்டு, முன் செல்லும்படி படைகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, தாமும் யாவருடனுஞ் செல்லுகையில், அரசர் பெருமான் வருகின்றனனென்று, அயோத்திமா நகரத்தார் ஒருங்கு சேர்ந்து, புறமெங்கும் தோரணங்கள் கட்டி, வாழை மரங்கள் நாட்டி, மங்களவாத்தியங்களை முழக்கி, வழிமுழுதும் நறுஞ் சாந்தந்தெளித்து, மலர்களைத் தூவி, பொற்சுண்ணத்தாலும், நவமணிகளாலும் கோலங்களிட்டு, மற்றும் பலவகை அலங்காரஞ் செய்து, நெடுந் தூரம் எதிர்கொண்டுவந்தழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்கள். வேந்தர் பிரானும் உவகைகொண்டு, தம் சிறுவர்களுடனும், மருமக்களுடனும், தம்மனைவிமார்களுடனுங்கூடிப் பற்பல அணிகளோடு எங்கும் நெருங்கி, ஈட்டம் ஈட்டமாக நிற்கின்ற, மாந்தர்களைக் கண்ணுற்றுக் களித்துக் கொண்டே நகரத்துட்புகுந்து, பனிமலைபோலுயர்ந்து வெளுத்து ஒளி செய்கின்ற மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தன்னரண்மனை சேர்ந்து, பெருமிதத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனர்.

கௌசலியை, சுமித்திரை, கைகேயி முதலிய தசரதர் மனைவிமார்களும், சீதை, ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி என்னும் நான்கு மருமக்களை, விலைவரம்பில்லாத அணிகளால் அணிந்து, மண்டபத்தில் உட்காருவித்து, மங்களப்பாட்டுப் பாடிக் கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று, ஆயிர மௌலிப் பெருமானைப் பலவாறு ஏத்தி வணங்குவித்து, பெரியோர்களையும், வந்தனஞ் செய்வித்தனர்கள். மருமக்கள் நால்வரும் வேற்றுமையின்றி மாமியார் கருத்துக்கிணங்கக் குறிப்பறிந்து நடந்து, தத்தம் கணவருடன் சேர்ந்து, இன்புற்று மகிழ்ந்திருந்தனர்கள். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர்களும், தத்தம் மனத்துக்கினிய தேவிமார்களுடனுங்கூடி இன்பமடைந்து, நான்மறைத் தொடக்கமாகிய பல நூல்களையுங் கற்று, நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து, மெய்ப்பொருள்களை உணர்ந்து, அருமறையாளர்களுக்கு நன்கொடை அளித்துத் தந்தை தாய் குரு தேவதாதி பூசனைகளில் சிறிதும் தவறு வராதபடி ஊக்கமுற்றவர்களாகி, யாவர்க்கும் இனியராகி வாழ்ந்திருந்தனர்கள். இவ்வண்ணஞ் சிலநாள் கழியாநிற்கையில், தசரதசக்கரவர்த்தியார் பரதாழ்வானை அழைத்து, அப்பா பரதா! நினக்கு அம்மானும், கேகயராஜன் மைந்தனுமாகிய

யுதாஜித்தென்பவன், நின்னை உடன்கொண்டுசெல்வதற்காகக் காத்திருக்கின்றனன்; ஆதலின், நீ இவனோடுசென்று, மூதாதை உள்ளிட்டார்களைக் கண்டு, வணங்கி, சிலநாள் தங்கி, அங்குள்ளோர்களை மகிழ்வித்து வாவென்று கட்டளையிட்டனர். பரதாழ்வானும் தந்தையின் சொற்படி சத்துருக்கநருடன் கூடித் தந்தை தாய் முதலானோரை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, யுதாஜித்துடன் புறப்பட்டுக் கேகயநாடுசேர்ந்து, மாதாமகனைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பரதாழ்வான், சென்றபின்னர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் இளைய பெருமாளுடன் தந்தைதாயர்களது மனத்துக்கொக்கநடந்து, அவர்களுக்குச் செய்தற்குரிய குற்றேவல் வழுவுதலின்றிப் புரிந்துகொண்டு, தந்தை ஆணையின்படி அரசத்தொழிலைப் பற்றிய காரியங்களை முற்றும் ஒரு சிறிது குறைவுமின்றி, நடத்திக்கொண்டும், இடையிடையே தந்தைதாய குரு முதலிய பெரியோர்களுக்குத் தக்கபடி வழிபாடு செய்துகொண்டும், யாவர்க்கும் அன்பாகவும், நலமாகவும், நடந்துகொண்டும், முறைகெடாமல் ஒழுகினமையால், அந்நாட்டிலுள்ள யாவரும் ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில், அன்புகூர்ந்து ஏத்துவார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் இவ்வாறு ஒழுக்கம் வழுவாது ஒழுகி, நெடும்புகழ்பெற்று, வாய்மை தோளாண்மையுடையாராய், இசைமடந்தை கொழுநன்போல் எல்லா மன்னுயிர்களுக்கு மினியராகித் தம்மனைவியையன்றிப் பிறரைக் கனவிலும் உள்ளத்திற்கொள்ளாது, தம் மேல் பேரன்புபூண்ட ஸ்ரீசீதா பிராட்டியாருடன் கூடி, நற்குணமும், நற்செய்கையுமுள்ள இச்சானகியை எனக்கு முதியோர்களன்புகூர்ந்து, மணம்புரிவித்தனர்களேயென்று தம்முள் வியந்துகொண்டு, பிராட்டியினிடத்தில் வைத்த அன்பை, சீதாதேவியின் நல்லொழுக்கத்தாலும், வடிவழகினாலும், பெருமையாலும் பெருகச்செய்து, குறிப்புகளினால், தம்மீது ஜானகியாருக்கிருக்கும் காதலைப் பலவாறு கண்டறிந்து தாதரஞ்செய்து பிராட்டியாரை மகிழ்வித்தனர் இங்ஙனம் தம் கணவர் செய்யும் ஆதரத்தால், தம் கொழுநர்மேல் தமக்குள்ள காதல் இருமடியாகப் பெருகி, இவள் கடவுள் மடவரலோ? உலகினில் அழகென்னும் சொற்பொருளே இப்பெண்ணுருக்கொண்டு வந்ததோ வென்று தம் கணவனார் தம்மைக் கண்டு காமுறும்படியாகப் பிராட்டியார் விளங்கினர்.

తయాసరాజర్షిసుతేనరామస్సమేయివానుత్తమరాజకన్యయా
అతీవరామశ్శుశుభేతికామయా విభుశ్శ్రియా విష్ణురివామరేశ్వరః

தயாஸராஜர்ஷிஸுதேநராமஸ்ஸமேயிவாநுத்தமராஜகந்யயா
அதீவராமச்சுசுபேதிகாமயா விபுச்ரியாவிஷ்ணுரிவாமரேசவரஃ

தசரதசக்கரவாத்தித் திருமகனாராகிய ஸ்ரீராமபிரானார் ஜனகப்பெருமான் திருமகளாய்த் தம்பால் பெருங்காதல்கொண்ட ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்து, நித்திய முக்தர்களுக்கும், விதி சிவவாசவாதி தொண்டர்களுக்கும் இறைவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் பெரியபிராட்டியாரோடு கூடி, வீற்றிருந்தாற்போல விளங்கியருளினார்.

பாலகாண்டத்தில் எழுபத்தேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது

தாரகமந்திரவாசியாயநம:

ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதேராமானுஜாயநம:.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசனம்

அயோத்தியாகாண்டம்.

யாவரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு
ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்த
ஏடுரிம்படி திருமலை லக்ஷ்மிகுமார கோடி கன்னிகாதானம்,
வித்துவான் அஷ்டாவதானம்,
மேல்பாக்கம்,
தாததேசிகதாதாசாரியசுவாமியவர்களால்,
வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்
மொழி பெயர்ப்பித்தது,

சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
கோமளபுரம்.
இராஜகோபால்பிள்ளையவர்களால்
எழுத்துச்சொற்றொடர்க் குற்றங்களற
ஆராய்வித்து,

ஆவுல - கிருஷ்ணசாமிநாயுடு,
நகர் - அந்தல - மூர்த்திநாயுடு,
குளத்தூர் - முத்துசாமிநாயுடு,
என்னும் மூவர்களால்,

சென்னை மவுண்டுரோடு காடியன் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது

கலி. ௪௯௮௧-க்கு - ப்ரமாதிஸு - சிம்மமீ.
1879.

ஸ்ரீ

பட்டத்தின் அட்டவணை.

ஸ்ரீராமஜெயம்

அயோத்தியாகாண்டத்தின் அட்டவணை

அட்டவணை.

அட்டவணை

அயோத்தியாகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரகுநந்தன பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்.

கடவுள்வணக்கம்

నీలాంభోదనిభంనిశాచరచమూ నిర్మూలనోద్యోగినం
కోదండంశరధింశరంసునిశితంనిస్త్రింశమాబిభ్రతం
వైదేహీసహితంజటాలమజినంచీరంవసానంశుభం
తాదృక్షేణచలక్ష్మణేనసహితంశ్రీరామచంద్రంభజే

நீலாம்போதநிபம்நிசாசரசமூ நிர்மூலநோத்யோகிநம்
கோதண்டம்சரதிம்சரம்ஸுநிசிதம் நிஸ்த்ரிம்சமாபிப்ரதம்
வைதேஹீஸஹிதம்ஜடாலமஜிநம் சீரம்வஸாநம்சுபம்
தாத்ருக்ஷேண சலக்ஷ்மணேநஸஹிதம் ஸ்ரீ ராமசந்த்ரம்பஜே.

முதலாவது சருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டச் சபை சேர்த்தது

ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம் அம்மானூரகத்திற்குச் செல்லுங்காலையிலும், உட்பகைகளாகிய காமாதிகளையும், மதவேந்தர்களையும் வென்றவரும், தம்முடன் வருவதிலே பெருமகிழ்வுகொண்டவருமாகிய சத்துருக்கனாழ்வானையும் உடன் கொண்டு சென்று, அசுவபதியென்னும் தம் அம்மானாராகிய யுதாஜித்தென்பவரால், அவர் தமது செல்வச்சிறுபிள்ளையிடத்துச் செய்வதுபோல அன்புகூர்ந்து ஆதரஞ் செய்யப்பட்டவராகி வாழ்ந்திருந்தனர். ஆயினும், இவ்விளைஞரிருவரும், மூப்பினராகிய தந்தையாரையே கருதிக்கொண்டும், அவரது செயல்களையே ஒருவருக்கொருவர் புகழ்ந்து சொல்லிக்கொண்டுமிருந்தனர்கள். தசரதபுரவலர் பெருமானும், இந்திரவருணர்களையொத்த இம்மைந்தர்களிருவரையும், நினைந்துநினைந்து எம்புதல்வர்கள்; இப்பொழுது எங்குறைகின்றனர்களோ? என்செய்கின்றனர்களோ வென்றும், இவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையே புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு திருக்குமாரர்

களும தமதுடலிற்றேன்றிய நாலகு தோளகளில் பரிவுசெய்வதுபோல அனபுசெய்வதற் குரியாகளாயினும், அந்நால்வருள்ளும், அளவில்லாத நற்குண நிறைவுள்ளவராகிய ஸ்ரீராமசந்திரனே சேதனர்களுள் பிரம தேவன் தலைமையானவன் போலத தநதைககு மிகுதியும் சிறந்த பிரிய முளளவராக இருந்தனர்.—

సహి దేవై రుదీర్ణస్య రావణస్యవధార్థిభిః
అర్థితో మానుషే లోకే జజ్ఞే విష్ణుస్సనాతనః

ஸஹிதேவைருதீர்ணஸய ராவணஸயவதாாதிபி:
அாதிதோமாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸஸநாதந:

அந்தச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தவத்திறமையா லிறுமாந்து யாவ ரையும் வென்று, நீதிவழியை யழித்த இராவணனைக் கொலைபுரிவிப்ப தன் பொருட்டுப் பிரமன், சிவன, விண்ணவரரசன் தொடக்கமாகிய வான வர்களால், பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டவனுய்த் திருவவதரித்த தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரும், எல்லாப் பொருளகளுக்கும், அகமும் புறமுமொக் கக் கரந்துறைபவனும், எல்லாம் வல்லோனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுத லால், இப்பெருமான் மற்றவரினும் சிறந்த நற்குணஙகள் நிறைந்து எல் லாச் சேதனர்களிடத்தும் அன்பினராக வளர்வதொரு வியப்போ? சிறந்த ஒளிதங்கிய இத்திருக்குமாரனுல், கௌஸல்யாதேவியும் உம்பர்களுக்குள முதன்மைபெற்ற இந்திரனுல் திதிதேவி விளங்குவதுபோல விளஙகினள. இச்சக்கரவர்த்தித் திருமகனுர் பல்லாயிர ஜங்கணைக் கிழவருமொவவாத கட்டழகர்; வீரியமுடையார்; மாறசரிய மில்லார்; இவவுலகத்து இளைஞா யாவரும் ஒப்பாகாதார்; குணங்களினுல் தந்தைக்கு நிகரானவா; எப்பொ ழுதும் அமைதிக் குணமுடையார்; எல்லாரிடத்தும் இனிமையாகவும், மேன்மையாகவும் வார்த்தையாடு மியல்பினர்; எவரேனும் சினங்கொண்டு வனமொழிகூறினும், தாமும் கடுஞ்சொல் உரையாது பணிவாகப் பேசுபவா.—

కథంచిదుపకారేణ కృతేనైకేన తుష్యతి
నస్మరత్యపకారాణాం శతమప్యాత్మవత్తయా

கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷயதி
நஸமரதயபகாராணும் சதமபயாதமவததயா.

உட்பகையறுவருக்கும் பகைஞராதலால், யாவராயினும் ஒருவர் எழு நூறு பிழைசெய்யினும், அவற்றுள் ஒன்றையும் திருவுளத்தில் கொள்ளா மல், அவர் அறியாதுசெய்த யாதேனுஞ் சிறிய உதவியையே பெரிதாக நினைத்து, அவர்களைப் பாதுகாத்தளிக்குந் தன்மை யுடையார், கைவிடு படை கைவிடாப்படைகளைப் பயிலுங்காலமல்லாத காலத்தில், நல்லொ

.ழுக்கமுடையாரோடும், மெய்ஞ்ஞான முடையாரோடும், முதுமைப பருவ முடையார்களாய், முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாதாரோடும், நாள்தோறும் அவரவர்களுக்குத்தக்க நூல்களின் நுண்ணிய கருத்தைத் தெளிவாக உரையாநின்று, காலத்தைப்போக்கு மியல் புடையார்; கூரிய நுண்ணறிவுடையார்; தம் பேதைமையால் பிழைசெய்தவர்களிடத்தும், அப்பிழையைப் பாராட்டிப் பெருமிதமாயிராமல், அவர்கள வார்த்தை யாடுதற்கு முன்னதாகவே முகமலர்ந்து முகமன்கூறி, இனிதாக வார்த்தை யாடும் இயல்புடையார், கேட்போருடைய செவிவழியே நுழைந்து உள்ளத்தைக் குளிர்ப்பிக்கும் இன்சொல் உரைபபவர்; பேராண்மை யுடையாராய்த் தாமிருந்தும், 'அதுபற்றிச்' சிறிதாயினும், இறுமாப்புக் கொள்ளாதவா, விளையாட்டுக்காயினும் பொயமமொழி தம் திருவாயால் சொல்லியறியாா; உலகவொழுககமோடு அருமறையொழுக்கமும் முற்று முணர்ந்தவா; பெரியோாகள வருகையைக கண்டமாத்திரையில், தம் மிருக்கையினின்று பொருககெனவெழுந்து, அவரவர்களுககுத் தக்க வழிபாடுசெய்பவா; எல்லாராலும் அன்புசெய்யப்பட்டவா; அவவாறே அவர்களிடத்துத் தாமும் பரிவுசெய்பவர், சிறந்த அருளுடையார்; சின த்தை முற்றும் வெற்றிகொண்டவா, அநதணர்களைப பணிபவர்; வறிஞர் கள் வேண்டியவறறை வேண்டியவாறு குறிப்பறிந்து ஈந்து, அறங்களை யுணர்ந்து, அதற்குத்தக்கபடி ஒழுகுவோா; பிறாபொருளுக காசைகொள ளாதார்; தம் மரபுககுத்தகக பேரறிவுடையார், அரசாக்குரிய அறவொழு க்கத்தை நன்குமதிப்பவர்; தத்தம் வருணத்துக்குரிய செயகடன்களை வழுவாமல் புரிவதனல், ஒருவா பெரும்புகழ இம்மையில் பெறுவாரா யின் அவர்கு மறுமையில் நற்கதியுண்டாமென உணர்த்தும் முதனூலை நன்றென்று எண்ணுபவர், புகழதராத செயல்களை ஒரு சிறிதுஞ் செய் யார்; பகைமைவிளைதற கிடமாகிய செய்தியை ஒரு காலத்தும் கூருா; வியாழப்பகவானைப்போல யுத்திகளகூறி, தீயோருடைய வாதங்களை மறுக்க வல்லா; பிணியில்லார்; இளம்பருவமுள்ளாா; சிறந்த வாக்குடை யார்; கட்டழகமைந்த திருமேனியுடையா, தேசகாலங்களுக்குத் தக்க வாறு நடப்பவர்; ஒருமுறை நோக்குங்காலையிலே பிறர் கருததை இன்ன தெனக் குறிப்பாக உணரவல்லா, யாவுமறிந்தும் அறியாதாரபோல அறி மடம்பூண்டு நிற்பவர்; மற்றுமளவில்லாத மேம்பாடுள்ள குணங்களையுடை யார்; ஆதலால், பிரஜைக ளெல்லோர்க்கும உடலைவிட்டு வெளியே உருக கொண்டுலாவுகின்ற உயிரெனக் கருதுதறகுரியராயினா, ஆசிரியருழை யுளிலுறைந்து வேதவேதாங்க முதலிய வித்தைகளை வரலாற்று முறை மையோடு கற்றுத் தேர்ந்தவர்; படைக்கலக் கல்விகளிலும், தந்தையா ரினும் சிறநதவர்; சகல மங்களங்களுக்கெல்லாவற்றுக்கும் பிறப்பிடமாயிருப் பவர்; வேதத்தைப் பிரமாணமாக நிலைநிறுத்துபவா, எவ்வகைத் துனப நேரிடினும் கலங்குதலில்லாத ஊக்கமுடையா, எஞ்ஞான்றும் வாயமை

தவறாதவர், வஞ்சமில்லார், அறநூலின்முறை முற்றுமுணர்ந்த அருமறையாளர்களோடு பயில்பவர், அறம்பொருளின்பங்களினுடைய உண்மை நிலை யறிந்தவர்; ஒருமுறை உணர்ந்ததைக் கனவிலும் மறவாதவர்; கற்பனையுடையார், பெரியோரொழுகிய ஒழுக்கநெறிகளை நிலைநிறுத்துந் தன்மையுடையார், பணியத்தக்காரிடத்துப் பணிந்தொழுகுபவர்; தமது இருவுளத்துக் கருத்தினைப் பிறர் அறியாவண்ணம் அடக்குந் திறமையுள்ளார்; தாம் செய்துமுடிக்க எண்ணியதொன்று முற்றுப்பெறுமளவும், பிறர் அறியாவண்ணம் அம்முயற்சியை மறைப்பவர், சிறந்த துணை வலியுடையார்; பயன்படத்தகுந்த சினமும், களிப்புமுடையார், வரையாது கொடுப்பதற்குரிய இடமின்னதென்பதும், திறைவாங்குதற்குரிய இடமின்னதென்பதும் குற்றமறவுணர்ந்தவர், பேரறிஞரிடத்து உறுதியாகிய பத்திமையுடையார், கலக்கமற்றுத் தூயதாகிய நிலைகெடாத நல்லுணர் வுடையார்; நான்மறையொழுக்கங் கடந்தொழுகுந் தீயோரைத் தம்மருகே சேர விடாதவர், சோம்பலில்லார்; மனக்கிளர்ச்சியுள்ளார்; பிறர் குற்றம் போலத் தமது குற்றத்தையும் அறிபவர், சாஸ்திரங்களெல்லா மொருங்குணர்ந்தவர், செய்நன்றி மறவாதவர்; உயர்மக்கள் கீழ்மக்களுடைய தன்மைகளைக் கண்டுணர வல்லவர், நீதிப்படி ஒருவரை நட்புக்கொள்வதிலும், பிறகு நீங்குவராது பாதுகாத்துக் கொள்வதிலும் அவாவுள்ளார்; நட்புக்கொள்ளாமல் மெல்ல நழுவவிடும் இடமறிந்தவர், பொருளை ஈட்டுவதிலும், தக்காரை அறிந்து ஈதல் செய்வதிலும், மற்றுமுள்ள அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் பேரறிவாளரென்று அறிஞர்களால் புகழ்பெற்றவர்; அறம்பொருள்களுக்குக் குறைவுவாராதபடி இன்பத்தை நுகர்பவர்; பாடல்களிலும், பாடலுக்குரிய தோற்கருவி முதலிய வற்றிலும், சித்திரமெழுதுவது முதலிய கைத்தொழில்களிலும் ஒப்பற்றவர், யானையேற்றத்திலும், குதிரையேற்றத்திலும், பயிற்சியுடையார், வில்லின் விஞ்சையிலும் அதிரதமஹாரதர்களால் கொண்டாடப்பட்டவர், பகைவேந்தர்மே லெதிர் சென்று பொருது வெற்றிகொள்பவர், அணிவகுப்பதிலும் நிகரில்லாதார்; பெருஞ்செருவில் விண்ணவர்களும் தானவர்களும் சினந்து சமர்செய்யினும் வெல்லவொண்ணாதவர், பொறாமை, சினம், செருக்கு, பகைமை கொள்ளல் முதலிய தீயவியல் பில்லாதார், இழிமக்களையும் அவமதிப்புச் செய்யாதார்; காலத்துக்கு வயப்பட்டு நடவாதவர், இவ்வகையாகிய மேன்மைக் குணங்களையுடையாரா யிருந்தமையால் மூவுலகிலுமுள்ள யாவர்க்கும் பிரியராகவே இருந்தனர். அன்றியும், பிறர் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதில் நிலமகளையும், அறிவில் பிருகற்பதியையும், விறலில் வானவர் வேந்தனையும், உலகத்தை மனுமுறை கோணாதாண்டு, தம் கவிகைக்குள் தங்கிய யாவரையும் மகிழ்விப்பதில் தம் தந்தையையும் ஒப்பவராய், கதிரவன்போல ஒளிபெற்று விளங்கினர். இவ்வளவில்லாக் குணங்களை யுடையாராய், எத்தன்மையோராலும் வெல்லவொண்ணாத தோளா

ன்மை யமைந்து உலகபாலர்போன்ற ஸ்ரீராமபுத்திரனை நிலமகளும் திருமணம்புணர விருப்பமுற்றனள். சக்கரவாத்தியாரும் இத்தன்மை வாய்ந்த தமது பெறலரிய செல்வப்புதல்வனைக் கண்ணுற்று, இவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தொன்றுதொட்டுவந்த மணிமுடிசூட்டிக் கண்குளிரக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கு மிகுகின்றதே, யானுயிர் உய்ந்திருக்கையில் இவன் எங்ஙனம் நிலவேந்தனாகலாம், உலகினைப் பெருகவாழவிப்பதில் பெருவேட்கையுள்ளவனும், மன்னுயிர்களிடத்துத் தண்ணளியுடையானும், மழைபொழியும் கருமுகில் விருப்பமாயிருப்பதுபோல யாவர்க்கும் என்னினும் விருப்பமாயிருப்பவனும், தோளாற்றலின்ல் கூற்றுவனுக்கும், விண்ணவராஜனுக்கும் ஒப்பானவனும், அறிவால் வானவராசிரியனுக்கு நிகரானவனும், துளக்கலாகாத நிலைமையினால் மலைக்கு நேரானவனும், என்னினும் உயர்குணங்களை யுடையவனுமாகிய என் அருமைத்திரு மைந்தனுக்குப் பட்டங்கட்டி, அவன் அரசுபுரிவதைக் கண்ணாரக்கண்டு பேராவுகந்து, இம்முதுமைப்பருவத்தை யுடையேனாய் விண்ணுலகை எங்ஙனமடைவேனென இவ்வாறு பலபடக் கருதி, தேர்ச்சித் துணைவரைத் தம்பால் வருவித்து, அவர்களோடு தம்மெண்ணத்தைத் தெரியக்கூறி, ஆராய்ந்து, இளவரசுப்பட்டம் கட்டிக்க வேண்டுமெனத் துணிவு செய்துகொண்டு, மண்ணுலகத்திலும், விண்ணுலகத்திலும் தீய நிமித்தங்காணப் படலையும், தாம் முதுமைப்பருவ முடையராயிருத்தலையும், அவ்வமைச்சர்களுக்குணர்த்தி, மறுநீங்கிய முழுமதிபோன்ற திருமுகமண்டலமுடைய ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாலல்லது தம்மனமின்புறுமெனப்பதை யுறுதிகொண்டு, இது தமக்கும், மற்ற மன்னுயிர்களுக்கும் நன்கென்றும், இதுவே தக்க காலமென்றும், அனைவோர்க்கும் தெரிவித்து எல்லோரையும் உடன்படுத்திப் பின்னைத் திருமுடி சூட்டவேண்டுமெனப் பற்பல நகரத்தரசர்களையும், அவ்வந்நகர நாடுகளிலுறைகின்ற குடிகளில் தலைமையானவர்களையும், அழைப்பித்தனர். அப்பொழுது சக்கரவாத்தியார், கேகயநாட்டுப் பெருமானையும், ஜனகப்புரவலனையும் வருவித்தால், காலதாமஸமாகுமாதலால், அவர்கள் பின்பு இம்மங்களச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று மகிழ்வார்களென்று, அவ்விருவரை மாத்திரம் அழைப்பிக்கவில்லை, பின்பு விரைவாக வந்த வேந்தர்களுக்குத் தக்கவாறு முகமன்கூறி வழிபாடுசெய்து, தாம் கொலு மண்டபத்தில் சிங்கஞ்சுமந்த அணையின்மீது வீற்றிருந்து அவரவர்க்குத் தகுந்த தவிசளித்து இருக்கச்செய்ய, அவர்களெல்லோரும் தசரதசக்கிரவர்த்தியின் இருபக்கங்களிலும் உரியதவிசுகளிலுட்கார்ந்து தமது திருமுகத்தையே நோக்கி வணக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், அமராவதியில் சுதர்மாசபையில் அமரர்களால் சூழப்பட்ட இந்திரன்போல விளங்கினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முதலாவதுசருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது சருக்கம்.

நகரத்தாரெல்லோரும் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற் குடன்பட்டது.

அநந்தரம் சபையிலுள்ள யாவரையும் அழைத்துப் பேரிமுழங்கியது போலவும், கருமுகில் கர்ஜ்ஜனை செய்ததுபோலவும், தன் தொனியால் சபை யெங்கும் பிரதித்தொனி எழும்படியாகக் கம்பீரமாகிய தொனியுடன் தசரத சக்கரவர்த்தி யுரைசெய்யத் தொடங்கினார். சபையோர்களே! எம்முன்னோர்கள் குடிகளைத் தம் மக்களைப்போலப் பரிவுடன் பாதுகாத்து வந்தார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியவருமல்லவா? அவ்வாறு எம்பெரியோர்களால் காக்கப் பட்ட இவ்வுலகனைத்துக்கும் நலத்தையே செய்தற்கு யாமும் விரும்பியிருக்கின்றனம், அதுபற்றி யாமும் முன்னோர்கள்செய்த கட்டளைக் கழிவு வாராதபடி எம் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும் வஞ்சமின்றி இதுகாறும் பரிபாலனஞ் செய்துவந்தோம். எம்முடைய சரீரமும் இவ்வாறு அரசாட்சிக் குக் குறியான வெண்குடையின் நிழலிலே மூத்து நரை திரையுற்ற தன்றோ? இவ்வண்ணம் அறுபதினாயிரவருஷம் உயிர்வாழ்ந்து முதிர்ந்த எம்முடைய உடலுக்கு இவ்வுலகின் பெருஞ்சுமை சுமக்கும் வருத்தந்தீர்ந்து, இளைப் பாற்றிச் சுகசந்தோஷமுறுவிக்க எண்ணுகின்றோம், அரசின் பெருமை வாய்க்கப்பெற்று, ஐம்புலவாசையில் மூழ்கினவர்களால் பொறுக்க முடியாத உலகப் பாதுகாப்பென்னும் பெருஞ்சுமையை நீதிவழுவாமல் இது வரையில் தனியே சுமந்து மிகவும் இளைப்புற்றவனாயினேன்; ஆதலால், எம் அருகிலிருக்கின்ற இந்த வேதியர்களெல்லோரையும், உடன்படுத்தி எம் மூத்த அருங்காதலனுக்குப் பட்டங்கட்டி உலகாளச்செய்து, யாம் இளைப் பாற விரும்புகின்றனம். எமது மூத்த திருமகனாகிய ஸ்ரீராமனும் எல்லாக் குணங்களாலும் என்னை நிகர்த்தவனாக இருக்கின்றனன்; வீரியத்தில் புரந் தரனை யொத்தவன், தேவவேந்தர்களது நகரங்களை வென்று வெற்றிகொள் ளுந் திறமையுள்ளவன், தருமகுணமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவன், அவன் இளவரசுப்பட்டம்பெற்று பூசநக்ஷத்திரத்தோடுங்கூடிய சந்திரனைப்போல விளங்குபவனாகச் செய்யக் கருதுகின்றோம்; ராஜலக்ஷ்மியுடன் கூடியும், இளையபெருமானுக்கு மூத்தவனுமான இவ்விராமசந்திரனே உங்களுக்குத் தகுந்த நாதனாவான்; இவன் மூன்றுலகங்களுக்கும் ஏகநாதனாயினும், அது வும் அவனுக்கு மிக்க தகுதியாயிருக்குமாயின், இப்பூதலமொன்றுக்கும் நாத னாகுதல் தகுதியற்றதாகுமோ? இத்தன்மையனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்கு மணிமுடிசூட்டி, ராஜ்யபாரத்தை யவன் புஜத்திலிறக்கிவிட்டுக் களிப்புற நினைக்கின்றோம், இவ்வாறு யாம் யோசனைசெய்தது நன்றென்றும், தகுமென் றும், உங்களுக்குத் தோற்றுமாயின் நீங்களிதற் குடன்பாடு கூறக்கடவீர்கள்.

இது வன்றும், தக்கது மல்லதாயின், யாம் இனி யாது செயல்வேண்டும்; இதனையும் விளம்புவீர்களாக, எமது கருத்து இத்தன்மையது; இதனினும் சிறந்ததும், நலமுள்ளதுமாக வேறுவகை உள்ளதேல் அதனையும் இயம்புவீர்களாக; பலர் சேர்ந்து ஒருபொருளைப் பற்றிப் பேசிக் கடையில், எது தேறுகின்றதோ அதுவே சிறந்ததாவதல்லது எம கருத்து மாத்திரம் நன்கு மதிப்பதற்குத் தக்கதன்று என்றிவ்வண்ணம் உரைசெய்த காலையில், அங்குள்ள அரசர்களெல்லோரும், மேக கர்ஜனையைக்கேட்டு மயில்கள் மகிழ்வதுபோல அரசர்பெருமான மொழியைக் கேட்டு மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்கள். அக்காலையில் அச்சபையில் அன்புகூர்ந்து பிரதித்தொனி பொருந்திய ஜனங்களின் ஆநந்தத்தால் எழுந்த நாதமானது அந்த விமானம் கிடுகிடென்று நடுங்கும்படியாகத் தோன்றி யொலித்தது.

அப்பொழுது அங்குள்ள அறுதொழிலாளர்களும், மற்றை வருணத்துத் தலைவர்களும், நாட்டார் நகரத்தார்களோடு வேற்றுமையின்றிக் கூடிப் பல்வழியாலும் ஆய்ந்து தங்களுக்குள் துணிவுசெய்துகொண்டு, சக்கரவர்த்தி மூப்பினராதலால், இனி யுலகப் பாதுகாப்பின்கண் ஆற்றலற்றவரென்பதைத் தங்களில் நன்குணர்ந்து தேறித் தசரதமஹாராஜனை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தியாரே ! நீர் அறுபதினாயிரவருஷம் வாழ்ந்து மூப்புற்றீர்; இனி ஸ்ரீராமசந்திரனை இளவரசாக்கலே நலமென்றுரைத்தனர்.

ఇచ్ఛామోహిమహాబాహుం రఘువీరమ్మహాబలం
గజేనమహతాయాంతంరామంఛత్రావృతాననం

இச்சாமோஹிமஹாபாஹும் ரகுவீரமமஹாபலம

கஜேநமஹதாயாந்தம ராமம்சத்ராவருதாநநம

அரசுபெறுதற்குமுன் ஆடும் மங்களநீராட்டங் கண்டருளி, மணிமுடி சூட்டி, அனைவோரையும் மகிழ்விக்குந் தன்மை இயற்கையா யுள்ளோனும், முழந்தாளளவு நீண்ட திருக்கைகளையுடையானும், உலகனைத்தையும் ஒரு சிறிது தீங்கும் நேராதவண்ணம் புரந்தருள்செய்யும் தோளாற்றலுடையானும், எளியாரிடத்துத் தண்ணருளுடையானும், அடியோர்களைக் காக்கும் ஊக்கமுள்ளவனும், விளங்கும் ஸ்ரீராமபத்திரன் தேர் கரி பரி காலாட்படைகளால், சூழப்பட்டவனாகவும், தன் பேரழகினுக்குக் கண்ணெறுபடாமைக் காகவும், வெயில் தாக்காமைக்காகவும், தெருவின்கணெழுந் தூளிகள் படியாமைக் காகவும், பெருங்கூட்டத்தி லிவனே ஸ்ரீராமனென்று காண்போர் கண்டு கொள்வதற்காகவும், ஒருவரையும் வணங்காமல் தனிக்கோல் நடாத்தும் அரசர்பிரானெனனும் வெற்றிக்குறி தோற்றுதற் காகவும், பிடிக்கப்பட்ட

முச்சகிற்புறு முழுமதி வெண்குடையால் மறைக்கப்பட்ட திருமுகமண்டல முடையவனாகவும், எல்லோருக்கும் ஒரு தன்மைத்தாகச் சேவைசாதிப்பவனாகவும், முன்னோர் முறைமை தவறாதவனாகவும், மத்தமாதங்க காமியான தனக்கு மத்கமாதங்கமே தகுமெனப் பற்றாகப் பருத்துயர்ந்த சத்துருஞ்சயமெனனும் பட்டத்து யானையின்மீதேறி, முடவர், முதியர் முதலானோரும் கண்டு களிப்புறும்படி ஊர்கோலமாக ராஜவீதியில் வீடுகடோறும் நின்று நின்று திருஷ்டிகழித்து மகிழ்ந்து வரும் பேரணியைக் கண்டு யாங்களெல்லோருங் களிக்க முன்னமே அவாவுற்றிருக்கின்றனம்; ஆயினும் உமது கருத்தறியாது எமது அவாவை விளம்பலாகாதென்று உள்ளத்திலடக்கி யிருந்தனம், இப்பொழுது உமது கருத்தைப் புறத்தே காட்டினமையால் எம் விருப்பை வெளியிட்டனம்; எங்கள் வாய்ச்சொல்லால் பயனென்னை? மணிமுடி சூட்டுந் திறமை யுமமிடத்தல்லவோ இருக்கின்றதென யாவரும் ஒருதன்மையராய்ப் பேரவாவோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர்கள். இவ்வாறுரைத்த அச்சபையோரது கட்டுரையைச் செவியேற்று, அறிந்தும் அறியார்போலச் சக்கரவர்த்தியார் அவர்களை நோக்கி, அவைக்களத்தோர்களே! எமக்கோராயமுண்டாயிற்று; அதனை நீங்கள் கேட்டுத் தீர உரைக்கக்கடவீர்கள் அதென்னெனில்? யாமோ இதுவரையில் சிறிதும் நீதிவழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வராநிற்கவும், எம்மை நன்குமதிப்பில்லாமல் சிறுவனாகிய எம் அரும்புதல்வனை இளவரசாகக் வேண்டுமென விருப்புக்கொண்டீர்களே என்னென வினவினர். அவ்வினாவையுள்ளத்துக்கொண்ட சபையின்கணுள்ள அறிஞர் யாவரும் திருவயோத்தி மன்னர் மன்னனை நோக்கிப் புரவலர் பிரானே! அழிவில்லா நற்குண நிலயனாகிய கடவுள் போன்ற உமமுடைய மைந்தனிடத்தில் யாவரும் விரும்புக் கொள்ளத்தக்க அளவற்ற திவ்ய கலியாண குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; அவற்றை எம் அறிவினுக்கியலுமளவுங் கூறுகின்றோம் கேட்டுணரக்கடவீர் ஸ்ரீராமனானவன் திவ்வியகுணங்களினால் இந்திரனுக்கு நிகரானவன், உண்மையான பராக்கிரமமுடையவன், நீர் ஒருவரோ அன்று, இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த எல்லா அரசர்களினும் உயர்ந்தவன்; உலகில் இவனொருவனே ஸத்புருஷன்; ஸத்தியத்திற்கும் தருமத்திற்கும் பிறப்பிடமாயினவன், அறம் பொருளிரண்டும் இவனிடத்தில் தோற்றஞ்செய்து பெருகி, இஞ்ஞாலத்தில் முறைமையோரிடத்துச் சென்றன, உலகத்தை மகிழ்விப்பதில் சந்திரனுக்கும், பொறுமையில் பூதேவிக்கும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கும், வீரத்தன்மையில் ஆயிரங்கண்ணனுக்கும் நிகரானவன்; தருமமறிந்தவன், சொன்னசொற்றவறாதவன், நல்லொழுக்கமுற்றவன், பொறாமையற்றவன், பொறுமையுள்ளவன், சினங்கொண்டவர்களையும் சமாதானஞ்செய்பவன், யாவரிடத்தும் இன்சொல் கூறுபவன், செய்ந்நன்றி மறவாதவன், ஐம்புலன்களை வென்றவன், தஞ்சமடைந்தவரைப் புறம்போக விடாதவன், மாறுதலற்ற மனமுடையவன், எப்பொழுதும் தன் தொண்டர்களுக்கு இணக்கமாய் நடப்பவன், பிறர் தன்பால் பொறாமை கொள்ளுதற்கிடமாகாதவன்.

ప్రియవాదీచభూతానాం సత్యవాదీచరాఘవః
బహుశ్రుతానాంవృద్ధానాం బ్రాహ్మణానాముపాసితా

பிரியவாதீசபூதாநாம ஸத்யவாதீசராகவ:
பஹுச்ருதாநாம வருத்தாநாம பிராஹ்மணாநாமுபாஸிதா.

(ஸத்யமப்ரூயாதப்ரியம ப்ரூயாத ந ப்ரூயாதஸத்யமப்ரியம)

எனகிறபடி தன்னைப புகுந்தவர்களிடத தன்றியும, ஏனையோர்களிடத தும இனிமையாகப பேசுதலன்றிக கடுமையாகபபேச அறியான, உள்ளம எனனணிலும நாவால மெய்யமமை யலலாமல் பொய்யமமை உள்ளக அறியான; இத்தன்மைகள யாவும மரபின சிறப பியலபாயுற்றனவே யனறிப புறத்தே பாவனைசெய்யவனவலல; இனைய சிறபபுத தன்னுழையுள்தென் றிறுமாபபுறுமல, பல வாசிரியர்களிடததுமசென்று பலவாறுகப பலநூலகளையுங கற்றுங கேட்டுங கலக்கமற்ற மனத்தினராகி மெய்யுணர்வினாலும, பருவத்தினாலும, ஒழுக்கத்தினாலும் முதிர்ந்த பற்பல அந்தணர்களை நாடிபபோய்க காத்துப பலவாறுகப பலநூல்களின் கருத்தினை யறிபவன். அதனுலிவனுக்கு இவ்வுலகினில ஒப்பற்ற கீர்த்தியும, சூரனெனனும தோற்றமும, பராக்கிரமும் பெருகிவளர்கின்றன; தேவதானவமான வாதிகளின அஸ்திரங்களையுமுணர்ந்தவன, முறையாகவே வேதங்களை உணர்ந்து நியமத்தை முடித்தவன, காந்தருவ வேதங்களிலும சிறந்த ஞானமுள்ளவன், நன்மையுமான தாய தந்தைகளின மரபுடையவன, பிறப்புமுதல பரிசுத்தமான மனமுடையவன, சிறந்த மதியுள்ளவன, அறமபொருளுணர்ந்த சிறந்த செந்நீவளர்பபவர்களால பழக்கபபட்டவன, எபபோதாயினும் ஊரையாவது, நகரையாவது, பகையாளிகள தகைந்தால அபபோது இளையபெருமாளுடனசென்று அவர்களுடன போர்செய்து அவர்களை வென்று வெற்றிகொள்ளாமல திரும்புவதிலலை, திருமபிவருங்காலையிலும களிற்றின மீதாவது தேர்மீதாவது ஏறிக கொண்டு வழியில காணபபடும நகரத்தவரொலலோரையும, தனனினத்தாரைப போலப பரிவுடன அழைத்து நலத்தைக குறித்து பலவாறு வினவி, நும சிறுவர் மனைவிமார் பிணிமிடியினறி இனபுற்றிருக்கின்றனர்களா ? அக்கினி காரியங்கள முதலிய செயகடனகள இடையூறினறி நடக்கினறனவா?சீடர்கள் முதலானோரும குசலமா? மாணுக்கர்கள நுமதுகட்டளைக்குளளடங்கிப பணிவிடை செய்கினறனர்களா ? எனறிவவணணந தந்தை தன் மக்களைக கண்ணுற்றுக் கேட்பதுபோல எங்களைக காணுமபோதெலலாம் கேட்கின்றான். எங்களுக்குள யாவனுக்காயினும மனக்கவலையுள்தாயின, அது தனக்குள்ளது போல மிகுதியும் உள்ளம வருந்துகின்றான்; ஒருவனுக்குச சந்தோஷம்வருங்காலையில தந்தைபோல இவன மிக்க களிபபுறுகின்றனன, உயிர்போகுங் காலையிலும் பொய்யுரையான, சிறந்த கோதண்டமுடையவன; பெரியோர்

களைப் பணியு மியல்பினன், புலன்களை வென்றவன், முகமலர்ந்து புன்னகை யுடன் பேசுபவன், தருமந்தவறாதவன், நன்மை பயக்கும் தன்மையன், ஜல்ப விதண்டா வாதங்களில் அவாவற்றவன், மேன் மேலும் யுக்தி சொல்வதில் பிருஹஸ்பதிபோன்றவன், சிறந்த அழகுவாய்ந்த புருவமுடையவன்; நீண்டு செவ்வரிபரந்து சிவந்து அருள் சுரந்து மடைதிறந்த திருக்கண்களை யுடைய வன், ஸ்ரீமந்நாராயணனேயென்று சொல்லத்தக்கவன், ஆதலால் இந்த ஸ்ரீரா மன் சௌரியவீரிய பராக்கிரமங்களால், லோகாபிராமன், அரசுபுரியுஞ்செயல் இன்னதென மாசற உணர்ந்தவன், பிறர்பொருளை வெளவக் கருதாதவன், இத்தன்மையனாகிய இவன் மூவுலகையும் ஆளத்தக்க திறமையுள்ளவன், என்று விபூமியாளுந் திறமையுள்ளவனென்பது வியப்போ? இவனது சினமும் மகிழ்வும் பயனற்றதல்ல. பிழைசெய்தவரிடத்துச் சினங்கொண்டு தண்டனைசெய்யாது விடுவதில்லை; பிழைசெய்யாதவரிடத்துச் சினங்கொள்ள வதேயில்லை; யாரிடத்து மகிழ்வுறுகின்றனனோ? அவருக்கு மிக்க பொரு ளளிக் கின்றனன், கதிரவன் கிரணங்களால் விளங்குவதுபோல ஸ்ரீராமன் இவ்வகையான அளவிலாத கலியாண குணங்களால் உலகத்துக்குத் தான் தனி யனாக விளங்குகின்றனன், இந்த ஸ்ரீகோதண்டராமனைப் பாமகளும் விரும் பினளன்றோ? நீர் செய்த நல்வினையா லுமக்கு நன்மைபயக்கத் தக்கவனாக இப்புதல்வன் திருவவதரித்தனன்; உம்முடைய நல்வினையால் மரீசிபுத்திர ராகிய காசியபர்போலச் சிறந்த புத்திரகுணங்களால் நிறைந்தவராயினீர், இவருக்குப் பலமும், ஆரோக்கியமும், ஆயுசும், மேன்மேலும் பெருகவேண்டு மென்று விண்ணவர், அசுரர், மக்கள், கந்தருவர், பன்னகரும், தனுடு பிற நாட்டார்களும், தன்னகர் பிறநகரத்தார்களும், இனத்தார் அயலவரும், கிழவி தருணிகளும் தினந்தோறுங் காலைமாலைகளில், விரதம் பூண்டவர்களாகிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாருக்கு நலம்பெருகுகவென்றுத் தத்தம் தெய்வங்களை வணங்கி வேண்டுகின்றார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையெல்லாம் இப் பொழுது உமதருளினால் முடிவுபெறக்கடவன. ஆதலால், ராஜாதிராஜனான உம்முடைய திருமகனும், கருநெய்தல் மலர்போலக் கரியதிருமேனியனும், பகைஞர்களை வெல்லுந் திறலுடையவனுமாகிய ஸ்ரீராமன் இளவரசுப்பட்டம் பெற்று, மணிமுடிபூண்டு வீற்றிருப்பதைக் காணக் கருதுகின்றனம். ஆத லால், தேவதேவர்களுக்குத் தலைவனை ஒத்தவனாகியும், எல்லாவுலகத்தாருக் கும் நல்லவனாகியும், பெரியோர்களால் சூழப்பட்டவனாகியுமுள்ள உம் திரு மகனுக்கு எங்கள் நன்மையின் பொருட்டு நீர் மகிழ்வுகொண்டு திருவபிஷே கஞ் செய்யக்கடவீரென்று வேண்டி மொழிந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இரண்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

மூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்படி முடிவு செய்தது.

இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்த சபையாருடைய செங்கமல மொக்குகள்போன்ற அஞ்சலிசெய்வதை ஏற்றுக்கொண்டு தசரதசக்கரவர்த்தியார் மீண்டும் அவர்களுக்கு அன்புடனும், இனிதாகவும், ஒருசெய்தி மொழியலுற்றனர். அவையினகணுள்ள நல்லறிவாளர்களே! எம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம், அளவுகடந்த பெருமகிழ்வை யடைந்தோம்; எமது பெருமையும் ஒப்பற்றதாயிற்று, நீங்களெல்லோரும் ஓரேமனமாக என்னருமைப் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமன் யுவராஜனாகவேண்டுமென அவாவுற்றீர்களோவென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களுக்கெதிரிலேயே வசிஷ்டமஹாமுனிவரையும், வாமதேவமுனிவரையும் நோக்கி, ஆசிரியர்களே! இத்திங்கள் சித்திரைத்திங்களாதலால், எல்லா மரங்களுந் தளிர்த்துப் பூத்து, எங்கும் மணம்பரப்பித் தழைத்துச் சீர்பொருந்தி இருக்கின்றது. அன்றியும், வேள்வி முதலிய நற்செயல்செய்தற்கும் இத்திங்களே தலைமையானது, அதுபற்றி ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்கு இளவரசுப் பட்டாபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களைக் குறைவின்றிச் சேகரிக்கக் கடவீர்களென உரைசெய்து மௌனமாகவிருந்தனர். அச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே ஸ்ரீராமருக்குத் திருமுடிதரிக்கிறதென்பதைப்பற்றி மாந்தர்கள் பெருமகிழ்வுகொண்டு மன்னர் மன்னனைப் புகழ்வதும், ஸ்ரீராமன் குணங்களைப் பாடுவதும், உலகத்தார் நல்வினையை வியப்பதும், மற்றும் பலபல கூறுவதுமாகப் பேரிரைச்சலிட்டனர்கள். அப்பேரொலியும் அடங்கிய பின்னர், தசரதப்பெயர்ப்புரவலர் தலைவர் வசிஷ்டமகாயோகியை நோக்கி ஸ்ரீபகவானே! ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்துக்கு வேண்டுவன யாவற்றையும் இப்பொழுதே தேவர் ஆஜ்ஞைசெய்யல் வேண்டுமென உரைத்தனர். அம்மொழியை அருந்ததி நாயகனுஞ் செவிசாய்த்து வேந்தனுக்கெதிரிலிருந்த மந்திரிகளைநோக்கி, வாரீர் அமைச்சர்களே! ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்குச் செம்பொன், வெள்ளி, நவரத்தினங்கள், நவதானியங்கள், வெண்ணிற மலர் மாலைகள், பொரிகள், தேன், நெய், புதிய வஸ்திரங்கள், வெண்குடை, துவஜம், நூறு பொற்குடங்கள், பொற்குப்பி கட்டிய காளை, முழுப்புலித்தோல், மற்றும் வேள்விக்குரியனவற்றை எல்லாம் நாளைத்தினம் பொழுதுவிடியுங்காலையில் மஹாராஜாவின் செந்தீவளர்க்கும் வேள்விச்சாலையில் நிரப்புவிக்கக் கடவீர்கள். அரண்மனை வாயிலிலும், மற்றும் புரமுழுதிலும் பனிநீர் தெளிப்பித்து நறுஞ்சுண்ணப்பொடி தூவுவித்து, தோரணமாலைகள் தூக்குவித்து, மலர்கள் சிதறுவித்து, அகிற்புகைகள் கமழ்வித்து, நகரமெங்குஞ் அலங்காரஞ்செய்விக்கக் கடவீர்கள். மிகுதலுங் குறைதலுமில்லாமல் சமைக்க அமைந்த அறுவகைச்சுவையுள்ள சிற்றுண்டி

கூளையும், நெய் பால் தயிர் காய் கறிகளையும், பற்பல உண்டிகளையும், சிறந்த பல்வகை அடிசில்களையும் ஆயத்தஞ்செய்து, பல்லாயிரம் அந்தணர்களுள் யார் யாருக்கு,எவ்வெவ்வுணவில் விருப்புளதோ அவரவருக்கு அவ்வவ்வுண வை அவரவர் அவாய் கெடுமளவு மிட்டு, மிகுதியாகக் காணிக்கைகளுங் கொடுத்து மகிழ்விக்கக் கடவீர்கள் நாளைத்தினம் கதிரவன் குணதிசையில் தோற்றும்போழ்தே ஸ்வஸ்திவசன மென்னப்படும், நன்மை பெருகுவதற்கப் பாடும் பழமறையின் இசைப்பாடல் பாடுவிக்கவேண்டும், அதற்காக அந்த ணர்கள் காலந்தவறாமல் வரும்படி இன்றே தெரிவிக்கவேண்டும், அவர்கள் வீற்றிருக்கும் பீடங்களையும் ஆயத்தஞ் செய்வீர்களாக. புரமெங்கும் பதா கைகளைக் கட்டுக. ராஜவீதியில் பனிநீர் தெளித்துத் தூளியெழாமல் செய் யக் கடவீர்கள். வேசியர்களும் சிங்காரித்துக்கொண்டு தாளம், மத்தளம் முதலிய மேளத்தோடு அரசனது இரண்டாவது கோட்டை வாயிலில் நிற்கக் கடவர்கள். கடவுளர் கோயில்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், அன்னபான கந்த புஷ்பாதிகள் சித்தப்படுத்தக் கடவன. படைவீரர்களும் தூய்மையாகிய உடுப்புகளை யுடுத்து நீண்ட கத்திகளை இடையி லிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு அரசன் அரண்மனையுட் புகக்கடவர்கள். மற்றும் பற்பலவாறு கட்டளையிட்டு வாமதேவருடன் செய்யத்தக்க சடங்குகளை அரசர் பெருமானுக்குத் தெரி வித்து முறையே முடித்துவிட்டு, எல்லாம் ஆயத்தஞ்செய்தோமென வேந் தர் வேந்தனுக்கு அறிக்கைசெய்து மகிழ்வோடு வீற்றிருந்தனர். அப்பொ ழுது சக்ரவர்த்தியார் சுமந்திரரைத் தம்பால் வரச்செய்து, சுமந்திரரே! நீர் கடுகிச்சென்று, ஸ்ரீராமனை உடன் கொண்டு வாருமென ஆஜ்ஞைசெய்ய, அதுகேட்டுச் சுமந்திரர் அங்ஙனமே ஆகுகவென விரைந்து சென்று, ஸ்ரீராம பிரானைத் தேர்மிசை ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டு ராஜவீதியில் வருகையில், தசரதசக்கரவர்த்தியார் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற கிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்குத் திசைகளிலுள்ள அரசர்களோடு கூடி, சகல தேவகணங்களுடன் கூடிய இந்திரன்போல விளங்குகின்றவராகித் தாம் வீற்றிருந்த மாளிகை யின் மேனிலையிலிருந்து, கந்தருவர் வேந்தன்போல அழகுள்ளவரும், உலக மெங்கும் புகழ்பபட்ட பராக்கிரமமுடையாரும், முழங்காலளவும் நீண்டிரு ண்ட திருத்தோளுடையாரும், அளவற்ற தோள்வலி யுள்ளவரும், மத்த கஜிற்றுக்கு நிகர்த்த நடையுடையவரும்,—

చంద్రకాంతాననంరామ మతీవప్రియదర్శనం
రూపౌదార్యగుణైఃపుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణం॥

சந்த்ரகாந்தாநநம்ராம மதீவப்ரியதர்சநம்
ரூபௌதார்யகுணைஃபும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்.

முழுமதிபோல விளங்குகின்ற திருமுகமண்டல முடையவரும், தம் குணங்களால் யாவரையும் மகிழ்விப்பவரும், பன்முறை சேவித்தவர

களுக்கும் மேன்மேலும் சேவிக்கவேண்டுமென்னக் காதல் பெருக்கத்தக்க சேவையுள்ளவரும், தம் வடிவழகினாலும் யாவருந் தம்மை அனுபவிக்கும் படி செய்யும் என்மையாகிய தன்மையினாலும், யாவரும் எப்பொழுதும் கருதுதற்குரிய நலமெலாமுடைமைத்தாலும், இணங்காத நெஞ்சுள்ள ஆண்மக்களும் இவனைக்கண்டு உள்ளமுருகி யாங்களும் பெண்ணுருவாயினேமல் லோமே, பெண்ணாயிருந்தால், ஒருகாலிவனைக் கட்டியணைத்து இன்ப முறும் நல்வினையுள்ளதாயினு மாகுமேயெனக் காமுறத்தக்க திருவழகை யுடையாருமாகி, ஆண்பெண்ணலி முதலிய யாவரும் விருப்புக்கொண்டு திகைத்து நிற்கச்செய்யும் ஸ்ரீராமபிரானை மருகாந்தாரத்தில் கொடிய வெயிலில் நெடுங்கால மடிபட்டு, நீர நிழலற்று, வருந்தித் தவிக்கின்ற பிராணிகள மழைபொழிந்துகொண் டெழுகின்ற கருங்கொண்டல் வரக் கண்டாற்போலத் தாம் கண்குளிரக் கண்டு திருப்திபெறலற்றவராயினர் அக்காலையில் சுமந்திரரும் திருத்தேரை அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்தி, அதினின்றும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனையிறக்கித் தந்தைக்கெதிராகச் சென்றருளும் அவர் பின்னைக் குவித்துத் தொடர்ந்து சென்றனர் கோசலை யின் பெருஞ்செல்வமகனுரும தந்தையைக் காண்பதற்காகக் கைலை மலையின் சிகரம்போல வெண்ணிறமாயுயர்ந்த அத்திருமாளிகையின் மேல் மாடத்தின்மீதி வர்ந்து பிதாவைக் கண்ணுற்று வணக்கத்துடன் அருகிற்சென்று தன் குலகோத்திர சாகா சூத்திரங்களைச சொல்லி வந்த னஞ்செய்து, திருக்கைகளை முகிழத்து நின்றனர். சக்கரவர்த்தியாரும பெறலருஞ் சிறப்பமைந்த மைந்தனைக் கண்ணாரக்கண்டு கரத்தைப்பற்றி மார்போடணைத்து, நவமணிகள் குயின்ற உயர்ந்த ஓராசனத்தின்மீதிருக்க ஆஜ்ஞைசெய்ய, அக்கட்டளையின்படியே சக்கரவர்த்தித் திருமகனான ஸ்வாமியும் மேருமலைமீது உதயமாகின்ற சூரியன் தன்னொளியினாலே அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்து தானும் விளங்குவதுபோலத் தம் திருமேனியினொளியினால், தாமே அவ்வாசனத்தை விளங்கச்செய்து, கார்த்திகைத் திங்களில் பூர்ணமி இரவில் ஒன்பது நவக்கிரஹ நக்ஷத்திர ங்கள் சூழ்ந்த ஆகாசத்தைச் சந்திரன் மிக விளங்கச் செய்வதுபோல வேந்து, அமைச்சு முதலியோர்களால் சூழப்பட்ட அச்சபை தன்னையும், சிறப்பாக விளங்கச் செய்தனர். அப்பொழுது வேந்தர் பிரானும் கண்ணாடியிற் றோற்றுந் தம முருப்போன்ற இவ்வருமைத் திருமைந் தனை நோக்கிச் சில வார்த்தைகள் உரைத்து, அதன்மேல் புன்னகை யோடு மைந்தா! ஸ்ரீராமவென்றழைத்து நீ எனக்கு முதல் பத்தினியி னிடத்தில எனக்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கை யுள்ளவனுக்வே பிறந் தாய்; ஆதலினாலே, இச்சபையிலுள்ள யாவரும் உன்னுடைய அளவில்லாத கல்யாணகுணங்களி லீடுபட்டுப் பெருமகிழவுகொண்டு, நீயே அரசனாகவேண்டுமென விரும்புகின்றனர்கள், ஆதலின் பூசநக்ஷத்திரத் தில் நீ அவ்வரசை யடையக்கடவை. நீ இயற்கையிலேயே மிகுதியும்

நமருனை நற்செய்கை யுமர்வன்; ஆயினும், அன்பினுல் நலந்தருவதைக் கூறுகிறேன்; நீ அபிஷேகம்கொண்ட பின்னும், மிக வினயமுடையவனு ய்க் காமக்குரோதாதிகளாலுண்டாகும் துன்பங்களைக் களைந்து, ஐம்புலன் களையும் வென்று, அகத்தும புறத்தும் எதிரிலும் மறைவிலும் ஒரே தன் மையனுகி, மந்திரிகள முதலிய பிரஜைகளை மகிழ்விக்கக் கடவை. யாவ னொருவன் தனதானியங்களையும், ஆயுதங்களையும், மேன் மேலும் குவித் துக்கொண்டு பிரஜைகள மகிழ்ந்து அன்பு செய்யும்படி யரசுசெய்கின்ற னனே ? அவனை வேந்தனுகப் பெறறு, அப்பிரஜைகள தேவர்கள அமிர் தத்தைப் பெற்று மகிழ்வதுபோல மகிழ்வார்கள. ஆதலின் நீயும் உன்னு டைய தன்மையை இவவண்ணம் பழக்கிக்கொண்டு அரசுசெய்யக் கடவையென்று ஹிதங்கூறினர். இம்மொழியைக்கேட்டு அங்குள்ள சில நட்பினர் மகிழ்ந்தோடிக் கௌஸலையுடன் உரைசெய்கையில் அவள மிகக் களிப்புற்று,அவர்களுக்குச் சிறந்த பசுக்களையும், தங்கங்களையும், பற்பல மணிகளையும், வெகுமதி செய்தனள பின்பு ஸ்ரீரகுநாயகராகிய ஸ்வாமி யும் தந்தையை வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று மீண்டு தேர்மிசையேறி யங்குள்ளோர் குழாங்களால் புகழப்பட்டவராகித் தம் மனைவந் தெய்தி னர். பிறகு அச்சபையிலுள்ளோரும் அம்மஹாராஜர் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிறந்த லாபங் கிடைத்ததுபோ லெண்ணி அரசனைப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தத்தமிடம் வந்து சேர்ந்து மகிழ்வுகொண்டு தத்தம் குலதெய்வங்களுக்குப் பூசனை செய்தனரா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில மூன்றுவது சருக்கம முற்றிற்று

நான்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக் கபிஷேகமென்பதைத் தாய் முதலானோர்க் குரைத்தது

அநந்தரம் நகரத்தோர் தத்தமிடஞ் சென்றபின் தசரதசக்கரவர்த்தி மந்திரிகளுடன் கூடி யோசனைசெய்து நாளைத்தினமே பூசநக்ஷத்திரமாத லால், நாளைத்தினமே ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும், செந் தாமரைமலர்போலச் சிவந்தகண்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரான் நாளைத்தினம் யுவராஜனுகக் கடவனென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு தன் மனைக்குட் புக்குச் சுமந்திரனையழைத்து மறுபடியும் ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்துவாரு

மென்று கட்டளையிடச் சுமந்திரரும் விரைவாகச் சென்று ஸ்ரீரகுநாயகனை வாயிலில் நின்று வாசல் காப்பவருடன் தாம் வந்த செய்தியைச் சொல்லி யனுப்பினர். ஸ்ரீகோதண்டராமனும் அச்செய்திகேட்டு மீண்டும் நம்மைத் தந்தை யழைப்பதற் கேது என்னமோவென்று ஐயமுற்றுச் சுமந்திரரை யுள்ளே யழைப்பித்துச் சுமந்திரரே! நீர் மீண்டும் வந்தென்னை யழைக்கும் விதமென்ன அதனை யுண்மையாக முழுதலும் உரைசெய்யக் கடவீரென்று வினவினர். சாரதி யதுகேட்டு ஸ்ரீரகுராமா! நான் வேறொன்றும் அறியேன், மஹாராஜா உம்மைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அழைத்துவரச் சொல்லினரென மொழிந்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் அம்மொழியைக் கேட்டு உடனே புறப்பட்டுத் தந்தை மனைவாயலில் நின்று தான் வந்த சேதியைத் தந்தைக் கறிவித்து அவரது கட்டளையின்மேல் உள்ளே சென்று தந்தையைக் கண்ணுற்றுக் கைகூப்பிப் பிரணாமஞ்செய்து நிற்க, இறையும் புதல்வனை யெடுத்துத் தழுவி யாதரஞ்செய்து ஓராசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து மகனைநோக்கி ஸ்ரீராமா! நான் நெடுநாள்வாழ்ந்து கோரின போகங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துச் சிறந்த அன்னதானங்களுடனும் நிறைந்த தட்சிணைகளுடன் கூடிய யாகங்கள் பல நூறுகள் செய்து புகழ்கொண்டே மூப்பினனாயினேன், இப்பொழுது எனக்கு ஒப்பாருமிக்காருமில்லையென்னும்படி நீ எனக்குச் சற்புத்திரனாகப் பிறந்தமையால், பிள்ளையில்லாக் குறைநீங்கினேன், பற்பல தானங்களுஞ்செய்தேன், பல வேள்விகளுமியற்றினேன், பற்பல நூல்களும் ஓதினேன், வேண்டு மின்பங்களை யனுபவித்தேன், ஆதலால் யாகத்தால் தேவர்கள் கடனையும், ஓதுதலால் ரிஷிகளின் கடனையும், மக்கட்பேறுடைமையால் பிதிரர்கள் கடனையும், தானங்களால் வேதியர்கள் கடனையும், இன்பமுறுவித்தலால் உடலின் கடனையுந் தீர்த்துவிட்டவனாயினேன்.

ஆதலின் உனக் கபிஷேகஞ் செய்விப்பதொன்று நீங்கலாக வேறொரு வேட்கையு மெனக்கில்லை, ஆதலால் யான் யாதுரைக்கின்றேனோ அத்தை நீ கேட்டு கப்புறச்செய்யக் கடவை. மேலும் எல்லாப் பிரஜைகளும் நீயே யுவராஜனாகவேண்டுமென்று கோருகின்றனர்கள். ஆதலின் உனக்கு யானிப்பொழுது யுவராஜப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் போகிறேன்; மேலு மிப்பொழுது நித்திரையில் கொடிய கனவுகாண்கின்றேன், ஆகாயத்து நின்றும் இடியுடன் கொள்ளி முழக்கங்கொண்டு வீழ்கின்றது, நான் பிறந்த நக்ஷத்திரமும் ஞாயிறு செவ்வாய் ராகு என்னுங் கொடிய கிரஹங்களால் பீடிக்கப் படுகின்றதெனச் சோதிடரு முரைக்கின்றனர். இவ்வாறு கெட்டசகுன மாவதற்கு ராஜனிறக்கவாவது வேண்டும், இறப்புக் கொப்பான கொடுந் துன்பத்தையாவ தடையவேண்டும், ஆதலால் என்மனங் கெடுவதன்முன்னமே அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை. பிராணிகளின் மனம் நிலையற்று நிமிஷந்தோறும் மாறுபடுகின்றதன்றோ?

இன்று சந்திரன் புனர்வசு நக்ஷத்திரத்துடன் கூடியிருப்பதால் நாளைத் தினம் பூசநக்ஷத்திரத்துடன் கூடுகிறானென்று தெய்வஜ்ஞானிகள் உரைக்கின்றனர்கள், நாளைத்தினமே உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய என்னை மனந்துணிவு செய்கின்றதுபோல வாக்கொண்டிருக்கின்றது, ஆதலின் நாளையத்தினம் அபிஷேகஞ் செய்வேன், ஆதலால் இன்றிரவு மனையாளுடன் தூய்மையனாகி யுண்டி நீங்கி யுபவாஸமாகத் திருப்புல்லணையில் துயிலுறக் கடவை. உன்னுடைய நேசத்தார்களும் இன்றிரவு முழுதிலும் உனக்குத் தீங்குவாராவண்ணம் ஊக்கத்துடன் காக்கக் கடவர்கள். இவ்வகையான நற்செயல்களுக்குப் பலவகையாக இடையூறுகள் வருகின்றனவன்றோ? பரதனிப்பொழுது தேசாந்தரம்போ யிருக்கின்றானே அவன் திரும்பி வருவதற்கு முன்னமே உனக் கபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்பது என் கருத்து, உனக்குப் பிராதாவாகிய பரதன் நல்லொழுக்கமுடையவனும், அன்னானுன் உன்னுடைய மனதுக்கினியவனும், தர்மமுடையவனும், தயை யுள்ளவனும், பற்றற்றவனும் ஆகின்றான். ஆகிலும் மனிதர் மனம் நிலையற்ற தாதலால், ஒருக்கால் எப்படி இருக்குமோவென்றெனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆனால் சற்புருஷர்களுடைய மனமோ வெனில், நன்றியால் விளங்கும் தன்மையுடையது, ஆதலால் நீ என் சொற்படி நியமங்கொள்ளப் போவென்று ஆஜ்ஞைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீராமபிரானும் அவனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தம் மனைவந்து சேர்ந்தனர்.

இந்தச் செய்தியைத் தம்மைப் பெற்ற தாய முதலானோருடன் கூற வேண்டுமென் றுடனே புறப்பட்டுக் கௌஸல்யாதேவி யரண்மனைக்கு வந்து பார்க்குங் காலையில், கோசலை இச்சேதியை முன்னமே கேட்டுணர்ந்தவ ளாதலால், சுமித்திரை, லக்ஷ்மணன், சீதை, இவர்களை யழைப்பித்துக் கொண்டு பிரியமுடைத்து அவர்களுடன் கூடித் தன் புதல்வனுக்கு நன்மையுண்டாவதற்காக நீரிலாடி வெண்பட்டுடுத்துத் தூய்மையளாகி, மனவு விரதம்பூண்டு நன்மை பயக்கவேண்டுமென்று தன் குலதெய்வத்தைப் பணிந்து தியானஞ்செய்துகொண் டிருந்தனள். பட்டாபிராமனும் வணக்கங்கொண்டவளருகிற் சென்று பணிந்து தாயே என்றந்தை எனக்கு நாளைத்தினம் பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறேனென்றும், அதற்காக நீ சீதையுடன் இன்றிரவில் உபவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், என்னை யழைப்பித்து அருளிச்செய்தனர். ஆதலால் அதற்காகச் செய்யவேண்டும் மங்கள காரியங்களை எனக்கும் வைதேகிக்குஞ் செய்விக்கக் கடவை யென்று விளம்பினர். நெடுநாளாயத் தான் விருப்பங்கொண்டிருந்த இச்செய்தினைச் செவியுற்று ஆனந்த நீர் பெருகக் களிப்புக்கொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி அப்பா என் மகனே! நீ நெடுங்காலம் வாழ்க, உன் பகைகள் ஒழிந்தவர்களாகக் கடவர்கள். நீ பட்டாபிஷேகங்கொண்டு என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும், சுமித்திரையைச் சேர்ந்தவர்களையும் மகிழ்விக்கக் கடவை; நீ என்னிடத்தில் நல்லநாளிற்பிறந்தவன்,

இல்லையாகில் உன்னுடைய குணங்களைக் கண்டு உன்பிதா களிப்புக்கொண்டு தானே முடிசூட்ட முயல்வரோ? யான் செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துச் செய்த தவங்களும் பயனுள்ளனவாயின! ஆதலாலே நீ அபிஷேகங்கொண்டு மணிமுடி பூண்டு கொள்வதைக் கண்டு ஆனந்தமடையப் போகிறேனென்று மகிழ்ந்து இனிமையாக மொழிந்தனள். சக்கிரவர்த்தித் திருமகனாரும் தாய் மொழிந்த மாற்றத்தைச் செவியுற்று, அருகில் வணக்கமாய்க் கையைக் குவித்து நிற்கின்ற இளையபெருமாளை நோக்கிப் புன்னகை கொண்டு தம்பி லக்ஷ்மணா! யான் அபிஷேகங் கொண்டேனாயினும், இப்பூமிமுழுதும் என்னுடன் கூடி, நீயே அரசாட்சி செய்யக்கடவை. இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி வெளியே வேறுருக்கொண்டு உலாவுகின்ற என்னுயிர்போன்ற உன்னைச் சேர்ந்ததேயன்றோ? ஆதலால் விரும்பிய போகங்களையும், அரசின் பயன்களையும், நீ அனுபவிக்கக் கடவை. ராஜ்ய செல்வத்தையும், உயிர்வாழ்வையும், உன் பொருட்டே யான் விரும்புகிறேன்; என்றிவ்வண்ணம் பிரியமொழி யுரைத்துக் கோசலை சுமித்திரைகளையும், வந்தனஞ்செய்து விரதம்பூண்டு உபவாஸமிருக்கும்படி, ஜானகி தேவிக்கும் ஆஜ்ஞைசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மீளவும் தன்னரண்மனை வந்து சேர்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று

ஐந்தாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தி புரோகிதரைக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நியமஞ்செய்வித்து அந்தப்புர மெய்தியது.

இங்குத் தசரதசக்கரவர்த்தியும் ஸ்ரீரகுநந்தனனை அனுப்பிய பின்னர் வசிஷ்டமஹாமுனிவரை யழைப்பித்துப் பெருந்தவச் செல்வரே! தேவர் ஸ்ரீராமனிட மெழுந்தருளி ஸ்ரீரகுநாயகனுக்கும், சீதாபிராட்டிக்கும், நியமந் தரிப்பித்து உபவாச மிருக்கச்செயல் வேண்டும்; இங்ஙனஞ் செய்வித்தால், பொருளும், புகழும், ராஜ்ஜியமும், நிலைபெற்றிருக்குமன்றோ? என்றுரை செய்தனர். புரோஹிதரும் மன்னன் மொழியைக்கேட்டு அவ்வாறே செய்விப்போமென்று உறுதிகூறி, ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகைக்கு முனிவர்கள் ஏறுவதற்குரிய சிறந்த தோமீ தேறிக்கொண் டெழுந்தருளி, மூன்று கோட்டை வாயில்களையும் அத்தேருடனே கடந்து செல்லுகையில், வசிஷ்டர் வருகிறாரென்கிற செய்தியை ஸ்ரீகோதண்டராமன் செவிசார்த்தி விரைவாக எதி

கொண்டு ரதத்திற் கெதிர்க வந்து, தானே அம்முனிவரைத் தேரினின்றும் இறக்கி வந்தனஞ்செய்து நிற்கையில், ஆசிரியரும் ஆசீர்வாதஞ்செய்து நல்வாழ்வு வினவி, மீண்டும் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரனை நோக்கி ஸ்ரீரகுகுல திலகா! உன் தந்தை உன்மீது மிக அன்புகூர்ந்து இருக்கின்றனர். ஆதலின் நீ நாளைத்தினம் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகங்கொண் டரசுசெய்யப்போகின்றாய், ஆதலால் நீ இன்றைத்தினம் பிராட்டியுடன் உபவாசஞ் செய்யக்கடவை யென் றருளிச்செய்து சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீரகுநாதனுக்கு விதிப்படி மந்திரபூர்வமாக உபவாஸ விரதஞ் செய்வித்து, ஸ்ரீராமபிரான் செய்த பூஜைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின்னரு மடாந்து வழிவிடும் ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷையை மீளச் செல்லவிட்டு, அம்மாளிகையி னின்றும் புறப்பட்டு எழுந்தருளினர்.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனும் அங்குள்ள அன்பர்களுடன் கலந்துபேசி, அவர்களால் துதிசெய்யப்பட்டவராய், அவர்களிடத்தில் விடைபெற்று மனைசகுட் புகுந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகை ஆண்பெண்ணடங்கலும், பெருமகிழ்வு கொண்டதனால், மதுவுண்டு மதமேறிய பனைகள் பாடும் வண்டு மடவன்ன முதலிய பறவைகளுடனும் அன்று மலர்ந்த கமலங்களுடனும் கூடிய தாமரை யோடைபோல விளங்கியது. வசிஷ்டமாமுனியும் தசரத மாளிகைக் கொப்பான ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகையினின்றும் வெளியே வந்து ஸ்ரீரகுநாயகருக் கபிஷேகமாகப் போகிறதென்று ஜனங்களெல்லாரும் தெருவெங்குங் கூட்டங்கூட்டமாக நிறைந்து, செல்வதற்கும் வழியின்றி நெருங்கி, மேன்மேலும் பெருகி, ஆனந்தத்தால் அலைகடல் பொங்கி மேலெழுந்தாற்போலப் பெருந்தொனிசெய்து மகிழ்வதையும், புரமெங்கும் பனிநீர்தெளித்து விளக்கித் தோரணங்கள் கட்டி, வீடுகள்தோறும் பதாகைகள் கட்டி விளங்குவதையும், அப்புரத்திலுள்ள ஆண்பெண் அலி பல விருத்தர் முதலிய யாவரும் துயிலுமுறாமல், எப்பொழுது ஆதித்தன் உதயகிரியி லுதயஞ் செய்வான்? யாம் எப்பொழுது ஸ்ரீராமாபிஷேக மஹோற்சவத்தைக் கண்குளிரக் காண்போம்; இன்றிரவும் ஒரு யுகம்போல வளருகின்றதே யென்று பலவாறாகச் சிந்தை செய்துகொண்டு காத்திருப்பதையும், கண்ணுற்று அந்த ஜனங்களை முறைமுறையே விலக்கிக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல அரசன்மனை சேர்ந்து வெண்முகில்போல வெளுத்த துயர்ந்த மாளிகைமேலேறி, பிரஹஸ்பதி இந்திரன் அருகிற் சேர்வதுபோல தசரத மஹாராஜனருகிற்சேர்ந்தனர். தாவேந்தரும் ஆசிரியர் எழுந்தருளுவதைக் கண்டு ஆசனத்தினின் றெழுந்து வழிபாடு செய்து சுவாமி ஸ்ரீராமனுக்கு உபவாஸ் விரதஞ் செய்வித் தருளினீரோ வென்று வினவி, யாவுஞ் செய்வித்தோமென்று வசிஷ்டமாமுனிவர் அருளிச்செய்த விடையை யுள்ளத்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து தானெழுவதற்கு முன்னமே எழுந்து நிற்கின்ற அச்சபையாருக்கு விடைகொடுத் தனுப்பி, வசிஷ்டமஹாயோகி யிடத்துத் தாமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர் தம்மாசிரமத்துக்கு எழுந்தருளியபின், ஸ்ரீ

ந்திமிர்ந்த சிங்கம், மலைக் குகைக்குட் புகுவதுபோல அந்தப்புரத்துக்குட் புகுந்து, சிறந்த வணிகள் பூண்ட தாழ்குழலார்களாற் சூழப்பட்டுத் தேவேந்திர னந்தப்புரம்போன்ற தன் மனையைத் தன்னொளியால் விளங்கச் செய்பவராகி, விண்மீன்களின் குலங்களால் நிறைந்த ஆகாயத்தைச் சந்திரன் விளங்கச்செய்ய அடைவதுபோ லடைந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆறாவது சருக்கம்.

நகரத்தார் சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அபிஷேகத்துக்காகத் திருவயோத்தியை அலங்கரித்தது

இப்பால் ஸ்ரீரகுகுலதிலகரும், வசிஷ்டமஹாமுனிவர் எழுந்தருளிய பின்பு ஸ்நானஞ்செய்து தெளிவுற்ற மனமுடையவராய், நீண்டு மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய சீதாபிராட்டியுடன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது ஹவிஸ்ஸு நிறைந்த பாத்திரத்தைச் சிரத்தி லெடுத்து வந்து, அக்கினியை வளர்த்தி முதற்பெருந் தேவராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை யுத்தேசித்து ஹோமஞ் செய்து மிகுதியைப் புசித்து இஷ்டங்களை விரும்பிக்கொண்டு தர்ப்பசயனத்தில் வீற்றிருந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணராகிய ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தியானஞ்செய்து கொண்டு மௌனியராகிச் சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீரங்கநாயகர் கோயிலிலே தாமே துயில்கொண்டு பொழுது விடிய ஒரு யாமப்பொழு திருக்கும் நேரத்திலே துயிலுணர்ந்து அம்மனை முழுதும் அலங்காரஞ் செய்வித்து ஸூதமாகதவந்திகளினியவாக்கியங்களைச் செவியுறுக்கொண்டே நித்திய கருமா னுஷ்டானஞ் செய்து முடித்து.—

తుష్టావ ప్రణతశ్చైవ శిరసా మధుసూదనం
విమలక్షౌమసంవీతో వాచయామాస స ద్విజాన్

துஷ்டாவ ப்ரணதச்சைவ சிரஸா மதுஸூதநம்
விமலக்ஷௌமஸம்வீதோ வாசயாமாஸ ஸ த்விஜாந.

வென்பட் டணிந்தவனாகி மதுசூதனனையும் பணிந்து துதிசெய்து வேதியர்களை யழைப்பித்துத் துஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தனன். அவர்களின் மதுரகம்பீரமாகிய புண்ணியா ஹகோஷமானது தூரியகோஷத்துடன் கலந்து அவ்வயோத்தியெங்கும் நிறைந்தொலித்தது. திருவபிஷேக

கொள்வதற்காக ஸ்ரீராமபிரான் சீதாபிராட்டியுடன் விரதங் கொண்டனரென்பதை நகரத்தோர்கேட்டு களிப்புக்கொண்டு பொழுது விடியுங்காலையில், புரமெங்கும் அலங்காரஞ்செய்ய முயன்றனர்கள். உயர்ந்த தேவதா மந்திரங்களிலும், நாலுசந்துகளிலும், வீதிகளிலும், புத்தாலயங்களிலும், கோட்டைச்சுவர்களின் மேற்புறங்களிலும், பலவகைப் பண்டங்கள் நிறைந்த கடைத்தெருக்களிலும், பொருண் மிகுந்த இல்லறத்தோர் மனைகளிலும், பற்பல சபா மண்டபங்களிலும், உயர்ந்த மரங்களிலும், குறிப்புள்ளனவு மிலனவுமாகிய பதாகைகள் உயரமாகக் கட்டப்பட்டன. நடனர்த்தகர் காயகர்களும் அங்கங்கு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர்கள். ஜனங்களும் அங்கங்குக் கூட்டங் கூட்டமாக ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைப் பற்றிய கதைகளையே எடுத்துரைத்துக்கொண்டிருந்தனர்கள். வழியெங்கும் பனிநீர் தெளித்து நறுமலர் தூவித் தூபங் கமழ்வித்து மணக்கச்செய்யப்பட்டன. பெருங்கூட்டத்தாலிருள்கொண்டதிலை இரவு நீங்கவில்லையோவெனச் சிலர் ஐயங்கொண்டு குத்துவிளக்கேற்றிய புரமெங்கும் வைத்தனர்கள். இவ்வண்ணம் புரத்திலுள்ளோர் புரமெங்கும் அலங்காரஞ் செய்து, ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகம் எப்போதாகுமென்று அதனையே கருதிக்கொண்டு அங்கங்கு கும்புசேர்ந்து கேளீர் அன்பர்களே! தசரதசக்கரவர்த்தி மிகவும் நற்குணமுடையவர்; அவர்தான் மூப்பினொன்றுணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ் செய்விக்கப் போகிறாரன்றோ? நாமெல்லோரும் இதனையே கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனம்; ஸ்ரீராமபிரான் அனைவருடைய தாரதம்மியத்தை நன்றாகக் கண்டறிந்தவர், செருக்குக்கொள்ளாத மனமுடையவர், யாவுமறிந்தவர், தருமமுடையவர், உடன்பிறந்தாரிடத்துப்போல நம்மிடத்தும் அன்பு செய்பவர், இத்தன்மையராகிய ஸ்ரீராமபிரானை நமக்கரசனாக அருள்செய்தமையால், தசரதமஹாராஜா நெடுநாள் வாழ்ந்தினபுறக்கடவரென றிவ்வாறாகத் தசரதமஹாராஜனைப் புகழ்ந்தனர்கள். இச்செய்தியை நாட்டாருஞ் செவியுற்று, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக் கண்டு களிப்போமென்று கூட்டங்கூட்டமாகவந்து நிறைந்தனர்கள். இவ்வகையாகவந்து நிறைந்த ஜனங்களின் கோஷமானது, பருவகாலத்தில் பொங்குகின்ற கடலொலிபோல வெழுந்தது. தேவேந்திரன் நகருக்கொப்பான அந்தத் திருவயோத்தியானது ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக் காண்பதற்காக வந்த நாட்டார் நகரத்தார்களால் பல நதிகளாலும், ஜலஜந்துக்களாலும், பெருங்கடல் நீராகுலமாவது போல ஆகுலமாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஆறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது சருக்கம்.

கைகேயி ராமாபிஷேகத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மந்தரைக்கு வெகுமதி செய்தது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் உபவாச விரதங்கொள்ளுந் தினத்திலே, கைகேயிக்குத் தாதியாகிய மந்தரையென்னுங் கூனி கைகேயி மனையின் மேல்மாடத்திலேறித் தற்செயலாய்ப் புரத்தின் நான்கு புறத்திலும் பார்க்கையில் எங்கும் நீர் தெளித்து மலர்கள் தூவிச் சூளிகைகள் கட்டி, அகிற்புகை போட்டுக் கமழுந் திருப்பதையும், நீராடி மாலைகளையும், மோதகங்களையும், கையிற்கொண்டு நிற்கின்ற வேதமோது மந்தணர்களாலும், மற்றுமுள்ள நாநாஜாதி ஜனங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், தேவாலயங்களில் துவாரங்களிலும் சுண்ணம்பூசி, மேளதாளவாத்தியங்கள் முழங்குவதையும், ஜனங்கள் உவகையொலி செய்வதையும், ஆனைகள், குதிரைகள், பசுக்களும், மகிழ்ச்சிகொண்டிருப்பதையும், எங்கும் மகரதோரணங்கள் கட்டியிருப்பதையுங்கண்டு, இவ்வண்ணமிருப்பதற்கென்ன காரணமோ, வென்று மகிழ்வும் வியப்புங்கொண்டு சமீபத்திலே ஆநந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களை யுடையவளும், நின்மலமான வெண்பட்டை யுடுத்தவளும், சிறந்த அணிகளை யணிந்தவளுமாகி நிற்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய வளர்த்த தாயைக்கண்டு அடி! ஸ்ரீராமசந்திரருடைய பெற்றதாய் பெருமகிழ்வுடையவளாகி, ஜனங்கள் பொருட்டுப் பொன்களைக் கொடைசெய்கின்றனளே? ஜனங்க ளெல்லோரும், மிக்க களிப்புற் றிருக்கின்றனர்களே ? இதற்கென்ன காரணம் அதனை எனக்கு உரைசெய்யக் கடவை. மஹாராஜர் சந்தோஷத்தால் ஏதாவது நற்செயல் செய்யப் போகின்றாரோ ? என்று வினவினள்.

அதனை யுபமாதா கேட்டு ஆநந்தக் கடலில் மூழ்கினவளாகி, கேளடி மந்தரை! இச்செய்தி உனக்குத் தெரியாதா ? நாளைத்தினம் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் நற்குண நற்செய்கையுள்ள ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மஹாராஜா யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கப்போகின்றார். ஆதலால் எல்லோருக்கும் இவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாயிற்றென்று உரைத்தனள். கூனி அவ்வுரையைக் கேட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்டவளாய்க் கைலைமலையின் சிகரம்போன்ற அம்மாடத்தினின்று இறங்கிக் கீழறையில் படுத்திருக்கின்ற கைகேயி யண்டையில் வந்து, கொடிய மனமுடையவளாய்க் கைகேயியைப் பார்த்து அடி கைகேயி! ஏன் படுத்திருக்கின்றாய்; அடிமடங்கொண்டவளே எழுந்திராய், உனக்குக் கொடுந்துயரம் நேருகின்றது; இதனை நீ அறிந்திலையே, நானே கட்டழகியென்றும், அரசனென்னிடத்தே மோகங்கொண்டிருக்கின்றானென்றும், அடிக்கடி பிதற்றுகின்றாய்; ஆராயுங்கால்

அரசனுக்கு நீ இஷ்டமுள்ளவளென்று இதுவரையும் அவரது தேன்மொழியைக் கேட்டு நம்பி மோசம் போயினை, உண்மையாக நீ அழகியாயினும், முதுவேனிற் பருவத்தில் ஆற்றின்நீரோட்டங் குறைவதுபோல உன்னுடைய அழகும் பருவந்தாண்டினால் குறுகிவிடுமன்றோ வென்று படபடவென்று உரைத்தனள். இவ்வாறாகப் பாவியாகிய கூனியின் வாக்கியத்தைக் கைகேயி கேள்வியுற்று என்ன தீங்கு வாய்த்திருக்கின்றதோ வென்று துயரமுற்றாகக் கூனியை நோக்கி அடி மந்தரையே ! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் மிகவுந் துயருற்றவள்போலத் தோற்றுகின்றது, அஃதென்ன, உரைசெய்வாயென்று வினவினள். மதுரமாக உரைசெய்த அந்தக் கைகேயி மொழிதனைச் செவியுற்று மந்தரை இருமடங்கு சினங்கொண்டு, மனக்கவலையும் மிகுதி கொண்டவளாகி, கேகயன் மகளை நோக்கி, அவளுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரன் மீது பொறாமையுளதாகும் வண்ணமும், அதனால் துயரமுளதாகும் வண்ணமும் மொழியத் தொடங்கினள் கேளாய் மஹாராணி ! உனக்கு நீங்காத கவலையொன்று நேர்ந்திருக்கின்றது; மஹாராஜா ஸ்ரீராமனுக்கு நாளைத்தினம் யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றார். ஆதலால், ஆழ்ந்த கரையற்ற சோகக்கடலில் முழுகிவிட்டவளாகின்றாய். இது செவியுற்றுத் தீப்பற்றி எரிக்கப்படுகின்றவள்போல வருந்தி, உனக்கு இதமுரைப்பதற்கே இங்கெய்தினேன், உனக்குத் துன்பம் வரினும், அஃதும் என்றனுக்கே, உனக்கு இன்பம் வரினும், அஃதும் என்றனுக்கே யன்றோ ? இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லையே, நீ ராஜகுமாரி யாகவும், ராஜமஹிஷியாகவு மிருக்கின்றனை; ஆகிலும், அரசின் தன்மை கொடியதென்பதை நீயேன் அறிந்திலை, உன்னுடைய பர்த்தா புறத்தே தருமமுரைக்கின்றார், அகத்தே வஞ்சனைகொண்டிருக்கின்றார்; வாயினால் இனிய மொழி மொழிகின்றார், செயலால் கொடியராகின்றார் ஆகிலும், நீ கபடற்ற மனத்தினளாதலால், களவினித்தன்மையனென்பதை யறிந்திலை போலும்; அதனால், நீ இவ்வண்ணம் வஞ்சனைசெய்யப்பட்டவளாயினை; உனக்குக் கேடுசெய்யு மினிய மொழிகளாலே உன்னை யுடன்படுத்திச் செல்வப் பெருமைதனைக் கோசலைபாலாக்கிவிடப்போகின்றார் உன் கணவர்; இந்த எண்ணத்தினாலேதான் உன்னருமைப் பிள்ளையாகிய பரதனை அம்மான் வீட்டுக்கு முன்னமே யோட்டி விட்டனர். நீ மடப்பெண்ணாதலால், பகையென்றறியாமல் கணவனென்று நம்பிப் பாம்பினைப்போல மடியிலேற்றுவித்துக் கொண்டனையே யன்றித் தூரக்கவில்லை; பகைவரா யாயினும், பாம்பையாயினும், வேரோடு களையாமல் வளர்த்தால் அவர்கள் வளர்த்தவனுக்கு யாது செய்வர்களோ ? அஃது உன் கணவனால் அருமையாக ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று வைத்திருக்கின்ற உனக்கு நேர்ந்தது. தாம் செய்யும் தீச்செயலை உனக்குத் தோன்றாத வண்ணம் மறைத்து, உனக்குப் பொய்ம்மொழிகளை இனிதுரைத்து ஸ்ரீராமபிரானுக்கபிஷேகஞ்செய்கின்ற ராஜனால் நீ உன் இனத்தாரோடு வஞ்சனைசெய்யப்பட்டவளாயினை;

ஆதலால், கைகேயி காரியம் முந்துவதற்கு முன்னமே தக்கவாறு உனக்கிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளக் கடவை அதனால், உன் பிள்ளையையும், உன்னையும் பாதுகாத்துக்கொள்பவளாவா யென்ன இவ்வகையாக உரைத்தனள். மந்தரை உரைசெய்யக் கேட்டும், கைகேயி மனம் சிறிதும் வேறுபாட்டைப் படாமல் பெருமகிழ்வுகொண்டவளாய்ப் படுக்கையினின்று பொருக்கென வெழுந்திருந்து, கூதிர்ப்பருவத்தி லெழுந்ததும்பட வெண்பிறைபோலக் களங்கமற்றவளாய், மங்கலமொழி யுரைத்தனளே யெனப் பெருமகிழ வெய்தி, மந்தரைக்கு ஓர் பொன்னணியைப் பரிசாகக்கொடுத்து மந்தரையை நோக்கி,—

ఇదంతుమంథరే మహ్యమాఖ్యాసి పరమంప్రియం
ఏతన్మే ప్రియమాఖ్యాతుః కింవాభూయః కరోమితే
రామేవాభరతేవాహం విశేషంనోపలక్షయే
తస్మాత్తుష్టాస్మియద్రాజా రామంరాజ్యేభిషేక్ష్యతి

இதந்துமந்தரேமஹ்ய மாக்யாஸிபரமம்ப்ரியம்
ஏதன்மேப்ரியமாக்யாது: கிம்வாபூய: கரோமிதே
ராமேவாபரதேவாஹம் விசேஷம்நோபலக்ஷயே
தஸ்மாத்துஷ்டாஸ்மியத்ராஜாராமம் ராஜ்யேபிஷேக்ஷ்யதி.

அடி மந்தரை! ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாவதை எனக்குப் பிரியமன்றெனக் கருதிக் கொண்டாயே, அவ்வண்ணம் எண்ணற்க, எண்ணற்க, எனக்கு மிகுதியும் களிப்பைப்பெருக்குகின்ற இம்மங்கலச் செய்தியை நீ கூறினை யாதலால், உனக்கு மற்றும் வேண்டுவற்றையெல்லாம் தருவேன்; கேட்டுக்கொள், அடி கூனி! ஸ்ரீராமனென்றும், பரதனென்றும், அவ்விரண்டு சிறுவர்களில் எனக்கு வேற்றுமை யுண்டோ? யான ஒருக்காலும் அவ்விருவரினும் வேறுபாடு கொள்ளேன், ஆதலின சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீரகுநாயகனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய முயல்கின்றானபதனால், யான மிகுதியும் மகிழ்ச்சி கொண்டவளாகினறேன; அன்றியும், எனக்கு இதனைப் பார்க்கினும் வேறு பிரியமுள்ளது, இதுவரையும் உண்டாகியது மில்லை, இனி உண்டாகப் போகிறது மில்லை, ஆகையால், மிகுதியும் பெருவகை தரத்தகுந்த இந்தனமொழியை நீ கூறினமையால், உனக்கு வேண்டுவன வற்றைத் தருவேன, விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்ளென மகிழ்ந்து மொழிந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஏழாவது சருக்கம் முற்றிறறு.

சாவஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீரகுநாயகர் யாவர்க்கும இனியராக இருக்க, மந்தரைக்குமாத்திரம் அப்பெருமானமேல பொறாமையுண்டாவதற்குக் காரணமெனனெனில,*

எட்டாவது சருக்கம்.

மந்தரை கைகேயியை வேற்றுமை யுண்டாகச் செய்கின்றது.

அநந்தரம் மந்தரை கைகேயி கொடுத்த ஆபரணத்தையும், கையிற் கொள்ளா தெறிந்து விட்டு, நான் சொல்லிய நலந்தருவதாகிய மொழியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்பதனால், கோபத்தையும், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு பட்டாபிஷேகமாகிவிடின் இவளுக்குக் கௌசல்யா தேவியினால், இகழ்வு வருமென்னும் பயனற்ற கருத்தினால், துயரத்தையும் அடைந்து, கைகேயியை நோக்கி, அடீ ? இஃதென்ன வியப்பு ? கேடுவருங்காலையில் மகிழ்வு கொண்டிருக்கின்றனையே, நீ மதியற்றவளாதலால், துயரக்கடலில் மூழ்கியிருப்பதையுந் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே, ஆதலால், நானதனை அறிந்து துயரமுற்று, நீ இதனை அறியாவிடினும், சொன்னாலும் கேட்டுணர்ந்து கொள்ள வில்லையே யென்ன என் மனத்தில் உன்னை இகழ்ந்து பரிகாசஞ் செய்கின்றேன் துன்பம் நேரிடுங் காலையிலும், நீ மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு மிகுதியும் வருந்து கின்றேன், அந்தோ ! இக்காலத்திலும் மதியுள்ள பெண் மகிழ்வளோ ? தருமகுணமுள்ளவர்களும் பகைவனிடத்திற கருணைசெய்வரோ ? ஸ்ரீராமபிரான் நற்குணமுள்ளவனென்ன நீ நினைத்தாலும், அவன் சக்களத்தி பிள்ளையாதலால், உனக்குப் பகைவனல்லனோ? அவனுக்கு*அபிஷேகமாவதை யறிந்தும், நீ மகிழ்வதாகுமோ ? மேலும் ஸ்ரீராமனுக்கு நேரிளையவன் பரதனாதலால், பரதன் ஒருகாலத்தில் தான்

---

* சாவாந்தாயாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரானார்பட்டாபிஷேகங்கொண்டு திருவயோத்தியிலே தானே அரசுசெய்துகொண்டு இருப்பாராயின், இராவணாதியர்களைக் கொலைசெய்வது இயையாதென்று தேவர்களொன்றுசேர்ந்து யோசனைசெய்து, நாமகளை ஏவி, மந்தரையும் ஸ்ரீராமபிரானாரிடத்தில் பேரன்புடையவளாயினும், அவள் மனத்தை வேறுபடுத்தி அபிஷேகத்துக் கிடையூறு செய்து, ஸ்ரீரகுநாயகரைக் கானகமுறுவித்து, முறையே அரக்கர்களைக் கொல்வித்துத் தாங்கள் வழிபாடுசெய்து வேண்டிக்கொண்டு, இவ்விறைவனை அவதாரஞ் செய்வித்த பயனை முடிவித்துக் கொள்வதற்காக, விண்ணவர்கள் இவ்வண்ணஞ் செய்வித்தார்களென்ன வேறு வைதிக நூல்களில் இருப்பதை இங்கு வருவித்துக்கொள்ளுக. இக்கவிஞர் பெருமான் பிரமன் முதலிய விண்ணவருலகங்களுக்குச் செய்தருளிய இராமாயணங்களில் சரித்திரத்தில் ஒரு சிறிதும் ஒழியாது அருளிச்செய்தவராயினும், இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் தேவரகசியமாகிய செய்திகளைப் பலவிடத்தும் வாய்ப்பக் கூறுமல, அக்கருத்தினை மொழியினாலாயினும், பொருளினாலாயினும், முன்பின் தொடர்ச்சியினாலாயினும், ஆங்காங்குக் குறிப்பித்திருக்கின்றனர். இங்கும் சருக்கத்தின் முதலில (யதோஜாதா) என்பதனாலும், (யதருச்சயா) என்பதனாலும், இக்கருத்துக் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (யதோஜாதா) என்பதனால், ஸ்ரீராமபிரான்மேல் சினங்கொள்வதற்கு, இங்கு யாதொரு பற்றும் அற்றவளெனவும் (யத்ருச்சயா) என்பதனால, அது தெய்வச்செயலாலன்றி இவளது செயலாலன்றெனவுங் கருத்தாகின்றது.

அரசனாவதற்காகத் தீங்கு நினைப்பானெனக் கருதி, ஸ்ரீராமனும் பரதனிடத்தில் அச்சந்தோன்றிப் பரதனைக் கெடுக்கவே முயற்சி செய்வானன்றோ? தன்னைக் கண்டு பயங்கொண்டவரிடத்தி னின்றுந் தனக்கும் பயம்வருதலன்றோ உலகவழக்கம்; இலக்ஷ்மணன் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சொல்லுக்கு வேறுபட்டு நடவானாதலாலும், சத்துருக்கனன் பரதன சென்றவழி செல்லுந் தன்மையனாதலாலும், அவ்விருவரிடத்தும் ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கு அஞ்சுதலில்லை; மேலும் அவ்விருவரும் பரதனினும் சிறுவராகையாலும், ஸ்ரீராமனுக்குப்பின் பரதனே பட்டத்துக் குரியவனாகையாலும், ஸ்ரீராமனும் அரசுமுறை அறிந்தவனும், காலத்துக்குத் தக்கபடி நடப்பவனு மாதலாலும், பரதனுக்கே பொல்லாங்கு செய்வானென்று கருதி, மிகுதியும் வருந்துகின்றேன்; கௌசலையன்றோ நல்வினை செய்தவள், நினக்குச் சக்களத்தியாகிய கௌஸலை மகன் நாளைத்தினம் பூசநட்சத்திரத்தில் யுவராஜ பட்டாபிஷேகங் கொள்ளப் போகின்றான் பின்பு சக்களத்திக்கே நீயும் தாதிபோலப் பணிசெய்யவேண்டும், இங்ஙனமாயின் நாங்களும் உனக்குப் பணிவிடை செய்வது தவிர்ந்து, நீயும் எங்களுடன் கூடி, அவளுக்கல்லவோ கைக்கட்டி வாய்பொத்தி நின்று குற்றேவல்கள் செய்யவேண்டும், உன் பிள்ளையும் சக்களத்தி பிள்ளைக்கன்றோ சேடன்போலப் பணிசெய்வான்; இவ்வண்ணமாயின், ஸ்ரீராமனைச் சேர்ந்த சீதை முதலிய பெண்களும் இது கண்டு மகிழ்வுற்றுப் பரிகாசஞ் செய்வார்களே; பரதன் இவ்வண்ணம் அவதிப்படுந்த பின்னர் உன் மருமக்கள் முதலானோர் மகிழ்வெனபது சிறிதுமின்றி, மனக்கவலைகொண்டு வருந்துவார்களே என்றிவ்வகையாக மொழிந்தனள் இங்ஙனம் மனக்கலக்க முறும்படி மொழிந்த கொடிய மந்தரையினது குறளைச் சொற்களைக் கைகேயி செவியுற்றும் உள்ளம் வேற்றுமை கொள்ளாமல், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாருடைய குணங்களையே கருதிக் கருதிப் பெருமகிழ்வெய்தி, மந்தரையை நோக்கி, அடி கூனி! நீ ஸ்ரீராமனுடைய நற்குணங்களை உணராமையால், வாளா இவ்வாறுரைக்கின்றனை, ஸ்ரீரகுகுலதிலகன் ஒருக்காலும் எனக்காயினும், பரதனுக் காயினுந் தீங்கு நினையான்; ஸ்ரீராமன் தருமமுணர்ந்தவன், ஆசிரியர்களால் நல்லொழுக்கத்தில் நன்குபயின்றவன், நன்னெறிமறவாதவன், எக்காலத்தும் பொய்ம்மைமொழி யுரையான்; கசடற்றவன், அன்றியும், இவன் வேந்தனுக்குத் தலைமையாகிய புதல்வனாதலால், இவனே யுவராஜனாவதற் குரியனேயன்றி, பரதன் இதற்குரியனாவனோ? மேலும் ஸ்ரீராமன் நிறைவுள்ள ஆயுளுண்டயானாய், உடன் பிறந்தோர்களையும், அடியார்களையும், தந்தை போலப் பாதுகாப்பானே அல்லாமல், தீங்குசெய்யக் கருதவே கருதான்; அடி கூனி! இத்தன்மையனாகிய கௌஸல்யை திருக்குமாரனுக்கு அபிஷேகமென்னுஞ் செய்தி கேட்டு, மகிழாது ஏன் வருந்துகின்றனை?

நூற்றாண்டான பின்னர் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பின்பு பரதன் பட்டத்துக் குரியவனுவான்; ஆதலால் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு நடக்கும் அபிஷேகமென்பதோ எங்களுக்குத் திருவிழாப் போலவும், திருமணம் போலவும் மகிழ்ந்து கொண்டாடத்தக்கதே யல்லது, துன்புறத்தக்கதன்றே, எனக்குப் பரதன் எத்தன்மையனே? ஸ்ரீராமன் அப்பரதனினும் பதின்மடங்கு மிகுதியாக மகிழ்ந்தன்பு செய்யுந் தன்மையன், ஏனென்று கேட்பாயோ? அவன் கௌஸலியைக்குச் செய்வதினும் பதின்மடங்கு என்னை மதித்துப் பணிசெய்கின்றானே, நீ கண்ணாரக்கண்டுணரவில்லையா? அரசுரிமை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வருமாயின் அப்பொழுதே அது பரதனுக்கும் உரியதன்றோ? ஸ்ரீராமசந்திரன் தன்னை எண்ணுவது போலவே உடன் பிறந்தவர்களையும் எண்ணுபவனன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் புகழ்ந் துரைசெய்தனள். மந்தரை இம்மொழியைக்கேட்டு மிக வருந்தி, வெப்பமாக நெடு மூச்செறிந்து கைகேயியைநோக்கி, என் அம்மனேயாகிய கைகேயி! நீ மடத்தன்மையால் இதத்தை யாராயந்துணராமல் கெடுவதையே நன்குமதித்து உன் நலத்தையும் நீ உணராதிருக்கின்றாய், கெடுமதிகண்ணுக்குத் தோன்றுதன்றோ? பரதனுக்கு இனி வரும் தீங்கிலுல் விளையும் துயரத்தாலும், நினக்கின்ப மின்மையாலும், சக்களத்தியாகிய கௌஸலியைக்கு நூற்றேவல் இனிச்செய்யும் கொடிதாகிய துன்பமென்னும் பெருங்கடலில் வீழ்ந்தழுந்தி அழிகின்றனேயே, அடி கைகேயி! கௌஸலியை புத்திரன் அரசனுகின்றான். உன் செல்வமைந்தனே? அவனுக்கு அடிமையாவான், ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பின்பு அவனுக்குப் பிறக்கும் மகன் அரசுரிமை பெறுவானே அல்லது, உன் பெறலரிய மைந்தன் பெறுவானே? ஆதலால். பரதன் அரசுரிமை பெறுனுயின் நகரத்தினின்றும் அரணியத்தில் துரத்திவிடப்படுவானே, அரசனுக்குப் பல பிள்ளைகளிருக்கினும் யாவரையும் அரசுக் குரியராகச் செயவதில்லையே, எல்லோருக்கும் பட்டங்கொடுத்தால் ஒருவரோடொருவர் ஒருமைப்படாமல் நீதிகெட்டு நகரத்தை யழித்துவிடுவார்களெனக் கருதி, முதற் புதல்வனுக்கே பட்டங்கட்டுவது வழக்க மல்லவா? மற்ற பிள்ளைகள் திறமையுள்ளவர்களாயினும், அவர்களுக்குப் பட்டங்கட்டுவதில்லை யென்பதை உணராயோ? ஆகையால், உன்பிள்ளை மிகுதியும் இகழவுற்றவனுவான்: அதுபற்றி நான் இதனை முன்னுணர்ந்து வருத்தமுற்று, உனக்கு நன்மைக்காகவே யான் இங்கு வந்து முன்னதாகத் தெரிவித்தேன்; இந்நலத்தை நீ யறிந்து கொள்ளாமல் மதிமயங்கி என்னையும், என் மொழியையும், இகழ்கின்றனே, உன் சக்களத்திக்குப் பெருமைவருவதைக் கேட்டும், நீ எனக்கு வெகுமதி செய்வது எத்தன்மையது; சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ராஜியத்தை யடைந்தவுடன் பரதனைக் கொலைபுரிவான்; அஃதல்லாவிடின் துரத்திவிடுவானென்பதில் ஐயமேயில்லை,—

బాలఏవహిమాతుల్యం భరతోనాయితస్త్వయా
సన్నికర్షాచ్చసౌహార్దం జాయతేస్థావరేష్వపి

பாலஏவஹிமாதுல்யம் ப்ரதோநாயிதஸ்த்வயா
ஸந்நிகர்ஷாச்சஸௌஹார்தம் ஜாயதேஸ்தாவரேஷ்வபி,

அன்றியும், நீ பரதன் சிறியனா யிருக்குங் காலயிலேயே அம்மா னகத்திற்குச் செல்ல விடுத்தாய், எதிரிலிருந்தால்தான மரங்களினிடத் தும் நட்புண்டாகின்றது; மறைவிலிருப்பவர்களிடத்து நட்புளதாகா தன்றோ? சத்துருக்கனனாயினும் இங்கிருப்பானாயின், அவனைப் பற்றி யாவது அரசனுக்குப் பரதன்மீதன்புநிலை பெற்றிருக்கும், அவனும் பரதனுடன் போய்விட்டானே, லக்ஷ்மணன் இங்கிருப்பதனால், ஸ்ரீராமனுக்கு அடங்கி இருக்கும் அவனும் ஸ்ரீகோதண்டராமனுக்கே உதவியாவான.—

శ్రూయతేహిద్రుమఃకశ్చిచ్ఛేత్తవ్యోవనజీవిభిః
సన్నికర్షాదిషీకాభిర్మోచితఃపరమాద్భయాత్

சரூயதேஹித்ருமஃகச்சிச் சேத்தவ்யோவனஜீவிபிஃ
ஸன்னிகர்ஷாதிஷீகாபிர்மோ சிதஃபரமாத்பயாத.

காட்டில் கட்டை வெட்டுபவர்கள் ஒரு மரத்தைக்கண்டு வெட்ட வந் தாலும், அதனைச் சுற்றி யிருக்கின்ற முளைகள் முதலியவற்றால் உட்புகக் கூடாத புதர்கள் அம்மரத்தை வெட்ட வொட்டாமல் காப்பாற்றுகின்றன வென்று கேட்டிருக்கின்றோ மன்றோ? ஆதலால், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் ஒருவரை யொருவர் பாதுகாத்துக்கொண்டு நட்புடையார்க ளாய் அச்சுவினி தேவர்கள் போல இணைபிரியா திருக்கின்றார்களென்பது உலகமெங்கும் தெரிந்ததன்றோ? அங்ஙனம் இணைபிரியாத லக்ஷ்மணன மீது ஸ்ரீராமன ஒருகாலத்தும் தீங்கு செய்ய நினையான, பரதன்மீது தீங்குசெய்ய நினைப்பானென்பதில் ஐயமேயில்லை யன்றோ? ஆதலால், ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டமாகும் பட்சத்தில் உன்பிள்ளை இந்நாட்டைத் துற ந்து காட்டிற் சென்று உறைவது நல்லமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது, இங்ஙனமாயின உன் சக்களத்தியைச் சேர்ந்தவர்களுக் கெல்லாம் நன்மை பெருகுகின்றது; பரதன் தந்தை கட்டளையினால் அபிஷேகங்கொண்டு நகரத்துரிமையை யடைவானாயின் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக் கெல்லாம் பெருமகிழ்வு சிறக்கும்; உன அருந்தவச் செல்வனாகிய பரதன் ஸ்ரீராம னுக்கு இயற்கைப் பகைவனா யிருந்து ஸ்ரீராமன் பட்டங்கட்டிக்கொ ண்டு மகிழந் திருப்பதைக் கண்ணுற்று எவ்வண்ணம் உயிருய்ந் திருப்

பானே? கானகத்தில் சிங்கத்தா லெதிர்க்கப்பட்ட மதயானைபோலக் கௌசல்யா தேவித் திருக்குமாரனால் பீடிக்கப்படும் பரதாழ்வானை முன்னதாக நீயே எடுத்துப் பாதுகாத்திடாய்; நீ முன்பெல்லாம் மிக்க கட்டழகுடையோமெனச் செருக்குக்கொண்டு கௌசலியையை மதிக்காமல் அரசனை நின்வசஞ் செய்துகொண்டு, அவளை அவமதித்தனையே அப்பகையை அவள் இப்பொழுது "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ளென்றபடி" பரதனுக்குத் தீங்குசெய்வித்துத் தீர்த்துக்கொள்ளாமல் விடுவளோ? அலைகடல் மலை காடு நாடு நகரங்களடங்கிய இப்பூமிக்கு ஸ்ரீராமன் எப்பொழுது அரசனாகின்றானோ? அப்பொழுதே நீ பரதனோடும், உனைச் சார்ந்தவர்களோடும், நீ மிகுதியும் யாவராலும் இகழப்பட்டு நன்குமதிப்பை யிழப்பாயென்பதில் சிறிதேனும் ஐயப்பாடுளதோ? ஆகையால் ஸ்ரீராமன் அரசுரிமையைப் பெற்றுப் பரதனைக் கெடுப்பதற்கு முன்னமே உன செல்வப்புதல்வனை யுவராஜனாகவும், ஸ்ரீராமனை காட்டுக்குப்போகவும், தக்கவாறு யோசனைசெய்து பகையைக் களைந்து மகிழ்ந்து வாழவுடையக் கடவை யென்று மொழிந்து அறிவுமயங்கச் செய்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இச்சருக்கத்தில் (ஹ்ருஷ்டா: கலுபவிஷ்யந்திராமஸ்ய பரமாஸ்ஸ்த்ரிய:) என்றும், சுந்தரகாண்டத்தில் (ஸ்த்ரீபிச்சமனயே விபுலேக்ஷணாபி:) என்றும், உயுத்தகாண்டத்தில் (புஜ்ஜ: பரமநாரீணாம்) என்றும், உத்தரகாண்டத்தில் (மாதரச்சைவ ஸர்வாமேகுமாராஸ்ஸ்த்ரீகணாநிச) என்றும் இருப்பதினாலே, சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரனாகிய ஸ்வாமிக்குச் சீதாபிராட்டியாரோடு மற்றும் பல மனைவிகளுளரென்று தோற்றுகின்றது, ஆகையாலே பிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டிருக்குங் காலையிலும், அசுவமேதயாகஞ் செய்தாரென்பது இதற்கு இசைகின்றது, ஸ்வாமிக்குப் பிராட்டியாராகிய சீதையொருவரோ மனைவியாரென்பதும், யாகஞ் செய்வதற்காகச் சீதாபிராட்டியாருக்குப் பதிலாகத் தங்கத்தால் செய்வித்துக்கொண்டதும், பிராட்டியாரிடத்திலேயே ஸ்வாமிக்கு மிக்க காதல் இருப்பதைப்பற்றி, யெனச் சிலர் கருதிக்கொள்ளுகின்றனர். இங்கு (ஸ்த்ரிய:) என்பதற்குச் சீதை முதலிய மனைவிகளென்பது பொருளன்று, மற்றுந் தாதிகள் சேடிகள் முதலிய எல்லாப் பெண்களு மென்பதே பொருள். சுந்தரகாண்டத்திலும், பிராட்டியாருடைய வாக்கிய மாதலால், தானிங்கு இலங்கையில் சிறையிருக்கின்றமையால், ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசந் தீர்ந்து, அயோத்திக்குச் சென்று, அபிஷேகங்கொண்டு பல ராஜகுமாரிகளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு என்னை மறந்து இன்பக்கடலில் மூழ்கி யிருப்பாரென்று தாம் கருதிக் கொண்டுரைத்த வாக்கியமாதலால், அக்கருத்து உண்மையன்று; உயுத்தகாண்டத்திலும், வால்மீகிபகவான், ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றறிந்த அம்முனிவர், ஸ்வாமி தர்ப்பசயனத்தில் படுத்திருந்த நிலையைப் பிரமன் வரத்தால் கட்புலனாகியதுபோல உணர்ந்து, ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளின் திருத்தோள்களால

ஒன்பதாவது சருக்கம்

திருமுடிசூட்டுதலைக் கலைப்பதற்காக மந்தரை கைகேயிக்குத் தசரதர் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களை எடுத்துரைத்தது.

இவ்வண்ணம் மந்தரை உரைத்த வார்த்தையைக் கைகேயி கேட்டு நல்லறிவு மயங்கி, அஃது உண்மையென்னக் கருதிக் கடுஞ்சினத்தால் முகஞ் சிவப்புற்று, வெப்பமாக நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, கூனியை நோக்கி, அடி கூனி! நீ யுரைசெய்தன யாவும் உண்மைதான்; யான் இப்பொழுதே ஸ்ரீராமன் திருமுடி பெறாமல் காட்டுக்குச் செல்லும் வண்ணமும், என் அருந்தவக் காதலனாகிய பரதன் திருமுடி பெற்றுக்கொண்டு அரசுசெய்யும் வண்ணமும் செய்கின்றேன்; இவ்வாறு அரசன் தவறாமல் உடன்படும் வகையாதுளது? அதனை நீ நன்காராய்ந்து உரைசெய்வாயாகவென வினாவினள்.

தழுவி யனுபவிக்கப்பட்டவனும், அனைத்துலகங்களுக்கும் ஆதியாகி, சகல லோகங்களாலும் தஞ்சமென்றடையப் பட்டவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே கபடநாடக சூத்திரதாரனாகிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாக அவதாரஞ்செய்து, தன் தெய்வத்தன்மையை மறைத்து எளியாரைப்போல இக்கட்டறக்கட்டுள அருளை விரும்பித் திருப்புல்லாணியில் படுத்திருக்கின்றானேயென்று வியந்து மகிழ்ந்தருளிச்செய்த வாக்கியமாகையால் அதனால் ஸ்ரீராமனுக்குப் பலர் தேவியரென்னுங் கருத்து வெளிப்பட விளங்காது, உத்தர காண்டத்திலும், ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டுவிட்டபடியால், தமக்கும் பிள்ளையில்லாமையால் (குமாரா:) என்பதற்குப் பரதாதிகளின் குமாரர்களென்றே பொருள் கூறவேண்டுமாதலால், அதற்கு மேலிருக்கின்ற (ஸதிரீகணோ) என்கிற பதத்திற்கும், பரதாதிகளுடைய மனைவிகளென்பதே பொருளாகவேண்டும், தங்கத்தால் பிராட்டியைச் செய்துகொண்டமையால், ஸ்ரீராமன் சீதாபிராட்டியாரைக் காட்டில் விட்டபொழுதும் யாகஞ்செய்வதற்குத் தடையில்லை, ஆதலால் ஸ்ரீராமனுக்குச் சீதாபிராட்டியா ரொருவரோ மனைவியாரன்றி, வேறொருவரும் இல்லையென்று சிலர் சமாதானம் கூறுகின்றனர். எமது கருத்திற்கும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்குச் சீதாபிராட்டியார் ஒருவரோ மனைவியாரென்பது இசையும், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வேறு மனைவிகளிருக்கையிலும் சீதாபிராட்டியாரிடத்தே காதல் மிகுதியுமுள்ளதெனில், அன்றிருவது, சடன்னருவது இகழ்வுவரும், அன்றியும், ஸ்ரீராமசந்திரன் சீதாதேவியாரிடத்து வைத்த காதலால், தங்கச்சீதை செய்துகொண்டாரெனின், முன்பே செய்திருக்கவேண்டும், யாகஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது செய்துகொண்டதினால், வேறு மனைவிகளில்லையென்னல் ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாது, இக்கருத்தினையே பவபூதிமஹாகவி உத்தரராமசரித நாடகத்தில் (அநுபாசரிதோனயயாராம பாஹுரூபதானமேஷதே) என்னும் சுலோகத்தாலும் (வாஸந்தி + பரிஸ்தமபி) (ஆத்ரேயீ + ஹிரண்மயீ ஸீதா ப்ரதிக்ருதி:) என்னும் வினாவிடைகளாலும் வெளிப்பட உரைத்திருக்கின்றனர்; இக்கருத்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே பலவிடங்களில் நன்றாக விளங்குகின்றது, இங்கு எடுத்துரைக்கின் விரியுமாதலின் உரையா தொழிந்தனம்.

கூனியும் அம்மொழியைச் செவியுற்று, மகிழ்ந்து கேகயன் புதல்வியை நோக்கி, கேகயி ! இப்பொழுது மதிமயக்கமற்று உறுதியுணர்ந்து வினவுகின்றமையால், அதற்கு விடையுரைக்கின்றேன்; முன்பு நடந்த செய்தியை நீ மறந்தனையோ ? அறிந்திருந்தும் மறைக்கின்றனையோ ? முன்பு நீயே எனக்கதனை உரைத்திருக்கையில், இப்போது அதனை யான் சொல்லிக் கேட்டுணர ஏன் விரும்புகின்றனை ? யான் உரைக்க, நீ கேட்கவேண்டுமென்று உனக்கு விருப்பமிருக்கின்றமையால் செய்கின்றேன்; கேட்டுணர்ந்து தாராய்வாயாகவென உரைக்கக்கேட்டு, பஞ்சியணையிலிருந்து பொருக்கென வெழுந்து, அடி தோழி ! பரதன் அரசுசெய்யவும், கௌசலியாதேவி மைந்தன் அரசிழந்து கானகத்துக்கேகவும் செய்ய ஒருபாயமும் எனக்குத் தோற்றவில்லையே; அதனை நீயே உரைத்தறிவியாயென வேண்டிக்கொள்ள, கூனி மீளவுங் கைகேயியை நோக்கி, என் அரசி கைகேயி! முன்பொருகால் தேவாசுர யுத்தத்தில் விண்ணவரரசனுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு உன் கணவர் உன்னையும் உடன்கொண்டு அநேக ராஜரிஷிகளுடன் தென்றிசையில் தண்டகாரணியத்தில் திமித்துவஜனெனவும், சம்பரனெனவும் பெயர்பெற்றுப் பற்பல மாயைகள் செய்து, தேவகணங்களால் வெல்லவொண்ணாமல் இந்திரனுடன் போர் செய்துகொண்டிருந்த வைஜயந்தமெனனும் அவ்வசுரனது பட்டணஞ்சென்று, அத்தானவர்களுடன் நெடுநாள் போர்செய்தனர். அப்பொழுது இராக்காலத்தில் படைவீரர்கள் துயின்றுகொண்டிருக்குங் காலையில், நிசாசரர் வந்து வீழ்ந்து கொலைசெய்வார்கள். அவ்வகைப்பட்ட கொடியவர்களாகிய அவ்வரக்கர்களோடு உன் கணவர் வெகுளிகொண்டு அவர்களைப் போரில் சஸ்திராஸ்திரங்களால் துணித்துக் கொலைசெய்து, தாமும் அவர்களுடைய கொடியபடைகளால் சிதறுண்டு, மூர்ச்சையடைந்தனர். அப்பொழுதும் தருமந்தப்பி அசுரர்கள் பற்பல ஆயுதங்களை எய்ய, அவற்றை உன் கொழுநர் மீது படவொட்டாமல் தடுத்து, இவரைப் பாதுகாத்து மோகந்தீர உபசாரஞ் செய்தனை; உன் கணவரும் உடனே மயக்கந்தீர்ந்தெழுந்து, நீ செய்த பேருதவிக்குப் பேரவுவந்து, உன்னை நோக்கி, என் பிராணநாயகி ! யான் உனக்கிரண்டு வரமளிப்பேன்; அதனை நீ கேட்டுக்கொள்ளென்றுரைத்தனர். அதற்கு நீயும் அவரை நோக்கிப் பிராணநாதரே ! இவ்விரண்டு வரங்களையும், எனக்கெப்பொழுது வேண்டுமோ அப்பொழுது கேட்டுக்கொள்வேன்; அக்காலத்தில் அவற்றைத் தடையின்றி, நீர் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு, மன்னவரும் அதற்குடன்பட்டு அங்ஙனமே செய்வேனென வஞ்சினங் கூறினர்.

இச்செய்தியை யான் அறிந்திலேனாயினும், நீயே எனனுடன் மொழிந்தனை; இதனை நீ மறந்து விடினும், உன்னிடத்து யான் வைத்துள்ள பேரன்பால் இதனை மறவாது நினைவில் வைத்திருந்தேன்; ஆதலால் இவ்விரண்டு வரங்களையும் தருமபடி உயிர்த்துணைவரைக் கேட்டு முன்னே உறுதிசெய்து

கொண்டு, பின்பு ஒருவரம பரதனுககுத திருமுடிசூடடவேணடுவதெனவும, மற்றொன்று ஸ்ரீராமன் பதினைகுவருஷம வனவாசஞ் செய்யவேணடுவ தெனவும, கடையில் வாயவிட்டுரைசெயவாயாக; பதினான்குவருடம ஸ்ரீராமன வநததுககுப போயவிடடாலதான, நாடு நகரத்தோரெலலோரும ஸ்ரீகோதண்டராமனை மறநது விடடுப பரதனது நறகுணஙகளைக கண்டு பரதனிடத்தே மிகுதியும் அனபுகூர்ந திருபபாரகள். அதன்மேல உன பிளளைககு அரசுரிமை உறுதியாய நிலைத்துவிடும, ஆதலின நீ இபபொழுதே பிணககு வருங காலையில உறையும அறையிறசென்று அணிகளைக களைநதெறிநது, அழுக்காடையைத்தரிதது, நறுமலரணையைத் தளளித தரையிலேதானே பிணககுடையாளபோலப படுததிருககக கடவை. உன் கணவர் அருகிலவநது யாது கூறினும், அவரை நீ முகமெடுதது நோககவேண்டா; விடைமொழிகளு முரை செயலவேணடா; அவரைக் கணணுறறபோதினும், கணணீர பெருககி அழுது புழுதியில புரணடு துனபுறறு இருககக கடவை. சககரவாததிககு நீ மிகக பிரியமுளள காதலி யாதலால, உனபொருடடு நெருபபில் விழச்சொலலினும, அவர் வீழநது விடுவரெனபதில ஐயமில்லை, உனனைச் சினஙகொளளுமபடி செயயவும, நீ சினஙகொளளுஙகாலையில, அதைத் தணிககாமல் உனனை எதிர்த்துப பார்க்கவும அவர் மனம் துணியமாடடாது, அவர் உயிரைவிடுவது உனககு விருபபமாயின, அதையும் விடுவரொன்பதை யான சொலலவும வேண்டுமோ?

నహ్యతిక్రమితుంశక్త స్తవవాక్యమ్మహీపతిః
మందస్వభావేబుధ్యస్వ సౌభాగ్యబలమాత్మనః

நஹ்யதிகரமிதுமசக்தஸதவ வாகயமமஹீபதிஃ
மநதஸவபாவேபுதயஸவ ஸௌபாகயபலமாதமநஃ

பேதைமையுள்ள என் பேரரசியே! உன் மொழியை நின்கொழுனர் ஒருகாலததுந் தவிரமாடடார, உன கடடழகின வணமையை நீயே ஆராயந்துணர்வாயாக; உன கணவர் உன நிலையைக கணடு உன சினததைத தணிபபதறகாக நவரததினஙகளையும், முத்து வடஙகளையும், பொனனணிகளையும கொடுப்பார. அவற்றிலோ நீ மனம் சிறிதும வைககவேண்டா; முனபு வானவர்களுககும், தானவர்களுககும் நடநத அமரில அவர் கொடுத்த வரங்களிரண்டையும் நினைபபூட்டி, அவவிரண்டு வரஙகளையும் இபபோது தருமபடி உறுதி செயதுகொள; அவரதற குடனபடடு அப்படியே ஆகுகவென்று உனனை யெடுத்து அணைதது நனமொழி யுரைககுங் காலையில, கௌசலயாதேவி குமாரனைப் பதினான்குவருஷம வனவாசம போக்கவேண்டுமென்றும், பரதனுககு திருமுடிசூடடவேண்டு மென்றும, இவவிரண்டு வரஙகளையுங் கேடடுப பெறறுககொள்ளக கடவை.—

చతుర్దశ హి వర్షాణి రామే ప్రవ్రాజితే వనం
రూఢశ్చ కృతమూలశ్చ శేషం స్థాస్యతి తే సుతః

சதுர்தசஹிவர்ஷாணி ராமே ப்ரவ்ராஜிதேவநம
ரூடச்சக்ருதமூலச்சசேஷம ஸ்தாஸ்யதிதேஸுத:

பதினான்குவருஷம கௌசலியா குமாரன கானகஞ்சென்றானாயின உன பிள்ளையினது செங்கோல நகரததில நிலைபெற்று வேரூன்றி, ஸ்ரீராமன் மீண்டு வந்தானாயினும், வெல்லவொண்ணாமல் ஏங்கி நிறக, மற்ற காலங்களிலும நிலைத தரசுசெய்வா னாதலால, இவ்வார்த்தை நீ உறுதியாகக கேட்டுக கொள்ளவேண்டும்; இவ்வண்ணம் செய்வாயாயின, உன திருமகனுககு விருப்பமெல்லாங்கைகூடும; இங்ஙனம ஸ்ரீராமன துரததப்பட்டால காடுசேர்ந்து, துயரடைந்து, தனியனாகி, மீண்டு எதிரகக வலியில்லா னாகிவிடுவான; உன் செல்வப புதல்வன் பரதனும, ஸ்ரீராமன வருவதற்குள் அரசுரிமையில் நிலைபெற்று, பல பெரியோருடைய துணையுமபெற்று நிலைததுவிடுவான. ஆதலால், இக்காலத்தில சோர்ந்திருப்பாயாயின காரியம முந்திவிடு மாதலால், காரியம முற்றுப்பெறுவதற்கு முன நாணமுறாமலும, அசசங்கொள்ளாமலும, இவ்வகையாக அரசனிடத்தில வரமபெற்று, ஸ்ரீராமனது பட்டாபிஷேகமுயற்சியை நிறுத்தி விடுவாயாக வென் றிவ்வண்ணம உரைத்து முடிததனள். கைகேயி இககூனியின மொழி நலந்தருவதன்றாயினும, நலந்தருவதெனவே தனனுட்கொணடு மகிழ்வுற்று, அறிவிலலாச சிறுபெண போலவும, பெண்குதிரை போலவும, முறைகெட்ட வழியிற்சென்றவளாகி, மிகுந்த வியப்படைந்து, தாதியை நோககி, அடி கூனி ! இதுவரையும யான உன்னை அறிவில சிறந்தவளெனவும், மேல் விளையும விளைவை முன உணர்பவளெனவும, காலததுககுத் தககவாறு ஆராயச்சிசெய் துரைப்பவளெனவும், என் பேதைமையால அறிந்திலேன; உலகத்தில கூனிகளே நுண்ணறிவுள்ளவர்கள, அவர்களுககுளளும் நீயே சிறந்தவள; நீதான எபபொழுதும எனககுப பெரும்பேற்றையே கருதுபவள; அடி கூனி ! இதுவரையில யானோ அரசனுடைய எண்ணத்தையும, இராமனுககுத் திருமுடி சூட்டும முயற்சியையும் சிறிதும அறிந்திலேன்; உலகததில கூரறிவில்லாமல், உடலுறுப்பு மட்டும்வளைந்து விகாரவடிவினராயப பலகூனர்களுளர. நீ முளரிமலர்போல வாயுவின் செயலால் வளைந்திருந்த போதிலும், பார்ககப பிரியமாயிருககின்றாய்; உன்னுடைய மார்பு தோள்களுடன் பகைகொண்டாற்போல உயர்ந்திருபபதைப் பொறுககாமல, கூனும் தோளளவு முயர்ந்திருக்கின்றது, சிறந்த நாபியுடைய வயிறும, உயர்ந்த மார்பைக் கண்டு நாணமடைந்தது போல இளைத்துள்ளடங்கி யிருக்கின்றது; தொடையினுட்பககமும் பருத்திருக்கின்றது; கொங்கைகளும் மிகவும பருத்திருககின்றன. உன முகமோ, மாசில்லாத சந்திரன் போன்றது; அடி கூனி! பேரழகுடையாளாய விளங்கு

'இன்றாய; உன்ஜகனமும் ஒட்டியாணசசதங்கைகளால் ஒளிகொண்டு விளங்கு கின்றது; உனைகால்களும மிருதியும இசைநதிருக்கின்றன; இரண்டு காலகளும் நீணடிருக்கினறன; நீணடதொடைகளுடனகூடி வெண்பட்டுப் புடவையுடுதது என்னெதிரில் செல்லுகையில் அன்னவரசுபோலத தோறறு கின்றனை; சம்பராசுரனிடத்திலுள்ளமாயைகளும, மறறுமுள்ள பறபலமாயை களும் உன்னிடததி லிருககினறன; சிறந்த பேரறிவுகளும, வஞ்சககல்வி களும், பறபல மாயைகளும் உன நெஞ்சில் நிறைநதிருககினறமையால் தான உனமார்பு தோநதட்டின முனைபோல மேன்மேலும உயாநதிருக கின்றது. அடீ கூனி! ஸ்ரீராமன் காட்டுககுசசென்று பரதனுககுப பட்ட மானபினபு உன்மார்புககுச சிறந்த சநதிரஹாரமும், மேலும் சிறந்த தங் கத்தை யுருககிச்செயத அணிகளும, தஙகசசரிகைகளால் நெயத ரவிக்கை யும பூட்டி, நறுஞ்சாநதும அபபி, உன்னை மகிழ்விபபேன. உன முகத்திலும தஙகததிலகமிட்டுச சிறநத ஆடை அணிகளையும அளிபபேன்; அவைகளை யெலலாம் நீ அணிநதுகொணடு தெயவகனனிபோல் உலாவபபோகின்றாய. சந்திரனபோனற முகமுடைய நீ இவவாறு சிங்காரஞ்செயதுகொணடு என மாறறுடடிகளுக கெதிரில செருககோடு குலுககிக குலுககி அடிவைத்து நடககபபோகினறாய; நீ எனககுக காலவருடுவதுபோல உனககும் பல கூனிகள சிறநத ஆடை அணிகளை அணிநது காலவருடடச செயகினறே னென்றிவவகையாகவுரைத்து மநதரையை மகிழ்விததனள. மநதரையும் அம்மொழிகேட்டு மகிழநது வேளவிமேடையில தீகொழுநதுபோலச சிறநத மலரணையில படுததிருககினற கைகேயியைநோககிக கைகேயி!

గతోదకే సేతుబంధో నకల్యాణివిధీయతే
ఉత్తిష్ఠకురుకల్యాణి రాజానమనుదర్శయ

கதோதகேஸேதுபந்தோ நகலயாணிவிதீயதே
உத்திஷ்டகுருகலயாணி ராஜாநமநுதாசய.

கலயாண முடையவளே! மஙகளமுணடாககச செயபவளே! வெள்ளம் சென்றபின, ஆறறில அணைகட்டுவதிற பயனிலலை; நீ பொழுது கழிவு செய்யாமல எழுநது, யான சொலலியவண்ணம செயது, அரசர்பிரானை எதிர் பார்த்துககொண்டிருவென்று மொழிந்தனள. உடனே கைகேயி விரைந் தெழுநது கூனியுடன் சென்று, கோபககுறி யுணர்த்தும, சிறறறையிற் சென்று, சிறநத முததுவடஙகளையும, பறபல பொனமணி அணிகளையும் கழறறி யெறிநது, கூனிமொழிககு வசபபட்டவளாய்த தரையிற படுத்துக் கொண்டு, அடிகூனி! நீ என்னை இவவிடததிலே இறநதவளாகப புரவல னுககு நீ தெரிவிக்கப்போகினறாய்; அல்லது சககளததி மைநதன கானகஞ் சென்று, என்பிள்ளை அபிஷேகஞ் கொளவதையாயினும நீ பார்ககப்போகின

ளுய, எனக்குப பொன்னினலும, மணிகளினலும், அணிகளினலும் பய னிலலே, ஸ்ரீராமன திருமுடிபெறுவானுயின, அதுவே எனனுயிர்க்கு இறுதி கூறுவதெனக கொளவாயென முடிவுகூறிப் படுத்தனள அதுகேட்டுக் கூனியும, கைகேயி எண்ணத்தை உறுதிசெய்யககருதி, மீண்டும அவளை நோககி, என அரசி கைகேயி? ஸ்ரீராமன் திருமுடி கவிபபானுயின நீயும் பரதனும அவமதிபபைப பெறுவீர்களெனபதில் ஐயமேயில்லை; ஆதலால் கௌசலியை மைந்தன காடுசெனறு, பரதன திருமுடி தாங்கும் வண்ணஞ் செயதுகொளளாய், இவவுறுதியை நீ யாதுநேரினும் விடவேணடாவென்று பலமுறை யெடுத்துரைதது அவள கருததை உறுதிசெயதனள. கைகேயி யும இவவாறு அடிககடி தூணடபபடடவளாய், மேனமேலும கடுஞ் சினம்பெருகிக கைகளை மார்பிலவைததுப படுத்தபடியே கூனியைநோககி, அடீ நீ என பலமுறை பன்னுகினறுய, யானுவது இறததல வேண்டும்; ஸ்ரீராமனுவது காட்டுககுச செலலலவேண்டும, இததுணிவைவிட்டு, என ககு ஆணிமுததுத தாழவடமுதலிய அணிகளாலும, மற்றெவற்றினலும் பயனிலது, ஆதலின அவற்றை யான விருமபுவதேயில்லை, ஸ்ரீராமன நகரம் நீஙகிக கானகம புகானுயின, யான உயிர்மாயவதே துணிவென்றுரைதது, அணிகளைககழற்றி யெறிந்துவிட்டுச சாபமடைந்து பூமியில்வீழ்நத கின் னரிபோலத் தரையில படுத்தனள. இவவாறு வருவிததுககொண்ட கோப மென்னு மிருளாற சூழபபட்ட முகமுடையவளும், சிறநத அணிகளைக கழற்றினவளும, துயரமடைநதவளும ஆகிய கைகேயி இருளமூடி விண் மீனகள கார்மேகங்களால மறைநதுளள ஆகாயம்போல விளககமற்றவ ளாயினள.

அயோத்தியாகாண்டததில ஒன்பதாவது சருககம

முற்றிற்று

பத்தாவது சருக்கம்

தசரதர் கைகேயி முகஞ்சுளிததிருககக்கண்டு நனமொழி கூறியது.

இவவண்ணம் கைகேயி கூனியினுல எபபொழுது கடுமொழி யுரைககக் கேட்டனளோ அப்பொழுதே விடநதோய்நதகணையால தைபபுண்ட கின்னரி போல நிலத்தில்வீழ்நது ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய திருவபிஷேகததைக் கெடுப் பதையே மனத்தில் பதியவைத்து வெப்பமாக நெட்டுயிர்ப்பெறிநது ஒளி யிழநத முகத்தினளாய, நெடும்பொழுது ஆராயநது துணிநது மநதரை யோடும் இததுணிவை மீண்டும் உரைசெய்து படுத்திருந்தனள். பொரு ளின் பெருவேட்கையுள்ள அக்கூனியும் இவளுறுதியை அறிந்து தனக்குப்

பேறுகிடைத்ததுபோலத் தன்னையறியாத பெருமகிழ்ச்சியினால் பலவாறு புகழ்ந்தனள். பின்பு தசரதர் தேவியும், அவ்வுறுதியையே இருதயத்திற் கொண்டு, கோபமிகுந்து புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு தனாயிலபடுத்துப் பற்பல மணிமாலைகளையும், பொன்னணிகளையும் அறுத்தெறிந்தனள். அம் மாலைகளும், அணிகளும், உடுக்கள் விண்ணகத்தை விளங்கச்செய்வது போல அம்மனையை விளங்கச்செய்தன. அந்தக்கைகேயியும் அழுக்கடைந்த ஆடையையுடுத்துக் குழலை ஒரேபுரியாகத் திரித்துக்கட்டி மகிமை நீங்கிய கின்னரிபோலப் புவியில் படுத்திருந்தனள்.

இங்குச் சக்கரவர்த்தியாரும் பரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பதற்குரிய காரியங்களை இடையூறின்றி நிறைவேற்றும்படி கட்டளைசெய்துவிட்டு, வசிஷ்டர்முதலிய சபையாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தம்மனைக்குட்புகுந்து, ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்னுஞ் செய்தி இப்பொழுதுதான் எல்லோர்க்குந் தெரியுமாதலின் அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற கைகேயி அறிந்திராள், ஆதலின் இந்நற்செய்தியை அவளுக்குரைத்து அவளையும் மகிழ்விக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, சிறந்து வெளுத்தயாந்தழகாய, கைகேயியுடன் கூடிய அவ்வீட்டில் வெள்ளணிறமேகங்களை யுடையதாகி, ராகுவுடன் கூடிய, விண்ணினிடத்துச் சந்திரன்செல்வதுபோலச் சென்று, கிளிகள் ஒன்றோடொன்று கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசுதலும், மயில்கள் கூவி யாடுதலும், அன்னப்பறவை வெண்ணாரைப்பறவை முதலியவை சிலம்புதலும், நிருத்தகீத வாத்தியங்கள் முழங்குதலும் அமைந்ததும், கூனர்களாலும், குறளர்களாலும் நிறைந்ததும், லதாமண்டபங்களாலும், சித்திரமண்டபங்களாலும், சம்பகம், அசோகம், புன்னாகம், மருவகம், குரவகம், தவனம் முதலியவைகளினால் எப்போதும் தளிர்த்துப் பூத்துப் பழுத்துச் செழித்து வளர்ந்த பற்பல மரங்களாலும் சூழப்பட்டதும், தந்தத்தினாலும், வெள்ளியினாலும் இயற்றப்பட்ட திண்ணைகளோடும், தவிசுகளோடும் கூடியதும், நடைவாவிகளால் குளிர்ந்ததும், நாநாவிதங்களாகிய அன்னபானங்களாலும், பலவகை பக்ஷிய போஜ்ய காதிய லேஹ்ய பேயங்களாகிய உணவுகளாலும், குறைவற நிறைந்ததும், விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களால் நிறைவுள்ளதுமாகி, விண்ணுலகுபோலக் கைகேயி மாளிகை விளங்கக்கண்டு, காமவேட்கை மிகுந்து அவள் படுக்கையறையிற் சென்று, அங்குக் கைகேயி படுத்திருத்தலைக் காணாமல் துன்புற்று அங்குள்ளோரை நோக்கித் தாதிகளே! என் பிராணநாயகி எங்கெய்தினள். முன்பு எப்பொழுதும் இக்காலையில் இங்கிருந்து என்னை எதிர்கொள்ளா திருப்பவள்ளல்லளேயென்று வினவினார். அதுகேட்டு வாயில்காப்பவள் பயத்தினால் நடுக்கங்கொண்டு கைகூப்பி வேந்தர்கோமானை நோக்கி மகாபிரபு, மஹாராணி சினமுடையாளாய்க் கோபமனையுள் எய்தினள். அதன் காரணம் யானறிந்திலேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டுச் சக்கரவர்த்தி

யார் மிகத் துன்பமுற்றுப் புலன்கள் நைந்து மனங்குன்றிக் கோப இல்லத்திற் சென்று, அங்கு வேரறுந்த பூங்கொடிபோலவும், சாபத்தால் புவியில் வீழ்ந்த தேவகன்னி போலவும், பிழைசெய்யப்பட்ட கின்னரி போலவும், விண்ணினின்றும் வீழ்ந்த அப்ஸரசு போலவும், கெடுதியடைந்த மாயை போலவும், கட்டுண்ட பெண்மான போலவும் தரையில் வீழ்ந்து படுத்திருக்கின்றவளும், இளம்பருவமுடையவளும், தம்முயிரினும் மிகப் பிரியமுள்ளவளுமாகிய அக்கைகேயி தன்னைக்கண்டு தாம் மூப்புடையாராதலின் மிக்க காதல்கொண்டு அவளது கெட்ட எண்ணத்தை அறியாதவராய் அவளைத் தேற்றுவோமென்று அடர்ந்தகாட்டில் வேடுவனால் நஞ்சூட்டிய அம்பினால் எய்யப்பட்ட பெண்யானையை ஆண்யானை கிட்டித் துதிக்கையினால் தடவியணைப்பதுபோலத் தம் கரத்தால் தடவிப் புழுதியைத் துடைத்துக் காம வேட்கை பெருகினவராய் அணைத்து, ஏன் சுளித்தனளோவென்று அச்சங்கொண்டு கைகேயியை நோக்கி, அடி என் பிராணநாயகி! நீ என்மீது சினங்கொள்ளுங் காரணத்தைச் சிறிது மறியேன்; யாவராயினும் உனக்குக் குற்றஞ்செய்தனரோ? யாவராயினும் உன்னை அவமதித்தனரோ? யான் உயிருள்ளவரையும் உன் மனப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கையில், நீ ஏன் இவ்வண்ணம் நிலத்தில் படுத்திருக்கின்றனை? அன்றி, பேய்பிடித்திருக்கின்றதோ? வேறே யாதேனும் பிணியுற்றிருக்கின்றதோ? அதனை நீ உரைசெய்வாய், என்னிடத்தில் சிறந்த வைத்தியர்களிருக்கின்றனர்கள். அவர்களை அழைப்பித்து நொடிப்பொழுதில் அந்நோயைத் தீர்த்துவிடச் செய்கின்றேன்; யாருக்காயினும் நீ நன்மை செய்யவேண்டுமோ? யாராயினும் நினக்குத் தீங்குசெய்தனரோ? யாவனுக்கிப்பொழுது நன்கு செய்யவேண்டும்? யார்க்கு நீ தீங்குசெய்யவேண்டும்? அதனையுரைசெய்; வீணாக அழுது என்னையும் துன்புறச் செய்யவேண்டா; எவனை இப்பொழுது கொலைபுரிய வேண்டும்; கொலைசெய்வதற்குரிய யாவன் இப்பொழுது விடுவிக்கத்தக்கவன்? பொருளின்றி வருந்துகின்ற யாவன் மிகப் பொருளுடையவனாகத்தக்கவன்? யானும் என்னைச் சார்ந்த மற்றெல்லோரும் உன் கட்டளைப்படி நடப்பவர்களாக உன் வசத்திலிருக்கின்றோமன்றோ? நினது விருப்பம் சிறிதாயினும் அதனை மறுக்க எனக்கு மனமில்லை; என்னுயிர்மேலாணையிட்டுரைக்கின்றேன்; ஆதலின் உன்னுடைய எண்ணத்தை உரைசெய்வாய்,—

బలమాత్మని జానంతీ నమాంశంకితుమర్హసి
కరిష్యామి తవ ప్రీతిం సుకృతేనాపి తే శపే

பலமாத்மநி ஜாநந்தீ நமாமசங்கிதுமர்ஹஸி
கரிஷ்யாமி தவப்ரீதிம் ஸுக்ருதேநாபி தேசபே.

நீ கருதியபடி செய்யுந் திறமை எனக்கிருப்பதையும், செய்வித்துக் கொள்ளுந் திறமை உனக்கிருப்பதையும் உணர்ந்திருந்தும், என்னிடத்தில

நீ ஐயப்படுவது முறையன்று; உனக்கு விருப்பமுள்ள காரியத்தைத் தவறாமல் செய்கின்றேன்; என்னுடைய நல்வினைமேல் ஆணையாகச்சொல்லுகின்றேன்; பிராசீன, சிந்து, ஸௌவீர, ஸௌராஷ்ட, தக்ஷிண, வங்காங்கமகத, காசீ, கோஸலாதிகளாகிய பூமியுள்ளவரையுமுள்ள தேசங்களெல்லாம் என் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அத்தேசங்களில் உற்பல சிறந்த தன தானியங்களும், ஆடையாபரணங்களும், மற்றும் பல சிறந்த பொருள்களும் உண்டாகின்றன. அவற்றுள் உனக்கு வேண்டுவதியாதோ? அதனை உரை செய்வாய்; அடி என்னாரமுதே! ஏன் வீணாக வருத்தமுற்றுப் படுத்திருக்கின்றாய்? எழுந்திரு எழுந்திரு; உண்மையை நீ எனக்குரைப்பாய்; எதனால் உனக்கு அச்சந்தோன்றியது? வெய்யோன் பனித்துளியைப் போக்கடிப்பது போல அப்பயத்தை யான் ஒழிவுசெய்வேன், என்றிவ்வகை இன்சொற்களைச் சொல்லித் தேற்றினார். இவ்வாறு சக்கரவர்த்தி உரைத்த மொழிகளைக்கேட்டுக் கேகயராஜன் மகளும் உள்ளந்தேறி மிகுதியுங் கொடியதாகிய தன்னெண்ணத்தை உரைத்து, அவரைப் பெரிதும் வருத்தமுறச் செய்யத் தொடங்கினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பத்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது சருக்கம்.

கைகேயி ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்ப வரங்கேட்டது.

அநந்தரம் கேகயநாட்டரசன் மகளும் மன்மதன் கணைகளாற் சிதறுண்டு காமவெறி தலைக்கேறி வேண்டுகின்ற தசரதப்புரவலர் பெருமானை நோக்கி, என் உயிர்க்காதலரோ! யான் இப்பொழுது பிணியுற்றவளுமல்லேன்; ஒருவராலும் அவமதிப்படைந்தவளுமல்லேன், எனக்கொரு விருப்பமுளது; அதனை நீர் முடித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென விரும்புகின்றேன்; அதனை நீர் முற்றுவித்துத் தரவேண்டும்; அதனை நிறைவு செய்ய உமக்கு மனமுள்ள தன்மையாயின் செய்வேன் செய்வேனென வஞ்சின முரைக்கக் கடவீர். உரைத்ததன்மேல் என் விருப்பம் யாதோ அதனை உரைசெய்வேனென வஞ்சமாகக் கொஞ்சி உரைத்தனள். தார் வேந்தர் பிரானும் அம்மொழியை நெஞ்சில் அமைத்துப் புன்னகை கொண்டு காதல்பெருகித் தம்கரத்தால் கைகேயியினது சுரிகுழலைத் தடவி வெண்ணகைகொண்ட அப்பெண்களிற் கொடியாளை நோக்கி, அடி என் கண்மணியே! கட்டழகின மதமயக்கினளே! இச்செய்தி நீ அறிந்திலையா? எனக்கு மாதர்களில் உன்னினும், மக்களில் ஸ்ரீராமனினும் விருப்ப

மானவாகளுளரோ ? ஒருவருமில்லையே; யாவராலும் வெல்லவொண்ணுத வெறறியாளனும், யாவரினும் சிறந்தவனும், ரகுகுலதிலகனும், யாவரினும் மேம்பாடுடையானும், என்னுயிர் வாழக்கைககுக காரணனுமாகிய ஸ்ரீராமன்மேல் ஆணையாக நீ சொல்லுங் கிரியத்தை முடித்துக கொடுபபேன்; இவவிராமனை விட்டுப பிரிந்து இமைபபொழுதாயினும், உயிாவைத்திரோ னன்றோ ? என்னுயிரையாயினும், மற்றுள்ள பிள்ளைகளையாயினும, மனத் தாா சுற்றததார்களையாயினும விட்டுப பிரியினும், பெறலரிய காதலனுகிய இந்த ராமனைவிட்டுப பிரிவேனே ? அந்த ராமன்மேல் ஆணையாக உன் விருப்பத்தைச் செய்வேன்; அதனை நீ உணாக்க கடவை. அழகு நன் மையே செய்பவளே ! என் உளளம இத்தன்மையதென்பதை நீ நன்கா ராய்ந்துணாந்து உன விருப்பத்தை உரைத்து, என்னை உயிர்வாழ நின் புறச் செய்வாயாக; நீ என் மனங் கவருங் கட்டழகி என்பதை ஊணர்ந் தும் என்மீதையமுறலாகாது; உன விருப்பத்தைத் தடையின்றிச் செய வேன், என் நல்வினை ஆணையாக வஞ்சினங்கூறுகின்றேனென் றிவவாறு கெஞ்சி உரைசெய்தனர். கைகேயி அவ்வுரையைககேட்டுக கணவர் தன்னெண்ணத்திற் கிசைந்தாரென்று தேறிப பரதன்மீதுகொண்ட அன்பினுலும், ஸ்ரீராமபிரான்மீதுகொண்ட பொறாமையினுலும் பெரு மகிழவடைநது, பகைஞருமெடுத்துரைத்தற்கரிய வன்மொழியை மொழிவதற்குச் சற்றுநேரமயோசனைசெய்து, தசரதசக்கரவர்த்தியாரை நோககித் தற்செயலாய் எதிர்த்த கொடுங் கூற்றுவன்போன்ற கொடிய கடுமொழிகளை உரைக்கத் துணிந்தனள். சககரவாத்தியாரே ! முறையே வஞ்சினமுங்கூறி, வரமளிப்பதாக ஒப்புககொள்ளுகின்றீர், இதனைத் தேவர்கள முதலிய முபபத்துமூன்று கடவுளர்களும, சந்திரசூரியாகளும, விண்ணும், நவக்கிரஹங்களும், இரவும, பகலும், திசைகளும், விண்ணு லகும், இம்மண்ணுலகும், கநதாவராட்சசாதியர்களும், இரவில் திரிகின்ற பூதங்களும், மனைகளிலுள்ள கிருஹதேவதைகளும், மற்றைப் பூதங் களும் அறிந்திருககக் கடவர்கள். சொல்லியசொல் தவறுதவரும, பெருந் தோற்ற முடையவரும், தருமமறிந்தவரும், கலககமறறவரும, நிலையுள்ள வருமாகிய இபபேரரசர் எனக்கு வரமளிககின்றார். இதனைத தேவதைக ளெல்லோருங் கேட்ககடவீரகளென்று இஙஙனம் உரைதது, அரசா பெருமானைச் சொல்லியசொல் தவறவொட்டாமல் நிலையில் நிற்கச்செயது தேவர்களை சாட்சியாகக்கூவிப் பின்பு காமவேட்கை மிக்கவராகிய மன்னர்மன்னனை நோக்கி, என் உயிர்த்துணைவரே ! முன்பொருகால் தேவாசுரயுத்தத்தில் நடந்தசெய்தியை நினைந்துணரக்கடவீர். அக்காலை யில் சம்பராசுரன் சமயம்பார்த்து உம்மை மோகமடையும் வண்ணம் கணைதொடுத் தெய்தானன்றோ ? அப்பொழுது யான் சோம்பலின்றி ஊக்கத்தோடு உம்மை உபசரித்துப் பாதுகாத்து, மோகத்தைத் தணித் தேன்; அபபொழுது நீர் மோகந்தெளிந்து எழுந்து என்மீது மகிழ்ந்து

எனக்கிரண்டுவரம் அளித்தீரல்லீரோ? அவ்விரண்டு வரங்களையும் வேண்டும்போது யான் பெற்றுக்கொள்ளுவேனென உம்மிடத்திலே, இருப்பாக வைத்திருக்கின்றேனன்றோ? அவ்விரண்டு வரங்களையும் கொடுப்பேனென்று வஞ்சினஞ்செய்தது நெடுநாளாயினும் இப்பொழுது தருமவழிதவறிக்கொடாமற்போவீராயின் இந்நொடிப்பொழுதிற்றானே உமக்கெதிரில் உயிர்மாய்த்துக்கொள்வேனென மொழிந்தனள்.

వాఙ్మాత్రేణతదారాజా కైకేయ్యాస్స్వవశేకృతః
ప్రచస్కన్దవినాశాయ పాశంమృగఇవాత్మనః

வாங்மாத்ரேணததாராஜா கைகேய்யாஸ்ஸ்வவசேக்ருத:
ப்ரசஸ்கந்தவிநாசாய பாசம் ம்ருகஇவாத்மந:

வேடனுடைய வாயினால் பாடப்பட்ட தொனியினாலே தன்வசமழிந்து மான் தானிறப்பதன்பொருட்டே வலையுள்வந்து அகப்பட்டுக்கொள்வதுபோலத் தசரதச்சக்கரவர்த்தியாரும் கைகேயியினால் முன் கொடுத்த வரங்களைக் கேட்டமாத்திரத்தினாலே தம்வசமழிந்து, தம் உயிருக்கு இறுதிதருமென்பதை உணராமலே நீ கேட்ட வரங்களைத் தருவேனென்று ஒப்புக்கொண்டு தருமமென்னும் வலையில் சிக்கிக்கொண்டனர். பின்னர் இவ்வண்ணங் காமவிடாய்ப்பட்டுத் தன் வலைக்குள்பட்ட சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கிக் கேகயன்மகள் சொல்லலுற்றனள். கேளீர் என் உயிர்க்குத்தலைவராகிய அரசர்க்கரசரே! முன்பு எனக்கு நீர் இரண்டுவரங்களை அளித்திருக்கின்றீரன்றோ? அவ்விருவரங்களையும் யான் விரும்பி உரைக்கின்றேன்; இன்று ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்தின்பொருட்டுச் சேகரிக்கப்பட்ட பொருள்களினால், பரதனுக்கு இப்பொழுதே அபிஷேகஞ்செய்விக்கக்கடவீர் இது முதல்வரம், ஸ்ரீராமனை இப்பொழுதே மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்துத் தவசியாகி ஒன்பதும் ஐந்துங்கூடிய வருடங்கள் கழியுமளவும் கானகஞ்சென்று வாசஞ்செய்யக்கடவன். இது இரண்டாவது வரம்; இவ்விரண்டுமே எனக்கு முதன்மையாகிய விருப்பு; நீர் முன்புகொடுத்த வரங்களைத்தான் இப்போது கேட்டேன்; அல்லது புதியதாக யான் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை, ஆதலால் இப்பொழுதே ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்பிவிட்டுப் பரதனை அழைப்பித்து அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வித்து, சொன்னசொல் தவறாமல் சத்தியவாதியாகி, நல்லொழுக்கத்தையும் உயர்குடிப் பிறப்பையும் காத்துக்கொள்ளக்கடவீர். வாய்மையே மக்களுக்கு இம்மை மறுமை இன்பங்களுக்குக் காரணமென்று மகாரிஷிகள் அருளிச்செய்கின்றனரல்லவன்றோ? என்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியார் கைகேயியைப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டது.

இவ்வண்ணம் உரைத்த கைகேயினுடைய கொடிய கடுமொழிகளைச் சக்கரவர்த்தியார் செவியுற்றுச் சற்றுப்பொழுது எண்ணி எண்ணிச்சால மனக்கலக்கங்கொண்டு ஒன்றுந்தோன்றாமல், இஃது கனவோ? நனவோ? அல்லது மோகமோ? அல்லது முற்பிறப்பில் நடந்தது இப்பிறப்பில் நினைவில் தோன்றியதோ? அல்லது மூப்புப்பசி பிணிகளாலாகிய அறிவுமயக்கமோ? என்றிவ்வகைப் பலவாறாராய்ந்தும் உள்ளந்தேறாமல் சிறிதின்புமில்லாராகி மயக்கமடைந்து, நெடும்பொழுதுசென்று மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து, புலியைக்கண்டமான்போலக் கைகேயியைக்கண்டு பயந்து, வருந்தி, மந்திரத்தால் கோட்டிக்குள் தடைகட்டப்பட்ட பெரும்பாம்புபோலக் கட்டுண்டு; யாதோராசனமுமின்றி வெறுநிலத்திலுட்கார்ந்து நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து அந்தோ! அருமை யருமையென்று கடுஞ்சினத்தோடு உரை செய்து மீளவும் மூர்ச்சையாய், மறித்தும் நெடுநேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து, எழுந்து, கொடுஞ்சீற்றத்தால் கண்கள்சிவந்து கண்ணுலெரிப்பவர்போலக் கைகேயியைநோக்கி உரைக்கின்றார். அடிசண்டாளி! உன் விஷயத்தில் கண்மணியாகிய ஸ்ரீராமனாலாயினும், என்னாலாயினும் என்ன தீங்குசெய்யப்பட்டது? அடிகைகேயி! ஸ்ரீராமன் கௌசல்யைக்குச் செய்வதினும் நினக்குப் பணிவாக ஒழுகி, வழிபாடுசெய்கின்றானே, அவன் விஷயத்திலே நீ ஏன் கேடுசெய்ய முயலகின்றனை; கொடிய நச்சரவோடுறைவதுபோல உன்தன்மையை உணராமல் யான் காதலின்பொருட்டே உன்னை மணஞ்செய்து வீட்டிற்குள் வைத்துறைந்தேன்; இவ்வுலகில் ஒருவர் தப்பாமல் எல்லோரும் ஸ்ரீராமனுடைய கல்யாணகுணங்களை எடுத்துப் புகழுகின்றார்களே; அத்தன்மையனாகிய ஸ்ரீபரந்தாமனிடத்தில் என்ன தவறுசாத்திக் காட்டிக்குத் துரத்திவிடுவேன். கௌசல்யையாயினும், சுமித்திரையையாயினும், இவ்வுலகாட்சியை யாயினும், மற்றுமுள்ள செல்வத்தையாயினும் விட்டாலும் விட்டுவிடுவேன்; கடையில் என்னுயிரையாயினும் விடுவேனே அல்லாமல், நற்குண நற்செய்கையின் வைப்பாகிய ஸ்ரீரகுநாயகனை நான் மனமிசைந்து ஒரு நொடியும் விட்டுப்பிரிந்துய்யேன். என்னருமை மைந்தனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனை எதிரில்கண்டால் என்மனங்களிசிறக்கின்றது. மாத்திரைப்பொழுதாயினும் காணாமல் பிரிந்தால் அறிவு கலங்கி மெய்ம்மறந்து விடுவேனே அன்றி உய்யேன் உய்யேன்; சூரியனின்றி உலகமிருப்பினுமிருக்கும்; நீரின்றிப் பயிர்செழிக்கினுஞ் செழிக்கும்; ஸ்ரீராமசந்திரனாகிய என் கண்மணியை நீங்கிச் சிறிதுபொழுதும்

என்னுயிர் என்னுடலுள்ளிருக்கமாட்டாதென்பது திண்ணம்; ஆகையால், அடி கெட்ட எண்ணங்கொண்ட கைகேயி! இவ்வெண்ணத்தை நீ விட்டு விடக்கடவை, உன்காலைப்பிடித்துக்கொண்டு தலையின்மேல்வைத்துவேண்டு கிறேன், நீ இதனை யங்கீகாரஞ்செய்து திருவுளமிரங்கி அருள்செய்யக் கடவை. அடிபாவி! நீ இதென்ன எண்ணங்கொண்டாயடி? கைகேயி! நீ முன்பு பரதனைப்பற்றி என்னைக் கேள்வி கேட்டிருக்கின்றாயன்றோ? அவ் வாறே இப்பொழுதும் பரதனுக்கு நலஞ்செய்யவேணடி அவனுக்கு அபி ஷேகஞ்செய்யவேண்டுமெனக் கேட்ட கேள்வியை ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்ளு கிறேன், நீ இதற்கு முன்னெல்லாம் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து என்னுடன் பலமுறை, ஸ்ரீராமன் உமக்கு மூத்தபிள்ளையாதலால் அறத்தின் முறையில் எனக்கும் அக்கௌசலை திருமகன் மூத்தபிள்ளையென்று நீ சொல்லியிருக் கின்றாயன்றோ? அது ஸ்ரீராமன் உன்னிடத்தில் செய்யும் வழிபாடுகளுக்காந் தோ? என் கருத்தின்படி இனியமொழிகூறி என்னை மகிழ்விக்கக் கருதி யோ? சொல்லியிருக்கலாம். ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்றுகேட்டு நீ உள் ளங்கவன்று என்னையும் வருத்துவதும், ஸ்ரீராமனை ஒருபிழையுமின்றிக் காட்டுக்குச்செலுத்தி விடவேண்டுமெனக் கேட்பதும் சிறிதும் நலமென்று தோற்றவில்லையே. இங்ஙனம் யாவரேனும் நினக்குக்கற்பித்தார்களோ? அல் லது உன்மத்தங்கொண்டிருக்கின்றனையோ? பேய்க் கோட்பட்டு ஆடுகின் றனையோ? தெரியவில்லையே, அடிகைகேயி! நீ இப்பொழுது அறிவுகெட் டால் கொண்ட எண்ணமானது இக்ஷ்வாகு குலத்திற்குப் பெருங்கேடுவிளைக் கத்தக்க கொடிய தீச்செயலாய் விடியுமே. முன்பு ஒருபொழுதும் எனக்குக் கெடுதியையாயினும், என்மனத்திற் கிசையாச் செயல்களையாயினும் நீசெய்த தில்லையே; ஆதலால் இப்பொழுதும் நீ எனக்கு நன்மைசெய்தலொழிந்து தீமைசெய்வாயென்று நான் நம்பேன்; நீ முன்பு பலமுறைகளில் எனக்கு ஸ்ரீராமனும் பரதனும் ஒத்தவரே அன்றி வேற்றுமை யுடையாரல்லரென என் னுடன் பலமுறைசொல்லி யிருக்கின்றனையன்றோ? அங்ஙனம் நினக்குவிருப் புள்ள செல்வன் பதினான்குவருடம் அச்சந்தருவதாகிய காட்டில் உறைதல் செய்யவேண்டுமென்று நீ ஏன் நினைக்கின்றனையே; மிகுதியுங் கோரமான கானகத்தில், மிக்க மென்மையானவனும், சிறுவனும், அறத்தையே கருது பவனுமாகிய ஸ்ரீகோதண்டராமன் எங்ஙனம் உறைந்து பிழைப்பான்? கௌ ஸலைகுமாரன் உன்குமாரனைக்காட்டிலும் உனக்குச் சாலக்குற்றேவல் செய் கின்றனனே; அதுபற்றி ஸ்ரீராமனைப் பார்க்கிலும் பரதனிடத்தில் ஒருவிசேஷ மும் தோற்றவில்லையே; ஸ்ரீராமசந்திரனை அடவிக்குச்செல்ல விடுப்பா யாயின் பின்னர் நினக்குக் குற்றேவலையும், பெருமையையும், வழிபாட்டையும் எவன் செய்வானோ? என்னரண்மனைக்குள் பல்லாயிரம்பெண்களும் ஆண் களும் இருக்கின்றனர்கள், இவர்களுள் ஒருவராகிலும் ஸ்ரீராமன் நற்குண முடையவனல்லனென்றாவது, நற்செயலுடையவனல்லனென்றாவது இக ழ்வாரில்லையே; கட்டற்றுத்தூய்மையுள்ள உள்ளமுடையோனாகிய ஸ்ரீராமன்

சீற்றங் கொண்டவர்களையும் இன்மொழிகளுரைத்துச் சீற்றத்தை ஆற்றி, அமைதியுறச்செய்து, இந்நாட்டிலுள்ள யாவரையும் தன்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்களாகச்செய்து கொண்டிருக்கின்றனனே.—

సత్యేన లోకాన్ జయతి దీనాన్ దానేన రాఘవః
గురూన్ శుశ్రూషయా వీరో ధనుషా యుధి శాత్రవాన్

ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தாநேந ராகவ:
குரூந் சுச்ரூஷயா வீரோ தநுஷா யுதி சாத்ரவாந்

ஸ்ரீராமன் வாய்மையினால் சுவர்க்காதி உலகங்களையும், நன்கொடையினால் வறுமையாளர்களையும், தொண்டுசெய்தலால் பெரியோர்களையும், வில்லினால் பகைஞர்களையும் தன்வசஞ்செய்து வெற்றிகொண்டனனே. ஆதலால் ஸ்ரீபரதராமனிடத்தில் ஸத்தியமும் கிரகணுதிச் சிறந்தகாலங்களில் நூன்முறைப்படி தானமும், தவமும், காலதேசத்தை எதிர்நோக்காமல் தன்னைக் கண்டவர்களுக்கு அவ்வப்பொழுதே அவர்கள் மகிழும்படிசெய்யும் கொடையும், யாவர்க்குமநேசனாக இருப்பதும், எப்பொழுதும் தூய்மையுடையானாக இருப்பதும், வஞ்சமற்றிருப்பதும், எல்லாக்கல்விகளையுங் கற்றிருப்பதும், பெரியோர்களுக்குக் குற்றேவல்செய்வதும், மற்றநற்செயலும், நற்குணமும் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கின்றனன. அடிகைகேயி! தேவதைபோலஉருவமாகியவனும், மகாவிருடியர்போல மெய்ஞ்ஞானமு முடையானுமாகிய ஸ்ரீராமனவிஷயத்தில் நீயேன்பாவஞ்செய்யத் துணிவுபெறுகின்றனை? அவன் ஒருக்காலும்யாரைக்குறித்தாயினும் பிரியமல்லாச்சொல் உரைக்க யான்கேட்டதுமில்லையே. அவ்வண்ணம் யாவர்க்கும் பிரியனாகிய ஸ்ரீராமனைநோக்கி, யான் உன்பொருட்டு என்னருமைச்செல்வனாகிய ஸ்ரீராமா! நீ அரசுபுரிதலைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போவென்று என்வாக்கினால் எங்ஙனம்உரைசெய்வேன்? பொறுமையும், ஐம்பொறிகளினடக்கமும், கொடையும், வாய்மையும், நன்றியறிதலும், அறமும், தயையும், எவனிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ? அந்நம்பியைவிட்டு எனக்கு வேறுஉய்யும் வழியாது? நான் முதுமையுடையானும், எளியானும், உனக்குக் கணவனுமாதலால் என்வேண்டுகைக்கு நீ உடன்பட்டு என்னிடத்தில்அருள்செய்யக் கடவை; நாற்கடல்களுக்குட்பட்ட இப்பூமிக்குளிருக்கின்ற எப்பொருளை நீ விரும்பினும் அதைஉடனே அழைப்பித்துத்தருவேன். நீசினங்கொள்ளவேண்டா; நான் உனக்குக் கைகூப்பிக் காலைப்பிடித்துவேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நீ ஸ்ரீராமனை அருள்செய்துகாத்து, என்னையும் அறமல்லாத வழியினின்றுங் காக்கக்கடவையென்றிவ்வகையாக உரைத்து மனம்நொந்துமதிமயங்கிப்புலம்பி மூர்ச்சைகொண்டு சுழன்றுதன் பக்கட்டின் கரைகாணுமல் கிடந்தனர். இங்ஙனம் வேண்டுகின்ற சக்கரவர்த்தியானைநோக்கிக்கைகேயிமிகவுங்கொடியாளாதலால் இனியமொழிகூறுமல்மறு

படியும் வன்மொழியே மொழியலாயினள். அரசரேறே! எனக்கு முனப்
இரண்டுவரங்களைக் கொடுத்துபபினபு அதைக கொடுப்பதிலலையெனறுகூறி
விட்டுவாயமைதவறுகினறீரோ? இனி இவவுலகினில யாம அறமுடையோ
மென எவவணணஞ் சொலலிககொளவீர்

அறவொழுககமுடைய ராஜரிஷிகள பலாகூடி உமமை யழைபபித்து
நீர் கைகேயிககு வரமளித்து மீளவும் கொடாமல ஏன தவறினீரென்று
வினவின், அவாகளுககு நீர் யாதுவிடைமொழி உரைபபீர்? யாவளுடைய
அருளால யான பிழைத்தேனோ? யாவள எனனைப பாதுகாததனளோ? அக
கைகேயியினதிறததில் யான மெய்யமமை தவறிபபோயினவனாயினேனென
றனறோ சொலலவேணடும, இதனால அரசாகளெலலோரும, பொயம்மை
யாளனாயினும ஒரு இகழமொழியை இவவுலகில நிலைககச்செயகின்றீரோ, முத
லில வரததைககொடுத்துப பினபு வெவவறு மறுமொழியுரைககினறீரோ; இத
னினும் மிகுதியும் கடோரமாகிய செயலகளைச்செயது வாயமையொன்றும்
தவறாமல புகழைப படைததாாகளனறோ? முனனோர்கள, முறகாலததில
சைபியனென்னும பேரரசன சததியசநதனாக உலகாணடுவநதனன், அப
பொழுது விணணவராசனும, தீககடவுளும இவனுடைய மனவுறுதியை
ஆராயவேணடுமெனறு இநதிரன பருநதுருவமும, அககினி புறாவுருவமுங்
கொணடு, புறாவைப பருநது துரததிககொணடு வருவதுபோல வந்தனாகள.
அபபொழுது அபபுறா அசசுறறு ஓடிவநது அசசைபியன் மடிமீது
வீழநது சரணமடைநதுநிறக, உடனே பருநது விரைநதுவநது, சைபியனை
நோககிப புரவலனே! எனககுணவாயுளள அபபுறாவைக கொடுககவேணடு
மெனறு வினவியது அரசாபிரான அதுகேடடுப பருநதைநோககி இபபுறா
எனனைச சரணமடைந்தமையால இதனை உனககு நானகொடுபபதில்லை, இத
றகுமாறாகவேறுணவு அளிபபேனெனறு முடிவுகூறினன பருநது அரசன்
இன்மொழியைச செவியேறறு, மன்னவா மன்னனே! நீர் இபபுறாவைககொடா
விடின இபபுறாவை ஒருதட்டில்வைத்து மறறொருதடடில உமமுடையதசை
யைக்கொயதுவைததுச சமனாகநிறுததுக கொடுககவேணடுமெனறு கேடக,
அரசனும அபபடியே தனஉடலை அறுததுககொடுததனனன்றோ? அளாகக
னெனனும் ஒருமனனனும தன கணணையே கொடுககும்படிகேடட கடபுல
னிலலாத ஓா அநதணனுக்குக் கேடடவணணமே தன கணணைககொடுததுச்
சிறநதி யடைந்தனனன்றோ? ஸமுததிராராஜனும கரைகடநது செலவதிலலை
யெனவிண்ணவாகளோடு பிரதிஜ்ஞைசெயது, இபபொழுதும அவவாறே தன
னிலைபிலாநிறகினறனனனறோ? நீரும உணமைதவறவேணடா; முன்னோாக
ளுடைய நலலொழுககத்தைத ஆராயந்துணரும; நீர் அறததைததவிரஸ்ரீராம
னுக்குத் திருமுடிசூட்டிக் கௌசலியாவுடனகூடி எணணுகினறும, இன்புற
நினைககின்றீர், நான்கேடடவரம அறமோ? அறமல்லதோ? சததியமோ? அசததி
யமோ? அஃது எவ்வனமாயினும ஆகுக. நீர் எனககு வரமளித்தபடி நான்

கேட்டதில் இனி மாறுதலில்லை ஸ்ரீராமனுக்கு நேர்பட்டதைக்கட்டுவதாயிருக்கின் இப்போதே உம்மெதிராக நஞ்சுண்டு இறப்பேன்; உமது செல்வமைந்த னுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும் பட்டத்தில் அரசனதாயென்று எல்லோரும் கௌசலையையே கைகுவித்து வணங்கி, என்னை யுபேக்ஷைசெய்வார்களாத லால் ஒருநாளாயினும், அதனைக்கண்ணினாலேகண்டு வருந்துவதினும் இப் பொழுதே இறப்பது நலமன்றோ ? ஸ்ரீராமனை வனத்துக்கு ஓட்டிவிடுவதினா லல்லாமல் வேறொருவிதத்தினாலுமநான்சந்தோஷமடைவதேஇல்லையென்று உம்மீதும்,பரதாழ்வான்மீதும் ஆணையாகவஞ்சினஞ்செய்கின்றேனென்று இவ் வண்ணமாகக் கைகேயிஉரைசெய்து, பேசாமட்டதையாயினள். சக்கரவர்த்தி யாரும் கைகேயியின் இகழ்மொழிகளைக்கேட்டு, நாம் எவ்வளவுநயந்துவேண் டியும் இவள் உள்ளம் இளகாமல் ஓரே உறுதியா யிருக்கின்றனளேயென்ப் பெருந்துன்பமுற்றுக்கைகேயிக்குமாறுகூறென்று கூறாமல், முகூர்த்தகாலம் மயங்கி, மீண்டுமகண்களைவிழித்து, கொடியவளாகிய கைகேயியைப்பார்த்து அவளுடைய பிடிப்பையும், தாம் வரமளிப்பதையும், ஆராய்ந்து, சோக மதிகமாய ஆ! ராமா!! ராமா!!! என்றுசொல்லி, வேரற்றமரம்போலத் தரையில் வீழ்ந்து உன்மத்தங்கொண்டவன்போலவும், சனியாற் பிடியுண்டவன்போல வும், பலபிடுங்கின அரவுபோலவும்மெய்மறந்து,அறிவுகுலைந்து,மகிழ்விழ ந்துகிடந்தனர். பின்பு தெளிந்தெழுந்து மீளவும் கைகேயியைநோக்கி அடி கைகேயி ! இக்கெடுவகையை நல்லவகையென்று உனக்கு யாவர் துர்ப் போதனைசெய்தனர்கள் ? பேயபிடிக்கப்பட்டவன்போலும் என்னிலைமையை க்கண்டும் இங்ஙனம் உரைசெய்ய உனக்கு நாணந்தோன்றவில்லையா ? நீ இவ் வண்ணம் நன்னடக்கையற்றக் கொடியாளாவாயென்பதை, நான் உன்னை மணம்புரிந்துகொள்ளும் காலையிலேயே அறியாமற்போனேனே. அச்சோ! இப்பொழுது வயதுமுதிர்ந்தபின்பு முன்னைய ஒழுக்கமெல்லாம் மாறுகின் றனையே. நீ எதற்காக அச்சங்கொண்டு பரதன் அரசனாக வேண்டுமெனவும், ஸ்ரீரகுகுலதிலகனை வனத்துக் கேகவேண்டுமெனவும் வரங்கேட்கின்றனை ? நானும் இவ்வுலகமும் பரதனும் இன்பமுறவேண்டுமென்பதே உனக்குத்தா யின், இக்கெட்ட எண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை, அடிகொடியாளே!கெடு நினைப்புடையாளே ! புல்லறிவுடையாளே ! பாவச்செயல் செய்பவளே ! என் னிடத்தாவது ஸ்ரீரகுநாயகனிடத்தாவது என்ன குற்றத்தைக்கண்டு நீ இவ் வெண்ணங்கொண்டனை ? அன்றியும், ஸ்ரீராமனைப்பார்க்கினும் பரதன் மிக்க தருமபுத்தியுடையானாதலால் ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட்டுப் பரதன் ஒருக்காலும் திருமுடி பொறுத்துக்கொண்டு நகரத்திலிருக்க விருப்பமுறான் ? துன்பம் ஒருசிறிதும்அறியாத ஸ்ரீரகுகுலதிலகனைநோக்கி, அப்பா ஸ்ரீராமா! நீ வெங் கானகத்துக்குச்சென்று உறையக் கடவையென நான் கட்டளையிடின், அப் பொழுது கிரகணம்பிடித்த முழுமதிபோல வண்ணம்மாறிய அவன் திருமுக மண்டலத்தைக்கண்டு நான் எவ்வாறு உய்ந்திருப்பேன். நாட்டார்நகரத்தார் அமைச்சர் புரோஹிதர்முதலிய பல அன்பர்களுடன் கூடித் துணிவுசெய்த

ஸ்ரீராமனுடைய அபிஷேகம் பகைஞர்களால் அடிபட்ட படைபோலக்கெட்டபடியைப் பார்த்துப் பொறுத்திருப்பேன்? பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கின்ற புரவலர்களும், நெடுநாள் அரசுபுரிந்தும் இவன் பெண்ணேவல் செய்தானென்றும், ஆ! ஆ! சிறுவனாகிய ஸ்ரீராமன் அபிஷேகங்கொண்டு நெடுநாள் அரசாட்சிசெய்தானென்றும், என்னைக்கண்டு அவமதித்துச் சிரிப்பார்களே? பலபெரியோர்கள் ஒன்றுகூடி என்னைநோக்கி, ஸ்ரீராமனை என்னகுற்றத்தால் கானகத்துக் கோட்டினையென்று வினவின் ! அதற்கு யான் என்னவிடை உரைசெய்வேன்? கைகேயிக்கு நான் முன்வரங் கொடுத்திருந்தேன், அவளிப்போது ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்குச் செலுத்த அவ்வரத்தைக் கேட்க, அதற்கு இணங்கி அவள் செய்த வருத்தத்தாலென்று உண்மையைத் தெரிவித்தாலும், அதனை அவர்கள் உண்மையென நம்பாமல் பெண் அறிவினைக்கேட்டு ஸ்ரீரகுநாயகனைக் கானகத்துக்குச் செல்லவிடுத்து, இப்பொழுது பொய்கூறித் தன் குற்றத்துக்குப் போக்குரைக்கின்றான் என்றே நினைப்பார்களோ? ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குச் சென்றபின்பு கோசலை என்னைநோக்கி யாதுரைப்பள்? யானும் அவளைக்கண்டு ஏதுரைப்பேன்? கௌஸலியை என்னிடத்தில் எக்காலத்திலும் எய்மனம் இருக்கவேண்டுமோ? அக்காலத்துக்குத் தக்கபடி, அடியாளைப்போலவும், தோழியைப்போலவும், மனையாளைப்போலவும், உடன்பிறந்தாளைப்போலவும், தாயைப்போலவும், அவரவர்கள் செய்யும் செயல்களைச் செய்து, முகக்கோட்ட மில்லாமலும், மனமவருத்த மில்லாமலும், உபசாரஞ் செய்பவளாயிருந்தும், உன்பொருட்டு அவளைப் பலவாறு உபேட்சை செய்துவிட்டேன், இப்பொழுது உன் கொடுமையையும், அவளது நன்மையையும் எண்ணி, அபத்தியஞ்செய்தோமே யென்று பிணியாளர் உன்னுவதுபோல யானும் அவளை யுபேக்ஷைசெய்து உனக்கு நன்மை செய்துவந்தேனே யென்று எண்ணி எண்ணி, என்மனம் இப்போது தவிக்கின்றதே; நான் ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகத்தை நிறுத்திக் கானகத்துக்குச் செல்ல விடுப்பதைக் கண்டு சுமித்திரை என்னிடத்தில் எவ்வண்ணம் நம்பிக்கைகொண்டு என்னை விரும்புவாள்? சீதாதேவியும், மாமனிறந்தானென்றும், நம் கணவர் கானகஞ்சென்றனனென்றும், இவ்விரண்டு வன்மொழிகளைக்கேட்டு மனம்வருந்தி, பனிமலையருகில் கணவனை விட்டுப் பிரிந்த கின்னரிபோலப் புலம்பி உயிரைவிட்டுவிடுவாள் ஸ்ரீபராந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமன் வனத்துக்குச் செல்வதைக் கண்ணுற்று, நானும் சீதாதேவியும், உயிருடனிருப்போமென யான் நம்பவேயில்லை, பின்னர் நீ கைம்பெண்ணாகிப் பிள்ளையுடன் அரசாட்சிசெய்யப் போகின்றாய், முன்புன்னை நல்லாளொன்றெண்ணி மணம்புரிந்தேன், பின்பிப்பொழுது நின்னடக்கை அறிந்து கெட்டவளென்று, நஞ்சுகலந்தகள்ளைக்குடித்தவன் இறக்கத்தக்க மயக்கங்கொள்ளுங்காலையில், அதுவிடஞ் சேர்ந்ததென்று தேறுவதுபோலத் துணிந்தேன்; இனியகுழலோசையினால், மானை நிற்

கச்செய்து, வேடன் அதனை எய்வதுபோலப் பொய்யான பல நல்வார்த்தைகளால் என்னை நின்வசப்படச்செய்து கொல்லுகின்றாயே; கள்ளைப் பருகிய அந்தணனைப் பழிப்பதுபோல என்னையும் பெரியோர்கள் அருமையாகப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த செல்வங்களைக் காட்டிலோட்டியாவது புணர்ச்சியின்பத்தை நுகர்தலேபெரிதெனறு கருதினனென என்னைப் பழிப்பார்களே ? அந்தோ ? என்னதுன்பம்நேரிட்டது, ஐயோ ? என்ன வருத்தம் நேர்ந்தது ? வாய்மைக்குக் கட்டுப்பட்டதினலன்றோ ? உன்னுடைய கடுமொழிகளையெல்லாம் கேட்டும் பொறுத்திருக்கின்றேன; அடிபாவி! உன் கொடுமையைத் தெரியாமையினாலன்றோ?கழுத்தில் ஒருவன் தானே கயிற்றை சுருக்குப்போட்டுக் கொள்வதுபோல உன்னை நெடுநாளாய் அன்புபாராட்டி வளர்த்துக் காத்தேன; உன்னுடன் புணர்ந்து இன்பமடைந்ததெல்லாம் உன்னைக் கூற்றுவனென உணர்ந்துகொள்ளாமையினாலன்றோ ? சிசு கரும்பாம்பைக் கையினால் பற்றுவதுபோல உன் கையை யான மேல்விளைவை உணராமல் பற்றினேன்; கொடியனாகிய நான பிழைத்திருந்தும், என அருஞ்செல்வப புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமன தந்தையில்லாதானபோல ஆயினன்; இவவுலகத்தாரெல்லோரும் என்னைக் காமுகனெனவும், பெண்வழிச்சென்று ஸ்ரீராமனைக் கானகத்துக்குச் செல்லவிட்டானெனவும், ஸ்ரீராமன பிரஹ்மசரிய முதலிய விரத ஒழுக்கங்களினாலும், ஆசிரியர்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதினாலும் வருத்தமுற்று, இன்பமுறுங் காலையிலேனும், இன்பத்தை நுகராமல காட்டில் வருத்தமுழப் போயினனேயெனவும், அறிஞர் என்னைக்கண்டு பழிப்பார்களே.—

నాలందిత్వం వచనం పుత్రో మాం ప్రతిభాషితుం
స వనం ప్రవ్రజేత్యుక్తో బాఢమిత్యేవ వక్ష్యతి
యది మే రాఘవః కుర్యాద్వనం గచ్ఛేతి చోదితః
ప్రతికూలం ప్రియం మే స్యాన్న తు వత్సః కరిష్యతి

நாலமதவிதீயம்வசனம் புத்ரோமாமபரதிபாஷிதும்
ஸவநமபரவரஜேதயுக்தோ பாடமிதயேவவக்ஷ்யதி
யதிமேராகவஃகுர்யா தவநமகசசேதிசோதிதஃ
ப்ரதிகூலமப்ரியம்மேஸ்யாந நதுவதஸஃகரிஷ்யதி.

நான் ஸ்ரீராமனையழைத்து அடா ராமா ! நீ காட்டுக்குப்போவென்று கட்டளையிடின், உடனே அப்படியே ஆகட்டுமெனறு சொல்வானே அல்லாமல், என்னை நோக்கி இரண்டாவதுசொல் சொல்லான்; நான் காட்டுக்குப்போவென்று கட்டளையிட்டும், ஸ்ரீராமன் நான் செல்லேனென மறுத்தனைப்பானாயின் அது எனக்கு மிகுதியும் விருப்பமாயிருக்கும், என்

பெமலரிய குழந்தை அவமானஞ்செய்யானோ? நான் கைகேயி நிர்ப்பந்தத்துக்காக ஸ்ரீராமனை அழைத்து அடா, நீ காட்டுக்குப்போவென்றேனாயின், என் கருத்தறியாமலே போகின்றேனென்றே சொல்வான்; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமன் அரணியத்தை யடைந்தால், எல்லா உலகத்தாராலும் இகழப்பட்ட நான் இறப்பேனே அல்லது, உய்யேன் உய்யேன்; மனுஜசார்த்தூலனாகிய ஸ்ரீராமன் வனஞ்சென்று, யானும் மரணமடைந்த பின்னர், நின்ற என்னிஷ்டஜனங்கள் விஷயத்தில் என்னகொடுமைசெய்ய நினைக்கின்றனையோ? சுமித்திரையும், கோஸலையையும், என்னையும், ஸ்ரீராமனையும், தன்பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பிரிவாராயின் என்னுடன் அனுமானஞ்செய்திருப்பாரல்லது உய்யார், ஆதலால் கௌசலியையும், சுமித்திரையையும், என்னையும் மூன்றுபிள்ளைகளுடன்கூட நரகத்தில் விழவித்து, நீ மாத்திரம் இன்பமுற்று வாழ்வாய், என்னையும், ஸ்ரீராமனையும் துறந்து துன்பமுறுகின்ற இக்ஷ்வாகுகுலத்தை நீ நன்கு பரிபாலனஞ்செய்யப்போகின்றாய்; ஸ்ரீராமன் இவ்வாறு காட்டுக்குச்செல்வது பரதனுக்கு விருப்பமாயின், அவன் லோகாந்தரமடைந்த எனக்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்யக்கடவனல்லன். அடி தாமமாக்கி! எனக்குப் பகையானவளே! நானிறந்து ஸ்ரீராமன் வனமடைந்து வருந்த நீ மட்டும் கைம்பெண்ணாகிப் பிள்ளையுடன் பாராண்டு மனங்களித்து வாழ்க, என் குலத்திற்குற்றது அபகீர்த்தியோ? நிலைத்த இகழ்வோ? கேகயன் பெண்ணென்றும், கைகேயியென்றும் பெயர் வாய்க்கப்பெற்று என் வீட்டில் குடியிருந்ததே அல்லது, நீ என் மனைவி அல்லை, பாவஞ்செய்தவனுக்கு எல்லா உயிர்களிடத்தும் அவமதியுண்டாவதுபோல எனக்கும் நீ அவமானக் கூற்றாயினை; அடி சண்டாளி! என் குழந்தை தேர்மீதும், பரிமாமீதும், மதமாமீதும், ஏறிச்செல்லவேண்டி யிடங்களிற் சென்றும், கல்முள் மலை மரங்களால் அடர்ந்த பெருங்காட்டில் செந்தாமரைமலர்போன்ற கழல்கள் சிவக்க எப்படி திரிவான்? எந்த என் மைந்தனுக்கு மணிகுண்டலாதிகளாகிய நவமணியணிகளை அணிந்த பாசகர்கள் நான்முன் நான்முன்னென்று ஒருவருக்கொருவர் முந்தவேண்டுமெனக் கருதி, அறுவகையுணவுகளை யமுதுபோலச் செய்துவைத்துக் காத்திருக்கின்றனர்களோ? அந்த என் செல்வப்புதல்வனே காடுதிரிந்து, கைப்பாகவும், உவர்ப்பாகவும், காரமாகவுமுள்ள பல நீர்களைக் குடித்தும், வேளைகடந்து காய் கிழங்குகளைத் தின்றும், எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வான்.

இதுவரையும் பொன்னுடையுடுத்து இன்பமாக வாழ்ந்து, காட்டில் காவியுடையுடுத்து எங்ஙனம் என்பிள்ளை இவ்வுலகினில் வாழ்வான்; ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றும், பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், யாரும் எண்ணத்தகாத இம்மாற்றம் யாருடையது? யார் சொல்லத்தக்கது? தீயமடந்தையர்களெல்லோரும் வஞ்சமுள்ள

வர்களும், அறத்தின்முறை தவறியாயினும் தங்களுடைய காரியங்களையே முடித்துக்கொள்வதில் ஊக்கமுடையார்களும், ஆதலால் அவர்கள், யாவராலும் இகழ்ச்சிசெய்யத் தக்கவர்களே, ஆ! ஆ! மற்றபெண்களெல்லோரும் இத்தன்மையர்களாவார்களோ? ஆகமாட்டார்கள். பல தருமசிந்தையுடையார்களாய்க் கொழுநன் உள்ளத்துக் கினியர்களாய், யாவராலும் புகழத்தக்கவர்களுமுள்ளார், ஆதலால் எல்லாமாதர்களையும் யான் பழிக்கேன், பரதன்தாய் ஒருத்தியைக்குறித்தே யான் பேசுகின்றேன்; அடி கெடுமதியுடையாளே! பொருளாசையுடையாளே! கொடியவளே! எப்பொழுதும் என்னை வருத்தும் வகையிலே மனமுடையாளே! நலமுடையவள்போலப் பாவனைசெய்த சண்டாளி! என்னிடத்திலாவது ஸ்ரீராமனிடத்திலாவது என்னகுற்றத்தை நீ கண்டு எங்களை அழிக்க இவ்வாறு முயன்று வரங்கேட்கின்றனை? ஸ்ரீராமன் கானகஞ்செல்வதைக் கண்டால், தந்தைகள் பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகள் தந்தைகளையும், கணவர்கள் மனைவியர்களையும், மனைவியர்கள் கணவர்களையும் துறந்து விடுவார்கள். மேலும், உலகமெல்லாம் உன்மேல் சினங்கொண்டதாகும்; ஆதலின் ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குச் செல்வானாயின், உனக்கு அரசாளுகை நிலைப்பதும் அரிது; யானும் தேவகுமாரன்போன்ற நாநாவிதமாகிய திருவாபரணங்களையணிந்த ஸ்ரீராமன் உலாவும்பொழுது கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்ந்து, மூப்பினனாயினும், பதினாறுவயதுள்ள பாலகுமாரன்போல ஆகின்றேன், கதிரவன் தோற்றஞ்செய்யாவிடினும், மழைபொழியாவிடினும், இவ்வுலகம் ஒருகால் பிழைக்கினும் பிழைக்கும், ஸ்ரீராமன் வனம்போவதைக் கண்ணுற்று இங்கு ஒருவரும் பிழைக்கமாட்டாரென்று நான் நம்புகின்றேன், கெடுபுத்தியுள்ள உன் தன்மையை அறியாமலே நெடுநாளாய் மனையில் வைத்து, நச்சரவத்தை வளர்த்தார்போல வளர்க்கப்பட்டுக் கடையில் கூற்றாகி என்னைக்கொன்றனையே, உன்னால் நான் நாநாவிதத்திலும் கெடுதியடைந்தேன்; ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணனுடனவனஞ்செல்ல, யானும் உயிர்மாய, பின்பு என் பந்துஜனங்களையும், இத்தேசத்தாளுகையையும், இந்நகரத்தையும் நிலைகெடுத்து, பரதன் உன்னுடன்கூடி இவ்வுலகினை ஆளுவான், நீயும் என் பகையாளிகளை மகிழ்விப்பாய், அடிபாவி! மணஞ்செய்த கணவனாகிய என்னையும் சிறிதும் மதிக்காமல், யாவரும் இகழ்ச்சி செய்யத்தக்க இக்கொடிய மாற்றத்தை நாணமென்பது சிறிது மில்லாயுரைத்தனையன்றோ? உன் பற்கள் ஆயிரம்பொடிகளாகச் சிதறுண்டு உன் முகத்தினின்றும் ஏனோ? இன்னும் கீழே உதிர்ந்து வீழாமலிருக்கின்றன. இஃது வியக்கத்தக்கதே; ஸ்ரீராமன் இன்னாமையாயாவது, விருப்பமல்லதாயாவது ஒருபொழுதும் மொழிந்ததில்லையே; கடுஞ்சொல் சொல்வதையே அவனறியான், இவ்வண்ணம் எஞ்ஞான்றும் இனியசொல்லினனாகிய ஸ்ரீராமன் திறத்தில் ஏனோ? பாவஞ்செய்கின்றனை; நீ வருந்தினும் வருந்துக, நீ எரியினும் எரிக, நீ இறக்கினும் இறக்க, நீ ஆயிரம் சிறு

துண்டுகளாகச் சிதறுண்டு தரையில் விழினும் விழுக; அடி கேகயன் குலத்திற்பிறந்த கொடும்பாவி! நீ எப்பாடுபடினும், யாவருக்கும் நலந் தராத உன் பாழ்த்த எண்ணத்தை யானொருகாலும் செய்ய உடன் படேன்; வாள்போலக் கூர்மையுள்ளவளும், எப்பொழுதும் விரும்பத் தகாதவற்றை மொழிபவளும், கெடுமனமுடையவளும், தன் குலத்தைக் கெடுப்பவளும, என்மனத்தை ஒழிவில்லாமல் வருத்துகின்றவளுமாகிய நீ பிழைத்திருக்க யானெப் பொறுத்திரேன்; ஸ்ரீராமனை காட்டுக்கேகின நான் உயிர்வைத்திரேன், இனி மகிழ்ச்சியேது? இன்பமேது? என் மனைவியாயிருந்து எனக்கு விருப்பமல்லாத காரியத்தை நீ செய்ய முயல்வது நலமன்று; உன் பாதம்பணிந்து வேண்டுகின்றேன்; அருள்செய்யக் கடவையென்றிவ்வண்ணமாகக் கைகேயியை நோக்கிக் கொடுமையாகவும், இனிமையாகவும் மொழிந்து பயமுறுத்தியும், வேண்டியும், விகாரம் பிறந்தவர்போலக் கைகேயியின் கால்களைப் பிடிக்கச்சென்று, அது செய்யாமலே தரையில் தவறிவீழ்ந்து வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பன்னிரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது சருக்கம்

தசரதசக்கரவர்த்தியார் கைகேயியை வருந்தி வேண்டல்

அநந்தரம் கைகேயி நாணமற்றவளும், கொடியவளும் ஆதலால், நல்வினை தீர்ந்தவுடன் விண்ணுலகத்தினின்றும் வீழ்ந்த யயாதி அரசன் போல மகிழ்வற்று ஒளிகுலைந்து வருந்துகின்ற சக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளுக்கு இணையாமல், மீளவும் அப்புரவலர் பெருமானை நோக்கி, அரசரேறே! நாம் வாய்மையாளரென்றும், சொல்லியசொல் தவறாதவரென்றும், அடிக்கடி உம்மை நீரே புகழ்ந்து கொள்ளுகிறீரன்றோ? அத்தன்மையுடையீராயின், எனக்கு வரமளித்து மறுபடி அதனைத் தடுத்துரைக்கின்றீரோ? இஃது பெரியோர் பெருந்தன்மையோவென்று இகழ்ந்துரைத்தனள். அதுகேட்டு மீளவும் கைகேயியை நோக்கி, அடி கொடியசண்டாளி! யானிறந்து, ஸ்ரீராமனும் வனவாசஞ்சென்றபின்னர், நீ மட்டும் தனியே மகிழ்வுறக்கடவை. நானிவ்வுலகிலும் மகிழ்வற்று, விண்ணுலகஞ்சென்றும், அங்குள்ளோர் என்னை நோக்கித் தசரதரே! நீர் பெண்ணறிவு கேட்டு, ஸ்ரீராமனை அரணியத்துக் கனுப்பலாகுமோ? என வினவின், யான் அம்மொழிக்கு யாதுவிடையுரைத்து மகிழ்வெய்துவேன்; நெடுநாள்

மக்கட்பேறின்றிப் பற்பல ஜபதபங்களால் நற்குண நற்செயகைக் நிறைந்த ஸ்ரீராமனை அருமையச் செல்வமைந்தனாகப்பெற்று, இப்பொழுது அவனை எங்ஙனம் காடுசெல்லவிடுவேன்; சூரனும், பற்பலகலை வல்லவனும், வெகுளியென்றவனும், பொறுமையுள்ளவனும், செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களுள்ளவனும், கருநெய்தல்போன்ற திருமேனியுடையவனும், முழங்காலளவுநீண்ட சுந்தரத் திருத்தோள்களுடையவனும், சிறந்த திணமையுடையவனும், எக்காலும் வருத்தமென்பதறியாமல் இன்பமுற்றவனும் ஆகிய ஸ்ரீராமசந்திரனைக் கானகம் போகவிட்டு, அவன் வருத்தமுறுவதைக்கண்டு பொறுத்திருப்பேனோ? ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் போவதைக் கண்ணுற்று வருந்துவதற்கு முன்னமேதானே எனக்கு மரணம் நேரிடுமாயின், யான் விண்ணுலகையடைந்து மகிழ்வுற்றிருப்பேன்; அடிபாவி! கொடிய கைகேயி! என்னருமைத் திருப்புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமனை என்னகாரணம்பற்றிக் காடுசெல்லக் கருதுகின்றனை? எனக்கிவ்வுலகினில் அபகீர்த்தியும், அழியாப் பழிப்பும் உண்டாகின்றனவேயென் றிவ்வகையாகப் புலம்பி மயக்கங்கொண்டு வருந்துகையில், கதிரவனும் குடதிசை சேர்ந்து சக்கரவர்த்தியாரது சோகத்தைக்கண்டு உள்ளம்பொறாதவன்போல அலைகடலில் வீழ்ந்து மூழ்கினன்; இவரது மயக்கவிருளே இவ்வுருவாகத் திரிந்ததோவென்று கண்டோர் ஐயுற்றும் படியாக இருளெழுந்து இராவளர்ந்து சந்திரனுடன்கூடி யொளிபெற்றதாயினும், சக்கரவர்த்தியார்க்கு ஒளியற்றதாகி, முசசாமமுடையதாயினும் காளராத்திரிபோல மேன்மேல பெருகியது; பேரரசர்பிரானும், இடையிடையே மையல் தெளிந்தெழுந்து, புலம்பி, இரவைக்குறித்து அடி இராவே! நீ ஒழிந்துபோகாமல், இவ்வாறே வளர்ந்துகொண்டிருப்பாயாயின், யானும் இவ்வாறே புலம்பிக்கொண்டு வருந்தியபோதிலும், ஸ்ரீராமனை அழைத்துக் காட்டுக்குப்போவென்னுங் காலம் நீ அல்லாமையால், அத்துன்பத்தை யடையேன்; ஆதலின், யான் உன்னைக் கைதொழுது வேண்டுகின்றேன்; நீ என்மீதருள்செய்து இங்நிலையிலேயே வளர்ந்து விடியாமலிருக்கக்கடவை. கேளாய ராத்திரியே! நீ விடிகின்றதாயிருக்கின் விரைவாக விடியக்கடவை. இப்பாவி சண்டாளியாகிய கைகேயி முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மனமில்லை; நீ விரைந்து விடிந்து போவாயாகில், யானும் இவள் முகத்தில் விழியாமல் வெளியே போய் விடுவேன்; என்றிவ்வண்ணமுரைத்து, மீண்டுங் கைகேயியை நோக்கிக் கைகூப்பி, அடி கைகேயி! நற்செய்கையுடையே னாதலின் இப்பொழுது வருத்தமுற்றவனும், உனக்கு வசப்பட்டவனாதலால் இறக்கும்படியான துயரங்கொண்டவனும், வயதுசென்றவனும், சக்கரவர்த்தியும், உனக்குக் கணவனுமாகிய என் திறத்தில் நீ அருள்செய்யக்கடவை. அடி கைகேயி! இதுவரையில யான் உன்னைப் பழித்தேன், துயரம் மிகுந்தமையால் என் மனமும் மருள்கொண்டிருந்தது; யான் தனியே அன்றிச் சபைகளில

ஸ்ரீராமனுக்குத் திருமுடி சூட்டுவேனென்று சொல்லிவிட்டேன்; அதனைப் பொய்யாகச்செய்வது இகழ்வு; யான இதுவரையிலுரைத்ததையெல்லாம் காட்டில அழுகையாக நினையற்க; என்மீதருள்புரிந்து, களிப்புறுவிப்பாய், நான் அரசுச்செல்வ முற்றும் உனக்களித்ததாகக்கடவது. அதனை நீயே ஸ்ரீராமனுக்கருள்செய்தளிப்பாய்? இவ்வகை நீ செய்யின், பெரும்புகழ் பெறுவாய்; எனக்கும், ஸ்ரீராமனுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், பரதனுக்கும், நீ இவ்வகைசெய்வ துகப்பாகும்; என்றிவ்வண்ணம் வஞ்சமின்றிச் சக்கரவர்த்தியார் வேண்டிக்கொண்டும், கெடுமதியுள்ள கொடியபாவியாகிய கைகேயி அவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஒருபிடியாக நிற்கையில், சக்கரவர்த்தியார் தரணியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்து வருந்தி, விடியுற்காலையில், தம்மை எழுப்புவதற்காக முழக்கும், வீணை முதலிய வாத்தியங்களையும், வந்திகள பாடுவதையும் மறுத்து, மகிழ்வற்றுக் கடுந் துயர் கொண்டிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதின்மூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தியாரது கருத்தையுணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்துவரக் கைகேயி கட்டளையிட்டது.

இவ்வண்ணம் புத்திரவியோகத்தின் அச்சங்கொண்டு தரையில வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்து துழலுகின்ற சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கிக் கைகேயி மீளவும் சக்கரவர்த்தியாரே! எனக்கு வரமளிப்பேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து பின்பு அதனை நிறைவேற்றாமல ஏனோ? தரையில்வீழ்ந்து வருந்துகின்றீர்;—

ఆహుస్సత్యంహిపరమం ధర్మంధర్మవిదోజనాః
సత్యమాశ్రిత్యహిమయా త్వంచధర్మంప్రచోదితః

அஹுஸ்ஸத்யமஹிபரமம் தர்மம்தர்மவிதோஜநா:
ஸத்யமாச்ரித்யஹிமயா த்வஞ்சதர்மம்ப்ரசோதித:.

* அறநெறியைக் கடைப்பிடித்த பெரியோர்கள் மெய்ம்மையே சிறந்த அறமென்று உரைக்கின்றனர். யானும் உண்மையாகிய அறத்தை மேற்கொண்டே உம்மை, வினவினேன், சைப்பியமஹாராஜனும் தான் பருந்துக்குச் சத்தியஞ்செய்து, தன் உடலை யறுத்துக்கொடுத்துப் புகழ்

பெற்று நற்கதியையு மடைந்தனனன்றோ? அளர்க்கமஹாராஜனும் ஒரு வேதியனுக்குத் தன் கண்களை அகமகிழ்ச்சியோ டளித்தனனன்றோ? பெருங்கடலும் சத்தியத்தினாலன்றோ? சிறிதேனும் தன் கரைகடந்து செல்வதில்லை; சத்தியமே பிரஹ்மம்; சத்தியத்திலே தருமம் நிலைபெற்றிருக்கின்றது; சத்தியமே அழிவற்ற வேதங்கள்; சத்தியத்தினாலே மோட்சம் வாய்க்கின்றது. ஆதலின் நீர் அறம்வழுவாத நெஞ்சுடையீராயின், சத்தியந்தவறாமல் அவ்வழியில் செல்லக்கடவீர். நீர் எனக்களித்தவரம் பயனுள்ளதாகக் கடவது. அறத்தை வளர்ப்பதன்பொருட்டு யான் உம்மைத் தூண்டுகின்றமையால், ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்பிவிடக் கடவீர். மூன்றுமுறை யுரைத்தேன், இவ்வண்ணம் நீர் செய்யாவிடின் உம் மெதிரிலே உயிரைமாய்த்துக் கொள்வேன், என்றிவ்வண்ணஞ் சிறிதேனும் நாணமின்றிப் படபடவென்றுரைசெய்தனள். அரசர்க்கரசரும் அது கேட்டு இந்திரனிட்ட பாசத்தை அவிழ்த்துக்கொள்ளப் பலிசக்கரவர்த்தி திறனற்று நின்றதுபோலக் கைகேயியிட்ட தருமபாசத்தை விடுவித்துக் கொள்ளத் திறனற்றவராகி, மனஞ்சுழன்று, நுகத்தினிடையி லிறுக்கிக் கட்டி அடிக்கப்படுகின்ற காளைபோல வருத்தமுற்று நடுநடுங்கிக் கடையில் ஊக்கத்தோடு கண்கள் சுழன்று, கானுறாபோலக் கைகேயியை நோக்கி, அடிபாவி கைகேயி! யான் முன்பு திருமணம் புரியுங்காலையில் மந்திரபூர்வமாக உன் கையைப் பிடித்தனனன்றோ? அந்தக் கைகேயியையும் விட்டுவிட்டேன்; இனி எனக்கு நீ பகையே அன்றி, மனையாட்டி அல்லை; ஆதலின் பரதனோடு நின்னையும் விட்டுவிட்டேன், இரவுகழிந்தது வைகறை வந்தது; இனி வசிஷ்டமாமுனி முதலானோர்கள் வந்தென்னை ஸ்ரீராமனுக் கபிஷேகஞ் செய்வதற்காகச் சித்தஞ்செய்த சாமான்களைக் கொண்டே ஸ்ரீராமன் என்றனக்குப் பிரேதகாரியங்களைச் செய்யக்கடவன். நீயாவது உன்பிள்ளையாவது எனக்குச் செய்கடன்களைச் செய்யவேண்டுவதேயில்லை; அடி தீச்செயலுடையாளே! ஸ்ரீராமனுக் கபிஷேகஞ் செய்வதைத் தகைவாயானால், முன்பு என் கண்மணியாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு அபிஷேகமென்று பெருமகிழ்வுகொண்ட மாந்தரெல்லோரும் மகிழ்வற்றுத் தலைவணங்கி வருந்துவார்களே; அவர்களை யான் பார்த்து எவ்வண்ணஞ் சமாதான முரைப்பேன், என்றிவ்வண்ணம் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், மதி விண்மீன்களாலழகாகிய இரவுகடந்து பொழுது விடிந்தது. சிறிதும் இளகுதலில்லாமல் பாவமே குடிகொண்ட நெஞ்சையுடைய கைகேயி கடுஞ்சினங்கொண்டு சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கி, மன்னவா மன்னரோ! பரவிய விஷம்போலவும், பெரும்பிணிபோலவும், என் உள்ளத்தை வருத்தும்படி யுரைக்கின்றீர்; விரைவில் ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்து வரச்செய்து, காடுசெல்லக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிடும், என் பிள்ளைக்குப் பட்டங்கட்டிவிடும், என்னைப் பகையற்றவளாகச்செய்து, வாய்மையைப் பாதுகாத்துப் பின்பு மகிழ்வுறக்கடவீர் என்று சொல்லினள். அத்

தீயசொல்லைக்கேட்டுக் கசையினலடிக்கப்பட்ட சிறந்த பரிமாபோல் மேன்மேலும் துயர் தூண்டப்பட்டவராகிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, கைகேயியை நோக்கி, அடி பெண்களில் தீயாளே! நான் அறமென்னும் வலைக்குள்ளகப்பட்டுக் கட்டுண்டேன்; என்னுணர்வும் என்னினறும் குடிபோயினது; அறமுறை தவறாதவனும், என்னருமபெருந் திருமகனுமாகிய ஸ்ரீராமன் திருமுகமண்டலத்தைக் காணவிரும்புகின்றேன்; என்றிவ்வகை யாக உரைசெய்கையில், பொழுதுவிடிந்து வெய்யோன் முதயாசல சிகரஞ்சேர்ந் தொளிசெய்ய, நல்ல முகூர்த்தத்தில் நல்ல நக்ஷத்திரத்தில் வசிஷ்டமஹாமுனிவர் தம்மாணாக்கரோடு அபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களை எடுப்பித்துக்கொண்டு வழியெங்கும் பனிநீர் தெளித்து விளக்கிப் பதாகைகட்டி, மகரதோரணங்கள் நாட்டி, மலர்கள் தூவிப் பூமாலைகள் தொங்கவிட்டு, சிங்காரிக்கப்பட்டு பெருமகிழ்வுகொண்ட மக்கள் நிரை நிரையாய் நிறையப்பெற்றுப் பற்பல பண்டங்கள் நிரம்பிய கடைத்தெருக்களோடு கூடியதாகி, சந்தனப் புகைகளும், அகிற்புகைகளும் கமழச்செய்து, எங்கும் பெருமகிழ்வுகொண்டாடுகின்ற அத்திருவயோத்திமாநகரைக் கடாட்சித்துக்கொண்டு; அமராவதிநடுவில் விளங்குகின்ற தேவேந்திரனரண்மனைபோலச் சிறந்து, பொருள்கள் நிறைந்தும், பற்பல பறவைகளுடன் கூடியும், நாட்டார் நகரத்தார்களாலும், வேதவேதாந்தங்களறிந்து உயர்ந்த வேதியர்களாலும் நிறைந்த சக்கரவர்த்தியாரது அந்தப்புரத்தினுட்புக்கு, அங்குச்செல்லுகின்ற சுமந்திரனென்னுஞ் சாரதியைக் கண்டழைத்துத் தோப்பாக்கரே! நீர் விரைவாக வேந்தர்பெருமானிடஞ்சென்று, யாம் இங்கு வந்திருக்கின்றோமெனவும், நாற்றிசைகளிலுமுள்ள கடலினின்றும், கங்கைமுதலிய மஹாநதிகளினின்றும், பொற்குடங்களில் தீர்த்தங்கள் நிறைத்துக்கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டன. அதத்திக்கட்டையாற்செய்த பத்திரபீடமும், அபிஷேகத்தின்பொருட்டு அமைப்பிக்கப்பட்டது; நவதானியங்களின் விதைகளும், நவரத்தினங்களும், கந்தபுஷ்பங்களும், தேன், தயிர், நெய், பொரி, பால், தருப்பைகளும், அமைப்பிக்கப்பட்டன. எட்டுக் கன்னிப்பெண்களும், மதத்மாதங்கமும், நாலு குதிரைகள் கட்டி, அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட தேரும், வாள் கோதண்டம் கணைகளும், காவுகாரர் சுவுஞ் சிவிகையும், முழுமதிபோன்ற குடையும், வெண்மைபொருந்திய சாமரைகளும், தங்கக்கிண்ணியும், தங்கச்சங்கிலி பூட்டி வெளுத்துயர்ந்த காளையும், நான்கு கோரைப்பற்களுடைய சிங்கமும், சிறந்த பரிமாவும், சிங்காசனமும், புலித்தோலும், எரிகின்ற அக்கினியும், எல்லாவாத்தியங்களும், அலங்காரஞ்செய்துகொண்ட பொதுமடந்தையரும், ஆசிரியர்களும், வேதியர்களும், தேனுக்களும், அறம் விளைக்கத்தக்க மற்றுள்ள விலங்கு பறவைகளும், நாட்டார் நகரத்தார்களும், மற்றுமுள்ள பலவகை வருணத்தார்களும், ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தின்பொருட்டுக் களிப்புடன் சித்தமாயிருக்கின்றனர்கள் எனவும், நாற்றிசை வெற்றி

மன்னர்களும், காத்திருக்கின்றனர்களெனவும், சக்கரவர்த்தியார்க்குத் தெரிவித்து, அவரைக் கடுகச்செய்து அழைத்துவருவீராக; ஸ்ரீராமன் நல்லகாலந்தப்பாமல் அபிஷேகங்கொண்டு இராசரியபரிபாலனஞ்செய்யக்கடவனென்று கட்டளையிட்டனர். சுமந்திரரும் வசிஷ்டமஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு, சக்கரவர்த்தியாரைத் துதிசெய்துகொண்டே அரசர்பிரா னிருக்குமிடஞ் செல்லுகையில், வாயில்காப்பவர் இவரைக்கண்டு, சக்கரவர்த்தியார்க்கு இவர் மிகவேண்டியவரெனத் தடைசெய்யா திருந்தமையால், இவர் வேந்தர் வேந்தனருகிற்சென்று, சக்கரவர்த்தியினது மனக்கவலையை உணராமையால், வழக்கப்படித் தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கி, சூரியனுதயமாகுங்காலையில், (பூர்ணசந்திரனுதிக்கையில்) பெருங்கடல் மகிழ்ந்து பெருகுவதுபோல அன்புடையராகித் தேவரும் எங்களை மகிழ்விக்கக்கடவீர். இக்காலையில் மாதலி தேவேந்திரனைத் துதிசெய்தனன். வாஸவனும், எல்லாத் தானவகணங்களையும் வென்று, ஜயங்கொண்டனன். அவ்வண்ணம் யானும் தேவரைத் துதித்து எழுப்புகின்றேன், வேதங்களும், வேதாங்கங்களும், சுயம்புவாகிய பிரமதேவனை எழுப்புவதுபோல யானும் தேவரை எழுப்புகின்றேன்; சூரியன் சந்திரனுடன்கூடி, இந்நிலத்தை இப்பொழுது எழுப்புவதுபோல யானும் தேவரை எழுப்புகின்றேன்; அளவிலாப் பெருஞ்செல்வராகிய தேவர் துயிலுணர்ந்து அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, மேருவினின்றெழுந்த செங்கதிரவனைப்போல ஒளிபெற்றுலாவக்கடவீர். செங்கதிர் வெண்கதிர்களும், சிவவைசிரவணர்களும், அக்கினி வருணர்களும், இந்திரோபேந்திரர்களும், தேவருக்கு வெற்றிதந்தளிக்கக்கடவர்கள் ராஜசார்த்தூலரே! பொழுது இனிதாக விடிந்தது; தேவர் கட்டளையின்படி செய்யத்தக்க செயல்களுஞ் செய்யப்பட்டன. ஆதலின் தேவர் துயிலுணர்ந்து கண்விழித்து மேற்செய்யத்தக்க செயல்களைச் செய்யக்கடவீர். ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக்குரியன ஆயத்தமாயின; வசிஷ்டபகவானும், நாட்டார், நகரத்தார், வேதியர் மாணக்கர்களுடன் சித்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். ஆதலின், தேவர் ஸ்ரீகோதண்டராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி கட்டளையிடக்கடவீர். மேய்ப்பவனில்லாது திரிகின்ற பசுக்கள்போலவும், சேனைத்தலைவனில்லாத படைகள்போலவும், சந்திரனீங்கிய இராத்திரிபோலவும், ரிஷபமில்லாத ஆனிரைபோலவும், அரசனில்லாத தேசம் விளங்காதன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் இனிமையாகத் துதிசெய்கையில், தசரதசக்கரவர்த்தியார் இன்புறாது, துன்பம் மிகுதியுமடைந்து, துயிலற்றமையினாலும், சோகத்தினாலும், கண்கள் சிவந்து சூதனை நோக்கிச் சுமந்திரா! இம்மொழிகளினால், என் மார்பை ஏனறுக்கின்றனையென்று தீரமாக உரைசெய்கையில், தேர்ப்பாகர் அம்மொழியைக்கேட்டு, அரசர்பிரான் வருந்தியிருப்பதையுங் கண்ணுற்று, என்னகாரணமோ? என்றையமுற்றுக் கைகுவித்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுச் சென்றனர். அப்பொழுது

சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீபரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை அழைத்துவரச் சுமந்திரருக்குக் கட்டளையிடவேண்டுமெனக் கருதினாராயினும், துன்பமிகுதியினால், வாய்திறந்து பேசத்திறமையற்றுக் கிடக்கின்றமையையறிந்த கைகேயி அவரது கருத்தையறிந்து, 'சுமந்திரரை யழைத்துச், சுமந்திரரே ! அரசர்பெருமான் இராமுழுதும் துயிலின்றி, ஸ்ரீராமனையே நினைந்து கொண்டிருந்தமையால், இப்பொழுது துயில்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆதலின் நீர் விரைந்து சென்று, ஸ்ரீராமனை இங்கழைத்துவரக்கடவீர் உமக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது; இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் யோசனைசெய்ய வேண்டுவதில்லை யென்று கட்டளையிட்டனள். சுமந்திரர் அம்மொழியைக் கேட்டுக் கைகேயியின் கருத்தைத் அறியாமையினால், ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்விப்பதற்கே அழைத்துவரச் சொல்லினளென்றெண்ணி, உள்ளமகிழ்ந்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்டு களிக்க வேண்டுமென்று விரைந்து, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைக்கண்டு களிப்புற வேண்டுமென்று அவாவுற்றுக் கோட்டைவாயில் முதல் எங்கும் அடர்ந்து நிறைந்துள்ள, நாட்டார், நகரத்தார், சுற்றத்தார், வேதியர், வேந்தர், சூத மாகதவந்தியர், நடநாதகக்காயகர்கள், சேடர், சேடர், விதூஷகர்கள் முதலிய பற்பல சாதியோரையும், சதுரங்க சேனைகளையும் கண்டனர்

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது சருக்கம்.

சுமந்திரர் ஸ்ரீராமபிரானை எழுந்தருளச் செய்துகொண்டு

வரச்சென்றது.

அந்தணர்களும் இரவைப்போக்கித் துயிலுணர்ந்து செய்கடன்களை முடித்து வசிஷ்டர் முதலிய புரோகிதர்களுடன் கூடிச் சபாமண்டபஞ் சேர்ந்து, அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், நகரத்தலைவர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரான பட்டாபிஷேகங்கண்டருளும் வைபவங்களைக் கண்ணுறும்படி பெருமகிழ்வுகொண்டு இரவி தூயனாக உதயமாகி ஒளிர்கையில் பூசநட்சத்திரத்தில் கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக் குரியனவாகிய தங்கத்தாற் செய்த பூரணகும்பங்களும், சிங்காரிக்கப்பட்ட மங்களாஸனமும், சிறந்த புலித்தோல் தைத்தழகாகிய தேரும், கங்காயமுனா சங்கமத்தினின்று மழைப்பித்த தீர்த்தமும், மற்றுள்ள பாவனமாகிய வாபிகூப தடாகங்களினின்றும் நாற்கடல்களினின்று மழைப்பித்த தீர்த்தங்களால் நிரப்ப

பட்டுக் கமலம், காந்தள், குவளைகளுடன்கூடி நறுமணம் வீசுகின்ற பொற்குடங்களும், தேன், தயிர், நெய், பொரி, தருப்பை, மலர், பால்களும், வேசிகளும், தர்த்திகளும், சந்திரகிரணங்கள்போல வெளுத்துத்திரண்டு நீண்ட வெண்சாமரைகளும், முழுமதிபோன்ற வெண்குடையும், வெண்மைநிறமுள்ள கொழுத்தகாளையும், வெள்ளைக்குதிரையும், பட்டத்துக்குரிய சிறந்த மத்தமாதங்கமும் பலவகை யணிகளணிந்துலாவுகின்ற கன்னிகைகன்னியர்களும், பலவகை வாத்தியங்களும், வந்திமாகதர்களும் மற்றும் மனுகுலத்திற் பிறந்தோர்க்குச் செய்யும் முறைப்படிக் கட்டளையிட்டுச் சித்தஞ்செய்துகொண்டு சக்கரவர்த்தியார் பொழுதுவிடிந்துந் துயிலெழவில்லையே? சூரியோதயமாகியும் மஹாராஜதிலகரே! திருவபிஷேகத்துக்குரியன யாவுஞ் சித்தமாயினவே? இச்செய்தியை வேந்தர் பெருமானுக் கறிவிக்கத் தக்கவன், யாவனுங் கட்புலனாகிலனேயென எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், சுமந்திரர் அங்கெய்தி, அங்குள்ள வேந்தர்களை நோக்கி, யான் அரசர் தலைவன கட்டளையின்படி ஸ்ரீராமபிரானை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவதற்காக, யான் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றேன்; நீங்கள் புரவலர்பிரானுக்கும், ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கும் மிகுதியும் இஷ்டமுள்ளவர்களாதலின், உங்களுக்கு யான இப்பொழுது செய்யவேண்டுவதென்ன வெனவினவ? அவ்வேந்தர்களும் சூதனைநோக்கிச் சுமந்திரரே! முன்பு மஹாராஜனை எழுப்பி யாங்கள் காத்திருப்பதைத் தெரிவித்துப் பின்பு சக்கரவர்த்தியார் கட்டளையின்படி செய்வீராகவென மொழிந்தனர்கள். சுமந்திரர் அதுகேட்டு அதுவே ஒக்குமென அவர்கள் சொல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அந்தப்புர வாயலில் சேர்ந்து அதனுட்புகுந்து புரவலர் பெருமான படுத்திருக்கு மிடத்தருகில் திரைக்குவெளியேநின்று பூமண்டலா கண்டலர் குலத்தைப்புகழ்ந்து பார்த்திவேந்திரனையுந் துதிசெய்து, சோமசூரிய சிவகுபேர வருண வைசுவான ரேந்திரோ பேந்திரர்கள் தேவருக்கு நன்மையாக்கக் கடவர்களென; ஆசீர்வாதஞ்செய்து, மேலும் அவனி மன்னரைக்குறித்து ராஜராஜேந்திரா! பொழுது விடிந்தது; தேவரீருடைய கட்டளைப்படி யாவுஞ் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன. ஆதலின், தேவர் எழுந்து மேலே செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்யக்கடவீர்; அந்தணர்களும், படைத்தலைவர்களும், நாட்டார் நகரத்தார்களும், நாற்றிசைவேந்தர்களும், வந்து காத்திருக்கின்றனர்கள், எனறிவ்வண்ணம் புகழ்ந்துரைத்தனர். வெற்றித்தார மன்னர் கோமானும் துயிலுணர்ந்து சுமந்திரனை நோக்கிச் சுமந்திரா! ஸ்ரீராமசந்திரனை அழைத்துவாருமென்று இக்கைகேயிகட்டளையிட்டனளன்றோ? அது என் கட்டளையென்று தெரியுமன்றோ? அந்த என கட்டளையைச் செய்யாது மீளவும் இங்கு வந்து நிற்பதற்குக் காரணம் யாது? யான் துயில் கொண்டவனல்லேன கண்விழித்தே யிருக்கின்றேன். நீ பொருக்கெனச் சென்று, என் அருமைத்திருமகனை இங்கழைத்துவரக் கடவீரென்று மறுபடியும் ஆஜ்ஞை

செய்து அனுப்பினார் தேர்வலவரும் அவ்வாணையைத் தலைமேல் தாங்கித் திருவபிஷேகத்தின்பொருட்டே ஸ்ரீபரந்தாமனாகிய ஸ்ரீராமபிரானை அழைப்பிக்கின்றார், மஹாராஜனெனக்கருதித் தம்மையறியாத களிப்புக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு அரசர் மறுகிலுள்ள விநோதங்களையும், மஹாஜனங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தவராய், ஸ்ரீராமபத்திரன் திருக்கலியாண குணங்களையே யாவருமெடுத்துப் புகழுவதைச் செவியுற்றும், இந்திரன் அரண்மனைபோல அழகாகியும், கைலைமலையின் நுனிபோல வெளுத்துயர்ந்த பெருங்கவாடம் நாட்டியும், பல திண்ணைகளினால் விளங்கிப் பொன்னஞ் சிகரங்கள் கட்டிப் *பொன்னம்பாவைகளை அமைத்துச் செய்த முனையுடையதாயும், நவமணிகளிழைத்துப் பவளக்கொடிகளினாலியற்றிய தோரணங்களாபூட்டப்பட்டு, மாரிகாலமேகம்போலவெளுத்து, மேருகிரியின் குகைபோல எங்கும் பொன்மணிகணங்கள் நிறைந்து விசாலமாயும், நவமணி மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், முத்துகளால் பரப்பப்பட்டும், சந்தன அகிற்கட்டைத் தூபங்கள் கமழ்ந்தும், தராதரமென்னுஞ் சந்தன மலையின் சிகரம்போல எங்குஞ் சந்தனச் சாந்தின் வாசனை சூழ்ந்தும், வெண்ணாரை மயில் முதலிய பறவைகளின் ஒலி பரவியும், உயிருள்ளனபோலச் செய்வித்த செந்நாய் முதலிய பதுமைகளால் நிறைந்தும், காண்போர்களுடைய மனத்தோடு கண்களையும் தன்னுள் கவர்ந்து கொண்டும், குபேரன்மாளிகைபோலப் பலவகை நிதிகள் நிறைந்தும், இந்திரன் திருமனைபோலச் சகலபோகங்களும் பொருந்தியும், நாநாவித மிருகபக்ஷி நிறைவுள்ளதாகியும், வச்சிரபதுமராகாதி மணிகளின்ஒளியினால், சந்திர சூரியர்களைப்போல இலங்கியும், ஸ்ரீராமபிரானை ஏத்திப் பணிகொள்வதன் பொருட்டுக் கைகூப்பி நிற்கின்ற மக்களாலும், ஸ்ரீராமபிரானைக் காண்பதற்காகக் காணிக்கை கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நாட்டார் நகரத்தார்களாலும், கூன் குறளர் கஞ்சுகமாக்களாலும் சூழ்ந்தும் அழகாய் விளங்காநின்ற சர்வசுவாமியாகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் திருமாளிகையைக் கண்ணுற்றுத் துரங்கங்கட்டிய தேரினீதேறி ஸ்ரீரகுகுலதிலகனைத் திருமுடி சூட்டுதற் பொருட்டு அழைக்கப்போகின்றானென்று பார்ப்போர் மகிழ்ச்சென்று, தேவேந்திரன் மாளிகைபோன்ற அத்திருமாளிகை சேர்ந்து, அங்குள்ள விநோதங்களையும், காத்திருக்கும் மஹாஜனங்களையுங் கண்ணுற்று, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய கதைகளையும், மங்களவாத்திய கோஷங்களையுஞ் செவியுற்று, சதுரங்க சேனைகளையும், சத்துருஞ்சயமென்னும் பட்டத்துக்குரிய யானையையுங்கண்டு களிப்புற்றுப் பெருங்கடலில் மகரமீன் தடையின்றி உட்புகுவதுபோல ஸ்ரீரகுநாயகர் திருமாளிகைக்குள் தடையின்றிப் புகுந்து மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

பதினாறுவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனுரைச் சுமந்திரா அழைத்தது.

சுமந்திரர் ஜனங்கள் நிறைந்த எல்லாவாயில்களையுந்தாண்டி, அந்தப் புரவாயில் சேர்ந்து, அங்கு வில்வாள் கேடயமுதலிய படைகளைக் கைப்பிடித்துச் சிறந்த அணிகளை யணிந்து, ஊக்கத்துடன் காக்கின்ற படர்களும், மூப்பினராய்க் காவித்துணியுடுத்துப் பிரப்பங்கழி பிடித்து நிற்கின்ற கஞ்சுகமாக்களும் தம்மைக்கண்டு விரைவாக வெழுந்து வினயத்துடன் நிற்கக் கண்டு, அவர்களையழைத்து வாயில் காப்பாளர்களே! நீங்கள் ஸ்ரீராமபிரானிடங் கடுகிச்சென்று, சுமந்திரன் வாயிலில் வந்து நிற்கின்றானென்று தெரிவிப்பீர்களாகவென மொழிந்தனர், அவர்களதுகேட்டு விரைந்து சீதாபிராட்டியுடன் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீரகுகுலதிலகரைக் கிட்டிச் சுவாமீ! சுமந்திரா வாயிலில் வந்து நிற்கின்றாரென வுரைசெய்தனர்கள். உடனே ஸ்ரீராமசந்திரரும், இவர் நம தந்தையார்க்கு மிகுதியும் அந்தரங்கரெனக் கருதிக் கௌரவஞ்செய்தழைப்பித்துக் கொண்டனர். சூதரும், அங்கெய்திச் சித்திராசனம்போட்ட பொற்பீடத்தில் எல்லா அணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வைசிரவணனைப்போல விளங்குகின்றவரும், ஏனத்தின் குருதிபோலச் சிவந்த பரிமளசந்தம்பூசி, வெண்சாமரை பிடித்து அருகில் நிற்கின்ற ஸீதாதேவியுடன் சேர்ந்தவருமாயச் சித்திரையெனனும் நாண்மீனோடு கூடிய சந்திரன்போலவும், ஒளியினால் கோடி சூரியர்போலவும் ஒளிசெய்கின்ற ஸ்ரீராமசந்திரர் திருவடித் தாமரைகளிலே தண்டஞ் சமர்ப்பித்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு, விஹாரசயநாஸநாதிகளில் குசலம் வினவி, சக்கரவர்த்தித் திருமகனுரே! கோசலையின் நற்புதல்வரே! தேவருடைய திருத்தகப்பனர் கைகேயி மஹாதேவியுடன் வீற்றிருந்து, தேவரீரைக்கண்டுகேக்க அவாக்கொண்டிருக்கின்றனர்; ஆதலின் காலநீட்டியாமல் எழுந்தருளவீராகவென இனிமையாக விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனுரும் அதனைத் திருச்செவிசாத்தி உள்ளமகிழ்ந்து ஸீதாபிராட்டியாரைக் கடாக்ஷித்து என் பிராணநாயகி! என் திருத்தந்தையாரும், கைகேயியும் கலந்து, எனக் கபிஷேகஞ்செய்வதைப்பற்றி, ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்கள். கைகேயிதேவியும், பர்த்தாவின் திருவுள்ளத்தை உணர்ந்து நடப்பதினாலும், என்மீதுள்ள அன்பினாலும், என்னை அழைத்துவரும்படி சுமந்திரருக்குக் கட்டளைசெய் தனுப்பினள்; வேந்தர்பிரான் எனக்கிப்பொழுது யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பதற்காகவே என்னை விரைவாக அழைப்பிக்கின்றனரெனக் கருதுகின்றேன்; ஆதலின், யானிப்பொழுதே சென்று, தந்தையாரைக்கண்டு சேவித்து வருவேன்; நீ இங்கு தோழி தாதிமார்களுடன் சுகமாக வீற்றிரு

ந்து இன்புறுவாயென்றிவ்வணணம் அருளிச்செய்தனா. சீதாபிராட்டியா ரும் மகிழ்வுகொணடு ஸ்ரீராமபிரான எழுந்தருளுகையில், தாமும் அந்தப் புரத்துவாயிற் வரையில் பின் சென்று, இராஜ சூயயாகஞ் செய்வதற்குரிய சிறந்த அந்தணர்களுடனகூடிய தேசத்தை நான்முகக்கடவுள தேவேந்தி ரனுக் களித்தாப்போல அரசர் பெருமானும் தேவருக்களித்து, இனிது செய்யுக்கடவர். யாகதீக்ஷைபூண்டு விரதந்தரித்து நீராடித் தூயமையராகி, மானுரியுடுத்தக் கலைக்கோட்டைத் திருககரததில் பறறி, வீற்றிருககினற தேவரை அடியாளடைந் தின்புறுவேன்; தேவருககுக கீழத்திசையை வச்சிரபாணியும், தென்திசையை இயமனும, மேற்றிசையை வருணனும், வடதிசையைக் குபேரனும் பாதுகாககக்கடவாகளெனறு, தியானஞ் செயதுகொண்டிருந்தனர் ஸ்ரீகோதணடபாணியும், ஜனக நந்தனுக்கு விடைகொடுத்துளளேபோகவிடுத்துச சுமநதிரருடன தம் திருமாளிகை விட்டுச சிங்கக்குருளை மலைககுகையைவிட்டுப புறபபட்டாறபோலப் புறப படடு வாயிலில் கைகுவித்து வணககத்துடன நிறகினற இளையபெருமா ளையும் கடாக்ஷித்துக்கொணடு, நடுபபிராகாரததில் கூட்டங கூட்டமாக நிற்கின்ற நட்பினாகளுடன கலநதுபேசி, இரவலாகளையும் கணடு, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு இனிமையாகச சமாதானமொழி அருளிசசெயது, வெள்ளியினுற் செய்யப்பட்டுப் புலித்தோல தைத்து, நவமணிமாலைகளினு லலங்காரஞ்செயது, மேகம்போலக் கம்பீரமாயத் தொனியுடையதாகி, தங்கமிழைத்து, விசாலமாய், மினனல் மின்னிறுறபோலக் கணணுறறுப பார்த்தறகரியதாய விளங்குகினற யானைககனறுகள போலப பருத்துவலி யதாயுயர்ந்த குதிரைகள கட்டிய திருத்தோமீது ஏறிச செலலுகின்ற தே வேந்திரன்போலவும், ஆகாயததிலே காசசனை செயகினற நீாகொணடகொ ணடல் போலவும், மஹேநதிரமலை நீஙகி எழுந்த பூரணசநதிரன்போல வும் எழுந்தருளினா இளையபெருமானும அத்திருத்தோமிசையேறிப பினபுறத்தினினறு, ஒரு திருககையினுல் வெணகுடைபிடிதது, மறறொரு திருக்கையினுல் பொற்சாமரை வீசிககொணடு, தமையனைப பாதுகாத் துச் சென்றனர். ஸ்ரீராமபிரான் எழுநதருளுகினருரென மகிழவுகொ ணடு, மக்களெல்லோரும் பேரிரைசசலிட்டுககொணடு பின செல்லுகை யில், பற்பல அணிகளணிந்து அலஙகாரமாயுளள நால்வகைப்படைகளும முன்னும பினனுமாகச் சென்றன. அபபொழுது பலவகைவாத்தியங்க ளின் ஒலிகளும, வந்திமாகதாகள துதிசெயயும ஒலியும், சூராகளுடைய சிங்கநாதங்களும், யானைகள பிளிறலும், குதிரைகளின கனைப்பும், கலந் தெழுந்து ஒலித்தன. நகரிலுள்ள பெண்களெல்லோரும், பெருமகிழவு கொண்டு நீராடி யாடையுடுத் தணிகளணிந்து, மேல் நிலையிலேறிச் சாள ரத்தின் வழியாக ஸ்ரீபரந்தாமனைக்கண்டு உவகைகொண்டு மலர்மழைசொரி ந்து, ஸ்ரீராமபிரான் தங்களைக் கடாட்சித் தருளசெய்ய வேண்டுமென்று வந் தனஞ்செய்து, கோசலை திருக்குமாரரே! தேவருடைய பெற்றதாயாகிய

கோஸலை அபிஷேகங்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற தேவனைக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சி யுறப்போகின்றனளென்று துதித்து, சீதாபிராட்டியின பாக்கியமே பாக்கியம், அவள காமகோடி சுந்தரரான இந்த ஸ்ரீராமசந்திரனைக் கணவராகப் பெற்றனளனறோ ? நம்முள எவளும அப்பாக்கியம பெறவில்லையே; ஆதலின் இவள முற்பிறப்பில்சிறந்ததவஞ்செய்தவளா யிருத்தல்வேண்டும்; அவவருந்தவம் செய்தமையினலன்றோ ? உரோகிணி சந்திரனைச் சேர்ந்தது போல இவளும, ஸ்ரீராமசந்திரனைச் சேர்ந்தனளென்று சீதாபிராட்டியையும புகழ்ந்தனர்கள. ஸ்ரீரகுகுலநந்தனரும், இம்மடந்தையர்களது இனியமொழிகளைத் திருச்செவிசாத்திச் சென்றனர். இந்த ஸ்ரீராமபிரான தந்தையின அருளுபபாட்டால் அபிஷேகங்கொண்டு, நம்மெல்லோரையும பாதுகாத்தருளப்போகின்றனர். நமக்கிதனினும் மகிழவுயாதுளது?—

లాభో జనస్యాస్య యదేష సర్వం ప్రపత్స్యతే రాష్ట్రమిదం చిరాయ
నహ్యప్రియం కించన జాతు కశ్చిత్ పశ్యేన్న దుఃఖం మనుజాధిపేస్మిన్

லாபோஜநஸயாஸயயதேஷஸாவம் பரபதஸயதேராஷடரமிதமசிராய
நஹ்யப்ரியமகிஞ்சநஜாதுகசசித பசயேநநதுஃகமமனுஜாதிபேஸமின.

இந்தச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனர் நெடுநாளைக் கிந்த ராஜ்ஜியத்தை யுவராஜனுகி யடையப்போகின்றனனெனபதே நமமெல்லோர்க்குஞ் சிறந்த பயனனறோ ? இமமஹாபுருஷர் மஹாராஜனுயிருக்கையில், இவ்வுலகில் ஒருவரும துனபத்தையாயினும், வெறுப்பையாயினும நுகரமாட்டாரனறோ? என்று மஹாஜனங்கள செய்யும் துதியையுங் கேட்டு மகிழ்ந்து, கர்ஜ்ஜனை செய்கின்ற சதுரங்கசேனைகள் சூழவெழுந்தருளி, சூத மாகதவந்திவாதக காயகர்களாலும புகழப்பட்டு, ரதகஜதுரகங்களாலும், மஹாஜனங்களாலும் நெருக்கமாய், நவரத்தினங்களினுலும், பற்பல சிறந்த பண்டங்களினுலும் நிறைந்து விளங்குகின்ற பெரிய ராஜமார்க்கத்தைக கடைக்கணித்துக் களிப்புக் கொண்டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினுறுவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பதினேழாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தம் தகப்பனுரிடத் தெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனரும், பெருமகிழ்வெய்திய சுற்றத்தாரால் சூழப்பட்டவராகி, சிறந்த அகிற்புகை கமழ்வித்து, உயர்ந்த பதாகைகள காட்டி, நாநாஜனங்கள் நிறைந்து, கூதிர்ப்பருவத்தில் விளங்கு

கின்ற வெண்முகில்களினின்றையோவென ஐயமுறத்தக்க வெள்ளை மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாகி, சிறந்த சந்தன அகலின கந்தங்களினாலும், வெண்பட்டுப் பீதாம்பரங்களினாலும், வாயில்கடோறும் குவித்திருக்கின்ற ரத்தினங்களினாலும், சிறந்த படிகங்களினாலும் வேறுவேறாக நிறைந்தும், பலவகைப் பண்டங்களினாலும், பக்ஷ்ய போஜ்ஜியங்களினாலும், தயிர், அக்ஷதை, ஹவிசு, பொரி, தூபம், அகில் சந்தனங்களினாலும், பலவகை மலர் மாலைகளினாலும், எஞ்ஞான்றும் மணமவீசுகின்ற நாற்சந்தியுடையதாய் விளங்குகின்ற ராஜமார்க்கத்திற்சென்று, அன்பர்கள் செய்யும் ஆசீர்வாதங்களையுந் திருவுளத்துக்கொண்டு, அவ்விரவாகளுககுத் தககவாறு வழிபாடுசெய்து, பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹாதிகள் செய்த முறைமையைச் சிறிதுந் தவறாது யுவராஜனாகி, எங்களைப் பாதுகாத் தருளவீர் இனி போகங்களினாலும், ஜப்தப ஹோமாதிகளினாலும் பயனேது மிலது; ஸ்ரீரகுநாயகர் திருவபிஷேகங்கொண்டு எழுந்தருளுகையில், கண்குளிரக்கண்டு பேரானந்த மெய்துவோமன்றோ ? ஸ்ரீராமபிரான திருவபிஷேகங்கொண்டு நமககரசனாவதினும வேறு விருப்புள தொன்றுமிலலை, என்றிவவகை மாந்தாகள் கூறும் மொழிகளைக்கேட்டுந் திரோதாதத கம்பீரத் திருககலியாண குணமுடையவ ராதலால் சிறிதும் உள்ளம வேறுபடவில்லாமல், விருப்பும வெறுப்புங்கொள்ளா தெழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமசந்திரருடைய வடிவழகிலீடுபடடோருள், ஒருவனாகிலும, ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியினின்றுதன கண்களிரண்டையும், இழுத்துத் தனவசமாககிககொள்ளத் திறனுடையவனாயினானல்லன்.—

యశ్చ రామం న పశ్యేత్తు యం చ రామో న పశ్యతి
నిందితస్సర్వలోకేషు స్వాత్మాప్యేనం విగర్హతే

யச்சராமம்நபசயேதது யஞ்சராமோநபச்யதி
நிந்திதஸ்ஸவலோகேஷு ஸ்வாதமாபயேநம்விகாஹதே.

யாவனொருவன ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரககண்டுகொண்டிலனோ ? யாவனொருவனை ஸ்ரீராமபிரான கடாக்ஷித் தருளசெய்திலனோ ? அவவிருவரும, இவர்கள் கொடியபாவிகள; இவர்கள முயற்சியில்லாதிருக்கையிலும், ஸ்ரீராமபிரான தாமே எழுந்தருளிச் சேவைசாதித்தும, அவர் தம்மைக் கடாக்ஷிக்குமாறு தாமவந்து சேவித்திலரன்றோ வென உலகத்தாரால் பழிக்கபபடடவாகளாவது மன்றி, ஸ்ரீராமபிரானை நாம சேவிககாமல், உலகநிந்தைக்குமாளாகி, இகமுங்கெட்டு நற்பேறு மிழந்தோம; அந்தோவென்று தம்மைத் தாமே இகழ்ந்துகொளவார்கள். சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் ? அந்தணா, அரசர், வைசியர், சூத்திரர், இந்நால்வரிடத்தும், அவரவாகளுக்குத் தக்கவாறு கருணைசெய்கின்றாரன்றோ ? அதுபற்றியும, யாவரும் இவரிடத் தனபுகூர்ந்திருக்கின்றனாகள். ஸ்ரீசீதாபிராமரும் நாற்சந்தி தேவாலயம், நற்சந்திகளி

லுள்ள அரசமரமுள்ள பூமி; பெரியோர்கள் வீற்றிருக்கும் சபை இவைகளை யெல்லாம் வலமாக வெழுந்தருளி, வெண்முகில்களினிரைபோலவும், கைலைமலையின் சிகரங்களபோலவும், திவ்யவிமானங்களபோலவும், வெளுத் துயர்ந்த மணிமாடங்கள் சூழ்ந்து, தேவேந்திரன மாளிகைபோன்ற தமது தந்தையாருடைய திருமாளிகையைக்கண்டு, ரணதீரபடர்களால் காக்கப் பட்ட மூன்றுகோட்டை வாயில்களைக் கடந்து, திருத்தேரினினறு இறங்கி, மற்றிரண்டு கோட்டைவாயில்களையுந் தம திருவடிச் சமபந்தத்தால் பரி சுத்தஞ்செய்து, தமமுடன தொடர்ந்துவந்த மக்களெல்லோரையும் நிறுத்தி விட்டு, அந்தப்புரத்துக்குள எழுந்தருளித் தம் தாதையருகிற் சென்றருளி னர். வெளியே நினற ஜனங்களும் பெருமகிழவுகொண்டு, சந்திரனுதய மாயினபொழுது, பொங்கியெழுந்த பெருங்கடல் அவன் மறையுங்கால், மீளவும அவனுதிப்பதையே கோருவதுபோல, ஸ்ரீராமசந்திரர் எப்பொழுது வெளியே எழுந்தருளுவரெனப் பெருவேட்கையோடு காத்திருந்தனர்கள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

(* யசசவெனனும் சுலோகததின பதசாரம்)

ஸ்ரீராமசநதிரருடைய திருமேனியி லீடுபடடோா ஆனநதககடலில் மூழகிப பரவசமாவது வியப்பனறெனபதை, இவா பரபரஹ்மமெனறும், இவனாத தரிசிததுத தன்னியராகீதாா பழிப்படைவாரென்றும், வயதிரேகமுனாதது உறுதிசெய் கினறனா. "யசச" எனனுஞ் சுலோகததிலுல, வலுவில்வநது வாய்தத பேரினபததை யிழநத பாவியின் பெயரைக் கூறினும், பாவமணுகுமெனறு குறித்துக் கூருது, (யஃ+யம்) என்று பொதுபபடக் கூறினா. (யசச+யஞச) எனனும இரண்டு சகாரங் களும, (காகாக்ஷி) நியாயததால் இருபுறமும் சேருகினறன. அதனுல், (யச்ச) எனவும், (ராமஞ்ச) எனவும, (யஞ்ச) எனவும், (ராமச்ச) எனவும், சோககபபடுகின்றன. (யச்ச) ஸ்ரீசக்கரவாத்தித திருமகனைககண்டு, களிபபுறததக்க கோசலநாட்டில் மொண்டி மூடங் குருடன இவர்களன்றித திறலுங் கட்புலனுமுடைய ஆணாயினும், பெண்ணாயி னும், அலியாயினும், பசுபக்ஷி முதலிய ஜநதுக்களாயினும், (ராமஞச+யதாயதாஹிதா மஸ்யக்லா நிர்பபவதி பாரத+அப்யுததான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாமயஹம்) எனவும், (பரிதராணய ஸாதுநாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம், தாமஸம் ஸ்தாபநார்த் தாய சீர்த்தாய ஸமபவாமியுகேயுகே) எனவும், ஸ்ரீமநநாராயணன தானே அருளிச செய்தபடி யோகிகளும் காண அரியனாயினும, சேதனர்கள் தன்னைத தரிசித்துப் பேறு பெறக்கடவர்களென அருள்செயது ஆநருஷங்கிகமாகத் துஷ்ட நிக்கிரஹஞ் செயது, அதருமவழியடைத்துத் தருமத்தை நிலைககசசெய்து முககியமாக பக்த ஜனங்களைக் காத்தருள்வதன்பொருட்டே (ரமந்தே யோகிநோநநதே ஸத்யாநநதே சிதாத்மநி+இதிராமபதே நாஸௌபரம் ப்ருஹ்மாபிதீயதே) என்கிறபடி தன் பரத்து வந் தோற்றுமாறு அவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீராமபிரானையும்,—ராமஞ்ச (ரூபௌ தார்யகுணைஃபும்ஸாந் த்ருஷ்டிசித்தா பஹாரிணம்) என்றும், (சந்த்ரகாந்தாநநம்ராம மதீவப்ரியதர்சனம்) என்றும், (ஸ்ரீயோசமனலாமர்த்யாத் ஸௌந்தர்யகுண கௌர

வாத - ஸ்ரீராம இதிநாமேதம அஸயவிஷ்ணோ: பராகிரதிதம்) என்றும், (கந்தர்ப்ப கோடிலாவணயஃ) என்றும் சொல்லுகிறபடி நித்திய நிரவத்திய நிரதிசய நிருபம ஸௌந்தர்யமுடைய ஸ்ரீ ராமபிரானையும், (ராமஞ்ச + ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸய) என்றும் (அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோததாம்யேதத்வரு்தமமம) என்றும், (அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மேசவக்ஷயேகதாசன) என்றும், (தத்யாகந பரதிகருஹ்ணீயாத) என்றும் சொல்லுகிறபடி பிரதிபலனை சிறிதும் கோராது, பக்தஜன பரிபாலனத்தில் தீக்ஷை கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானையும், (ராமஞ்ச) சீதாதேவியையாயினும், (நபச்யேத்து) ராமபிரானே ஸ்ரீபரதெய்வமென றுணராவிடினும், பசுபக்ஷிகள்போல வாவது காணவிரும்புதற்குரிய உருவமென்று கண்டிகந்திலரோ? கற்கண்டென றுணரா துண்பவர்க்குங் கற்கண்டு தித்திக்குமென்றிக கைக்கதிறே, (நபச்யேதது) ஒருகாலுங் கண்டேயிலரோ? (நபச்யேதது) குருடராயினும், கனவிலுங்கண்டே யிலரோ? (நபச்யேதது + நபச்யேச்ச) கேட்டிமிலரோ? நினைத்து மிலரோ? தியா னஞ் செய்தமிலரோ? (யஞ்ச) குருடு செவிடு ஊன முடமாயினும், ஸ்ரீராமபிரான தானே வெளியே எழுந்தருளுங்கால் அவர் கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரமாகாமல் திவா பீதம்போல அகத்துளிருந்த யாவனொருவனையும், (ராமச்ச) பக்தபரிபாலனத்தின் பொருட்டே அவதாரஞ்செய்து (நஸ்மரதயபகாராணாம் சதமபயாதமவதத்யா - கதஞ் சிதுபகாரோண கருதேனைகேநதுஷ்யதி) என்கிறபடி சேதனர் செய்யும் பலகோடிக் கொடிய அபராதங்களையும் திருவுளத்திற்கொள்ளாது, அவர்கள் அபுத்தி பூர்வமா யாவது செய்யுஞ் சிறிய உபகாரத்தையே நன்குமதித்தருள்புரியும் பேரருளாளனாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் (நபச்யதி) கடாக்ஷிக்கவில்லையோ, (ஸ:) பெரும புகலவொண்ணாத அப்பெரும் பாவிகளாகிய அவ்விருவரும் (லோகே) இவ்வுலகினில் (லோகே) மஹாஜன கோஷ்டியில் (நிந்தித:) நிந்தை செய்யப்பட்டவர்களாகி (வஸேத) இருப்பார்கள். (ஏனம) இவர்களை, (ஸ்வாத்மாபி) தானும், (ஸ்வாத்மாபி) தனக்கும், அந்தர்யாமி யாகிப பொதுவாயுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனும், (விகர்ஹதே) மிகவும் இகழ்ச்சியைத்துவர், இவ்விகழ்வுக்கு முடிவில்லையென்பது தோற்றக்கவி (விகர்ஹதே) என்று நிகழ்காலமாக அருளிச்செய்தனர். இதுகாறும், அன்புள்ளராயிருந்து இப்பொழுது மாத்திரம் கெடுமதி கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்டு களிக்காமலும், ஸ்ரீராமபிரானால் பேரன்புகந்து கடா க்ஷிக்கப்படாமலு மிருந்த மந்தரை கைகேயி இருவரும், நீங்கா நிந்தைக் காளாயி னார்களன்றோ? ஒருகாலும் காணாதாரும், கடாக்ஷிக்கப்படாதாரும், நிந்தைக்குள் ளாவாரென்ப தில்லையுள்ளதோ? கற்கண்டுதின்னக் கூலிகொடுக்கவேண்டுமோ? வது வில் நிலவி மகிழ்விக்கின்ற நிலவினை மடையரும ஆடையினால் மறைத்துக்கொள்வார் களோ? ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியழகில் ஈடுபட்டோரெல்லோரும் பரவச மாயினரென்பது வியப்பில்லதென உறுதிசெய்யப்பட்டது.—

பதினெட்டாவது சருக்கம்

கைகேயி ஸ்ரீராமபிரானை வநத்துக்கேகக் கட்டளையிட்டது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமச்சந்திரர் தம திருத்தகப்பனாருகிறசென்று முன்பு இருந்ததைக்கும், பின்பு கைகேயிக்கும தண்டம்சமர்ப்பித்துச் சக்கரவர்த் தியார் கடுந்துயரங்கொண்டவரா யிருப்பதைக்கண்டு, இதற்குக் காரணம்

யாதோவெனச் சிந்தைசெய்துகொண் டிருக்கையில், அரசர்பெருமானும்
ஸ்ரீராமாவென றழைத்துச் சோகமதிகரித்துக் கண்ணீர் ததும்பி நின்றமை
யால், மேலே செய்திசொல்வதற்கும் பார்ப்பதற்கும் திறமையற்று நிற்கை
யில், ஸ்ரீராமபிரான இஃதென்னவென அரவையடியினுல் மிதித்தவனபோல
அச்சமடைந்து, புலன்களின் திறமைகுலைந்து, சோகஸந்தாபத்தாபத்தால்
வருந்தி நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து மனஞ்சுழன்று ஒருவராலுங்கலக்கவொண்ணு
அலைகடல் கலக்கமுற்றதுபோலவும், கிரகணத்தை யடைந்த கதிரவன்போல
வும, பொய்ம்மொழியுரைத்த முனிவனபோலவும் துயரங்கொண்டு கலங்கி
யிருக்கின்ற மன்னர் பெருமானைக்கண்டு, பருவகாலத்தில் பனிக்கடல் கலக்க
முறுவதுபோலக் கலங்கி, இதுவரையும் ஒருகாலும என்னைக்கண்டு சக்கர
வர்த்தியார் இவ்வண்ணமிருந்திலரே! சினங்கொண்டிருக்கினும் என்னைக்
கண்டவுடன சினந்தீர்ந்து மகிழ்வரே! இப்பொழுது என்னைக்கண்டு ஆயா
சங்கொள்வதேனோவெனச் சிந்தைசெய்து மிகவருந்தி ஒளியிழந்து கைகே
யிக்கு வந்தனஞ்செய்து தாயாரே! யான அறிவின்மயக்கத்தால் மஹாராஜ
ருக்கு யாதேனும அபராதஞ்செய்திருக்கின்றேனோ? என்தந்தை என்னைக்
கண்டு சினங்கொண்டிருக்கக் காரணம்யாது? அதனை நீர்எனக்கு அருள்செய்
தருளிச் செய்வீர்; யான் ஏதேனும குற்றஞ்செய்திருக்கினும் நீர் இவரைச்
சமாதானஞ் செய்து சீற்றத்தைத் தணித்தருள்வீர்; மஹாராஜா என்னைக்
கண்டு மனம் வருந்தி இனியமொழி ஏன அருளிச்செய்திலர்; ஆதிவியாதிக
ளிவரை யணுகிப் பீடைசெய்யாம லிருக்கின்றனவா? கர்மானுகுணமாகத்
துன்பவின்பங்கள் மாறிமாறி வருமேயன்றி இன்பமே நிலைபெற்றிருப்ப தரு
மையன்றோ? என அருமைத் தம்பியாகிய பரதனுக்காவது, சத்துருக்கனுக்
காவது, என்தாய்களுள யாருக்காவது யாதேனுந் துன்பமநேரிட்டிருக்
கிறதோ?

అతోషయన్మహారాజ మకుర్వన్వా పితుర్వచః
ముహూర్తమపి నేచ్ఛేయం జీవితుం కుపితే నృపే
యతోమూలం నరః పశ్యే త్ప్రాదుర్భావ మిహాత్మనః
కథం తస్మిన్న వర్తేత ప్రత్యక్షే సతి దైవతే

அதோஷயனமஹாராஜ மகுர்வனவாபிதுர்வச:
முஹூர்த்தமபிநேச்சேயம் ஜீவிதுமகுபிதேந்ருபே
யதோமூலம்நர:பச்யேத ப்ராதுர்பாவமிஹாத்மந:
கதம்தஸமிந்நவர்த்தேத ப்ரத்யக்ஷேஸதிதைவதே.

மஹாராஜனை மகிழ்வியாமலும் அவர்கட்டளைப்படி நடவாமலும்,
அவர் சினங்கொண்டிருக்கையில, ஒரு கணப்பொழுதாயினும் யான் உயிர்
வாழ்வதை நன்குமதியேன்; ஒருவன்தான் இவ்வுலகினில பிறப்பதற்கு

முத்தற்காரணம் யாரோ? கட்புலனாகிய பரதெய்வமென்னப்படும் அத்தந தைக்கு நலலறிவும், நன்றியறிதலுமுடையவன ஏன உடபடடு நடவான?, அன்னையாரோ! நீா ஏதாயினும் இவர்மீது சீற்றங்கொண்டு, இவருள்ளம் வருந்துமாறு வனமொழியுரைத்தீரோ? புரவலாபெருமானுக்கு இதுகாறு மிலலாமல இபபொழுது இததனமையதாகிய மனககவலை வாயததறகுக காரணம்யாதோ? அதனை இனனதெனை அருளிசசெயவீரெனப பலமுறை வேணடிககொணடனா.. இவ்வண்ணம கோசலைதிருககுமாரர் அருளிச செயத இனமொழிகளைக கைகேயி செவியேறறு நாணமென்பது சிறிது மிலலாளாயத தன்னலததையே கருதித தீரஙகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானை நோககி, ராமா! மஹாராஜர் சினஙகொணடது மிலா, துனபஞ் சிறிதும் கொண்டது மிலா, இவருளளததில ஓரெண்ணமுளது; உன அசசததா லதனை யருளிசசெயதிலா போலும; மிகப பிரியனாகிய உனனை நோககி, உனககுப பிரியமாகா மொழியுரைகக இவாககு வாயெழுந்திலது, இவா எனககு ஒருகாரியஞ் செயதுகொடுப்பதாய வனுசினங்கூறி யிருககின்ற னர்; அதனை நீ தவறாது செயயவேண்டும், இவா எனககு முனபு வரமளி ததுப் பினபு அதனைசசெயவதறகுப பேதைபபோலத் தவிககின்றார், இவா எனககு வரமளிபபேனென றுறுதிகூறி, ஆறறுநீா வெள்ளததில பெருகிப்போனபின்பு அதறகு அணைகடட முயலவதுபோலத் தடுகக முயலகின்றா, இவ்வுலகில தருமமேமூலமென்பது பெரியோாகளா லறிந திருக்கின்றனரனறோ? இவா உன்பயனைககருதி எனமீது சினங்கொண்டு அவவாயமையைததவற நினைககின்றா. இவர் வாயமைதவறாதவண்ணமை நீ இவரைப பாதுகாககக கடவை, இவர் நினககு நன்மை யுரைசெயினும், தீமையுரைசெயினும், நான வழுவாமல செயவேனென நீ முனபு உறுதி சொலவாயாயின் பினபதனை யானுரைசெயவேன. இவா ஏவியதை நீயய னறறதாகசசெயயாயாயினும், அதனை இவா உரைசெய்யார்; யானேஅதனை மொழிவேன? எனறிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரானிடததும் முன்பு உறுதி மொழிபெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினள. சக்கரவாததிததிரு க்குமாரர் அம்மொழியைத திருசசெவிசாாததி மனம்வருந்திக் கைகேயி யைநோக்கித் தாயரோ! என் தன்மையுணாநத நீரும்என்னைநோககி இவ் வண்ணமமொழிவதுதகுதியறறது; குருவும், தாயரும், மஹாராஜரும, என் நலத்தைநினைபபவருமாகிய இவர்கள் எனனைத தீயிலவிழுவாவது, நஞ சுண்ணவாவது, பெருங்கடலில் மூழ்கவாவது கடடளையிடினும் உடனே தடையினறி அவ்வாறேசெயவேன.

తద్బ్రూహి వచనం దేవి రాజ్ఞో యదభికాంక్షితం
కరిష్యే ప్రతిజానే చ రామో ద్విర్నాభిభాషతే

தத்ப்ரூஹிவசநம்தேவி ராஜ்ஞோயதபிகாங்க்ஷிதம
கரிஷ்யேப்ரதிஜாநேச ராமோத்விர்நாபிபாஷதே.

மஹாராஜருடைய திருவுள்ளம் யாதோ? அதனை நீரே அருளிச்செய்யும்; அதனை யான் அவசியம் செய்வேன்; பிரதிஜ்ஞையும் செய்கின்றேன்; ராமன் முன்சொன்னதைப் பின்சொல்லான். என்றிவ்வகையாகவஞ்சமின்றி யுரைசெய்த் ஸத்தியவாதியாகிய ஸ்ரீராமபிரானைநோக்கி, அடாராமா! முன்பொருகால விண்ணவர்க்கும, அசுரர்க்கும் நடந்த போரில உன்தமப்பனுர் மிகுதியும அடிபட்டு மூர்ச்சையடைந்திருந்த காலையில யான்அவரைப்பாதுகாத்து உபசரித்தேன். அப்பொழுது அவர் மூர்ச்சைதெளிந்து எனமீது மகிழ்ச்சிகொண்டு எனக்கிரண்டு வரமளித்திருந்தனர். இப்பொழுது யான், பரதன் அபிஷேகங்கொள்ள வேண்டுமென்றும், நீ இப்போதே வநத்துக்குச்செல்ல வேண்டுமென்றும், அவ்விரண்டுவரங்களையும் கேட்டேன. ஆதலின் தந்தையையும் சத்தியஸந்தராகச்செய்து, நீயும் ஸத்தியஸந்தனுக எண்ணங்கொள்வாயாயின், என் சொற்படிகேட்டுத் தந்தையார் எனக்கு வரமளித்தபடி நீ பதினுன்குவருடம் வநவாஸஞ்செய்யக கடவை? உன்பொருட்டுச் சித்தஞ்செய்த இந்த வபிஷேகப் பொருள்களைக்கொண்டே பரதன் அபிஷேகம் கொள்ளக்கடவன். நீ இந்த வபிஷேகங்கொள்வதைவிட்டு, மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்துப் பதினுன்குவருடம் வனமேகக்கடவை. சதுரங்க சேனைகளுடன கூடிய பலவகைப்பொருள்கள நிறைந்த இவ்வயோத்தியில பரதன் அரசு செய்யக்கடவன். மஹாராஜர் நின்னிடத்து மிக அன்புடையாராதலின், இச்செய்தியை நினக்கு மொழிவதற்கும், நின்னைப்பார்ப்பதற்கும் அச்சமுற்று வருந்துகின்றனர்; ஸ்ரீராமா! நீ இவ்வண்ணஞ்செய்து தந்தையாரைச் சத்தியத்தினுல நிலைநிறுத்தக்கடவை. என்றிவ்வண்ணம் கைகேயி உளமிசைந்து வன்மொழிகூறினள். சச்சிதானந்த ஸ்வரூபராகிய ஸ்ரீராமபிரான் இவ்வகையாகிய கைகேயியின் வன்மொழிகளைத் திருச்செவி சார்த்தியும் சிறிதும துன்பமுற்றிலர்; மஹானுபாவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியார்மட்டும் புத்திரவியசனத்தால தாபங்கொண்டவராய் மிக வருத்தமெய்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினெட்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியினது சொற்படி வனத்துக்கேக உடன்பட்டுக் கௌசலியா தேவியின்பால் விடைபெற்றுக் கொள்ளச் செல்லுகை.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் இறப்புக்கொப்பாகிய அவ்வன்மொழியைத் திருச்செவிசார்த்தியும், சிறிதேனும் மனக்கவலைகொள்ளாமல் கைகேயியைநோக்கித் தாயரே! உமது கட்டளையின்படி என்பிதாவின் பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ்செய்பவனாகி, சடையையும், மான்தோலையுந்தாங்கி, யான் வனத்துக்குச் செல்கின்றேன்; இவ்விஷயத்தில் நீர் சிறிதும் ஐயமுறற்க; அடியேன் தேவரை வினவவேண்டிய தொன்றுளது; மஹாராஜா என்னைக்கண்டு முன்போல் மகிழ்ச்சிகொண்டு ஏன் வார்த்தையாடிலர்; இதை எனக்குத் தெரிய உரைத்தருளும்; நீரென்மீது கானக மெய்தானோவென ஐயுற்றுச் சினமுறற்க. இப்பொழுதே உமது கண்முன்பாக மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடித்து, வனமெய்துகின்றேன், நீர் மகிழ்ச்சியுறுமின்; ஹிதரும், குருவும் இறைவரும் நன்றியுணருந் தந்தையுமாகிய இவர் எனக்கு எதனைக் கட்டளையிடினும், அதனை யான் தவறாது ஏன்செய்யேன்; என்னருந்தம்பியாகிய பரதாழ்வானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்விப்போமென்று என்னைநோக்கி மஹாராஜா மகிழ்ந்துணீர்செய்து, என்னையும் மகிழ்வித்திலரேயென்னும் ஓர்மனக்கவலை என்னையெரிக்கின்றது; ஒருவர்சொல்லாவிடினும் நானே பரதாழ்வான்பொருட்டுச் சீதையையும், ராஜ்யத்தையும், உயிரையும், பொருள்களையும், மகிழ்ந்தளிப்பேன்; மஹாராஜா கட்டளைசெய்யின் யான் பரதாழ்வானுக்கு இந்தராஜ்ஜியத்தை யளிப்பேனென்பதில் ஐயமுளதோ? ஆதலின் உமக்குப் பிரியஞ்செய்வதன் பொருட்டும், தந்தையின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதன் பொருட்டும், யான் வனத்துக்குப்போவதிற் சிறிதும் காலம் நீட்டியேன்; புரவலர்பெருமான் தலைகுனிந்து கண்ணீர்பெருக்கி ஏனோ? வருத்தமுறுகின்றனர், நீர் இவரை வருந்தாது ஸமாதானஞ்செய்யக்கடவீர். இப்பொழுதே அம்மான்மனையில் வாழும் பரதாழ்வானை அழைத்துவரத் தூதர்கள் சிறந்த பரிமாமீதேறி மஹாராஜர் கட்டளையினால் செல்லக்கடவர்கள். நானும் தந்தையின் வாக்கியத்தின்படி இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செல்வேனென் றருளிச்செய்தனர். கைகேயி இவ்வாறு அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமன் திருவாய் மொழியைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானைநோக்கி ராமா! நீ மொழிந்தவாறு பரதனை அழைத்துவரத் தூதர்கள் செல்வார்கள். நீயும் வனத்துக்கேகக் மனமுடையாயாதலால் நீ காலக்கழிவுசெய்வது நலமன்று, நீ

இப்பொழுதே புறப்பட்டு வனஞ்செல்லக்கடவை. உன்னைநோக்கி வனம் போவென்றுசொல்ல வெட்கமுற்று, வேந்தர்பிரான் பேசாது தலைவணங்கியிருக்கின்றனர்; இதைப்பற்றி நீ சிந்தைகொள்ளற்க; நீ வனவாஸம்போகும் வரையும், உன் தந்தை நீராடவும் ஆடார், உண்ணவும் உண்ணாரென்று சிறிதும் கூச்சமின்றியுரைசெய்தனள். மன்னர்பெருமான் இதனைக்கேட்டு இச் சண்டாளி இவ்வாறு பொய்யுரைத்து என் அருமைச்செல்வப் புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமனை இப்பொழுதே காட்டுக் கனுப்புகின்றனளே; ஐயோ! யாது செய்வேனெனக் கடுந்துன்ப மெய்திப் பொன்னலங்கவிசின் மிசைவீழ்ந்து பெருமூச்செறிந்து மூர்ச்சையடைந்தனர். உடனே கைகேயியினது வன்மொழியா லேவப்பட்ட ஸ்ரீராமசந்திரர் கசையாலடிக்கப்பட்ட சிறந்த பரிமாப்போல அன்போடு விரைந்து, அரசர்பெருமானையெழுப்பி உபசாரஞ்செய்து ஆசனத்தினமீ துட்காரச்செய்து, கைகேயி மொழியைக்கேட்டு மிகவருந்தி, அவளைநோக்கி அன்னையாரே! நீர் என்னைப் பொருளாசை கொண்டவனெனவும், இவ்வுலகினை அரசாட்சிசெய்ய விருப்பமுற்றவனெனவும் எண்ணற்க, யான் அத்தன்மையனல்லேன; நீர் என்னை அறமொன்றனையே மேற்கொண்டவனெனவும், முனிவர்களுக்கு நிகராகப் பற்றற்றவனெனவும், எண்ணக்கடவீர். நான் உயிரைவிடுவது இம்மஹாராஜருக்கு விருப்பமாயின் அதனையும் யான் செய்பவனாகவே எண்ணுக.

న హ్యతో ధర్మచరణం కించిదస్తి మహత్తరం
యథా పితరి శుశ్రూషా తస్య వా వచనక్రియా

நஹ்யதோ தர்மசரணம் கிஞ்சிதஸ்திமஹத்தரம்

யதாபிதரிசுச்ரூஷா தஸ்யவாவசனக்ரியா

தந்தைக்குவேண்டிய திருப்பணிசெய்வதையும், அவர் ஏவிய கட்டளையைத் தவறாது செய்வதையும்விட வேறு சிறந்த அறமென்பது ஒன்றுமில்லையன்றோ? சக்கரவர்த்தியார் நேரில் எனக்குக் கட்டளைசெய்யாவிடினும், உம்முடைய வசனத்தால் பதினான்குவருஷம் காட்டில் வாசஞ்செய்வேன்; நீர் அடியேனுடைய தன்மையை நன்கறிந்திலீர்போலும். நீர் என்னைக் கட்டளையிடும் முறைமையுள்ளவராயினும் நேரில் எனக்கு ஆஜ்ஞைசெய்தால் யான் மனமகிழ்ந்து பரதாழ்வானுக்கு இந்நாட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தையளித்துத் தடையின்றி வனமேகுவேனென்று என் தன்மை உணராமல், யான் உமதுசொற்படி செய்யேனென்றெண்ணி மஹாராஜரை வருத்தமுறச்செய்தீரன்றோ? நான்போய் என்னீன்ற தாயைக்கண்டு செய்திசொல்லி, அவளிடத்தில் விடைபெற்றுச் சீதையையும் நன்மொழி கூறிச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு, உடனே வனமேசெல்வேன். பரதாழ்வான் விரைவில் அபிஷேகங்கொண்டு தந்தைக்குத் திருப்பணிகள்செய்து

கொண்டு அரசாட்சிசெய்யுமாறு நீர் முயற்சிசெய்யக்கடவீர்; அவ்வாறு செய்வது அநாதியாகிய அறமன்றோ? என்று கேட்டுக்கொண்டனர், இவ்வாறு மொழிந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய மென்மொழிகளை மஹாராஜர்கேட்டு மிகவும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராய், அதிகமும் கண்ணீர்பெருக்கி வாய்விட்டுப் புலம்பினர்; ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையார் இவ்வண்ணம் புலம்பி அறிவுகலங்கி யிருக்கையிலும், அவர் திருவடிகளைத் தொழுது, கொடியளாகிய கைகேயிக்கும் வந்தனஞ்செய்து, இருவரையும் வலம்வந்து அந்தப்புரத்தினின்றும் வெளியேபுறப்பட்டு, அங்குக்காத்திருக்கும் தம் இஷ்டஜனங்களையுங்கண்டு, அபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களின்மீது கண்களைச் செல்லவிடாது, அவற்றுக்கு வலமாக வெழுந்தருளினர். இளையபெருமாளும் ஸ்ரீராமபிரானருகில் நின்று கைகேயியின் வன்மொழிகளைக் கேட்டு ஊழித்தீயைப்போலக் கடுஞ்சினங்கொண்டெரிகின்றவராயினும் தமையனார் திருவுளத்துக்கிசையாதவை செய்வது நலமற்றதெனக் கருதிச் சினத்தை உள்ளடக்கி, ஐயனுக்குக் கொடுவிதியுற்றதேயெனக் கடுந்துயரங்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி, ஸ்ரீராமபிரான் பின்றொடர்ந்தெழுந்தருளினர். லோகாநந்தனாகிய சந்திரனுக்குப் பகல்நீங்கி, இரவுவருவதினால் ஒளிகுன்றுதுவளர்வதுபோல ஸ்ரீராமசந்திரனாகிய ஸ்வாமிக்கும் அரசாட்சியினிழவு வாய்த்தகாலையிலும், முகத்தில் மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்ந்ததேயன்றிக் குன்றவில்லை; பாரிழந்து வனம்போகுகையிலும் பற்றற்ற மஹாயோகிக்குப்போல மனஞ்சிறிதும் விகாரமுறவில்லை; வெண்குடையையும், வெண்சாமரைகளையும் வேண்டுவனவல்லவென்று தடைசெய்து, திருத்தேரையும் நிறுத்திவிட்டு இனத்தார் சுற்றத்தார் நாடுநகரத்தாரையும் திருப்பிவிட்டுத் துன்பமென்பது சிறிதுமுறாதடக்கி, ஐம்புலன்களையும் வென்று, கோசலாதேவியாரது திருமாளிகையுட் புகுந்தெழுந்தருளினர். எழுந்தருளிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலத்தில் ஒருவாக்காயினும் சிறிதும் விகாரந்தோற்றவில்லை, சந்திரன் தன்னுடன் பிறந்த நிலாவினை யெப்பொழுதும் பிரியாததுபோல ஸ்ரீராமபிரானும் தமக்கியல்பாயுள்ள பேராநந்தத்தை விட்டிலர். அங்குத் தம்மைக்கண்டவர்க்கும் இன்மொழிகூறி வழிபாடுசெய்து, தீரமுடையராகவே தம்தாயருகிற்சென்று, கடுந்துயரம்வந்து வாய்த்திருக்கினும், தாம்சோகங்கொள்ளின் தாய்முதலானோருஞ் சோகங் கொள்வாரென்னுந் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சோகத்தை யடக்கிக்கொண்டனர், இளையபெருமாளும் கடுந்துயரையுள்ளடக்கிப் பின்சென்று நின்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசம் போகின்றேனென்று திருவாய் மலர்ந்தருளக் கோஸலை புலம்பல்.

ஸ்ரீராமபிரான் அந்தப்புரத்தைவிட் டெழுந்தருளுங்காலையில், ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசம் போகின்றானென ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாரது தேவிமார்களெல்லோருங் கேட்டுக் கடுஞ்சோகங்கொண்டு வாய்விட்டலறிப் புலம்பத்தொடங்கினார்கள். தந்தை கட்டளையிடாவிடினும், நம்மெல்லோருடைய காரியங்களையுந் தடையின்றி முடித்துத் தஞ்சமும் ரக்ஷகனுமாகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனை வனம்போகின்றானே! பிறந்தது முதல் கோஸலையிடத்தும், அவளிடத்துப்போல நம்மிடத்தும் பக்தி விசுவாசம்வைத்து, நம் குற்றேவல்களைச் செய்கின்றனனே! யாவரேனும் ஒருவர் சினங்கொண்டிவைதாலும், தான்சீற்றமென்பது சிறிதுங் கொள்ளாமல், ஒருவர் சினங்கொள்ளத்தக்க செயல் நீங்கி, சினங்கொண்டவர்களையும், நன்மொழிகூறிச் சமாதானஞ் செய்கின்றனனே! நம் புரவலர்பெருமான் மதியிலராகி, சகல பூதங்களுக்குந் தஞ்சமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காட்டுக்குச்செல்ல விடுக்கின்றாரோ? இனி இவ்வுலகினை யழிக்கின்றாரோ வன்றி, இவ்வுலகமினையுறுதென் றிவ்வகையாக மஹாராஜனை யிகழ்ந்து, நெடுங்குரலிட்டழுதனர்கள். இவ்வழுகுரல் கேட்டு, வேந்தர்பிரானும், யாவரும் பழிக்கவும், நகைக்கவும், இடமாயினேனே யென்று துயரமும், நாணமுங்கொண்டு, அந்த ஆசனத்தின்மீதே அடங்கி யொடுங்கி வருந்தினர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் தாம் வனவாசம் போவதில் சிறிதும் துயரமுறாவிடினும், தம்பொருட்டெல்லோரும் இவ்வண்ணம் வருந்துகின்றார்களேயென மிகவும் துக்கங்கொண்டு, இரும்புச் சங்கிலிபோட் டிறுக்கிக்கட்டிய களிறுபோல நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, புலன்களையடக்கித் தம்பியுடன் கோஸலைதேவியி னந்தப்புரவாயலிலெழுந்தருளி, அங்குள்ளவர்களால், ஜயவிஜயீபவவென்று வாழ்த்தப்பட்டவராகி, முதற் பிராகாரந்தாண்டி, இரண்டாவது பிராகாரத்தில், வேதமோதும் வேதியர்களைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து, மூன்றாவது பிராகாரம் புகுந்து, அங்கு வாயில்காக்கும் பாலவிருத்தர்களாகிய பெண்களாலும் ஜயவென வாழ்த்தப்பட்டு, அவர்களைத் தம் வரவைத் தெரிவிக்கும்படி தாயிடம் முன் விடுத்துத் தாமு முடனே பின்புகுந்து மாதாவைக் கண்டருளினார். அப்பொழுது கோஸலை நீராடி, வெண்பட்டுடுத்து விரதநியம முடையவளாய், தன் திருமகன் நன்மையைக் கருதி, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைத் துதிசெய்து பூசித்துத் தயிர், அக்ஷதம், நெய், மோதகம், அவிஸ்ஸு, பொரி, வெண்மலர்மாலை, பாயசம், எள்ளோரை, சமித்து, பூர்ணகும்பம் இவற்றைச் சித்தஞ்செய்து, வேதியர்களைக்கொண்டு திவளர்த்தி ஹோமஞ்செய்வித்து, தீர்த்தத்தால் விண்

ணவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்துகொண் டிருந்தனள். ஸ்ரீராமபிரானை அவற்றையெல்லாம் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அருகே எழுந்தருளுகையில், தாயும் தன்னைப்பிரிந்து மீளவுந் தன்னருகில் வருகின்ற தன் கன்றைக் கண்டு, பெண்குதிரை மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டோடுவதுபோல, எதிர்கொண் டழைத்துவந்து தனக்கு தண்டஞ்சமர்ப்பித்தபின் கைகளாலெடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து ஞானத்திலும், பருவத்திலும், நல்லொழுக்கத்திலும், விருத்தர்களாகியும், தரும சீலர்களாகியும், மஹாத்துமாக்களாகியும், ராஜரிஷிகளுமாகியு மிருந்த முன்னோர்களுடைய நிறைந்த ஆயுளையும், கீர்த்தியையும், குலத்துக்குரிய அறத்தையும் பெற்று வாழ்வாயாகவென வாழ்த்தி, உன் திருத்தமப்பனார் மிகவும் சத்தியமுடையவர், தர்மாத்துமா, முன்புரை செய்தபடி இப்பொழுதே உனக்கு யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கப் போகின்றனரன்றோவென மகிழ்ந்துரைத்து, போஜனஞ்செய்வாயென வீற்றிருக்கத் தவிசு அளித்தனள். நடந்த செய்தி யறியாமல், தாய் இவ்வகை மகிழ்ந்தளித்த திருத்தவிசைப்பற்றி நின்று, இயற்கையிலே வினயமுள்ளவராயினும், தாயே! முதற்றெய்வமெனனும் கண்ணியத்தால், மிக வணக்கமுடையவராய், ஸ்ரீராமசந்திரர் கோஸலையை நோக்கி, என் தாயே! நீர் நடந்த சங்கதியை யறியீர் போலும்; உமக்கும், சீதைக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும், பெருந்துயரம் நேர்ந்திருக்கின்றது; நான் இப்பொழுதே தண்டகாரணியம் செல்கின்றேன்; ஆதலின், இப்பொன்மணையாலெனக் கென்ன செய்யத்தக்கது? ரிஷிகளுக்குரிய இருபத்தைந்து தருப்பைகளாற் செய்யப்பட்ட விட்டரமென்னும் ஆசனத்தி லுட்காருங்காலமன்றோ? எனக்கு வாய்த்திருக்கின்றது; இதுமுதல் பதினான்குவருஷம் முனிவர்போல மனத்துக்கினிய அரசுணவுகளைவிட்டு, கந்தமூல பலாதிகளைப் புசித்துக்கொண்டு, ஜனஸஞ்சாரமற்று, அச்சந்தருவதாகிய வனத்தில் வாசஞ்செய்யப் போகின்றேன்; என் திருத்தமப்பனார் எனக்குரிய யுவராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து என்னைத் தண்டகாரணியம்போகும்படி விடுத்தார். ஆதலின் யான் முனியாகி, ஆறுமெட்டுங்கூடியவருஷங்களில் வனத்தில்வாசஞ் செய்வேனென்று அருளிச்செய்தனர். உடனே கோஸலராஜன் திருமகள் குடாரத்தினால்வெட்டுண்ட ஆச்சாமரத்தின்கிளைபோலவும், சாபத்தால்விண்ணுலகத்தினின்றும் வீழ்ந்த தேவதைபோலவும், வெட்டிச்சாய்த்த வாழைமரம்போலவும், தரையில்வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தனள். உடனே ஸ்ரீராமபிரானெடுத்து, சுமையைச் சுமந்திறக்கிநிலத்தில்புரண்டெழுந்த பெண்குதிரைபோன்ற தம் தாயின் திருமேனியில் படிந்திருந்த துகள்களைத் தமது திருக்கையால் துடைத்துத்தேற்றினார். கோஸலையும் தெளிந்தெழுந்து இளையபெருமாளுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் தன்னருமைமைந்தனை நோக்கி, என்செல்வத்திருமகனே! கரினமிகுதியும் துயரப்படுவதன்பொருட்டே நீயெனக்குத்திருமகனாகப்பிறந்தனை; நீ பிறந்திலையேயாயின் நான் மலடியாயிருந்து இவ்வகையான கடுந்துன்பங்களை யடையேனன்றோ?

ఏకఏవహివంధ్యాయాః శోకోభవతిమానసః
అప్రజాస్మీతిసంతాపో నహ్యన్యఃపుత్రవిద్యతే

ஏகஏவஹிவந்த்யாயாச சோகோபவதிமானஸஃ

அப்ரஜாஸ்மீதிஸந்தாபோ நஹ்யந்ய꞉புத்ரவித்யதே.

மலடிக்கும் மனததில ஒருசோகமேஅன்றே ? இருக்கும். பிள்ளை யில்லையே யென்பதைவிடடு வேறேஒரு வியஸனமும், அவளுககிராதன்றே ? உன்பிதாவினுல் நானிதுவனாயிலும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களா யினுமும, ஆவலுடன் கலவியின்பததையாயினும், பெற்றறியேன்; நீபிறந்த பின் உன்னைப்பற்றியாவது அவைகளைப்பெற்று மகிழ்வடைவேனென எண்ணங்கொணடிருந்தேன. நான் எலலோர்ககுள்ளுந் தலைவியாயிருந் தும் இனிமேல நான் சக்களத்திச சிறுககிகளின் இகழ்வான மொழிகளைக கேடடுக்கொண்டேயன்றே ? காலததைப போககவேண்டும், பெண்டு களுககுச சக்களததிகளிடத்தில தாழ்மைப்பட்டுப பிழைப்பதினும் வே றேதுககமென்பது மொன்றுணடோ ? நீ எதிரிலிருந்த காலையிலும, சக் களத்தி யென்னைததாழ்மைப்படுததியதை யறியாயோ ? நீயும் வனவாசம் போயபப பரதனுக்கும்படடமானபின் சககளததி என்னை அவமதிப்புச செயவளென்பதில் ஐயமுண்டோ ? நீவனம்போனபின் நான்மரணமடைய வேணடியதே அல்லாமல வேறேதுணையில்லை. பாத்தாளென்னை உபேகைஷ செய்து கைகேயியை முதன்மையாகச செய்தமையால, நான் அவளுககு உயர்ந்தவளாகவோ அலலது நிகரானவளாகவோ இருந்தும, கைகேயி யைசசோந்த ஒருவெள்ளாட்டியும என்னை மதியாமல அவமதிப்புச் செய் தாள். இனிமேல் அரசனுகிய பரதன் கணணேட்டததால என் ஏவலாளர் களும் எனககுக கீழமைந்து பணிவிடைசெயயாாகளே ! எனககுஇதமாக என்னேடு பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களும என்னுடன் பேசார்களோ. எப பொழுதுங் கோபமேயன்றி மகிழவென்பது சிறிதுமினறி வன்மொழி யுரைககின்ற கைகேயியின்முகத்தில நான எப்படிவிழிப்பேன்.

దశసప్తచవర్షాణి తవజాతస్యరాఘవ
అసితానిప్రకాంక్షంత్యా మయాదుఃఖపరిక్షయం

தசசப்தசவாஷாணி தவஜாதஸ்யராகவ

அஸிதாநிப்ரகாங்க்ஷமத்யா மயாதுஃகபரிக்ஷயம்.

நீ அவதாரஞ்செய்துஏழுவருஷஞ்சென்றபின் எட்டாவதாகியகர்ப்ப வாசம் முதலொன்பதாவதாகிய பருவத்தில் உனக்கு உபநயனஞ்செயயப பட்டதன்றே? அது உனக்கு இரண்டாவது பிறப்பாயிற்று; அதுமுதலாக

இதுவரையில் உனக்குப் பதினேழுவருடங்களாயின. ஆக உனக்கு இருபத்துமூன்று வயதுசென்று, இருபத்துநான்காவது வயதன்றோ? இது இதுவரையும், நான் துக்கமெல்லாந்தீர்ந்து இன்பமடைவேனென்றே எண்ணி எண்ணிக் காலத்தைக் கழித்தேன், இவ்வண்ணஞ் சக்களத்திகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தே மூப்பையடைந்தும், இனிமேலும் நீங்காத துன்பத்தை நான் பொறுத்திரேன்; முழுமதிபோன்ற உன் திருமுகத்தையுங் காணமல் யான் எங்ஙனம் உயிர்த்திருப்பேன், விரதங்களினலும், யோகங்களினலும், மற்றும் பற்பல வருத்த முயற்சிகளினலும், உன்னை நான் மிகுதியும் அருமையாகவளர்த்தேனன்றோ? மழைகாலத்தில் மேன்மேலும் பெருகிவருகின்ற சிறந்த நதியின் வெள்ளந் தாக்கின மாத்திரையில் அதின்கரையிடிந்து கரைந்து அழிவதுபோல இந்நீங்காத துன்பவெள்ளத்தால் மோதப்பட்ட என்னுள்ளமும், இடிந்து கரைந்து நைந்தன்றோ போய்விடல் வேண்டும், அவ்வண்ணம் போகாமையினல், இவ்வுள்ளம் அழிவற்ற சிலைபோன்றதென நினைக்கின்றேன், இறப்பென்பதே எனக்கில்லையோ? யமனுலகத்தில் எனக்கு இடந்தானில்லையோ? இல்லாவிடின் துயரங்கொண்டு கூவுகின்ற பெண்மானைச் சிங்கம்பிடித்து முறித்துக் கொண்டு போவதுபோல யமன் என்னையேன் கொண்டுபோகவில்லை; என் மனம் எஃகினலே செய்யப்பட்டதோ? அல்லாவிடின், ஏன் பிளந்தாவது சிதறியாவது போகவில்லை; இவ்வகைத் துன்பங்களையடைந்து மழியாதோ? காலமல்லாத காலத்தில், யாவர்க்காயினும் மரணங்கிடைக்குமோ? களர்நிலத்தில் விதைத்த விதைபோல நான் செய்த தவங்களும், விரதங்களும், தானங்களும், தருமங்களும், பலனற்றன வாயினவே; மனிதர்களுக்கு நினைத்தபொழுதே இறக்குந் திறமையிருக்குமாயின், கன்றுவிட்டுப்பிரிந்த பசுபோல, உன்னைவிட்டுப்பிரியும் யானும் உயிரைவிட்டு, யமலோகம்போய்ச் சேர்வேன், உன்னைவிட்டு நான்மாத்திரம் இங்குப் பிழைத்திருப்பதில் பயன்யாது? பசு கன்றுசென்றவழியே போவதுபோல நானும் உன்னுடன் காட்டுக்கு வருகின்றேன்; என்றிவ்வண்ணம் பிடித்துக் கட்டப்பட்ட தன் பிள்ளையை நோக்கிக் கின்னரி புலம்புவதுபோல வாய்விட்டுப் புலம்பியழுதாள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இந்தச்சருக்கத்தில் (தசஸப்தசவர்ஷாணி தவஜாதஸ்யராகவ) என்று ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கிக் கௌஸலை பதினேழுவயதுள்ளவராகக்கூறினள். (ஊனஷோடசவர்ஷோமே ராமோராஜீவலோசனஃ) என்று பாலகாண்டத்தில் சக்கரவர்த்தி விசுவாமித்திரரை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரான் பதினறுவயதுக்குங் குறைந்தவனென்றுரைத்தமையால், விவாஹத்திற்கு முன்பே, ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேலாகி இருக்க

வேண்டுமென்பதில் ஐயமேயில்லை; (பாலோதவாதசவர்ஷோயம் அக்ருதாஸ்த்ரச்ச ராகவ:) என்று மாரீசன் ராவணனைக் குறித்து, ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரர் யாகத்திற்கு வருங்காலையில், பன்னிரண்டுவயதுள்ளவனென்று கூறினன். (உஷித்வாத்வாதசஸமா இக்ஷ்வாகூணும் நிவேசநே) என்றும், (தத்ரத்ரயோதசேவர்ஷே ராஜாமந்த்ரயதப்ரபு:) என்றும், (மமபர்த்தாமஹாதேஜா வயஸாபஞ்சவிம்சக:) என்றும், (அஷ்டாதசஹிவர்ஷாணி மமஜன்மநிகண்யதே) என்றும், சீதாபிராட்டியார் வனவாசம் புறப்படும்போது ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதென்றும், தமக்குப் பதினெட்டுவயதென்றும், அருளிச்செய்கின்றார். இவற்றுள் சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியத்தையும், மாரீசன் வாக்கியத்தையும் பற்றி, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதெனவும், கோஸலையின் வாக்கியத்தைப்பற்றிப் பதினேழு வயதெனவும், சக்கரவர்த்தி வாக்கியத்தைப்பற்றி, இருபத்தெட்டு வயதெனவும், தோற்றுகின்றமையால், இவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் யாதோவெனின், சீதா மாரீசர்களின் வாக்கியப்படி இருபத்தைந்து வயதென்பதே உண்மை; கோஸலை வாக்கியத்திலும், (ச) என்றிருப்பதினால், மற்றொரு (ஸப்த) என்னும் பதத்தைச் சேர்த்து, இருபத்தொன்றுசென்று இருபத்தைந்தாம் வயதென்றே பொருள் கூறவேண்டுமாதலால், விரோதமில்லை; கர்ப்பவாசம் முதல், எட்டாவது வருஷத்தில் அந்தணர்களுக்கும், பதினொன்றாவது வருஷத்தில் க்ஷத்திரியர்களுக்கும், பன்னிரண்டாவது வருஷத்தில் வைசியர்களுக்கும், உபநயனம் செய்யவேண்டுமென்று விதியிருக்கின்றமையால், உபநயனத்திற்குமுன் ஏழுவருஷங்கள் சென்றனவென்றும், பின் பதினேழுவருஷங்கள் ஆயினவென்றும் பொருள்; கோஸலை வாக்கியத்திற்குக் கூறுவது சரியோவெனில், பதினொன்றாவது வருஷமென ஒருமையாற்கூறாது, வருஷங்களிலென்பன்மையாற் கூறினமையால், ஒன்பதாவது பத்தாவது வருஷங்களிலும், ராஜாக்களுக்கு உபநயனஞ் செய்யலாகுமெனப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமாதலால், விரோதமில்லையெனக் கொள்க. சக்கரவர்த்தியார் வாக்கியத்திலும், பதினாறுவயதுக்குங் குறைந்தவனென்பதனால், பன்னிரண்டு வயதுள்ளவனென்றே மாரீசன் வாக்கியத்திற்கிசையப் பொருள் கூறினமையால், விரோதமில்லை, ஆதலின் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்து வயதும், சீதாபிராட்டியார்க்குப் பதினெட்டுவயதுஞ் சென்றனவெனக் கொள்க. இங்ஙனமாயின், திருக்கல்யாண காலத்தில், சீதாபிராட்டியார்க்கு ஆறுவயதும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பன்னிரண்டு வயதும் ஆயினவெனக் கொள்ளவேண்டுதலால், (பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வைவமேபிதா) என்று தமக்கு விவாஹஞ்செய்வதற்கு முன்பே யௌவனம் வந்ததாகக்கூறிய சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியம் பொருந்துமோவெனின், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! அயோநிஜையாகிப் பூமியிற் பிறந்திருக்கின்றமையால், அவளுக்கு ஆறுவயதிலே இளமைப்பருவம் வருவது வியப்பன்றெனக் கொள்க. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி! இலங்கையில் ஓர் தடாகத்தில் தாமரை மலரிற்பிறந்து, அங்கிருந்து பூமிக்குள் பிரவேசித்து, மூன்றுவருஷமிருந்து, பின்பு மிதிலையில் பூமியினின்று, வெளியே அவதாரஞ்செய்தனளென; வேறு புராணத்திலிருக்கின்றமையால், அக்கணக்கின்படி சீதாபிராட்டியார்க்குத் திருமணக்காலத்தில், ஒன்பதுவயது சென்றமையால், யௌவனம் வரக்குறையில்லையே; பதினெட்டுவயது என்றது, மிதிலையில் அவதாரஞ்செய்தது முதல் கணக்கிட்டு அருளிச்செய்தமையால் விரோதமில்லை; சிலர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தெட்டு வயதென மொழிவார்கள். அவர் மொழி சீதாபிராட்டியாரது வாக்கியத்தோடும், மாரீசன்வாக்கியத்தோடும் பேதப்படுகின்றமையால், உண்மையல்லனவெனக் கொள்ளவேண்டுமாதலால், அங்ஙனங் கூறுவோர் கருத்தியை யாதெனவுணர்க.

இருபத்தொன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனம்புகத தண்டசெயத தம்பிக்குந் தாய்க்கும் நீதி யருளிச் செ

அவ்வண்கையாகப புலமபுகின்ற கோஸலவரசனை திருமகனை நோககி, இளையபெருமாள தமமெணணததை வெளிபபட உரைசெயய இதுவே சமயமெனச சொலலலுற்றனா தாயீரோ! ஸ்ரீராமபிரான கைகேயிக்காக ராஜ்ஜியலக்ஷ்மியை விடடுவிட்டு, வனவாசததுக கெழுந்தருளுவது எனககும் தகுதியாகத தோற்றவிலலை; வயது சென்றவரும, காமவிகாரங் கொணடவரும், போக விருபபுடையவரும, அறிவி னிலைகுலைந்தவரு மாகிய சககரவர்ததியாா கைகேயியினு லேவபபடடவராய, எதுதான் கட்டளைசெயயார்? ஸ்ரீராமபிரானை நாடடிலிராமல காடடுக்கு ஓடடிவிடும படி இவரென்ன அபராதஞ்செயதாா? என்ன குறறஞ்செயதாா? எப் பொழுதுமபிரியாதிருககின்ற நானுமிவா சிறிதுங் குறறஞ்செயயக் கண்டி லேன்; பகைஞனுயினும் புறததில, ஸ்ரீராமபிரானைத துதிசெயகின்றானை யன்றிச சிறிதும் பழிககக கேடடிலேன், கடவுள போன்றவரும, வஞ்சம் சிறிது மறியாதவரும, ஐம்புலனகளையும வென்றவரும், மருவலரிடததும் அனபுசெயபவருமாகிய சறபுததிரனைக் காரணமின்றி, தருமமுணாந்த யாவனுயினும, காடுசெலலவிடுபபனோ? மிகுதியும மூபபை யுடையா ராயினும், மீணடும் பாலனபோலக காமவேடகைகொணடு மெயம்மறந்து கிடககின்ற வேந்தர் வேந்தர் மொழியை அரசுநெறியுணாந்த எந்தபுத்திர னுகிலும் இதயததில கொணடு, அதறகுடபடடு நடப்பானோ? இச்செய தியை மன்னாபெருமான் அறிவதறகு முனனமே என்னுடன் கூடித் திரு வபிஷேகங்கொணடு, இநநகரததை ஸ்ரீராமபிரான் தம்வசஞ் செய்து கொள்ளக் கடவர். விலலைக கையிலேநதி யருகிலிருந்து, என்னால பாது காக்கபபட்டு, காலாந்தகனபோல எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானை எதிர்த்து, ஆஜ்ஞையை மீறி நடககவலலவன யாவன? பரதனைசசேர்நத யாவராயினும, ஒருகால தடைசெயவாராயின், அவாகளை யெலலாங் கூர் மையுள்ள கணைகளால, துணிததுக கொலவேன்; சூரனுயினும, எபபொ ழுதும் பொறுமைபூண்டு சாதுவாக இருபபானுயின், அவன யாவராலும், அவமதிசெய்யப படுகின்றானன்றோ? கைகேயி வார்த்தையைக் கேட்டு, இம்மஹாராஜரும் தீங்குசெயவாராயின, அவரையுங் கொல்வோம்; அல லது பிடித்துக் கட்டிவிடுவோம;—

గురోరప్యవలిప్తస్య కార్యాకార్యమజానతః
ఉత్పథంప్రతిపన్నస్య కార్యంభవతిశాసనం

குரோரப்யவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்யமஜாநத:
உத்பதம்ப்ரதிபன்னஸ்ய கார்யம்பவதிசாஸநம்.

செய்யத்தக்கதும் செய்யத்தகாததுமறியாமல், கர்வத்தினால் அல்வழியில் செல்லுகின்றவன் குருவாயிருந்தாலும், அவனைத் தீச்செயல் செய்யவிடாமல் தடைசெய்து, அடக்கவேண்டியதே தருமச்செய்கை; ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய இந்த ராஜ்ஜியத்தை என்னபலத்தினால், என்னகாரணத்தினால், கைகேயிக்குக்கொடுக்க நினைக்கிறீர். மஹாராஜா ஸ்ரீராமபிரானையும், என்னையும் பகைத்து, அரசுப்பெருஞ்செல்வத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுக்கும்படி அவருக்கு என்னதிறமையிருக்கின்றது? எனதாயே! நான் உளளுற உம திருமகனாரிடத்தில் பத்திதலைக்கொண்டு, இவர் திருவுளத்துக்கிசைய நடப்பதே என கருத்து. இவ்வண்ணம் சத்தியத்தின் மேலும், என் வில்லின் மேலும், தானத்தின் மேலும், யாகத்தின் மேலும் ஆணையிட்டு, உமக்கு உறுதிசெய்து கொடுக்கின்றேன்,—

దీప్తమగ్నిమరణ్యంవా యదిరామఃప్రవేక్ష్యతి
ప్రవిష్టంతత్రమాందేవి త్వంపూర్వమవధారయ

தீப்தமக்னிமரண்யம்வா யதிராம:ப்ரவேக்ஷ்யதி
ப்ரவிஷ்டம்தத்ரமாம்தேவி த்வம்பூர்வமவதாரய.

ஸ்ரீராமபிரான் எரிகின்றதீயில் விழுவாராயினும், தண்டகாரணியம் புகுவாராயினும், என்னையவர்க்கு முன்பே தீயில் வீழ்ந்தவனாகவும், அரணியம் புகுந்தவனாகவும், நீர் நம்புவீராக. இனி உமமுடைய துயரத்தைச் சூரியன் இருளை நீக்குவதுபோல அடியேன் நீக்கி, இன்பமுறச் செய்வேன்; என் திறமையை நீரும் கண்ணாரக்காண்க; ஸ்ரீராமபிரானும் காண்க; என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தனர். இவ்வாறு அருளிச்செய்த இளைய பெருமாளுடைய மொழியைக்கேட்டுக் கோஸலைதேவியார் ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திருமகனே! என் சக்களத்தியின் நீதியற்ற சொல்லைக்கேட்டுப் பெற்றதாயாகிய என்மொழியைக் கேளாமல், என்னை விட்டுக் கானகஞ்செல்வது நலமன்று; தம்பி லக்ஷ்மணன் மொழியைக் கேட்டுணர்ந்தாயன்றோ? இதன்மேல் உன் உள்ளத்துக்கு யாது நலமெனத் தோன்றுமோ அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து செய்வாய்; நீ தருமமுணர்ந்தவனாதலால், தருமஞ்செய்யவேண்டுமென்பதே உன்னெண்ணமாயின், தாய்க்குத் தொண்டுசெய்வதே சிறந்த தருமமாதலால், நீ என்

சொற்படி இங்கிருந்தே எனக்குப் பணிசெய்வாயாக. காசியபமஹா முனிவர் இல்லறம் வழுவாமல், தம் திருமாளிகையிலிருந்தே தம தாய்க்குத் தொழும்புசெய்து, அதனால் நற்பேறு பெறவில்லையா? மஹாராஜர் பிதாவாதலால், அவர் சொல்லைத் தவறலாகாதென்பது உனக்குக் கருத்தாகில், நான் மாதாவாதலால், என் சொல்லையும், தவறலாகாதன்றோ? நானுனக்கு வனம்போகும்படி அனுமதி கொடுப்பதில்லை; நீ இவ்விடந் துறந்து வனம்போகக் கூடாதென்று மறுக்கின்றேனாதலால், நீ இவ்விடத்தைத் துறந்து போகக்கூடாது, உன்னைப் பிரிந்தபின் இன்புறுவதினும், உயிர் பிழைப்பதினும், எனக்குச் சிறிதும் பயனில்லை; உன்னுடன் கூடிப் புல்லைத்தின்று பிழைத்தாலும் எனக்குத் துன்பமில்லை, என்னைவிட்டு நீ வனம்புகுவாயாயின், நானிங்குப் பரமபதத்தைக் கருதி, இறத்தலை நோக்கிக்கொண்டு, உயிர் மாய்வேனே அல்லாமல, உயிர் வைத்திரேன்; அநந்தரம் இந்த அதர்மத்தால் பிப்பலாதமுனிவர் திறத்திற்செய்த அதர்மத்தினாலும், மாதாவின் பணி தவறிய அதர்மத்தாலும், சமுத்திரராஜன் பிரஹ்மஹத்திசெய்தவனடைந்த தக்க துன்பத்தை யடைந்ததுபோல நீயும் உலகமெல்லாமறியத்தக்க துன்பத்தையடைவாய்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பாநின்றனள். அங்ஙனம் புலம்புகின்ற தம்மாதாவை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரான் தருமவழிகோணாமல் அருளிச்செய்கின்றார். தாயாரே! தந்தையார் ஏவுதலைக் கடந்து நடக்க எனக்குத் திறமையில்லை; நான் உம்மைத் தலைவணங்கி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்; நான் வனவாசம்போக எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றேன்; கண்டுமஹாமுனிவர் தந்தையின் வாக்கியத்தின்படி பசுக்கொலை செய்தனர். நம்பெரியோர்களாகிய சகரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்களும், பிதாவின் மொழியினாலே நிலத்தைத் தோண்டிப் பாதலஞ்சென்று, கபிலமஹாரிஷியால் மரணத்தையு மடைந்தனர்கள். பரசுராமருந் தந்தையின் வாக்கியத்தின்படிக் கோடாலியால், தம்மை ஈன்றவளாகிய ரேணுகையை வெட்டிக் கொலைசெய்தனர் மற்றும் பல பெரியோர்கள், பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பற்பல செயல்களைச் செய்திருக்கின்றார்கள். நானும் தந்தையின் சொற்படி நடப்பேனேயன்றி அதைச்சிறிதும் வழுவேன், நானொருவனே இப்பொழுது புதிதாக உமக்கு விரோதமாகத் தருமத்தைக்கற்பித் தினைசெய்யவில்லை, மேற்சொன்ன இவர்களெல்லோருஞ் செய்தே யிருக்கின்றார்கள், பெரியோர்கள் நடந்து தேய்ந்தவழியிலே நானுஞ் செல்லுவேனல்லது அதை வழுவிநடவேன்; பிதாவின் வாக்கியத்தின்படி நடப்பவன் ஒருவனும் இந்நிலவுலகில் இகழ்வையடையான், புகழ்ச்சியையே அடைவானென்றிவ்வகையாக நீதியருளிச் செய்து, இளையபெருமாளையும் நோக்கி, லக்ஷ்மணா! உனக்கு என்மேலுள்ள பத்திமையையும், விசுவாசத்தையும், உனதொப்புண்மையையும், வலிமையையும், சௌரியத்தையும், நானன்கறிந்திருக்கின்றேன், என்தாயானவர் தருமத்தின்நுட்பத்தையறியாமல் மிகத் துன்பமடைகின்றார். யாவுமுணர்ந்த

நீயும், அதற்கிணங்கி யுரைப்பது தகுமோ? உலகத்தில் தருமமன்றோ சிறந்தது; தருமத்திலன்றோ வாய்மை நிலைமைபெற்றிருக்கின்றது, நம் பிதாவின வாக்கியம், தருமத்தைச் சார்ந்ததேயன்றித் தருமத்தைச்சாராத தன்று; தந்தைமொழியையாயினும், தாயின் மொழியையாயினும், அந்தணமொழியையாயினும், செய்வேனென முன்பு வஞ்சினஞ்செய்து, பின்பு செய்யாமல் தருமத்தையுணர்ந்த நான தவறுவேனோ? நான் பிதாவின வாக்கியத்தின் வரம்புகடந்து ஒருகாலும் நடவேன. தந்தையின சொல்லின்படி கைகேயியார எனக்குக் கட்டளைசெய்தனர். நானு மதனைச்செய்வேனென வொப்புக்கொண்டேன. அம்மொழியை நானபொய்யமையாகச்செய்யேன., வஞ்சகத்தை மேற்கொண்ட இத்தீயஎணணத்தைவிடுக் கொடுமைநீங்கிச் சமம்பூண்டு தருமத்தை மேறகொண்டு என்கருத்துக்கிணங்க நடப்பாயாகவென், றிவவண்ணம அன்புகூர்ந்தருளிச்செய்து, மீளவும கோஸலையைநோக்கிக் கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்து, என்தாயோ! நான் வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீர் அருள்செய்து கட்டளைசெய்யக்கடவீர். என உயிரினமேலாணையிட்டு வேண்டிக்கொளளுகின்றேன. இதற்குக் குறுக்குச்சொல்லாமல் வழியிலெனக்கு நன்மையுண்டாகும்படி ஆசீர்வதஞ்செய்தருளவீர். நானபதினான்கு வருஷம் வனவாஸஞ்செய்து என் பிரதிஜ்ஞையை முற்றுவித்துச் சுவர்க்கத்தினின்றும் வீழ்ந்த, யயாதிப்புரவலன மீண்டும் விணணுலகஞ்சேர்ந்து மகிழ்ந்ததுபோல மீண்டு வநதிங்கு மகிழ்ச்சியுடன உமக்குப் பணிசெய்து உம்மொழியையும், நிறைவேற்றுவேன; சோகததை யுளளடக்கிகொள்ளீர், துன்பமுறவேண்டாம்; பிதாவின மொழியைப் பாதுகாத்து மறுபடி இங்கு வருவேன; தாயீரோ! நீரும், நானும், சீதையும், லக்ஷ்மணனும், சுமித்திரையும் எல்லோரும், என் தந்தையின் கட்டளையினபடியே நடக்கவேண்டும்; இவவாறுநடபபதே அநாதியான சிறந்ததருமம், தாயோ! துனபத்தையுளளடக்கிக்கொண்டு தந்தையினசொற்படி நானவனவாசம்போவதறகு அனுமதிசெய்யக் கடவீரென் றிவ்வண்ணம் தருமநெறிகோணாமல் ஒரேபிடியாக வுரைசெய்தனர். கோஸலை அதுகேட்டு மைந்தனைப்பிரியும பிரிவைச்சகிக்கமாட்டாமல், உடனே மூர்ச்சையடைந்து சிறிதுபொழுதுகழித்து, மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா என்னரும்புதல்வனே! உனக்குத் தந்தைபோலத் தாயாகிய நானுங் குருவனறோ? நான் உன்னை அனபினால் வளர்த்தமையினாலும், தேகசம்பந்தத்தினாலும், நீ வனம்புக நான் விடைகொடுப்பதில்லை; துன்பமடைந்த என்னைவிட்டு, நீ போவது தகுதியறறது, உன்னைப் பிரிந்தபின், நான் பிழைத்திருப்பதனாலென்ன? பிதிருலக மடைவதினாலாகிலும், தேவருலகமடைவதினாலாகிலும, என்னி உன்திருமுகத்துக்கெதிரில் முகூர்த்தகாலம் வாழ்ந்திருநதாலும், அதுவே இன்பங்களிலுஞ் சிறந்ததென் றிவ்வண்ணஞ் சோகத்தோடுரைசெய்தனள். ஸ்ரீராமச்சந்திரர் அவ்வுரையைத் திருச்செவிசாத்தியும் மனிதர் பலர்கூடிக் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு,

நாட்டில் தன்வழிபற்றிச் செல்லுகின்ற மதயானையைத் தடைசெய்யினும், அது நீளாமல், தன்வழியே செல்லுவதுபோலத் தன் மனதிலே குன்றாமல், வனஞ்செல்லவே துணிவுகொண்டு, சோகங்கொண்ட தம் திருத்தாயையும், தம்பியையும்நோக்கித் தனித்தனி இன்சொல்கூறித் தேற்றுபவராயினர். இலக்ஷ்மணா! என்மீது உனக்குள்ள பத்தியையும், வலிமையையும், நான் நன்கறிவேனாயினும், என் கருத்தினை நீயுணராமல் என்மாதாவுடன்கூடி, நீயும் என்னைத் துன்பமுறச்செயலாகுமோ? இவ்வுலகினில் தருமம் அடியாக வுள்ள நற்பயன்களுக்குக் காரணமாகத் தருமம் பொருளின்பங்களன்றோ? காணப்பட்டன. அவற்றுள்ளும், அறமின்றிப்பொருளின்பங்கள்மட்டும், பயன்படா; தருமமொன்றே முதற்காரணமாகும், மனத்துக்கினியாளும், கட்டழகியும், நன்மக்களைப் பெற்றவளுமாகிய மனையாளொருத்தியே முறையே அறம்பொருளின்பங்களெனனும் மூன்றுபேறுகளையும் தருகின்றனளன்றோ? அல்லாவிடின், ஒருதருமத்தால் அர்த்தகாமமோக்ஷங்கள்சித்தியாகாவிடினும், தருமம் வளருமே? அத்தன்மையதாகிய அறத்தைச்செய்ய முயற்சிசெய்ய வேண்டும்; தருமத்துக்கிசையாத பொருளின்பங்களை ஒருகாலும் செய்ய லாகாது; பொருளின்பங்களை மாத்திரம் தேடுவோர் யாவர்க்கும் பகைவராகின்றனர்களல்லரோ?

గురుశ్చ రాజా చ పితా చ వృద్ధః క్రోధాత్ప్రహర్షాద్యది వా హి కామాత్
యద్వ్యాదిశేత్కార్యమవేక్ష్య ధర్మం కస్తన్న కుర్యాదనృశంసవృత్తిః

குருச்சராஜாசபிதாசவ்ருத்த: க்ரோதாத்ப்ரஹர்ஷாத்யதிவாபிகாமாத்
யத்வ்யாதிசேத்கார்யமவேக்ஷ்யதர்மம் கஸ்தன்னகுர்யாதந்ருசம்ஸவ்ருத்தி:.

ஆசாரியனும், புரவலனும், தந்தையும், மூப்பினருமாகிய ஒருவர் சீற்றத்தினாலாயினும், பெருமகிழ்வினாலாயினும், காமத்தினாலாயினும், வாய்மை தவறாமையாதியாகிய அறத்தைக் காக்கும்பொருட்டு யாதேனுமொரு காரியத்தைச் செய்யக்கடவையெனத் தம் புத்திரனை நோக்கி ஏவுவாராயின், தீச்செயல் புரிபவனல்லாத யாவன் அக்காரியத்தை யாவலுடன் செய்து, தந்தையைப் பாதகத்திலழுந்தாமல் பாதுகாவான்? அடா என்னருமைத் தம்பி! ஆதலின் நான் நம் தந்தையாருடைய கட்டளையை முறையேசெய்து முடிக்காமல் தவறிவிடேன்; புரவலர் பெருமான் நம்மிருவருக்கும் குரு; என் தாய்க்கும் பர்த்தா? ஆதலின் நம்மூவருள் ஒருவரும் அவர் கட்டளைக்குக் கேடு நினைப்பது தகுதியற்றது; அவரே நமக்கு தருமம்; அறிவும் வாய்மையுமுளரும், அறநெறி யொழுகுபவரும், மன்னர் மன்னருமாகிய மஹாராஜா உய்ந்திருக்கையில்; என் தாய், கணவனில்லாத கைம்பெண் வேறு தஞ்சமின்றி, மகன் போகுமிடமே போவதுபோல அரசர்பிரானை விட்டு, என்பின் வனம் வருவேனென்பதும் தகுதியாமோ? என்தாயே

னின வனம் செல்ல விடைகொடுத்து, ஆசீர்வாதஞ்செய் தனுப்புவீராக; வாயமையினுல், யயாதி மீளவும பொன்னுலக மடைந்தாற்போல யானும் மீளவும மீண்டு வருவேன்.—

యశోహ్యహం కేవలరాజ్యకారణాత్ నపృష్ఠతఃకర్తుమలంమహోదయం
అదీర్ఘకాలేనతు దేవిజీవితే వృణేవరామద్యమహీమధర్మతః

யசோஹயஹம்கேவலராஜயகாரணாத நபருஷடதஃகாததுமலமமஹோதயம
அதீரககாலேநதுதேவிஜீவிதே வருணேவராமதயமஹீமதாமதஃ.

யாக்கையென்பது அழியுந் தன்மையுடையதேயன்றி, நெடுநாள் நிலை பெற்று வாழ்வதன்று; அதன்மேற்கொண்ட விருப்பினுல், இழிவாகிய இவ வரசுச் செல்வத்தின பொருட்டு, உடலழிந்தும், உலகமுள்ளளவாயும் அழி வறறு நிலைபெறறு மேன்மையயக்கும் புகழினைப் பின்புறத்து நிறகசசெய்து நில்லேன; ஆதலின தருமவழிசென்று, புகழினைப் பெறுவேனேயல்லது, தருமத்தைத்தவறி அற்பமாகிய இந்த பூமியையாள நான விருப்பமுறேன்; எனறிவவண்ணம, தாயககும, தம்பிக்கும், நீதிமொழி யருளிசசெய்து, மனந்தேறறி, பேராற்றலுடைமையால், தண்டகாவனம் புகுவதிலே துணிவு கொண்டு, தம திருத்தாயைத் தமமிதயத்துள் வலம்செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சககரவர்த்தித் திருமகனர் இளையபெருமாளைத் தேறறியது.

அநந்தரம் திருத்தமையனருளிச்செய்த நீதிமொழிகளைக் கேட்டுணர்ந் தவராயினும், அவர்மீதுள்ள பத்தியின் மிகுதியினுல், அவருக்குக் கடுந் துயரம் வாயத்ததேயெனச் சோகமும், கைகேயி இவவண்ணஞ்செய்தனளே யெனக் கடுஞ்சினமுங்கொண்டு, கண்கள சிவந்து, கட்டுண்ட மதயானை போலப் பெருமூசசெறிந்துநிற்கினற இளையபெருமாளைக்கடாக்ஷித்து, சக்கர வர்த்தித் திருமகனர் தமமீதுள்ள அன்பினுல், இவவண்ண மிருக்கினுனென த் திருவுளத்துணர்ந்து, ஊக்கத்தையும், தோளவலியையும் மேற்கொண்டு, அடா தம்பி! இதென்ன அறிவிலர்போல வருந்துகின்றனை; சினத் தையுஞ் சோகத்தையும் உள்ளடக்கித் தீரமொன்றையே மேற்கொண்டு, என்னபிஷேகத்துக்குத் தடைநேர்ந்ததுமன்றி, வனவாசமும் போகும்படி

நேரிட்ட இவ்வவமானத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல், இயல்பாயுள்ள மகிழ்வையே கடைப்பிடித்து, என்னபிஷேகத்துக்காகச் சேர்த்த பண்டங்களையெல்லாமெறிந்துதறிவிட்டு, இகழ்விலாச் செய்கைகளைச் செய்யக் கடவை.' அடா லக்ஷ்மணா! சுமித்திரைபெற்ற நற்காதலனே! என்னபிஷேகத்தின் பொருட்டு மனமகிழ்ச்சியோடு பண்டங்களைச் சேர்த்ததுபோல நான் காட்டையைப் போவதற்குரிய கருவிகளையும், உள்ளமகிழ்வோடு சேர்க்கக்கடவை. எனக்கு அபிஷேகம் ஆகவில்லையேயென மனம நெகிழ்கின்ற என அன்னையார் வருந்தாதவண்ணம், நீயும் துன்பங்கொள்ளாமல் மகிழ்வுடனிருந்து அவரையும் மனந்தேறும்படி செய்யக்கடவை. நான் வனம்போகாதவரையில் எனக்கு அபிஷேகமாகிவிடுமோவென்று கைகேயியார் தவிக்கின்றார். அவருக்கு இவவண்ணஞ் சங்கையுறாதபடி முயலக்கடவை. அன்றியும், நான் இதுகாறும் பிதாவினிடத்திலாவது, மாதாக்களிடத்திலாவது, அறிந்தாயினும், அறியாமலாயினும், அபராதஞ்செய்ததாக எனக்குச் சிறிதுந் தோற்றவில்லை, பொய்மமொழி யுரையாதவரும், சொல்லியசொல் தவறாதவரும், சிறந்த பராக்கிரமமுடையவருமாகிய தம்பப்னா கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்தபடி யான செய்யாவிடின் நரக[illegible]நேரிடுமேயென அஞ்சுகின்ற அந்த அச்சந்தீர்ந்து மனமகிழக்கடவா நான அவா வரமளித்தபடி அபிஷேகங் கொள்வதை நிறுத்தி, வனவாசம போகாவிடின, வாய்மை வழுவிப் போயினுமேயென என தந்தையார் மனந் தவிப்பாரல்லது உகந்தருளார், அவர் மனம் வருந்துவதினால், என மனமும் மிக வருத்தமுறுமேயல்லது சிறிதும் மகிழ்வுறாது, லக்ஷ்மணா! ஆதலால், அபிஷேகங்கொள்ளும் முயற்சியைத் தவிர்த்து, இப்பொழுதே இங்கிருந்து புறப்பட்டு வனம்புக விரும்புகின்றேன; என்னை வனத்துக்குச்செல்ல விடுவதினால், கேகயராஜன்மகள் மனமகிழ்வுகொண்டு, பரதனை யழைப்பித்து அபிஷேகஞ் செய்விப்பார், நான மரவுரியுடுத்துச சடை திரித்துக்கொண்டு தவசியாகிக் கானகஞ்சென்றால அல்லது கைகேயியார் மனமகிழ்வுறார்; நான வனவாஸம போகவேண்டுமென்று யார் போதனை செய்தார்களோ? அதைக்கேட்டு யார்க்கு அவ்வெண்ணமொக்குமெனத் தோன்றியதோ? அவர்களையும், சத்தியத்திற் கட்டுண்ட சக்கரவர்த்தியாரையும் வருத்தமுறச்செய்ய என மனந் துணிவுகொள்ளவில்லையே, எனக்கும் இவ்விஷயத்தில சிறிதும் துன்பமும் தோற்றவில்லை; இனிக் காலநீட்டியாமல், நானிப்பொழுதே புறப்பட்டு வனஞ்செல்வேன்; தம்பி! நான காடுறையப் போவதற்கு விதியே காரணமன்றி, வேறுகாரணமில்லை; அங்ஙனமல்லாவிடின, என்பால மிக்க அன்புள்ள கைகேயியார்க்கு என்னைக் காடு செல்லவிட வேண்டுமென எண்ணமுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? லக்ஷ்மணா! நான பெற்றதாயாரிடத்துப்போலவே மற்றத் தாயர்களிடத்தும் வேற்றுமையின்றிக் குற்றேவல் செய்துவந்ததனை யும், கைகேயியாரும் பரதனிடத்துப்போல என்னிடத்திலும் மிக

"அன்புள்ளவரா யிருந்தனரென்பதையும், நீ நன்கறிந் திருக்கின்றனையன்றோ? அத்தன்மையராகிய கேகயன் திருமகளாரோ?என்னபிஷேகத்தை ஏன் தடை செய்யவேண்டும்; நான் காடுறைதல் செய்யவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு, மொழிவதற்குங்கூடாத வன்மொழிகளை யுரைத்தாரென்பதற்கு விதியே யன்றி, வேறொன்றுங் காரணமாகாதென நான் நம்புகின்றேன்; இங்ஙனமன்றி, நற்குண நற்செய்கையுடைய கேகயராஜன் மகளும், தன் பர்த்தா முன்பாக இவ்வண்ணம் கொடுமொழிகளை நாணமற்று, மொழிவரோ ? யாவராலுந் தடுக்கவொண்ணாத அவ்விதியே என்மீதும், கைகேயியார்மீதும், வீழ்ந்ததெனபதில் சந்தேகமேயில்லை; சுமித்திராதேவி குமாரா ! பலனால் ஆழ்ந்தாராயப்பட்டுக் கட்புலனாகாம லொங்குந்திரிகின்ற விதியை எதிர்த்து அதனோடு போர்செயயவல்லவன யாவனுளன ? இன்பந்தருவதும், துன்பந் தருவதும, அச்சமுறுவிப்பதும, சினமுறச்செய்வதும, பயன் பெறுவிப்பதும், பயனை இழப்பிப்பதும, படைப்பதும, துடைப்பதும், இவை முதலிய செயல்களெல்லாந் தெய்வச்செயல்களேயன்றோ ? ஐம்புலனகளையுமவென்று கடுந்தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்களும், தெய்வத்தால் பிடிக்கப்பட்டவர்களாகிக் காமமுஞ் சினமுங்கொண்டு விடுதலரிய நியமங்களைத் தவிர்ந்து, தவந்துறந்து, நிலைகுலைந்தனர்களன்றோ ? ஒருவன் ஒருகாரியத்தைசசெயது முடிக்கத் தொடங்குகையில், அதற்கு யாரும் எண்ணங்கொள்ளா திருக்கையிலே தற்செயலாய்த் தடைநேர்ந்து, மாறாகத்துன்பமோ இன்பமோ விளைவதென்பது தெய்வத்தின செயலே யனறி, வேறொனறினலனறு; எனறிவவண்ணம் கூறறிவினலும, உண்மையாக ஆராயுங்கால எனக்கு அபிஷேகம் நின்றுவிட்டதேயெனச சிறிதும் துன்பமுண்டாகவில்லை; நீயும சிறிதும் மனம வருந்தாமல், என கருத்துக்கிசைந்து, என்னபிஷேகத்தின் முயறசியை விட்டுவிடக்கடவை. அடா லக்ஷ்மணா ! அபிஷேகத்தின்பொருட்டு சித்தஞ்செய்யப்பட்ட இந்த பூர்ணகும்பங்களை நான் தவசியாக விரதஸ்நானஞ்செய்வதற்கு பயனபடக்கடவன. அனறியில், இவை அரசன் உடைமைப் பொருளகளெனப் படுதலால், இவற்றால் நான் விரதஸ்நானஞ்செய்வதில்லை; நானே வனத்திற்சென்று, என் கையினாலே கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தமே விரதஸ்நானத்துக் குபயோகமாகக்கடவது. தம்பி லக்ஷ்மணா!அரசுச்செல்வம போயிற்றேயென நீ சிறிதும துன்பமுறல்வேண்டாம்; இராச்சியமேயாயினுலென்ன ? வனமேயாயினுலென்ன ? ஆராயுங்கால, அரசுச்செல்வத்திலும், காடுறைதலே சிறந்தது, செங்கோல் வழுவாமல், உலகத்தாரெல்லோர்க்கும் இனியனாகி, அரசுசெய்து எல்லோரையும் மகிழ்விப்பதென்பது மிகுதியும் வருத்தமாகியதன்றோ ? வனத்துக்குப்போனால், ஒருசிந்தையு மின்றிப் பற்பல விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, சிறந்த தவங்களையும், விக்கினமின்றிச் செய்துகொண்டு மகிழ்வுறலாகுமன்றோ ? இதனை உணர்ந்து நீ உள்ளங்கவலற்க.

నలక్ష్మణాస్మిన్ఖలుకర్మవిఘ్నే మాతాయవీయస్యతిశంకనీయా
దైవాభిపన్నాహివదత్యనిష్టం జానాసిదైవంచతథాప్రభావం

நலக்ஷ்மணாஸ்மின்கலுகர்மவிக்னே மாதாயவீயஸ்யதிசங்கனீயா
தைவாபிபன்னாஹிவதத்யநிஷ்டம் ஜாநாஸிதைவஞ்சததாப்ரபாவம்.

அடா இலட்சுமணா ! நம்மிளையதாயார் அபிஷேகத்தைத் தடைசெய்தனரேயெனச் சிறிதும் அவர்மீது சினங்கொள்ளற்க; தெய்வத்தினால் ஏவப்பட்டவராகி, அவர் அநிஷ்டமுரைத்தனரேயன்றி வேறில்லை; தைவம் அத்தன்மையதாகிய மகிமையுடையதென நீ யறியாயோ ? இனியாயினும், நீ கோபசோகங்களை நீக்கி, மனமகிழ்வுறக் கடவையென்றிவ்வண்ண நீதி கூறி, மனந்தேற்றி யருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானை வனம்போகவேண்டாமென இளையபெருமாள் மறுத்தது.

இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தித்திருமகனா ரருளிச்செய்தலும், அதினுடன்படாமையால், இளையபெருமாள் தலைகுனிந்து அதனைக்கேட்டுத் திருத்தமையனா யார்சொல்லியுங் கேளாமல், தருமத்தையே கடைப்பிடித்தனரேயென மகிழ்ச்சியையும், ராஜ்ஜியம் பாதுகாக்கவல்ல இவர்க்குக் காடு புகும்படித் துன்பம் நேரிட்டதேயெனக் கடுந்துன்பத்தையு முற்றவராகித் திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்தவர்மீது சினம் பெருகப்பெருகப் புருவங்களை நெரித்துப் பெட்டியிலடைத்துக் கோல்கொண்டு தூண்டிய நச்சரவம் போலப் பெருமூச்செறிந்து, சினங்கொண்ட சிங்கம்போலப் பார்ப்பவர்கள் அச்சங்கொள்ளத்தக்க முகமுடையவராய், மதயானையின் துதிக்கைபோன்ற தம் திருக்கரத்தின் நுனியை யுதறிக்கொண்டு, கழுத்தைத் தோண்மேலெடுத்துக் கடைக்கண்ணினால் தமையனை நோக்கி, என்னையனே ! தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யாது விட்டானென உலகத்தார் பழிப்பார்களென்று நினைத்துத் தேவர் வனவாசஞ்செல்ல முயற்சிசெய்வது மிகத் தகுதியற்றது, இவ்விஷயத்தில் தேவர் மயக்கங்கொண்டிருக்கின்றீரோ ? அன்றியில், தேவரைப்போன்ற மஹாசூரர்கள், தேவர் அருளிச்செய்த வண்ண முரைசெய்வார்களா ? சௌரியமுள்ளவர்களிடத்துத் தெய்வமென்பது தாழ்ந்ததேயன்றி, வீரமுடையதாகாதன்றோ ? நம் விஷயத்தில் இறைமை

யற்று, ஓங்கிக்கிடக்கின்ற தெய்வத்தைத் தேவர் எடுத்துப் புகழ்வதென்ன புதுமை? தாய் தந்தையர்களது சொல்லைத் தவறுவது குற்றமென நினைக்கின்றீரோ; அது தவறாகாது. அவர்கள் சாதுக்களாகித் தருமமாக ஆஜ்ஞை செய்தது, அதைச் செய்யாவிடின் பாவமுண்டாகுமேயன்றி, அவர்கள் வஞ்சங்கொண்டு முறையல்லாதன வுரைசெயில், அதனைச் செய்யாதொழியின் பாவமுண்டாகுமோ? அவ்விருவர்களும் நியோகமென்று தேவருக்கேன சங்கை தோற்றவில்லை; இவ்வுலகில் அகத்தில் கசடுகொண்டு புறத்தில் தருமமுள்ளவர்கள்போல நடிப்பவர்களும் பலருளரெனத் தேவர் அறிந்திலீர்போலும், அவ்விருவரும் கசடற்றவர்களாயின, தேவருடைய திருவபிஷேகத்தை ஏன் தடுக்கின்றனர்கள். அன்றியும், இவர் கைகேயிக்கு முன்பே வரங்கொடுத்திருந்தாரெனபதும் பொய், அஃது உண்மையாயின், அவள் முன்னமே வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிராளோ? இவரும் வரங்கொடுத்துவிட்டிராரோ? ஆதலின, அது பசும்பொய்; இவர்க்குக் கைகேயிமீதுள்ள காதலினால், அவள் சொற்படி தேவரைக் காட்டிலோட்டக் கருதி, உலகத்தார் முன் தம் பழியைக் கழித்துக்கொள்வதற்காக, இருவருங்கூடி இவ்வண்ணம் ஆலோசனை செய்துகொண்டனர்களெனவே நம்பவேண்டும்; மூத்த திருக்குமாரராகிய தேவர் எழுந்தருளியிருக்கையில், தேவரைவிட்டு மற்றொருவனுக்குத் திருமுடிசூட்ட முயற்சிசெய்தது, உலகநீதிக்கு விரோதமாகியதன்றோ? என்னய்யனே! தேவரைவிட்டு மற்றொருவன் திருமுடிசூட்டிக்கொள்வதைக் கண்ணுற்று, அடியேன் சிறிதுபொழுதும் பொறுத்திரேன்; இவ்விஷயத்தில் அடியேன் செய்யும் பிழையைத் தேவர் பொறுத்தருளவேண்டும், எவ்விதத்திலும் தந்தையின் மொழியைப் பாதுகாப்பதே தருமமென வேற்றுமைகொண்டு வனம்புகுவேனல்லது, திருமுடி பொறுக்கேனென மருள் கொண்டருளிச்செய்கின்றீர்; அது தருமமாயினும், எனக்குப் பகையேயன்றிச் செய்யத்தக்க தாகாது? தேவர் கருதியவாறு செய்து முடித்துக் கொள்ளுந் திறமையுடையாராயினும், பெண்ணறிவுக்கு வசப்பட்டு மயங்கிய தந்தையின் நீதியற்ற வாக்கியத்தைச் செய்ய ஏன் முயலுகின்றீர்; தாய் தந்தைகள் பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்விப்பதன்பொருட்டே கபடஞ் செய்து நம்மைக் காட்டுக்குச் செல்லவிட நினைத்தார்களெனத் தேவர் நன்குணராவிடின், என்னையனும்? தருமமல்லாததைத் தருமமென மருள் கொண்டு, கடுந்துன்பத்தை யுறுகின்றீரோ யென்னுந் துன்பம் எனக்கு ஒருபொழுதும் நீங்காது; அவ்வண்ணந் தேவர் செய்வதும் இகழத்தக்கதேயன்றித் தருமமாகாது; காமாதுரர்களாயும், நமக்குத் தாய் தந்தையரென்னும் பெயருடையர்களாயிருந்தே பகைஞர்களுமாகிய அவ்விருவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தேவர் எவ்வண்ணஞ்செய்ய முயல்கின்றீர், இவ்வண்ணம் நேர்ந்தது, தெய்வத்தின் செயலேயன்றித் தாய் தந்தைகளின் செயலன்றெனத் தேவருக்கு நம்புதலிருப்பினும், அது செய்யத்தக்கதாக அடியேனுக்குத் தோற்றவில்லை; அஃது தேவரால் நீக்கத்தக்கதே யாகும்.

విక్లబో వీర్యహీనో యః స దైవమనువర్తతే
వీరాస్సంభావితాత్మానో న దైవం పర్యుపాసతే
దైవం పురుషకారేణ యస్సమర్థః ప్రబాధితుం
న దైవేన విపన్నార్థః పురుషస్సోవసీదతి.

விக்லபோவீர்யஹீநோயஸ் ஸதைவமநுவர்த்ததே
வீராஸ்ஸம்பாவிதாத்மாநோ நதைவம்பர்யுபாஸதே
தைவம்புருஷகாரேண யஸ்ஸமர்த்தஃப்ரபாதிதும்
நதைவேநவிபன்னார்த்தஃ புருஷஸ்ஸோவஸீததி.

யாவனொருவன் பயமுற்றவனும், திறமையற்றவனுமா யிருப்பானோ அவனோ தெய்வம் தெய்வமென்று தெய்வத்தை யனுசரிப்பான்; யாவர் ஊக்கமுற்றுப் பயமற்றவரும், திறமையுற்றவருமாயிருப்பார்களோ அவர்கள் தெய்வமென்பதைச் சிறிதும் மதிக்கமாட்டார்கள் தம் திறமையினால் தெய்வத்தைத் தடுக்கவல்லவா, ஒருகாலும் தெய்வத்தால் கெடுதியடைந்து வருந்தார்கள். ஊழின் திறமையையும், ஆண்மையின் திறமையையும், ஜனங்கள் இப்பொழுதே காணப்போகின்றார்கள் ஊழின்வலி ஆண்மகன்வலி இவற்றின் ஏற்றத்தாழ்ச்சி இப்பொழுது வெளிப்பட விளங்கப்போகின்றன. மதமேறித் தடையின்றிக் கொழுத்துத் திரிகின்ற களிறுபோன்ற தெய்வமன்றோ? தேவருடைய ராஜ்ஜியாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்ததென வருளிச் செய்தீர்; அத்தெய்வத்தை யான் ஆண்மையினால் தடுத்தோட்டி விடுகின்றேனெனக் கடாக்ஷித் தருளவீராக. அஷ்டதிக்பாலர்களும், மற்றும் மூவுலகிலுமுள்ள சூரர்களுங்கூடி எதிர்த்து, தேவருடைய திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்ய முயற்சிசெய்யினும், தடுக்க வல்லவராகார்கள். அங்ஙனமாயின் நம்பிதீரொருவன் தடுக்க வல்லவனுவானோ? யாவர்கள் கூடித் துர்யோஜனைசெய்து தேவரை அரணியத்திற் கெழுந்தருளிப் பதினான்கு வருஷம் வாஸஞ்செய்ய வேண்டுமென்றார்களோ? அவர்களே பதினான்கு வருஷம் அரணியஞ்சென்று வாஸஞ்செய்யக்கடவார்கள் கைகேயிக்கும், மஹாராஜனுக்கும், தேவரைக் காட்டிலோட்டிப் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்பதன்றோ? எண்ணம், அவ்வெண்ணத்தை யான்கெடுத்துவிடுகின்றேன். தெய்வமும் என ஆண்மைக்கஞ்சி நடக்குமாதலால் என் ஆண்மையோடு பகைத்தவர்களுக்கு ஊழின்வலி ஒருகாலு முண்டாகாது, எனது கொடிஆண்மை எவ்வண்ணங் துன்பந்தருமோ? அவ்வண்ணம் இன்பந்தருவதற்குத் தெய்வம் திறமையுள்ளதாகாது, அநேகமாயிரம்வருஷங்கள் தேவர் லோகபரிபாலனஞ்செய்ததன்மேல் தேவருடைய திருக்குமாரர்களே இவ்வுலகத்தை யாளக்கடவார்கள், அப்பொழுது திருக்குமாரர்களிடத்தில் இவ்விராஜ்யத்தை நிலைக்கச்செய்து, முன்னோர்கள் நடந்தவாறு தேவரும் வனவாசத்துக் கெழுந்தருளக்கடவீர்; நம்தந்தை

நிலைமையற்ற மனமுடையாராதலால் இப்பொழுது நாம் அபிஷேகங்கொண்டபின் குறைவுநேரிடின் பெருநகைப்புக்கு இடமாகுமெனக் கருதி இப்பொழுது இவ்வபிஷேகங்கொள்ள விருப்பமுற்றிலீரோ? இக்காரியத்தில் தேவர் ஐயங்கொள்ளற்க. கடலைக் கரை காப்பதுபோல அடியேன் தேவருடைய ராஜ்யத்தைப் புரளவிடாமல் காத்தளிப்பேன். இவ்வண்ணம் வஞ்சினஞ்செய்து கொடுக்கிறேன். இவ்வஞ்சினத்தைத் தவறினேனாயின், வீரலோகம்பெறாமல் நரகில்விழக்கடவேன். ஆதலின் மங்களகரமாகிய்த திரவியங்களைக்கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக்கடவீர். ராஜ்யபரிபாலனத்தில் தேவர் ஊக்கமுடையீராகக் கடவீர். அடியேனொருவனே இதற்கெதிர்த்துவரும் வேந்தர்களைத் தடுத்தடித்து மடித்துத் துரத்திவிடவல்லேன்.

నశోభార్థావిమౌబాహూ నధనుర్భూషణాయమే
నాసిరాబన్ధనార్థాయ నశరాస్తంభహేతవః
అమిత్రమదనార్థమ్మే సర్వమేతచ్చతుష్టయం

நசோபார்த்தாவிமௌபாஹூ நதனுர்ப்பூஷணாயமே
நாஸிராபந்தனார்த்தாய நசராஸ்தம்பஹேதவ:
அமித்ரமாதனார்த்தம் மேஸர்வமேதச்சதுஷ்டயம்.

எனது இவ்விரண்டுதோள்களும், அழகுசெய்வன மாத்திரமேயல்ல இக்கோதண்டமும், அலங்காரஞ் செய்வதன்பொருட்டேயன்று; வாளும் அழகுக்குச்சகட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டன்று, இக்கணைகளும ஊன்றிநட்பதினபொருட்டல்ல இந்நான்கும் பகைவர்களைக் கொல்வதனபொருட்டன்றோ ஒளிசெய்கின்றன. சாணைபிடித்துக் கூர்மையாகிய இவ்வாளைக்கையிற்பிடித்து யான் போர்முகத்திற் செல்லுகையில் தேவேந்திரனே எதிர்த்துவரினும், அவனையும், மதிக்காமல்வென்று வெற்றிகொள்வேனே யல்லது பொறுத்திரேன். போர்க்களமும் என கூரியவாளினால் வெட்டுண்டு சிதறிக் கிடக்கின்ற நால்வகைப்படைகளின் உடல்களினுருப்புகளினால் நிறைந்து நடப்பதற்குமிடமின்றிப் பயமுறுவிப்பதாகும்,என் வாளின்முனையினால் வெட்டுண்டு வாள்எலும்புகளில் தாக்குகையில் தீக்கணங்களினால், ஒளியுள்ளனவாயெரிகின்ற குன்றுகள்போலவும, மின்னுடன்கூடிய காளமேகங்கள்போலவும் விளங்குகின்ற பகைஞர்களது களிறுகள தரையில் வீழப்போகின்றன. யான் உடும்புத்தோலினால் கைவிரலை மறைத்துக்கட்டிக் கோதண்டத்தைக் கையிலேந்திப் போர்முகத்தில் நிற்கையில் யாவனென்னை யெதிர்த்து ஆண்மைகாட்ட வல்லவன், பலகணைகள் தொடுத்தொருவரையும், ஓரம்பைத்தொடுத்துப் பல வீரர்களையும், கொல்லுமாறு தேரானை குதிரைகாலாள்களின் நுட்பமுறுப்புகளில் சரங்களைத் தொடுத்தெய்வேன், இப்பொழுதுதான்எனதுகணைப்பயிற்சித்திறமையின்

பிராயம், தந்தையினரசாளுகையைக் கெடுப்பதற்காகவும், தேவரீருக் கதனை நிலைக்கச்செய்வதற்காகவும், வெளிப்பட விளங்கப்போகின்றது. நற்சாந்தம் புரிவதற்கும், தோள்வளைகளணிவதற்கும், இரவலர்களுக் குப் பொருள்களை யீவதற்கும், அன்பர்களைப்பாதுகாத்தல் செய்வதற்கும், தகுந்தனவாயினும், அடியேனுடைய இவ்விரண்டுகரங்களும், தேவருக் குக் குற்றேவல்செய்யக்கடவன. அடியவர்களுக்கு மெய்யரசிய என்னைய் யனே தேவருடைய திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்பவர்களைத் தடுக்கும் விஷயத்தில் இப்பொழுதே எவரேயாயினும், அவர்களது யிளையும் மாய்த் துக் கீர்த்தியையும், கெடுத்து உறவினரையும், வேரறுத்து அவமானஞ் செய்யக்கடவேன் இந்தஏவலைத் தேவா அடியேனுக் கருளிச்செய்யக் கட வீர். இந்த வியனுலகமுழுதும், தேவருக்கு வயப்பட்டு நிலைத்திருக்கு மாறுசெய்யும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளைசெய் தருளக்கடவீர் அடி யேன் தேவருக்குக் குற்றேவலாளனன்றோ? என்றிவ்வண்ணம் சினத் தோடும், சோகத்தோடும், விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சக்கரவர்த்தித்திரு மகனார் அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவுளத்திற் கொண்டவராயினும், சிறி தும் மனந்தளராமல் இளையபெருமாளைக் கடாக்ஷித்துத் தம் திருக்கரத் தால் அவரதுகண்ணீரைத் துடைத்து நன்மொழிகூறித் தேற்றி, அடா என்னருமையிளைஞனே! நீ எங்ஙனமுறைசெயினும், என்மனம் வேறு மைப்படாது, நான் பிதாவின்மொழியைப் பரிபாலனஞ் செய்வதிலேயே உறுதியுள்ளவனென நம்பக்கடவை இதுவே நல்லவழியாகுமல்லது நீ யுரைப்பது சிறிதும் நல்லவழியாகாது இனிநீ என்னை மறுப்பதையொழி ந்து என்கருத்துக்கிசைந்து நடந்துகொள்ளக் கடவையென முடிவு அரு ளிச்செய்தருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்துமூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று

இருபத்துநான்காவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தான்வனம்போகத் தாயைச் சம்மதிக்கச்செய்தது.

ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருமகனார் இவ்வண்ணம் யாவுஞ்சொல்லியும், கௌசல்யை பித்ருவாக்கிய பரிபாலனத்திலேயே உறுதிகொண்டிருப்பதைக் கோசலராஜன் திருமகள் நன்குணர்ந்து இனி இவனைத்தடுப்பதில் பய னில்லையெனத் தேர்ந்து, கண்ணீர்ப்பெருக்கி அந்தோ, என்னருமைத்திரு மகன் சக்கரவர்த்திக்குப்பிறந்து, எல்லாவுயிர்களுக்கு மினியனாகவு மிரு

ந்து, திக்கற்றவன்போல் வனஞ்சென்று பிச்சையெடுத்து எங்ஙனம்பிழைத்திருப்பான், இவனுடைய ஏவலாளர்களும், அடுத்தவர்களும், அறுவகையுண்டிகளையுமுண்டு மகிழ்ந்திருக்கையில் இவன்மட்டும் காடுசேர்ந்து கந்தமூலபலங்களை எப்படி உண்ணலாம்? ஸ்ரீராமன் வனவாஸம்போகின்றானென்பதைக்கேட்டு யாவனதான் இஃது ஒக்குமென உடன்படுவான். இதைக்கேட்ட யாவர்க்குத் தான அசசங்தோற்றாது. நற்குண நற்செய்கையுடையனாகி, யாவர்க்கு மினியனாகிய ஸ்ரீராமனும் காட்டிலோட்டப்படுகின்றானன்றோ? ஆதலின் தெய்வமென்பது மிகச்சிறந்தது அதைத்தடை செய்ய யாவராலும் முடியாது. என்னருணறுதத திருமகனாகிய ஸ்ரீராமா! நீ லோகாபிராமனாகவிருந்து என்னைப்பிரிந்து கானகத்துக்குச் செல்லுகையால ஏன் உள்ளத்திலுள்தோன்றிய சோகமென்னும தீயானது உன்திருமுகத்தைக்காணாமை யெனனுங காற்றையுடையதும், புலம்புவதனாலாகிய துயரமென்னும் ஓமவிறகையுடையதும, அழுவதினாலாகிய கண்ணீரென்னும், ஓமஞ்செய்யபபட்ட ஆஹுதியுடையதும், கவலையினாலாகிய கொதிப்பென்னும, மிகுந்த புகையுடையதும, நெட்டுயிர்ப்பினாலாகிய ஆயாசத்தினால் வளர்க்கப்பட்டதுமாகிப் பனிகாலமநீங்கிய பின்னர் புதலகளைக்காட்டுத தீப்பற்றி யெரிப்பதுபோல என்னைப்பற்றி யொடுக்கியெரித்துவிடுமே நீ என்னும கார்முகில ஆனந்தமெனனும மழைபொழிந்தாலல்லது அத்தியணையாதே யான் எவ்வண்ணம பொறுததிருப்பேன். ஒரு பசுவானது தன் கன்று சென்றவிடம செல்லாமல எவ்வாறு பார்த்திருக்கும், என் திருமகனே! நானும நீ செல்லுமிடமே வருவேன். என்றிவ்வகைப்பாக மிகுதியும் துயர்கொண்டுரைசெய்தனள கோஸலை தன் திருமகனாரும், தம்தாயின் மொழியைக்கேட்டு மீளவும் தாயைநோக்கி, என் தாயீரே மஹாராஜர் கைகேயிதேவியினால வஞ்சனைசெய்யப்பட்டு, மிகவும் துன்பமுற்றிருக்கின்றனர். யானும அரணியஞ்சென்றபின், நீரும் அவரருகிலிருந்து உபசாரஞ்செய்யாமல என்னுடன்வந்து விடுவீராகில அவர் கணப்பொழுதாயினும, உயிருடனிரார் என நான உறுதியாயுரைப்பேன்.—

భర్తుః కిలపరిత్యాగో నృశంసః కేవలం స్త్రియాః
సభవత్యా నకర్తవ్యో మనసాపి విగర్హితః

பார்த்துஃகிலபரித்யாகோ ந்ருசம்ஸஃகேவலம்ஸ்திரியா:
ஸபவத்யாநகர்த்தவ்யோ மனஸாபிவிகர்ஹித:

குலமகள் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதென்பது மிகக்கொடியது ஆதலால் நீர் உலகத்தார் பழிப்புக்குள்ளாவீர் அதுபற்றி மனத்திலும், அவ்வண்ணங் கொள்ளலாகாது. என்தந்தையார் ஜீவித்திருக்குமளவும், நீர்

அவர்க்குப் பணிசெய்யக்கடவீர். இதுதான் பெண்களுக்குத் தொன்மையான தருமமென்று மேலையோர் அருளிச்செய்தனரென்றனர். கோஸலையும், தன் திருமகன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, நன்காராய்ந்து, மிக மகிழ்ச்சிகொண்டவளாகி, அடா என் பெறலரும் புதல்வனே! நீ யுரைசெய்த வண்ணமே யான் நடந்துகொள்வேனென உடன்பா டுரைத்தனள்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் மீளவும் கௌஸலியாதேவியை நோக்கி, என்தாயீரே! மஹாராஜர் எல்லோர்க்கும் இறையும், குருவும், போஷகருமாயிருத்தலால், நீரும் நானும் சக்கரவர்த்தியார் கட்டளையை வழுவாமல், பாதுகாக்கவேண்டுமே யல்லது தடைசெய்வது தகுதியாகாது; தகுதியாக யான் ஒன்பதும் ஐந்துங்கூடிய இவ்வருஷங்களை யரணியத்திலெளிதில கழித்துவிட்டு, மீண்டிங்கெய்தி நின் கட்டளையின்படி மகிழ்ந்து வசிப்பேனென உரைசெயல்கேட்டும், ஸ்ரீராமபிரானது பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாமல், அடா என் திருமகனே! இச்சக்களத்திகளினடுவில் நான் வாசஞ்செய்துய்வது தகுதியன்று, ஆதலின், என்னையும் பெண்மானைப்போல அழைத்துக்கொண்டு போகக்கடவையென்று, கோஸலை யழுது புலம்புதலும், ஸ்ரீராமபத்திரருஞ் சோகங்கொண்டவராய்த் தாயை நோக்கி, அம்மா! நீரும் இவ்வண்ணம் உரைசெய்வது தகுமோ? குலமகளுக்கு நாயகனே தெய்வம், நாயகனே பிரபுவாயிருத்தலின், உமக்கும் எனக்கும் மஹாராஜரே பிரபுவாவார், லோகநாதராகிய மஹாராஜா பிழைத்திருக்கையில், நாம் அநாதர்களல்லோம், அன்றியும், நான் வனஞ்சென்று, பரதன் அபிஷேகங்கொண்ட போதிலும், உனக்குக் குறைவு நேரிடாது; கைகேயியார் மனம் வேறாகயிருக்கினும், பரதன் அத்தன்மையனல்லன், அவன் தருமசிந்தையுடையவனும், தார்மிகனும், எல்லாவுயிர்களுக்கு மினியனுமாகுவான், ஆதலின், அவன் உமது திருவுளத்தின்படி நடப்பானல்லது, வேறாக நடவான்; நான் வனம்போனபின்பு மஹாராஜா புத்திரசோகத்தால் வருந்தாதவண்ணம் நீர் ஊக்கத்துடன் அவர்க்கு உபசாரஞ்செய்து பாதுகாத்துத் தேற்றக்கடவீர் மிக்க கொடிய இச்சோகம் அவரைப் பற்றி எரிக்காதவண்ணம் நீர் பாதுகாக்கக்கடவீர்.

వ్రతోపవాసనిరతాయా నారీపరమోత్తమా
భర్తారంనానువర్తేత సాతుపాపగతిర్భవేత్
భర్తృశ్శుశ్రూషయానారీ లభతేస్వర్గముత్తమం
అపియానిర్నమస్కారా నివృత్తాదేవపూజనాత్

வ்ரதோபவாஸநிரதாயா நாரீபரமோத்தமா
பர்த்தாரம்நானுவர்த்தேத ஸாதுபாபகதிர்பவேத
பர்த்துச்சுச்ரூஷயாநாரீ லபதேஸ்வர்க்கமுத்தமம
அபியாநிர்நமஸ்காரா நிவ்ருத்தாதேவபூஜநாத.

யாவளொருத்தி விரதோபவாசங்கள்செய்து, பரபுருஷனைக்கண்ணுற் பாராமல, பரிசுத்தளாகி யிருந்தும், தன் பர்த்தாவை மதிக்காமல், அவ னுக்கிசைந்து நடவாளோ? அவள் நரகத்தை யடைவளே யல்லது, நற்கதி யடையாள்; யாவளொருத்தி தேவதாபூசை செய்யாதவளும், பெரியோர் களைத் தொழாதவளுமாயக் கொடியளாகியிருந்தும், தன் பர்த்தாவின் மனத்துக்கிசைந்தபடி ஏவல்செய்து, தன் பர்த்தாவை மகிழ்விப்பாளோ? அவள் சிறந்த வானுலகத்தையே யடைவாளல்லது, கெடுதி யடையாள்; ஆதலின், குலமகள் பர்த்தாவுக்குப் பணியே செய்யக்கடவள். இதுவே அநாதியாகிய தருமமென வேதத்திலும்ஓதப்படுகின்றது; ஸ்மிருதிகளிலுங் கூறப்படுகின்றது; ஆதலின், என் தாயரே! நீரும் மஹாராஜாக்குத் திருத் தொண்டு செய்துகொண்டே, என் பொருட்டு வேள்விமுதலிய காரியங் களில் நன்மலர்களினால் தேவதைகளைப் பூசனைசெய்து, வேதியர்களுக் கும் பொருளளித்து, எனக்கு நன்மையுண்டாகவேண்டுமென்ப பிரார்த் தனை செய்துகொண்டு நான் மீண்டு வருங்காலத்தையே எதிர்பார்த்திருக் கக்கடவீர். இவ்வண்ணம் நீர் நியமமுடையீராய், கணவருக்குத் தொண்டு செய்து வருவீராயின், மஹாராஜரும் என் சோகத்தைப் பொறுத்துப் பிழைத்திருப்பார், நான் மீண்டு வந்தபின்னர், நீர் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியை யடைவீரென்று மனந்தேற்றி யருளிச்செய்தனர். கௌஸல்யாதேவி அதனைக்கேட்டுப் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்த் தன் திரு மகனைநோக்கி, ஸ்ரீராமா! காடுசெல்வதில் உனக்குற்ற உறுதியைத் தவிர்க்க யான் வல்லவளல்லள். விதியைத் தடுப்பதற்கு யாராலும் முடியாதன்றோ? ஆதலின், என் திருமகனே! நீ மிகுதியும் ஊக்கத்துடன் போய்வரக் கடவை. உனக்கெப்பொழுதும் நன்மையே யுண்டாகக்கடவது. நீ வனஞ் சென்று, தந்தைமொழியை நிறைவுசெய்து, பெரும்பேறு பெற்றவனாய் மீண்டு வந்தபின்னர், உன்னைக்கண்டு நான் பெருமகிழ்வுகொண்டு வாழ் வேன்; தெய்வகதி யாவர்க்கும் எண்ணுவதற்கு மரியது. தெய்வமன்றோ? என்னையும் போயவாவென்று விடைகொடுக்கும்படி செய்கின்றது; ஆத லின், என் திருமகனே! நீ சுகமாகச் செல்லக்கடவை. திரும்பிவந்தபின் என்னை மகிழ்விப்பாய்; இந்தக் காலமே அந்தக்காலமாகுமா? ஆகுமாகில், நீ ஜடாஜினதாரியாகித் திரும்பிவரக்கண்டு மகிழ்வுறுவேனன்றோ? என் றிவ்வண்ணம் மொழிந்து, நான் சோகங்கொண்டு தடைசெயினும், புலம் பிக் கதறினும், ஸ்ரீராமனுக்கு நன்மை பயக்காதெனவும், பயனுமிலதென வுந் தேர்ந்து, சோகத்தை யுள்ளடக்கி, மகிழ்வுடன் போய்வாவென விடை யுரைத்து, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நன்மையையே மனத்தில் கருதிக்கொண்டு கவலையுற்று வீற்றிருந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கோஸலை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து செல்லவிடுத்தல்.

அநந்தரம் கோஸலை சோகத்தை யுள்ளடக்கிக் கால் கைகளைச் சுத்தி செய்து, ஆசமனம்பண்ணித் தூயளாகி, ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்யலாயினள். அடா! என்னருமைத் திருமகனாகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகா! உன்னுள்ளத்தின் உறுதியைத் தடைசெய்ய யாராலும் முடியவில்லை யாத லால், நீ சுகமாக வனஞ்சென்று, விரைவில் மீண்டு இனிது வரக்கடவை. ஒருபொழுதும் நல்லொழுக்கம் வழுவாமலிருக்கக்கடவை. அடா ராகவ சார்த்தூலா! எவ்வளவு துன்பம் நேரிடினும், எத்தருமத்தைக் கைவிட லாகாதென்று நீ இடைவிடாது காத்துவருகின்றனையோ? அத்தருமம் உன்னைப் பாதுகாக்கக்கடவது. என் அழிவில்லாப் பெருவாழ்வே! நாற் சந்திகளிலும், தேவாலயங்களிலும், நீ தினந்தோறும் எத்தேவுகளுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றனையோ? அவர்களும் நீ காட்டில் மஹரிஷிகளுடன் வாசஞ்செய்கையில், உன்னைக் காத்தருளக்கடவர்கள். விசுவாமித்திரமகா முனிவர் உனக்கருளசெய்தளித்த கணைகளும் உன்னைக் காக்கக்கடவன. மாதாபிதாக்களுக்குத் திருப்பணிசெய்தலினாலும், சத்தியத்தினாலும், காக் கப்பட்டவனாகி, நீ நெடுநாள் வாழ்வாயாக; ஸமித்துகளும், தருப்பங் களும், பவித்திரங்களும், ஓமம் வளர்த்து மிடங்களும், கடவுளர் மந்திரங் களும், தேவதாபூசைக்காகச் செய்த இடங்களும், மலைகளும், மரங்களும், கிளைகளும், மடுக்களும், பறவைகளும், பன்னகங்களும், சிங்கங்களும், உன் திருமேனியைக் காக்கக்கடவன. சாத்தியதேவர்களும், விசுவ தேவர்களும், மருத்துக்களும், மஹரிஷிகளும், தாதாவிதாதா பூஷாபகன் அரியமன் என்னுந் தேவர்களும், இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்களும், பக்ஷம், மாசம், ரிது, ஸம்வத்ஸரங்களும், இரவும், பகலும், முகூர்த்தமும், உனக்கெப்பொழுதும் நன்மையையே பயக்கக்கடவர்கள். தியானமும், யோகமும், தருமமும், உன்னை இடைவிடாது காக்கக்கடவன. ஸநத்குமா ரரும், ஷண்முகனும், சோமனும், பிருஹஸ்பதியும், ஸப்தரிஷிகளும், நாரதரும், உன்னை எல்லாவிடங்களிலும் காத்தருளக்கடவர்கள். மற்றும் எல்லாவிடங்களிலும், நன்கறியும்படி யுள்ளவர்களும், திக்குக்கும் விதிக் குக்கும் இறைவர்களும், என்னால் துதிசெய்யப்பட்டவர்களுமாகிய தேவ ர்களெல்லோரும், வனத்தி லுன்னை அல்லும் பகலும் பாதுகாத்தருளக் கடவர்கள். ஏழுகுலாசலங்களும், ஏழுகடல்களும், வருணனும், குபே ரனும், தேவலோகமும், ஆகாயமும், பூமியும், எல்லாநதிகளும், நக்ஷத் திரங்களும், நவக்கிரஹங்களும், அவைகளுக்குத் தலைவர்களும், இராப

பகல்களும், காலைமாலை, சந்திகளும், வனவாசியாகிய உன்னைப் பாது காக்கக் கடவர்கள். ஆறு ரிதுக்களும், பன்னிரண்டு மாசங்களும், வருஷங் களும், முகூர்த்தங்களும, நாழிகைகளும், விநாடிகளும், திசைகளும், உன் பொருட்டு நன்மையளிக்கக்கடவன. முனிவேஷங்கொண்டு நீ வனத்தில் சஞ்சரிக்கையில, தேவர்களும், தைத்தியர்களும், உனக்குச சுகத்தையே பயக்கக்கடவர்கள். அரக்கர்களிடத்தும், பிசாசர்களிடத்தும், கண்டவர்கள் அச்சமுறத்தக்க தீச்செயல புரியும், மற்றுமுள்ள மாம்ஸத்தைத தின்னுந் துஷ்ட ஜந்துக்களிடத்தும், உனக்கு ஒருக்காலும் அச்சந்தோன்றாமை யுண்டாகக்கடவது. வானரங்களும், தேளகளும், காட்டீக்களும், கொதுகு களும், மலைப்பாம்புகளும், புழுக்களும், கொடி, செடி, புதர்களினு மிருண்டு, கோரமாகிய வனத்தி லுனக்குப பீடைசெய்யாதன வாகக் கடவன. பெரிய யானைகளும், சிங்கங்களும், புலிகளும், கரடிகளும், காட்டுப்பன்றிகளும், காட்டெருமைகளும், உனக்குப் பீடைசெயவதற திருக்கக்கடவன. அடா என் திருமகனே! மற்றும் மானிடரைக் கொலை புரிந் துண்ணும் தியவிலங்குகளும் என்னாலிங்கு வழிபாடு செய்யப்பட் டனவாகி, உன்னை வருத்தாதிருக்கக்கடவன. நீ செலலும் வழிகளும் மங்கலகரங்களாகக்கடவன. உனது தோளவலிகளும் பயன்பெறக்கடவன. என்னருமைத் திருமகனே! பேறுகளெலலாங் கைக்கூடுவதன்பொருட்டு நீ நன்குசென்று, மீண்டெழுந்தருளுவாயாக. ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், இருக்கின்ற தேவர்களெலலோர்களிடத்தினின்றும், உனக்கு மங்கல முண்டாகக் கடவது. உனக்குப பகைஞர்களுளராயினும், அவர்களும் உனக்கு நன்மையே செய்யக்கடவர்கள். தேவகுருவும், சோமனும், சூரி யனும், குபேரனும், யமனும், என்னால் பூசனைசெய்யப்பட்டவர்களாகித் தண்டகாரணியத்தில வாஸஞ்செய்கின்ற உன்னைப் பாதுகாத்தருளக் கடவர்கள் அக்கினியும், வாயுவும, புகையும், ரிஷிகளுரைக்கின்ற மந்திரங் களும், உன்னைக் காக்கக்கடவன. எலலா உலகங்களையும படைக்கும் பிரமனும், அவற்றையளிக்கும ஸ்ரீமந்நாராயணனும், மஹாரிஷிகளும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும், வனவாசியாகிய உன்னைப் பாதுகாத்தருளக் கடவர்களென ஆசீர்வதித்தனள். இவ்வண்ணம் கோஸலராஜன் திரு மகள் கந்தபுஷ்ப தூபதீபாதிகளினாலும், தோத்திரங்களினாலும், தேவ தைகளெலலோரையும் பூசனைசெய்து, பெரியனாகிய அந்தணனைக் கொண்டு தீவளர்த்தி, நெய், வெண்மை நிறமுள்ள மாலைகள், ஸமித்துக்கள், வெள்ளைக்கடுகு முதலியவற்றால் ஓமஞ்செய்வித்து, மிகுந்த ஹவிஸ்ஸி னால், வெளியிற்செய்யத்தக்க பலியைச் செய்வித்துத் துன்பம் விலகச் செய்யும் கன்மங்களையும், நன்மை பெருகும்படிசெய்யும் கன்மங்களையும், தேன், தயிர், அக்ஷதை, நெய்களால் முடிப்பித்து, வேதியர்களைக்கொண்டு நலந்தருமொழிகளை ஓதுவித்துப் புரோஹிதருக்கும், மற்றுள்ள வேதியர் களுக்கும், தக்கபடி தக்ஷிணைகொடுத்து, அவர்களையும் மகிழ்வித்துத்,

தன் திருமகனை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! தேவேந்திரன் விருத்திராஸுரனைக் கொலைசெய்யப் புறப்படுகையில், அவனுக்குண்டாகிய மங்கல முனக்குமுண்டாகக்கடவது. வைநதேயன் அமிர்தங்கொண்டுவரப் புறப்படுகையில், விநதாதேவி அவன்பொருட்டுச் செய்த மங்கலமு முனக்குண்டாகக் கடவது. அமிர்தம் மதனஞ்செய்யுங் காலையில், தைத்தியர்களுடன் போர்செய்ய முயன்ற தேவர்களுக்கு அதிதிசெய்த மங்கலமும், உனக்குண்டாகக்கடவது. ஸ்ரீமந்நாராயணன் வாமனாவதாரஞ்செய்து, மூவுலகங்களையும், மூன்றடியாக அளக்க முயற்சிசெய்கையில், அவருக்குண்டாகிய மங்கலமும், உனக்குண்டாகக்கடவது. மங்கலங்களுக்கும் மங்கலஞ் செய்யும் ருதுக்களும், சாகரங்களும், தீவுகளும், வேதங்களும், உலகங்களும், திசைகளும், உனக்கு மங்களமளிக்கக்கடவன. என்றிவ்வண்ணம் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, சிரத்தில் அக்ஷதையிட்டுச் சந்தனம்பூசி இடுக்கண் யாவையும் போக்கவல்ல மூலிகையைக் கையிலகட்டி மந்திரித்து ரக்ஷை செய்து, மனத்தில் சோகங்கொண்டவளாயினும், புறத்தில் சிறிதுந் தோன்றாமல் மகிழ்வுகொண்டவளாகி, ஸ்ரீகோதண்டராமனை எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து மகிழ்ந்து, ஸ்ரீராமா! நீ குறைவின்றி மகிழ்ந் தவனாகிச் சுகமாகப் போய்வருவாயாக. நீ வனவாஸந்தீர்ந்து திரும்பி இங்கெய்தி யபிஷேகங்கொண்டு அரசநீதிவழுவாமல் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்கையில், நான் கண்கள் குளிரக்கண்டு மகிழ்வேன்; நீ யவ்வண்ணம் அரசுசெய்துகொண்டு சீதாதேவியினுடைய காதலையும், என்னுடைய விருப்பையும், நிறைவுறச்செய்க. அடா ஸ்ரீராமா! இப்பொழுது நீ சுகமாக வெழுந்தருளக்கடவை. என்னால் பூசனைசெய்யப்பட்ட ஹரிஹராதி தேவகணங்களும், மஹாரிஷிகளும், பூதங்களும், தானவ தைத்யமஹோரகர்களும், பத்துத் திசைகளும், நெடுநாள் வனவாஸஞ்செய்யும், உன் கருத்துக்கிணங்க நலங்களைச் செய்யக்கடவர்களென்று ஆசீர்வதித்தனள். என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு ஆசீர்வாதம் முதலிய விதிகளை முறைப்படி செய்து முடித்துச் சோகத்தை யடக்கியும், புத்திரவாத்சல்யத்தால் சோகத்தையடக்க முடியாமல், கண்ணீர் பெருகத் தன் திருகுமாரனை வலம் வந்து, பலமுறை எடுத்தணைத்துத் தழுவிக்கொண்டனள்

తథాచ దేవ్యా సకృత ప్రదక్షిణో నిపీడ్య మాతుశ్చరణౌ పునఃపునః
జగామ సీతానిలయం మహాయశాః స రాఘవః ప్రజ్వలితస్స్వయా శ్రియా

ததாசதேவ்யாஸக்ருதப்ரதக்ஷிணோ நிபீட்யமாதுச்சரணௌபுந:புந:
ஜகாமஸீதாநிலயம்மஹாயசா: ஸராகவ:ப்ரஜ்வலிதஸ்ஸ்வயா ஸ்ரீயா.

சிறந்த புகழ்பெற்றவரும் இயற்கையாகிய தமது திருமேனியொளியால் விளங்குகின்றவரும், பிதாவின் வாக்கிய பரிபாலனத்தில் உறுதிகொண்ட

வுருமாகிய, அந்த ஸ்ரீராமசசந்திரா தம்மாதாவினால் அவ்வண்ணம் ஆசிர்வசனஞ்செயது வலஞ்செய்யப்பட்டவராகி; அவளது திருவடிகளைப் பல முறைபணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, சீதாபிராட்டியினரண்மனைநோக்கி எழுந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபததைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாருவது சருக்கம்.

சக்கரவாத்தித் திருமகனார் தம்செயதியைச சீதாதேவிக்கு அருளிசசெயதது.

ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாவன மெழுந்தருளுவதறகாகத் தம்மாதாவைப் பணிந்து, அவளால் ஆசிர்வசனஞ்செய்யப்படடவராய விடைபெற்றுத்தரும நெறிவழுவாமல் நின்று மக்கள நிறைந்த நெடுந்தெருவைத் தமதிருமேனி காநதியால் விளங்கசசெயபவராகித் தாம மிக நறகுணமுடையவ ராதலால் இவர் வனவாஸம் எழுந்தருளுகின்ருரோயெனத் துயரங்கொண்ட அம்மக்கள் மனத்தை முறிப்பவாபோலச் சீதாபிராட்டியாா, அரண்மனைக் கெழுந்தருளினர். சீதாபிராட்டியார், இங்குநடந்த சரித்திரமொன்றினையு முணராதவளாதலால் தம் பாத்தாவுககுத் திருவபிஷேகமாகபபோகின்றதேயென எண்ணித் தேவகாரியங்களை விதிப்படிமுடித்து அரசுக்குரிய தருமங்களையுணர்ந்தவளாதலின் மனமகிழச்சியுடையவளாகி,ஸ்ரீராமபிரானை இங்கெழுந்தருளுவாரென்றே எதிர்பாாத்துக்கொண்டிருந்தனள. அத்தருணத்தில் சக்கரவர்த்தித திருமகனார் அங்கெழுந்தருளித் தமக்கபிஷேகமென மகிழ்வுறறு நிறைந்திருக்கின்ற மாந்தர்களைக்கண்டு, வெட்கத்தால் குனிந்து கீழநோக்கிச செல்லுகையில், சீதாபிராட்டியாா, தம்பதி சிந்தைகொண்டு சோகமும, கோபமும், கொண்டவர்போல எழுந்தருளுவதைக்கண்டு, தாமும் சிந்தையுஞ் சோகமுமடைந்து பர்த்தாவைநோக்கி, என் பிராணநாதரோ ! மகிழவடையத்தக்க காலையில் தேவா சோகங்கொண்டிருக்கின்றீரோ ! இதற்குக் காரணமென்ன? இப்பொழுது பிருஹஸ்பதி தைவதமாகிய புஷியநக்ஷத்

* இச்சருககததிலகூறியது கூறலெனனுங குறறமபலசுலோகஙகளிலதோறறுமெனபாா; சிலர், கோஸலை தன திருமகனமீதுளள அன்பினலும், ஆதநதத்திறைலும், தேவாமுதலானோா தாமே தீமைசெய்யாமைககாகவும, தீமைசெயபவர்களை மறுபபதறகாகவும், நனமைசெய்வதறகாகவும், தன்மகன பிழைசெய்யினும், அதனைப் பொறுபபதறகாகவும், சிலவைப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டமையால் அஃது ஒருபொழுதும, குறறுமாகாதெனவுணர்க,

திரம் வந்திருக்கின்றனேனப் பண்டிதர்களாகிய அந்தணர்கள் சொல்லுகின்
றார்களே ? ஆதலின இது திருவபிஷேகங்கொள்ளுங் காலமன்றோ ? இப்
பொழுதும் துன்பமடைந்திருக்கக் காரணம் யாது ? அதனை யருளிச்செயல்
வேண்டும், தேவர் திருமுகமண்டலமும், நூறு சலாகைகளுடைய நுரை
போல வெண்மைநிறமுள்ள திருக்குடையால் மறைக்கப்பட்டதாக வின்
விளங்கவில்லை ? நூறிதழத் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடைய திருமு
கம் முழுமதிபோலவும், அன்னம்போலவும், நிலவுகின்ற வெண்சாமரைக
ளால் வீசப்பட்டதாகி, ஏனொளிசெயயவில்லை ? சிறந்த சூத மாகதவந்தி
களும் துதிசெயகினறவர்களாகி, ஏன் தேவருடன் வரவிலலை ? வேதம்வல்ல
மறையவர் அபிஷேகங்கொண்ட தேவருடைய திருமுடியில் விதிப்படி தேன்
தயிர் முதலியவற்று லேன் அபிஷேகஞ்செய்யவில்லை ? நாடுநகரத்தவரொல்
லோரு மேன் பின்றொடர்ந்து வந்திலர் ? நான்கு சிறந்த குதிரைகள கட்டி
அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட உற்சவத்தின்பொருட்டுச் செயயபபட்டுப் புஷிய
ரதமென்னுந தேர் தேவாமுன்பாக ஏன் செல்லவில்லை ? நீருண்டமேகம
போலவும், அஞ்சனமலைபோலவும, விளங்குகின்ற சத்துருஞ்சய மென்
னும், யானை ஏன் முன்னடந்திலது ? பத்திராஸனமுதலிய அபிஷேகத்துக்
குரியன யாவுஞ் சித்தமாயிருககத் திருவபிஷேகங்கொளளாமல இவவண்
ணம் இஙகெழுந்தருளுவதறகுக் காரணம்யாதோ ? அதனை யருளிசசெய்ய
வேண்டும்; இதுவலாயில் தேவர் திருமுகமண்டலம் இங்ஙனம் வேறறுமை
யடைநததேயில்லை; திருவுளத்தில் மிகச்சோகமுற்றதுபோலத் தோற்றுகின்
றதேயென் றிவவண்ணமுரைத்துப் புலம்பினா. சக்கரவர்த்தித் திருமகனா
அதுகேட்டுப் பிராட்டியாரைநோககிக் கேளடிஜானகி ! ஸத்தியவஸ்நதராகிய
என்தந்தை கைகேயியார்க்கு முன்பு இரண்டுவரமளித்தனர். இபபொழுது
குலமுறைப்படி சக்கரவர்த்தியார் எனக்கபிஷேகஞ்செயவிகக முயற்சிசெய
ததைக்கண்டு, நான் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செயயவேண்டுமென்
றும், பரதன் யுவராஜனாக வேண்டுமென்றுங் கைகேயியார் அவவிரண்டு
வரங்களையும் விரும்பினர். வாய்மை தவறலாகாதெனச் சக்கிரவர்த்தியார்,
என்னைப் பதினானகுவருஷம் காடுறையச்செல்லும்படி கட்டளையிட்டனர்.
ஆதலின் நான் வனம்போகபபுறப்பட்டு நின்னைக கண்ணுற்றுப் போவதற்
காக இங்குவந்தேன், நீ நற்குலத்திறபிறநதவளும், தருமமுணர்ந்தவளும்,
நல்லொழுக்க முடையவளுமாதலால், இஃது, நலமேயென் றுடன்பட்டுக்
கேட்கக்கடவை.

బుద్ధియుక్తాహిపురుషా నసహన్తేపరస్తవం
తస్మాన్నతేదుఃఖత్యా భరతస్యాగ్రతోమమ

ருததியுகதாஹிபுருஷா நஸஹநதேபரஸ்தவம்
தஸமான்னதேதுஃகதயா பரதஸ்யாகரதோமம.

மிகச்செல்வசெருக்குடையவர்கள, பிறருடையபெருமையைப் பொறுத்திராாகளாதலால் பாதன், இங்கு அபிஷேகங்கொண்டு இளவரசாயிருக்கையில், அவனருகில் என்னுடைய குணங்களை யெடுத்துப் புகழ்ந்துரைசெயயவேண்டா; அவனேகொடுக்கும் ஆடையணிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பாயே அல்லாமல், விசேஷமாக ஒன்றையும் ஒருகாலும் விரும்பிக்கேட்கவேண்டா, சக்கரவர்த்தியார் இளவரசுப்பட்டத்தை அவனுக்களித்தமையால், அவன்மனததுக் கிசைந்தபடியிருநது, அவன்சினங்கொள்ளாமல் அன்புகூர்ந்திருக்குமாறு ஒழுகக்கடவை. யானும் இப்பொழுதே தந்தையார மொழியை நிறைவேறறுடீஅனுய, வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீ மனமவருந்தாமல் சோகத்தையுளளடக்கித்தீரமாகவாழ்ந்திருக்கக்கடவை. யான் கானகஞ்சென்றபின்பு நீவிரதோபவாசங்களில் ஊக்கமுடையவளாய்த் தினந்தோறுங் காலையிலெழுநது முறைப்படி தேவதாபூசனைசெயது சக்கரவர்த்தியாரையும், என்னைப்பெறறதாயையும், மறறுமுளள தாயர்களையும், வந்தனஞ்செயது அவாகளுக்குத் திருத்தொண்டு செயயக்கடவை. நேசத்தினலும், அன்பினலும், இதஞ்செய்வதினலும், என்தாயர்க ளெல்லோருஞ் சமமாகியவர்களேயன்றிப் பேதமில்லை; என்னுயிரினும் பிரியமுளள பரதசத்துருக்கன ரிருவர்களையும், பிளளைகளைப்போலப் பாாத்தருளசெய்யக்கடவையல்லது, பகையென வெண்ணறக. பரதன் இக்குலத்துக்குந் தேசத்துககும் அரசனதலால் அவனுக் கொருபொழுதும், தீங்குசெயயற்க; அரசர்கள தமக்கிசைந்தவர்களிடத் தருளசெயது, தமக்கிசையாதாரிடத்துச சினங்கொளளுகினறூர்க ளல்லரோ ?

ఔరసానపి పుత్రాన్ హి త్యజన్త్యహితకారిణః
సమర్థాన్ సంప్రగృహ్ణన్తి జనానపి జనాధిపాః

ஔரஸாநபிபுத்ராநஹித யஜநதயஹிதகாரிண:
ஸமாததாநஸம்பரகருஹ்ணநதி ஜநாநபிஜநாதிபா:

அரசர்கள் தமககு நலமல்லன செய்பவர்கள் தம் மைந்தர்களாயினும், அவர்களை விட்டுவிடுகின்றூாகள; தமக்குநலஞ்செயயும் பிறரையுந் தம்மோடு சேர்த்துக்கொளளுகின்றூர்கள. அடி வைதேஹி ? ஆதலின் யுவராஜனுகிய பரதாழ்வானுக்குக் கோபம்வாராதவண்ணம் நடந்துகொண்டு, தருமத்திலும், மெய்ம்மையிலும், நோன்புகளிலும், விருப்புடையாயாகி யிருக்கக்கடவை. நான் இப்பொழுதே வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீயிவ்விடத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கும் ஒருதீங்குஞ்செயயாமல், என்சொற்படி தவறுமல் செய்து வாழ்ந்தின்புறக் கடவையென அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தாறுவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது சர்க்கம்.

சீதாபிராட்டியார் தாம் வனத்துக்கு கூடன் வருவேனென வருளிச்செய்தது.

சீதாபிராட்டியார், இவ்வண்ணந் தம்பர்த்தாவினு லுரைக்கப்பட்ட மொழிகளைக்கேட்டதும், ஊடல்கொண்டு தம்நாயகரைநோக்கி, என் பிராணநாதரே! தேவரும் இவவண்ணம் அடியேனிடத்துச் சிறுமொழிகளை ஏன் அருளிச்செய்கின்றீர்? இம்மொழிகள பெண்ணாகிய அடியாளுக்கும், நகைப்புசெய்யுத் தகுந்தனவாகத் தோற்றுகின்றன, என்பிராணநாதரே!

ఆర్యపుత్రపితామాతా భ్రాతాపుత్రస్తథాస్నుషా
స్వానిపుణ్యానిభుఞ్జానా స్వంస్వంభాగ్యముపాసతే
భర్తుర్భాగ్యన్తుభార్యైకా ప్రాప్నోతిపురుషర్షభ
అతశ్చైవాహమాదిష్టా వనేవస్తవ్యమిత్యపి
నపితానాత్మజోనాత్మా నమాతానసఖీజనః
ఇహప్రేత్యచనారీణాం పతిరేకోగతిస్సదా

ஆர்யபுத்ரபிதாமாதா ப்ராதாபுத்ரஸ்ததாஸ்நுஷா
ஸ்வாநிபுண்யாநிபுஞ்சாநா ஸ்வம்ஸ்வம்பாக்யமுபாஸதே
பர்துர்பாக்யந்துபார்யைகா ப்ராப்நோதிபுருஷர்ஷப
அதச்சைவாஹமாதிஷ்டா வநேவஸ்தவ்யமித்யபி
நபிதாநாத்மஜோநாத்மா நமாதாநஸகீஜநஃ
இஹப்ரேத்யசநாரீணாம பதிரேகோகதிஸ்ஸதா.

தந்தைதாய உடன்பிறந்தார மக்கள் மனையாள முதலானோர்கள் தத்தம் நல்வினையின்படித் தத்தம் வினைபபயன்களை யனுபவிககின்றார்களேயன்றி ஒருவர் வினைப்பயன் மறறொருவரைசசாராது. பர்த்தாசெயத நலவினைப்பயனையோவெனின் மனைவியொருத்தியே கணவனுடன்கூடி யனுபவிக்கின்றனளன்றோ? ஆதலின் கானகஞ்செல்லவேண்டுமெனறு சக்கரவர்த்தியாரால் தேவர் ஆஞ்ஞை செய்யப்பட்டபடியால், அடியாளுககு வேறு கட்டளை செய்யவேண்டுவதில்லை; அதனாலேயே அடியாளும், அக்கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டவளாயினேன். பெண்களுக்குத் தந்தை மககள் தாய தோழி இவர்களொருவரும், இம்மையிலும் மறுமையிலுந்தஞ்சமாகார்கள். கொழுந

ளொருவனே எப்பொழுதுந் தஞ்சமாவான். புகுதற்கரியகாட்டிலே வாஸஞ்
செய்யத் தேவர் புறப்பட்டது உண்மையாயின் வழியில் முளைத்திருக்கின்ற
தருப்பை முனையிலுள்ள முள்ளுகள் தேவர் திருவடிகளில் தைக்காமல்
மிருதுவாகும்படி நான் முன்னடந்து அவைகளை மிதித்துக்கொண்டு செல்
வேன்; ஜகதேகவீரராகிய என்பிராணநாதரே! பானஞ்செய்து மிகுந்ததீர்த்
தத்தை வெளியில் கொட்டிவிடுவதுபோல இவளும் மேன்மையடைகின்ற
னளேயெனப் பொறுமையையும், என்சொல்லை மறுத் துரைக்கின்றனளே
யெனக் கோபத்தையும், திருவுளத்திற்கொள்ளாது புறத்திற் செல்லவிட்டு
அடியாளை உம்முடன் அழைத்துக்கொண்டெழுந்தருளக்கடவீர். என்னை
விட்டுவிட்டுப்போகத்தக்க பாவம் என்னிடத்தில் சிறிதுமில்லை; பர்த்தாவை
விட்டு மணிமாடத்தின்மே லிருப்பதினும், தேவவிமானத்திலேறிச் செல்வ
தினும், எண்வகைச் சித்தியையும் பெற்று ஆகாயத்திற்சென்று மனத்துக்
கினியபடி திரிவதினும்விட பர்த்தா இன்பமுற்றின் தானும் இன்பமுற்
றுத் துன்பமுற்றின் தானுந் துன்பமுற்றுப் பர்த்தாவுடன் பின்சென்று, பர்த்
தாவின் திருவடிநிழல்போலப் பிரியாதிருப்பதே குலமகளுக்கு நலமென்று
விதிக்கப்படுகின்றதன்றோ? நான் எப்பொழுது எவ்வாறு நடக்கவேண்டுமோ?
அவ்வகையை என் தாயதந்தைகள் எனக்குப் பலவாக உபதேசஞ்செய்து
தெரிவித் திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் இப்பொழுது புதுமையாக எனக்கு
உபதேசஞ் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை, நான் தேவருடன் புலி,
செந்நாய் முதலிய பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்து, மானிட ஸஞ்சார
மின்றிக் கோரமான வனஞ்சேர்ந்து, மூவுலகங்களின் சிந்தையை நீக்கிப்
பதியின் விரதத்தையே மேன்மையாக வெண்ணிப் புலன்களை யடக்
கித் தினந்தோறும் திருப்பணிசெய்துபசரித்து, என் திருத்தாதையின்
திருமாளிகையில்போலச் சுகமாகவாழ்ந்து, எங்கும் பூத்து மலர்ந்து மதுப்
பொழிந்து மணங்கமழ்ந் தழகாயுள்ள அவ்வனங்களில் இன்பமடைந்து வாச
ஞ்செய்வேன். தேவா திருத்தோளின் பராக்கிரமத்தினால் பற்றொன்று மில்
லாதாயும், பாதுகாத்தருள வல்லமையுடையீரன்றோ? தேவா திருவடி
களையே தஞ்சமென நம்பிவந்த அடியாளைப் பாதுகாத்தருளீரோ? என்
னைத் தேவருடன் செல்லவிடாமல் திருப்ப யாவராலும்முடியாது; ஆதலின்
இப்பொழுதே தேவருடன் வருவேன்; தேவர் அமுதுசெய்து மிகுந்த
கந்தமூலபலங்களையே புசித்து மகிழ்ந்திருப்பேன்; தேவருக்கு ஒருவிதத்
திலும் துன்பமுண்டாகச் செய்யேன்; புதுமையாகிய நதிகளையும், மலை
களையும், குளங்குட்டை முதலியவற்றையுங்கண்டு சந்தோஷமடையவும்
அன்னப்பறவை முதலியவற்றால் நிறைந்து, தாமரைகள் மலர்ந்து அழகா
யமைந்துள்ள தீர்த்தங்களில் தேவரீருடன்கூடித் தினந்தோறும்நீராடவும்
விரும்புகின்றேன். இவ்வண்ணம் அநேக நூறாயிரம் வருஷங்களாயினும்,
சிறிதுந் துன்பப்படாமல் மகிழ்வேன்; தேவரைப்பிரிந்து தேவலோகம்
வாய்க்கினும் நானவிரும்பேன்.

అహంగమిష్యామివనంసుదుర్గమం మృగాయుతంవానరవారణైర్యుతం
వనేనివత్స్యామియథాపితుర్గృహే తవైవపాదావుపగృహ్యసంయతా
అనన్యభావామనురక్తచేతసం త్వయావియుక్తాంమరణాయనిశ్చితాం
నయస్వమాంసాధుకురుష్వయాచనాం నతేమయాతోగురుతాభవిష్యతి

அஹங்கமிஷ்யாமிவனம்ஸுதுர்க்கமம் ம்ருகாயுதம்வாநரவாரணைர்யுதம்
வநேநிவத்ஸ்யாமியதாபிதுர்க்ருஹே தவைவபாதாவுபக்ருஹ்யஸம்யதா
அநந்யபாவாமநுரக்தசேதஸம் த்வயாவியுக்தாம்மரணாயநிச்சிதாம்
நயஸ்வமாம்ஸாதுகுருஷ்வயாசநாம் நதேமயாதோகுருதாபவிஷ்யதி.

ஆதலின் வானரவாரணாதி மிருகங்கள் நிறைந்தவனத்தில் தந்தையின் திருமாளிகையில்போல மகிழ்ந்து வாஸஞ்செய்து தேவருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமெனக்கொண்டு நியமந்தரித்து வாழவுற்றிருப்பேன், தேவரீரைவிட்டு வேறொருவனையும், கனவிலும் விரும்பப்பெறாதவளும், தேவரிடத்தே பேரவாக்கொண்ட மனமுடையவளும், தேவரைவிட்டுப் பிரியுங்கால் இறக்க நிச்சயங் கொண்டவளுமாகிய அடியாளையும், உடன்கொண்டெழுந்தருளுக. அடியாளுடைய விண்ணப்பத்தை நிறைவேற்றி யருளுக. இப்படிச் செய்தருளுவதில் அடியாளால் தேவருக்குச் சிறிதும் பாரமாகாதென்று பலவாறாக விண்ணப்பஞ்செய்தனள். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் அதைத் திருச்செவிசாத்தியும், சீதாபிராட்டியை வனத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோகத் திருவுளம்பற்றாமல் வனவாஸஞ்செய்வது பலவிதத்திலும் துன்பத்துக்கிடமென்று ஜனகராஜன் திருமகளைநோக்கி நின்றுவிடும்படிப் பலவாறாக அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இதில்குறித்திருக்கின்ற இரண்டுசுலோகங்களாலும், ஸீதாபிராட்டிக்கு வனத்தில் மாரீசன் மானுருக்கொண்டு வருவதும், ராவணன் வந்து தன்னையெடுத்துக்கொண்டு போவதும், லங்கையில் அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரனையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து உயிரைவிட முயற்சிசெய்வதும், ஸ்ரீமத் அநுமான் அங்கெழுந்தருளித் தம்மைச் சமாதானஞ்செய்வதும், சக்கரவர்த்தித் திருமகனெழுந்தருளி ராவணாதிராக்ஷஸர்களைக்கொன்று தம்மை மீட்டுக்கொண்டெழுந்தருளுவதும், முன்னமேதெரியுமென்றுதோற்றுகின்றது. ஆகிலும், (ஆத்மானம் மானுஷம் மன்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்) என்று ஸ்ரீராமபிரா னருளிச்செய்கிறபடி தாம் பெரியபிராட்டியாரென்பது பிறர்க்குத் தோற்றாமைக்காகவும், குலமகளிர்கள் ஒழுகவேண்டும் விதத்தைத் தாம் அநுஷ்டித்துக் காட்டி வெளிப்படுத்துகைக்காகவும், பொதுப்பட வருளிச்செய்தனளெனக்கொள்க (மிருகாயுதம்) மாயாமிருகத்துடன் கூடியது (வானரவாரணை:)

இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியார்க்கு வனவாஸத்தின் வருத்தத்தை யருளிச்செய்தது.

ஸீதாபிராட்டி இவ்வண்ணம் விண்ணப்பம் செய்யினும், ஆரணியத்தில் பலவிதத்திலும் துக்கம் நேரிடுமென்பதை ஸ்ரீராமபிரான் ஆலோசித்துத் தேவியாரை யழைத்துக்கொண்டுபோக மனமில்லாமல் திருப்பி விடவே நிச்சயித்துக் கண்ணீர்பெருக்கி யழுகின்ற பிராட்டியை நோக்கி, அடி ஸீதா! நீ உயர்குலத்தில் பிறந்தவளும், தருமத்தில் நிலையுள்ளவளுமாகின்றாய; ஆதலால், நீ இவ்விடத்திலேயிருந்தே என்சொல் தவறாமல், என் மனம் சந்தோஷமுறும்படி தருமஞ்செய்யக்கடவை. அடி ஜானகி! நான் சொல்லுகிறபடியே நீ செய்யத்தக்கது; கானகத்தில் பலவகைத் துன்பங்கள் நேரிடும்; அவைகளை யுரைக்கின்றேன் கேள், நானும் உடன்வருவேனென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை. பற்பல குற்றங்களையுடைய காடே வனமெனப்படுகின்றது; நான் உனக்கு இதங்கருதி இப்படி யுரைக்கின்றேனல்லது வேறில்லை; வனமென்பது எப்பொழுதும் துன்பத்தையே தருமன்றி, இன்பந்தராது; மலைகளில், குகைகளில் வாஸஞ்செய்கின்ற சிங்கங்கள் எப்பொழுதும் கர்ஜ்ஜனஞ்செய்யும்; அந்த நாதங்கள் மலையருவிகளின் தொனியுடனும், குகைகளில் பிரதித்தொனியுடனுஞ் சேர்ந்து, கேட்பதற்கு மிகவுங் கோரமாயிருக்கும்; ஆதலின், வனமென்பது துன்பந்தருவது, மானிட ஸஞ்சாரமின்றிக் கோரமான விடங்களில் மதமேறித் திரிகின்ற சிங்கம், புலி, யானை முதலிய மிருகங்கள் நம்மைக்கண்டு தின்பதற்கோடிவரும், ஆதலின், வனமென்பது துன்பம்; அங்குள்ள நதிகளும், பெருமுதலைகளுடன் கூடியும், சேறு மிகுந்தும், மதயானைகளுந் தாண்டிச் செல்வதற்கரியனவாகவு மிருக்குமே; ஆதலின், வனமென்பது மிகத் துன்பந்தருவது, காட்டுவழிகளும் முள்ளுகளால் நிறைந்தும், கொடிகளால் சூழ்ந்தும், காட்டுக்கோழிகளால் தொனிக்கப்பெற்றும், பலவிடங்களில் பானஞ்செய்வதற்கும் நீரின்றியும், நடப்பதற்கும் கூடாமலுமிருக்குமே; ஆதலின்

யானைபோன்ற வானரர்களாகிய அனுமான் முதலானோர்களால்,"(வனே) அசோகவனத்தில் என்று கூடார்த்தத்தில் பொருள்கொள்க. மற்றுப்பதங்களுக்குப் பொருளில் வேற்றுமையில்லை சக்கரவர்த்தித்திருமகனும், தான் உலகமனைத்துக்கும், முதற்காரணமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனாதலால் பிராட்டியின் கருத்தை யறிந்தவராயினும், பதிவ்விரதைகளின் மனவுறுதி யிவ்வாறே யிருக்கவேண்டுமென்பதையே ஸீதாபிராட்டி மூலமாய் உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே தாமும் மறுத்து அருளிச்செய்தனரெனக் கொள்க.

வனமென்பது துக்கமே; பகலில இடமின்றி வெயிலில திரிந்து வருந்தி, இராததிரியிலும் தழைகளேயே யொடித்துப பரபபி, அதில நித்திரை செய்ய,வேண்டும்; கேளாய் சீதா ! எப்பொழுதும் மரங்களில் தானே பழுத்து விழுகின்ற கனிகளேயே புசிததுப பிழைககவேணடும்; அடி மிதிலைராஜன் மகளே ! சததியுள்ளவரையில உணவுநீங்கி யுபவாஸஞ செயது, பற்பல நியமஙகள் செயயவேண்டும்; மரவுரியுடுககவேண்டும்; ஜடை திரிததுககொள்ளவேண்டும்; தேவர்களுககும், பிதிரர்களுககும், அடிக்கடிவரும் அதிதிகளுககும், மிகவும் பததியுடன் விதிபபடி பூசனை செயயவேணடும்; தினந்தோறும் நியமநதரித்து, மூன்று வேளேயிலும் ஸ்நானஞ்செய்யவேணடும; தானே நேராக பூ முதலிய உபஹாரங்களேக கொண்டுவந்து ஓமவேதியில சித்தஞசெயயவேணடும்; ஆதலாலும், வனமென்பது உனககு மிகவுந் துன்பததைப பயககும், மேலும, தறசெயலாயக் கிடைதத உணவுகளேயேயுணடு சநதோஷமடைநது ஆஹாரததை யொடுககவேணடும்; காறறு மிகவும கோரமாகவீசும, இருள மிகுதியுந தோறறும், பசி எப்பொழுதுந் தணியாமல் வருத்தும், பயநதரும் ஜந்துககளும் பலவாகவுள்ளனவாகும்; பலவகைப்படட மலைபபாம்புகளும், எங்கும் இடைவிடாது திரியும், நதிகளில வாசஞசெயதுகொண்டு, நதிகள்போலவே குடிலமாகசசெலலும் நாகஙகளும் வழிகளேத தடுத்துக் குறுக்கிடடுப படுததிருககும், விடடிறபறவைகளும், மினமினிப பூசசிகளும், தேளகளும, புழுக்களும், காடடீககளும், கொசுக்களும், எப்பொழுதும் பீடைசெயயும், முளளுக்களேயுடைய பல மரங்களும், தருப்பைகளும், நாணறபுறகளும், எஙகும் நெருஙகிக காற்றிலசைந்து கொணடிருககும்; பலவிதமாகப பயமுணடாகும், பலவிதத்திலும் சரீரம் வருத்தமடையும்; ஆதலின், வனததில வாஸஞசெயவது அரிது, கோபததையும், ஆசையையும், விடடுவிடவேண்டும்; தவஞசெய்வதிலே மனம் நிலைபெற்றிருககவேணடும, பயமடையததகக வைகளேக்கண்டும, பயமடையாமல தீரமாயிருககவேணடும; ஆதலின், நீ வனஞசென்ற போதும; உனககு வனம மிகுதியுந் தகுதியன்று, நானிங்கேயிருககினும், ஆராயுங்கால வனம மிகவுந் தோஷமுடையதென்று யோசிககினறேன்; என்றிவ்வண்ணம பலவாறுகத் தடுததருளிச்செய்து, காடடிககுத் தம்முடன் அழைததுக்கொண்டுபோக உடன்படாது நிறகையில, ஸீதாபிராட்டியும் அதைககேடடு மிகவும் துன்பமடைந்து, அவ்வணணஞசெய்ய உடன்படாமல, ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி, விணணபபஞசெய்துகொளவாளாயினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிறறு.

இருபத்தொன்பதாவதுச்ருக்கம்.

சீதாபிராட்டி மறுபடியு முடன் வருவேனென வேண்டியதும் ஸ்ரீராமசந்திரர் உடன்படாது மறுத்தருளியதும்.

இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, மிகவும் துன்பமடைந்து, ஸீதாபிராட்டிக் கண்ணீர் பெருக்கித் தம் பர்த்தாவை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! வனவாசஞ்செய்வதில் தேவரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தோஷங்களெல்லாம் எனக்குக் குணங்களென்றே அறியக்கடவீர். காட்டிலுள்ள மிருகங்கள், சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள், சர்ப்பங்கள், மலைப்பாம்புகள், பறவைகள், மற்றும் வனத்திலிருக்கும் ஜந்துக்களும், இதுவரையிலும் காணாத தேவருடைய திவ்விய ரூபத்தைக்கண்டு பயமுற்று ஓடிப்போகுமேயன்றி, எனக்குப் பயந்தருவனவாகா? அச்சமுறத்தக்க உருவத்தைக்கண்டு, யாவும் அச்சமுறுகின்றனவன்றோ? அன்றியும், என் தாய் தந்தைகள் என்னை நோக்கி, அடி! உன் நாயகன் எங்கே எழுந்தருளினபோதிலும், நீயும் அவனைப்பிரியாமல் உடன் செல்லக்கடவையெனக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார்கள் ஆதலாலும் தேவருடனே வருவேனேயல்லது இங்கிரேன்; என்னைவிட்டுத் தேவர் எழுந்தருளும்பக்ஷத்தில் நான் உயிரை இங்கே விட்டுவிடுவேன், தேவருடைய திருவடிப்பீக்கலிலிருக்கும் என்னைப்பிடைசெய்யத் தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாகிய இந்திரனும் வல்லவனாகான்; குலமகள் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்து பிழைக்க விருப்பமுறாளென்று தேவரே எனக்கு உபதேசஞ் செய்தருளினீரன்றோ? அன்றியும், நான் கன்னிகையாகத் தந்தையின் திருமாளிகையிலிருக்கையில், சோதிடநூலை முற்றுமுணர்ந்த அந்தணர்கள் என்னுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்து நான் வனவாஸம் போகும்படி கோசார மிருக்கின்றதென வருளிச்செய்தனர்கள். யானும் அதைக்கேட்டது முதல் வனவாஸம் போகவேண்டுமென்றும், அங்குள்ள விநோதங்களைக் கண்டு களிப்புறவேண்டுமென்றும், தினந்தோறும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்; யானும் அந்த வேதியர்களுடைய கட்டளையின்படியும், என் தந்தை தாய்களுடைய கட்டளையின்படியும், தேவருடன் கூடி வனவாஸஞ் செய்யவேண்டுவதே கடமை. அதுபற்றி, நானும் தேவருடன் வனம் வருவேனல்லது நில்லேன்; அந்த வேதியர்களின் வாக்கியம் பயன்படுங் காலமிப்போது நேர்ந்திருக்கின்றது; ஆதலின் தேவருடனே யானிப்போதே வருவேன்; அந்த வேதியர் வாக்குப் பொய்யாகக்கடவதல்ல; அன்றியும், தேவர் அருளிச்செய்தபடி வனவாஸஞ்செய்வதில் பற்பல துக்கங்களுள்ளனவென்பதையும் யானறிவேன்; அந்தத் துக்கங்கள் பெரி

யோர்களிடத்தில நல்லொழுக்கம் பழகாத தன்மையுடையவர்களுக்கு நேருமேயன்றி, என்னைபபோன்றவர்களுக்குச சிறிதுமதுன்பம் மனததில தோன்றாது; அன்றியும், நான் கன்னியாயிருக்கையிலேதானே என் தந்தையின் திருமாளிகையில, என தாய முன்பாக ஒரு துறவறம் பூண்டு, பிச்சையெடுத் துண்பவள வந்து எனனை நோக்கி, இவள வனவாஸம செய்வாளெனை உரைத்திருக்கின்றனள. நானும் தேவரைப் பிரியாமல் வனத்தில் சிலநாள் வாசஞ்செயது அங்குளள புதுமைகளைக்கண்டு மகிழநது வருவோம்; அருள செயயவேண்டுமெனறு தேவரைப் பலவாறுகவேண்டிககொண்டிருக்கின்றேனன்றோ ? ஒப்பாரும மிக்காருமில்லாத ரணசூரராகிய தேவர் வனத்துக் கெழுந்தருளுகையில, அடியாளு முடன்றொடர்ந்துவநது கைஙகரியஞ் செய்துகொண்டிருப்பதே நலமெனறு தோறறுகினறது; இவ்விஷயத்தில் சிறிதும, துனபமெனபதின்றி மகிழசசிகொண் டிருக்கின்றேன; இதனுல் தேவருக்கும, நன்மையுளதாகுமல்லது துனபமிலது; நித்திய நினமல நிரஞ்சன நிரவிகாரநிருபம நிரதிசயதிவவியரூபா ! யான் எப்பொழுதும, தேவரிடத்தில் பரபத்தி தலைககொண் டிருககினறேனன்றோ ? ஒருவிததத்திலும், சிறிதும அபராதஞ்செய்திலேன, பதியே எனககுத் தெய்வமனறி, வேறுதெய்வமில்லை; அடியாளிவவண்ண முறுதிகொண்டு தேவரே தஞ்சமென நமபியிருககினறமையால் மறுபிறப்பிலும, எனககுத் தேவரே பதியாகுவீரல்லது வேறில்லை.

శ్రుతిర్హి శ్రూయతే పుణ్యా బ్రాహ్మణానాం యశస్వినాం
ఇహలోకే చ పితృభిః యా స్త్రీ యస్య మహామతే
అద్భిర్దత్తా స్వధర్మేణ ప్రేత్యభావేఽపి తస్య సా

சீருதிரஹிசரூயதேபுண்யாப ராஹமணாநாமயசஸவிநாம
இஹலோகேசபிதருபி: யாஸதிரீயஸயமஹாமதே
அதபிரதததாஸவதாமேண பரேதயபாவேபிதஸயஸா

இவவுலகில் யாவளொருபெண்ணை யாவனொருவனுககுத் தாயதந்தைகள மனோவாக்காயங்களினுலும, நீருடன தானஞ்செயது கொடுககின்றார்களோ ? அந்தப்பெண் மறுபிறப்பிலும, அநதபபுருஷனுககே பததினியாகக்கடவளல்லது இமமையிலாகிலும், மறுமையிலாகிலும, மனத்திலும் வேறு புருஷனைக் கணவனெனக் கருததுககொளளக் கடவளல்லளெனறு சிறந்த புகழுடைய வேதியர்கள வேதத்தி லோதுகின்றனர்களல்லரோ ? இவவண்ணம், விதியினமுறைப்படி தேவருககே உரியவளும், நனனடக்கையுடையவளும், பதிவிரதை யாகியவளும, பத்தியுடையவளும், தேவரைவிட்டுப் பிரியுங்கால் மிகத்துனபமுறுந் தனமையளும, தேவருக்குத் துன்பம் வருங்கால் துனபத்தையும, இனபம் வருங்கால் இன்பத்தையும்

அடைந்து, தேவரை விட்டுப்பிரியு மாற்றலில்லாதவளுமாகிய என்னை என்னகாரணத்தால் விட்டுவிட்டுத் தனியே எழுந்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்டிருக்கின்றீர்; என்னை விட்டுப்போகுங் காரணமொன்று மில்லை; யாதலால், என் வேண்டுதலைத் திருவுளம்பற்றி என்னையு முடன்கொண் டெழுந்தருளக் கடவீர். என்னை விட்டுவிட்டே போகவேண்டுமென்று தேவர் உறுதிகொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், நானிப்பொழுதே விஷத்தையுண் டாவது, தீயில் விழுந்தாவது, நீரில் மூழ்கியாவது, இறந்துவிடுவேன்; என் றிவ்வண்ணம் பலவாறாகத் தன்னையுட னழைத்துக்கொண்டு, வனத்துக் கெழுந்தருளும்படி திருவடித்தொழுது வேண்டிக் கொண்டனள். சக்கர வர்த்தித் திருமகன் இவையாவற்றையும், திருவுளத்திற்கொண்டவராயினும், தாமே பரதெய்வமென்பதை மறைத்து, உலகத்தார்போலப் பாவனைசெய்து அத்தருமங்களில் அவரவர்களுக் கிருக்கவேண்டும் மனவுறுதியை வெளிப் படுத்துவதன்பொருட்டு ஸீதாதேவியைக் கோரமாகிய காட்டுக் கழைத்துக் கொண்டுபோக மனமிலாதார்போலத் தாமுமுடன்படாமல் தம் தேவியை நோக்கி, அடி நீ என்னசொன்னாலும், உன்னை நான் அழைத்துக்கொண்டு செல்லேனென்ன அருளிச்செய்தனர். பிராட்டியார் அதுகேட்டுக் கடுந்துன்பங் கொண்டு, கண்ணீர்பெருக்கி இவ்வண்ணம் ஏன இவர் அருளிச்செய்கின் றார்; நான் இனி செய்யத்தக்கது யாதென்று சிந்தைகொண்டு அசைவற்று நிற்கையில்; ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும் பிராட்டியைச் சமாதானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு பலவாக அருளிச்செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தொன்பதாவதுசருக்கம்
முற்றிற்று.

முப்பதாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டியாருடைய உறுதியையறிந்து அழைத்துக் கொண்டுபோக உடன்பட்டது.

ஸ்ரீராமச்சந்திரனால் இவ்வண்ணம் பலவாறாக நல்வார்த்தை யருளிச் செய்து, நிற்கும்படி வேண்டப்பட்டவராகியும், சீதாபிராட்டி அதைத் திரு வுளத்தில் கொள்ளாமல் தம்மை விட்டுவிட் டெழுந்தருளி விடுவாரோ வென்னும் சந்தேஹத்தாலும், பதியைவிட்டுப் பிரியுங்கால் தம்முயிர் நிலைப்பதரிதென்னு முறுதியாலும், தம்மை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாதுகாக்குந் திறமையுள்ளவராகியும், உடன்படாமல் வீம்புசெய்கின்றாரோ வென்னும் கோபத்தாலும், (ஸ்மர்மத்யபகாராஞ்ச் சதம்ப்யாத்மவத்தயா)

என்னும் விருதுள்ளவராதலால் நாமெதிர்த்துக் கடுஞ்சொல் சொல்லினும், திருவுளங்கலங்காரெனனும் நம்புதலாலும், இதுவரையில்வேண்டியும், உடன் படாமையால் நிந்தனைசெயின் ரோஷங்கொண்டாவது உடன் படுவாரென்னுங் கருத்தாலும், மடந்தையின தன்மையேயன்றி தீரத்தன்மை இவளுக் கில்லையேயென்று நினைத்து இவர் அழைத்துக்கொண்டுபோகச் சங்கிக்கப் படுகின்றாரோவென்று பதியையும், கடுமைகூறி எதிர்த்துப் பேசுவதினால் தமக்குள்ள தீரத்தை இவர்க்கறிவிக்க வேண்டுமெனபதினாலும், பதியின் கருத்தினை யறிந்தவராதலாலும், ஒருகால் திருவுளங் கலங்குமோவென்று அச்சத்தால் நடுக்கமுற்றவளாகி அவரைநோக்கிக்கடுஞ்சொலகூறுகின்றனள்.

కింత్వా మన్యత వైదేహః పితా మే మిథిలాధిపః
రామ జామాతరం ప్రాప్య స్త్రియం పురుషవిగ్రహం
అనృతం బత లోకోయ మజ్ఞానాద్యద్ధి వక్ష్యతి
తేజో నాస్తి పరం రామే తపతీవ దివాకరే

கிந்த்வாமன்யதவைதேஹ: பிதாமேமிதிலாதிப:
ராமஜாமாதரம்ப்ராப்யஸ்த்ரியம்புருஷவிக்ரஹம்.
அந்ருதம்பதலோகோயம் ஜ்ஞாநாத்யத்திவக்ஷ்யதி
தேஜோநாஸ்திபரம்ராமே தபதீவதிவாகரே

விதேஹவம்சத்தில் பிறந்து, ஜனகனென்னும் புகழ்பெற்று, மிதிலா புரியையாளுகின்ற என்தந்தை ஸ்ரீராமபிரான்தம்மனையாளையும் வனத்தில் காத்துக்கொள்ளத் திறமையற்று; புருஷவுருவங்கொண்டு, பெண்போலப் பயந்துவிட்டுப்போயினாரெனக் கேள்விப்படுவாராகில், அவர் அழகிய மண வாளராகிய தேவரை என்னநினைப்பார். அடியாளையும், ஆளத்திறமையின்றி விட்டுப்போகுந் தேவரைக்கண்டு, தேவர்தன்மையறியாத இவ்வுலகும், ஒளி பொருந்திவிளங்குகின்ற வெய்யோனிடத்திற்போல, ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் சிறந்த தேஜஸ்ஸு இப்பொழுது இல்லையென்றும், உள்தாயின் சீதையை ஏன் விட்டுப்போயினாரென்றும், பொய்யாக நிந்தனைசெய்யுமாகில் அதை விடத்துன்பமும், மானத்தாழ்வும், வேறுளவோ? தேவர்திருவுளத்தில் என்ன நினைத்திவ்வண்ணம் துன்பமுறுகின்றீர், தேவருக்குப் பயமென்பது எதனாலுள்தாகின்றது. வேறு தஞ்சமின்றி நம்பியிருக்கின்ற அடியாளை ஏன் விட்டுப்போகத் திருவுளம் பற்றுகின்றீர்? த்யுமத்ஸேனன் குமாரனாகிய ஸத்தியவந்தனென்பவனையே! ஸாவித்திரியென்பவள் தஞ்சமெனக்கருதி நம்பியிருந்தனளன்றோ? தேவர் அடியாளையும், அவள்போன்றவளெனவே திருவுளத்தறிவீராக. குலத்தைக் கெடுக்கும் குலவொழுக்கந் தவறினவள் போல நான் ஒருக்காலும், தேவரைவிட்டு வேறொருபுருஷனை மனத்திலும் நினையேன்; ஆதலின் தேவருடன் வருவேனல்லது நில்லேன், நல்ல பருவ

ழுடையவளும், நெடுநாளாய் தேவரைசசேர்நது பழகியவளும், கற்புடையாளும், மனததுக்கினிய மனையாளுமாகிய எனனை மனையாளைப பிறர்க்குக் கூட்டிககொடுத்து பிழைப்பவனபோலப பிறர்பாலாககிக கொடுககநினைக்கினறீர். என்மாமியாருககு இதமாக எனனை யவளுககுப் பணிவிடை செய்துகொண்டிங்கிருவென அருளிசசெயகின்றீர். தேவரோ அவளுக்குப பணிவிடை செய்துகொணடு வசபபட்டிருககக கடவீர். பரதனுக இதங் கருதி வனஞ்சென்று எனனை அவனிடததில இசசகம்பேசிப பிழைமெயன வருளிசசெயகினறீர். தேவரோ! அவனுககு வசபபட்டு இசசகம்பாடிப்பிழைககக்கடவீர்; நான வனத்தில அஞசுவேனெனக கருதி, நிற்கும்படி எனக கிதங்கூறுகின்றீர்; தேவா! தனியே வனமபுகின், மிக வருத்தமுறுவீர்; ஆதலின, யானும் உடன வந்து தேவருககுக குற்றேவலசெயது கொண்டிருப்பேனென இதஙகூறுகினறேன; தேவரோ என் வார்ததைக்கு வசபபடடு, என்னை யுடனகொண்டெழுந்தருளக கடவீரல்லது, நான தேவர்சொறபடி பிரிநதிரேன; தவமாகிலும், வனவாசமாகிலும், விண்ணுலகமாகிலும், தேவருடன் எனககும் வேண்டு மல்லது, தேவரைவிடடு எனககு ஒனறும வேணடுவதிலலை; எனனைவிட்டு ஒருபொழுதும தேவா எழுந்தருளக கூடாது; தேவர் திருவடி நிழலைபபறறிப பின தொடர்ந்து வருகினற எனககு உபவனததில விநோதமாக நடபபது போலவும், இஷ்டபபடி படுததிருபபதுபோலவும், மகிழவு தோற்றுமே யன்றிச் சிறிதும் துன்பம் தோறறாது. தருபபை, நாணல, சிறு மூங்கில, பெரு மூங்கில, மறறுமுளள முளளுடைய மரஙகள இவையாவும் எனககு இலவம் பஞசு மானதோல முதலியனபோல மெதுவாகும். பெருங் காற்றில் பறந்து, தூளிகள் என சரீரததினமேல படிந்தாலும, அவை மணமுளள சிறந்த சந்தனச சாந்தமென றெணணபபடும; தேவருடன இளம்புலலுளள பூமியில படுககினும், படடினால தைததத மெத்தையுள்ள கட்டிலினமீது படுததாறபோல மிகவும் இனபந்தருவதறகு என்ன ஐயமுண்டு? இலையாயினும், வேராயினும, கனியாயினும், கிழங்காயினும், மற்றெதுவாயினும், தேவருககுக கிடைபபது அற்பமோ வெகுவோ அதைத தேவர் எனக்களித்தருளவீராகில, அதுவே எனககு அமிர்தம்போலாகும். அந்தந்தப் பருவங்களில் கிடைக்கும் கனியையும், பூவையும் புசிதது, மகிழ்ந்திருப்பேனே யனறித் தாயையாயினும், தந்தையையாயினும், நம்மனையையாயினும், அங்கு புசித்த நலலுணவையாயினும் நினைந்து, சோகங் கொண்டு, தேவரையும் சோகமுறச்செயயேன; ஆதலின, எனக்காகத் தேவருக்குத் தீமையாவது, சோகமாவது நேராது; என்னைக் காபபது தேவருக்கு அருமையனறு; தேவருடன் வாஸஞ்செய்வதென் பதே எனக்கு நற்பேறு; தேவரைப் பிரிந்திருப்பதே எனக்கு நரகு; இவ்வண்ணம் என்னுறுதியைத் தெரிந்து, என்னையும், உடன்கொண்டெழுந்தருளக்கடவீர். இப்படி நான வேண்டியும், என்னை யழைத்துக

கொண்டு போகாதபட்சத்தில், நான் இப்பொழுதே விஷத்தையுண்டு இறப்பேனல்லது, ஒருபொழுதும் பகையாளிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டுப் பிழைத்திரேன்; தேவர் என்னைவிட்டுப் போன பின்னராவது, சோகத்தால் நான் இறப்பேனென்பது நிச்சயம், அதைவிட இப்பொழுதே உயிரை விடுவது நலமன்றோ? தேவர் வனஞ்செல்லாமல், செல்வேனென்னு மிப்பொழுதே இந்தச் சோகத்தைப் பொறுக்க என்னால் முடியவில்லை; பத்துவருஷம் மேலே மூன்றுவருஷம், ஐயையோ? அதற்குமேல் ஒருவருஷம், அந்தோ? இவ்வளவுக்காலமும் நான் பிழைத்து, தேவர் விரகத்தைப் பொறுத்திருப்பேனோ? ஒருபொழுதும் பிழைத்திரேன்; என்று மிகவும் சோகங்கொண்டு, ஆயாஸமடைந்து, பர்த்தாவை யாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு கூவென்று கேவியழுது, விஷமூட்டிய பாணங்களா லடிக்கப்பட்ட யானைப்பேடுபோல முன்பருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய கொடிய வாக்கியங்களால் பீடிக்கப்பட்டவளாகி, நெடுநாளாக உள்ளடங்கியிருந்த அக்கினியைக் கடையும்பொழுது, வன்னிக்கட்டை வெளிப்படுத்துவதுபோல இதுவரையில், உள்ளடக்கிய கண்ணீரை முழுதும் வெளியே பெருக்கிவிடுகையில், படிகம்போன்ற அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் திருக்கண்ணிணையினின்றும் விழும்போது செந்தாமரை மலர்களினின்றும், நீர்த்துளிகள் வீழ்ந்தாற்போல ஒளிகொண்டு விளங்கின.

நீண்ட கண்களையுடைய முழுமதிபோன்ற பிராட்டியாரது அந்தத் திருமுகமண்டலமும், நீரினின்றும் பறித்து, வெளியில் போட்டப்பட்ட கமலம்போல வாடி, ஒளியிழந்ததாயிற்று; இவ்வண்ணம் பலவாறாக மூர்ச்சைகொண்டவள்போல வாடி, வருந்திக்கிடக்கின்ற பிராட்டியாரைப் பேரருளாழியாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் கடாக்ஷித்துத் தம் திருக்கைகளால், அவளை யணைத்தெடுத்து, அவள் மனந்தேர்ந்து மகிழ்வு கொள்ளும்படி அருளிச்செய்கின்றார். கேளடி என் பிராணநாயகி! நீ துன்பப்பட்டுக் கொண் டிருக்கையில், உன்னைவிட்டு விண்ணுலகம் பெறினும், அதனை நான் நன்குமதியேன். நான்முகதேவனுக்குமபோல எனக்கும் ஒருவரிடத்தும் ஒருகாலும் பயமென்பதில்லை, மற்றென்னெனின், உன்னுடைய உள்ளத்தின் கருத்தை முழுதுமுணராமல், உன்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாகாதென்று, உன்னுறுதியை யறிவதற்காக நான் மறுத்தேனே யன்றி வேறில்லை; காட்டி லுன்னைக் காக்க எனக்குத் திறமையற்றிலது; என்னுடன் வருவதில், நீ உண்மையாக நிச்சயங்கொண்டவளாகில், சீலமுள்ளவன் கீர்த்தியை விடாததுபோல உன்னையும் யான் விட்டிருப்பது அரிது; பத்தினியுடன் வனஞ்செல்வது இன்பமுடியாக வந்தது மன்று, முன்னோர்களாகிய ராஜரிஷிகளும், வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்துக் குரியதென்று தாம் அனுஷ்டித்திருக்கின்றமையால், தருமமுடியாக வந்ததே

ஆதலின், சுவர்ச்சலாதேவி சூரியனைப்பிரியாது உடன் செல்வதுபோல என்னையும் நீ தொடர்ந்துவரக்கடவை. சத்தியவாதியாகிய என் தந்தையின் வாக்கியம் என்னைக் காடுசெல்ல விடுகின்றமையால், நான் இப்பொழுதே வனத்திற்குப் புறப்படுகின்றேன்;—

ఏషధర్మస్తుసుశ్రోణి పితుర్మాతుశ్చవశ్యతా
అత స్తుతం వ్యతిక్రమ్య నాహంజీవితుముత్సహే

ஏஷதாமஸ்துஸுச்ரோணி பிதுர்மாதுச்சவச்யதா
அதஸ்துதம்வ்யதிக்ரம யநாஹம்ஜீவிதுமுத்ஸஹே.

தாய் தந்தைகளுக்கு வசப்பட்டு நடப்பதென்பதே தருமமன்றோ? ஆதலின், அதனைச் செய்யாது தவறி, நான் கணப்பொழுதும் பிழைத்திருக்க விருப்பங் கொள்ளேன். நமக்கு ஸ்வாதீனமாகவும், பிரத்தியக்ஷமாகவுமிருக்கின்ற தாய், தந்தை, குரு என்னுந் தெய்வங்களைவிட்டு, உபேக்ஷை செய்து, அஸ்வாதீனமாகவு மறைந்து மிருக்கின்ற தெய்வத்தைப் பலவிதமாகப் பூசைசெய்வதிலும் பயனுளதோ? தந்தையின் திருவுளத்தின்படி பணிவிடைசெய்வதினலாகும் பயன், சத்தியத்தாலும், தானத்தாலும், மானத்தாலும், சிறந்த தக்ஷிணையுள்ள யாகத்தாலும் பெறலரிது; தாய் தந்தை குரு வென்னும் மூவர்களே மூவுலகங்கள்; அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்வதைவிட, வேறு நற்செயலதற்கு நிகரானதில்லை; ஆதலின், யாவராலும் அதுவே முதன்மையாகச் செய்யப்படுகின்றது. இதனால், விண்ணுலகமாயினும், பொருளாயினும், தானியமாயினும், வித்தைகளாயினும், மக்கட்பேறாயினும், பலவகை இன்பங்களாயினும், கிடைப்ப தருமையன்று; தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடைசெய்த பல மஹாத்துமாக்கள், தேவகந்தருவ சூரிய சந்திராதியர் லோகங்களையும், பிரஹ்மலோகத்தையும் அடைந்து, மகிழ்வெய்து கின்றார்கள் ஆதலின், என் தந்தை என்னை எவ்வண்ணஞ்செய்யக் கட்டளையிடுகின்றனரோ அவ்வண்ணமே செய்ய நான் நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்றேன்; இதுவே தொலலையான தருமம்; என்னுடன் வனத்தில் வாஸஞ்செய்வேனென்று என்னுடன்வர நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்றனை யாதலால், இப்பொழுது உன்னை யழைத்துக்கொண்டுபோக என் மனந் திடமுள்ளதாயிற்று; ஆதலின் என்னால் ஆஜ்ஞைசெய்யப்பட்டவளாகி, என்னுடன் தொடர்ந்து வரக்கடவை. அரணியத்திலும் நான் செய்யுந் தருமங்களுக்குச் சஹாயமாகக் கடவை; அடி ஸீதா! எனக்கும் உனக்கும் நம்முடைய குலத்துக்குந் தகுமாறு என்னுடன் தொடர்ந்தே வருவேனென்னும் நிச்சயங்கொண்டனை யன்றோ? இது மிகவும் நன்கு, உன் மனவுறுதி யறிந்தபின் னிப்பொழுது உன்னைவிட்டு விண்ணுலகும் என் கருத்தில் பெரிதெனத்தோற்று

தாதலின், நீ வனவாஸம் புறப்படுவதற்குற்ற நற்செயல்களைச்செய்ய முயீற்சிசெய்யக்கடவை. சிறந்த வேதியர்களுக்கு ரத்தினங்களையும், பிக்ஷைமெடுப்போர்க்குப் போஜனத்தையும், விரைவாகக்கொடுத்துத் தாமசஞ் செய்யாமல் புறப்படக்கடவை. சிறந்த ஆடையாபரணங்களையும், மற்றுங் கண்ணுறத்தக்க சிறந்த விலையுள்ள பண்டங்களையும், கட்டில் மெத்தை முதலிய படுக்கைகளையும், சிவிகை முதலிய வாஹனங்களையும், மற்றும் என்னுடைய பொருள்களையும், பிராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்த பின்பு, நம்மை யடுத்த பரிஜனங்க ளெல்லோர்க்கும் கொடுத்துவிடக்கடவை. என்றிவ்வண்ணம் மனமகிழ்ந்து உடன்பட் டருளிச்செய்த தம் பர்த்தாவின் திருவாய்மொழியைக் கேட்டு, ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினவளாகிச் சீதாபிராட்டியார் உடன் செல்வதில் விரைவுகொண்டவளாகித் தம் பர்த்தாவின் கட்டளைப்படி தருமமுணர்ந் தொழுகிய வேதியர் முதலானோர்களுக்குத் தனம், ரத்தினம் முதலிய யாவற்றையும் கொடுக்கமுயன்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

கிருத்வாமன்யத என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை.

(வனவாஸோ மஹோதய:) என்று வனவாஸ ஸம்முகரான சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய ஸுகுமாரமாகிய திருமேனியின் மென்மையைத் திருவுளம்பற்றி, அவளையும் தண்டகாரண்யத்தில் செல்லவிட்டு, விட்ட திருவுளமின்றி, நாம் மீண்டு வருமளவும் திருவயோத்தியிலே திருமாமனார் மாமியார் முதலானோரைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்த்தை புண்மேல் உபபுரீ தெளித்தாற்போலப் பிராட்டிக்கு மிகவும் பொறுக்கக்கூடாமல், பதிபத்தினிகளுக்குப் பிரணயத்திலும், பிரணயகோபத்திலும், (ஸாரதேவகளும்) என்கிறபடி மரியாதை மாறுபாடுள்ள தாகுதலால், பிராட்டி தம் பர்த்தாவை நோக்கி, இகழுகின்றார். கிருத்வா என்பதனால், (த்வா) (ரூபமே ஒருவருடைய மகிமையைத் தோற்றுவிக்கின்றது) என்கிற சுருதியின்படி வடிவழகுடைய தேவரை (த்வா) (குணக்ராமா விஸ்ம்வாதி நாமைவஹி மஹாத்மனும், யதாஸுவர்ணச ஸ்ரீகண்டரத்நாகர ஸுதாகரா:) என்கிறபடி திருக்கல்யாண குணங்களுக்குத் தக்க, ஸ்ரீராமபிரானென்னுந் திருநாமமுடைய தேவரை (த்வா) (கன்யாவரயதேரூபம் மாதாவித்தம்பிதா. ச்ருதம் பாந்தவா: குலமிச்சந்திம ருஷ்டான்னமிதரேஜனா:) என்கிறபடி ரூபதனவித்யாபிஜன விதரணாதிகுணங்கள் நிறைந்த தேவரை (த்வா) ராஜராஜர்களாலும் முடியாத சங்கரன் வில்லை முறித்தி, ராஜராஜேந்திர னென்னும்படியான தேவரை (த்வா) குருகுலவாஸம்பண்ணிச் சகல தர்மானுஷ்டானங்களையு மறிந்த தேவரை (த்வா) (அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ஏதத்வ்ரதம்மம) என்று ஸர்வபூதங்களையுங் காக்கக் கங்கணங்கட்டி நிற்கின்ற தேவரை (கிம் அமன்யத) என்னினைப்பார், என்னசொல்வார், தோளாண்மையற்றவ ரென்னவொண்ணாதே, ராஜநீதியறியீ ரென்னவொண்ணாதே, குலமகளை யுபேக்ஷைசெய்யாமைக்கு முதற்காரணமாகிய ஏகதாரவ்ரதம

தேவருக்கில்லை யென்னவொண்ணாதே, அற்பர்போல என்னையஞ்சி விட்டுப்போயினி ரென்னவொண்ணாதே, பர்த்தாவைவிட்டுப பிரிநதால், குலமகட்கு உயிர்நிலை குலையு மெனபதை யறிநதிலீ ரென்னவொண்ணாதே, (ஆர்த்தார்த்தே முதிதாஹ்ருஷ்டாப்ரோஷிதே மலினாக்ருசா ம்ருதேம்ரியேத்யாபதயௌசாஸ்த்ரீஜ்ஞேயாபதிவ்ரதா) என்கின்ற மனுஸ்மிருதியில் கூறபபட்ட பதிவ்விரதாலக்ஷணததை என்னிடத்தில் கண்டிலீ ரென்னவொண்ணாதே, (வைதேஹஃ) நிமிசக்கரவாத்தி தொடங்கிக் குறறமென்பதின் றிப் புகழடைநத நறகுலத்தவா (வைதேஹஃ) ஜனகனென்றும் வைதேஹனென்றும் சுருதியிலும் புகழபபட்டவா (வைதேஹஃ) பறைகொட்டி நாடெங்கும் நவிப்பிக்க வலலமையுள்ள விதேஹநாட்டுக்கிறைவா, (வைதேஹஃ) தாமோரிடததிருநதும் நாடெங்கும் காத்தருளவலலவா, (மேபிதா) (கர்மணைவஹிஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதயஃ) என்று கணப்பொழுதும இல்லறம் தபபாமலொழுகு மென்தநதை (மேபிதா) திருமாமணாபோல்த் தேவருககுக குருவென்னப படும்படியாகிய என தந்தை (மேபிதா) (ஜாமாதாவிஷ்ணுவத்பூஜயஃ) என்று தேவரைப்பூஜிதது மரியாதைசெய்யத்தக்க என் தநதை (மிதிலாதிபஃ) தாம் அஸ்திர மெடாமையிலும தனனகராத தகைநத பகையாளி களைத தவததினதிறமையால வரமபெறறுயினும் படைகளால அடிததுத் துரத்திவிட்டு மிதிலையைப பாதுகாததவா, (மிதிலாதிபஃ) எபபொழுதும் ராஜபோகங்களையடைநது துனபமெனபது சிறிதுமறியாதவா, (கிநதவாமன்யதமேபிதா) என் தநதை தேவரை எனன நினைததிருப்பர், திருமாமணா தசரதசக்கரவாததியா கையிலாவது, ஸ்ரீகோஸலையா கையிலாவது, மறறு வேறெருததா கையிலாவது, என்னைப் பிடிததுககொடுத தாரோ (இயம்ஸீதாமமஸுதா) எனகிறபடி தேவா திருககரததிலனறோ? எனனைப பிடித்துககொடுததது. அபபடியிருகக, எனனை நீர் விட்டுப்போவீராகில், அவர் தேவரை அறபரெனறன்றோ நினைபபா, பெரியோாகளால இகழபபடுவதைவிட வேறே துனப மெனபது மொனறுளதோ? இதுவரையில அவா துன்பமெனபதை யறிநதிலராயினும் (கனயாபிதருதவம்துககாய) எனறு எனனைப பெறறதனாலனறோ? அவாக்கு இநதத துன்பம் நோநததநதோ (ஜாமாதாதசமோககாஹஃ) எனறு தேவராலனறோ? அவாக்கு மீளாததுனபம் (மேபிதா) என தநதை கொடிய பிரதிஜ்ஞைசெய்துவிட்டு எப்படி யாவது பெண்ணுககுக கணவலம் ஆனால போதுமெனறு உமமுடைய தனமைபறிநது கொடுததுவிட்டாரோ, (மிதிலாயாம பரதீப்தாயாம் நமேகிஞ்சித் பரணசயதி) எனறுரைததவராதலால, எனபேரில் (விகரஹம்) அபிமானமினமையை (பராப்ய) அடைநது (அமாதரம்) தாயறற (ஸுதரியம) பெணணாகிய எனனைபபறறி (கிநது-அமன்யத) நன்றாக ஆலோசனைசெயதாரா எனன) சறறும ஆலோசனைசெயதிலர், ஆங்காயின புறததில் ஆணதோலணிநது அகததில பெணதனமையுள்ள தேவருககு எனனைக கட்டிக்கொடுப்பாரோ (தவா) உளுத்தவிலலை யொடித்து உலகததாரை யூமததங்காயதிற்றிமெயப்பித்த தேவரை - மேபிதா - பரமயோகியாகிய என தநதை அழகிய மணவாளனென்றும், ஆணென்றும், பெணணெனறும், அறிநதாரோ (ராமஜ) லீலாததமாக அவதாரஞ்செயதவனொன்றும (அமாதரம்) பிறப்பிலராதலால், தாயதந்தை யில்லானொன்றும், (ஸ்த்ரியம்) மோஹினிவேஷம் பூண்டவனொன்றும், சசிதானநத ரூபியான பரமபுருஷனெனறுமனறோ அறிநதார், (மேபிதா) ஸர்வஜ்ஞராகிய என் தந்தையும் (த்வா) பெண்டாட்டியையும காக்க வலலமையறறு, விட்டுப்போவேனென்கின்ற தேவரை (ப்ராப்யஸ்த்ரியம்) எப்பொழுதும் அடையதத்தக்க மணையாளுடையவனொன்றும், (புருஷவிக்ரஹம்) அகத்திலும் ஆண்மையுள்ள தன்மையுடையவனொன்றும், (ராமஜாமாதரம்) நமக்குத்தக்க அழகிய மணவாளனொன்றும் (கிம் அமன்யத) என் பிரமங் கொண்டார்.

இவ்வண்ணம் தம் நிந்தை நகைப்பாரொன்று இடித்துக்காட்டி உலகத்தோருழு நகைப்பார்களேயென்றருளிச்செய்கின்றாள் (அருந்தம)என்பதனால், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் வெய்யோனிடத்தில்போல விளங்குமொளி இப்பொழுது காணப்படவில்லையென்று தேவருடைய ஆண்மையின்மையை உலகம் உரைசெய்யுமாகில், அது மிகவுந் துன்பமன்றோ? அருந்தம் (ஆண்மையின்மை) இவ்வுலகத்தோர் ஸ்ரீராமபிரானிடத்துப் போலச் சூரியனிடத்திலும், தேஜஸ்ஸு இல்லையென்பார்களே இப்பொழுது காணப் படாமையால், அது மிகவும் பொய், (திவாகரோ) விண்ணுலகுக்கும் ஆதாரபூதனாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் சிறந்த சோதி (அஸதி) உளதோ) (நதபதிய) விளங்கவில்லை போலும்* (அஜ்ஞானத்) காணப்படாமையால் என்று இவ்வுலகம் நகைக்குமாகில (அருந்தம்) ஆண்மையின்மை (பத) கஷ்டம், வானுலகுக்கும் ஆதாரமாகிய ஸ்ரீராம பிரானிடத்தில்போல வேறு சோதி எங்குமில்லையென்று இவ்வுலகம் (அஜ்ஞானத) தேவர் ஸ்ரீமந்நாராயணனேயென்கிற எண்ணத்தால் (அருந்தம) மானிடத்தன்மை யற்றவரென்று தேவரைப்பற்றிப் புகழ்ந்து மகிழ்கின்றாரோ, அது (பத) மிகவும் வியப்பு, அத்தன்மையராகில் தேவரோ தஞ்சமென்று நம்பிய என்னைவிட்டுக் கானகம் புகத் திருவுளங்கொள்வீரா என்று பிராட்டி இகழ்ந்தருளிச்செய்தனள்.

முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரான் இளையபெருமாளையும் உடன்வர வருள் செய்தது.

பிராட்டியாருடைய திருமாளிகைக்குச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் முன்னமே எழுந்தருளியிருந்த இளையபெருமாளும், இவ்வண்ணம் தமையன், பிராட்டியார், இருவருடைய ஸம்வாதத்தையும் செவியுற்றுத் தமையனுடைய விரஹதுக்கத்தைப் பொறுக்கத் திறமையற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கித் துன்பங்கொண்டவராகி,—

సభ్రాతుశ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునందనః
సీతామువాచాతియశాః రాఘవంచమహావ్రతం

ஸப்ராதுச்சரணௌகாடம் நிபீட்யரகுநந்தந:
ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம.

ஸ்ரீரகுகுலதிலகனென்று சொல்லும்படியாகிய தமையன் திருவடிகளைத் திடமாகப் பற்றிப் பிராட்டியாரையும், தம் வேண்டுகோளுக்கு அபிமுகராகும்படி செய்துகொண்டு, ஐயனை நோக்கி, ஐயனே! கோரமாகிய காந்தாரத்துக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று, தேவர் திருவுளம் உறுதிகொண்டிருக்குமாயின், அடியேனும் வில்லுங்கையுமாகத் தேவரைப் பின்தொடர்ந்து, வனத்தில் முன்னேசென்று, வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்

ஸேவை; தேவருடன் பற்பல பறவைகளின் தொனிபொருந்தி விநோத மாகிய திருவாரணியத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வதைவிட்டு, இறப்பற்ற தேவதையாய்த் தேவலோகமடைந்து, பற்பல போகங்களை யநுபவிப்ப தையும், கனவிலும் நன்கும்தியேன்; தேவரீனறி, மூவுலகினையும் ஆளத் தக்க தேவேந்திரன் பட்டம் பெறினும், பிரஹ்ம பட்டம் பெறினும், அவற்றைச் சிறிதும் மதியேனென் றிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டனர். பின்பு, ஸ்ரீராமசந்திரனால பலவாறாக நிற்கும்படி மறுக்கப்பட்டவராகி, மீளவும் ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி, என்னையனே! (உபக்லுப்தஞ்சயத் கிஞ்சி தபிஷேகார்த்தமத்யமே ஸர்வம்விஸர்ஜ்யகூஷிபரம் குருகார்யம் நிரத்யம) என்றும், (தஸ்மாதபரிதாபஸ்ஸன த்வமப்யனுவிதாயமாம் பரதிஸமஹாரயகூஷிபரம் ஆபிஷேசநிகிம்க்ரியாம்) என்றும், அடியேனை யுடன்வர மறுக்கலமல, முன்னமே அநுமதி செய்திருக்கின்றீர்; (பராத்ரு புத்ரஸமௌசாபித ரஷ்டவ்யௌசவிசேஷதஃ தவயாபரதசத்ருக்னௌ ப்ராணைப்ரியதரௌமம)என்று, பிராட்டியாருடன் பரதசத்துருக்கனர்களை மாத்திரம இங்குப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும்படி கட்டளையிட்டமை யால, அடியேன தேவருடன வருவது சித்தமாயிற்றன்றோ? அப்படி யிருக்க, இப்பொழுது அடியேனை மறுப்பதற்குக் காரணம யாதோ அதனை யருளிச்செய்யக்கடவீர். இதைத தெரிந்துகொள்ள விரும்பு கின்றேன; எனக்கு மிகச் சந்தேஹமுண்டாயிருக்கின்றதென்று வேண்டிக் கொண்டு வினவினர். சக்கரவர்த்தித திருமகனர் இளையபெருமாள் விண் ணப்பத்தைத திருச்செவிசாத்தி அவரைக் கடாக்ஷித்துக் கேளடா தம்பி! நீ எனக்கு மிகவும அன்பனும, தர்மசிந்தையுடையவனும், சூரனும், நல் லொழுக்கமுடையவனும், பிரியமுடையவனும், என்னுயிர்க்கு நிகராகிய வனும, எனக்கு அடங்கியவனும, தோழனும், எனக்குச் சகோதரனும் ஆகி னறனை; நீயும் என்னுடன வனவாஸம வருவாயாகில, கோஸலையாரையும, சுமித்திரையாரையும, யாவர் பாதுகாத்துத தேற்றுவார்கள். மேகம் மழை பொழிந்து இப்பூமியை மகிழ்விப்பதுபோல வேண்டியவைகளை யளித்துப் பாதுகாத்து மகிழ்விக்கத்தக்க மஹாராஜா காமவேட்கைகொண்டு கைகேயியார்க்குத் தொண்டாகி யிருக்கின்றாரோ? அந்தக் கைகேயியாரும், ராஜ்யத்தைப்பெற்று, மதங்கொண்டவளாகியிருப்பாளாதலால், சக்களத்தி களதுன்பப்படுவதைக்கண்டு,மகிழ்வெய்துவளேயன்றி,நன்மைசெய்யாள; பரதனும ராஜ்யத்தைப் பெற்று, இறுமாப்புற்று, கைகேயிக்கு வசப்பட்டு அவள் தாக்ஷிணியத்துக்கு நந்தாயர்களை நெஞ்சாலும் நினையான்; ஆதலின், நீ இங்கிருந்து சக்கரவர்த்தியாரது அநுமதியாலாவது, நீயே சுயமாயாவது, கோஸலையாரைப் பாதுகாத்துக்கொண் டிருக்கக்கடவை. இதை மறுக்காமல் இப்படியே செய்வாயாக; இப்படி செய்வாயாகில், உனக்கென்னிடத்திலுள்ள பத்தியும், வெளிப்பட விளங்கியதாகும்; மாதா வுக்குப் பணிவிடைசெய்வதனால, ஒப்பற்ற சிறந்த தருமமும், செய்யப்

பட்டதாகும், நாம் வனமேகியபின் நம் தாயர்களுக்குச் சுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது; ஆதலின், நீ எனபொருட்டு இவ்வண்ணஞ் செயயக்கடவை யென்று அருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாள், அவ்வருளிச் செயலைக் கேட்டு, ஸ்ரீரகுநாயகனை நோக்கி, என்னையனே! தேவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்தாராயந்து தேர்ந்தபக்தியினாலாயினும், தேவருடைய தோள்வலியை நினைந்து, அதனால் உண்டாகிய பயத்தினாலாயினும், பரதன் அபிஷேகம் கொண்டபோதிலும், மிகவும் விநயமுள்ளவனாகி, நம அன்னையர்களையளித்துப் பாதுகாப்பானென்பதில், சிறிதும் ஐயமேயில்லை, ஒருகால் அவன் உபேக்ஷைசெய்வானாகிலும், என்னைப் போன்ற ஆயிரம்பேர்களையும், கோஸலையார் பாதுகாக்கவல்லர்; அவர் வசத்தில் ஆயிரம் கிராமங்களிருக்கின்றனவன்றோ? அதுகொண்டு, கோஸலையார் தம்மையும், என்னன்னையையும், என்னைபபோன்றவர்களையும், பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்லர்; அடியேனைக் கைங்கரியம் செய்யுமபடி யருளசெய்யக்கடவீர். இவ்விஷயத்தில் தகுதியற்றதொன்றுமில்லை, கோஸலையாரைப்பாதுகாக்க, அவரே வல்லவராதலால், நானிங்கிருப்பதில் பயனில்லை; தேவர் அடியேனுக்கு மூத்தோராதலால், தேவருக்கு அடியேன் தொண்டுசெய்வதிலும் இகழச்சியில்லை; நித்தியதாஸனாகிய அடியேனை விட்டுப்போவதே தகுதியற்றது; அடியேன் உடன்வருவதனால், *தேவருக்கே நன்மை, வனத்தில் அடியேன் தேவர்க்குக்காய் கிழங்கு முதலிய நல்லுணவுகளைக் கொண்டுவந் தளித்தும், பர்ணசாலைகள் கட்டியும், எப்போதும் துயிலுமின்றித் தீங்குநேராமல் காத்துக்கொண்டு மிருப்பேன்; நிருபாதியாகிய கைங்கரியத்தையே நற்பேறாகக்க[illegible] அடியேனும் அந்தக்கைங்கரியத்தைச்செய்து தன்னியனாகுவேன், வில், பாணம் முதலிய ஆயுதங்களையும், மண்வெட்டி, புட்டிற்கூடை முதலிய கருவிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, தேவருக்கு வழிகாட்டுமபொருட்டு முன்னே செல்வேன்; காட்டிலும், ரிஷிகள் புசிக்கத்தக்க காய் கனி கிழங்கு வேர் முதலிய வற்றைத் தினந்தோறும் தேவருக்குக் கொணர்ந் தளிப்பேன்;—

భవాంస్తు సహ వైదేహ్యా గిరిసానుషు రంస్యతే
అహంసర్వం కరిష్యామి జాగ్రతస్స్వపతశ్చతే

* பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸானுஷு ரமஸ்யதே
அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ஜாகரதஸ்ஸ்வபதச்சதே.

தேவர் சீதாபிராட்டியாருடன் மலைத்தாழ்வரைகளில் இன்பத்தையனுபவித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கக்க ஒருவனே தேவர் விழித்திருக்கையிலும், துயில்கொண்

ஸர்வவித கைங்கரியமும் செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன்; என்றிவ்வண்ணம் உறுதியாக விண்ணப்பஞ்செய்தது வேண்டினார். பேரருளாளரும் அவரது விண்ணப்பத்தைத் திருவுளம்பற்றி, மிக மகிழ்ந்து, அடா! என்னருமைத் தம்பி! நீ என்னுடன் வருவதில் திடமுள்ளவனானதலால், யானும் உடன் பட்டேன், நீ சீக்கிரஞ்சென்று, உனக்கு வேண்டியவர்களுடன் விடைபெற்றுக்கொண்டு வரக்கடவை. ஜனகமஹாராஜர் யாகஞ்செய்யுங் காலையில், வருணதேவன் தானே எதிராக வந்து, இரண்டு சிறந்த கோதண்டங்களையும், பிறர் பிளக்கமுடியாத இரண்டு கவசங்களையும், பாணங்கள் எப்பொழுதுங் குறையாமல் நிறைந்துள்ள இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளையும், சூரியன்போல விளங்குகின்ற தங்கத்தால் சிங்காரிக்கப்பட்ட இரண்டு வாள்களையும் அளித்தனரன்றோ? அவைகளை நமதாசிரியராகிய வஸிஷ்டருடைய ஆசிரமத்து நின்றும் எடுத்துவரக்கடவை, எனக் கட்டளையிட, இளையபெருமாள் உடனே விரைந்து சென்று, தம்பந்துஜனங்களைக்கண்டு, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, வஸிஷ்டர் திருமாளிகை சென்று, ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தம்மையனுக்குக் கட்புலனாக்கி யறிவித்தனர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகர் அதைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அடா லக்ஷ்மணா! நல்ல சமயத்தில் வந்தனை, யானும் உன்னையே எதிர்பார்த்திருந்தேன், எனக்குள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும், உன்னுடன் கூடித் தவசிகளுக்கும், வேதியர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டுப் போக விரும்புகின்றேன்; யாவரும் இங்கு வந்து நிறைந்திருக்கின்றார்கள். நீ விரைவாகச் சென்று, நம்மாசிரியர் குமாரராகிய ஸுயஜ்ஞரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவை. பின்பு, பொருள்கள் யாவற்றையும், அவர் முதலிய யோகிகளுக்கும், வேதியர்களுக்கும், நம் பரிஜனங்களுக்கும், அளித்துவிட்டுப் போவோமென் றருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* ஸபராநுசசரணௌ எனனும் சுலோகத்தின் கருத்து.

சக்கரவர்த்தித்திருமகன் வனவாஸோன்முகனாகி, இளையபெருமாளை நோக்கித் தாம் மீண்டுவருமளவும், திருவயோத்தியில் தாய்களைப் பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்படி யருளிச்செய்கையில், காட்டிலுங் கூடப்போய்க் கைங்கரியஞ்செய்வதிலுண்டாகும், ஆனந்தாதிசயத்திலுண்டான ருசியாலே, அந்த வார்த்தை தமக்கு அஸஹ்யமாகிக் கூடப்போகவேண்டுமென்று பிராட்டி முன்னிலாகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகின்றார். (ஸ:) நித்திய ஸூக்தியில் (நிவாஸசய்யா ஸனபாதுகாம்சுகோபதானவர்ஷாத பவாரணாதிபி:) என்றும்,—

சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் — என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற்கு அரவு........................

என்றும் பெருமாளுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யமுஞ் செய்துகொண்டிருந்து சேஷிலோகாநுக்கிரஹார்த்தமாக லீலாவிபூதியில் லீலாமானுஷ விக்கிரஹனாக அவதாரஞ்செய்கையில், அந்த விச்லேஷம் பொறுக்கக் கூடாமையாலும், விபவத்திலும் அந்தக் கைங்கரியங்களைச்செய்து தமக்குற்ற சேஷனென்னும் திருநாமம் யதார்த்தமென்பதை மூடர்களுக்கு அறிவித்து, அவர்களுக்கும் கைங்கரியத்தில் ருசியை யுண்டுபண்ணுகைக்காகவும், பகவத் பாரதந்திரியமும், அதற்கு ஹேதுவே யாதலால், நிரதிசயானந்த ரூபமாகிய மோக்ஷத்தில், அது ஒவ்வாதென்று பிதற்றுகிற சிலதுர்வாதிகளுக்குத் தான் ராஜ்ஜிய போகாதிகளையும்விட்டுப் பரதந்திரராகி, நித்திய கைங்கரியத்திலே ருசிகொள்வதினால், இதுவே நிரதிசயானந்த ஹேதுவென்பதை விளங்கச்செய்வதற்காகவும், (ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:) என்றபடி தந்தை தமையனார் திருவுள்ளத்துக்கிசைந்தபடியே யாவரும் நடக்கவேண்டுமென்பதைத் தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் அவதாரஞ்செய்து (பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:) என்கிறபடி எல்லாவவஸ்தைகளிலும் பிரியாமலிருந்து (நசஸீதா த்வயாராம நசாஹமபிராகவ, முஹூர்த்தமபிஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்கிறபடி ஸம்ச்லேஷத்தில் உயிர்வாழ்பவரும், விச்லேஷத்தில் இறக்குந்தன்மையை யுடையவருமாகிய இளையபெருமாள் (ப்ராது:) தாம் தொண்டு செய்வதற்குரிய திருமேனி சம்பந்த முடையவர், (ப்ராது:) தாம் செய்யும் சரணாகதிக் கிரங்கி பரணஞ்செய்யவல்லவர், (ப்ராது:) தமமையனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத், கதிர்நாராயண:) என்கிறபடி யாவர்க்கும் ஸர்வவித பந்துவும் நாராயணனிறே, இதனால் த்வயத்தினுடைய பூர்வவாக்கியத்திலுள்ள காம்பத்தினுடைய விக்கிரஹார்த்தத்தை வெளியிட்டாரிறே, நாராயணஸ்ய சரணௌ, என்றதாயிற்று, (சரணௌ) சரகதிபக்ஷணயோ: என்கிறதால், பலனை யடைவிப்பதும் பலனுமாகிய திருவடிகளை (சரணௌ) கைகளைப் பிடித்து வேண்டினால், மறுக்கலாம் மறுக்கவொண்ணாத பரமோபாயமாகிய திருவடிகளை (சரணௌ) முகம் வாய் கை முதலியவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு, தம்மிலும் கீழ்மக்களையும், தமக் கொப்பாயினோரையு மிவரோ வேண்டிக்கொள்ளத்தக்கது, பெருமாள் தமக்கொப்பாரும் மிக்காரும் இன்மையால், தமது சுபுகத்துக்கும், கரத்துக்குங் கூட ஒருக்காலும் பெறலரிய ஸ்வஸமாச்சரணீயதா விருத்துள்ள திருவடிகளை (காடம் நிபீட்ய) தம்முடைய அபிநிவேசம் மிகத் தோற்றும்படி பற்றி, (காடம் நிபீட்ய) அங்கங்களுள் ஏதுங்குறையின்றிப் பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி ஸர்வபலன்களுக்கும் சரணாகதியேயிறே பரமோபாயம், (ரகுநந்தன:) ஜ்யேஷ்டானு விருத்தியை யுகந்தருளும் ரகுகுலத்தா ரெல்லோரையும், தம்முடைய அனுவிருத்தியா லுகப்பித்தவர், (ஸீதாமுவாச) (யத்ப்ருபங்கா:ப்ரமாணம் ஸ்திரசரசஜகதாரதமயே முராரே:) என்கிறபடி பெருமாள் பிராட்டியின் கண்ணோக்கின் வழியே செல்லு மியல்பின ராதலால், தாம் செய்த சரணாகதிக்குப் பெருமாள் இரங்கும்படி கடாக்ஷித்தருளுமென்று பிராட்டியுடன் விண்ணப்பஞ்செய்தார். ஸீதாமுவாச (பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்சபுண்யக்ருத் ஆசார்யவத்தயாமுக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவான்பவேத்)(ஆசார்யவான்புருஷோவேத) என்றும், (குருமுகாதஸ்ரீ சம்ப்ரபத்யாத்மவான்) என்றும் சொல்லுகிறபடி ஆசார்ய

வுதனை யன்றியில் செய்யும் பிரபத்தி ஸாவாதிகாரிக மாகாதென்று, பிராட்டியாரை யாசார்ய வரணஞ்செய்து தம் பிரபத்தி தலைக்கட்டும்படி செய்விக்கவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபனஞ்செய்தார். (அதியசா:) அனுகூலனென்றும், பிரதிகூலனல்லனென்றும், சொல்லும்படியான சரணாகதிக்கு முதன்மையான அங்கங்களையுடையாரென்று புகழ்பெற்றவன், (ராகவஞ்ச) புருஷகாரம் வேண்டாதபடி சரணாகத பரிபாலனத்தையே தலைமைபாகக் கொண்டவரை (மஹாவ்ரதம்) (அபயம்ஸர்வபூதேப்யோ ததாம் யேதத்வ்ரதம்மம) என்று சரணாகத ரக்ஷணத்தையே விரதமாகவுடைய தம்மையும் பார்த்து, தாம் செய்த பிரபத்தி தலைக்கட்டும்படியாக விஜ்ஞாபனஞ்செய்கிறார். அதியசா , ருநந்தன , ஸ , பராது , சரணௌ, காடம் நிபீட்ய, வீதாமுவாச, மஹாவ்ரதம் ராகவஞ்ச (உவாச) என்று அன்வயங் கொள்க.

* பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா ,என்பதின் கருத்துரை.

(ஸபராது:) என்கிற சுலோகத்தால பண்ணின சரணாகதிக்குப் பலன் கைங்கரியமே யென்று இதனால் வெளிப்பட வருளிச்செய்கிறார். இளையாழ்வான (பவாம்ஸ்து) (தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மானஃ பரமாத்மனஃ) என்கிறபடி ஸர்வசேஷியான தேவரீரோவென்றால (வைதேஹ்யாஸஹ) (ஈசஸீதாத்வயாராம) என்கிறபடி அடியேனைப் போலவே தேவருடைய வியோகத்தைப் பொறுத்தவராகிய பிராட்டியுடன் (வைதேஹ்யா) காட்டில சீதோஷ்ணங்களைப் பொறுத்துப் பணிவிடைசெய்யுந் திறமையும், பழக்கமுமின்றிச் சுகமாக ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிச் செல்வமாய் வளர்ந்து ஸுகுமாரமாகிய திருமேனியையுடைய பிராட்டியுடன் (கிரிஸானுஷு) நாநாதாது விசித்திரமாகி நவமணி மாடம்போலுயர்ந்தழகாகிய மலையடிவாரங்களில(ரம்ஸ்யதே) திருவயோத்தியில போலவே இன்புற்று வீற்றிருக்கக்கடவீர். (அஹம்) தேவர் கைங்கரியத்தின்பொருட்டே பிறந்த அடியேன, (அஹம) நிரந்தர கைங்கர்ய விரோதியான பாரியை யன்றியில, அடியேனொருவனே (ஸர்வம்) உசிதாநுசிதவிசாரமின்றி, எல்லாக கைங்கரியங்களையும் ஸர்வாவஸ்தையிலும செய்து காத்திருப்பேனென்றபடி (ஸர்மந்த ஒள்ளி மணிரஞ்சிதசாஸநாங்க மேகாதபத்ர மவனேர்நததாப்ரபுத்வம், அஸ்யாஸஸ்கேச ரணயோரஹமத்யகாந்த மாஜ்ஞாகரத்வ மதிகம்யயதாகருதார்த்தஃ) என்று ஸர்வஜ்ஞரான கவிஸார்வபௌமர் மண்டலாதிபதியாகி ஸர்வஸ்வ தந்திரராகியிருப்பதிலும் அபிமததமானுக்குப் பரதந்திரராயிருந்து பணிவிடைசெய்வதே பரமானந்தமென்று உரைசெய்தனரிறே; ஆதலின், பரமாபிமதராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருக்குக் கைங்கரியஞ்செய்வதே மோக்ஷானந்தமென்று இளையபெருமாளும் தத்வார்த்தத்தை யருளிச்செய்தனரென்வுணர்க.

முப்பத்திரண்டாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குள்ள பொருள்களையெல்லாம் வேதியா முதலானோர்க் களித்தது.

அநந்தரம் இளையாழ்வார் தம்மையனார் கட்டளையின்படி ஸுயஜ்ஞருடைய ஆச்சிரமஞ் சேர்ந்து, அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற அவரைக்கண்டு தன்னிடம் சமர்ப்பித்து, 'வாரீர் தோழரே ! தேவரை

ஆயர்எழுந்தருளப்பண்ணுகின்றார் அங்கெழுந்தருளிச்செய்யக்கரியசெயல் களைச்செய்கின்ற ஸ்ரீராமசந்திரனைக் கடாக்ஷித்தருளக்கடவீர் என்று விஜ்ஞாபனஞ்செய்ய, ஸுயஜ்ஞரும்உடனே நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு இளையபெருமாளுடன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவாஸ்மனைக் கெழுந்தருளி அத்திருமாளிகையின் அழகினைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு உள்ளே புகுகை யில், நெய்யாகுதியால் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அக்கினிபோல ஒளிபொருந்திய இவரைக்கண்டு, சக்கரவர்த்தித்திருமகன் பிராட்டியாருடன் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவந் தெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுபோய், ஓராஸனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத் தழகாகிய தோள்வளைகள், குண்டலங்கள், அரைஞாண், புஜகீர்த்தி, தோடாக் கள் முதலிய அணிகளாலும், மற்றும் பற்பல மணிகளாலும் பூசைசெய்து, ஸீதாபிராட்டியினா லேவப்பட்டவராகி, சிறந்த முத்துவடத்தையும், ஒட்டி யாணத்தையும், தங்கத்தால்செய்த மின்னூலையும், அவர்கையிற்கொடுத்து, ஆசிரியர் திருக்குமாரரே! இவைகளைத் தேவருடைய பாரியைக்குக் கொடுக் கும்படி ஸீதையளித்தாள் இவைகளைப் பாரியைக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, மீளவும் சீதாதேவி யால் ஏவப்பட்டு, வங்கி, பாஜிபந்து முதலிய அணிகளையும், சிறந்த இலவம் பஞ்சிமெத்தையுடன் கூடிய கட்டிலையும், தமக் கம்மானால் கொடுக்கப்பட்ட சத்துருஞ்சயமென்னும் யானையையும், ஆயிரம் யானைகளுடன் ஸமர்ப்பித் துகப்பித் தருளினார். ஸுயஜ்ஞரும் அவை யாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து வாழ்த்தியேத்தி யருளினார். ஸ்ரீராமபிரான் பின்பு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! அகஸ்தியமாமுனியையும், கௌசிகமாமுனியையும் எழுந்தருளப்பண்ணி, நவமணிகளாலும், மற்றும் வேண்டியவைகளாலும், பூசைசெய்யக்கடவை, அநேகமாயிரம் பசுக்களையும், வெள்ளி, தங்கம், மணி முதலிய வைகளையும் கொடுக்கக்கடவை. நந்தாயாராகிய கௌஸலையாரை யடுத்தவரும், தைத்தி ரீய வேதமோதுகின்றவர்களுக் கெல்லாம் குருவும், கொடைக்கு நல்ல பாத் திரருமாகிய வேதியரை யழைப்பித்து, அவருடைய வேட்கை தீருமளவும், வாஹனங்களையும், தாதிகளையும், வெண்பட்டுகளையும், மற்றும் பலவகை யாடை யணிகளையும் கொடுத்து மகிழ்விக்கக்கடவை. அன்றியும், நெடு நாளாய அடுத்தவரும், அமைச்சரும், ஸூதவமிசத்தில் பிறந்தவருமாகிய சித்திரரதர் என்பவர்க்கும், ஆடையாபரணங்களையும், மற்றும் சிறந்த மணிகளையும், சில்லறைப்பசுக்கள் யாவையும், சிறந்த வைகளில் ஆயிரம் பசுக்களையும் கொடுத்து மகிழ்விப்பாயாக; கடசாகையையும், கலாபிசாகை யையும் ஓதிக்கொண்டு, உண்டிலும் அபேக்ஷையின்றிப் பலாசம் தண்டங் களைக் கையிலேந்திப் பிரஹ்மசரிய விரதங்கொண்டு விளங்குகின்ற எண்பது பிரஹ்மசாரிகளுக்கும், எண்பது ஒண்டட் ரத்தினங்களையும், ஆயிரம் பொதிமாடுகளையும், இருநூறு உழவுமாடுகளையும், ஆயிரம் பசுக்களையும்

அளிக்கக்கடவை நந்தாயானை யடுத்த பிரஹ்மசாரிகளும் பலருளர், அவர்களுக்குந் தனித்தனி ஆயிரமாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தருளவாயாக; மற்றுமுள்ள வேதியர்களுக்கும், எவ்வண்ணம் தானஞ்செய்தால் நந்தாயாருகந்தருளவரோ ? அவ்வண்ணம் கொடுக்கக்கடவை. என்று பிரஹ்மா தேவேந்திரனுக்குக் கட்டளைசெய்வதுபோலக் கட்டளையிட்டருளினர். இளையாழ்வாரும் உடனே தமையன் கட்டளைப்படி எல்லா வேதியர்களுக்கும், குபேரன்போல அளவின்றிக் கொடைசெய்து, கண்ணுங் கண்ணீருமாகா நிற்கின்ற தம்பரிஜனங்களுக்கும், மற்றொருவனையடுத்துப் பிழைக்காமல், இன்புறும்படியாக மிக்க பொருள்களையீழ்ந்து தனித்தனி யளித்துவிட்டு, அவர்களை நோக்கி, நாங்கள் திரும்பிவருமளவும், நீங்கள் துன்பமடையாமல் மகிழவுற்று, நந்திருமாளிகைகளைப் பாழடையாமல் காத்திருக்கக்கடவீர், ளென வருளிச்செய்துவிட்டுத் தம்முடைய கோசாதிகாரியையழைத்து என்னுடைய பண்டாரத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும் கொண்டுவரக கடவீரகளெனக் கட்டளையிட்டு, உடனே மலைபோலக் குவைகுவையாகக் கொண்டுவந்து கொட்டப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையும், அங்குள்ள பாலகர், மூப்பினர், பிணியாளர் முதலிய பொருளற்றவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டருளினார். அத்தருணத்தில், பொருளின்மையால் பிங்களவர்ணமுடையவரும், உஞ்சவிருத்தியால் ஜீவனஞ்செய்பவரும், மூப்பினையுடையவருமாகிய திரிஜடரென்பவர், தன்பாரியையால் ஸ்ரீராமபிரான் எல்லோர்க்கும் வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்தருள் செய்கின்றாராம்; ஆதலால், தேவர் ஸ்ரீராமபிரானைப்போய்க் கண்டுவாரும், அவர் தேவர்க்கும் ஏதேனும் அளித்தருள்செய்வர், இந்தக் கோடாலியையும், மண்வெட்டியையும், விட்டெறிந்துவிடும், என் வாக்கியத்தைக் கேட்டருளும் மென்று ஏவப்பட்டவராகி, ஒரு கந்தற்றுணியையெடுத்து உடுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகை சேர்ந்து, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து, ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கண்டு, சக்கரவர்த்தியார் திருக்குமாரரே ! யான் பெரிய குடும்பியாகியும், பொருளின்றிக் காட்டில் தினந்தோறும் உஞ்சவிருத்தி செய்து பிழைக்கின்றேன்; என்னைக் கடாக்ஷித்தருளுமென்று அருளிச்செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அதுகேட்டாராய்ந்து, வெளியிலுள்ள அநேகமாயிரம் பசுக்களில், ஓராயிரமும், ஒருவருக்கும் அளிக்கவில்லை, அதைக் கொடுக்கலாமென்று மனத்தில் உத்தேசித்து, இவர் மூப்பினராயினும், மிகவுந் தேஹபலமுள்ளவராகத் தோற்றுகின்றதென்று, அவர் திருமேனியைக் கண்டறிந்து, ஆகிலும் அதைக் கடாக்ஷிக்கவேண்டுமென்று குதூஹலத்தால், அம்மஹாத்துமாவை நோக்கி, "ஸ்வாமி அடியேன் குதூஹலத்தால் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்; சீற்றங்கொள்ளற்க வென்று, அவரிடத்தில் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மஹாயோகியே ! நீர் இந்தக் கோலைச் சுழற்றிக் கோட்டைக்கு வெளியிலுள்ள என் பசுக்கூட்டத்தை நோக்கி, எறிந்தருளக்கடவீர். அது

எவ்விடத்தில் வீழ்கின்றதோ ? அதற்குட்பட்ட பசுக்கள் யாவற்றையும் தேவர் திருவுளம்பற்றி எழுந்தருளக்கடவீரென் விஜ்ஞாபனஞ் செய்தருளினர். திரிஜடா அம்மொழியைக்கேட்டு, உடனே இடுப்பில் உத்தரீயத்தைச் சுற்றி இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, அக்கோலைத் தம் பலமுள்ள வகையில் சுழற்றி எறிகையில், அந்தக் கோல ஸரயூநதியின் அக்கரைக் கப்புறத்திலுள்ள அநேகமாயிரம் பசுக்கூட்டங்களைத்தாண்டி எருதுகளின் கூட்டத்தருகில் வீழ்ந்தது; ஸ்ரீராமபிரான் அதைக் கடாக்ஷித்து அவரை யணைத்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து, அக்கோல் வீழ்ந்தவரையிலுள்ள பசுக்களையெல்லாம் மேய்ப்பவர்களுடன் திரிஜடருடைய ஆசிரமத்துக் கனுப்பிவிட்டு, இவரையும் நோக்கி, ஸ்வாமி ! தேவரீர் சிற்றங்கொள்ளற்க, விநோதமாக அடியேன் இவ்வண்ணம் தேவரை வருத்தினேன், தேவருடைய சிறந்த தேஹபலத்தையறிவதன்பொருட்டு இவ்வண்ணஞ் செய்தேனேயன்றி, வேறில்லை; ஆதலால இந்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளக் கடவீரென்று, மறுபடியும், அவரை நல்வார்த்தையினால மகிழ்வித்து, மற்றும் தேவருக்குவேண்டிய பொருள் யாதோ அதையும் கேட்டருள்வீராக, அடியேன பொருள் யாவும் வேதியர்களுக் களிப்பதன் பொருட்டே யன்றி, வேறில்லை, இதுவே என் பொருட்டு நலந்தருவது, இது விஷயத்தில் தடையில்லை, யோசனைசெய்யாமல அருளிச்செய்யக்கடவீ ரென்றும், பலவாறாக வேண்டி யருளினார். திரிஜடரும் பத்தினியுடன் அப்பசுக்களைப்பெற்று மகிழ்ந்து, கீர்த்தி, பலம், பிரீதி, இன்பம், இவைகள் மேன்மேலும் வளரும்படி ஆசீர்வாதஞ்செய்து எழுந்தருளினர். ஸ்ரீராமபிரானும் மற்றுமுள்ள பொருள்களையும், அங்குள்ள வேதியர், நட்பினர், பணிசெய்பவர், இரவலர் முதலிய யாவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி சம்மானஞ்செய்வித் தருளினார். அப்பொழுது அங்குள்ள யாவரும் மனக்குறையின்றி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து உகந்தனரேயன்றி, ஒருவரும் மகிழ்வுறறிருந்திலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில முப்பத்திரண்டாவது சருக்கம முற்றிற்று.

சக்கரவர்த்தித்திருமகன திரிஜடரை யவ்வாறு பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னெனில ஸ்ரீராமபிரான தமக்கு ராஜ்ஜியமின்றி வனமபோகிறோமேயென்று மனக்கவலை சிறிதுமிலலை யெனபதை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், தம்மை யடுத்தவர்கள நமக்கிவ்வளவு பசுக்களை யளித்திலரோ, நூதனமாய் வந்த திரிஜடருக்கு மாத்திரம எல்லாப் பசுக்களையும கொடுத்துவிட்டாரோயென்று அசூயைபடாமைக்காகவும், சுகப்படுகிறவர்களைவிட வருத்தப்படுகின்றவர்களுக்கே தேஹபலம மிகவுளதெனபதை வெளிப்படுத்தியதனால், தாம அரணியத்தில வருத்தமுறினும், வலிமைகுன்றாதெனபதைத தாயார் முதலானோர்க் கறிவிப்பதற்காகவும், இவ்வண்ண மருளிச்செய்தனரென்வுணர்க.

முப்பத்துமூன்றாவது சர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் சக்கரவர்த்தியைக் காண எழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், ஸீதாபிராட்டியாருடன் வேதியர்களுக்கு மிகப்பொருட் கொடை செய்துவிட்டுத் தம் திருத்தந்தை யைக் கண்டு, மூவரும் வனமேகும் செய்தியை யறிவித்து, விடைபெற்றுக் கொண்டு, வனவாசமெழுந்தருளநிச்சயங்கொண்டு, காணமகிரிதாய்ச்சிறந்து விளங்கியும், ஸீதாபிராட்டியால் மலர் மாலை முதலியவற்றால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டு மிருக்கின்ற வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வீதியில் எழுந்தருளினார்கள். இச்செய்தி யறிந்து, அத்திரு வயோத்தியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும், அரசர்களின் மாளிகையி னுச்சி யிலும், தேவாலயங்களின் கோபுரத்திலும், நற்செல்வர்களின் மேன் மாளி கையிலும், ஏழுமாடியுள்ள உயர்ந்த வீடுகளின் மீதும் ஏறிக்கொண்டும், புறத்திலிருந்து வந்தவர்கள் வீதிகள் தோறும் ஏனையமுனை நுழையவு மிடமின்றி, நெருங்கி நின்றுகொண்டும், கண்ணிழந்தவர்போலவும், பொரு ளிழந்தவர்போலவும், மக்களைப் பறிகொடுத்தவர்போலவும், இடிவிழுந்தவர் போலவும், முதங்குலைந்து மனங்கலைந்து நொந்தவர்களாகி, அரசற்குரிய வாஹனங்களின்றி, அம்பாபோலத் திருவடித் தாமரை யிணைகள் சிவந்து நோவநடந்தும், இளவரசுக்குரிய முச்சக நிழற்று முழுமதித் திருக்குடை யின்றி, வெயிலின் வெப்பத்தால் திருமேனிவாடியும், யாவர்க்கும் அன்பரு மின்பருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் பெரியபிராட்டியாருடனும், இளையபெருமா ளுடனும் எழுந்தருளுவதைக்கண்டு, சோகஸாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாகிப் பலவாறாகப் புலம்பலுற்றனர்கள். எம்பெருமான் வீதியில் எழுந்தருளு கையில், இதுவரையில், நால்வகைப்படைகளும் அலைகடல் பொங்குவது போலச் செல்லுமே, இப்பொழுது அவர் சீதாதேவியுடன் செல்லுகையில், இளையாழ்வானொருவரோ பின் செல்லுகின்றனரோ, இவர் நற்செல்வத்தின் நிலைமையறிந்தவரும், கேட்போர்க்குக் கேட்டவாறு கொடுத்தருளு மியல் பினரும், தருமநுட்ப மறிந்தவரு மாதலால், தந்தையைப் பொய்யராக்கக் கூடாதென்னும் திருவுள்ளத்தாலன்றோ ? பிறர்செயற்கரிய வனவாஸம் செல்லத்துணிந்தனர். அந்தோ ! யாவளொருத்தியை இதுவரையில் ஆகாயத் திலுஞ் செல்லும் வல்லமையுள்ள பூதபிசாசங்களும், கண்ணுற வல்லமை யற்றன வாயினவோ ? அந்தச் சீதாதேவியும், யாவருங் காணும்படி எழுந் தருளுகின்றனளே ? நற்சாந்த மப்புவதற்கேயுரிய இவள் திருமேனியை வெம்மையுங் குளிர்மையுமாயுள்ள மழைத்துளிகளும், மண்ணிலெழுந் துகள்களும்படிந்து, மலினமாகச்செய்யு மந்தோ ! இப்பொழுது மஹாராஜா

பேய் பிடித்துப் பித்தேறிழுந்து மதிமாறினா போலும், அவவாறிலராயின், மிகப பிரியமுளள நறபுதலவனாக காட்டிலோடட விருப்புறுரா, மைந்தனொருவன் நறகுணமுடையானல்லனாயினும, அவனையும் பெற்றோர் ஓட்டார்களே ? இநத ஸ்ரீராமபிரானுடைய. திருககலயாணகுணஙகளில் ஈடுபட்டு இவவுலகமெல்லாம ஸ்ரீராமா ராமாவென்று ஏததிபபுகழநது, ஸ்ரீராமமயமாகியிருககின்றதே ? இத்தன்மையனாகிய நறசெல்வத் திருமகனைச் சககரவர்த்தியார் ஏன் வனஞசெல்ல விடுகின்றார.

ఆనృశంస్యమనుక్రోశ శ్శ్రుతంశీలందమశ్శమః
రాఘవంశోభయన్త్యేతే షడ్గుణాః పురుషోత్తమం॥

ஆநருசம்ஸயமனுகரோசச சருதமசீலநதமசசம꞉
ராகவமசோபயநதயேதே ஷடகுணா꞉புருஷோததமம

நல்லோரைக கொலலாமை, துன்பமடைந்தார்மே லருளசெயதளித்தல், பெரியோரிடததுப பறபல நூலகளைககற்று ஆராயநது தேறுதல், நறசெயகை உடைமை, புலனகளை யடககித தன்வசமாககிககொளகை, பிழைசெயதோரிடத்தும் சீறறஙகொளளாது பிழைபொறுத்தல, என்னு மிவவாறு குணஙகளும, (யஸமாத்கூரமதிதோஹ மகூராதபிசோததம꞉, அதோஸமிலோகேவேதேசப ரதித꞉புருஷோததம꞉) என்கிறபடி ஸாவாநதாயாமியாகவும், சகல ஜகத்காரணனுகவும, சகல ஜகதசரண்யனுகவும், சர்வவியாபியாகவு மிருககின்றமையால், புருஷோததமனென்று திருநாமத்தையும, (அஹந்தாசரதிர்பபூதவா) எனகிறபடி சககரவாததித் திருமகனுக அவதாரஞசெய்து, ராகவதுரநதரனென்னும விருதுபெறற ஸ்ரீராமபிரானை விளஙகசசெயகினறனவன்றோ ? அததன்மையனுகிய ஸ்ரீராமபிரானுககுப பீடைநோநதமையால், அவனையே தஞசமாகவுடைய நாமெல்லோரும, முதுவேனிறபருவத்தில நீர வறறுகையில், அநநீரிலுறையுஞ சநதுககளபோல மிகவும் பீடைசெயயபபடுகின்றோ மலலோமோ ? இநத ஜகததுககெல்லா மிவரே நாயகராதலால, இவாககுத துனபம நோநதமையால், உலகமெல்லாந் துன்புற்றன. ஒரு மரததின் வேரை யறுதது விடின, அமமரம் பூ கனி காய்களுடன செழிதது வளருமோ ? தரும தேவதை யாகிய ஸ்ரீராமசநதிரரே இவவுலக மனைத்துக்கும், வேராகின்றனரன்றோ ? மறறுளள உயிரகளெல்லாம், அவவோககுப பூ கனி காய் இலை கிளைகளாகின்றாகளே, ஆதலின நாமெல்லோரும, இளையபெருமாள போலப் புறப்பட்டு, புத்திர மித்திர களத்திராதியாகளுடன், ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளும் அரணியத்துக்குடன் சென்று மகிழவோம் பூநதோட்டஙகளாலும, நிலங்களாலும், மசசு மாளிகைகளாலும பயன்யாது? அவைகளைவிட்டு, ஸ்ரீராமபிரானுடன்சென்று,

இவர் இன்பமுறின் இன்பத்தையும், துன்பமுறின் துன்பத்தையும், அடைந்து வாழுவோம், நம்மால் விடப்பட்டும், புதையலெடுக்கப்பட்டும், அங்கணங்கள் முறிக்கப்பட்டும், பறிக்கப்பட்ட தனதானிய பசு முதலியன விரிகியும், எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த வஸ்துக்களையுடையனவாகியும், புழுதிகள் படிந்தும், கிருஹதேவதைகளால் விடப்பட்டும், எல்லா விடங்களும், எலிகளால் துவாரஞ் செய்யப்பட்டும், நீர் தெளியாமலும், அகிற்புகை கமழவியாமலும், துகள்போக விளக்காமலும், பலி யாகம் ஜப ஹோம மந்திரங்களின்றியும், உடைந்த பாஜனங்களை யுடையனவாயும், "கெடுங்காலத்தா லிடிந்து முள்ள நம்மனைகளைக் கைகேயி யடைந்து, மகிழவுறக் கடவள். நாம் செல்லுங் காட்டிலுள்ள பாழ்புகள் பிலங்களையும், சிங்கங்கள் தாழ்வரைகளையும், யானைகள் காடுகளையும், விட்டோடக் கடவன. இந்நகரே காடாகக்கடவது. காடே நகராகக்கடவது. வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் யாவும் நம்மால் விடப்பட்ட இந்தத் தேசத்தையேயடையக்கடவன. புலி கரடி நாய் நரி மான பாம்பு முதலிய ஜந்துக்கள் நிறைந்து, புல்லெழுந்து பாழடைந்த தேசத்தைக் கைகேயி பிள்ளையுடனும், பந்துஜனங்களுடனுங் கூடிப்பெற்று மகிழுக. நாமெல்லோரும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் அரணியத்திலவாழ்ந்து மகிழுவோம்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகப் புலம்பினர்கள். இவ்வாறுரைகின்ற ஜனங்களின் வாக்கியங்களைச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் திருச்செவி சாத்தியும், சிறிதேனுந் திருவுள்ளத்தில் விகாரங் கொள்ளாமல், மத்தமா தங்கம் போன்ற விக்கிரம முடையவராய, கைலைமலையின் சிகரம்போல வெளுத்துயர்ந்த தந் திருத்தந்தையின் திருமாளிகையை நோக்கி எழுந்தருளித் தம்முடைக்கொடு வினயமுடையராய நிற்கின்ற படாகைகளையுடைய அத்திருமாளிகையி னுட்புகுந்து, மிகவுந் துன்பமும் சிந்தையுங்கொண்டு வருந்துகின்ற சுமந்திரனைக் கடாக்ஷித்துத் தாம் வனவாஸ மெழுந்தருளுவதற்காகவே இவர் துன்பமுற்றிருக்கின்றாரென்று திருவுளத்தறிந்தும், மகிழ்ச்சிகொண்டவர்போலப் புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகி, மஹாராஜருடைய நியமனத்தைத் தடையின்றி விதியின்படி செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயங்கொண்டவராயத தந்தையிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண் டெழுந்தருளவேண்டுமென்று திருவுளம்பற்றிச் சுமந்திரனை நோக்கி, வாரீர் சுமந்திரரே! நீர் சக்கரவர்த்தியாரிடஞ் சென்று, நாமிங்கு வந்திருப்பதைத் தெரிவித்து, சன்னிதியில் வரும்படி அனுமதிகேட்டு வரக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டனுப்பி யருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்து மூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநான்காவதுசருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் திருமகனுக்கு விடை கொடுத்தது.

அநந்தரம் புண்டரீக பலாச விசாலாக்ஷரும், நீலமேகசியாமள திவ்விய திருமேனியாரும், ஸ்ரீதாமோதரரும், புருஷோத்தமருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர், நாம் வந்த செய்தியை மஹாராஜருக்கு அறிவியுமென்று கட்டளையிடுதலும், ஸுமந்திரர் அவ்வாஜ்ஞையைச் சிரத்தில் கொண்டு மிகச் சந்தாப முடையவராய் உள்ளேசென்று, கட்டுண்ட மஹா நாகம்போலப் பெருமூச்சிட்டும், இராகு கேதுக்களால் பிடிக்கப்பட்ட சூரியன்போல ஒளிகுலைந்தும, நீறு பூத்த நெருப்புபோல உள்ளே வெப்பங் கொண்டும், நீர் வற்றிய தடாகம்போல ஸாரம் வறறியும், ஐம்புலன்களின் திறமை குலைந்தும் வருந்துகின்ற மஹாராஜனைக் கண்டு, இருமடங்கான சோக முடையராகி யருகிற்சென்று, மஹாராஜனை நோக்கிக் கைகுவித்து ஜய விஜயீபவ என்று வாழ்த்தி, கேட்டருளீர் மஹாப்பிரபு? தேவருடைய திருமகனார் பிராஹ்மணர்களுக்கும், பரிஜனங்களுக்கும், பொருளனைத்தையும் கொடை செய்துவிட்டு, தேவரைக் காணும்படி அரண்மனை வாயிலில் வந்து நிற்கின்றார். சூரியன் கிரணங்கள் சூழ்ந் தொளிர்வது போல ராஜகணங்கள் நிறைந் தொளிர்பவரும், ஸத்தியவாதியும், தாமமாத்துமாவும், சமுத்திரம்போலக் கம்பீரமுடையவரும், ஆகாசம்போலக் களங்கமுறுதவரும், இவ்வுலகங்களுக் கெல்லாம் அரசருமல்லவோ? தேவர் ஆதலின், ஸ்ரீராமசந்திரர் தேவர் நியமனப்படி வனவாஸஞ் செல்லத் துணிவுடையராகித் தம் பந்து ஜனங்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தேவரிடத்திலும் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டுபோக வந்து நிற்கின்றார்; ஆதலால், அவர் தேவரைக்கண்டு களிக்கக்கடவர். தேவருக்கும் நன்மை யுண்டாகக் கடவது. தேவரும் அத்திருமகனைக் கடாக்ஷித் தருளக்கடவீரென்று, பயத்தால் தடுமாறியும், மெதுவாயும் விண்ணப்பஞ்செய்தனர். மஹாராஜர் அதைக் கேட்டுச் சுமந்திரரே! நான் என் பத்தினிமார் அனைவர்களுடனும் கூடித் திருமைந்தனைக்காண விரும்புகின்றேன்; ஆதலின், விரைவாக என் மனைவியரெல்லோரையும் இங்கழைத்து வாருமென்று கட்டளையிடுதலும், சுமந்திரர் அவ்வண்ணமேசென்று, தேவிகள் யாவரையும் அழைத்து வருகையில், மஹாராஜா கட்டளையின்படி முன்னூற்றைம்பது தேவிகளும் கோஸலை, ஸுமித்திரைகளைச் சூழ்ந்து கொண்டு, மஹாராஜருடைய சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியும் உடனே சுமந்திரரை நோக்கி, ஸூதரே! நீர் சென்று, ஸ்ரீராமரை யழைத்துக்கொண்டு வாருமென்று ஆஜ்ஞைசெய்யத் தக்ஷணமே சுமந்திரர் ஸ்ரீராமசந்திரரைச் சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அழைத்துக

கொண்டு, மஹாராஜர்க்கெதிராக வருகையில், சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளுவதைக் கண்டு, விரைவாகச் சிங்காஸனம் விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டோடிச் சோகவேகத்தால் ஸ்ரீராமபிரானைத் தழுவாமலே தரையில் தவறி வீழ்ந்து மூர்ச்சை யடைந்தனர். உடனே ஸ்ரீராமபிரான் இளையபெருமாளுடனும், பிராட்டியாருடனும் பற்றி எடுத்தருளினர். அப்பொழுது ஆ! ஆ! ராமா ராமா வென்னும் த்வனி ஆபரண த்வனியுடன் கலந்தெழுந் தொலித்தது. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும், மஹாராஜரைக் கட்டி யணைத்துச் சீதாதேவியுடன் கட்டிலின்மீ தெழுந்தருளச் செய்தனர்கள். பின்பு முகூர்த்தகாலஞ் சென்று மூர்ச்சை தெளிந்து, சோகக்கடலில் மூழ்கியிருக்கின்ற தந்தையை நோக்கிக் கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்து, எந்தையே! அடியேன் வனவாஸம் போகும்பொருட்டுத் தேவரை விடைகேட்கின்றேன், அடியேனைக் குளிரக் கடாக்ஷித்து வாழ்த்தி விடைகொடுத் தனுப்பக்கடவீர். எங்களெல்லோர்க்குந் தேவரே இறையவரல்லீரோ? இளையோனும், ஸீதையும், என்னுடன் வருவேனென்று வீம்புசெய்கின்றார்கள். இவ்விருவர்களுக்கும் என்னுடன் வரும்பொருட்டு விடைகொடுத்தருள்கக்கடவீர் அநேககாரணங்களையிட்டு வெகுவாக நான் தடுத்துரைசெய்தும் இவர்களோ கேட்டிலர்; ஆதலின், துன்பத்தை விட்டு விட்டு மகிழ்வுகொண்டு, எங்களை யனுப்பி யருளக்கடவீர். எல்லா வுயிர்களும், பிரஹ்மாவின் கட்டளையை எதிர்நோக்கியிருப்பதுபோல ஸீதாலக்ஷ்மணர்கள் அடியேன் மூவரும் தேவருடைய கட்டளையே எதிர்நோக்கிக்கொண் டிருக்கின்றோம், என்று இனிமையாக விண்ணப்பஞ்செய்தனர். இவ்வண்ணந் திருமகனருளிச்செய்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு, மஹாராஜா ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திருமைந்தா! நான் கேகயினுடைய வரதானத்தால் மோகங்கொண்டிருக்கின்றமையால், நீ என்னை நிராகரித்துவிட்டு, சுயமாகவே அபிஷேகங்கொண்டு அரசனாகி, இப்பூமியையாண்டு வாழ்வுறக்கடவையென்று உரைசெய்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் அவ்வுரையைக் கேட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு மீளவுந் தந்தையை நோக்கி, மஹாராஜரே! தேவரே அநேகமாயிரம் வருஷங்கள் இப்பூமிக்கு இறையாக வீற்றிருக்கக்கடவீர் அடியேன் அரணியத்தில் சுகமாக வாஸஞ்செய தினபுறுவேன்; என்பொருட்டுத் தேவர் பொய்யராகக்கடவீ ரல்லீர், பதினான்குவருஷம் காட்டில் விநோதமாக வாஸஞ்செய்து பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றி, மீண்டிங்குவந்து தேவர் திருவடிகளைத் தொழுது, மகிழ்வுறுவே னென்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீராமபிரானுடைய அருளிச்செயலைக்கேட்டு, கைகேயியால் அடிக்கடி நிர்ப்பந்தஞ் செய்யப்பட்டு மஹாராஜர் மிகச் சோகங்கொண்டு புலம்பி சத்தியமென்னுங் கயிற்றினால் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டவராகி, மிகவும் பிரியமுள்ள திருமகனை நோக்கி, அடா என் பெறலரிய நற்புதல்வா! மறுமையிலும், இம்மையிலும், நன்மை பெறுவதன் பொரு,

டடும, மீணடெய்துவதன பொருடடும, ஊககமுடையவனுகி, அசசமினறி நலவழிபற்றி எழுந்தருளககடவை அடா என திருமைநதா ! நீ ஸதயஸ்வரூபியும, தருமசிநதை யுடையவனுமாதலால, உனனுடைய மனவுறுதியைத திருபப யாராலும முடியாது; ஆயினும, இனறிரவுமாததிரமாவது இஙகிருந்து, நாளைத்தினமு செலலககடவை இநத ஒருதினமாவது உனனைக கணடு மகிழவுறறுத திரிவேன, ஆதலின, இனறிரவுமாததிரம எனனையும, உன தாயையுங் கணடு, மகிழவுறுவிபபாயாக, நாளைததினம சகல போககஙகளுடனுஙகூடி வனஞசேரநது மகிழவுறுவாயாக, அடா என திருமகனே ! என் பொருடடுப பிரியமுளளன வெலலாந துறநது, கோரமான கானகஞ்செலல முயலவது யாவராலுஞ செயறகரியது, குலமுறையைக கெடுக்கினற இககொடிய கைகேயியால, வஞசனைசெயயபபடட எனனை நீ மெயமமொழியனுகச செயது, கரையேறறத துணிவுகொணடிருககினறனை, நீ எனககு மூதத திருமகனுதலால, நீ எனனைச சததியவாதியாகச செய்ய முயறசிசெயவதும வியபபனறெனறு, விடைகொடுத்து மகிழநது புகழநதனர சககரவாததித திருமகனும, சோகங கொணடுளளதத தந்தையின வாககியததைதத திருச்செவிசாததி, இளையபெருமாளுடன கூடித் தாமுஞ சோகஙகொணடவராகித தந்தையை நோக்கி, என திருததமப்பனே ! இனறைததினம தேவரருளால, இஷ்டபோகஙகளைபபெறினும, இனி யடவியில அவைகளை யார கொடுபபாரகள ஆதலி னிபபொழுதே இஙகிருநது புறபபடடுப போக வேணடுவதையே யான மிகவும விருமபுகினறேன, தனதானியஙகள நிறைந்து ஜனஙகளுடன கூடி விளஙகுகினற இநத ராஜ்ஜியத்தை யான றிருபபிககொடுத்து விடுகிறேன, இதைத் தேவர பரதன பொருடடுக கொடுததருளககடவீர. தேவர மனமகிழ்ந்து கைகேயிககு முனபு வரமளித் திருககினறமையால, அதைப பரிபாலனஞ்செய்வதன பொருடடு, வனவாஸமபோக நிசசயங் கொணட என உறுதி ஒருக்காலும மாறுது, ஆதலின, எலலாவறறையும பரதனுக களிபபதனுல், தேவருடைய வாககியம உணமையாககடவது அடியேன, தேவருடைய நியமனததினபடி பதினனகு வருஷம வனசராகளுடன கூடி யரணியத்தில் வாழநது மகிழவேன, இவவிஷயததில தேவர ஆலோசனைசெயய வேணடுவதேயிலலை, இபபூமியைப பரதனுக களிததருளக்கடவீர.

నహీ మే కాంక్షితం రాజ్యం సుఖమాత్మని వా ప్రియం
యథా నిదేశం కర్తుం వై తవైవ రఘునన్దన॥

நஹிமேகாங்க்ஷிதம்ராஜயம ஸுகமாதமநிவாப்ரியம்
யதாநிதேசமகர்தும்வை தவைவ ரகுநந்தன.

அடியேனுக்குத் தேவருடைய ஆஜ்ஞையை முறைப்படி செய்வதே பிரியமாகு மல்லது, இந்த இராஜ்ஜியமும அதனடியாக வந்த சிற்றின்பங் களும் பிரியங்களாகா; ஆதலின், தேவருடைய துன்பந் தொலையககடவது. இவ்வண்ணம் அழுது கண்ணீர்களால் நனைந்து வருந்தககடவீரல்லீர்; எல்லாநதிகளுக்கும பதியாகிய ஆழகடல கலக்கமுறுவதுண்டோ? என திருததந்தையாரே! அடியேன ராஜ்ஜியததையாயினும, இன்பங்களையாயினும், ஜானகியையாயினும, இமமையிலுண்டாகுங் காமங்களையாயினும, வானுலகத்தையாயினும, உயிர்வாழ்வையாயினும, ஒருபொழுதும் நன்கு மதியேன்; தேவரைச சத்தியவாதியராகவும், பொய்யுரையாதவருமாகச செயவ தொனறையே நனகுமதிபபேன, தேவா திருமுனபாகவே இவ்வண்ணம சததியத்தின மீதும, நலவினையின மீதும, ஸததியஞ்செயது கொடுபபேன; ஆதலின, கணபபொழுதாயினு மினிமே லிங்கிருக்க விருபபமுறேன, தேவா துனபததை யடக்கிககொளளக கடவீர். என உறுதிகது மாறுதலிலலை; அனறியும, கைகேயியாராலும், அடியேன், வனவாஸஞ் செலலுமபடி யாஜ்ஞைசெயயப்படடேன; போவேனென்று யானும பிரதிஜ்ஞை செயது கொடுத்தேன; ஆதலின, என்னுடைய பிரதிஜ்ஞையைப பரிபாலனஞ் செயயும பொருடடும, இபபொழுதே வனஞ் செலவேன, தேவர் சிறிதுந் துனபுறலறக; யாங்கள் அரணியத்தில் விநோதமாய வாஸஞ்செய்து மகிழவோ மலலது, துனபுறோம; பற்பல மிருகஙகளும, பக்ஷிகளும, நிறைநத வனததில விநோத முணடாவதற கும ஐயமுண்டோ?

ஸதாஹி தைவதந்தாத தேவதானாமபிஸ்ம்ருதம
தஸ்மாத்தைவதமித்யேவ கரிஷ்யாமிபிதுர்வச:

பிதாஹிதைவதநதாத தேவதானாமபிஸ்ம்ருதம

தஸ்மாததைவதமிதயேவ கரிஷ்யாமிபிதுர்வசஃ.

எல்லாத்தெயவங்களையும்விடத் தந்தையாரே முதன்மையான தெய்வமென்று ஓதப்படுகின்றாரோ? ஆதலின, தெயவமென்கிற எண்ணத்தாலே தேவருடைய வாக்கியத்தை யடியேன பரிபாலனஞ் செய்வேன்; பதினான்கு வருஷங்கள் சென்றபின் மீண்டுவந்த அடியேனைத் தேவா கடாக்ஷித தருளப்போகின்றீர்; ஆதலின் பயனற்ற இந்த சந்தாபததை விடக்கடவீர். கண்ணீர் பெருக்கி அழுகின்ற இங்குள்ள யாவரையுந் தேறறவல்ல தேவரோ இவ்வண்ணம் ஏன் பிகாரங்கொண்டு வருத்தமுறுகினறீர்; இந்தத் திருநகரியும், நாடும் கூடிய இப்பார் முழுதும், என்னு லளிக்கப் பட்டது; இதை பரதனுக்குக் கொடுத்தருளக்கடவீர். அடியேன், தேவருடைய நியமனத்தை நியமத்துடன் செய்வதன் பொருட்டு வனவாஸஞ்

செல்வேன்; என்று விளிக்கப்பட்ட, காடு மலை யாறு கடலடங்கலுமுள்ள இப்பூமியைப் பரதன் பரிபாலனஞ் செய்யக்கடவன். தேவருடைய வரங்களிரண்டும் யதார்த்தங்களாகக் கடவன. அடியேனுக்குத் தேவருடைய நியமனத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் விஷயத்திலுள்ள மகிழ்வு ராஜ்ஜிய போகங்களில், சிறிதும், தோற்றவில்லை, ஆதலின், தேவா சோகத்தை விட்டு, சந்தோஷமடையக் கடவீர். தேவரைப் பொய்யராக்கி அடியேன் ராஜ்ஜியத்தையும், போகங்களையும், சீதையையும், உயிர்வாழ்வையும், ஒருபொழுதும் விரும்பேன்; ஆதலின், தேவருடைய விரதம், சத்தியமாகித் தலைக்கட்டக்கடவது. அடியேன் வனஞ் சேர்ந்து, பல மூலங்களைப் புசித்து, ஆறு மலை முதலியவற்றைக் கண்ணுற்றும், பறபல புதுமைகளைக் கண்டும், சுகத்தையே யடைவேன், தேவா இனப்புறக் கடவீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தருளினார். மஹாராஜா இவ்வண்ணமருளிச் செய்த தம் திருமகனை யாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு, சோகம் பொறுக்காமல் மூர்ச்சை யடைகையில், கைகேயி நீங்கலாக, மற்றுள்ள யாவருங் கூவியழச் சுமந்திரரும், மூர்ச்சைகொண்டு விழ, அங்குள்ள யாவரும் ஐயோ ஐயோ வென்று, கூவியழுது புலம்பினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

சுமந்திரர் கைகேயியைப் பழித்துரைசெய்தது.

அநந்தரம் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த சுமந்திரர் கைகேயிமீதுற்ற கோபத்தினால், தலையை யசைத்து அடிக்கடி பெருமூச்சிட்டுக் கைமேல் கையை வைத்து முறுக்கிப் பற்களைக் கடகடவென்று நெரித்துக் கண்களிரண்டுஞ் சிவந்து, முன்புற்றவண்ணம் மாறிக் கடுந்துன்பமும், கோவமுங்கொண்டு, மஹாராஜருடைய திருவுளத்தையும் அறிந்து, கைகேயியின் மனம் நடுக்கமுறுமாறு கொடிய நிகரற்ற வச்சிராயுதங்களைப்போலவும், கூர்மையான விஷமூட்டிய சரங்களைப் போலவுமுள்ள கொடிய வாக்கியங்களால், கைகேயியின் மர்மங்களெல்லாவற்றையும், பிளப்பவர்போலக் கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி கைகேயி! இவ்வுலக மனைத்துக்கும் பர்த்தாவாகியும், உனக்குப் பதியுமாகிய இந்த மஹாராஜரையே நீ விட்டுவிட்டமையால், உனக்கிவ்வுலகினில் செய்யத்தகாத தீச்செய்கையொன்றுமில்லை; நீ இவ்வண்ணஞ் செய்வதினால், பதியின் கொலையும், கடையில்

இக்குலத்தின் கொலையும், உன்னைச் சேருமென்று நம்புகின்றேன்; இல்லையாகில், மகேந்திரனைப்போல வெல்லவொண்ணாதவரும், வரையரையனைப் போல அசைக்க வொண்ணாதவரும், பெருங்கடலைப்போலக் கலக்க வொண்ணாதவருமாகிய மஹாராஜரை இவ்வண்ணந் தாபமுறச் செய்வாயோ? நீ கோரியவற்றை யெல்லாங் கொடுப்பவரும், பர்த்தாவுமாகிய இவரை நீ யவமதி செய்யற்க; பெண்களுக்குப் பர்த்தாவின் இஷ்டப்படி நடப்பதே யன்றோ? பிள்ளையின் இஷ்டப்படி நடப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்தது, மஹாராஜர் தபோவனஞ் சென்றபின்னர், வம்சத்தின் முறைப்படி ராஜகுமாரர்கள் ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவரென்னும் மிகக்குல முறைமையை நீ கெடுக்கக் கருதுகின்றாயே? உன்னுடைய எண்ணத்தின்படி பரதனே ராஜனாகி யரசாட்சி செய்யக்கடவன். நாங்களெல்லோரும், ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளும் வனத்திற்கே செல்லுகின்றோம், உன்னுடைய தேசத்தில் பிராஹ்மணர்களில் ஒருவராகிலும் வாஸஞ்செய்யக் கடவர்களல்லர், அத்தன்மையதாகிய செயலையே நீசெய்ய நினைக்கின்றனையே, உன்னுடைய இத்தன்மையதாகிய நடக்கையைக் கண்டு, மிகவும் ஆச்சரியமுறுகின்றேன், உன் சரியையைக்கண்டு, இந்தமேதினியும் பிளந்திலதே; வசிஷ்டர் முதலிய பிரஹ்மரிஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டு, உன்னைக் கண்டு, சீசீசீ என்னும் சாபவாக்கியங்களுன்னை எரித்திலவே? மதுரமான கனியைப்பழுக்கும் மாமரத்தைக் கோடாலியால் வெட்டிச்சாய்த்துவிட்டு, வேப்பமரத்தைப் பாலவார்த்து வளர்த்தாலும், அதில் மதுரரஸமுண்டாகுமோ? உன்னுடைய தன்மையை, உன் மாதாவின் தன்மையைப் போன்றதென்றே யான் நம்புகிறேன், வேம்பினின்றுந் தேன் ஒழுகுமோ? தாயின் குணமே மகளுக்கும் வருமென்றும், "தாயைப் பார்த்து மகளைக் கொள்ளென்று" பழமொழி யுள்ளனவன்றோ? உன் தாயினுடைய தீச்செயலை நாம் நன்றாகக் கேட்டுணர்ந்திருக்கின்றோம், உன் தந்தைக்கு ஒரு மஹாயோகி எல்லாவுயிர்களின் பாஷைகளை யறியும்படி வரமளித்திருந்தனர் ஆதலால், ர எறும்பு முதலிய உயிர்களின் வாக்கியங்களையும், அவர் அறிந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் படுக்கையறையில் படுத்திருக்கையில், அங்கோர் எறும்பின் வாக்கியத்தின் பொருளை யுணர்ந்து, ஹா? ஹா? வென்று பலவாறாக நகைத்தனர்.

அப்பொழுது உன் தாய், உன் தந்தையை நோக்கித் தன்னைக் குறித்தே நகைத்தனரென் றெண்ணி, கடுஞ்சினங்கொண்டு, நீர் சிரித்ததற்குக் காரணம் யாதென வினவினள். உன் தந்தை அதுகேட்டு, உன் தாயை நோக்கி, அடி என் பிராணநாயகி! நான் உன்னைப்பற்றி நகைத்திலேன்; நகைத்த காரணத்தை விரித்துரைப்பேனாகில், தக்ஷணமே யான் மரணமடைவே னென்பதில் ஐயமேயில்லை; ஆதலின், நீ இவ்விஷயத்தில் சீற்றங்கொள்ளற்க வென்று வேண்டிக் கொண்டனர். உன் தாய்

அம்மொழி கேட்டும் மாதான் மடையாமல், மீளவும் உன் தந்தையை நோக்கி, மஹாராஜரே! நீர் என்னைப்பற்றியே நகைத்தீர். அதுபற்றி நீர் உயிர்செய்யீர், நீர் பிழைக்கினும் பிழைக்க, இறக்கினு மிறக்க, நீர் நகைசெய்த காரணத்தைச் சொல்லியே தீரவேண்டு மென்று கடுமையாகக் கூறினள். உன் தந்தை யவள் மொழியைக் கேட்டு மூறைசெய்யாமல், இச்செய்தியை வரமளித்தவருடன் சொல்லினர். அம்முனிவரு மிதைச் செவியுற்று, உன் தந்தையை நோக்கி, கேளீர் கேகயமஹாராஜரே! நீர் மனையாளென்று அவள்மேல் அன்பினை விதை யுரைத்து மரிக்கக்கடவீரல்லீர்; அவளோ இறக்கினு மிறக்க, வருந்தினும் வருந்துக, நீர் அவளை மதிக்கவேண்டாமென் றருளிச்செய்தனர். உன் தந்தை அதுகேட்டு, உன் தாயை நிராகரித்து விட்டுக் குபேரன்போல விஹாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனரன்றே? அடி தீயொழுக்க முடையாளே! நீயும் உன் தாயைப்போல இவ்வண்ணந் தீயளாகிப் பாதுதாவைக் கொலைசெய்யவே நினைக்கின்றனை,—

సత్యశ్చాద్యప్రవాదో౽యం లౌకికఃప్రతిభాతిమా
పితౄన్ సమనుజాయన్తే నరామాతరమఙ్గనాః॥

ஸத்யச்சாத்யப்ரவாதோயம் லௌகிகஃப்ரதிபாதிமா

பித்ரூன்ஸமனுஜாயந்தே நராமாதரமங்கனாஃ.

பிள்ளைகள் தந்தையைப் போலவும், பெண்கள் தாயைப் போலவும் பிறக்கின்றனாகளென்ன இவ்வுலகில் வழங்கும் பழமொழி யுண்மையெனவே இப்பொழுது தோற்றுகின்றது, ஆகிலும், நீயும் தாயைப் போலக் கொடியளென்னப் பெயர் பெறாமல், இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு, இம்மஹாராஜா அருளிச்செய்வதைக்கேட்டுணா, பாததாவின் திருவுளத்தின்படி நடந்து எங்கெல்லோர்க்குந் தஞ்சமாயிரு, நீ பாவிகளின் துர்ப்போதனையைக் கேட்டு, தேவராஜன்போல இவ்வுலகமனைத்துக்கு முன்கூம் பாததாவாகிய இம்மஹாராஜனை, மூத்தோனையொட்டி இளையோனுக்குப் பட்ட மளித்தாரென்று யாவரும் பழிக்கும்படி செய்யற்க; உன்பொருட்டளித்த வரத்தையும், மஹாராஜா பொய்யாகச் செய்யார், இவர் மண்டலாதிபதி யாதலின், உனக்கிந்த ராஜ்ஜியத்துக்குத் தகுந்த விலையை யாயினும், மற்றுள்ள தேசங்களை யாயினும், கொடுத்தருள் செய்வார்; ஸ்ரீராமபிரான் மூத்தோனும், கொடையாளனும், வல்லமையுடையோனும், தருமங்களைப் பாதுகாப்போனும், எல்லா வுயிர்களையும் காக்கவல்லவனும், சிறந்த தோள்வலியுள்ளவனு மாதலால், இத்திருவயோத்திக்கு இப்புருஷோத்தமனே அபிஷேகங்கொண்டரசனாகக்கடவன். அம்மா கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையைவிட்டு, வனத்துக்கெழுந்தருளி

சிடுவானுகில், உனக்கு அழிவில்லா இகழவு இவ்வுலகமெங்கும் பரவு மந்தோ ! ஆதலின், அரசுக்குரிய அந்த ஸ்ரீராமபிரானே இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாத்து வரக்கடவன். இதுவிஷயத்தில், நீ பொறுமையையும், துன்பத்தையும் அடையவேண்டாம்; ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு, வேறொருவனும், இவ்வயோத்தியை யாள வல்லவனல்லன; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரன் இளவரசாகி யிருக்கின், மஹாராஜா முன்னோர் நடந்த முறையை நினைந்து தவமியற்றமனமகிழ்ந்து வனம்புகுவாரென்றனர். என்றிவ்வண்ணம் நல்வார்த்தைகளாலும், வன்மொழிகளாலும், சக்கரவர்த்தி முன்பாக்க சுமந்திரர் கைகுவித்துக்கொண்டு, கைகேயியைப் பலவாறாகக் கலக்கிப் பயமுறுத்தியும், கைகேயி சிறிதேனும் மனக்கலக்க முற்றிலள், சிறிதுந் துன்பமுமுற்றிலள், அவளது முகத்திலும் சிறிதும் நாணத்தாலாயினும், அச்சத்தாலாயினும், விகாரமுந் தோற்றவில்லை.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது சருக்கம்.

தசரதமஹாராஜா கைகேயியை இகழ்ந்து பயமுறுத்தியது.

இவ்வண்ணம் சுமந்திரர் சொல்லியவார்த்தையைக் கேட்டும் மனமிரங்காமல், கைகேயி யொரேபிடியா யிருப்பதைக்கண்டு, தசரதமஹாராஜர் சத்தியத்தால் கட்டுண்டமையால், அவளை நிராகரிக்க வகையின்றிச் சுமந்திரரை நோக்கிக் கண்ணீர் ததும்பப் பெருமூச்சுவிட்டுரைக்கலுற்றனர். ஏ சுமந்திரரே ! மிகப் பொருள்களுடனும், இரத்தினங்களுடனும், மற்றுமுள்ள சிறந்த பண்டங்களுடனுங் கூடி, நால்வகைப் படைகளும், இப்பொழுதே ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லும்படி சித்தஞ்செய்யக்கடவீர். மிகுதியும் அழகுடைய பொதுமகளிர்களும், மிகச் செல்வமுடைய வர்த்தகர்களும், நந்திருமகனுடைய படைகளை மகிழ்விக்கும்படி செல்லக்கடவர்கள். நந்திருமைந்தனை யடுத்துப் பிழைப்பவர்களுக்கும், இவன் கண்டுகக்குந் தோளாண்மையுள்ள சூரர்களுக்கும், மிகப் பொருளளித்து உடன் செல்லும்படி திட்டஞ்செய்யக் கடவீர். சிறந்த படைக் கருவிகளையும், திறமையுள்ள நகரத்தார்களையும், வண்டி முதலிய வாஹனங்களையும், கானகத்தில் திரியவல்ல வேடர்களையும், உடனனுப்பக் கடவீர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகன் இவ்வண்ணம் கானகஞ் சென்றும், அங்குள்ள மிருகங்களையும், யானைகளையும், சிங்கம், புலி, கரடிகளையும், மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களையும், வேட்டையாடி யடித்தும்,

அங்குள்ள தேன்களை நுகர்ந்தும், பற்பல நதிகளைக் கண்ணுற்றும், மகிழ்வுறுவானல்லது, நம்மை நினைந்து வருந்தான். அன்றியும், இப்பொழுது நமயிடத்திலுள்ள தானிய வகைகளும, பொன் வெள்ளி முதலிய நாணயங்களும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லக்கடவன, என அருமைச்செல்வமைந்தனி வனத்திலும், யஜ்ஞயாகங்கள் செய்துகொண்டும, பூரி தக்ஷிணை கொடுத்துக் கொண்டும், பற்பல ரிஷிகளைச சேவித்துக் கொண்டும, சுகமாக வாஸஞ் செயவான்; பரதனும், இவவயோத்திமாநகருக கிறைவனுகிப் பரிபாலனஞ் செயயக்கடவன. ஆதலின, ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரயாணஞ்செய தனுப்பி விடக் கடவீரென்றனா. •எனறிவ்வண்ணம, சக்கரவாத்தியார் உரைசெய்த வளவில், கைகேயி இதுகேட்டுப• பயமுற்று முகமவாடித் தொனியொடுங்கி நடுக்குற்றுத் துன்பமடைந்து, மகாராஜருகசெதிராகநின்று, அவரைநோக்கி மஹாராஜரே ! ஓ ஓ ? இது நல்ல அழகு, ஸாரததைப பானஞ் செயது, மிகுந்த ஸாரத்தின தேட்டைபோலச சிறந்த பண்டங்களையும, படைகளையும, பொருள்களையும, ஜனங்களையும, ராமன பின செல்லவிட்டு, ஸாரமின்றி யுறங்கிக கிடக்கும இநத ராஜ்ஜியததைப பரதன் மாததிரம விருப்புற்றுப பெறுவனே ? ஒருகக்ஞலும பெருனென்று சிறிதும நாண மின்றியுரைசெய்கையில்,சக்கரவாததியாா அக்கேகயியைநோக்கி,அடிகொடி பாளே ! தீசசெயலினளே ! உன சொல்லினபடியே ராமனைக காட்டி லோட்டவும, பரதனுககுப் பட்டங கட்டவும, முயற்சிசெய்கின்ற என்னை மறுபடியும மேனமேலும் ஏன எதிர்தது வருத்துகின்றனை; நீ ஸ்ரீராமன வனவாஸம போகவேண்டுமென்று வரங்கேட்டனை யன்றி, அவனுடன ஒருவரும போககூடாதென்று வரங்கேட்க வில்லையே, ஆதலின், ஸ்ரீராமபிரானுடன சேனைகள போககூடாதென்று ஏனோ தடுக்கின்றனையென்று மிக்ச சினமுற்றுரைததனர். கேகயியும அதுகேட் டிருமடங்கு கோபங்கொண்டு, பர்த்தாவை நோக்கிக் கேளீர மஹாராஜரே ! உங்களுடைய குலததில சிறந்தவராகிய சகரசக்கரவாததியாா தமககு மூத்த குமாரனுகிய அசமஞ்சனைக் காட்டிலோட்டிவிட்ட வில்லையா? அவவண்ணமே நீங்களும ராமனைத தனியே காட்டி லோட்டிவிடக கடவீரகளென றுரைததனள அதைககேட்டு மஹாராஜா சீச்சீ அரிதரிது, உன ஜன்மததைச சுடுகவென்று இகழ்நதனா. சுற்றுமுள்ள ஜனங்களும, இவள வெட்கமுறும்படி சீசசீ என்றிகழ்ந்தாாகள. புத்தியில்லாதவ ளாதலால், இவள அதை யறிந்திலள. அப்பொழுது மிக மூப்புற்றவரும், மந்திரிகளுள சிறந்தவரும, மஹாராஜருககு மிகவும பிரியமானவருமாகிய சித்தார்த்தரென்பவா,கைகேயியை நோக்கி, அடிமதிகெட்டவளே!அசமஞ்சன் ஊரிலுள்ள பாலகாகளெல்லாரையும எடுத்துச் சரயூநதியில்போட்டு அவைகளமூழ்கி நீர்குடித்திறப்பதைப்பார்த்துநகைத்து மகிழ்ந்துகொண் டிருந்தனன. அதனால நகரத்தாரெல்லோரும சினமும, சோகமுங் கொண்டு, சகரமஹாராஜரைக் கண்டு, மஹாராஜரே ! அஸமஞ்சனை யாவது வைத்துக்கொள்ளும, எங்களையாவது வைத்துக்கொள்ளும, அவ

ளிருக்கும்பக்ஷத்தில் நாங்கள் ஓடிப்போகின்றோமென்று முறையிட்டார்கள். சக்ரசக்கரவர்த்தி அதுகேட்டு, அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் இவ்வண்ணம் முறைப்பதற்குக் காரணம் யாது? உங்களுக்கு என்ன பயமுற்றதென்று வினவ? ஜனங்கள் ராஜனை நோக்கி, எம்மரசே! உம்முடைய மூத்தகுமாரன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற எங்கள் குழந்தைகளையெடுத்துச் சரயூநதியில் போட்டு, மடமையால் மகிழ்வுகொள்ளுகின்றான். இளவரசு செய்வதை நாங்கள் எப்படி தடைசெய்வோம், இதற்குத் தேவரே தஞ்சமென்றனர்கள். சக்ரசக்கரவர்த்தி அதுகேட்டு, ஜனங்கள் நன்மைக்காகப் பிழைசெய்தோரைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்னும் நீதியின்படித் தன் பிள்ளையைப் பத்தினியுடனும், பரிஜனங்களுடனும், தேர்மீதேற்றி, உயிருள்ளவரையில், காட்டிலேதானே திரியும்படியாக ஓட்டிவிட்டார். அதனால் அவன் காட்டில், காய் கிழங்குகளைத் தின்று திரிந்தனன். தருமசிந்தையுள்ள, அரசன் பிள்ளையையாயினும் பிழைசெய்யின் காட்டிலோட்டிவிடுவான்; அஸமஞ்சனைப்போல ஸ்ரீராமபிரான் என்னகுற்றஞ் செய்தான்? அதனை யாவருமறியும்படி சொல்லி, அதன்பிறகு ஸ்ரீராமபிரானைக் காட்டிலோட்டி விடக்கடவை. ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் சிறிதேனும் துர்க்குணத்தை நாங்கள் கண்டிலோம்? சந்திரனிடத்தில் களங்கம்போல ஸ்ரீராமசந்திரனிடத்தில் ஒருபொழுதுங் களங்கமுண்டாக மாட்டாது அம்மா கைகேயி! நீ சிறிதாயினும், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் தோஷத்தைக் கண்ணுற்றனையாகில், அதனை யுரைசெய்; இப்பொழுதே ஸ்ரீராமபிரானை யோட்டிவிடுவோம்; சிறிது குற்றமுமின்றி, நற்குண நற்செய்கை யுடையவரைத் துரத்துவது சிறந்த பாவம், அது செய்பவன் இந்திரனாயினும், அவனும் தன் பட்டமிழந்து, நரகில் வீழ்ந்துழலுவன்; ஆதலின், அம்மா கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரானுடைய அபிஷேகத்தைத் தடைசெய்யற்க; உனக்குத் தருமசிந்தை யில்லாவிடினும், உலகத்தார்க்காயினும், அஞ்சவேண்டாமா? ஆதலின், இனி இந்தக் கெடுமதியை பற்றற விட்டு, உலகத்தார் உன்னை இகழாமல் காத்துக்கொள்ளக் கடவையென்றிடித்துரைத்தனர் மஹாராஜரும் அதுகேட்டு மீளவும் கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி! இந்தச் சித்தார்த்தருடைய வார்த்தையையும், இதமெனக் கொண்டிலையா? உனக்கும், எனக்கும், யாவர்க்கும், இதமித்தன்மையதென்பதையும் அறிந்திலையோ? உன் செயலைக்கண்டு, நல்லோர்களெல்லோரு மிகழ்ந்து நகைக்குங்காலம் நேர்ந்ததன்றோ? அடி பாதகி! நானும் ராஜ்ஜியத்தையும், போகத்தையும், செல்வத்தையும் விட்டு, என் திருமகனுடன் வனமே செல்வேன்; நீ பரதனுக்கபிஷேகஞ்செய்வித்து இருவரும் உலகாண்டின்புற்று வாழுங்கோளென்று கடுந்துன்பமும், சினமுங் கொண்டு, நடுங்க வுரைசெய்தனர்

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாரை மரவுரி யுடுக்கவேண்டாமென்று வஸிஷ்டர் கைகேயியை யிகழ்ந்தது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் சித்தார்த்தகர் வார்த்தையைத் திருச்செவிசாத்தித் தம் திருத்தாதையை நோக்கித் தந்தையரே! போகங்களைத் துறந்து, காடுசேர்ந்து, காய் கிழங்குகளை யுண்டு, மூவகைக்குற்றமு மற்று ரிஷிபோல இருக்கப்போகின்ற எனக்குப் படைகளாலும், பொருள்களாலும், பரிஜனங்களாலும், பயனியாதுளது?—

యోహి దత్వా ద్విపశ్రేష్ఠం కక్ష్యాయాం కురుతే మనః
రజ్జుస్నేహేన కిం తస్య త్యజతః కుంజరోత్తమం

யோஹித்த்வாத்விபச்ரேஷ்டம் கக்ஷ்யாயாம் குருதே மன:
ரஜ்ஜுஸ்நேஹேந கிந்தஸ்ய த்யஜத: குஞ்சரோத்தமம்

யாவனொருவன் யானையை விற்றுவிட்டு, அதைக்கட்டுங் கயிற்றைக் கொடுப்பதில்லை யென்று அதில் ஆவலுறுகின்றானோ? அவனுக்கு யானையைவிற்றபின், அக்கயிற்றினால் என்னபயன்? அதுபோலத் தவசியாகி வனம்போகின்ற எனக்கும் இத்தானைகளினால் என்னபயன்? ஆதலின், இவையெல்லாம் பரதனுக்கே உரியனவாகக்கடவன யான் அனுமதி கொடுக்கின்றேன்; பதினான்குவருஷம் யான் வனவாசஞ்செய்யப் போகின்றமையால், மரவுரிகளையும், மண்வெட்டி, புட்டிற்கூடைகளையும் கொடுத்தருளக்கடவீர்கள். இவையே எனக்குவேண்டுங் கருவிகளென்று அருளிச்செய்தனர். உடனே கைகேயி அந்தச் சபைநடுவில் சிறிதும் நாணமின்றித் தானே நேராக மரவுரிகளைக் கொணர்ந்து, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, இதனை உடுத்துக்கொள்ளென்று வழங்கக் குளித்தனள். ஸ்ரீராமசக்கிரரும் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, பீதகவாடையை அவிழ்த்து விட்டு, ரிஷிகள்போல அம்மரவுரியையே யுடுத்துக்கொண்டனர். இளையபெருமாளும் அவ்விடத்திலே தானே தன் பீதாம்பரத்தையு மவிழ்த்துவிட்டு, மரவுரிதரித்து நின்றனர். அநந்தரம் ஸீதாபிராட்டியாரும் தாமுடுப்பதற்காகக் கைகேயியால் அளிக்கப்பட்ட மரவுரியைக்கண்டு, பெண்மான் தன்னைப்பிடிப்பதற்காகப் போட்ட வலையைக் கண்டாற்போல நடுக்கமுற்றுப் பழக்கமில்லாமையால், அதை யுடுக்கத்தெரியாமல் பிறர் நகைப்பார்களே யென்று வெட்கமுற்றும், பதிவிரதா தருமத்தை யறிந்தவ ராதலால், அதைத் தம் பர்த்தாவைப்போல தாமும் உடுத்துக்கொள்ளத் துணிந்து,

கீந்தருவராஜன்போன்ற தன் நாயகனை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! வனத்தில் வாஸஞ்செய்கிற ரிஷிகள் மரவுரியை எப்படி யுடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ? எனக்குத் தெரிந்திலதே யென்றுரைத்து, அதிலொன்றனைத் தம கண்டத்தில் போட்டுக்கொண்டு திகைத்து வெட்கி நின்றனள். ஸ்ரீராமபிரானுர் உடனே யதனைப் பிராட்டியாரிடையில வெண்பட்டினமே லுடுத்தருளினர். உடனே அங்குள்ள கோஸலையார் முதலிய தாயமார்கள் கண்ணீர்விட்டழுது, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா எம அருமைத்திரு மைந்தா! பாவி கைகேயி உன்னைமாத்திரம வனம்போகும்படி வரங்கேட்டாளே யன்றிச ஸீதையும வனமபுகும்படி வரங்கேட்டிலளே? ஆதலின், தந்தையின வாக்கியத்தின்படி நீ வனம சென்றாலும இவளை இங்கு விட்டு விட்டுச செலலுக. இவளைக காணப்பெற்றாலாயினும, எங்களுடைய கண்கள் பயனபெற்று மகிழவுறறிருக்ககடவன. லக்ஷ்மணனைத துணையாகக கொண்டு, நீ வனஞ்செலலுக. ரிஷிபோல இவள வனத்தில வாஸஞ் செய்யத்தககவளல்லளே! ஸீதை இங்கே யிருக்ககடவள்; எங்களுடைய வேண்டுதலைப் பயனுள்ளதாகச செய்க; தருமசிந்தை யுடையவனாதலால, தடைசெய்யினும நீ நில்லாயென்று வேண்டிக்கொண்டனர்கள அருளாளனாகிய ஸ்ரீபரந்தாமன இவர்களுடைய மொழியைக கேட்டும தம்மைப பிரிந்து ஸீதைநில்லாளென்னு முறுதியால், அதற்குடன்படாமல, அம்மரவுரியைக கட்டிவிட்டனர். இவ்வண்ணம ஸீதாதேவியார ஸீரத்தையெடுத்து உடுத்துக் கொள்ளும்படிநிற்கையில, வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் மிகத்துன்பமும் கோபமுங்கொண்டு, அதைததடுத்து உடுக்கற்கவென்று, பிராட்டியாரைத்தடுத்துக் கைகேயியை நோக்கி, அடி மதிகெட்டவளே! குலத்தைக் கெடுக்கப பிறந்து புகுந்தவளே! அச்சம நாண மிரண்டு மின்றி, நீதி தப்பி நடப்பவளே! அடி பாவி! என்னவரம்புகடந்து செலலுகின்றனை? மஹாராஜனை வஞ்சனைசெய்து, ஸ்ரீராமபிரானை வனஞ்செல்ல விடுத்தது மன்றிச ஸீதையையும், மரவுரியணிந்து வனஞ்செலல விடுகின்றனையே! அடிகெடுஞ்செயலினளே! ஸீதாதேவி யொருக்காலும் வனஞ்செல்லத் தக்கவளல்லளே? ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய சிங்காஸனத்தில, ஸீதாதேவியே யிருந்து அரசு செய்யக்கடவள்.—

ఆత్మా హి దారాః సర్వేషాం దారసంగ్రహవర్తినామ్
ఆత్మేయమితి రామస్య పాలయిష్యతి మేదినీమ్

ஆத்மாஹிதாராஸ்ஸர்வேஷாம தாரஸங்க்ரஹவர்த்தினாம்

ஆத்மேயமிதிராமஸ்ய பாலயிஷ்யதிமேதினீம்.

இல்லறம்பூண்ட யாவர்க்கும் பத்தினியென்பவள ஆத்துமாவன்றோ? ஆதலின், ஸீதாதேவியே ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய இப்பூமிதனக்கு முரியதேயென்று பரிபாலனஞ் செய்யப் போகிறாள். ஒருக்கால் ஸீதாதேவி

யும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் வனமே செல்வாளாகில், நாங்களும் உடன் செல்வோம், இந்நகரிலுள்ளவரெல்லோரும் செல்வார்கள்; சேனைபதிகள் முதலானோரோடு படைகளும் செல்லும், இவ்வண்ணம் யாவருடனும், ஸ்ரீராமபிரான் வனத்திலெழுந்தருளி யிருக்கையில், பரதனும் சத்துருக்கனனுடன் இச்செய்திகேட்டுத் தம்மையனிடஞ்சேர்ந்து, தானும் மரவுரியுடுத்து, ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பணிவிடைசெய்து திருப்பானே யல்லது, உன் சொல்லின்படி யபிஷேகங் கொள்ளான் இவ்வகையாக யாவர்க்கும் தீமைசெய்து ஒருவருமின்றிப் பாழடைந்த இவ்வயோத்தியிலிருந்து, மரங்களுடன் கூடி நீ யொருத்தியே அரசுபுரிச்செய்து தினமிருப்பாய்

నహితద్భవితారాష్ట్రం యత్రరామోనభూపతిః
తద్వనంభవితారాష్ట్రం యత్రరామోనివత్స్యతి

நஹிதத்பவிதாராஷ்டரம் யத்ரராமோநபூபதி꞉
தத்வனம்பவிதாராஷ்டரம் யத்ரராமோநிவத்ஸ்யதி.

மபிரான் அரசாகிப் பரிபாலனஞ் செய்யாத தேசம், காடாகுமாகாது, ஸ்ரீராமபிரான் எவ்விடத்தி லெழுந்தருளி வாஸஞ்செய்வரோ? அது காடாயினும், திருநாடாகு மல்லது, காடாகாது, நவுள் மகிழ்ந் தளித்தருளாத இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுமொருக்காலும், அரசாகிப் பரிபாலனஞ் செய்யான்; அவன் உன்னிடத்தில் மஹாராஜருக்கே பிறந்திருப்பானாகில், உன்னிடத்திலும் பிள்ளைபோலிருந்து, உன் சொல்லைக்கேட்டரசுசெய்யான், அடி பாவீ! நீ பூமியிலிருந்து, ஆகாசத்தில் எழும்பி வீழ்ந்தாலும், (துள்ளிப் பறந்தாலும்) தம்முன்னோர் முறைமையை நன்குணர்ந்து தேர்ந்த அந்தப் பரதன் தந்தையின் திருவுள்ளத்திற்கு வேறாகச் செய்யான், ஆதலின், உன் பிள்ளைக்கு நலஞ்செய்ய நினைத்துக் கெடுதியையே விளைத்தனை;—

లోకేహిసనవిద్యేత యోనరామమనువ్రతః
ద్రక్ష్యస్యద్యైవకైకేయి పశువ్యాళమృగద్విజాన్
గచ్ఛతస్సహరామేణ పాదపాంశ్చతదున్ముఖాన్

லோகேஹிஸநவித்யேத யோநராமமநுவ்ரத꞉
தரக்ஷ்யஸ்யதத்யைவகைகேயி பசுவ்யாளம்ருகத்விஜான்
கச்சதஸ்ஸஹராமேண பாதபாம்சசதந்முகான்.

அடி கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரானே தஞ்சமென்று அவன் திருவுள்ளத்திற்கிசையாது நடப்பவர் இவ்வுலகினில் நீ யொருத்தி தவிர வேறொரு ஜந்துவுமில்லை யன்றோ? ஸ்ரீராமபிரான் இப்பொழுதே அரணியத்துக் கெழுந்

தருளுகையில், பசு பக்ஷி ஸர்பபாதிகளாகிய அஃறிணையுயிர்களும், பிரஹ்ம க்ஷத்திராதிகளாகிய உயர்திணை உயிர்களும், ஸ்ரீராமபிரானுடைய பிரிவைப் பொறுமலுடன் செல்வதையும், மரம் முதலிய அசையா வுயிர்களும், உடன் செல்லத் திறமையின்மையால, தளிர்கள் வாடி, மலர்கள் கருகிக் கனிகள் சூம்பி, ஸ்ரீராமபிரானெழுந்தருளுந் திசைநோக்கிச் சாய்ந்து கிடப்பதையும் கண்டு, என்சொல்லுவ்னைமையென்று நீயே அறிந்துகொள்ளப் போகின்றாய, ஆதலின், நீ இந்தக் கொடுமையை விட்டு, உன் செல்வமருமகளாகிய ஸீதாதேவிக்குச சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யளித்து, இம்மரவுரியை யுடுக்காமல் தடுக்கக்கடவை. மரவுரி இவளது திருமேனிக்குத் தகுதியற்றது என்று அம்மரவுரியை உடுக்காமல் தடுத்தருளி, மீளவும் கைகேயியைநோக்கி, அடி நீ ராமனொருவனே வனம் செல்லக் கடவனென்று வரங்கேட்டாயே யன்றிவேறில்லை, ஆதலால், ஸீதாதேவி சிறந்த வாடையாபரணங்களை யணிந்து சிங்காரஞ் செய்துகொண்டு, சிறந்த வாஹனங்களுடனும், பரிஜனங்களுடனும், சிறந்த தனதானியாதி வஸ்துக்களுடனும் கூடி, ஸ்ரீராமபிரானுடன் வனம் செல்லக்கடவள். இது கூடாதென்று நீ முன்னே வரங்கேட்டிலையன்றோ?என்றருளிச்செய்தனர். என்றிவவண்ணம் குலகுருவாகியவஸிஷ்டமஹாயோகி யருளிச்செய்கையிலும், பர்த்தாவுடுத்த துடுத்து, உடன்போதுண்டு, மகிழுவதேகற்புடையாளுக் குரியதென்று தருமத்தைக் கருதியும், கைகேயி யுடன்பட்டிலளே யென்றுஞ் பிராட்டியார் அம்மரவுரியை யுடுப்பதில், மனங்கொண்டில ளாகிலள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று

முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

கைகேயியையிகழுகின்ற தந்தையைநோக்கி ஸ்ரீராமபிரான் தன் மாதாவைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டி விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அருளுருவாகியபிராட்டியார் இவவண்ணம் அநாதைபோல மரவுரியை யுடுக்கையில், அங்குள்ள ஜனங்களெல்லாருந் தசரதரைச் சீயென்றிகழ்ந்து புலம்பினார்கள். அதனைச் செவியுற்றுமஹாராஜரும் மிகவுஞ்சோகங்கொண்டு, உயிர்வாழுவதிலும், தருமத்திலும், புகழிலும் ஆசையற்று, வெப்பமாக நெட்டுயிர்த்து,அந்தக் கேகயியை நோக்கி, அடிபாவி கைகேயி!சீதாபிராட்டி மரவுரியுடுத்துச செல்லத்தக்கவளல்லள்; காட்டுவாகைப பூவினும் மென்மையுடையாளும், சிறுவயதுடையாளும், சுகத்தையே யல்லது, துக்கத்தைஇதுவரை யடையாதவளு மாதலால், ஸீதை வனவாஸஞ் செய்யத் திறமையுள்ளவளல்லளென்று வஸிஷ்டமஹாமுனி யருளிச்செய்த துண்மையே?

ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய இவள் யார்க்கு என்ன அபகாரஞ் செய்த னள்? அநாதைபோலாகித் துறவறம் பூண்டவளபோல மரவுரியுடுத்து இச்ச பை நடுவில் நிற்கும்படி ஏன் செயகிறாயடி பாவி! சீதை மரவுரிகளை விட்டு விட்டுச் சிறந்த ஆடையணிகளை யணிந்து மகிழ்ந்து தன் கணவனுடன் வனமே செலலக் கடவள். இவள மரவுரியுடுக்கும்படி நான் வரமுங் கொடுத்திலேன்; நானிறக்குங்காலங் கிட்டினமையால், நீ கேட்டவரந் தருவேனென்று முதலில், பிரதிஜ்ஞைசெய்து கொடுத்து விட்டேன்; நீயும் மடமையால், இதமென்பதறியாமல என்னுடனிழைந்து இககொடிய வரங் கேட்டு, மூங்கி லொன்றோடொன்று இழைந்து தீப்பொறியுண்டாக்கி எரிந்து விடுவதுபோல, நீயுங் கெட்டு என்னையுங் கொல்லுகின்றனை, அடி பாவி! ஸ்ரீராமபிரான் உன் விஷயத்தில் கிஞ்சித்தாயினும் அபராதப் பட்டிருக்கின்றனா? அடி கெட்டவளே! சீதையிடத்திலாவது ஏதேனுங் குற்றங்கண்டிருக்கின்றனையா? மான்பேடுபோல நீண்டகன்று மலர்ந்த திருக்கணகளையுடையவளும, யாவரும் புகழததகக நறகுண நற்செயகை யுடையவளுமாகிய சீதை என்ன அபகாரஞ் செயதனள? அடி பாவி! ஸ்ரீராம பிரானைக காட்டிலோட்டின பாவமொன்றுமே நீ ஊழிகாலம் வரையும், கும்பீ பாக முதலிய மஹாநரகங்களில் மூழ்கி மீளாமைக்குப் போதுமான தாயிற்றே; மேன்மேலும இவவண்ணம சீதை மரவுரியுடுக்கச் செயவது முதலிய கொடும்பாவங்களையும ஏன் செயகின்றனை? இவற்றா லுனக்குப் பயன் யாது? ஸ்ரீராமபிரான முதலில் இங்கபிஷேகத்தின் பொருட்டு வருகை யில், நீ என் முன்பாக ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, என்னகட்டளையிட்டனையோ அது மாத்திரமே நான் உனக்கு வரங்கொடுத்தது, அதைவிட்டு ஸீதையும் மரவுரியுடுக்கும்படி செயகின்றமையால், நரகத்தையடையவே நினைக்கின் றனை என்றனா. என்றிவவண்ணம மஹாராஜர் வெகுவாகப்புலம்பிச் சோகக் கடலிலழுந்தி அதன் கரைகாணமல், ஸ்ரீராமபிரானுக்குற்ற துன்பத்தையே நினைந்து தரையில்வீழ்ந்து தழுதனர். இவவகையாகத் தரையிலுடகார்ந்து தலைகுனிந்து புலம்புகின்ற தந்தையை நோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரா வனமேகத் துணிந்து, என திருத்தாதையரே! இதோ இருக்கின்ற என தாயாகிய கோஸலையார் மிகவும் மூப்புடையவா, கபடம் அறியாதவா, தேவர் இவரை யுபேக்ஷைசெய்யுங்காலும, தேவரை இகழாமல் மகிழ்ந்திருந்த கற்புடைய வா, இவர் என்னைப் பிரிந்தவுடன் சோகஸாகரத்தில் மூழ்கி, இதுவரையில் துன்புறாதவராதலால, மிகவும் வருத்தமுறுவா, ஆதலின், இவர் வருந்தாத வண்ணம் நீதேவர் தேற்றியருளக்கடவீர் தேவா செயயுந் தேற்றுதலால், இவா என்னை நினைந்து வருத்தமுறினு முயிர்வாழ்ந்திருப்பா, எந்தந்தை யரே! இவா நான வனஞ்சேர்ந்தபின், என்னை நினைந்து துன்புற்று உயிரை விட்டு லோகாந்தர மடையாவண்ணம் தேவரிவரைத் தேற்றி யருளக் கடவீரென்று வேண்டி விண்ணப்பஞ் செயதருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

மஹாராஜர் கட்டளையின்படி சுமந்திரர் திருத்தேர் கொணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரயாணப் படுத்தியது.

இவ்வண்ணமருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவாய்மொழியைக் கேட்டும், அவர்பூண்ட முனிவேஷத்தைப் பார்த்தும், மஹாராஜா பத்தினிகளுடன் மதிமயக்கமுற்றுச் சோகக்கடலில் மூழ்கித், தலைகுனிந்து, மறுபடியும் இவரைப் பார்க்கவும் பேசவுந் திறமையற்று, வருந்தி மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்தெழுந்து ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து,—

మన్యేఖలుమయాపూర్వం వివత్సాబహవఃకృతాః
ప్రాణినోహింసితావాపి తస్మాదిదముపస్థితం.

மன்யேகலுமயாபூர்வம் விவத்ஸாபஹவஃக்ருதாஃ
ப்ராணினோஹிம்ஸிதாவாபி தஸ்மாதிதமுபஸ்திதம்

அந்தோ நான் முற்பிறப்பில் பல பசுக்களைக் கன்றுகளுடன் சேர விடாமல் பிரித்தோட்டினேன்போலும், அநேகவுயிர்களை வருத்தினேன் போலும், அப்பாவத்தினாலேதான் இவ்வகைத் துன்பம் எனக்கு நேர்ந்தது, காலமல்லாக் காலத்தி லுடலினின்று உயிர்போவதில்லையே, ஆதலின், கைகேயியால் பீடிக்கப்பட்டும், எனக்கு மரணம் நேர்ந்திலதே, மன்னுசையே மேலெனக்கொண்ட கைகேயியின் பொருட்டு, என் திருமகன் பீதாம்பரத்தைவிட்டு, மரவுரியுடுத்து என்முன் நிற்க, என்னுடலெல்லாம் துன்பத்தீ பற்றி யெரிகின்றதே நான் என்செய்வேன்? என்றிவ்விதமாகப் புலம்பி, ராமா வென ஒருதர முரைத்து, மேல் சொல்லத் திறமையற்று மூர்ச்சை யடைந்து, பின்பு தெளிந்தெழுந்து, கண்களில் சோகநீர்பெருகச் சுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி! நீர் ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளத்தக்க திருத்தேரைக் கொண்டு வந்து, ஸ்ரீராமபிரானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு இக்கோஸல நாட்டுக்கு வெளியேவிட்டு வரக்கடவீர். நற்குணத்தோர்களின் நற்செயலின்பலன், இவ்வண்ணம் வருத்தமுறுவதென்று நான் நினைக்கிறேன்; ஸ்ரீராமபிரான் நற்குண நற்செய்கை யுடையவனாகியும், தாய் தந்தைகளாலே பிழையின்றி, காட்டிலோட்டிவிடப் படுகின்றானன்றோ? என்று கட்டளையிட்டனர். உடனே தேர்ப்பாகரும் விரைந்து சென்று, திருத்தேரில் சிறந்த நான்கு குதிரைகளைக் கட்டிச் சிங்காரித்துக் கொணர்ந்து, ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்து வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்து, ஸ்ரீராமச்சந்திரரே! திருத்தேர் சித்தமாயிருக்கின்றதென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். மஹாராஜர் உடனே கோசாதிகாரியையழைத்து, நீ விரைவாகச் சீதாபிராட்டி பதினன்கு

வருஷங் காட்டிலிருக்கு மளவும், போதுமான சிறந்த ஆடையாபரணங்களைக் கணக்கிட்டுக் கொணர்ந்து கொடுக்கக் கடவையென ஆஜ்ஞை செய்ததும், உடனே அவன் பொருட்சாலைக்குள் சென்று, யாவுமெடுத்துவந்து, ஸீதாபிராட்டிக்குச் சமர்ப்பணை செய்தனன். ஸீதாதேவியும், தந்திருமேனிக்குத் தகுதியாயுள்ள அந்தச் சிறந்த அணிகளை யணிந்து கொண்டு, காலையிலுதித்த கதிரவனொளிபோல அவ்வந்தப்புரமெல்லாம் விளங்கச் செய்பவளாகி, வனம்புகுவதில் பெருமகிழ்வுகொண்டு நின்றனள். கோஸலா தேவி தன் செல்வமருமகளுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைக் கண்டு, மகிழ்ந்து, அவளைத் திருக்கைகளால் தழுவியணைத்து உச்சிமோந்து அவளை நோக்கி, அடி என் கண்மணி! உலகத்தில வனிதையர்கள் தந்தம பர்த்தாக்கள் குறையின்றி, நற்செல்வராயத் தாம வேண்டுமவற்றையளித்து மகிழச் செய்யு மளவும, அவர்களுக் கிசைந்து நடந்து, முன் வினைப்பால் பொருளிழந்து துன்பமுறுங்கால அவர்களைத் துறந்து, தமமிச்சையின் படித் திரிவார்களல்லரோ? பதி குறைவின்றி யிருக்குமளவும், கூடியிருந்தின் புறும் பின்பு அவனுக்குச் சிறிதேனும ஆபத்துவருங்கால், வேறுபட்டுப் பதியை நீங்கித் தமமிச்சையின்படி திரிந்தழிவ தென்பதே பெண்களின் பண்பு, பெண்களென்போர்கள் எப்பொழுதும் பாவசிந்தையுடையவர்கள் ஒரு கணப்பொழுதில் தானே பதியை வெறுத்துவிடத்தக்கவர்கள் பதியின் உயர்குலத்தையாயினும், உபகாரத்தையாயினும், கல்வியையாயினும், வெகுமதியையாயினும, அக்கினிதேவன முன்பாகச் செய்துகொண்ட சத்தியத்தை யாயினும நினைந்து, பதியை நன்குமதியார்கள் அவர்கள் சபலசித்தர்களல்லரோ? முற்செய்த நல்வினையால், சில பதிவிரதாதருமமுடையவர்களது மனமோ வெனில், நற்செய்கையிலும, சத்தியத்திலும், தருமநூல்களைக் கேட்பதிலும், புலன்களை யடக்கிப் பொறுமை கொள்ளாமல் பொறுமை கொள்வதிலும, பதியைப் பிரியாது அவனே தஞ்சமென நினைத்து, அவன் சென்றவிடஞ் சென்று, வாழ்ந்திருப்பதிலும, நிலைகொண்டிருக்கும, காந்தையர்களுக்குத் தெய்வங்களிலும பதியே சிறந்தவனல்லனோ? ஆதலின், நீ யொருகாலும, பதியை இகழ்ந்துவிடற்க; அவன் செல்வம் பெறினும், வறுமைகொண் டிருக்கினும, அவனே உனக்குத் தெய்வமாகக் கடவ னென்று நற்செய லுரைசெய்தனள். சீதாபிராட்டியாரும் அந்தப் பாசுரங்களைக்கேட்டுத் தம திருமாமியாரை நோக்கிக் கைகுவித்துக் கோஸலையாரே! தேவரருளிச்செய்தபடியே அடியாளும நடந்து கொள்வாள்; பர்த்தாவினிடத்தில், எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்வகையாக நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ? அவ்வவ்வகையை அடியாளு மறிந்திருக்கின்றாள். தாய் தந்தையர்களிடத்தில் கேட்டு மிருக்கின்றாள். தேவர் அடியாளையும், குலங்கெடுக்கும் குலடையென எண்ணங் கொள்ளற்க; நிலவைச் சந்திரனினின்றும் பிரிப்ப தரியதுபோல, அடியாளுந் தருமநிலையி னின்றும் பிரிக்க அரியளாகுவ ளென்று நம்புக;—

నాతన్త్రీ వాద్యతే వీణా నాచక్రో వర్తతే రథః
నాపతిస్సుఖమేధేత యా స్యాదపి శతాత్మజా
మితన్దదాతి హి పితా మితమ్మాతా మితం సుతః
అమితస్య హి దాతారం భర్తారం కా న పూజయేత్ ॥

நாதந்த்ரீ வாத்யதே வீணா நாசக்ரோ வர்த்ததே ரத:
நாபதிஸ்ஸுகமேதேத யா ஸ்யாதபி சதாத்மஜா
மிதந்ததாதி ஹி பிதா மிதம்மாதா மிதம் ஸுத:
அமிதஸ்ய ஹி தாதாரம் பர்த்தாரம் கா ந பூஜயேத்

மணிகளிழைத்துப் பொன்கட்டுப்போட்டுச் சிங்காரிக்கப்படினும், வீணை தக்க தந்தியின்றி, வாசித்தல்செய்யப்படாது, தேர் மற்ற உறுப்புகள் நிறைந்திருந்தும், சக்கரமின்றிச் செல்லாது, அவ்வாறே ஒருத்திக்கு நூறு பிள்ளைக ளிருக்கினும், பதியின்றி இன்பமடையாள்; பெண்ணுக்குத் தந்தை யாடையாபரண முதலிய வேண்டு மவற்றை யளிக்கினும், அவையும், அற்பமேயன்றோ? தாய் சிற்றுணடிகளை யளிக்கினும், அவையும் அற்பமேயன்றோ! பிள்ளை வேண்டியபடி குற்றேவல்கள் செய்யினும், அவையும், அற்பமேயன்றோ? இம்மையில் பேரின்பத்தையும், மறுமையில் நற்போகங்களையும் கொடுக்கவல்லவர் பர்த்தா வொருவரே யன்றோ? இப்படி பெரும்பயன்தரும் கணவனை விவேகமுள்ள யாவள் பூசனைசெய்தின் புற்று மகிழ்ந்திராள்; ஆதலின், பெரியோர்களிடத்தில் தருமங்களை முற்று முணர்ந்த அடியாள் பர்த்தாவை ஏன் அவமதிசெய்வாள், பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமன்றோ? என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இவ்வண ணம் பிராட்டியாருடைய அருளிச்செயலைக்கேட்டு, ஆநந்தமும் சோகமுங் கொண்டு, கண்ணீர்பெருகத் துன்புற்று நிற்கின்ற கோஸலராஜன் திருமகளை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரான் வலஞ்செய்து கைகூப்பி அம்மா! என்னன்புகூர்ந்த மாதாவே! நீர் துன்புறற்க; என் திருத்தாதையைக் காத்தருள்வீராக, இந்தப் பதினான்குவருஷ வனவாஸமும், தூங்கியெழுந்தாற்போல் விரை வில் கடந்துவிடும், பின்பிங்கு யான் அன்பர்களுடன் கூடிவருவதைக் கண் ணுற்று மகிழ்வா யென்று சுருக்கமாக அருளிச் செய்துவிட்டு, மற்றுமுள்ள முந்நூற்றைம்பது மாதாக்களையும், முறையே கண்டு வணங்கி, அவர்களை நோக்கி, என் ஜநநிகளே! யான் அதிபரிசயத்தாலாயினும், அறியாமை லாயினும், ஏதேனும் பிழைசெய்தேனாயினும், அதனைப் பொறுத்தருளக் கடவீர்கள். அன்றியும், வனவாஸம் செல்ல விடைகேட்கின்றேன்; விடை யுடனாசீர்வாதஞ்செய் தனுப்பக்கடவீர்க ளென்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரான் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, அவ்வந் தப்புரத்திலுள்ள மஹாராஜர் பத்தினிகள் யாவரும், கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடைகள்போலப் புலம்பி யழுதனர்கள். இதுவரையில் முரஜ பணவ முக

வேணு வீணா ஸாரங்கி சல்லரி முதலிய வாத்தியங்களின் தொனிகளாலும், ஸங்கீத நாதங்களாலும், விநோதகரமாயிருந்த அவ்வந்தப்புரம் புலம்பல் அழுதல், வெறுத்தல், இகழுதல் முதலிய தொனிகள நிறைந்து, துன்பந் தருவதாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில முப்பத்தொன்பதாவதுசருக்கம

முற்றிற்று

நாற்பதாவது சருக்கம்

சக்கரவர்த்தி திருமகனார் சீதாபிராட்டியாருடனும் இளையபெருமாளுடனும் திருத்தேரூர்ந்து எழுந்தருளுகையில் மஹாராஜா பின்சென்று புலம்பி யழுதது

அநந்தரம ஸ்ரீராமபிரான் சீதாதேவி இளையபெருமாள் இம்மூவரும் மஹாராஜனை வந்தனஞ்செய்து வலம் வந்து தேற்றி விடைபெற்றுக் கொண்டு, கோஸலையாரையுஞ் சுமித்திரையாரையும வந்தனஞ்செய்து நின்றனர்கள். அப்பொழுது சுமித்திராதேவி தன் மைந்தனா யிளைத்தெடுத்து உச்சிமோந்து அவனை நோக்கி, அடா என்னருமை நற்புதல்வா ! உலக மனைத்துக்கு முதல்வாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் பக்திநிலைகொண்டு கணப்பொழுதும பிரியாமல அவர்க்குக குற்றேவல் செய்வதன்பொருட்டே நீ பிறந்திருக்கின்றமையால், அவருடன் வனவாஸஞ் செய்வதன் பொருட்டு என்னாலும் விடைகொடுக்கப்பட்டவனாகின்றனை, ஆதலின், நீ வனஞ்செல்லுகையில், ஒருகாலும் ஸ்ரீராமபிரான விஷயத்தில் ஊக்கமற் றிருக்கக்கடவை யல்லை, அவர் இப்பொழுது ராஜ்ஜியமு மிழந்து, செல்வமு மின்றி யிருக்கின்றாரே, இவரால் என்னபயனென்ன நினைத்து, உபேக்ஷை செய்யற்க;—

వ్యసనీవాసమృద్ధోవా గతిరేషతవానఘ
ఏషలోకేసతాంధర్మో యజ్జ్యేష్ఠవశగోభవేత్ ॥

வ்யஸநீவாஸம்ருத்தோவா கதிரேஷதவாநக

ஏஷலோகேஸதாந்தர்மோ யஜ்யேஷ்டவசகோபவேத்.

இவர் பொருளற்றவராயினும், மிகப் பொருள் பெற்றவராயினும், இவரே உனக்குத் தஞ்சமெனக் கருதி, பயபக்தியுடன திருப்பணி செய்து வாழ்க; தம்முன பிறந்தார்க்கு வயப்பட்டு நடப்பதென்பதே இவ்வுலகினில்

பெரியோர்களால் புகழப்பட்ட சிறந்த தருமமாகும், மூத்தோர்களுக் கீழ்ப் படிந்து நடப்பது, கொடை செய்வது, யாகதீக்ஷை வகிப்பது, போரில் முன்னிட்டகால் பின்வாங்காமல் உயிரை விடுவதிலும் துணிந்து போர் செய்வது, இவையாவும் இவ்விக்ஷ்வாகு குலத்திற் குரிய குணங்களெனப் படும், என்றிவ்வண்ண மிதங்கூறி, நிலலேல் போபோவென விடை கொடுத்து,—

రామం దశరథం విద్ధి మాం విద్ధి జనకాత్మజాం
అయోధ్యామటవీం విద్ధి గచ్ఛ తాత యథాసుఖం

ராமந்தசரதம்வித்தி மாம்வித்திஜனகாத்மஜாம
அயோத்யாமடவீம்வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம்.

அடா என்னரும் புதல்வா! ஐயரைப் பிரிந்தோமேயென்று எண்ணற்க, ஸ்ரீராமபிரானையே ஐயராக நினை, என்னைப் பிரிந்தோமேயென்றும் வருந் தற்க, பிராட்டியையே நானெனவுணர், படைவீட்டைவிட்டுப் போந்தோமே யென்றும் உன்னற்க, காட்டையே படைவீடெனவுணர்ந்து சுகமாக ஸ்ரீராம பிரானுடன் போய்வரக் கடவையென வாதரத்தால் மீளவு மிதமுரைத்து வாழ்த்தி விடைகொடுத் தனுப்பினள். அநந்தரம் விநயமறிந்தவரும், விநய முடையவருமாகிய சுமந்திரரும் தேவஸாரதியாகிய மாதலி தேவேந்திரனை நோக்கி, விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கிக் கைகு வித்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! இந்தத் திருத்தேர்மீதேறி வீற்றிருந் தலங்காரஞ் செய்தருளவீர் தேவர் திருவுள முகந்தருளிய விடத்தில் விரைவி லெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் விடுவேன்; கைகேயி வரங் கேட்டுக்கொண்டபடி பதினான்குவருஷம் தண்டகாரணியத்தில் தேவர் வாஸஞ்செய் தருளவேண்டு மன்றோ? என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். உடனே ஸீதாபிராட்டி தம் மாமனாரளித்த ஆடையாபரணங்களை யலங் காரஞ் செய்து கொண்டு, சூரியன்போல விளங்குகின்ற அத்திருத் தேரின் மீது திருவுளமகிழ்ந்து முன்னமே ஏறியருளினாள் பின்னர் சக்கரவர்த்தி திருமகனாரும், இளையபெருமாளும், தங்கத்தால் சிங்காரிக்கப்பட்டு அக்கினிபோல ஜொலிக்கின்ற அத்திருத்தேர்மீதிலேறி வீற்றிருந்தருளினார் கள். இவர்கள் வனவாஸஞ் செய்யும், பதினான்கு வருஷத்துக்குக் கணக் கிட்டு மஹாராஜரால் அளிக்கப்பட்ட ஆடையாபரணங்களையும், ஆயுதங் களையும் தேர்மிசை வைத்துக் கொண்டு, சுமந்திரர் சிறந்த ஜாதியிற் பிறந்து வாயுவேகமுடைய குதிரைகளை யோட்டித் திருத்தேரை நடாத்தினார். இவ் வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் நெடுந்தூரம் பிரயாணமாகிப் புறப்படுகையில், அங்குள்ள நாட்டார் நகரத்தார்களும், யானை, குதிரை, பசுக்கள் முதலிய மிருகங்களுடனும், பலவகைப் பக்ஷிகளுடனும், பாலவிருத்தர்க ளடங் கலும், துன்பம் மேற்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்தெழுந்து,

மனமும் புலன்களும் கலங்கியும், துன்பத்தால் பித்தேறிய மதயானைகளின் பிளிறல்களையும், கட்டுவாரற்றுத் திரிகின்ற குதிரைகளின் பூஷண கோஷங்களையும், தங்களுடைய புலம்பலின் கோஷங்களால் பெருகியெழுந் தொனிக்கச் செய்பவர்களாகி, ஆண் பெண் ஆலி கூன் குருடு முடம் இளையர் முதியவர்கள் அடங்கலும், முதுவேனிற் பருவத்தில் வெயிலிலடிபட்டு, நீர்வேட்கை கொண்டவர்கள், நீரைக்கண் டோடுமாபோலே ஸ்ரீராமபிரானையே பின் தொடர்ந்தோடி, திருத்தேரைப் பக்கங்களிலும் பின்னும் பிடித்துக்கொண்டு மிகவும் வருத்த முற்றவர்களாகிக் கண்ணீர் பெருக்கி சுமந்திரனை நோக்கித், தேரப்பாகரே! நீர் குதிரைக் கலினங்களின் கயிறுகளை இழுத்துப் பிடித்து மெல்ல மெல்லத் தேரையோட்டி யருளக்கடவீர் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலம் இனி எங்களுக்குக் காணுதற்கரிதாகு மாதலின், யாங்கள் சற்றுநேரங் கண்டு மகிழுவோம், ஸ்ரீராமபிரான் மாதாவாகிய கோஸலையார் மனம், எஃகினால் செய்யப் பட்டதுபோலும், இல்லாதிருந்தால், தேவகுமாரனைப்போன்ற திருமகன் வனவாஸ மெழுந் தருளுகையில், உடனே பிளந்து நூறுசிதறுண்டழியாதோ? ஸீதாதேவி யன்றோ? நல்வினையினள். அவள் பதிவிரதா தருமத்தைத் தவறாமல், சூரியன்காந்தி மேருகிரியை விட்டு நீங்காததுபோல ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு நீங்காமல் உடன் செல்லுகின்றன ளல்லளோ என்றும், ஓய லக்ஷ்மணா! நீ யொருவனே யன்றோ? நல்வினையன், நீ எப்பொழுதும் இணைபிரியாமல், ஸ்ரீராமபிரானுடன் சென்று, கைங்கரியஞ்செய்து மகிழ்வுற்று வாழ்கின்றனை யன்றோ? நீ ஸ்ரீராமபிரானை விடாது தொடர்ந்து செல்வதென்பதுவே உனக்குச் சிறந்த நற்பேறும், சிறந்த நல்வாழ்வும், சிறந்த நற்கதியுமாய், நல்வழியுமாகின்றதென்றும், இவ்வண்ணம் புலம்பி யழுது கண்ணீர் பெருக்கி, ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரிந்து துன்பத்தைப் பொறுத்திருக்கத் திறமையிலர்களாகிப் பின்றொடர்ந்தே சென்றனர்கள் பின்பு மஹாராஜரும், மிக வருத்தமுற்றவராகி, மிகத் துயரங்கொண்ட தேவிகளுடன் ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரக் காண்போமென்று வெளியே புறப்பட்டு வந்து யூதபதியைப் பதுங்கு போட்டுப் பிடித்துக் கட்டி விடுகையில், யானைப்பேடுகள் புலம்புமாபோல புலம்புகின்ற வனிதையர்களது புலம்பலைக்கேட்டு, இராகுவினால் பிடிக்கப்பட்ட பூர்ண சந்திரனைப்போல வொளியிழந்து, மகிழ்வழிந்து, துன்பக்கடலில் விழுந்து வருந்தினர் ஸ்ரீராமபிரான் இவர்களைக் கடாக்ஷித்து இவர்கள் படுந் துன்பத்தைக் கண்டாற்றலற்றுத் தேரப்பாகனை நோக்கிக் குதிரைகளைக் கடுகவோட்டுமென்றும், அந்த ஜனங்களெல்லோரும், ஐயோ சுமந்திரரே! தேரை நிறுத்துமென்றும் வேண்டுகையில், சுமந்திரர் தேரையோட்டவும் நிறுத்தவுங்கூடாமல், வருத்தமுற்று நிற்கையில்,இந்த மகாஜனங்களில் திரள்களின் பாதங்களைப்புகளினெழுந்த துகள், அத்திரள்களின் கண்ணீர்ப் பெருக்கால் நனைக்கப்பட்டுச் சேறாகி யழுந்தி யடங்கியது; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் புறப்படுகையில், அந்நகரியெல்லாம் புலம்பலுற்

றும், கண்ணீர் பெருக்கியும், ஹாஹா ! காரங்கொண்டு மதிமயங்கியும், மிக வருத்தமுற்றதாயது. அப்பொழுது வனிதையர்களது கண்களினின்றுங் கண்ணீராகா மீனங்களின கலக்கத்தால், கமலங்களினின்றும் ஒழுகும் தேன போலப்பெருகின. இவ்வாறு புரமெங்கு மொரோதனமையாயிருப்பதை மகாராஜா கண்டு, வேரைவெட்டிச் சாய்த்த மரம்போல விழுந்து மோஹமடைகையில், ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடர்ந்து செல்லும் ஜனங்களெல்லோரும மஹாராஜனைக் கண்டு, கூவென்று கூவியழுது, ஐயோ ராமா ! என்று சிலரும், ஐயோ கோஸலையேயென்று சிலரும் புலம்பி, முன்னமே புலம்பியழுகின்ற அந்தப் புரத்தோரை மேன்மேலும், அழச் செய்தனர்கள். ஸ்ரீராமபிரானும் இவ்வண்ணம் வருந்தி, உடன் தொடர்ந்து வருகின்ற தாய தந்தையர்களைக் கடாக்ஷித்தும, தருமபாசத்தில் கட்டுண்டவராதலின், வலையிலகப்பட்டமானகுட்டிபோல அவர்களைக் கிட்டி, இன்புறுவிக்கக் கூடாமையால், மீளவும், அவர்களைக் கண்ணுறாமல, திருத்தேர்மீ தெழுந்தருளத் தக்கவர்களாகியும், பதாதிகளாகியும், சுகத்தை யநுபவிக்கத் தக்கவர்களாகியும், துன்புற்றவர்களாகியும, தாய தந்தையர்கள் வருவதைக் கண்டு பொறாமல், தேரைக் கடிது ஓட்டும்படி பாகனைத் தூண்டியருளினர் பின்பு கௌஸலையார் பகலில் மேயவதற்குச் சென்று, மாலையில கட்டுண்ட தானீன்ற கன்றினை நினைந்து, கற்று வீட்டிற்குத் திரும்பி யோடிவருமாபோலவே ஓடி, ஸ்ரீராமபிரான திருத்தேரையே நோக்கி, ராமா ! ராமா !! என்றும், அடி சீதை ! சீதை !! என்றும், லக்ஷ்மணா ! லக்ஷ்மணா !! என்றும் கூவிக்கொண்டு, இவர்கள் பொருட்டே கண்ணீர் பெருக்கி, இங்கு மங்கு மலைந்து திரிந்து வருந்திச் செல்வதைக் கண்டு, மஹாராஜர் தேர்ப்பாகனை நில்லும நில்லுமென்றும், ஸ்ரீராமர் செல்லும செல்லும் என்றும், கூவிக் கட்டளையிடுகையில், இரண்டு சக்கரங்களினிடையி லகப்பட்டுக் கொண்டாற போலத் திகைத்து நிற்கையில, ஸ்ரீராமபிரான அவனை நோக்கி, சுமந்திரரே! ஒருகால் மஹாராஜா என சொற்படி ஏன கேட்டிலீரென்று கோபங்கொள்ளினும், நானதேவர் கட்டளையைக் கேட்டிலேனென்று சொல்லக்கடவீரல்லீர். இப்பொழுது இவர்களுடைய துன்பத்தை நான பொறுப்ப தரிது, ஆதலின், தேரை விரைவாகச் செல்லவிடுமெனத் தூண்டி யுரைசெய்தருளினா. உடனே ஸ்ரீராமபிரான அருளிச் செயலின்படி சுமந்திரா உடன தொடர்ந்துவந்த ஜனங்களுக்குத் திரும்பிச் செல்ல விடை கொடுப்பித்து, குதிரைகள் விரைவாகவே ஓடிக்கொண் டிருக்கினும், மிகவும் விரைவாக ஓட்டினர். மஹாராஜனைச் சேர்ந்த ஜனங்களெல்லோரும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானை வலஞ்செய்து சரீரத்தால திரும்பினவர்களாயினும், மனத்தினாலும், துன்பத்தினாலும், மீண்டில ராயினர்கள்.

యమిచ్ఛేత్పునరాయాన్తం నైనం దూరమనువ్రజేత్॥

- யமிச்சேத்புநராயாந்தம் நைநந்தூரமநுவ்ரஜேத்.

யாவனொருவன் தேசாந்தரஞ்சென்று, சுகமாக மீண்டு வரவேண்டுமென்று இச்சிக்கப் படுகின்றானோ ? இஷ்டபந்துக்கள் அவனுடன் நெடுந்தூரஞ் சென்று விடுவிடலாகாதென்று, மந்திரிகள மஹாராஜருக்கு இதங்கூறினர்கள், சக்கரவர்த்தியும், மிக நன்மை விளைக்கத்தக்க அவ்வசனத்தைக் கேட்டு இதமெனக் குறித்து, மிகத் துன்பமுற்றவ ராயினும், மனைவிகளுடன் நின்றுகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானைக்கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இவன் இளமைப்பருவமுடையா னுதலாலும், நல்லுணவுகளையும், நற்போகங்களையுந் துறந்து, வனம்புகுவது முனிவர்க்கு மரிதாதலாலும், ஸ்ரீராமபிரான் பேருளாள 'னென்பதையும், பிராட்டியார் பெரியபிராட்டியாரே யென்பதையு மிவனறிந்திலனோ வென்னு மையத்தால், இவனொருகால் ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லாமல் நின்றுவிடுவனோ வென்று ஸந்தேஹித்தும், நமக்குப் பாதத்தாவி னிடத்திலுள்ள பாரதந்திரியும, ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லாமைக்குக் காரணமாகித் தடுத்துவிட்டதே நந்திருமகனை யாவது அவருடன் செல்லவிட்டுக் கிஞ்சித்காரம் பெறுவோமென்று ஆதரங்கொண்டும், (வாசாதாமமவாபநுஹி) என்கிறபடி இவன் சுயமாகவே ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நித்திய கைங்கரியத்தில் முயற்சியுடையவனாகி யிருக்கினும், அநுமதி செய்வதினாலாயினும், அதன் பலனைப்பெற்று நற்கதி யடைவோமென்று எண்ணியும், (நஹிதத்பவிதாராஷ்டரம யத்ராராமோநபூபதிঃ ததவனமபவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ர ராமோ நிவத்ஸ்யதி) என்று வஸிஷ்டமாமுனி யருளிச்செய்ததை நினைந்து அவ்வாறே யாகுமென்று நம்பியும், ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு இவரும், இவரை விட்டு ஸ்ரீராமபிரானும், பிரியுங்கால இருவரு மின்புற் றிராரென்பதைப் பிறந்தது முதல் நிகழ்ந்ததை யாராய்ந்தும, கைகேயிபோல மகனுக்கு நன்மையென்த் தீமைசெய்யாமல், தீமையென மூடர்க்குத் தோன்றினும, நன்மையேசெய்து பெரும்புகழ் பெறக் கருதியும், சுருக்கமாக யாவுமுணர ஒரே சுலோகத்தால் தன் திருமகனை நோக்கி, மீளவும அருளிச்செய்கின்றனள்.

రామన్దశరథంవిద్ధి మాంవిద్ధిజనకాత్మజాం
అయోధ్యామటవీంవిద్ధి గచ్ఛతాతయథాసుఖం

ராமந்தசரதமவித்தி மாமவித்திஜனகாத்மஜாம

அயோத்யாமடவீமவித்தி கச்சதாதயதாஸுகம.

அடா என் பெறலரு மைந்தா ! ஸ்ரீராமபிரானையே (ஜ்யேஷ்டப்ராதா பிதருஸமஃ) என்கிற நியாயத்தால் தந்தை யெனவும், ஸீதாதேவியையே அந்த நியாயப்படியே என்னைப்போலவே தாயெனவும், ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளியிருக்கும் ஆரணியத்தையே அயோத்தியென்வும நினைத்துச் சுகமாக மகிழ்ந்து செல்லக்கடவை. க—

அன்றி, ஸ்ரீராமபிரானையே (தசரதம்) கருடவாஹனராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனென நினைத்துப்போ, சீதாபிராட்டியையே (மாம்) ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியென நினைத்துப்போ, அடவியையே (அயோத்தியாம்) ஸ்ரீவைகுந்தமென நினைத்துப்போ. ௨— அன்றி, "பெற்றா பெற்றெடுத்தார்" என்கிறபடி ஔபாதிக பந்துக்களாகிய எங்களைக் குவாலாக நினைத்திராதே (தேவதேவோஹரிஃபிதா) என்றும், (பிதாத்வம்) என்றும், ஒளியுள்ளார்தாமே யன்றே, தந்தையுந் தாயுமாவார் என்றுஞ் சொல்லுகிறபடி நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீராமபிரானையே தஞ்சமென வெண்ணிப்போ, அவ்வண்ணமே ஔபாதிக மாதாவாகிய என்னைக் குவாலாக நினையாமல் (த்வமம்மா ஸர்வலோகாநாம்) என்றும், (அகிலஜகன்மாதரம்) என்றும், (ஸ்ரீயமகிலலோகஸ்யஜனநீம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டியையே தஞ்சமாக நினைத்துப்போ. ௩— அன்றி, கஷாய பானம்போலே சாஸ்திரவசியராய வார்த்திகளை யன்றி, பாலே மருந்தாமாப்போலே (ராமோரமயதாம்வர:) என்கிறபடி பேரின்பந்தருமையி ராலகையாலே, அதற்கடியான குணவத்தையில (குணைர்த்தசரதோபம:) என்று உங்களையரோடொப்பனென நினைத்துப்போ, கைகேயிபோலன்றிக்கே நானுங்களையர்க்கு அநுகுணையா யிருக்குமாபோலே இவளும் உனக்கேற்குங் கோலமலாப்பாவை யென்றும், (துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுக் கநுகுணமான ஆகாரத்தாலே உம்மைப் புகப்பிக்குமென நினைத்துப்போ, இத்திருவயோத்தி (ராமாபிஷேகஸம்யுக்தா:) என்று படைவீடாக அனுகூலமா யிருக்குமாப்போலே திருவரணியமும் (மங்களாம்பரயுஞ்சாநா:) என்று அனுகூலமாயிருக்குமென நினைத்துப்போ. ௪—அன்றி, உங்களைப் பிரிந்த ஐயரினி உளராகார், இனிமேலெல்லாவுறவுமுறையும் பெருமாளென நினை, (அஸ்தஸமாவிதவா) என்கிறபடி நானுமொருத்தியுண்டென வெண்ணற்க, அந்த வுறவும் பிராட்டியெனவே நினை, இனிப் படைவீடு மொன்றுண்டென நினைக்கவேண்டா, புலலென்றெழுந்தென செல்லென்று படைவீடு மின்றே காடெழுந்ததென நினைத்துப்போ ௫—அன்றி, உங்களையர் கைகேயி வார்த்தையைக் கேட்டு, உங்களைக் காட்டேறப் போகவிடுமாபோலே ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியார் வார்த்தையைக் கேட்டு, மாயா மாரீசன்பின் போகத் தொடங்குவர்காணும், ஆதலின், ஸ்ரீராமபிரானைத் தசரதமஹாராஜனென்வே நினைத்திரு, நானும்மை இப்பொழுது போகவிடுமாபோலே பிராட்டியும், உன்னை ஸ்ரீராமபிரான் பின் நிர்ப்பந்தித்துப் போக விடுங்காணும், ஆதலின், பிராட்டியையும், என்னைப்போலவே நினைத்துப்போ, இப்படைவீட்டில் நிற்கப்பெறுமல், காட்டேறப் போகிறப்போலே அக்காடுதன்னிலும் நிற்கப்பெறுமல், கடற்கரையிலே போகக்கூடுங்காணும், ஆதலின், அடவியையு மிவ்வயோத்தியைப்போலவே நினைத்துப்போ. ௬— அன்றி, ஸ்ரீராமபிரான் வெறும் வடிவழகனென்றிராதே ராக்ஷஸரோடே வினையொத்த காலங்களிலே உங்களையரைப் போலவே தனிவீரஞ் செய்யவல்ல ஆண்சிங்கமென நினைத்திரு, பிராட்டியையும், அப்பூசல் நிழித்தம் பயப்படுகை யன்றி, தேவாஸுரயுத்தத்தில் உங்களையருடைய வீரப்பாடுகண்டால் நானுகக்குமாபோலே அவ்வாண்பிள்ளைத் தனங்கண்டால் (தந்த்ருஷ்ட்வா சத்த்ருஹந்தாரம்) என்கிறபடி மதித்துப் பாரிதோஷிகங் கொடுப்பாளொரு வீரபத்தினியென நினைத்திரு, அப்போ திவளைப் பேணுகைக்கு மதிளுஞ் சிறையுமாயிருப்பதொரு படைவீடில்லையென நினைத்திராதே காட்டோடு நாட்டோடு வாசியில்லை புலிநின்ற தூறெனுமாபோலே நிற்கிறவன் பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடுதானே யொருவராலும், மேலிடவொண்ணாதென நினைத்துப்போ. ௭—அன்னை மன்றி, உங்களைப் பிரிவிலாடாற்ற மாட்டாதாப்போலேகாணும், உங்கள் தமையனும் (நஜீவேயம்க்ஷணமபி

விநதாமவிதேகூஷும்) என்றும, (அதயைவாஹங்கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநகதாம் கதிம்) என்றும், உங்கள் பிரிவில பாடாறற மாட்டாதாரென நினைததிரு, நானிப்போ துங்களைப் போகவிட்டு எறறுகெகென பிள்ளையைப் போக்கினேனெலலே பாவமே யென்று அநுதபிக்கப போகிறுபபோலே இவளு முஙகளைப போககி யனுதபிபப ளென்றிரு, இப்படைவீடு உஙகளைபபிரிநது (அபபபரஷடமனுஷயாச தீனநாகதுரங கமா)(ஆர்ததஸவரபரிக்லாநு)என்று படபபோகிறுபபோலே உஙகளோடு பிரிவுண்டா ஞல (பரிசுஷகபலாசாநி) என்றும, (அபிவருக்ஷாஃ பரிமலாநூஃ) என்றும, அககாடு தானும் பாடுபடுமென நினைததுபபோ. அ—அஙஙனன்றி, பெருமா ளொரு ஞான்று மிப்படி பாரிழநது திரியுமோவென்று நினைததிராதே உஙகளையரோ பாதி முடியுஞ சூடிப பததுத திசைகளிலும், ஆணையுஞ செஙகோலும, நடாததுமென நினைததிரு, பிராட்டியு மபபடி யுடன கேடாகத திரிகையன்றி, நான பட்ட மஹிஷியாகி இருக்குமாபோலே அபிஷேகஙகொணடு மஹிஷீபததிலே யிருநது, நிரவஹுஞசெயயுமென நினைததிரு, இபபடிககுத திருவபிஷேகம பணணின வனா தரம் (அபிஜனஸ்தானமபோடவிகனம லபதவாஸமாரபததநவோடஜாநி அததயா ஸதேசிரபருதோயதாஸவம சிரோசசிதானயாசரமமணடலாநி) என்றிக காடுதானும படைவீடோ பாதி நிறைகுடியென்று நினைததுபபோ. கூ—அன்றி, (ராமநதசரதம வித்தி)(பதாதிவாஜஜிதசசதரம)என்றும, "தேரொழிநது மாவொழிநது வனமே மேவி யென்றும, கலையுஙகரியும பரிமாவுந திரியுங கானங கடநதுபோய" என்றும், அநுசந தித்தவாகள வயிறு பிடிககுமபடி, யென்றும் இககால நடையோவென்றிராதே, பத்துத திககுகளிலும புஷபகந தொடககமாகிய தேர்களினமீதேறித திரிவரென நினைத திரு, (மாமவிததி) "துனனுவையிலவுறுததவெமபறமேற பஞசடியாள மனனனி ராமனபின வைதேகி யென்றுனாககும அனனநடை யவணஙகு நடநதனளே" என்று பிராட்டியும திரிவதறகரிய காட்டிலேயென்றுந திரியுமென நினையறக, நானுங்க ளைய ருகே தோததடடி விருககுமாபோலே இருககுமென நினைததிரு[illegible] இககாட்டிலே யுருவததிரிநதுவிடப புகுகிறதென்றிராதே? இதிலிபபோது நிததியஸஞசாரம்பணணப புகுகிறுபபோலே மீணடு புகுநது இபபடைவீட்டிலே நிததியஸஞசாரம பணணப புகுகிறதென்று நினைததுபபோ. ய—ஆக இபபடி போகிறவிடததில அஸவாஸதி யதையை யநுஸநதிததுப பிறகாலித திளையபெருமாளோடேறறி வாாததைசொலலிற் றுக இறே ஆபாததிறரேறறுகிறது, இது (பராகேவதுமஹாபாகஸ ஸௌமிதரிாமித்ர நநதனஃ பூாவஜஸயாநுயாதராாததேத ருமசீரைரலஙகருதஃ) (பாஷபபாயாகுல முகச சோகமவோடுமசகனுவன) என்றும், (குருஷவமாமனுசரம வைதாமயநேஹ விதயதே) என்றும், வியதிரேகததில நிலைமையைபபிடித திலலையாமபடியாயப போரு கைககு முறகோலிநிறகின்ற இளையபெருமாள நிலைககுசசேராது; இது சேருமபோது இஙஙனே பொருளாகவேணடும, (ராமநதசரதமவிததி) (அஹநதாவனமஹாராஜே பிதருதவநரோபலக்ஷணே) என்றுஙகளையரளவில நீா நெகிழநது நிறகின்ற தொன்று ணடு அததைவிடடுப பெருமாளைப பெறறுமெனனு மாகாரததாலே யாகிலும், அவ ரோபாதி இவரு மொருததருணடென்று நினைததிருக்கவேணடும், எனனையும் அவர் கைபிடிததாரெனனு மாகாரததால நெகிழநதிராதே பெருமாள ஸம்பநததததாலே பிரா ட்டியிடததில பிரபததி பணணியிருக்கின்ற மாததிரம அவா குடறறுவககாலே நானு மொருததியுணடென்று நினைததிரு, (வனமநகரமேவாஸது யேநகசசதிராகவஃ) என்று பெருமாளவிரும்பின காட்டையே படைவீடாகநினைதது இவ்வூரைநெகிழநதிருககின்ற தொன்றுணடு, அதைவிட்டு அவா தஙகளையாசொல மாறுமைககாக்க காட்டை விரு மபினுபபோலே தம்பிசொல் மாறுமைககாக இபபடை வீட்டையும விரும்புவா, இத

னையும் அவரோ பாதி உகந்தேசியமென்று நினைத்தபயோ. ௪௧—இப்படி இளைய பெருமாள் திருவுள்ளம் திரவேயாகிலும், ராமவாற்சல்யத்தாலே கலங்கிச்சொல்லுகின்றாளாகையால், முன்பு சொன்னவையும் பொருளாகக் குறையில்லை; அன்றி, நீங்கள் காட்டேறச் சென்றபின்னர், உங்களையன்றி (ராமம) ஒழிந்தவரொன்றுமில்லை; என்னை கண்வருமிறந்து, மகனும் பிரிந்து, பகைமுன் பிழைத்தலரிதாதலால், தந்தை மனை சோர்ந்தவளென்னவுணரும், திருவயோத்தி யுங்களையும் பிரிந்து, உங்களையரும் நெகிழ்ந்த பின், புலவெழுந்த டவியாமெனவு முணர்ந்து, இங்கு நிற்கில இவ்வகையாகத் துன்பமேயன்றி, இன்பமுறுதென்று தோந்து சுகமாக ஸ்ரீராமபிரானுடன் போய்வா. ௪௨—அங்குள்ள குறைகளை நினைத்து நெஞ்சாறப் பட்டிராதே, அவ்வோரிடங்களுக்குத் தக்கபடியே பேணிக்கொண்டு போகப்பார், (கச்சதாதயதாசுகம) நிற்றுமடிதாழுமாறென்று சொல்லுகிறபடியே தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்யப்பார், (கச்ச) அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமையென்று சொல்லுகிறபடி இருந்த விடத்தேயிருந்து கைங்கரியஞ் செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை, பின் சென்றில்லியென்று போப்பெறப் பார், (தாத) பகவான் விஷயத்தில் பத்தித்தலைக்கொண்டவர்களைக் கௌரவஞ்செய்து வார்த்தைசொல்லக் கடவதென்கிற மரியாதையாலே ஐயன்றொன்று சொல்லுகின்றாள், (யதாசுகம்) நன்மைகளும் வந்தது வரக்கண்டு போகப்பார், இவர் ஸுகத்துக்குக் குறைவென்பது (பவாமஸ்துஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸானுஷுரம்ஸ்யதே அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று அசோகத்தியிலே அடிமைசெய்யப் பார்த்து அவருக்கு அது கிடையாதே அம்மிதுனம் அக்கரையும் இக்கரையும் ஆகப்பிரிந்து, ஏகதேச கைங்கரியமாகையிறே, அங்ஙனன்றியிலே, (யதாஸுகம்) ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எவ்வண்ணம் சுகமாகுமோ அவ்வண்ணம் (பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தாமஜ்ஞேந சலக்ஷ்மண த்வயாபுத்ரேணதாமாத்மா நஸம்வருத்த:பிதாமம) என்று அவர் உம்மை யுடையவ ராகையால், யாதொரு வித்ததிலும் நெஞ்சிற குறையற்றிருந் துகக்குமாறு (யதாஸுகம்) (ஐசவாயம் வாபிலோகானுங காமயோந்த்வயி விரா) என்று பெருமாளைப் பிரியாமையிறே உமக்கின்பம், அப்பேரின்பம் வழுவா திருக்குமாறு (யதாஅஸுகம்) சோமபேறி மெய்வருத்தாது கைங்கரியத்தை நழுவவிடாமல் மெய்வாட்டத்திலும் கைங்கரியருசியால் துன்பங்களைப்பொறுக்குமாறு (கச்சதா) காட்டேற வெழுந்தருளும் ஸ்ரீராமபிரானுடன் (அத) இடைவிடாது செல்லுக. (ஸுகம்) நல்ல மனமுடைமையை (யதா) அடவியிலும் திருவயோத்தியிலே போலவே (கச்ச) அடையக்கடவை. அன்றியில், (ராமம்வித்தி தசரதம்வித்தி) ஸ்ரீராமபிரானையும் பார், தசரதனையும் பார், உங்களையன்றிவிட உம் தமையரோ மேலல்லரோ? (மாம்வித்தி ஜனகாத்மஜாம்வித்தி) என்னையும் பார், பிராட்டியையும் பார், என்னைவிடப் பிராட்டியே மேலல்லளோ? (அயோத்தியாம்வித்தி அடவீம்வித்தி) அயோத்தியையும் பார், அடவியையும் பார், இத்திருவயோத்தியைவிட ஸ்ரீராமனெழுந்தருளுந் திருக்கானகமே மேலன்றோ? (அயோத்தியா ஆம்வித்தி) அயோத்தியின் துன்பத்தையுமுணர், (அடவீ ஏம்வித்தி) அடவியின் அழகினையும் உணர், ஸ்ரீராமபிரான் சென்றவிடமே அழகுற்றும், அவர் பிரிந்தவிடமே துன்புற்று மிருக்குமென உணர்ந்து, அவ்வின்பம் குலையாவண்ணமுடன் செல்லுக. ௪௩—என்று சுமித்திரையார் ஸ்ரீராமபிரானிடத்திலுள்ள வாற்சல்யத்தாலும், இளையபெருமாளிடத்திலுள்ள ஹிதபரதையாலும், இவ்வண்ண மிதங்கூறி விடைகொடுத்து வாழ்த்தி யனுப்பினொன்றுணாக.

நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியபின் அயோத்தியிலிருந்தோரும் அவனையே நினைந்து வருந்தியது.

அநந்தரம இவ்வண்ணம சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் தந்தைதாய்களை நோக்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டெழுந்தருளி விடுகையில, அந்தப் புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, அந்தோ! திக்கற்ற நம்மெல்லோருக்கும் யாவனொருவன தஞ்சமாயிருந்தனனோ? அவன இப் பொழுது நம்மை விட்டுவிட்டெங்கே போய்விடுகிறான? அவன தன்னை யொருவர் வன்மையாகச சொல்லினும் அவர்மேல் கோபங்கொள்ளாமலும், ஒருவர் கோபங்கொள்ளத்தக்க செயல்களைச செய்யாமலும், சிறியோர்களைச சமாதானப் படுத்திக்கொண்டு, பிறர் துக்கமுறின் துக்கத்தையும், சுகமுறின் சுகத்தையும் அடைந்தும் இருந்தானே, அவன இப்பொழு தெங்குச செல் கின்றான். அவன் தன்னைப பெற்றெடுத்த கோஸலையார பக்கலிற்போல நம பக்கலிலும் பத்தியுடன பணிவிடை செய்தனனே? அவனிப்போழ தெங் கேகின்றான்: அந்தோ! இந்தப பாவி கைகேயியார் லேவப்பட்டு, மஹாரா ஜர் சொல்கேட்டுக் கடுங்கானகஞ்சேர்ந்து எங்குந்திரிந்து வருந்துவானோ? அந்தோ! மஹாராஜா மிகவும் மதியற்றவர் இலராகில் தருமமுடையவனும், ஸத்தியமுடையவனும் ஆகிய எம்மபி ராமனைக் காட்டேறச செல்லவிடுவரோ? என்றிவ்வண்ணம கன்றினைவிட்டுப பிரிந்த பசுக்களபோல துன்பத்தால் வருந்திக கூவென்று புலம்பியழுது பழித்தனர்கள். முன்னமே புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மஹாராஜா அவர்களி னழுகுரலைக்கேட்டு மிக வருந்தி மருள்கொண்டனர். அப்பொழுது வேதியர்கள் அக்கினிஹோத் திரம் முதலிய வைதிகச சடங்குகளையுஞ் செய்திலர்கள். இல்லறத்தோர்கள் அதிதிகளைப் பூசிப்பதற்காகச சமைத்து மிலர், மற்றுமுள்ள ஜனங்களும், தந்தமக்குரிய செய்கைகள் ஒன்றையுஞ் செய்திலர்; சூரியனும இத்துயரத் தைக் கண்டு, பொறாதான்போல மறைந்தனன. மதயானைகளும் கவளங்களை விட்டு நின்றன, பசுக்களும் கன்றுகளுக்குப பால்கொடாமல் உதைத்தன, நெடுநாள்மலடாயிருந்தவள் நற்புதல்வனைப்பெற்றும்மகிழ்ந்திலள், திரிசங்கு, அங்காரகன், புதன், பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களும், சிலர் சந்திரனு டன் ருஜுகதியாலும், வக்ரகதியாலும் சேர்ந்தும், சிலர் ஏழாமிடத்திலும் மூன்று பத்து நான்கு எட்டு திரிகோணம என்னு மிவ்விடங்களுள ஒன்றி லிருந்து சந்திரனைப்பார்த்தும, உலகத்துக்குத் துன்பத்தை விளைப்பவர்க ளாகிநின்றனர்கள். மற்றுமுள்ள கிரஹதேவர்களும், நக்ஷத்திரங்களும், ஒளி யற்று மலினமாயினர்கள். இக்ஷ்வாகுகுல நக்ஷத்திரங்களாகிய விசாகை களும, வழிதப்பித் தூமகேதுவுடன கூடி ராஜனுக்குத் தீங்கினைத் தோற்று விப்பனவாக ஆகாயத்தில் காணப்பட்டன. மழைமாரியுடன் பெருங்காற்

றெழுந்து பெருங்கடலும் மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்கியதுபோல அத்திருவயோத்தியும் நடுக்கமுற்றது; பத்துத் திசைகளும், இருள் கொண்டனபோலுத் தோற்றமல் மலினமாயின; நவக்கிரஹங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், விளக்கமற்றன, காரணமின்றியே நகரிலுள்ளவர்க ளெல்லோர்க்கும் பெரும்பயமுண்டாயிற்று; ஒருவரும் உணவிலும், உலாவுதலிலும், மனங் கொண்டிலர். யாவரும் நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டு துன்புற்று மஹாராஜனைக் குறித்தே சோகங்கொண்டனர்கள். பரிஜனங்களும், கண்ணுங் கண்ணீருமா யழுது வருந்தி நின்றனர்களே யன்றி, ஒருவரும் மகிழ்ந்திலர்; காற்றும் குளிர்ந்து வீசிலது, சந்திரனும் அழகுற்று நிலாவீயிலன், சூரியனும் முன்போல ஒளிகொண்டு காயந்திலன், தாய்களைப் புதல்வரும் முலையுண்டு மகிழ்வித்திலர். மனைவியர்களைக் கணவர்களும் இன்பந்தந்து கலந்து மகிழ்வித்திலர். உடன்பிறந்தோர்க ளுடன்பிறந்தோர்களையும், தத்தமக்குரியபடி நடந்து மகிழ்வித்திலர்கள். எல்லோரு மெல்லாவற்றையுந் துறந்து, ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து வருந்தினார்கள் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நட்பினர்கள் யாவர் நின்றனர்களோ ? அவர்களெல்லோரும் மோஹங்கொண்டு வருந்தமுற்றுப் படுக்கையைவிட் டெழுந்திலர். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரான் நீங்கி எழுந்தருளிவிடுகையில், அத்திருவயோத்தி புரந்தரன் நீங்கி விடுகையில், பூமி முழுதும் பர்வதங்களுடன் கூடி நடுக்கமுறுவதுபோல யானை, குதிரை, தேர், பதாதிகளுடன் கூடிய பயத்தாலும் சோகத்தாலும் பீடைகொண்டு நடுக்கமுற்றொலித்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சக்ரவர்த்தி திரும்பிக் கோஸலையார் அந்தப்புரஞ் சேர்ந்தது.

அநந்தரம் மஹாராஜர் ஸ்ரீராமபிரான் கட்புலனுக்காவிடினும், அவரொழுந் தருகையிலெழுந்த தூளி எவ்வளவிற் காணப்பட்டதோ அவ்வளவில் கண்கொட்டாமல் பார்க்கையில், மஹாராஜர் இவ்வளவு ஆதரத்தால் பார்க்கின்றமையாலும், மீண்டுவுடன் மிக வருந்துவ ராதலாலும், இன்னும் சில நேரமாயினும் என்னைக்கண்டு மகிழ்வுறக் கடவரென்று என்னைக்கொண்டு பூமியிலெழுந்த தூளி மேன்மேலு மெழுந்ததுபோலும், அப்பொழுது மஹாராஜர் வலப்புஜத்தைச் சார்ந்து, கோஸலையாரும் இடப்புஜத்தைச் சார்ந்து, கைகேயியும் வருகையில், அவர் நீதியையும், தருமத்தையும், விநயத்தையு மறிந்தவ ராதலின், கைகேயியைக் கண்டு வெறுப்புக்கொண்டு

அவளை நோக்கி, அடிபாவி கைகேயி ! கொடியாளே ! நீ என்னங்கங்களைச் சாரற்க; உன்னைக் காண்பதிலும் யான் விருப்புற்றிலேன்; நீ எனக்கு மனைவியுமல்லை; பந்துவுமல்லை; உன்னைச் சார்ந்தவர்கள் யாவருளரோ ? அவர்களும் என்னைச் சார்ந்தவர்களல்லர்; யானும் அவர்களுக்கு உறவினனுமல்லேன்; மிகவும் பொருளையே முதன்மையாகக்கொண்டு தருமங்களைத் துறந்த உன்னை யானும் இப்பொழுதே துறந்து விடுகின்றேன்; முன்பு யான் உன் கையைப் பற்றித் தீவலஞ்செய்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டேனென்பதையும், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் துறந்து விடுகின்றேன்; பரதனும் ராஜ்யங் கிடைத்ததேயென்று மகிழ்ந்து, முன்னோர் முறைமை தவிர்ந்து பெறுவானாகில், அவன் செய்த தருப்பணமும் என்னைச் சேராதொழியக் கடவது. என்றிவ்வண்ணம் இகழ்ந்து தூளியுங் கண்ணுக்குக் காணாமையால், தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு துகள்படிந்து மயல்கொண்டு வருந்தினர். உடனே கௌஸல்யாதேவி மஹாராஜரைக் கைகளாலணைத்தெடுத்து மஹா சோகங்கொண்டு திரும்பினள். சக்கரவர்த்தியும் மனமறிந்து பிரஹ்மஹத்தி செய்தவன்போலவும், எழுந்தெரியுந் தீயில் கைவிட்டவன்போலவும், தன்திருமகன் தவசியாகி வனஞ்சென்றதை நினைந்து மிகவுந் தாபங்கொண்டு அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி நோக்கித் திருக்குமாரனையுன்னி வருந்தி, ராஹுவினால் பீடிக்கப்பட்ட சூரியன்போலக் காந்தியற்றவராகித் திருமகன் நகரங்கடந்து சென்றதைக் கேட்டு, அந்தோ ! என் திருமகனேறிச் செல்லுகின்ற தேர்க் குதிரைகளினடிகள் மாத்திரம் வழியில் காணப்படுகின்றனவே அம்மஹாத்துமா காணப்பட்டிலனே ! என்னருமைத் திருப்புதல்வன் இதுவரையில் இலவம்பஞ்சின் மெத்தையில் மெதுவாகிய தலையணைகளில் சிரத்தை வைத்துக்கொண்டு, சிறந்த தாதியர்களால், விசிறிகளால் வீசப்பட்டுத் துயில்கொண்டு, இனிக் காட்டிலோர் மரத்தடியில் ஒரு சிலையையாயினுங் கட்டையையாயினும், தலைக்கணையாகக்கொண்டே துயில்கொள்வானந்தோ? இதுகாறுங் குளிர்சாந்த மப்பிக்கொண்ட என் மகன் இனிக் காட்டி யானைபோலப் புழுதிபடிந்தன்றோ துயின்றெழுவான். காட்டிலுறையும் மனிதர்கள் என் திருமகனை லோகநாதனாகியும், அநாதன்போலத் திரியக்காண்பார்களே! அந்த ஜாநகியும், மிகவும் செல்வமாய் வளர்ந்து வனமென்பதையு மறியாதவளாதலால், கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து கால் சிவந்து கொடிய மிருகங்களின் தொனியையுங் கேட்டு, மிகப் பயமுற்று வருந்துவளந்தோ ? அடி சண்டாளி கைகேயி ! நான் என்னருமைத் திருமகனைப் பிரிந்தும் பிழையேன்; ஆதலின், நீ கைம்பெண்ணாகி இவ்விராஜ்யத்தை யாண்டு கோரிக்கை யீடேறி மனங்குளிர்ந்து வாழ்க, என்றிவ்வண்ணம் புலம்பியழுது மரித்தவர்க்காகத் தலைமுழுகினவன்போல ஒளியற்ற தன் மனையை நோக்கிச் சென்று, புரமெங்கும், மனைவாயில்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், ஜனங்களின்றி வறியதாயும், கடைகளையுந் தேவாலயங்களையுந் திறவாமல் மூடியும், வாடியும், வலிமை குன்றியும், துன்பத்தால் வருந்தியும், ஒவ்வோரிடங்

களில் ஜனங்களிருக்கவும் கண்டு, ஸ்ரீராமபிரானையே சிந்தித்தவராகிப் புலம்பிக் கதிரவன மேகஜாலத்தைப புகுவதுபோலத் தன் அந்தப்புரம் புகுந்து பயங்கொண்டொளித்த பனனகங்களைக் கருடன் பறறிப பிடித்துப்போன பின்னர், பெரிய மடுக்களிருபபதுபோல ஸ்ரீராமர் ஸீதை லக்ஷ்மணர் இவர்களை இல்லாமையால், வாளாக்கிடக்கு மந்தப்புரத்தைக் கண்ணுற்று மீளவும் புலம்பி யருகிலுள்ளோரை நோக்கி, நீஙகள விரைவாக ஸ்ரீராமபிரானைப் பெறறெடுதத கோஸலையி னந்தபபுரததி லென்னைக்கொண்டு சேர்க்கக் கடவீர்கள். வேறோரிடத்திலும் என் மனத்துக்குத தேறுதல பிறவாதென்று மெதுவாக உரைசெய்தனர். உடனே துவாரபாலாக ளிவரை யழைததுக் கொண்டு வந்து கோஸலையார் திருமாளிகை சேர்த்துச் சென்றனர்கள். பின்பு மஹாராஜர் கோஸலையார் திருவணையில படுக்கினும், மன மின்புறாமல் வருந்தி, அம்மூவர்களு மின்றிச சந்திர னழிந்த ஆகாசம்போன்ற அம்மனையைக்கண்டு கையை மேலெடுததுக்கொண்டு ஐயையோ ராமா! என்னை விட்டு நீ போய் விடுகின்றனையே யென்றும், நீ மீண்டு வருமளவும், பிழைத்திருந் துன்னைககண்டு கட்டியணைத்து மகிழ வெயதுவார்களன்றோ? நலவினை செய்தார்கள என்றும் புலம்பி யழுதனர். அநந்தரம் தமக்குக காளராத்திரிபோன்ற இரவாகி வளருகையில, தசரதமஹாராஜர் அர்த்தராத்திரி வேளையில கோஸலையாரை நோக்கி,—

రామమ్మేనుగతాదృష్టి రద్యాపిననివర్తతే
నత్వాపశ్యామికౌసల్యే సాధుమాంపాణినాస్పృశ

ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி ரதயாபிநநிவாததே
நதவாபசயாமிகௌஸலயே ஸாதுமாபாணிநாஸபருச.

அடி என பிராணநாயகி! என்னுடைய கண்ணுக்கு (ரூபௌதார்ய குணை:பும்ஸாந் த்ருஷ்டிசிததாபஹாரிணம்) என்கிறபடி அபிராமனாகிய ஸ்ரீராமபிரான பின சென்று அஙகே நின்று விட்டது. என்னருமைத் திருமகன கட்புலனகடந்து செலவினும், இப்பொழுதும் மீண்டிலது; ஆதலின அருகிலுள்ள உன்னையும் காண்கிலேன, நீ என்னைக் கரத்தால் நன்கு பறறிக்கொள் என்றனர். இவவண்ணம் ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து வருந்துகின்ற மகாராஜனைக்கண்டு கோஸலைதேவியும் அருகிலுட்கார்ந்து அவரைக் கைகளால் பற்றிக்கொண்டு சோகம் மும்மடங்கு பெருகி நெட்டுயிர்த்து மிகவும் தீனமாகப புலம்பலுற்றனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

(ராமம்மேனுகதாத்ருஷ்டி:) என்பதின் கருததுரை.

சக்கரவர்த்தியினுடைய கரணங்கள் பெருமாள் பக்கலிலே அநன்யார்ஹசேஷமானபடியைச்சொல்லுகிறது (ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி: அத்யாபிநநிவர்த்ததே)

(ஸமுத்ர இவகாம்பீர்யே) (ஸமஸ்தகல்யாண குணம்ருதோததிः) (ஸ்ரீமாநாமக ரோம ஹரன்) என்று பெருமாளைக் கடலாகச் சொல்லுகையால், கடல்கொண்ட வஸ்து மீளப்பெறலாகுமோ ? (ராமம×ஷ்டிः) (ராமோரமயதாமவரः) என்கிறபடி சேதநாசேதன விபாகமறத் துவட்டுகின்ற அவர் மீளுமினுக்கைக் கொடுப்போக்கியதாகுறறமோ? (ராமம்×ஷ்டிः) கண்ருபமுடையதைக் கிரஹிக்கும் ருபமுடையவன் கண்ணைக் கிரஹிப்பதே, (அநுகர்த்தா) ஒருபொருளைக் காண்பதற்குரிய கண், காலின் தொழிலான பின்செல்லுதைப் பற்றுவதே, (ராமம÷ஷ்டிः) பின் செல்வதென்பது ஒருசேதனன் செயலாகி யிருக்க, அசேதனமாகிய கண் செய்வதே, (ராமம÷ஷ்டிः) கண்ணுவானென்றும், மண்ணோ விண்ணோர்கட்கும்என்று சொல்லுகின்ற உலகமனைத்துக்கும் கண்ணாகிய தூன் செல்லுகையில, மற்றுள்ள கண்களும அதன்பின் செல்வது வியப்போ ? (திருஷ்டிः)திருசில பிரேக்ஷணே என்கின்ற வினைப்பொருளின்படியே சாராசார விவேகஞ் செய்ய வல்லமையுள்ள தாதலினன்றோ?அவர் பின் தொடாநதது, (மேத்ருஷ்டிः) அழகியதாக நெடுங்காலம் பழகிய என் கண்ணுகியும, என்னைத் தொடராது ஸ்ரீராமனைத் தொடாநததேன, (மேதருஷ்டிः) இதுதான் சுதந்திரமாணு லிப்படி செய்யலாம் என் கண் கண்டீர, (மே) கைகேயி கண்ணுகி லிப்படி செய்யாதிறே, (மேதருஷ்டிः) சபலனுன என்னுடையது,(மேதருஷ்டிः)என் சம்பந்தமுள்ள கைகேயிபோலக் கருணையறறிராமல, சீதாபிராட்டிபோலப் பின் சென்றதேன,(மேதருஷ்டிः)(சுநதரம்புருஷநதருஷ்டவா பராதரமபிதரமஸூதம) என்கிறபடி என் கண்ணுகியும, என் திருமகன் பின செல்வதே (மேதருஷ்டிः) (கல்லறை தபபினும கண்ணறை தபபாது) (ராஜதருஷ்டி கொடியது) என்கிற பழமொழிகள பொய்யாகுமோ ? சக்கரவாததியாகிய என கண்ணறையே என் திருமகனமீது தாங்கிறறே, ஆதலாலனறே ? இதனைக் கு நோநதது,(தருஷ்டி-மோராமம)எநதப பாவிகண்ணே என திருமகனமீதுதாஙகிறறே, (மேஅதருஷ்டிः) பாவியாகிய என்னுடைய தீவினை ஸ்ரீராமபிரானையும் பின்சென்று வருத்துகின்றதே, (மேஅதருஷ்டிः) என்னுடைய நலவினை ஸ்ரீராமபிரான பின்னே சென்று விட்டது, இனி யான உயயேன, (ராமம கதாதருஷ்டிःமேறு) ஸ்ரீராமபிரான பின்றொடாநத கண் என்னுடையதா?என்னுடையதாகில, ஸ்ரீராமபிரான பின செல்லுமா? (மேதருஷ்டிः ராமஙகதாறு) என கண ராமனபின சென்றதோ?(மேதருஷ்டிः) என் ஞானம ஸ்ரீராமபிரான பின்னே சென்றது, அநநதரம மீளாதோ வெனனில, (அதயாபி நிவாததததே) (அதிகராநதேபிராகவே) என்று அவர் தந்ககளைக் கடந்தெழுந்தருளிய இபபொழுதும மீண்டிலது, (தருஷ்டிரதயாபி நிவாததததே) இங்கேவரின் கைகேயி முகத்தில விழிக்கவேண்டி யிருக்குமே யென்று பயந்து இப்போழுதும மீளுகினறிலது. (மேதருஷ்டிரதயாபி நிவாததததே) ஒருவர்க்கு கொருத்துன்பம நோநதால, அவரைச் சோநதவர் அருகிலவநது உதவித் தேற்றி யுபகாரஞ் செய்யவேண்டு மிறே, நான ஸ்ரீராமபிரான விரஹததா லிப்படி துனபமுற்ற இவ்வளவிலும என கண் மீள வநதெனக் குதவிசெயதிலதே, (மே+நிவாத்ததே) நெடுங்காலம் பணணின வாசனையெல்லாம் விட்டு விட்டு, (நோபஜனமஸ் மரநநிதம் சரீரம்) என்கிறபடி நம்மை நேராக மறநது வாரா தொழிவதே, (தருஷ்டி+ாததததே) என திருமகனை மீட்க மாட்டா தாகிலும், தான மீளததட்டென்ன ? (ராமமேமே+நிவாத்ததே) பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமபிரான பின சென்றமையால், (புநச்சநா வர்த்ததே) என்கிறபடி மீட்சியிலதாயிறறிறே, (அதயா+தே) மீளுங்கால உன துன்பத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்க ஆறறலின்றியோ மீள்கின்றிலது; (அதயாபி+வர்த்ததே) காமுகியாகிக் கட்டழகன் பின்சென்றவளும், மீளுவளோ? (அத்யாபி+தே) திருஷ்டிகழியா ...ரால், ... மீளாதிறே, (அத்ருஷ்டி×நிவர்த்ததே) தீவினை இப்போழ்து

மென்னைக் கொலை செய்யாது மீளாதே, (அத்ருஷ்ட்வா ததேதே) என்னலவினை என் திருமகன் மீண்டானன்றே? அவனுடன் மீள்வது, (த்ருஷ்டி:) கண்ணும், (அத்யா) கண்களை யுணர்விக்கும் ரூஸநமும், (அபி) மற்றுமுள்ள புலன்களும் (ராமமநுகதா நநிவர்த்ததே) இவை யாவும் ஸ்ரீராமபிரான் பின்சென்று மீண்டிலவே, (த்ருஷ்ட்வா நநிவர்த்ததே) என் நினைவு இப்போழ்தும் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு மீண்டிலதே, மீட்சியில்லையாவதென், அது உம்மைவிட்டுப் போயிற்றே மீளுகைக்கென்ன, அது ராமனைப்பின் சென்றதற்குக் குறியென்ன, என்று வினவின. அதற்கு விடையுரைக்கின்றார். (நத்வாபச்யாமி) கட்புலன் கட்புலனாகாமையாலும் அதன் காரியத்தாலதனை யூஹைசெய்யவேண்டுமாதலாலும், அருகிலிருக்கின்ற உன்னைக் காணகிலேனாதலால், என் கட்புலனை ஸ்ரீராமபிரான் பின் சென்றதே, (நத்வா) குனிந்து பார்க்கின்றேனாகிலும், கண் மீண்டு வரக்காணகிலேன், (நத்வாபச்யாமி) நமஸ்காரஞ்செய்து தியானஞ்செய்கின்றேனாகிலும் மீளுகின்றிலது., (நத்வாபச்யாமி) ஒரு பொருளையும் நன்றாகக் காணகிலேனே, (நத்வாபச்யாமி) காணகிலேனாகிலும் கேட்கின்றேன், (வசஸாஜ்ஞாதஸவநேளங்கஃ) என்கிறபடி வார்த்தை சொல்லுகையால், அருகிலிருக்கின்றனை யென்று ஊஹித்தேன், (நத்வாபச்யாமி) அவர் முகத்திலே விழிக்கப் பெறு தொழிந்தாலும், அவரைப் பெற்ற உன் முகத்திலே யாகிலும், விழிக்கலாமென்றிருந்தேன்; அதுவுங் கிடையா தொழிவதே, (நத்வாபச்யாமி) "அண்டாகோ னணியரங்க னென்னமுதனைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னுமாபோலே அவ்விஷயத்திலே ஆழங்கால் பட்டு வேறொன்றைக் காணவைத்தேனென்கிறான், இப்படி சக்ஷுரிந்திரியந் தனக்குதவாமையாலே வாகிந்திரியத்தைக் கொண்டாகிலும் மனந்தேறுவோமென்று அவன் பேரைச் சொல்லி யாறுகின்றான்; (கௌஸல்யே) (கௌஸல்யாலோகபாத்தாரம் ஸுஷுவேயம்மனஸ்வினீ) என்கிறபடியே நீ நாடுவாழ மனோரதங்கொண்டு பிள்ளை பெற்றபடியும், அது நலலாங்கிடக்க, நாடொடு என்னொடு வாசியறக் கெடும்படியாவதே' கௌஸல்யே (இங்கிதஜ்ஞாசகோஸலா:) என்று அவரவர்கள் கருத்தினைக் கோஸல நாட்டார் இங்கிதத்தினாலே யறிகின்றாரக ளல்லரோ? ஆதலின், கோஸலநாட்டாரெல்லோர்க்கு மிறைவன் திருமகளாகிய நீ இங்கித மறிந்தவளென்பதிலையமுள தாகுமோ? ஆதலின், என் மனக் கருத்தறிந்த நீ என்மீது சினமுறாமல் அருள் செய்யக்கடவை. இவ்விப்படி தன் தளர்ச்சி தோற்ற, கௌஸல்யே என்றழைத்தவாறே தியங்கின இவரையும் இழக்கலாகாதே புகுகின்றோம் என்று துணுக்கோடே கிட்டவந்து செய்யவேண்டுவது என்னென்று கேட்க, (ஸாதுமாபாணினாஸ்பருச) அணிமிகு தாமரைக் கையை யந்தோ? அடிச்சியோந் தலைமிசை நீ யணியாயென்று அவ்விஷயத்தில் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை அது கிடையாமையாலே ததீயவிஷயத்திலே சொல்லுகின்றார். என்னுடைய க்லேசமெல்லாந் தொலையும்படி உன்னுடைய குளிர்ந்த திருக்கையாலே தடவி மகிழ்வுறச் செய்யக்கடவை. (ஸ்ப்ருச) அருகிலிருக்கின்ற உன்னைக் காணாமையால், கட்புலன் என் திருமகன் பின் சென்றதென்றறிந்தோம், உன்னுடைய இன்மொழி கேட்கின்றமையால், செவியுளதென்றுணர்ந்தோம், கௌஸல்யே என்று உன்னுடைய திருநாமத்தை யுரைக்கின்றமையால், வாய் வாய்த்ததென்று தேர்ந்தோம், நாற்றமறியாமையால் அவனை உச்சிமோந்த மூக்குப்போய்த்தென்று தெரிந்தோம், ஸ்பருசம் உளதோ வென்பதை அறிவோமென்று விரும்புற்றோம், அஃதறியலாம்படி என்னை அணைத்துக் காணாய், கள்ளர் புகுந்துபோன வகத்திலே கிடந்ததும் கிடவாததும் ஆராய்வாரைப்போலே வந்து போனவர் தாம வஞ்சக் கள்வனிறே, என்னையும் புன்மொழியும் சொல்லுவதே ஒருவன் முற்றுளிப் போன புவிதொன்றுமிறே, (ஸாதுஸ்ப்ருச) இத்தனைபோழுதும் வைகேயியோடே

நாற்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

கோஸலையார் மஹாராஜருடன் தன் குறைகளைச் சொல்லிப் புலம்பியது

அநந்தரம் புத்திரசோகத்தால் மனந்தளர்ந்து மகிழ்வற்றுக் கவலையால் சூழப்பட்டுத் திருப்பள்ளியில் ஒடுங்கிப் படுத்து வருந்துகின்ற மஹாராஜரைக் கண்டு கோஸலையாரும், மிகவும் சோகக்கடலி லழுந்தி, மஹாராஜரை நோக்கிப் பிராணநாதரே! என் சக்களத்தியாகிய கைகேயி! புருஷசிங்கமாகிய என் திருமகனிடத்தில் கபடமென்னும் விஷத்தை விதைத்துத் தோலுரித்த நச்சரவுபோல அச்சமற்றுத் திரிவளே? அன்றியும், என் திருமகனைக் காட்டேறவோட்டி ராஜ்ஜியத்தையும் பெற்றுக் குறையற்று மகிழ்வுற்றுக் கொடிய பன்னகிபோல இம்மனையிலிருந்து அடிக்கடி என்னையு மச்சமுறச் செய்வளே? ஸ்ரீராமன் பிச்சையெடுத் துண்டாயினும், இந்நகரில் வாஸஞ்செய்து, பரதனுக்கு அடிமை செய்யும்படி நீர் வரந் தந்திருப்பீராயினும், அஃதெனக்கு நலமாகும், அங்ஙனமுஞ்செய்யாது கைகேயி மூலமாய் என் திருமகன் கெடுக்கப்பட்டு நிலைபோந்து பர்வகாலத்தில் தேவர்க்குரிய ஹவிர்ப்பாகம்போல ராக்ஷஸர்பா லாக்குவிக்கப்பட்டானந்தோ? இப்பொழுது என் திருமகன் மதகஜம்போல நடந்து முழங்காலளவும் நீண்டிருண்ட திருக்கையில் கோதண்டத்தை யேந்தி, ஸீதாதேவியுடனும், இளையபெருமாளுடனும், வனத்திடைப் புகுவானே, ஐயோ! கைகேயியின் பொருட்டுத் தேவரால் காட்டிலோட்டப்பட்ட அவர்கள் இதுவரையில் துன்பமென்பதை யறியா ராதலின், இப்பொழுது என்பாடுபடுவார்களோ? இன்புறுங்காலத்தில் பொருளிழந்து, இனந்துறந்து, வனமுறைந்து வருந்தி, காய் கனிகளை யுண்டு, எவ்வண்ணம் பிழைப்பார்கள். என் திருமகன்

ஒருமிட்டாய அவனைக் காட்டேறப்போகவிட்டு இப்பொழுதாகநின்று ஆரோதமமடியா நின்றுன என்று நினைத்திராதே, அவிதயாஸபருசத்தாலே இக்கலக்க மிவனுக்கு வந்தேறின் இப்பாவி என் செய்வானென்று நெஞ்சிரக்கத்தோடே தொடவேண்டும், (பாணிஞுஸ்பருச) அன்று அக்கினி ஸாக்ஷிகமாக நன் முகூர்த்தத்தில கௌதுகத்துடன் பிடித்த அக்கையாலே அங்ஙனவுடன் தொடு, (பாணிஞுஸபருச) எல்லா வவஸ்தைகளாலும் என்னை யினைத்து வெள்ளக்கேடாகாமல் தணியும்படி கையொன்றிலேயே தொடு, (ஸாதுமபாணிஞுஸ்பருச) பெருமாளை எடுப்ப தொயபிப்பதாய் அவருடைய அங்கஸ்பருசத்தாலே பரிமளிதமான அக்கையாலே தொடவேண்டும், (மாவபருச) ராமஸ்பருசம் பெறின உஜ்ஜீவித்தும, பெறுமையில முடியும்படியுமிருக்கின்ற என்னை அவரைப்பெற்ற உனனுடைய அக்கையாலே யனை, பெருமாளுடைய திருமேனி ஸம்பந்தம நேராக்க் கிடையா தொழிந்தால அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளின் திருமேனி ஸம்பந்தங்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கக்கடவதாயிறே யிருப்பது (ராமஸ்பருசஸ்வாமயபிஸ்பருச) என்றவர் தாமும் மைதிலியை யிழந்தபோது இப்படி பட்டாரிறே.

ஸீதையுடனும், இளையபெருமாளுடனும் வனவாஸந் தீர்ந்து, மீண்டு தூங்கி யெழுந்தவர்போல இத்திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளக்கண்டு, நான் சோகந்தீர்ந்து மனமகிழ்ந்து, வாழுங்காலமும் நேருங்கொலலோ? இத்திருவயோத்தியானது மனமகிழ்ந்த ஜனங்களுடையதும், நன்குயாத்திக் கட்டப்பட்ட துவஜபடங்களை யுடையதும், நன் கலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகி, திருவரணியத்தினின்றும், மீண்டெழுந்தருளும், என்னரும் புதல்வர்களை எப்பொழுது மகிழ்விக்குங்கொலோ? என் திருமகன் திருத்தேரின்மீது பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பசுவை முன்னிட்டுவரும் காளைபோல இத்திருவயோத்திக்கு என்றுதான் எழுந்தருளுங்கொல்லோ? என் திருமைந்தர்கள் இங்கெழுந்தருளுகையில், அநேகமாயிரம் ஜனங்கள், ராஜமார்க்கங்களில், பூமலர்களையும், பொரிகளையும், எப்பொழுது தூவுங்கொல்லோ? என் புதல்வர்கள் சிறந்த வாள்களைத் திருக்கரத்திலேந்தி, முடியுடைய மகீதரங்களைபோல விளங்கி நின்மலமாகிய குண்டலம் முதலிய திருவணிகளை யணிந்து இத்திருவயோத்தியில் புகுகையில், நானெப்பொழுது கண்குளிரக் காணபேன்கொல்லோ? நல்வேதியர்களும், கன்னியர்களும், நன்மலர்களையும், கனிகளையும் மகிழ்ந்து, உபகாரமாகக் கொடுக்க என்னருஞ்செல்வமைந்தர்கள் அவைகளை யுவகைகொண்டு அங்கீகரித்து ஆனந்தமுற்று, இத்திருவயோத்தியை எக்காலம் வலஞ்செய்வார்கொல்லோ? நல்லறிவு சிறந்தவனும், வயதினாலும், வடிவழகினாலும், தேவகுமாரன் போன்றவனும், தருமமுணர்ந்தவனுமாகிய என் திருமகன் மூன்றுவயதுள்ள குழந்தைபோல என் மனமகிழச் செய்பவனாய், எப்பொழுதிங்கு எழுந்தருளுங்கொல்லோ? முற்பிறப்பில் நான் கொடியளாகிக் கன்றுகள் பசிகொண்டு, தாய் முலையுண்ண முயலுகையில், அவைகளை யுண்ணவிடாமல் தடுத்துப் பிரித்தோட்டினேன் போலும், இவ்விஷயத்தில் சந்தேகமேயில்லை; அன்றேல், சிங்கத்தினால் பசு கன்றைவிட்டுப் பிரிக்கப்படுவதுபோல, நான் என் திருமகனைவிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டு வருத்தப்படுவேனோ? கேளீரோ பிராணநாயகரே! கொடிய இக்கைகேயியினால், இளங்கன்றினைத் தாயைச் சேரவிடா தோட்டுவதுபோல என் திருமகனும் வலுவிலோட்டப்பட்டனனந்தோ? அளவற்ற நற்குணங்களிருந்தும், பற்பல கலை கற்றுணர்ந்தும், யாவர்க்குந் தண்ணளியுடையானுமுள்ள என் திருமகனைநீங்கி, ஒரு கணப்பொழுதாகிலும் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; ஆஜானுபாகுவாகியும், பகைவர் வெல்லவொண்ணாத் தோள்வலி பொருந்தியுமுள்ள என்னருமைத் திருமகனைக் கண்ணாரக் காண்டு உயிர்வாழுந் திறமை எனக்கெங்குளது! எனக்கிந்தத் திருமகன் பிரிவாலுண்டாகிய சோகச் செழுந்தழல், முதுவேனிற் பருவத்தில் கதிரவன் கதிராயிரத்தையும் விரித்து, இப்பார் மடந்தையை எரிப்பதுபோல என்னைப் பற்றி எரிகின்றதந்தோ! என்றிவ்வண்ணம் புலம்பியழுது வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்

நாற்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

ஸுமித்திராதேவி கௌஸல்யாதேவியைத் தேற்றியது.

இவ்வண்ணம் புலம்புகின்ற கௌஸல்யாதேவியை நோக்கி, தருமநிலையுள்ள ஸுமித்திராதேவி தருமநிலை தவறாத இதமுரைத்துத் தேற்றலுற்றனள். மேன்மையாய மகாதேவி! சிறந்த நற்குணங்கள் நிறைந்த மானிடசிங்கமாகிய உன் திருமகன் தருமவழி நோக்கிச் செல்லுகையில், நீயேனிவ்வண்ணம் புலம்பியழுது வருந்துகின்றாய், அம்மா கௌஸலை! உன் திருமகன் தன் தந்தையை மெய்ம்மொழியாளராகக் கருதி, ராஜ்ஜியத்திலும் பற்றற்றுத் துறந்து, காட்டேற வெழுந்தருளி நற்செயலையே செய்தனன். இஃது பற்பல நல்லோர்கள் நடந்து தேய்ந்த நல்வழியே யன்றோ? ஆதலின், ஸ்ரீராமபிரான் பொருட்டு ஒருபொழுதும் வருந்தற்க; அன்றியும், என் திருமகனாகிய லக்ஷ்மணன் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸர்வவித கைங்கரியங்களைச் செய்யத் துணிவுகொண்டு பிழையென்பது நீங்கி, எப்பொழுது முகமகத்துடன் பின்றொடர்ந்து சென்றிருக்கின்றனனன்றோ? எல்லாவுயிர்களிலும் அன்புகூர்ந்த இவன் இவ்வண்ணங் குற்றேவல் செய்யப் புகுந்தது, உன் திருமகனுக்கு நற்பேறன்றோ? இதுவரையில் துன்பமறியாத வைதேகியும், வனவாஸத்தில் மிகத் துயரம் நேருமென்பதையறிந்தும், உன் திருமகனை இன்புறுவிக்குமாறு பின்றொடர்ந்து எழுந்தருளினள். ஆதலின், கீர்த்தியென்னும் பதாகையை மூவுலகிலும் நாட்டிவிளங்கும் உன் திருமகன் எவ்வித நற்பயனை யடைந்திலன்? உன் திருமகனுடைய தூய்மையையும், மகிமையையும், உண்மையாக அறிந்த சூரியனும், உன் திருமகன் திருமேனி வாடாமல் காய்வான், எல்லாக் காலங்களிலும், மிகக் குளிர்மையும், மிக வெப்பமுமின்றி, காட்டிலுண்டாகிய மந்தமாருதமும் உன் திருமகனின்புறுமாறு வீசும், இரவில் பல்லவசயனத்திற் பள்ளித்திருக்கின்ற உன் திருமகனைத் தண்மதி தந்தைபோலக் குளிர்ந்த கரங்களால் தழுவி யணைத்துச் சந்தோஷமுறச் செய்யும்; உன் திருக்குமாரன் திமித்துவஜனென்கின்ற பாணாஸுரனுடைய மகனைப் படைகளுடன் போர்செய்யழித்து மடித்து வெற்றி கொள்ளுகையில், நான்முகத்தேவன் மகிழ்ந்தெழுந்தருளி, உன் திருமகனுக்குக் கௌசிகமஹாமுனிவர் உபதேசஞ் செய்யாதொழிந்த பற்பல திவ்வியாஸ்திரங்களையு முபதேசஞ் செய்தருளி இருக்கின்றனனன்றோ? ஆதலின், உன் திருமகன் தன் தோள்வலியினாலே தானே பாதுகாக்கப் பட்டவனாகி, பயமென்பதின்றி, கானகத்திலும், நகரகத்திற்போலவே மனமகிழ்ந்து வாழ்வான்; எவ்வகைப் பகைஞரும், ராமனுடைய பாணத்துக் கிலக்காகில் வேறு தஞ்சமின்றி, கெட்

டூழிக் திறக்கின்றார்களோ ? அந்த உன் திருமகனுக்கு இப்பாரிலுள்ள யாவர்தாம் ஒப்பட்டு கடவராவர் ? உன் திருமகனை அழிவற்ற திருமேனி பொலிவும், பிறரால் வெல்லுதற்கரிய திறமையும், பிறர் வெல்லவொண்ணாத் தோளாண்மையையு முடையவனாதலால், விரைவில் வனவாஸந் தீர்ந்து, மீண்டிங் கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கொள்வான்; உன் திருமகன் சூரியனுக்குஞ் சூரியனும், அக்கினிக்கும் அக்கினியும், இறைவனுக்குமிறைவனும், இலக்குமிக்கும் இலக்குமியும், கீர்த்திக்குங் கீர்த்தியும், பொறுமைக்கும் பொறுமையும், தெய்வங்களுக்கும் சிறந்த தெய்வமும், பூதங்களுக்கு முள்ளும் புறமும் நிறைந்துள்ள சிறந்தபூதமும் ஆகுகின்றனன்; அவனுக்கு நாடென்றுங் காடென்றும் வாசியுண்டோ ? அவனுக் கெவ்விடத்தில் குணங்களாகாவையாவை ? ஆதலின், சீக்கிரத்திலேதானே ஸ்ரீராமசந்திரன் பார்மடந்தையுடனும், பூமடந்தையாகிய ஸீதையுடனும், ஜெயலக்ஷ்மி யுடனும் திருவபிஷேகஞ் செய்யப்படுவான்; அவனைக்காணாது வருந்துகின்ற இத்திருவயோத்தியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும், சோகநீர்பெருக்கி அழுகின்றமையால, மரவுரியுடுத்து மகிழ்ந் தெழுந் தருளின உன் திருமகனை ஸீதாபிராட்டிபோல இத்திருவயோத்தியின் திருவழகும் பின்றொடர்ந்து சென்றதுபோலும், அன்றியுந் திருக்கரத்தில் சிறந்த வில்லையும், சரத்தையும், வாளையு மேந்தி, லக்ஷ்மணன் தானே முன்னடந்து பாதுகாக்கின்றமையால், உன் திருமகனுக்குப் பெறலரும்பொரு ளிப்புவியில் யாதுளது? ஆதலின், வனவாஸந் தீர்ந்து, மீண்டெழுந்தருளும் உன் திருமகனை நீ கண்குளிரக்கண்டு மகிழுவாய்; இச்சோகத்தையும், மோகத்தையும் விட்டு மகிழுக; இவ்விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை, யான சத்யமாக உரைக்கின்றேன்; பூர்ணசந்திர னுதித்தாற்போல மீண்டிங் கெழுந்தருளி, நிலாவுமுன் திருமகன் உன் திருவடித் தாமரைகளைத் தொழக்கண்டு, சந்தோஷமடைவாய்; உன் திருமகன் மீளவு மிங்கெழுந்தருளி, திருவபிஷேகங்கொண்டு செங்கோல் நடாத்தக்கண்டு, ஆனந்தநீர் பெருகி மகிழுவாய்; ஸ்ரீராமபத்திரனிடத்தில் சோகமாயினுந் துக்கமாயினுந் தீமையாயினு மொருகாலையிலும் சேரா; விரைவிலே ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திரும்பி எழுந்தருளின திருமகனைக் காண்பாய்; இங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரையும், நீ அன்றோ தேறுதியருளவேண்டும்; அங்ஙனமாக, நீரிவ்வண்ணம் மனதில் துயரங்கொண்டு வருந்துவ தென்ன, உமக்கு ஸ்ரீராமனே திருமகனா யவதரித் திருக்கையில், நீயு மிவ்வண்ணஞ் சோகமுறுவது தகுமோ ? இவ்வுலகினில், ஸ்ரீராமனை விட, வேறொருவரும் நல்வழி தவறாது நடப்பவருளரோ ? ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் உன் திருமகன் மீண்டெழுந்தருளி, உன் திருவடியைத் தொழக்கண்டு, மழைக்கால மேகம்போலக் குளிர்ந்த வானந்த நீரைப்பெருக்குவாய்; மெலிவுற்றதையும் பருத்துருண்ட திருக்கரங்களால், ஸ்ரீராமன் [illegible]

பற்பல வாக்கியங்களால, ஸுமித்திராதேவி கோஸலையாரை யுபசாரஞ் செய்து தேற்றி மௌனமடைந்தனள். கௌஸல்யாதேவிக்கு அவ்வாக்கியங் களைக் கேட்டவுடனே, மனத்திலுள்ள சோகமானது சரற்காலத்தில மேகம் போலத் தேய்ந்தழிந்துவிட்டது.

அயோத்தியாகாண்டததில நாற்பதது நான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

*பிராஹ்மணர்கள முதலானோர்கள ஸ்ரீராமபிரான பின்றொடர்ந்து தமஸாநதிதீரஞ் சேர்ந்தது.

இப்பால் சக்கரவர்த்தித்திருமகன் பிராட்டியுடனும், இளையபெருமா ளுடனும், திருத்தேரை யலங்கரித்த தெழுந்தருளுகையில், அந்நாடு நகரத் தவர்களெல்லோரும், ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட்டுப பிரியமனமின்றி, அவருடைய திருமேனியழகிலும், திருககலயாணகுணஙகளிலுமீடுபட்டு, அவரைச் சேர்ந்த சுஹிருத்துக்களும, மகாராஜருங கூட வலுவில் திருப்பப்பட்டுத் திரு வயோத்திக்கு மீண்டுசென்ற காலையிலும, தாங்கள திரும்பாமல், தாமும் ஸ்ரீராமன் திருவரணியத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கு மளவும், அவருடன் வாழந் தினபமடைவோமென்று உறுதிகொண்டு, அத்திருத்தேர் பின் றொடர்ந் தோடினார்கள. அத்திருவயோத்தியிலுள்ள எல்லோர்க்கும சிறந்த நற்குணங்களையுடைய ஸ்ரீராமசந்திரன் பூரணசந்திரன்போல மிகவும பிரிய ராக விருந்தன ரன்றோ? அவ்வண்ணம அனபுகூர்ந்த அம்மஹாஜனங் களால், பலவாறாக வேண்டப்பட்டும், ஸ்ரீராமபத்திரர தம திருத்தந்தையை ஸத்தியவாதியாகச் செய்வதனபொருட்டு வனமே நோக்கி எழுந்தருளினு ரன்றி மீண்டிலர; கௌஸல்யாதேவி குமாரரும, தம்மைத் தொடர்ந்து வரு கின்ற பிரஜைகளைத் தம் பிரஜைகளைப்போல அனபு கூர்ந்து குளிரக் கடா க்ஷித்து அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே! என்மீது உங்களுக்கு எவ்வளவு அன்பும் நன்குமதிப்பு முளவோ? அவ்வளவும் என் பரதன்மீது வைத்து மீண்டு சென்று மகிழ்வீர்களாயின், அஃது எனக்கு மிகவும பிரியமாகும். பரதனும் மிக்வும் நற்குண நற்செய்கை யுடையவனாதலால், உங்களுக்குத் தக்கபடி பிரியங்களையும், இதங்களையுஞ் செய்து, பாதுகாப்பான், ஜ்ஞா னத்தால் முதிர்ந்தவனும், வயதினால் பாலனும், பொறுமை யானும், சிறந்த தோளவலியனும், ராஜநீதி யறிந்தவனுமாகிய அவனே உங்களுக்குத் தக்க ராஜனாகுவான்; அன்றியும், அவனே யுவராஜனாக மஹாராஜரால் நிய

மிக்கப்பட் டிருக்கின்றனன்; மஹாராஜருடைய கட்டளைப்படி நீங்களும் நாங்களும் மற்றெல்லோர்களும் செய்யவேண்டுவதே கடமை யன்றோ? ஆதலின், வனவாஸஞ் சென்ற என்னை நினைத்து மஹாராஜா வருந்தா வண்ணம் நீங்களெல்லீரும் அவரருகிலிருந்து தேற்றி யவரைப் பாதுகாப்பீர்களாகில், அதுவே எனக்கு மிகவும் இதமாகும்; என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தனர். மஹாஜனங்களும் அவ்வருளிச்செயலைக் கேட்டு, ஸ்ரீராமனை நோக்கி, ஸ்ரீராமச்சந்திரரே! மஹாராஜா முதலில் எங்களை யழைப்பித்து, ஸ்ரீராமபிரானுக்கே இளவரசுப்பட்டங் கட்டுகின்றேனென்று அருளிச்செய்தனர். இதுவும் மஹாராஜருடைய கட்டளை யாதலால், இதை நீரும், நாங்களும், மற்றெல்லோரும் செய்யவேண்டு மன்றோ? ஆதலின், தேவரீர் எங்களுக்கு இறையன்றி, மற்றொருவருமாகார்; ஆதலின், உம்மை நாங்கள் விட்டுப் பிரியோமென்று உரைத்து, ஸ்ரீராமசந்திரன் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதி லுறுதிகொண்டாற்போல் இவர்களும் ஸ்ரீராமபிரான் பின்றொடர்ந்து செல்வதிலே யுறுதிகொண்டனர்கள். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமன் இளையபெருமாளுடன் தம்முடைய திவ்வியகல்யாண குணங்களாகிய கயிற்றினால்கட்டுண்டு, கண்களில் சோகநீர்பெருக்கி வாடிவருந்துகின்ற அத்திருவயோத்தியா ஜனங்களெல்லோரையும் பற்றி, இழுத்தருளினார் போலும்; அவர்களுள் ஜ்ஞானத்தினாலும், வயதினாலும், தவத்திறமையினாலும் முதிர்ந்த வேதியர்கள் மூப்பினால் தலைநடுங்க வோடிவந்து, ஸ்ரீராமனுடைய திருத்தேர்க் குதிரைகளை நோக்கிக் கேளீர் நற்குலத்திற்பிறந்து சிறந்த துரங்கங்களே! நீங்கள் மீண்டு திருவயோத்திக்கே வரக்கடவீர்கள். வனம் புகக்கடவீ ரல்லீர், எல்லா வுயிர்களுக்கும் வாயாற்பேசுந் திறமை யில்லையாயினும், செவிப்புலனுள தன்றோ? ஆதலின், எங்களுடைய வேண்டுதலுக் கிரங்கி, உங்களுடைய மஹாராஜருக்கும் இதத்தைச் சிந்தித்து, மிகவுந் தருமசிந்தை யுடையவரும், நிர்மலரும், சூரரும், மஹாதீரருமாகிய உங்களுடைய பர்த்தாவை இங்கே திருப்பி, எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவீ ரல்லது, செல்லக்கடவீரல்லீர்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகச் சோகத்தால் துக்கமுற்றுரைத்துக்கொண்டோடிவந்தனர்கள். அவ்வாறு ஓடிவருகின்ற அவ்வந்தணர்களை ஸ்ரீராமசந்திரர் கடாக்ஷித்து, சீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திருத்தேரினின்றுமிறங்கிக் கிட்டக்கிட்டத் திருவடிசாத்தி நடந்தெழுந்தருளினா ரல்லது, பெரியோர்களாகிய அவ்வேதியர்கள் நடந்தெழுந் தருளுகையில், தாம் திருத்தேர்மிசை எழுந்தருளி விரைவாகச் செல்லத் திருவுளங்கொண்டிலர்; இவ்வண்ணம் நடந்தெழுந்தருளும் நம்பெருமாளைக் கண்டு, சில அந்தணர்கள் மிகவும் சோகமடைந்து, ஸ்ரீராமபத்திரரை நோக்கி ஸ்வாமி செந்தாமரைக்கண்ணா! ஆழிவண்ணா! எம் கண்ணா! மணிவண்ணா! சிறந்த வேதியர்களின் திரளெல்லாம் தேவரைப்பின்றொடர்ந்தே வருகின்றன; கார்ஹபத்தியம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம் என்னும் மூவகையக்கினிகளும், பிராஹ்மணர்களின் தோளின்மீதிலேறித் தேவர்பின் வருகின்றன; கூதிர்ப்பருவத்தி

லுள்ள மேகங்கள்போன்ற வாஜபேய யாகஞ்செய்து பெற்றப்பட்ட எங்களுடைய குடைகளைக் கடாக்ஷித்தருளீர்; முச்சகம் புகழு முழுமதித் தனிக்குடையின்றி, வெயிலிலே வாடி வருந்தி எழுந்தருளும், தேவருக்கு இக்குடைகளை அடியோங்கள் பிடித்துக்கொண்டு வந்து இருதார்த்தர்களாகின்றோம்; ஸர்வகாம ஸமாராததியா, ஸர்வலோக சரண்யா, அடியோங்களுக்கு வேதமோதுவதிலும், மந்திரம் ஜபஞ் செய்வதிலும், தவம் புரிவதிலுமுள்ள மனவுறுதி தேவர் பொருட்டு இப்பொழுது தேவருடன் வனவாஸஞ் செல்வதில் நிலைகொண் டிருக்கின்றது, எங்களுக்குப் பொருளென்பது வேதமே யாதலின், அஃது எங்களுடைய இதயத்தில் தானே நிலைத்திருக்கின்றது, எங்கள் பத்தினிகளும், தங்கள் கற்பினால் காக்கப் பட்டவர்களாகிக் குடில்களிலே தானே சுகமாக வாழ்ந் திருப்பார்கள். தேவருடன் பின் வருவதில், முன்னமே நாங்கள் நிச்சயங்கொண் டிருக்கின்றமையால், இப்பொழுது தேவர் மீட்கின்றீர் மீளோம், தேவரைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டுமென்று யாங்கள் நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்றமையால், தேவர் மீளின், அடியோங்களும் மீள்வோம், தேவர் தருமத்தைப் பாதுகாக்க வென மெழுந்தருளி விடின், அடியோங்களுக்குத் தேவரோ தருமமாதலின், வேறு தருமங்கள் விட்டுவிடக் கடவன வல்லது, செய்யக்கடவனவல்ல, மூப்பினால் நரைத்த சிரங்களால் தரையில் வீழ்ந்து வேண்டுகின்ற அடியோங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி, மீண்டெழுந்தருளக்கடவீர் மிக விரிவுள்ள எங்களுடைய யஜ்ஞங்களெல்லாம் தேவரைத் திருப்பும்பொருட்டே நிறுத்தப்பட்டன. தேவர் திரும்பி எழுந்தருளாவிடின், அந்த யாகங்கள் தேவராலே தானே கெடுக்கப்பட்டனவாகும், ஜங்கமா ஜங்கமங்களாயுள்ள உயிர்களெல்லாம், தேவரிடத்தில் பத்திதலைக்கொண்டு வருந்துகின்றன, ஆதலின், வேண்டுகின்ற அடியேங்களுடைய பத்திக்கிரங்கித் திரும்பி எழுந்தருளக் கடவீர் காலின்மையால், தேவரைத் தொடர்ந்துவரத் திறமையற்ற பாதபங்களும், வாயு வேகத்தால் நிமிர்ந்து, தேவரைக் கண்டு, கூவி யழுகின்றன போலத் தோன்றுகின்றன, பறவைகளும், உணவுநீங்கி, மரத்தின்மீது அசைவற்று உட்கார்ந்து சோகங்கொண்டு, தேவரை மீளும்படி யாசனை செய்கின்றன போலக்காண்கின்றன, இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரனை வேண்டிக்கொண்டே வருகையில், நின்மலமாகிய தமஸையென்னும் மஹாநதி, ஸ்ரீராமபத்திரனை வனவாஸ மெழுந்தருள வேண்டாவென்று தடுப்பதுபோலக் குறுக்காகித் தோற்றிற்று; ஸுமந்திரரும் உடனே நெடுந்தூரம் நடந்து வாடிய திருத்தேர்க் குதிரைகளை யவிழ்த்துப் புரண்டெழச் செய்து, நீர் குடிப்பித்துக் குளிப்பாட்டித் தேய்த்து இளைப்பாற்றித் தமஸையினருகில் மேய்த்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரன் நடுராத்திரியில யாவரையும் தமஸாதீரத்திலவிட்டுவிட்டு ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திருத்தேரின்மீதேறிக்கொண்டு காடுபாயந் தெழுந்தருளி விட்டது.

அநந்தரம மிகவும அழகிய தமஸாநதியின் கரையை யடைந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகன, பிராட்டியாரைக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு, இளைய பெருமாளை நோக்கித தமபி! இனறிரவும நாம வனவாஸம புறப்பட்டபின முதலில இனியதாக நேர்நதது, ஆதலின, உனக்கு மங்கல முண்டாகக் கடவது படைவீடு விட்டு வநது விட்டோமே யெனறு நீ வருந்தற்க; இப்பொழுது மிருகபக்ஷிகள தததமுறைவிடம சேர்ந்து உறங்குகினறன; இவவரணிய மெங்கும செயலற்றிருப்பதாலும, இங்குற்ற பறவை முதலிய வற்றின தொனியாலும, நம துனபத்தைக் கண்டு இதுவும கூவியழுது வருந்துகினறது போலும; இப்பொழுது திருவயோததியில, ஆணபெண் ணடங்கலும பிரிந்துவநத நம்மை நினைநது வருநதி யழும, இவ்விஷயத்தில ஐயமிலது; அந்நகரியிலுள்ள யாவரும் மஹாராஜரிடத்திலும, உனனிடத்திலும, எனனிடத்திலும, பரதசத்துருக்நர்களிடத்திலும,மிகஅனபுகூர்ந் தவர்க ளல்லரோ? மஹாராஜரும, என மாதாவும, அடிக்கடி எனனை நினைந்தழுது மதிமயங்கி, அந்தகராகிச சோகக்கடலில மூழ்கிக கிடப்பர் களோ யென்றெண்ணி யான மிகவும சோகிக்கினறேன; துனபமுறும தாய தந்தையர்களைப பறபல நலவாக்கியங்களால தேற்றிச் சோகத்தை யாற்றும பரதனலலனோ நலவினையினன, பரதனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளை யடிக்கடி யாலோசித்துத தாய தந்தையர்களைக் குறித்து யான துனபுறறிலேன, நீ எனனுடன வநதது நற்செயலாயிற்று இவ்வரண்ணியத்தில ஜானகியைப பாதுகாக்கும விஷயத்தில நீ யுதவி செய்ய வேண்டு மனறோ? இவவிடத்தில் பறபல கனி காய கிழங்கு முதலிய நலலுணவுகள உள்ளனவாயினும, நீரையுண்டே இன்றிரவைச் சுகமாகப போக்குவோம, இஃது புண்ணியக்ஷேத்திர மாகையால, இவ் வண்ணம க்ஷேத்திரோபவாசஞ் செயவதே நலமெனத் தோற்றுகின்றது என்றருளிச்செய்து, ஸுமந்திரரையும நோக்கி, ஸாரதி! நீரிவ் வசுவங்களைப் புறப்பாடினறி, ஊக்கத்துடன பாதுகாத்த தளிக்கக்கடவீர் என்று கட்டளையிடுதலும, ஸுமந்திரரும் சூரியாஸ்தமயமான பின்னர், துரகங்களை ஓரிடத்திற்கட்டி, மிகுதியும் புற்குவை கொணர்ந் திட்டு, மாலைப் பொழுதில செய்யத்தக்க நீர்க்கடன்களை முடித்து, இளையபெருமாளுடன் கூடித் தளிர்களினால ஸ்ரீராமபத்திரனுக்குத் திருப்பள்ளி யியற்றினர்

சக்கரவாத்தித திருமகனூர் செயகடனகளைச செய்தருளிப் பிராட்டியா ருடன் அத்திருத்தளிரபபடுக்கையில, இனிதுபடுத்துத் துயினறருளினர். இளையபெருமாள ஹமஸதூளிகாமஞசததில யோகநித்திரை செய்யத் தகக, தம்மைய னிப பல்லவ சயனத்தில, பிராடடியாருடன துயுலுவதைக் கண்டு மிகச சோகங்கொணடு, ஸுமந்திரருடன தமமையனுடைய பறபல திருக்கலயாண குணஙகளை எடுத்துரைத்துப் புகழநது மகிழநது, துயி லாது விழித்திருக்கையில, இரவுகழிநது பொழுது விடிநது, ஆதித்தனு முதித்தனன். பசுககூட்டஙகள நிறைந்த அததமஸாதீரததில, அமமஹா ஜனங்களுடன, கூடி யோகநித்திரை செயது, ஸ்ரீராமன நடுபபொழுதி லெழுந்து, ஜனஙகள துயிலுவதைதக கடாக்ஷித்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, ஸுமித்திராநந்தன ! இமமஹாஜனஙகள், மணணாசை பெண ணாசை பொருளாசைகளையுந துறநது, நமமிடததில பேரனபுகொணடு, மெயவாட நடந்து வருநதி, இமமரததடிகளில படுதது மெயமமறநது துயிலுகினறார்கள பாாததாயோ ? இவாகள நமமைத் திருபபுவதில உறுதிகொணடு பினறொடாநதாாகள உயிரைவிடினு மிவவுறுதியை விடார்கள ஆதலின, இவாகளெழுமுனனமே நாம தேரேறி வழி பற்றி விரைநது செலவோம, நமமெணணததைை யாராயினு மறிநதால, மீளவு மிவா தூஙகாமல காததிருபபாாகள. இவாகளை நாமுடனகொணடு போய இவவணணம வருததுவது திருததமனறு, நாடடாரைக காடடா ராககி வாடடாா வேநதாகள எனறருளிச் செயயககேடடு, இளையபெரு மாளும, இஃதொககுமென வடியேனுககு முகபபாருமெனறு விணணப பஞ்செயதனா. உடனே ஸ்ரீராமபததிரன தோபபாகரையழைதது, ஸுமந் திரரே ! நாமிபபொழுதே காடுநோககிச செலலககடவோம, நீா விரைவாக ரதத்தைதக கட்டி ஸித்தஞ்செயயுமெனறு கடடளையிட, ஸூதரும் விரை வாகத திருததேரிற குதிரைகளைக கட்டி, ஸ்ரீராமரிடம வநது கைகூபபித் தணடம் ஸமாபபிதது, ஸ்வாமி மகாரதிகரே ! திருததோ ஸித்தஞ் செய யப்படடு நிறகினறது; தேவருககுச சுபமுணடாககடவது, பிராட்டி யுட னும், இளையபெருமாளுடனு மிதனமிசையேறி யலஙகரித தருளககடவீர். எனறு விணணபபஞ்செய்ய, சககரவாததித திருககுமாரரு மதிலெழுந் தருளி விரைந்து சுழித்ததலைததுப பெருகும, அததமஸா நதியைத் தாண்டி அககரையிலிறஙகி, அசசமுறுவோா ரஞசத்தகக நலலதோர் பெருவழியைபபறறி யெழுந்தருளி, அநநாடடாரை மோஹிபபதன் பொருட்டு, ஸுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி ! நீரித திருத்தேரை வடககு முகமாகக கொஞசந்தூரஞ் செலலவிடடு, மீளவுந திருப்பி விரைவாகத் தென்முகஞ் செலுததி, நகரததோா நமமைககணடு பிடியாவணணஞ் செய்யககடவீ ரெனறு கடடளையிட்டருளினர். ஸுமந்திரரும அவ்வரு ளிச செயலைககேட்டு, அவ்வண்ணமே திருத்தேரை வடககே கொண்டு போய், பிறரறியாவண்ணந் தெறகே திருபபிவந் தோரிடத்தில நிறுத்தி,

ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்பிராட்டியாருடன் அத்திருத்தேரை யலங்கரித்தருளினார்கள். உடனே ஸுமந்திரர் தேசாந்தரஞ் செல்வோர் முதலில, எந்திசைநோக்கிச் செல்லலாகாதென்று, திருத்தேரை வடக்குமுகமாகச் செல்லவிட்டு, மறுபடியுந் தெற்கே திருப்பிக் குதிரைகளைத் தூண்டி யோட்டினார். ஸ்ரீராமன் இவ்வாறு விரைவாக நெடுந்தூர மெழுந்தருளித் தபோவனத்திடை சேர்ந்து திகழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமன் பின் சென்ற மஹாஜனங்கள் தூங்கியெழுந்து ஸ்ரீராமனைத் தேடிக் காணமல் திருவயோத்தி திக்குத்திரும்பியது

இங்கு தமஸாதீரத்தில் துயில்கொண்ட மஹாஜனங்களும், பொழுது விடிந்தெழுந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனைக்காணமல், மிகவுஞ் சோகித்துச் செயலற்று, மனம் சோர்ந்து கண்ணீர்பெருக்கி, அங்குமிங்கு மோடித் தேடித் தேரையாயினுந் தோமுனையையாயினுந் தேரிலெழுந்துகளையாயினுங் காணமல்; அவர் சென்ற திக்குமுணராமல், முகமவாடி ஒளியிழந்து மனம் நைந்து, அந்தோ! இப்பாழுந் துயிலன்றோ? நம்மைக் கெடுத்தது, கவாடம்போலகன்ற திருமார்பையும், முழங்கால்வு நீண்ட திருத்தோள்களையும, செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுமுடைய நீருண்டிருண்ட கொண்டல்வண்ணனை இப்பொழுது காணப்பெறறிலோமே? தந்தை தன் மக்களைப்போல இதுகாறு மெம்மைப் பாதுகாத்தளித்தருள்செய்த எம்பெருமானும், பக்திகொண்டு தஞ்சமென்று வந்தடைந்த எம்மை விட்டகன்று நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விட்டனரோ, ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரிந்தபின் யாமுயிர்வாழ்வது என்னத்துக்கு? ஆகையின், இவ்விடத்தில் பிராயோபவேசஞ்செய்திறப்போம் அன்றி, மகாபிரஸ்தானஞ்செய்திறப்போம்; அன்றி, இவ்விடத்தில் மிகுதியாயுள்ள உலர்ந்த கட்டைகளை யீட்டிச் சிதையடுக்கிச் செழுந்தழல் வளர்த்தி, அதில் வீழ்ந் திறப்போம்; யாமிங்கிருந்து திரும்பிப்போய் நம்மைக்கண்டு, ஸ்ரீராமனெங்கேயென்று கேட்போர்களுக்கு என்ன பதிலுரைப்போம்; பொறுமையினறி, இனியமொழி கூறும் ஸ்ரீராமனைக் காடுசெல்ல விட்டு

வந்தோமென்று, எவ்வண்ணம் விடுத்துப் பிறப்பது, ஸ்ரீராமபிரானின்றித் தனியே உறங்கிவரும் நம்மைக்கண்டே அத்திருவயோத்தி ஆண்பெண்ணவிளைஞர் மூத்தோர் ரடங்கலும் மகிழ்வற்று வருந்துமென்பதி லையமில்லை, நாமும் மஹாவீரருடன் புறப்பட்டு நடுவழியிலவனை யிழந்து, பாழடைந்த வநநகரி லெவ்வண்ணம் புகுவோமென்றிவ்வண்ணங் கைகளை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு பிரிந்த தேநுவைப்போல ஓவென்று புலம்பி யழுதுந்தோர் சென்றவழி பற்றிச் சிலதூரஞ்சென்று மேலே வழிகாணாமையால், மிகவும் வருந்தித் திரும்பி வந்து, அந்தோ! இதென்ன யாது செய்வோம்? தெய்வமெம்மையப் பீகைத்துக் கெடுத்ததே யென்று பலவாறுகப் புலம்பி வேறுவகை யில்லாமையால், சென்றவாறே திரும்பிவந்து மிக வருந்தும் ஸஜ்ஜனாகளையுடைய அத்திருவயோத்தியை யடைந்து, எங்குமுறங்கியிருப்பதைக் கண்டு, கருடனால் கெடுக்கப்பட்ட பன்னகங்களையுடைய பெருமடுப்போல ஸ்ரீராமசந்திரனின்றிவருந்து மிநநகரி மிகத் திகழ்ந்திலதே? சந்திரனற்ற வாகாசமபோலவும், நீரற்ற கடலபோலவு மாயிற்றே என்றுசோகங்கொண்டுமோஹித்து மகிழ்வற்றமையால, மிகப் பெருளுள்ள தத்தந்தம மனைகளை யடைந்தும், இஃது நமதெனவும், இவரினததாரெனவும், இவர் சுற்றத்தாரெனவும், இவர் பிறரெனவுந் தோந்துணரு மறிவற்று, அல்லும் பகலுந் தகேசிந்தரா யிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று

நாற்பத்தெட்டாவதுசருக்கம்.

திருவயோத்தியிலுள்ளோர் ஸ்ரீராமனை நினைந்தே வருந்தியது

இவ்வண்ணஞ் சோகத்தால மிகவும் வருந்தி கண்களில சோகநீர் ததும்பி, இறப்பதிலு முறுதி கொண்டு, ஸ்ரீராமன பின சென்று திரும்பி நகரஞ் சேர்ந்தவாகளது உயிர்கள மேலெழுந்தனபோல மூர்ச்சையடைந்தனர்; அவாகள் தத்தமமனை சேர்ந்து, புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் கூடி, இஷ்டபந்துவை யிழந்து வந்தவாகளபோலக் கண்ணீர்விட்டழுதனாகள். வாத்தகாகளும மகிழ்வற்று, உவகை குன்றி, கடைகளைப் பரப்பியிலாகள், இல்லறத்தோரு மதிதிபூஜையின பொருட்டுத் தளிகை செய்திலர், ஒருவருங் கெட்டுப்போன பொருளைப் பெற்றும், மிகுந்த லாபமடைந்துஞ் சந்தோஷப் பட்டிலர், மலடியும நன்மகனைப் பெற்றெடுத்தும் மகிழ்ந்திலள்; மனைகள்தோறு முள்ள வனிதையர்களும,

ஸ்ரீராமனை விட்டுத் திரும்பி வந்த பர்த்தா முதலானோரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமபத்திரனைக் கண்டு களிக்காமல், ஏன மீண்டீர்கள்; உங்களுக்கு இம்மனைகளினாலாயினும், இம மனைவியர்களினாலாயினும, இம்மக்களினாலாயினும், இசசொற்றின்பங்களினாலாயினு மென்ன பயன்? இவ்வுலகினில் இளையபெருமாள் ஒருவரோ யனறோ? ஸதபுருஷர்; அவர் ஸீதையுடன் கூடிய ஸ்ரீராமசந்திரருககு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸாவவித கைஙகரியஙகளையுஞ செயயத்துணிந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனுடன் மீளா தெழுந்தருளினரனறோ? காட்டிலுள்ள நதிகளும, தாமரைத் தடாகங்களும், ஆம்பலோடைகளும நல்வினைசெய்தன; அவைகளில், ஸ்ரீராமனிறஙகி நீராடியருளுவரனறோ? மரங்கள் தழைத்த தழகாகிய காடுகளும், புளினமுடைய நதிகளும, தாழவரையுளள மலைகளும், ஸ்ரீராமபத்திரனை விளஙகசசெய்துமகிழவிக்குமே; காடாயினும, மலையாயினும், மற்றுமுளள எவ்வஸதுவாயினும, பிரியமுளள அதிதியாகி வரும ஸ்ரீராமபத்திரனைப் பூஜைசெயயா திருககுமோ? விசித்திரஙகளாகிய மலர்களெனனும சிரோபூஷணஙகளையும, பலவகைப் பூங்கொததுக்களையும், வெறிகொள் வண்டு பண்களபாடும் பாதபஙகளும, ஸ்ரீராமசநதிரனைககணடு மகிழவிக்கும; ஸ்ரீராமனைக்கண்டு அனபினால மஹீதரங்கள அகாலததிலும, பூ கனி காய கிழங்கு முதலிய வறறை யுண்டாக்கியும, அமிழ்தம்போனற நறசுனை நீரைப்பெருக்கியும, ஸ்ரீராமனுககுப பூஜைசெயயும ; மலைமிசையிலுள்ள பாதவஙகளும், ஸ்ரீராமபததிரனை இனபுறசசெயயும் ,—

యత్రరామోభయన్నాత్ర నాస్తితత్రపరాభవః
సహిశూరోమహాబాహుః పుత్రోదశరథస్యచ.

யதரராமோபயநநாத்ர நாஸதிததரபராபவஃ
ஸஹிசூரோமஹாபாஹுஃ புதரோதசரதஸயச.

இவ்வண்ணம அசேதனஙகளும, ஸ்ரீராமசந்திரருடைய திருக்கலயாண குணங்களுக ஈடுபடடு, ஸ்ரீராமபததிரனுக்கு உபசாரம் செயயுமாதலின, ஸ்ரீராமபததிரர் எழுந்தருளியிருக்கு மிடததில், பயமாகிலும, அவமதிப்பாகிலும் உண்டோ? ஒருகாலும உண்டாகா? அவர் ஒப்பாருமிக்காரு மற்ற மஹாவீரரும், மிகவும சூரராகிய தசரதமஹாராஜர் மூத்த திருககுமாரருமாகி, நமககும் மூவுலகினுக்கும், மும்மூர்த்திகளுக்கும், முக்குணங்களுககும், மூலமாகினறனரன்றோ? நாம் தாமஸஞ் செய்தால நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விடுவாராதலின், நாமெல்லோரும் விரைவாகப் பின் செல்வோம்; அத்தனமையராகிய மஹாபுருஷருடைய திருவடி நிழலே நமக்குச் சுகந்தருவ தன்றோ? அவரோ நம்மெல்லோர்க்கும் இறைவர்; அவரோ தஞ்சம், அவரோ அடைக்கலம்; நாம் ஸீதாபிராட்

டியார்க்குப் பணிவிடை செய்வோம்; நீங்கள் பெருமாளுக்குக் குற்றேவல் செய்யுங்கடவீர்கள். இங்கேன் வந்தீர்கள்? என்று கஜங்களை யங்குசத்தால் இடித்தது நல்லறிவு மூட்டுவதுபோல, இவ்வண்ணமாகிய வாக்கியங்களால் இடித்திகழ்ந்து, மேலும் அவர்களைநோக்கி, நாகரகளே! உங்களுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரரும், எங்களுக்குப் பிராட்டியாரும், யோகக்ஷேமங்களைச் செய்தருள்வர்கள் ஒளியற்றுப் பாழடைந்து சோகங்கொண்ட ஜனங்களுடைய இவ்வீட்டில் வாழ யாவனாயினும் இச்சைகொண்டு மகிழ்வனோ? இவ்விராஜ்ஜியம் நாதனற்றதுபோல் நீதிதப்பிக் கைகேயியாலாகிய பெண்ணரசாகுமாயின், நாங்களுயிர்விட்டிழப்போமல்லது, உய்யோம்; அப்பொழுது இவ்வுயிர்களினாலும், வீட்டினாலும், பொருளினாலும், மக்களாலும், பயனியாதுளது, அவள் பொருளையே பெரிதாக எண்ணிப் பர்த்தாவையும், ஸ்ரீராமபத்திரனையுமிழந்தனளன்றோ? குலங்கெடுக்குமபாவியாகிய அக்கைகேயி! மற்றெவரைவிடத் துணிவுகொள்ளாள்; அவளுடைய ராஜ்ஜியத்தில் அடிமைப்பட்டு கூலிக்காரராகிப் பிழைத்திரோம்; அவள் பிழைத்திருக்குமளவும், நாங்கள் இவ்விராஜ்ஜியத்தில் பிழைத்திரோம்; எங்கள் பிள்ளைகள்மேலாணையிட்டுச் சொல்வோம், யாவனொருத்தி அந்தன்மையனாகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக் காட்டுக்கோட்டினளோ? அப்படிப்பட்ட கொடிய பாவியாகிய அவளை யடுத்து யார் பிழைத்திருப்பார்கள் கைகேயியின்பொருட்டே இவ்விராஜ்ஜியமெல்லாம் பீடைசெய்யப்பட்டும், ஆதாரமற்றும், நாதனின்றியும், நாசமடையப்போகின்றது; ஸ்ரீராமபத்திரர் வனவாஸமெழுந்தருளிய பின், மஹாராஜா பிழைக்கப் போகின்றதில்லை, மகாராஜரிறந்தபின், யாவரும் புலம்புவாரகளென்பதிலுண்மையில்லை, ஆதலின், நாயகர்களே! இங்கிருந்து இவ்வண்ணம் நல்வினையற்றவர்களாகுவதைவிட, விஷத்தையுண்டாயினும் இறக்க; ஸ்ரீராமசந்திரனையாயினுந் தேடிப் பின்றொடர்க, ஸமாசாரமும் எட்டாத தூரதேசத்திற் காயினும் ஓடிவிடுக; வஞ்சனை செய்து, ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் ஸ்ரீராமனைக் காட்டிலோட்டப்பட்டு, ஊன் விற்போனிடத்தில் பசுவை விட்டுவிட்டாற்போல நாங்கள் பரதனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டோமோ? பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகமண்டலமும், நீர்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியும், எலும்புமறைந்து பருத்ததோள்களின் ஸந்தியும், பகைகளைக் கொல்லுந் திறமையும், நீண்ட திருக்கைகளும், செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களும், செருக்கின்றி முன்னமே பேசுவிக்கும் நற்குணமும், அணிகளினறித் திகழுங் கட்டழகும், ஸத்தியமும், சிறந்த தோள்வலியும், யாவர்க்குமினிமையும், சந்திரன்போன்ற குளிர்ந்த காந்தியும், மதயானைபோன்ற நடையும் பொருந்திய ஸ்ரீராமசந்திரன் இளைய பெருமாளுடனும், ஸீதாபிராட்டியாருடனுங் கூடி, ஸஞ்சரிப்பவராகித் திருவாரணியங்களை விளங்கச்செய்வாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; நாமிங்கேன் வாடி வருந்துகின்றோமென் றிவ்வண்ணம் புலம்பி மரணமடையுங்

காலையிற்போல மிகத் துன்புறுக கூவி யழுதனர்கள் இவ்வண்ணம் இவர்கள ஸ்ரீராமசந்திரனையே நினைந்தழுகையில, கதிரவனு மித்துன்பத்தைக் கணணுறப பொறாதவனபோல அத்தமயகிரியையடைய இரவுந் தோன்றிறறு; அபபொழுது அத்திருவயோததியும் ஒருவரும் அக்கினிஹோத்திரஞ செயயாமலும், பாகஞசெயயாமலும், தீபமேறறாமலு மிருநதமையால விளககமறறும, வேதகோஷமும, புராணகதைகளு மினறியும், இருளமூணடு மருளகொணடதுபோலாகிக கடைததெருககள் மூடபபடடும, ஜனஙகளின ஸஞசாரமறறும், விண்மீனகளின ஒளியற்று, மேகஙகளா லிருளகொணட ஆகாயம்போலத தோறறியது; அவ்வயோததியாகஞம தமபிளளை யுடனபிறந்தார்களை யோடடிவுறறபோல மிகவருநதி மதிமயஙகிக கோவெனறு கேவியழுதனாகள ஸ்ரீராமசந்திரர் அவாகளுக்குப பிளளையைவிடப பிரியமுளளவராக இருநதன ரலலரோ? அபபொழுது அயோததியும், ஆடடமபாடட மினறியும், வேதாதிகோஷ மினறியும்,தொனியற்று ஊழிகாலததில பிரளயகாலாக்கினியால சோஷிபபிககபபடட நீரையுடைய மஹாாணவம்போலாயிறறு.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

நாற்பததொன்பதாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமன பலநதிகளைககடந்து எழுந்தருளியது.

இப்பால சககரவாத்தித திருமகனும், அனறிரவில பொழுது விடிவதன முனனமே, தந்தையின வாககியத்தைத தலைககடடுவதில உறுதிகொண்டு, பினறொடாநது வநதவர்களைத தமஸாநதியின கரையில விடடுவிடடு, அவரறியாவணணம் நெடுந்தூர மெழுந்தருளி, உதயமான பினபு ஒருநதியில நீராடி, நிததியகருமஙகளை முடித்துககொண்டு, உத்தரகோஸலதேசததின தெனபுறத தெலலை சோந்து, புறபல ஊர்களையும், விதை விதைபபதனபொருட டுழுபபடட நிலஙகளையும், தளிாதது மலர்ந்த வனஙகளையும், விரைந்தெழுந்தருளியு மவ்வவ்விஷயங்களின அழகினில ஆழ்கிய மனமுடையவ ராதலின், மெலலெனச சென்றோமென றுணருமாறு கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, அவ்வவ்வூர்களிலுள்ள ஜனஙகள் தசரதமஹாராஜர் மிகவும் காமவிடாயகொண்டு மதிமயக்கமுள்ளவராயினா. அந்தோ ! பாவி கைகேயியும் கொடும்பாவஞ் செய்யத் துணிந்து, மரியாதை தப்பிக கெட்டவாாயினள். இல்லையாயின, மிகவும்

நல்லறிவினனும், தயாளுவும், புலன்களி னடக்க முடையவனும், தரும சிந்தை யுடையவனுமாகிய இத்திருமகனைக் காட்டேற செல்லவிடுவார்களோ? ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய ஸீதாதேவியும் இதுவரையி லொரு துன்பமு மறியாதவ ளாதலின், இப்பொழுது இக்கானகத்தின் கொடுந்துயரங்களை எவவண்ண மனுபவித்து வாழவுறுவள்? அந்தோ! மஹாராஜரும் மிகக் கருணையற்றவர், யாவர்க்கு மினிய இத்திருமகனைத் துரத்தி விடவுந் துணிந்தன ரன்றோ? எனறிவவண்ணம் புலம்பிக் கூறுகின்ற வாக்கியங்களைத் திருச்செவி சார்த்திக்கொண்டும், அக்கோஸல நாட்டைக் கடந்தெழுந்தருளி, வேதச்ருதியென்னும் புண்ணிய நதியையுந் தாண்டித் தென்றிசை நோக்கி, நெடுங்கால் மெழுந்தருளிப் பற்பல பசுக்கூட்டங்களை கூடிய கரையுடைய கோமதீநதியையும், மயூரஹம்ஸஸாரஸாதிகளினொலி லிக்கப்பட்ட ஸ்யந்திகா நதியையுந் தாண்டி, முன்பு மனுமஹாராஜனால் இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனபொருட் டளிக்கப்பட்டுப் பற்பல நாடுகளுடன் கூடி, நீர்வள நிலவளங்களை பொருந்திய பொருளா மிகுந்த தேசத்தைக் கண்டு, ஸீதாதேவிக்குக் காண்பித்து, ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரனே! யான் வனவாஸந் தீர்ந்து, மீள வந்து, தாய் தந்தையர்களுடன் கலந்து மகிழ்ந்து, ஸரயூநதியின் தீரத்திலுள்ள மலர்ந்து மணங்கமழ்கின்ற மஹா வனத்தில் வேட்டையாடுங் காலமும், எப்பொழுது நேருங்கொலோ? இவ் வுலகத்தில் காட்டில் வேட்டை யென்பது மனமகிழ்வின் பொருட்டும், கொடிய மிருகங்களின் பீடையைப் போக்குவதின் பொருட்டும், கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்ற தன்றோ? அஃது ராஜ்ஜிய காரியங்களையும் விட்டு, நிரந்தரமாகச் செய்யப்படின், (ஸ்த்ரீத்யூதமிருகயாமத்யவாக பாருஷ்யோக்ரதண்டதா: அர்த்தஸ்யதூஷணஞ்சேதி ராஜ்ஞாமவியஸனஸப்தகம்) என்று நிந்திக்கப் படுகின்றமையால், அதை நிரந்தரமாக யான் கோருகின்றிலேன்; ச்ராத்தாதி காலங்களில், வேதியர்களாலும் ஓரிடத்திலும் நிலைகொள்ளாத குறிகளை யடிக்குந் திறமை கற்கும் காலத்திலும், கொடிய மிருகங்களின் பீடை வளருங் காலத்திலும், அரசர்களாலுங் கோரப்பட்ட அவவேட்டையை விநோதமாக யானு மொருகால் வேண்டுகின்றேன்; இவவண்ணம் வேட்டையாடுவதில் ராஜரிஷிகளுக்கு விருப்பு மிகுதியு முளதாகு மன்றோ? என்றிவவண்ண மினிதாகப் பலபல வருளிச் செய்துகொண்டே வழிநடந் தெழுந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது சருக்கம்.

குகப்பெருமான சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக்கண்டு இனிது ம அருளிச்செய்தது.

அனந்தரஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் விரிந்தகன றழகிய தக்ஷிணகோஸல நாட்டையுங் கடந்தெழுந்தருளித் திருவயோத்திககு எதிராக நின்று, கைகுவித்துக் காகுத்தர்களினல் பரிபாலனஞ் செய்யபபட்ட திருவயோத்திமாநகரே! உன்னையும், உன்னைப் பாதுகாக்குந் தேவாகளையும், உன்னிடத்தில் நித்திய வாஸஞ் செய்யுந் தெயவஙகளையும், யான் வனவாஸஞ்சென்று மீண்டு வருவதனபொருட்டு விடைகேட்டுக கொள்ளுகின்றேன்; வனவாஸஞ் செயது தந்தையின கட்டளைத்திரததது, மீள வந்து, தாய தந்தைகளுடன கூடி, உன்னைக்கண்டு மகிழவுறககடவே னென்று, தேசாநதரஞ் செல்வோர் செய்யும் முறைமைபபடி கருஹகராம நகராதி தேவாகளை வேண்டிககொண்டு தமக்குறற துன்பத்தை யறிநது வருந்துகினற அநநாடடிலுளளோரை நோக்கி, வலதுகையை யுயரவெடுத்து நாட்டிலுளளோரகளே! உங்களால என்மீது அருளு மன்பும் நனகு செயயபபட்டன. ஆதலின, இபபொழுது என்னை நெடுங்காலங் காணபது துன்பத்திறகிடமாகு மாகையால், உநதஞ் செயல்களைச செய்யச செலலக கடவீரக ளென்று, விடைமொழி யருளிச செய்தனர். அந்நாட்டாரகளும, அவவருளிசசெயலைக் கேட்டும், பிரிய மன் றின்றி, தினமாகபபுலம்பி, ஸ்ரீராமனுககு தணடஞ் சமர்ப்பித்து, அத் திருத்தேரை வலம்வநது, அஙகஙகு நினறுகொண்டு, ஸ்ரீராமன மறையு மளவும், பாரத்துககொண் டிருந்தனாகள சககரவர்ததித் திருமகனும அவாகளிடத்தில விடைபெற்றுககொண்டு, சூரியன மாலைப்பொழுதில மறைவதுபோல அவர்களுககுக கட்புலனுகாமல் மறைந்து, தநதானனி யங்கள் நிறைந்தும, மிகவுங கொடையாளாகளுடன் கூடியும், பயமெனப தற்றதும், பறபல தேவாலயங்களாலும், யூபஸ்தம்பங்களாலும் விளங்கியும், பூஞ்சோலை மாஞ்சோலைகள செழித்தும, குளிர்ந்த நன்னீரகளநிறைநத வாபீகூப தடாகங்கள பொருந்தியும, துனபமற்று மின்பமுற்றும், மகிழ்ந்த ஜநங்கள திகழ்ந்தும், கற்று நிரைகள நிறைந்து அரசர்கள் கண்டு மவாவுறத் தக்கதும, வேதகோஷங்களால் ஒலித்தும, புண்ணிய காங்களுங் காணற் கினியனவும், ராஜர்களின்புறத்தககனவும், மகிழ்ந்து திகழ்ந்து விளஙகுவது மாகிய அழகிய அக்கோஸலநாட்டின சிறப்புகளைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டே நடுவழியே நெடுந்தூர மெழுந்தருளிக் கடையில், நற்பேறளிக்கு நல்நீரச சிறப்புற்றும், பாசிகளற்றும், மகாரிஷிகளின் ஆசிரமங்களினல் திகழ்ந்தும், தெய்வப்பெண்களால் மகிழ்ந்து ஜலக்கிரீடைசெய்யப்படும், தேவதானவ

கந்தர்வ கின்னர கிம்புருஷோரகாதிகளினால் ஆச்சிரயிக்கப்பட்டும், பற்பல தேவர்க ளின்புறத்தக்க, மலைகளினாலுஞ் சோலைகளினாலுஞ் சூழப்பட்டும், வானவர்களினபொருட்டுப் பொனனுலகம் மஞ்ஙியும், தேவர்களுக்குரிய தாமரைகளமலர்ந்து, சிலைகளி லலைமோதியெழுந்த பேரொலியினட்ட ஹாஸத்தால் பயந்தருவது. நுரையெனனும நிர்மலமாகிய புனனகைபொரிந்தியும், சில மேடுபளளங்களில கூநதல்களின் பின்னல்போனற நீரினுபெருக்குடையதும், சில விடங்களில கொபபூழ போன்ற ஆழ்ந்த சுழிகளா சுழித்தும், சில விடங்களில் அசைவற்று கம்பீரமாகியும, சிலவிடத்தில் வேகம் பொருந்தியும், சிலவிடத்தில் துவனியுற்றும, சிலவிடததில் துவனியற்றும், தேவகணஙகளால் மூழகபபட்டும், நெயதல தாமரை முதலிய கொடிகளபடாந்தும், சிலவிடததில் அகன்ற நொயயமணற குனறுகளும, சிலவிடத்தில் பெருமணற குவையுந் தோறறியும, மதஙகொணட ஹமஸஸாரஸ சக்கரவாகாதி நீரப பறவைகளால் துவனிசெயயப்பட்டும், சிலவிடத்தில் இருகரையிலும் முளைதத மரஙகளினிரைகளால மாலை பூண்டதுபோலும், சிலவிடத்தில் கமல குமுத கைரவஙகளினால மறைநதும, சிலவிடததில் பலவகை மலாகளின் பராகஙகளினால படரபபட்டு மதங்கொணடது போலும, சிலவிடத்தில் கல்மஷமின்றி வைடூரிய மணிபோலநிர்மலமாகியும், மதமேறித் திரிகின்ற திசாகஜஙகளினாலும, வனகஜஙகளினாலும், தேவவாஹநங்களினாலும், அடிக்கடி தொனிசெயயப்பட்ட தீரஙகளையுடையதும், கனிகளாலும், மலாகளாலும், தளிாகளாலும, புதாகளாலும், பறவைகளாலும, நீர் யானைகளாலும், முதலைகளாலும், நீர நாகஙகளாலுஞ் சூழப்பட்டும், பலவகை யணிகள பூண்டும, மதஙகொணட மதத்தாசினிபோலும் விளங்குவதும்;—

విష్ణుపాదచ్యుతాం దివ్యాం మహాపాంపాపనాశినీం
సముద్రమహిషీంగజ్గాం సారసక్రౌఞ్చనాదినీం
ఆససాదమహాబాహుః శృంగిబేరపురంప్రతి.

விஷ்ணுபாதசயுதாநதிவயா மஹாபாமபாபநாசிநீம
ஸமுதரமஹிஷீமகஙகாம ஸாரஸகௌஞசநாதிநீம
ஆஸஸாதமஹாபாஹு: ஶ்ருஙகிபேரபுரமப்ரதி.

மூவுலகங்களையும் மூவடிகளாலளந்து மாவலியையடக்கி வானவர்களைப் பாதுகாத்த ஸாவலோக சரண்யனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளினின்றும் அவதரித்து பொன்னுலகில்வீழ்ந்து பாவமற்றும், பிறர்களின் பாவங்களைப் போககியும், பகீரதன் பொருட்டாய மண்ணுலகிலும், பன்னகாலயத்திலும பெருகி, ஸமுத்திரராஜனுக்குப் பட்டமஹிஷியாகியும், ஸாரஸக்ரௌஞ்சாதி நீர்ப்பறவைகளால் ஒலிக்கப்பட்டும் விளங்குகின்ற

கங்காநதியினருகிலுள்ள சிருங்கிபேரமென்னும் குஹப்பெருமான் பட்டணத்தைக் கிட்டி எழுந்தருளிப் பேரலைமோதி யொலிக்கின்ற அந்த கங்காநதியைக் கடாக்ஷித்து, ஸுமந்திரனை நோக்கி, ஸாரதி ! இன்றிரவினை இங்கிருந்து போக்குவோம்; இந்நதியினருகில் தளிர்களடர்ந்தும், மலர்கள் கமழ்ந்தும், உயர்ந்தும், படர்ந்தும், தழைத்தும், செழித்து முள்ள இவ்விங்குணமரம் மிக வழகியதாக விருக்கின்றது; இதனடியிலே யிறங்குவோம்; யாவராலும் புகழப்பட்ட இந்நதியையுங் கண்ணுறறு மகிழுவோம்; என்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளும், சுமந்திரரும், அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று உடன்பாடு கூறி, அம்மரத்தினடியில் திருத்தேரை நடாத்தி ஸ்ரீராமசந்திரனை இரங்கும்படி விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெருமாளும், பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், அத்திருத்தேரினின்று மிறங்கி, அம்மரத்தடியில் வீற்றிருந் தருளினர். சுமந்திரரு மிறங்கிக் குதிரைகளை யவிழ்த்து ஓரிடத்தில் கட்டி, ஸ்ரீராமபத்திரரிடம் வந்து கைகட்டி நின்றனர். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமனுக்கு உயிர்போன்றவரும், தோழரும், வேடுவசாதியிற் பிறந்தவரும், சிறந்த பலமுடையவரும், அந்நகரத்திற்கு இறையவரும், ஸ்ரீராமபக்தரென்றும், பரமபாகவதரென்றும் புகழப்பட்டவருமாகிய குஹப்பெருமான், ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளியதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுகொண்டு சிறந்தமந்திரிகளுடனும், தன்னினத்தார் சுற்றத்தார்களுடனுங் கூடிப் புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமசந்திரர் வீற்றிருக்கு மிடம் நோக்கி நடந்து வந்தனர். பக்தவத்ஸலரான ஸ்ரீராமசந்திரரும் அவர் வருவதைக் கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, இளையபெருமாள்போலவே இவரு மொரு தம்பியெனனும்படி நட்புச் செய்தருளினர். குஹப்பெருமானும், ஸ்ரீராமபத்திரருக்குற்ற துன்பங்களை யறிந்து மிகத் துயரமுற்று, ஸ்ரீராமசந்திரனை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு அவனை நோக்கி, ஸ்வாமி ரகுகுலநந்தனரே !

యథాయోధ్యా తథేయం తే రామ కింకరవాణి తే
ఈదృశం హి మహాబాహో కః ప్రాప్స్యత్యతిథిం ప్రియం.

யதாயோத்யாததேயந்தே ராமகிங்கரவாணிதே
ஈத்ருசம்ஹிமஹாபாஹோ கஃப்ராப்ஸ்யத்யதிதிம்ப்ரியம்.

தேவருக்குத் திருவயோத்தி எவ்வண்ண முரியதோ ? இந்நகரும் அவ்வண்ணமே தேவருக் குரியதன்றி, என்னுடையதன் றாதலின், தேவரே இங்கபிஷேகங்கொண்டு, அடியோங்களைப் பாதுகாத்தருளக் கடவீர்; அடியேனும் தேவருக்கு நித்திய கைங்கரியஞ் செய்து, ஆனந்தமடையக் கடவேன்; லோகநாதரான தேவரே இவ்வண்ண மருள்செய்து பரியாதிதியாக வெழுந்தருளப்பெற்ற நல்வினையும் யாவனுளனாகுவான் என்று வெல்லுதப் பற்பல வன்னம் முதலிய வுணவுகளையும், அர்க்கிய

பாத்யாதிகளையும், விசாலிலமைப்பித்து, மீளவும், ஸ்ரீராமபத்திரரை நோக்கி, இக்ஷ்வாகுகுலநந்தனரே! தேவர் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. அடியேனுடையதென் றபிமானிக்கப்பெற்ற இவ்விராஜ்ஜியமெல்லாம் தேவருடையதே? அடியோங்களெல்லோரும் தேவரடியார்களே? தேவரே யாவர்க்கும் பர்த்தர்? அடியோங்களை யங்கீகரித்து, இவ்விராஜ்ஜியத்தை நன்கு பாதுகாத் தருளக்கடவீர். வியஞ்சனம் முதலிய பக்ஷியமும், அன்னம் முதலிய போஜநமும், பானகம் முதலிய பேயமும், ரஸாயனம் முதலிய லேஹ்யமும், சிறந்த சயனங்களும், குதிரைகளுக்குத் தக்க நல்லுணவுகளும் சித்தஞ்செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன, இவைகளையு மங்கீகரித்து, அடியேனை யளித்தருளக் கடவீர். என்றிவ்வண்ணம் பத்திமையால் வேண்டுகின்ற குஹப்பெருமானைச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் நோக்கித் தோழா! நீ நெடுந்தூர மென்பொருட்டு நடந்து வந்தமையாலும், எனக்குத் தக்கபடி இனிமை கூறுகின்றமையாலும், நாமெல்லா நன்கு பூசிக்கப்பட்டோம், சந்தோஷமு மடைந்தோமென்று அருளிச்செய்து, பருத்து நீண்டிருண்ட திருக்கைகளினால் அவனை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, நிஷாதராஜனே! பந்துக்களுடன் பிணியறறு மகிழ்வுற்ற உன்னை யானும் தெய்வாதீனமாகக் கண்டேன்; உனக்கும், உன்னாட்டுக்கும், சேனைகளுக்கும், பொருள்களுக்கும் குறைவற்று, நலம் வளருகின்றதா? என்னிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீ விதந்து செய்யப்பட்ட இவ்வுபசாரங்களைக் கண்டு, மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தேன், இவையாவையும் நீ திருப்பிக் கொள்ளக் கடவை. இப்பொழுது யான் தானம் வாங்கிக்கொள்ளும் தருமத்தை மேற்கொண்டிலேன், இப்பொழுது யான் குசசீராஜினங்களை தரித்துக் கந்தமூலபலங்களைப் புசித்து வனத்தில் வசித்து தவசியாகிப் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணுகையில், ஊக்கமுடையேனென வுணர்க. இப்பொழுது இக்குதிரைகளுக்கு உணவளிக்கும் விஷய மொன்றிலுமே நான் யாசகனாகி யிருக்கின்றேனன்றி, மற்றெவ் விஷயத்திலும் யாசகனல்லேன், இவ்வொன்றினாலே யான் பூஜிக்கப்பட்டே னாகுவேன்; என்றருளிச்செய்து குதிரைகளுக்கு நீரு முணவுங் கொண்டளிக்கும்படி கட்டளையிட்டருளினர். குஹப்பெருமானு முடனே அங்கிருந்து விரைவாக மனிதர்களை யனுப்பி, இக்குதிரைகள் தசரதமஹாராஜருக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளன வாதலின், இவைகளை மகிழ்விப்பதே சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் திருவுளத்திற்கு உகப்பென்று, நல்லுணவுகளைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டு, ஸ்ரீராமபத்திரர் கட்டளைப்படி செய்வித்தனர். அநந்தரஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் மரவுரியை யஜ்ஞோபவீதமாகத் தரித்து, வெய்யோன் அஸ்தகிரியை யடைகையில், ஸந்தியாவந்தனாதிகளை செய்தருளி, இளையபெருமாள் கொணர்ந்த கங்காதகத்தையே யமுது செய்து, கால்கைகளை சுத்திசெய்து, ஆசமனம் பண்ணிப் பிராட்டியுடன் அம்மரத்தடியில் சயனங்கொண்டருளினர். இளையபெருமாளும் தமக்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்து முடித்து, மற்றொரு மரத்தினடியில், குஹப்

பெருமானுடனும், சுமந்திரருடனுங் கூடி நின்றனர்; குஹப்பெருமானும் வில்லுங் கையுமாக நின்று, இளையபெருமாளுடன் ஸ்ரீராமர் குணங்களையே புகழ்ந்து கொண்டு தூக்கமின்றி, ஊக்கத்துடன் ஸ்ரீராமபத்திரனைப் பாது காத்து வந்தனர். இவ்வண்ணம் துன்பமறியாதவரும், இன்புறத்தக்கவரும், நன்மதிபுறறவரும், புகழ்பெறறவரும், மகாத்மாவுமாகிய சக்கரவாத்தித் திருமகன அவ்வண்ணந் துயில்கொண்டிருக்கையில், அன்றிரவு நெடியதாக வளர்ந்து, தேய்ந் தொழிந்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில ஐம்பதாவது சருககம்

முறறிறறு.

சிலா கங்கை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின திருவடியினின்றும பிறந்ததென்றும், விஷ்ணுபதியெனனும் பெயா, விஷ்ணுபதமெனறு ஆகாசமாதலால, ஆகாயததில உறைகினறமையால, வாயததெனறு மூனாககினறனாகள். அஃது மிகுதியுந தகுதி யறறது, விஷ்ணுபதமெனறு ஆகாசததுக்குப பெயருளதாயினும, விஷ்ணுபதீயெனறு பெயா, அதனடியாகவருவதறகு ஈகாராநதமாவது பொருநதாது, அவவணணமாவதற இலக்கணசூத்திரமிலலை, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின ஸ்ரீபாதததிலுணடாகியதெனறுபொருள் சொள்ளின, (பாதோநயதரஸயாம) எனனும பாணினிஸூததிரததால், ஏகபதீ - துவி பதீ - எனனுமாபோல விஷ்ணுபதீயெனறு ஈகாராநத மாவதறகுக் குறையிலலை, ஆகாசததிறகு விஷ்ணுபதமெனறு பெயருளதேயனறி, விஷ்ணுபாதமெனறு பெயா நிகணடுகளிலு மிலலை, லோக வேதஙகளிலு மிலலை, ஆதலின, அவவணண மூனா செயபவாகளுக்கு விஷ்ணு பாதசயுதாமெனறு இசசருககததி லிருபபது ஒருபொழு தும ஒவவாது, மறறு மிவவிஷயததிலுளள சஙகைகளைப் பாலகாணடததிலே பரி ஹாரஞ் செயதுவிட்டோம, (ஹீநபரோக்ஷயம் ஹீநஸககயம் ஹீநகேஹ நிஷேவணம்) என்று ஈனருககடிமை செயவதும, அவாகளுடன நட்புச் செயவதும, அவர்களின வீடேறசசெலவதும, உபபாதகஙகளென அருளிசசெயயப படுகினறமையால, புரு ஷோததமனன ஸ்ரீராமபிரான இழிகுலததோனாகிய குஹபபெருமானுடன நட்புச செயதது தகுமோ வெனின், தகும, (நிஷாதஸதபதிமயாஜயேத) எனறு, வேடுவ ராஜனும், யாகஞ் செயவிபபதற குரியவனென றிருபபதாலும, (நசூதராபகவதபக்தா விப்ராபாகவதாஸ்ம்ருதா: ஸாவவாணேஷுதேசூதரா யேஹயபக்தாஜநார்தநே) எனறிருப்பதாலும், பாகவதாகளலலாத வேதியாகள், சூததிராகளபோல நட்புக கொளளத தக்கவர்களலலவெனறும, பாகவதர்களாகிய சூததிராகள் வர்ணாச்ரம நியதஙகளான கொளவது கொடுப்பது முதலிய ஸமபாநதம் செய்துகொள்ளத் தகாத வாகளாயினும், நடபுக்கொள்ளத தடையிலலையிறே? இவவிஷயததிலுளள பல சஙகை களையும், ஸ்ரீமத வேதாநததேசிகன திருமநதராரததததில் கசடறப் பரிஹாரஞ் செய தருளி யிருககினறாா.

* யதாயோத்யா என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை.

ஸ்ரீராமதேவர்க்குத் திருவயோததி எவ்வண்ணம் ஸ்வாதீனமோ? இநநகரு மவ் வண்ணமே ஸ்வாதீன முடையது, அடியேன் தேவர்க்குத் தொணடனுகையால, தேவர்க்கு நித்திய கைங்கரியஞ் செய்வதே அடியேனுக்குரியது, தேவரை யதிதியாகப

ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

இளையபெருமாளும் குஹப்பெருமாளும் ஸ்ரீராமனைக் குறித்து வியாகுலப்பட்டுக்கொண்டே துயில்கொள்ளாமல் விழித்துப் பாதுகாத்திருந்தது.

அநந்தரம் கபடமின்றி, யூக்கத்துடன் விழித்திருந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனைப் பாதுகாத்தருளும், இளையபெருமாளைக் குஹப்பெருமான் நோக்கி, மிகவுஞ் சோகமடைந்து, சக்கரவர்த்தி குமாரா! உமக்காக இவ்விடத்தில் தளிர்களாலும், மலர்களாலும், இனிய படுக்கை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது; இதில் நீர் படுத்துத் துயில்கொள்ளக் கடவீர். அடியோங்கள் காட்டு மனிதர்க ளாதலால், தூங்காமல் விழித்திருப்பது முதலிய வருத்தங்களைப் பொறுப்போம்; நீர் மஹாராஜா திருமகனாதலாலும், இதுவரையில் துன்புற்றறியீராதலாலும், நீர் இன்புற்று வாழ்த்தக்கவர், ஸ்ரீராமபத்திரரைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு, நாங்களெல்லோரும் விழித்திருக்கிறோம்; எனக்கு இவ்வுலகினில், ஸ்ரீராமபத்திரனை விட, வேறொருவரும் பிரியமுள்ளவராகார்; இவ்விஷயத்தை நான் ஸத்தியமாகச் சொல்ல ஆணையுஞ் செய்வேன், நான் ஸ்ரீராமசந்திரருடன் நட்புக்கொண்டு இவரது அநுக்ரஹத்தால் சிறந்த புகழ்ச்சியுறக் கோருகின்றேன், இவரது அருளினாலேதான் அறம்பொருளின்பம் வீடுகள் கிடைக்கின்றன, ஆதலின், அடியேன் எனனினத்தார்களுடன் விலலுங் கையுமாகச் சூழ்ந்து நின்று, யோகநித்திரைகொண்டு பிராட்டியாருடன் சயனங்கொண்ட பேரருளாளனை விழித்துக் காத்திருப்பேன், இவ்வனத்தில் யான் எப்பொழுதுந் திரிந்தலைகின்றமையால், யானறி

பெற்ற யாவன் தேவாக்கடிமை செய்யாது ராஜ்ஜியத்தை விருப்புறுவான், இந்தத் திருவயோத்திபோலக் கைகேயிபோன்றவர்களால் தடைசெய்யாவண்ண மடியேன் அடிமைசெய்து பாதுகாப்பேன், ஆதலின், மஹாராஜாபோல முன்பு ராஜ்ஜியத்தை யளித்துப் பின்பு அபகரித்துக் காட்டேறச் செல்ல விடுவேனோ வென்று ஐயமுற்றக, தேவா விஷயத்தில இவ்வண்ணம் யாவன் செய்வான், (இயம்யதா அயோத்தியாததா இவகராவாணீ) என்று அந்வயம். உ—இயம், இந்நகாயதா அயோத்தியா எவ்வண்ணந் திருவயோத்திபோலாகுமோ? அவ்வண்ண மடியேன் செய்யக்கடவேன், இங்கு இவ்விஷயத்தில் தடைசெய்வன் யாவனுளன், இதற் கரசனாகிய யானே மகிழ்ந் தளிக்கையில், இதற்குத் தடை செய்பவர் ஒருவரு மிலலை. ௩—தேவா பதினாங்கு வருஷம் நகரம் புகாமல், வநவாஸஞ் செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞைகொண்டு எழுந்தருளினமையால், திருவயோத்திபோல இந்நகரமும் புகவொண்ணாத தாயிற்றே, அடியேன் என்னசெய்வேன், இந்த பாக்கியத்தை யாவன் பெறப்போகின்றான்; அடியேனை பெருமையால, ராஜ்ஜியத்தில் விருப்பமுற்றே நட்புக்கொண்ட சுக்ரீவனும், விபீஷணனும், இந்தப் பாக்கியத்தைப்பெறுவார்களோ? அவர்களும்பெறுவர்கள். அ—

யாதது ஒன்றுமில்லை; பிறர் நால்வகைப் படைகொண்டு போர்செய்ய வெதிர்க்கினும், அவர்களை வெற்றி கொள்ள வல்லோம், என்று இனிமையாக வேண்டுகையில், இளையபெருமாள் அவனை நோக்கிக் கேளீர் நிஷாதராஜரே! எம்மைப் பாதுகாக்க நீரும் வல்லீர், இவ்விடத்தில் யாங்களும் பயமுற்றிலோம்; ஆகிலும், நீர் சற்று தருமத்தை ஆராய்ந்து பாரீர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனும், லோகநாதனுமாகிய எம்மையன, ஸீதாபிராட்டியாருடன தரையில் படுத்திருக்கையில், யான் நித்திரையையாயினும், நன்குயிர் வாழ்வையாயினும், இன்பங்களையாயினு மெவ்வண்ணமுறுவேன்? யாவரொருவர் தேவாஸுரர்களெல்லோரு மொன்று சேர்ந்து எதிர்த் தடர் செய்யினும், பின்வாங்காது வெற்றிகொள்ளுந் திறமையுள்ளவரோ? அந்த இவரையரும், ஸீதாபிராட்டியாருடன் புல் அணையின்மீது படுத்திருக்கின்றனரன்றோ? யாவர் மந்திரஜபங்களாலும், தவங்களாலும், பற்பல நியமங்களாலும் பிறப்பற்று, மஹாராஜருக்கு முதற்குமாரரும், மிகப் பிரியமுடையவரும், யாவரும் புகழத்தக்க நற்குண நற்செய்கை யுடையவருமாயினரோ? அத்தன்மையராகி, இவரையர் பிரிந்து வனமேற வெழுந்தருளினமையால, மஹாராஜா நெடுநாள் வாழ்ந்திரார், விரைவி லிப்பார் மடந்தை அரசின்றிக் கைம்பெண்போலாகு மென்பதில் ஐயமில்லை; மஹாராஜர் திருமாளிகையில, தாய முதலிய வனிதையர்கள் யாவருங் கூவிக் கூவி யழுது மூர்ச்சைகொண்டு ஒழிவார்களென என்னுகின்றேன், கோஸலையாரும், மஹாராஜரும், இன்றிரவு பிழைத்திருப்பார்களென நான் நம்புகின்றிலேன; என் மாதா! சத்துருக்கனைக் காணபோமென்னு மாசையினால், ஒருககால் உய்யினு முய்வள; சிறந்த ஒரு திருமகனையே பெற்றிழந்த கோஸலராஜன திருமகள் இத்துன்பத்தை எவ்வண்ணம் பொறுத் துயிர் வாழ்வாள, மிகவு மன்புடைய ஜனங்கள் நிறைந்து, மிகவுங் கண்ணுறத்தக்க அத்திருவயோத்தி, மஹாராஜருடைய சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு மிகவு மழியும், முக்கட்டனகளையுந் தீர்ப்பவரும், தெய்வத்தன்மை யுள்ளவரும், மூத்தவரும், பிரியமுள்ளவருமாகிய எமமையனைக் காணமல், மஹாராஜருடைய உயிரோ? அழியுந் தன்மையுடைய அவர் திருமேனியில் எவ்வாறு நிலைத்திருக்கும், இவ்வண்ணம் மஹாராஜர் மரித்த பின்னர், கோஸலையாரு மிறப்பர், உடனே என மாதாவும் மரணமடைவள், என் தந்தை எமமையனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து பட்டங்கட்டாமல், தங்கோரிக்கை யீடேறாமல் வினையில் மரணமுறுவா ரன்றோ? நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததேயன்றி, நிகழுமதாகுமோ? மஹாராஜர் மரணமுறுங்கால், அருகிலிருந்து சரம கைங்கரியஞ் செய்வோர்க ளன்றோ? பாக்கியசாலிகள், யாங்களந்த பாக்கியத்தையு மிழந்து பிரிந்தோமன்றோ? அழகிய நற்சந்தியுடையதும், நன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜமார்க்க முடையதும், உயர்ந்த மாடமாளிகையுடையதும், சிறந்த பொதுமகளிர்களால் திகழ்வதும், ரதகஜதுரகபதாதிக ளடர்வதும், திருத்த தேவாத்திய கோஷங்கள் முழங்குவதும், மங்கலங்களெல்லா

வற்றாதும் நிறைந்ததும், மகிழ்ந்து பூரித்த மஹாஜனங்கள் வசிப்பதும், பூஞ்சோலை மாஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததும், பலவகை யுற்சவங்கள் நடப்பது மாகி விளங்குகின்ற மஹாராஜா திருவயோத்தியில நல்லியோர்க ளலலரோ? திரிந்து மகிழுவார்களா, யாங்கள் மீண்டு வருமளவும், மஹாராஜர் உயிர்வாழுவரோ? யாங்கள் மீண்டுவந்து, அவரைக்கண்டு மகிழவுறுவோமோ? பிரதிஜ்ஞை தீர்ந்த எம்மையருடன் திரும்பித் திருவயோத்தி சேர்ந்து வாழவேண்டுமோ? என்றிவ்வண்ணம துயரங்கொண்டு புலம்பா நிற்கையில், அவ்விரவு நீங்கி, பொழுது விடிந்தது; இவ்வண்ணம், இளையபெருமாள் உண்மைகூறிப் புலம்பி யழக்கண்டு, குஹப்பெருமானும அவர்களிடத்தி லுள்ள நேசத்தாலும, பக்தியாலும், மிகவுஞ் சோகமுற்று, ரோகங்கொண்ட நாகமபோலப் பதைத் திளைத்து, சோகநீர் பெருக்கி வாடி வருந்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில ஐமபத்தொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் சுமந்திரருக்கு விடைகொடுத்து தலைமயிரை ஜடைதரித்துக் கொண்டு சீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளியது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தபின, சக்கரவர்த்தித்திருமகன் திருப்பள்ளி யுணர்ந்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மண! இரவுநீங்கிக கதிரவ னுதிக்குங் காலை யாயிற்று; குயிலினிமையாகக் கூவுகின்றது; மயில்களின் துவனியும் கேட்கப் படுகின்றது; ஆதலின், வேகமுடைய இககங்கா நதியைத் தாண்டிச செலலுவோமென்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளு முடனே குஹப்பெருமானுடனும், ஸுமந்திரருடனும், ஓடம் சித்தஞ் செய்யும்படி யருளிசசெய்து, ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து நின்றனர். குஹப் பெருமானும் அவ்வண்ணமே செய்வேனென்று, ஸ்ரீராமபத்திரருடைய ஆஜ்ஞையைச் சிரத்தில்கொண்டு, விரைவாகத தம் மந்திரிகளை யழைப்பித்து, அமைச்சர்களே! துடுப்புமுதலிய உறுப்புகளுடன்கூடியும், திறமை யுள்ள * கர்ணதார னுடையதும, இன்பந்தருவதும், ஸுகமாகத் தாண்டு விக்கத் தக்கதும், திட்முடையதுமாகி யுள்ள சிறந்த நாவத்தை விரைவில் துறைமுகத்தில் நிறுத்தக்கடவீர்களெனக் கட்டளையிட்டனர். அவர்களு முடனே யவ்வண்ணம் சித்தஞ்செய்வித்து, இவருக்குத் தெரிவித்தனர்கள். அநந்தரம், குஹப்பெருமானும் கைகுவித்துககொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, ஸ்வாமி ரகுநந்தன! இந்த நாவம் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டு நிற்கின்

* கர்ணதாரன் என்பது, படகை யோட்டுகிறவன்.

றது; மீளவும் அடியேன் செய்யவேண்டுவது யாது? தேவர் இத்தோணியில் ஏறியருளக்கடவீர்கள். அடியேனே இந்நதியைத் தாண்டுவிப்பேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் அவனை நோக்கித் தோழா! யானும் ஸித்தமாகவே யிருக்கின்றேன்; ஸீதையின் ஆடையாபரணங்களையும், எமதாயுதங்களையும், ஓடத்திலேற்றக்கடவீரென்க கட்டளையிட்டனர். அநந்தரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், அம்பறாத்தூணீரங்களையும், வாள்களையுங் கட்டிக்கொண்டு கோதண்டங்களையுங் கையிலேந்தி, பிராட்டியாருடன் கங்காநதியின் வழிபற்றி நடந்தெழுந்தருளினார்கள். சுமந்திரர் அப்பொழுது வணக்கத்துடன் கைகுவித்து, ஸ்வாமி அடியேன் செய்யவேண்டும் வகையேதோ? அதை யருளிச்செய்யவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அவரைநோக்கி, வலது திருக்கரத்தினால் அவர் கரத்தைப்பற்றி, சுமந்திரரே! நீர் விரைவாக மீண்டு சென்று, மஹாராஜரருகில் ஊக்கமோடிருக்கக் கடவீ ராதலின், நீர் மீண்டு செல்லும், இதுவரையிலும் மஹாராஜா கட்டளையின்படி நாடுகளைத் தாண்டிக்கொண்டுவந்துவிட்டீரன்றோ? இனியாங்கள் ரதமின்றிக்கால்களினால் கடுங்கானங் கடந்து நடப்போமென றருளிச்செய்தனர். இவ்வணணம் தமக்கு ஸ்ரீராமபத்திரர் விடை கொடுத்து விட்டதை யறிந்து, ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, ஸ்வாமி! தேவர் அற்பர் போலக் கால்நடந்து திரிவதை இவ்வுலகினில் ஒருவரும் நன்கென வுகந்து உடன்படார்; அத்தன்மையராகிய தேவரோ வனவாஸ மெழுந் தருளுகையில், அடியேனுமுடன்வருவதற்கென்ன? தேவரோ இத்துன்ப மடைதற் றனையால, பரஹ்மசரிய விரதத்திற்கும், வேதமோது வதற்கும், பொறுமைகொள்வதற்கும், கபடமின்மைக்கும் பயனில்லதென வுணர்கின்றேன்; தேவர் இளையபெருமாளுடனும், பிராட்டியாருடனும், வனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்து, மூவுலகினையும் வெற்றிகொண்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுபோலப் பெரும்புகழ்பெற்று வாழ்வுறுவீர், அடியோங்களோ தேவரை விட்டுப் பிரிந்தவர்களாகியும், பாவிகைகேயிக்கு வசப்பட்டவர்களாகியுந் துன்பமுற்றுக் கெடுவோமென்று தம்முயிர்க்கு நிகரான ஸ்ரீராமசந்திரர் தம்மைவிட் டெழுந்தருளுவதைக் கருதிக் கண்ணீர் பெருக்கி, நெடுநேர மழுது பின்பு தாமே தேறிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, ஆசமனஞ்செய்து சுசியாகிய பின் தொடரு மிவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரர் இனிமையாக மீள்வு மருளிச்செய்கின்றனர். ஸுமந்திரரே! என் தந்தையார்க்கு, உமக்கு நிகராகிய இஷ்டர்க ளொருவரையுங் காண்கிலேன்; ஆதலின், சோகத்தினால் மனம் நொந்தவரும், மூப்புடையவரும், கைகேயியினால் பீடிக்கப் பட்டவருமாகிய அவர் என்னை நினைந்து துன்புற்றுவருந்தாவண்ணம், நீர் அவரருகிலிருந்து தேற்றவேண்டு மன்றோ? ஆதலின், நானு மும்மை மீண்டு செல்ல உரைக்கின்றேன்; மஹாராஜர் கைகேயியின் இச்சையின்படி எப்பொழுது என்ன கட்டளையிடினும், தடையில்லாமல் உடனே அதனைச் செய்யக்கடவீர்.

ఏతదర్థం హి రాజ్యాని ప్రశాసతి నరేశ్వరాః
యదేషాం సర్వకృత్యేషు మనో న ప్రతిహన్యతే॥

ஏதத³ர்த²ம்ஹி ராஜ்யாநி ப்ரசாஸதி நரேச்வரா:
யதே³ஷாம் ஸர்வக்ருத்யேஷு மநோ ந ப்ரதிஹந்யதே.

உலகத்தில் அரசர்கள் அரசாட்சி செய்வதன் பயன்; அவர்களது விருப்பம் ஒரு காரியங்களிலும் கெடுதி யடையாமல் நிறைவேற வேண்டுமென்பதே யன்றோ? ஆதலின், மஹாராஜா துன்பத்தினால் வருந்தாமலும், பிரியமின்மையுறாமலும், இன்பமுறுமாறு நீர் செய்யக்கடவீர். இதுவரையும் துன்ப மறியாதவரும், மூப்பினரும், யாவரும் பூஜைசெய்யத் தக்கவரும், எங்கள் மீது மிக்க பக்ஷமுடையவருமாகிய மஹாராஜனை என் பொருட்டுத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, நான் விண்ணப்பஞ் செய்ததாக விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீர் என் தந்தையரே! திருவயோத்தியை விட்டு வந்தோமே யென்றும், வனத்தில் வாசஞ் செய்வோமே யென்றும், யான் சிறிதும் துன்ப முற்றிலேன், லக்ஷ்மணனும் சோகங்கொண்டிலன்; ஸீதையும் சிந்தை செய்திலள், பதினான்கு வருஷங்கள் எளிதில் நீங்கவுடன் மீண்டு வந்த அடியோங்களைக் கண்டு ஆநந்தமடையப்போகின்றீர்; என்றிவ்வண்ணம் தந்தையுடன் விண்ணப்பஞ் செய்த பின், கோஸலை சுமித்திரை கைகேயி முதலிய தாய்மார்களெல்லோரையும் நோக்கி, நாங்கள் மூவரும், ஆரோக்கியம் விளங்கியதாக விண்ணப்பஞ்செய்து, பணிந்து மகிழ்வித்து, மீளவும் மஹாராஜனை நோக்கி, எம் பிதாவே! விரைவாகச் சிரஞ்சீவி பரதாழ்வானை யழைப்பித்து, அபிஷேகஞ்செய்து பட்டங்கட்டி இளவரசனாகச்செய்தருளக்கடவீரென்றும், விண்ணப்பஞ்செய்க; பரதாழ்வானையும் நோக்கி, அடா பரதா! நீ மஹாராஜரிடத்தில் எவ்வண்ணம் பக்தி விசுவாஸ விநயங்களுடன் நடக்கின்றனையோ? அவ்வண்ணமே நம் மாதாக்களெல்லோரிடத்தும், பக்ஷபாத மின்றி, ஒரே சீராக நடந்துகொள்ளக் கடவை. உனக்குக் கைகேயி ஸுமித்திரையார்கள் எவ்வண்ணம் அன்புசெய்யத் தக்கவர்களோ? என் மாதாவாகிய கோஸலையாரும், அவ்வண்ணமே அன்புசெய்யத் தக்கவளன்றோ? அன்றியும், மஹாராஜர் கட்டளையின்படி நீ இளவரசுப் பட்டங்கொண்டு, நீதிவழுவாது பாதுகாத்து வருவாயாயின், இம்மை மறுமை இரண்டிலும், உனக்கு அழியா நன்மையுளதாகுமென்று இவ்வண்ணம் உரை செய்யக் கடவீரென்றருளிச்செய்து, ஸுமந்திரருக்கு விடைகொடுத்தருளினர். ஸுமந்திரர் இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரரால் திருப்பப்பட்டவராகி, ஸ்ரீராமபத்திரர் அருளிச்செய்த வாக்கியங்களைக் கேட்டும், ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் தமக்குள்ள பத்திமையினால் திரும்ப மனமின்றிச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரனே! காகுத்தனே!

యదహం నోపచారేణ బ్రూయాం స్నేహాదవిక్లబః
భక్తిమానితి తత్తావ ద్వాక్యం త్వం క్షన్తుమర్హసి॥

யதஹம்நோபசாரேண ப்ரூயாம்ஸ்நேஹாதவிக்லப:
பக்திமானிதிதத்தாவத் வாக்யந்த்வம்க்ஷந்துமாஹஸி.

அடியேன் இப்பொழுது ஒருவிண்ணப்பம் பண்ணுகின்றேன்; இது ஸ்நேஹத்தினாலன்றி, உபசாரமாகச் சொல்லுகின்றதில்லை; ஆதலின், அடியேன் எதிர்த்து உரைக்கின்றேனென்று சீறியருளன்மின்; இவன் நம் பக்கலில் பக்தியுடையவனென்பதைத் திருவுளம்பற்றி, அடியேன் செய்யு மிவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளக்கடவீர். தேவர் பிரிந்தெழுந் தரு ளினமையால், பிள்ளையைப் பறிகொடுத்தவள்போல வொளியிழந்து பாழடைந்த அத்திருவயோத்தியைத் தேவரை விட்டு விட்டு அடியேன் மாத்திரம் எவ்வண்ணம் புகுவேன், புறப்படுங்காலையில் தேவர் வீற்றிருந் தலங்கரித்த இத்திருத்தேரை இப்பொழுது தேவரின்றித் தனியே புகக்கண்டு, சோகத்தால் அத்திருநகரி சிதறுண்டழியாதோ? போர்க் களத்தில் ரதிகனின்றித் தேர்ப்பாகன் மாத்திரம் தேரைத் திருப்பிக் கொண்டு செல்லுகையில், சேனைகள் அதனைக்கண்டு சோகமுறுவது போல வறியதாகச்செல்லும் இத்திருத்தேரைக் கண்டும், நகரிலுள்ளோர் கண்டு சோகங்கொண் டிறக்கார்களோ? இப்பொழுது தேவர் நெடுந்தூர மெழுந்தருளி யிருக்கினும், நிரந்தரம் சிந்தை செய்வதனால், எதிரிலிருப் பதுபோலக் கண்ணுறுமாறு தியானஞ் செய்பவர்களாகிய பிரஜைக ளெல்லோரும், உணவுமின்றி வருந்தி இருப்பார்களென்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை; சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரே! தேவர் வனவாஸம் புறப்படு கையில், நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் சோகங்கொண்டழுது புலம்பிப் பட்டபாடுகளைத் தேவரே கண்டருளினீரல்லீரோ? முன்பே தேவர் பொருட்டுப் புலம்பி யழுத அவர்கள் இப்பொழுது தேவரை விட்டுப் பிரிந்து, திரும்பிய இத்திருத்தேரைக்கண்ணுற்று, நூறுமடங் கதிகமாகப் புலம்பியழுது வருந்தார்களோ? நான் மீண்டு திருவயோத்தி சேரின், கோஸலையார் என்னைக்கண்டு ஸுமந்திரரே! என் பெற்றலரும் புதல்வனை எங்கேவிட்டு வந்தீரென்று வினவுவாராயின், அதற்கு நான் என்னவிடை யுரைப்பேன்? அம்மா மஹாதேவி! நான் ஸ்ரீராமபத்திரரை மாதுலனாகிய கோஸலராஜனுடைய திருமாளிகையில் விட்டு வந்தேனென்று பொய் யுரைக்கவேண்டும்; ஒருபொழுதும் பொய்யென்பதை யறியாமல், சத்திய மாயப்பிறந்த அடியேன் இவ்வண்ணம்பொய்ம்மொழியை எவ்வண்ணங் கூறுவேன்; அம்மா! உன் திருமகனை மலையுங் கரியும் பரிமாவுந் திரியுங் கானங் கடக்கச் செல்லவிட்டு வந்தேனென்று உண்மையுரைப்பேனாயின், அவர்கண்டமே அச்சோகத்தைப் பொறாமல், மூர்ச்சைகொண் டிறப்

பாரோ அவ்வண்ணங் கொடுமைதங்கிய அம்மொழியை எவ்வண்ணம் முனா செய்வேன்; மிகவும் அறிவுள்ள இசசிறந்த குதிரைகளும், இத வனையில், தேவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து, புகழும் மகிழுமுற்று, இப்பொழுது தேவரை விட்டுப் பிரிந்து தனியிருந்த இத் திருத்தேரை எப்படி இழுத்துக்கொண்டு மீண்டு செல்லும். ஆதலின், ஸ்ரீராமபத்திரனே! தேவரை விட்டுப் பிரிந்து, அடியேன் மாத்திரம் திரும்பிச் செல்லேன், அடியேனையுமுடன்கொண்டு வனவாஸஞ்செய்து, தனனியனாகும்படி யநுஜ்ஞைகொடுத்தருளக்கடவீர். இவ்வண்ணம் அடியேன் வேண்டியும் இரங்காமல், அடியேனை யூருக்குத் திருப்பி யனுப்பிக் கைவிட்டே திருவுள்ளங்கொண்டிருப்பீராகில், தேவர் விட்டுச் சென்ற க்ஷணமே பெருந்தீயை வளர்த்து இத்திருத்தேருடன் அடியேனு மதிலவிழுந் திறப்பேன், திருவரணியத்தில் தேவர் தவமுயற்சி கொண்டு நியமந்தரித்திருக்கப் போகின்றமையால், அடியேன் அருகிலிருந்து தேவரது நியமங்களுக்கு விக்கினஞ்செய்யு முயிர்களைத் தடுத்தடித்தோட்டுவேன், தேவருக்குத் தோப்பாகனாகிக் கிருதார்த்தனாகுவேனென்று மெண்ணத்தினாலேதான் அடியேன் தேரோட்டுஞ் செயலிற் பழக்கங்கொண்டு, தேவர் முன்னோர்களுக்கும் தோப்பாகனாகி யிருந்தேனன்றோ! ஆதலின், தேவர்க்குச் சாரதியாகி யிருக்கும் பேறலரு மின்பத்தையும், தேவருடன் வனவாஸஞ்சென்று மகிழ்ந்து வாழு மின்பத்தையும். அடியேன் இப்பொழுது விரும்புகின்றேன்; அரணியத்திலும் அடியேன் தேவருடன் வந்து பணி செய்து மகிழுமாறு அருள் செய்து, ஸுமந்திரனே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து, நமக்குக் குற்றேவல்களைச் செய்துகொண்டு வாவென்று அடியேனுக்கு மகிழ்ந்து அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்கின்றேன், இத்திருத்தேர் குதிரைகளும், திருவரணியங்களிலும், தேவர்க்குச் செயற்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்து, புகழ்ச்சியும் பெற்று, நற்கதியினையுமடையக் கடவன.

తపశ్శుశ్రూషణం మూర్ధ్నా కరిష్యామి వనే వసన్
అయోధ్యాం దేవలోకం వా సర్వథా ప్రజహామ్యహం ||

தவசிசுருஷணம்மூர்த்நா கரிஷ்யாமி வநே வஸந்
அயோத்யாம் தேவலோகம் வா ஸர்வதா ப்ரஜஹாம்யஹம்.

தேவர் கட்டளையைச் சிரத்தில் வைத்து வனத்திலுறைந்து ஸர்வவித கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டிருந்து மகிழ்வேன், இவ்வண்ணம் மகிழ்கையில், திருவயோத்தியையாயினும், தேவலோகத்தையாயினும், மனத்திலும் நினைந்து வருந்தேன்; இப்பேரின்பத்தைவிட, அவ்வின்பங்களெல்லாம் சிற்றின்பங்களானமையால், அவை யறப்பமென விட்டு விடுகின்றேன்; தேவேந்திரனது அமராவதி பட்டணம் பரிவஞ்செய்தவனும்

புகவொண்ணாததுபோலத் தேவரை விட்டுப் பிரிந்த அடியேனால், திருவயோத்தி புகவொண்ணாது; இந்த வனவாஸம் தீர்ந்தபின்பு இத்திருத்தேரின்மீது, தேவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, மீண்டு திருவயோத்தி யடையவேண்டுமென்பதே அடியேனுடைய சிறந்த விருப்பம்; தேவருடன் கூடி வாழ்கையில், அடியேனுக் கிப்பதினான்கு வருஷங்களும் ஒரு க்ஷணப்பொழுதாகத்தீரும்; தேவரைப் பிரிந்திருக்கின், இப்பதினான்கு வருஷங்களே பலகோடி நூறாயிரம் வருஷங்களாக வளரும்; அடிமைப்பட்டோர்களுக்க கருள்செய்தருளும் ஆராவமுதரே! சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரே! தேவர்க்குப் பக்தனும், தொண்டனும், தேவர் சென்றநன்னெறி பற்றி நடப்பவனும், தேவர் திருவுளத்திற்கு இசைவாக நடப்பவனுமாகிய அடியேனைத் தேவர் இவ்விடத்தில் விட்டுவிட் டெழுந்தருளுவது தகுதியன்று;" ஆதலின், இவ்வண்ணந் திருவுளம் பற்றக்கூடாதென் றிவ்வண்ணம் பலமுறை பணிந்து வேண்டிக்கொண்டு வருந்தி நின்றனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரும் பக்தவற்சலராகையால், அவரைச் சமாதானஞ்செய்யாமல் எழுந்தருளத் திருவுள மின்றிச் சுமந்திரரை நோக்கித் "தோப்பாகரே! உமக்கு எம்மிடத்திலுள்ள பக்தியையும், அன்பினையும், நன்கறிவோம்; ஆயினும், உம்மை இங்கிருந்து திருவயோத்திக்குத் திருப்பியனுப்புங்காரணமுனாக்கின்றேம், கேளீர் நீர் என்னுடன் வருவீராயின், கைகேயித்தாயார் நான் வனமே சென்றேனென்பதை நம்பாமல், புறங்காகளில் சென்று வாழ்வேனென்றே எண்ணங்கொள்வர், நீர் மீண்டு செல்வீராயின், உம்மைக்கண்டு, நான் வனவாஸமே சென்றேனென்பதை நம்புவர்; இதனால் மிக மகிழ்வுற்று, தார்மிகராகிய மஹாராஜரைப் பெரியபொன் னையங்கொள்ளாமலும், துன்பப் படுத்தாமலு மிருப்பர். இவ்வண்ணம் என் திருத்தந்தையாரும், மகனால் பாதுகாக்கப்பட்ட சிறந்த ராஜ்ஜியத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து வாழ்வாரென்பதே எனக்குச் சிறந்த கோரிக்கை, என்னுடைய நன்மையையும், மஹாராஜருடைய நன்மையையும் கருதி, மீண்டு செல்லக்கடவீர். அங்குச் சென்று நீர் சொல்லவேண்டிய சங்கதிகளை முன்னமே சொல்லி யிருக்கின்றேன்; அவ்வண்ணம் அங்கு விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீரென் றிவ்வண்ணமருளிச்செய்து, பலமுறை தேற்றி யருளி, குஹப்பெருமானையும் நோக்கி, நிஷாதாதிபதி! நானிப்பொழுது நாட்டார் நகரத்தார்களுடன் வாஸஞ்செய்வது தகுதியற்றது; தவசிபோலத் தனியே காட்டிலுறையும்படியே கைகேயியாரால் கட்டளையிடப்பட் டிருக்கின்றது; நானும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று உடன்பட்டு வந்திருக்கின்றேன்; ஆதலின், நான் இப்பொழுது மாதவத்தோர்க் கணியாகிய ஜடை திரித்துக் கொள்வது முதலிய நியமங்களை மேற்கொண்டு, ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுக்குந் தந்தைக்கும் ஹிதஞ்செய்பவனாகிச் செல்வேன்; ஆதலின், ஜடைதிரித்துக் கொள்வதன் பொருட்டு, ஆலின்பால் கொண்டுவந்தளிக்கக்கடவையென்று

கட்டளையிட்டருளினர். குஹப்பெருமானு முடனே அந்தப்பாலைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தனர். நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் அந்தப்பாலினால் ஜடைதரித்துக் கொண்டும், மரவுரி யுடுத்தும் நின்றமையால், சிறந்த மஹாயோகிகள்போலத் திகழ்ந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரர் இளையபெருமாளுடன் வைகாநஸவிரதம்பூண்டு, குஹப்பெருமானைநோக்கித் தோழனே! நீ படைகளிலும், பொருட்சாலையிலும், அரணிலும், நாட்டிலும், ஊக்கமற்றிருக்கறக; மிக ஊக்கங்கொண்டு தக்கபடி பாதுகாத்து வருக, ராஜ்ஜிய மென்பது மிகத் திறமையுள்ளவர்களுக்கும், எளிதாகப் பாதுகாக்கத்தக்க தாகாதன்றோ? என்றருளிச்செய்து, அவனையும் நிற்கும்படி விடைகொடுத்தருளி, ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் விரைவாக வெழுந்தருளிக் கங்கையின் கரையில் சித்தமாய் நிற்கின்ற சிறந்த ஓடத்தைக் கடாக்ஷித்து, அந்நதியைத் தாண்டி எழுந்தருளுவதன் பொருட்டு, இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! நீ இந்த நாவத்தில் மெதுவாக வேறிச் சீதையையும் புற்றி ஏற்றுவிக்கக்கடவை யென்று கட்டளையிட்டருளினார். இளையாழ்வாரும், தம்மையன் கட்டளையின்படி பிராட்டியாரை யந்நாவத்தில் முன்னமேற்றுவித்துப் பின்பு தாமுமேறி நின்றனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும் உடனே அம்மரக்கலத்திலேறியருளி, பிராஹ்மணர்கள் செய்யத்தக்கவையும், க்ஷத்திரியர்கள் செய்யத்தக்கவையுமாயுள்ள மந்திரங்களை ஜபஞ்செய்தருளினார். குஹப்பெருமானும் அந்நாவத்தைக் கடத்தும்படி தம்பரிஜனங்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர். இளையபெருமாளும் விதியின்படி யாசமனஞ்செய்து அந்நதியினை மகிழ்ந்து பணிந்தனர். பெருமாளும் பிராட்டியாருடன் பரிவாரங்களுடன் கூடிய குஹப்பெருமானுக்கும், ஸுமந்திரருக்கும், விடைகொடுத்தருளி, ஓடத்தைச் செலுத்திவிடும்படி நாவிகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார். அநந்தரம் அந்நாவ மந்நாவிகர்களாலோட்டப்பட்டுச் சிறந்த துடுப்புகளின் வேகத்தினால் விரைவாக அந்நீரினைக் கடந்து சென்றது, ஸீதாபிராட்டி ஆற்றிலிடுவில் செல்லுகையில், கைகூப்பிக் கங்கையை நோக்கித் தாயே! தசரதமஹாராஜா திருக்குமாரராகிய என் பிராணநாதர் தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதன் பொருட்டு வனவாஸஞ் செல்லுகின்றனர் இவர் ஸுகமாக வாழ்ந்து மீளும்படி நீ யருள்செய்து பாதுகாக்கக்கடவை. பதினான்கு வருஷங்களும் ஸுகமாகத் தீர்ந்து குறைவின்றி, நான் பர்த்தாவுடனும், லக்ஷ்மணருடனும், ஸுகமாக மீண்டு வருவேனாகில், மிக மகிழ்ந்து எல்லாக் கோரிக்கைகளு மீடேறி, உன்னைக் குறித்து யாகஞ் செய்விப்பேன், நீ மூவுலகங்களிலுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள ஜனங்களையும் வானேற்றிச் சமுத்திரராஜனுக்கும் பாரியையாகி மிகப் புகழ்பெற்றிருக்கின்றனையன்றோ? என் கணவர் ஸுகமாக மீண்டெழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகங் கொள்வாராகில், உன்னைப் பலமுறை தொழுது துதிசெய்வேன்; உனக்குப் ப்ரியஞ் செய்

வதின் பொருட்டு, அநேகநூறாயிரம் பசுக்களையும், சிறந்த ஆடையாபரணங்களையும், அறுசுவையுள்ள அன்னங்களையும், வேதியர்களுக்கு அளிப்பேன்; நியமங்கொண்டு ஆயிரம் சாராயக் குடங்களினாலும், மாம்ஸமே முதலாகவுள்ள அன்னங்களினாலும், உன் பொருட்டு யாகஞ் செய்விப்பேன்; உன்னுடைய தீரங்களில் வாழும் தேவர்கள் பொருட்டும், மற்றுமுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், * மணிகர்ணிகாதி கட்டங்களிலுமுள்ள தேவதைகளின் பொருட்டும் யாகஞ்செய்விப்பேன், ஆதலின், என் மாதா! இளையபெருமாளுடனும், என்னுடனும், ஒரு குறையுமின்றி வனவாஸம் தீர்ந்து, திருவயோத்திக் கெழுந்தருளுமாறு அருள்செய்து பாதுகாக்கக் கடவையென் றிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டே அந்நதியின் தென்கரை வந்து சேர்ந்தனர். பகைவர்களை வெல்லும் திறமையுள்ள ஸ்ரீராமபத்திரரும், ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் கங்கையின் தென்கரை சேர்ந்து, வங்கத்தை விட்டிழிந்து காட்டிற் புறப்பட்டெழுந்தருளி இளையபெருமாளை நோக்கி, ஸௌமித்திராநந்தனா! இக்கானகம் மிகக் கொடியதாதலின், ஜனங்களிருக்கினும், இல்லாவிடினும், உபேக்ஷையாயிராமல், மிகவும் ஊக்கத்துடன் பாதுகாத்து வரக்கடவை. இதுவரையில், நாமிவ்வனத்தைக் காணாமையால், அவ்விடத்தி லென்ன தீங்கு நேருமோ? ஆனதுபற்றி, அவசியம் ஊக்கமாகக் காத்துச் செல்லவேண்டும், நீ முன்பு செல்லக்கடவை. ஸீதை இடையில் செல்லக்கடவள் யானுன்னையும், ஸீதையையும், பாதுகாத்துக்கொண்டு பின்றொடர்ந்து வருகின்றேன்; இவ்வண்ணம் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் பாதுகாத்துச் செல்லவேண்டும்; எக்காலத்தில் எஃது செய்யத்தக்கதோ? அந்தக்காலம் கடந்தபின்பு, அதனைச்செய்வது மிக வருத்தமாகும்; இப்பொழுதுதான் ஸீதை வனவாஸத்திலுண்டாகும் துன்ப மிஃதென வுணர்வள். இஃது ஜனங்கள் ஸஞ்சாரமின்றியும், உத்யானம், நன்செய், புன்செய் நிலங்களல்லாமலும், மேடுபள்ளமாகவும், பெருங்காற்று வீசவும், கோரமாகிய வனத்தை இப்பொழுதுதான் புகப்போகின்றனளென் றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளும் தம்மையனருளிச்செயலைக்கேட்டு முன்னடந்தனர். அவரைத் தொடர்ந்து ஸீதாபிராட்டி எழுந்தருளினர். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளினர். இவ்வண்ணம் இவர்கள் எழுந்தருளும் வரையில், ஸுமந்திரர் கங்கையின் வடகரையி னின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்து, ஸ்ரீராமபத்திரர் நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விட்டமையால், கண்ணுக்குக் காணாமல் கடுந்துயரமடைந்து கண்ணீர்பெருக்கி யழுதனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும், அம்மஹாநதியைத்தாண்டிப் பலவகைப் பொருள்கள் நிறைந்தும், நீர்வள நிலவளம் பொருந்தியும், மகிழும் ஜனங்களுடையதுமாகிய வற்சதேசத்தை யடைந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், மாலைப்பொழுதாகு

---

* மணிகர்ணிகை என்பது, காசியில் அறுபத்திநான்குபடித் துறையிலொன்று.

மனையும், பிராட்டியாருடன் கூடி வழிநடந்து பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி, க்ஷத்திரியர்களுக்கு குணவாக விதிக்கப்பட்ட சிறந்த வராஹத்தையும், கலைமானையும், புள்ளிமானையும், கறுப்புக் கலைமானையும், ஆக நான்கு மிருகங்களையும், அடித்தெடுத்துக்கொண்டு, பிராட்டியாரை யோர் மரத்தடியில் விட்டு, மிருகங்களைத் தேடிச்சென்றமையாலும், மாலைப்பொழுதாயினமையாலும், பசித்திகரித்தமையாலும், விரைவாகவந்து அம்மரத்தினடியிலிறங்கி, இன்புற்று மகிழ்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இந்தச் சருக்கத்தில் இல்லறம் பூண்டிருந்த ஸ்ரீராமபத்திரர் வானப்பிரஸ்தாசிரம தர்மத்ததா யிருக்கின்றது, இவர் இல்லறத்தை விட்டே அதனை மேற்கொண்டனரோ? அல்லது, இல்லறத்திலிருந்தே அவ்வறத்திற்குரிய நியமங்களை மாத்திரம் செய்தருளினரோ? மேன்மேலுயர்ந்த ஆச்சிரமத்தை மேற்கொண்டவர், மறுபடியும் இழிமைப்பட்ட ஆச்சிரமத்திற்கு வரலாகாதென்றும், ஒருசாகையிலுள்ளவன் மற்றொரு சாகையின்படி நடந்தால், சாகாரண்டனென்னப்படுவதுபோல இவர் ஆசிரமரண்டனெனப்படுகின்றனென்றும் இருப்பதினால், ஸ்ரீராமசந்திரர் மீளவும் இல்வாழ்ந்து அரசுசெய்வது ஒக்குமோ? ஒவ்வாது, ஆதலின், முதலபக்ஷமும், இரண்டாவ பக்ஷமும் கூடாவெனின், ஒரு ஆச்சிரமத்திலுள்ளவர் ஸத்தியபரிபாலனத்தின் பொருட்டாயினும், ஒருகாரியத்தை ஸாதனஞ்செய்துகொள்ளவேண்டியதன்பொருட்டாயினும், தமக்குநேரும் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவதன்பொருட்டாயினும், வேறு ஆச்சிரமங்களுக்குரிய வேஷங்களைக்கொண்டு தந்தம் காரியங்களை வீட்டேறினபின்பு, முன்போலத் தந்தமக்குரிய ஆச்சிரமத்திலிருப்பது தருமமே, (ஸமயகஸங்கலபஜ꞉காமோ தாமமூலமிதமஸமருதம) என்று, இவ்வண்ணமொக்குமென மறுநூலிலும ஓதப்படுகின்றது, ஆதலால், தருமபுத்திரரும அஜ்ஞாதவாஸத்தில் ஸந்யாஸியாயினார், அர்ஜுனனும ஸுபத்திரையை விவாகஞ்செய்து கொள்ளுவதன் பொருட்டு யதியாயினார், நம அருள்வள்ளலாராகிய ஸ்ரீமத்பாஷ்யகாரரும வெள்ளைசாத்தி யருளினார். அவ்வண்ணமே இங்கும் ஸ்ரீராமசந்திரர் வைகானஸ விரதங்கொள்ளுவதும் தருமமென்றே யுணர்க. ஸ்ரீராமபத்திரர் மிகவும் பூதத்துயை புடையராகியும், தம் பசியின் ஆதிரத்தால் மிருகங்களைக் கொலைசெய்ய எவ்வண்ணந் துணிந்தனர். அப்படி கொல்லுவதும் தருமமாகுமோவெனின், தருமமாகும், க்ஷத்திரியர்கள் மிருகங்களைப் புசிக்கலாகுமென்று விதியிருக்கின்றமையால், வேதியர்களும், யாகாதிவிதிகளில் அஜத்தைக் கொன்று ஹோமமுதலியவை செய்வதுபோலத்தகும், (ஸஹஜேகிளஜேஷி ணிநதியேண ஹுஸேசகமமவி வஜஜணீயயே, பசுமாளண கம்மதாளுணே அணுயம்பாமியு யெவவசொததியே) என்று, ஸ்ரீகாளிதாஸ மஹாகவி சொன்னபடி விதிப்படி செய்த இக்கொலையினால், ஸ்ரீராமபத்திரர் கொடியரென வொன்றுந்தெனவு முணர்க.

ஐம்பத்துமூன்றாவது சர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரர் தம் மாதாவின் துயரத்தை நினைந்து தம்மை வெறுத்து வருந்துகையில் இளையபெருமாள் சோகந்தணியத் தேற்றியது.

அநந்தரம் சக்கரவர்த்தித்திருமகன் ஸீதாபிராட்டி வீற்றிருக்கின்ற மரத்தினடியி லெழுந்தருளி, மாலைச்சந்திகைகட்ன்களைச்செய்தருளி, இளைய பெருமாளை நோக்கி, கேளடா லக்ஷ்மணா! நாம் தேசம் விட்டுக் காடு சேர்ந்த தற்கு இன்றிரவே முதன்மையானது, இப்பொழுது ஸுமந்திரரும் திரும்பி விட்டமையால், தனியே நின்றோமேயென்று நீ துன்புறற்க, இன்று முதல் நாமிருவருமே விழித்துக் காத்திருக்க வேண்டும், இப்பொழுது ஸீதை யைப் பாதுகாத் தளிக்கும் பாரம் நமக்கே மிகுந்ததன்றோ? இன்றிரவை இங்குள்ள புல் முதலிய வற்றைப் படுக்கையாகப் பரப்பிப் படுத்துத் துயின்று, வருத்தப்பட்டாவது போக்குவோம், என்றருளிச்செய்து, பூமியின்மீது வீற்றருளி, இளையாழ்வானை நோக்கி, மீளவும் பற்பல கதை களை யருளிச்செய்யலுற்றனர். லக்ஷ்மணா! இப்பொழுது மஹாராஜா நம்மை நினைந்து துன்புற்றுப் படுத்திருப்பாரே யன்றி, இன்புற்றிரார். கைகேயி மாத்திரம் தம் விருப்ப மீடேறிற்றேயென்று மகிழ்ந்திருப்பள். அவள் மண் பொருளாசையினால், மஹாராஜனைச் சங்கைகொண்டு வருத்திக் கொலைசெய்யாமல், பரதனை யழைப்பித்து, அவனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற் றிருப்பாளோ? மஹாராஜ ரிப்பொழுது அநாதராகவும், விருத்தராகவும், என்னைப் பிரிந்தவராகவும் இருக்கின்றமையால், கைகேயியினால் பீடிக்கப் பட்டவராகி என்செய்வாரோ! இவ்வண்ணம் நமக்குற்ற துன்பத்தையும், மஹாராஜருக்குக் காமத்தினாலுற்ற மதிமயக்கத்தையும் ஆராயுங்கால், அறம்பொருள்களை விட இன்பமே சிறந்ததென வெனக்குத்தோற்றுகின்றது; இல்லையாகில், மஹாராஜா என்னைக் காட்டிற் விட்டதுபோல மூடனாயிருப் பவனாயினும், பெண்புத்திக் கிணங்கி, இனிய குமாரனை யோட்டி விடு வானோ? பரதன் மனையாளுடன் கூடி மகிழ்ந்து சிறந்து செழித்து மகிழ்ந்த கோஸல தேசங்களை யெல்லாம் மஹாராஜர்போலப் பாதுகாக்கப்போகின்ற னன். அவனொருவனே யன்றோ? நல்வினையினன். தந்தையும் மூப்பின ராகி, யானுங் காடடைந்தமையால், அவனொருவனே எல்லா ராஜ்ஜியத் திற்கும் முதன்மையனாகுவான்.

అర్థధర్మౌ పరిత్యజ్య యః కామమనువర్తతే
ఏవమాపద్యతే క్షిప్రం రాజా దశరథో యథా

அர்த்ததர்மௌபரித்யஜ்ய யஃகாமமனுவர்த்ததே
ஏவமாபத்யதேக்ஷிப்ரம் ராஜாதசரதோயதா.

பொருள் அறங்களைவிட்டுக் காமத்தை மாத்திரம் யாவனொருவன் முதன்மையாகக் கொள்ளுகின்றானோ? அவன் நந்தந்தைபோல விரைவில் கடுந்துயரத்தை யடைந்தழிவான், நந்தந்தை இறப்பதன்பொருட்டும், நாம் காட்டடைவதன் பொருட்டும், பரதன அபிஷேக மடைவதன் பொருட்டுமே கைகேயி வந்து சேர்ந்தனளென்று நான் நினைக்கின்றேன்; கைகேயி இப்பொழுது தானே அழகினளென்று மதமேறி மதிமயக்குற்று, கோஸலை யையும், ஸுமித்திரையையும், வருத்தமுறச் செய்யா திருப்பாளா? அடா லக்ஷ்மணா! ஸுமித்திராதேவியும், என்பொருட்டுத் துன்புறவேண்டாம்; ஆதலின, நீ பொழுது விடிந்ததும் எழுந்து திருவயோத்திக்குப் போய்ச் சேர்ந்து தாயை மகிழ்விக்கக்கடவை. நானொருவனே ஸீதையை யுடன கொண்டு தண்டகாவனஞ் செல்வேன, அநாதைபோல வருந்தும, என மாதாவுக்கும நீ தஞ்சமாகக்கடவை கைகேயி மிக்க கொடிய ளாதலால், அடிக்கடி காரணமின்றிப் பகைகொண்டு மாதாவை வருத்துவள், ஆதலின, நீ தரும முணர்ந்த பரதனிடத்திலு இவளை வருத்தாமல பாதுகாத் தருளென்று என் தாயை யடைக்கலங் கொடுக்கக்கடவை என தாய முன்பிறப்பில பெண்களைப பிள்ளைகளுடன்கூட விடாமல பிரித்து வருத்தி யிருப்பாள அதனால, இப்பொழுது அவளுக்கிததுன்பம நேர்ந்தது; நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெற்றெடுத்து வளர்த்து ஸுகமுறுங் காலத்தில் கோஸலையார் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தனளே? ஆதலின், என்னைவிட்ட தீவினை செய்தவனு முளனோ?—

మాస్మ సీమన్తినీ కాచి జనయేత్పుత్రమీదృశం
సౌమిత్రే యోహమమ్బాయా దద్మి శోకమనన్తకం

மாஸ்மஸீமந்திநீகாசி ஜநயேதபுத்ரமீத்ருசம
ஸௌமித்ரேயோஹமம்பாயா தத்மிசோகமநந்தகம

நானிப்பொழுது என அன்னையாரக்கு முடிவிலாத்துயரத்தை விளைத் ததுபோல இவ்வண்ணந் துன்ப முறுவிக்கத்தக்க மகனை யொருத்தியும் பெறக்கடவளல்லள்.

మన్యే ప్రీతివిశిష్టా సా మత్తో లక్ష్మణ శారికా
యస్యాస్తచ్ఛ్రూయతే వాక్యం శుక పాదమరేర్దశ

மந்யேப்ரீதிவிசிஷ்டாஸா மத்தோலக்ஷ்மணசாரிகா
யஸ்யாஸ்தச்ச்ரூயதேவாக்யம சுகபாதமரோர்தச.

என தாயாரால் வளர்க்கப்பட்ட அந்தச் சாரிகைப்பறவையும், என்னை விடச் சிறந்ததென நினைக்கின்றேன், தாயாரின்மேல் விதத்தும், இதன்மேல் தாயார்க்கும், ப்ரீதி மிகுதியுள தாகுமன்றோ? இங்கு கூடியிருந்து பூனை

வருவதைக் கண்டு கிளியை நோக்கி, அடா சுகா! நீ பகையாகிய இப்பூனை யின் காலைக் கடியென்று உரைக்கும் வாக்கியத்தை அடா கிளியோ, லழகிய ராமா! நீ சத்துருவின மூலத்தைக் கணடிக்கக் கடவை யென்று என்னைநோக்கிச் சொன்னதாகவுமெண்ணி மகிழும்படி அம்மா எனறு தாயார் கேட்க உரைக்கு மன்றோ? இவ்வண்ணம் நல்வினையின்றித துன்புறற அன்னையாருக்கு நான ஒருதவியுஞசெய்யாமையால, அவருக்கும மலடிக்கும் வாசியென்ன? அவள் என்னைப்பிரிந்து சோககடலில் மூழ்கி இருக்கின்ற மையின், அவளை விட நல்வினை யற்றவர்களு முளரோ?—

ఏకో హ్యహమయోధ్యాంచ పృథివీంచాపిలక్ష్మణ ।
తరేయమిషుభిః క్రుద్ధో నను వీర్యమకారణం॥

ஏகோஹ்யஹமயோத்யாஞ்ச ப்ருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண

தரேயமிஷுபிஃக்ருத்தோ நநுவீர்யமகாரணம்.

கேளாய லக்ஷ்மணா! நான் தருமத்தை விட்டுச் சினங்கொள்ளவே னுகில், நான ஒருவனே பாணங்களால அயோத்தியையும், மற்றுமுள்ள பூமண்டலத்தையும் வென்று அபிஷேகம் கொள்வேன, இப்பொழுது சினங்கொண்டு வீரஞ்செய்வது தகுதியற்ற தன்றோ? அதருமத்துக்கும், பரலோகத்திற்கும் அஞ்சி, இப்பொழுது நான அபிஷேகஞ் செய்துகொண் டிலேனன்றி, திறமையின்மையாலன்று, என்றிவ்வண்ணம், மற்றும் பற்பல மொழிகளை யருளிச்செய்து, கண்ணீர்பெருகவருந்தி, இரவில் மொழியற்று மவுனியாயினர். இவ்வண்ணம் அழுது வருந்தி, அனலற்ற நெருப்புப்போல வும், அலையிலொலியற்ற ஆழ்கடல்போலவும் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்தி ரரை இளையபெருமாள் நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையனே! இப்பொழுது திரு வயோத்தி முழுமதி நீங்கிய இரவுபோலத் தேவரை விட்டு நீங்கினமையால், ஒளியிழந்து இருளமூடி யிருக்கும், தேவர் தீரோதாத்த கம்பீர குணகண சாலியராயிருந்தும், இவ்வண்ணம் மனந்தளர்ந்து வருந்துவது தகுதியற்றது; இதனால் பிராட்டியாரையும், அடியேனையும், துன்புறச்செய்தலேதவிர வேறு பயனில்லை; தேவரை விட்டுப் பிரியுங்கால், பிராட்டியாரும் பிழையார்; அடியேனும் பிழையேன; ஒருகால் பிழைக்கின, நீரினின்று மெடுத்துக் கரையில் போட்ட மீனகள் போலத் துடிப்போமே யன்றி, நெடுநேரம் உயிரோம்; தேவரைவிட்டு அடியேன தந்தையையாயினும், தம்பியையாயி னும், தாயையாயினுங் காண விரும்புறேன், வானுலகம் பெறினும் வேண் டேன்; என்றிவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து தேற்றி மகிழ்வித்தனர். அநந்தரம் அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்த ஸீதா ஸ்ரீராமசந்திரர்களிருவரும், இளையபெருமாளால், ஆலமரத்தடியில தளிர்களா லியற்றப்பட்ட சயனத்தி லெழுந்தருளிப் படுத்தருளினர்கள். இவ்வாறு இளையபெருமாள் விண் ணப்பஞ்செய்த இனியவாக்கியங்களை ஸ்ரீராமபத்திரர் திருச்செவிசாத்திப்

பதினான்குவருஷமும் தன்னுடன் கூடி இருக்கும்படியே அனுமதிசெய்து துயில்கொண்டருளினர். இவ்விருவரும் மிகவும் தீரரும் வீரரும் சூரரும் ஆதலின், கிரிகந்தரத்தில வாஸஞ்செய்யும் இரண்டு சிங்கங்களைபோல அந்தக கோரமான கானகத்திலும் சிறிதும பயமுறாமல் இனிதாகவாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில ஐம்பத்துமூன்றாவது சருக்கம முற்றிற்று

இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணமெனனும இதிஹாஸமஹா காவயத்தில ஸமபரதாயார்த்தங்கள சருக்கங்கள தோறும், சுலோகங்கள தோறும், பாதங்கள தோறும, பதங்களதோறு மிருக்கின்றன; ஆகிலும, இதை ஆரமபம செய்தீவாகள, இவவாத்தங்களையும விவரித்து கோட்டைச் செய்யும பக்ஷத்தில மிக வளரு மெனபதனாலும, அவவாத்தங்கள குருமுகமாகக காலக்ஷேபஞ்செய்தே அறிந்துகொள்ளவேண்டு மெனபதனாலும், இவவிஷயத்தை முதலி லிருந்து உரைத்திலொன்று எண்ணுகினறேன; யானும அதனை யநுஸரித்தே இதுவரையில செய்துவந்தபோதிலும, சில விடங்களில, சில விசேஷார்த்தங்களை மாத்திரம, சில ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமாகக குறித துரைசெய திருக்கினறேன, இஃது சகல சாஸதிரங்களினுடைய முக்கியார்த்தங்களும், சகல வேதங்களினுடைய முக்கியார்த்தங்களும், சுருங்க வருளிசசெயயபபட்டிருக்கின்றன, அறமபொருளினபம வீடெனனும நானகு புருஷார்த்தங்களும, அவைகளைப் பெறும வகைகளும, நன்கருளிச செயயபபட்டன அவற்றுள்ளும் ஸாவதேசங்களிலும, ஸாவ காலங்களிலும, ஸாவாவஸதைகளிலும, ஸாவஜநங்களுக்கும ஸுலபமாகவும, விரைவில பயன தந்தே காப்பதாகவும், நிரந்தரஞ் செயயத்தக்கதாகி வருத்தாமல, ஒரே தரத்தில ஒரே க்ஷணத்தில செயயத்தக்கதாகவும, ஐந்தங்கங்களையுடைய தாகவும, மந்திர விசேஷாநுஸந்தானமடியாகவு முள்ளது, பெரிய பிராட்டியாருந் தாமுமொன்றாகிப பரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்பட்ட ஸ்ரீயஃபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய திருவடியைச சரணமடைவதெனபதே, இஃது இத்தன்மைத்தெனபது வேதாந்தங்களின கடையி லோதபபடுகினறது, பறபல மஹாயோகிகளும அருளிசசெய திருக்கினறனாகள இதனையே முதனமையாக மதித்து, ஸ்ரீவானமீகி பகவான இந்தப பிரபந்தத்தை யருளிசசெய திருக்கினறமையால, இதற்குச சரணாகதி ஶாஸதிரமென்று நமபூர்வாசாரியாகளால திருநாமம சாற்றபபட்டிருக்கினறது, இவவிசேஷார்த்தத்திலுள்ள நோக்கிலேதான சில விடங்களில வெளிப்படத் தோற்றும், பொருள்களில விரோதமபோலத் தோற்றும, ஆங்காங்கு லோகரீதியாகவே ஸமாதானமுங் கூறினோம, முற்றுங் குருமுகமாகவே அறிந்துகொள்ளவேண்டுமாயினும, முக்கியமான சில விசேஷார்த்தங்களைமாத்திரம வந்தவிடங்களில் எடுத்துரைப்போம, எல்லாவிடங்களிலும இவவண்ணமே ஊஹித்துக கொள்க. இந்த ஸ்ரீமத்ராமாயணம் இதிஹாஸ மெனபதையும, மஹாகாவயமெனபதையும, அதனுளளும, தருஶ்யகாவயங்களிற சிறந்த மஹாநாடகமாகு மெனபதையும, மற்று மிதற்குள்ள ஆக்ஷேபஸமாதானங்களையும், பிரமாணங்களுடனும், உதாரணங்களுடனும், வேறே கிரந்தமாக எம் திருத்தந்தைகள அருளிசசெயதுகொண டிருக்கினறமையால, அவ்விஷயங்களை இங்கு கூறுகினறிலேம், ஓ ! ஓ ! இவைப்பூண்டை மிதித்து வழிதப்பி

கொண்டாரென்றோம்; இப்பொழுது இச்சருக்கத்திலுள்ள விசேஷங்களை யன்றோ எழுதமுயன்றோம்; ஆம் ஆம் இச்சருக்கத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரர் தம் தந்தை தம்மை அபிப்ராயமாகக் காட்டிலோட்டியதாகவும், அவர் மிகவும் காமாதுரரென்றும் இகழ்ந்திருக்கின்றார். தாமும் பலவாறுகத் துயரங்கொண்டு அறபாபோலப் புலம்பி யழுகின்றார். ஆதலின், இவர் பரப்ரஹ்மமென்பதும், நிரோதாத்தகுணங்களை யுடையவ ரென்பதும், எவ்வண்ணம் பொருந்துமெனின் ? பொருந்தும்; (ஆத்மானம்மாநுஷம் மன்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்) என்று யுத்தகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபத்திரரே பிரஹ்மருத்திரேந்திராதி தேவர்களைப் பார்த்தருளிச்செய்கிறபடி இவர் தம் பரத்துவத்தை வெளிப்படுத்தாமல் மனுஷ்யபாவனை செய்கின்றபடியால் ஸாதாரணமாக இதரஜனங்களுக்கு இவ்வண்ணந் துன்பம் நேருங்கால் எவ்வண்ணம் துன்பப்பட்டு வருந்துவார்களோ ? அவ்வண்ணமே இவர் அபிநயம் செய்தனரென்வுணர்க. அன்றியும், இவர் தந்தையை இகழ்ந்து மிலர், தாம் துன்புற்று மிலர், அவ்விடங்களில் தோன்றும் உண்மையான பொருளை யடியில் எழுதுகின்றோம்; (ஸத்யமித்யாதி) (ரமந்தேயோகினோ நந்தே ஸத்யாநந்தேசிதாத்மநி, இதிராமபதேநாஸெள பரம்ப்ரஹ்மாபிதீயதே) என்கிறபடி பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமபிரான், (தவாஸ்யபாணேத...) சருதியில் லோதப்படுகின்றபடி திவ்யசரீரத்தைத் திருவுளம் பற்றித் திருவநந்தாழ்வானைநோக்கி, ௧—(அத்யேயமித்யாதி) தம்பி லக்ஷ்மண ! சுத்தஸத்வமின்றி, இருள்கொண்டிருக்கின்றது இந்தப் பிரகிருதிமண்டலம், ஆதலின், நாம் வந்த காரியம் முடிவதன் முன்னமே நித்திய விபூதியை யடையவேண்டுமென்று விரும்புற்க, ௨—(ஜாகாத்த வயமித்யாதி) கோபமின்றிச் சாந்தியுடைய ஸாதுபங்தியின் யோகக்ஷேமங்கள். (அநந்யாச்சிந்தயந்தோமாம் யேஜநா:பர்யுபாஸதே தேஷாம்நித்யாபியுக்தாநாம்) யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹமென்று நான் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடி நம் மதீநங்களாக இருக்கின்றமையால், நாம் மிகவும் ஊக்கத்துடன் விழித்திருக்கவேண்டும்; ௩—(ராத்ரிமித்யாதி) நாம் காமவசிய ராகாமையால், என்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ராயத்தங்களாகிய போகோபகரண போகஸ்தாநாதிகளை யநுபவித்து, ஸங்கல்பித்த காலத்தை இந்த லீலாவிபூதியிலே போக்குவோம், ௪—(ஸத்துஇத்யாதி) நித்யவிபூதியில் திருமாமணி மண்டபத்தில் திருவநந்தாழ்வான்மேல் யோகநித்திரைகொண்டருளத்தக்கவராயினும், பிரகிருதி மண்டலத்தின்மீது வீற்றிருந்தருளி இளையபெருமாளை நோக்கி, மேலும் அருளிச்செய்கின்றனர். ௫-(ருசத்ருவமித்யாதி) லக்ஷ்மண ! நானிப்பொழுது (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி) என்னு மிரண்டு தொழில்களையே செய்தருளுகின்றமையால், மூலப்பிரகிருதியில் லீனமாயிருந்த ஜீவான்மா இப்போழுது பூர்வகர்மாநுகுணமாகிய பலங்களையநுபவித்து மயங்கியுறங்கும், என்து மாயை மிகவளர்ந்து மகிழ்ந்துவாழும், ௬—(ஸாஹி இத்யாதி) என்மாயை ஜீவான்மாவைப் பொருளாசையின்பொருட்டு நல்வினை வழியத்தைக்கண்டும், அதனைச் சேரவிடாமல் தீவினையில் மூழ்கச்செய்து, அழிவுறுமாறு செய்யாதிருக்குமா? ௭—(அநாத இத்யாதி) ஜீவான்மாவானவன், நீனெங்கும் நிறைந்தருகிலிருந்தும், மாயையின் மயக்குக் குள்ளாகி மயங்கி என்னை இழந்து நெடுங்காலஞ் சுழன்று ... வாஸனை மேலிட்டுக் காமத்தனமைய்ணுகிக் கதியற்றுத் தவிக்கின்றமையால், அவன் யாது செய்வான் ? (பரிஹாரார்த்தம்) என் தந்தை தாமபாசத்தினால் கட்டுண்டு, கைகேயியின் வசப்பட்டவரும், விருத்தரும், புத்திரப்பிரேம முடையவரு மாதலின், நானிப்போது பிரிந்தமையால், உயிரைவிடாமலென்செய்வார்; ௮—(இதம் இத்யாதி) ஜீவான்மா இவ்வண்ணம் மதிமயங்கி துன்படைகின்றமையால், அறம் பொருள்களை விடக் காமமே சிறந்ததென வென்னு கின்றான்; மஹாராஜா பொருளிழக்கினும், தருமந் தவறினும், இவ்வண்ணம் அன்புறு

றென்று எண்ணுகின்றேன்; இவர் என்னைப் பிரியுங்கால், மிகவும் அன்புடைத்தமையால், மக்களாசையறம்பொருளைவிடச் சிறந்ததென உணர்கின்றேன்; ௯—(கோவதி இத்யாதி) அகாரவாச்சியமாகிய பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனாயினும், (மித்ராம்ஸமபேக்ஷதி) என்கிறபடி காமத்தை யடக்க முடியாதாதலின், மாயையிலுழன்று வேண்டுமவைகளை யருள்செய்தளிக்கு மென்னை யாவன் விடாதான்போதும், எல்லோரும் விட்டிழியார்களல்லரோ? இவ்வண்ணம் பற்றுகை மிகவும் சிறந்ததாயினும், என் தந்தை ஸத்தியவாக்கியத்தின் பொருட்டு, மிகவும் பிரியமுள்ள என்னை விட்டு விட்டாரன்றோ? இவ்வண்ணம் யாவன் புத்திரனை விட்டாவது ஸத்தியத்தைப் பாதுகாக்க விரும்புவானோ, ௰—யாவனொருவன் ஸர்வசேஷியாகிய பரப்ரஹ்மம்போலவே நித்தியமுக்தர்களுடன் கூடி, உயர்வற உயர்நலம்பெற்று, பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானந்தானுபவம் பெற்று மகிழ்வரன்றோ? அன்றியும் யாகங்களுடன் நமபக்கலில் பரஸமர்ப்பணஞ்செய்த அந்த மஹாபுருஷனன்றோ? ஸங்கியாவான், ௰௧—உலகத்தார்களது தந்தை முதலானோர் வயோதிகர்களாகிச் [illegible]குலர்களாகின்றமையால், மைந்தர்களுக்கு இமமையில் நன்மைசெய்வதையே முதன்மையாகக் கருதுகின்றமையாலும், யானும் அவர்களது காமாநுகுண பலப்ரதான ஸங்கல்ப முடையவனாகி யவர்களறியா வண்ணம் வேதாரண்யத்திடை புகுந்து, பரமயோகிகளுக்கும் வாங்மநஸாபரிச்சேதயனாகி இருக்கின்றமையாலும், ஸகல சேதநர்களும் விஷயபரர்களாகிப் பேரின்பத்தையிழந்து, பற்பல யோனிகளிற்பிறந்து வருந்துவதைக்கண்டு, அத்துயரந் தமக்கே நேர்ந்ததுபோலெண்ணி யவர்களுக்கு ஜ்ஞானோபதேசஞ்செய்து நற்கதிபெறச் செய்யும் ஆசிரியனன்றோ? எல்லா வுலகத்திற்கும் முதன்மையாகிய புருஷகாரஞ் செய்கின்றமையால், துறையாகின்றான் ௰௨—தன் பொருளையும், அஃதடியாக வந்த தருமங்களையும் விட்டு விட்டாயினும், யாவனொருவன் நிருபாதிகமாகிய மோக்ஷகாமத்தை யாவர்க்கு முண்டுபண்ணித் தானும் ஆசரிக்கின்றானோ? அவன் ராஜாதிராஜனாகிய ஸ்ரீகருடவாஹனனைப்போலவே புகழப்படுகின்றான். யாவனொருவன் அறம்பொருளின்பம் மூன்றினையும் விட்டு வீட்டினைத்தக்க காக்கவல்ல எம்மை யநுவர்த்தித்து நடக்கின்றானோ? அவன் எம் தந்தைபோலவே புகழப்படுகின்றான் ௰௩—சேதநர் கடைசேர்வதன்பொருட்டும், எம்மைச் சரண மடைவிப்பதன்பொருட்டும், ஆசிரியனுக்குச் சிறப்பு வாய்ப்பதன்பொருட்டும், இம்மாயை பரிணமித்தது, ௰௪—குணங்களின் பரிணாமபேதத்தால் விகாரப்பட்டு மயங்குகின்ற இம்மாயை நம்மால் பேரின்பமளித்தருள்செய்தளிக்கப்பட்ட முக்தர்களது பங்தி[illegible], ஆசாரியரூபமாய் அவதரிப்பித்தளித்த நித்யாமசசேதனர்களையும், வருத்தாதன்றோ? ௰௫—நாம் நித்திய விபூதியை விட்டு லீலாவிபூதியை யடைந்தோமாதலின், நித்ய ஸூரிகளது குழாமென்பொருட்டு ஒருக்கால் வருந்தினும் வருந்தும்; ஆதலின், நீயும் அர்ச்சிராதிவழியே சென்று வைகுந்தம் சேர்ந்து அவர்களை மகிழ்விக்கக் கடவை ௰௬—நானொருவனே பூமகளுடன் இவ்விபூதியிலு சிலநாள் வாழ்ந்து மீளுகின்றேன்; இப்பொழுது நாமிங் கிருக்கின்றமையால், நாதனற்ற நித்யவிபூதிக்கு நீயே நாதனாகிச் செல்லக் கடவை. அன்றியில், நான் லோகர்கோசரனாகிப் பிராட்டியுடன் சஞ்சரிக்கின்றமையால், என்னுடைய சங்கல்ப பாதீனமாகிய காமாநுகுணமாக ஜநநமரணங்களி லுழன்றழியாவண்ணம் நீயே ரக்ஷகனாகிப் பாதுகாக்கக் கடவை. ௰௭—மாயை மிகவும் கொடுமையுடையதாதலின், நம் தொண்டர்களை மேன்மேலும் நீதிதப்பி வருந்தச்செய்யும், அவ்வண்ணம் வருத்தாமல் நம் மடியவர்களது திரளை ஆசாரி யாதீநஞ் செய்து பரஸமர்ப்பணஞ் செய்யும்படி செய்து பாதுகாக்கக்கடவை. ௰௮—முற்பிறப்பில் நம் தொண்டர்கள் மிகக் கொடிய தீவினைகள் செய்தமையால், இப்பிறவியில் அதன் பயனை ய[illegible]

இன்றனர்கள். ௰க—நெடுநாளாகப் பிறவிகள் தோறும் நம்மைத் தொழுது, நம்மையே நினைந்து, நம்பியிருந்தபோதிலும், கர்மசேஷத்தால் பரந்நியாஸம் செய்யாமையால், அந்திமஸ்மரணமின்றிப் பலன் கைகூடுங் காலத்தில் நம்மை இழந்தமையால், ஷித்தஸங்கல்ப ஹதைக்குப் பங்கம் வாராமைக்காக முத்தி கொடாமல் ஒழிகின்றமையால், என்னையே நான் நிந்தனை செய்து கொள்ள வேண்டும். ௰௰—நான் ஸர்வசக்தனுயிருந்தும், அடுத்தவர்களையும் கடைத்தேற விடாமல், காமாதுருணஸத்திய ஸங்கல்பாதீனமாய பலன்களை யளித்தும், ஏககாலத்தில் ஸர்வர்களுக்கும் முத்திகொடாமல் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றமையால், என்னைப்போன்ற பிள்ளையை இம் மாயை ஆசிரியனுகப் பெறாமல் அனுபுகூராந்தவனைப் பெறக்கடவள். ௨க—அடா லக்ஷ்மணா ! (மத்த:) என்னைக் காட்டிலும் (சாநிகா) பிராணவமாகிய விலலின்ஞல், ஆத்துமாவாகிய சரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்யும் ஆசிரியர்களது திறனே ? பத்த சேதநர்களிடத்தில் மிகவும் அன்பு கூர்ந்ததென்று நம்புகின்றேன்; அஃது எம்மைச் சரணமடைந்து (ஹேசுக) கிரம்போன்ற பசிய திருமேனியையும் இனிய திருவாய் மொழியையும் உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணு ! (அரோ:) பிரஹ்மாநந்தம் பெறவிடாது தடைசெய்து சத்துருவாகின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தினுடைய (பாதம்) வேரை (தச) கணடித்தது நிவருத்தி செய்தருள்க. என்று, பரஸமாப்பண்ணு செய்யப்பட்ட வாக்கியம் இனிமையாகக் கேட்கப்படுகின்ற தன்றோ ? ௨௨—சேதனர்கள் நலவினையற்று வருந்தியும், நான் அவர்களை நற்கதி யடைவிக்காம லிருக்கின்றமையால், என்னால் இவர்களுக்கென்ன உதவி செய்யப்பட்டதாயிற்று, ஒன்றுஞ் செய்திலேன். ௨௩—தொண்டர்கள் என்னை இழந்து மிக வருந்துகின்றமையால், அவர்களின் நலவினை யறபமாதலின், அதற்கு நாம் செய்யத்தக்கது யாது, ௨௪—நானொருவனே யாவரையும் முத்தி யடைவிக்கவும், அவர்களது தீவினைகளை மாய்க்கவும் வல்லேன், ஆயினும், புருஷகார மின்றி ஷித்த ஸங்கல்பத்துக்கும் பங்கமுண்டாக்கி, லீலாவிபூதிக்கும் இடையில் அழிவு செய்வது தகுதியன்றன்றோ ? ௨௫—ஆதலின், என் ஸங்கல்பத்துக்குப் பங்கம் வாராமைக்காகவும், மற்று மநேக காரணங்களுக்காகவும், நானிப்பொழுது யாவரையும் முத்தி யடைவிப்பேனென்று ஸங்கற்பித்திலேன். ௨௬—இந்த ஐம்பத்து மூன்றாவது சருக்கத்து விதில் குறித்த கணக்கின்படி சுலோகத்தை முறையே பாராப்பவர்களுக்கு இக்கருத்து நன்கு பொருந்துமென்று மனமுகக்கும், இதனால், ஆக்ஷேபத்திற்கும் ஸமாதானம் கண்டு கொள்க. இவ்வண்ணமே மேலும் பொருள் ஊஹித்துக்கொள்க. இதற்கு முன்னும் பின்னும் இவ்வண்ணமே எல்லா விடங்களிலும் பொருள்தோறும், முக்கியமான இடங்களில் மாத்திரம் எடுத்துரைக்கப் படுகின்றது, இவ்வண்ண முறை செயின் மிக வளருமாதலின், மவுன மடைந்தோம்.

ஐம்பத்துநான்காவதுசருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்துக் கெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் மூவர்களும், அந்தச் சிறந்த மரத்தடியிலே அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாளுதயமான பின்பு புறப்பட்டுக் கங்கையும், யமுனையும் கூடுகின்ற பிரயாகக்ஷேத்திரத்தை யுத்தேசித்துப்

புறப்பட்டுக் கடுங்கானகத்தி னிடையிற்சென்று, இருவரையும் கானகத்திற் பல விநோதங்களைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு, குறையென்பது சிறிது மின்றி, அர்த்தமண்டல காலம் வரையும், சுகமாகக் கானகங் கடந் தெழுந்தருளினர்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபத்திரர் இளையபெருமாளை நோக்கித் தம்பி ஸௌமித்திராதேவி நந்தனா! இந்தப் பிரயாகக்ஷேத்திரத்தின் நாற்புறங்களிலும் பார், ஹோமதூமம் மேலெழுந்து சூழ்ந்து விளங்குகின்றது; ஆதலின், இங்கு மஹாமுனிவர் எழுந்தருளி யிருப்பா ரென்று எண்ணுகின்றேன், கங்கா யமுனைகளின் பிரவாஹம் ஒன்றோ டொன்று தாக்கி மிக வொலிக்கின்றமையால், கங்கா யமுனா ஸங்கமஸ்தானம் வந்து விட்டோம்; அங்குள்ள அநேகம் கட்டைகளும் வெட்டப்பட் டிருக்கின்றன; இங்கு பரத்துவாஜர் ஆச்சிரமமென்று கேட்டிருக்கின்றோ மாதலின், இம்மரங்கள் அவரது ஆசிரமத்தில் சேர்ந்தனவே யென்றிவண்ண மருளிச் செய்துகொண்டே அந்தப் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்துக் கெழுந்தருளித் தாம் வாள் கணை வில் முதலிய ஆயுதங்களுடன் எழுந்தருளுகின்றமையின், தம்மைக்கண் டங்குள்ள விலங்குகள் அஞ்சுமபடியாகச் சிறிது தூர மெழுந்தருளி, அவ்வாசிரமத்தி னுட்புகுந்து, அநேக சிஷ்ய ஜனங்களால் சூழப்பட்டு வீற்றிருக்கின்ற அந்தப் பரத்துவாஜமஹாமுனிவரைக் கண்டு பயபக்தியுடன் கைகுவித்துக்கொண்டு ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் றண்டம் ஸமர்ப்பித்து அவரை நோக்கி, மாதவச் செல்வரே! நாங்க ளிருவரும் தசரதசக்கரவாத்தித் திருக்குமாரர்கள். இவள் அடியேனுடைய பத்தினி, ஜனகமஹாராஜா திருமகள், அடியேன் தந்தையின் கட்டளைப்படி வனவாஸம் புறப்படுகையில், இவளிருவரும் என்னைப் பிரியோமென்று உடன் றொடர்ந்து வந்தார்கள் ஆதலின், நாங்கள் மூவரும் தபோவனஞ் சேர்ந்து, கந்தமூலபலங்களைப் புசித்து, வைகானஸதர்மத்தையே செய்து வாழ்வோமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தருளினர். பரத்துவாஜமகாமுனிவரும் இவரது அருளிச்செயலைக்கேட்டு மகிழ்ந்து, அர்க்கியபாத்யாசமநீய மதுபர்க்காதிகளா லுபசரித்துப் பூஜைசெய்து, மிருகபக்ஷிகளுடனும், மற்றுள்ள முனிவர்களுடனும் வீற்றிருந்து, இவர்களை நோக்கி, நலவரவு வினவியருளினார். விநயத்துடன் அப்பூசனைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, சக்கரவாத்தித் திருமகனும், ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அம்மஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையால் வீற்றிருந்தருளினர். அப்பொழுது பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் இவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரா! நீ இவ்வண்ணம் அகாரணமாயக் காட்டுக் கெழுந்தருளுவாயென்று நான் முன்னமே யுணர்ந்திருக்கின்றேன்; இவ்விடம் மிகவும் ஏகாந்தமாயும், மநோஹரமாயும், புண்ணியகரமாயு மிருக்கின்றமையால், இவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள முளதாயின், அவ்வண்ணமே எழுந்தருளி யிருந்தருள்க. நின் திருவுளம் யாதோ அதனை யருளிச்செய்தருள்க என்று அருளிச்செய்தனர். கௌஸல்யா நந்தனரும் அம்மஹாமுனிவரை நோக்கிக் குலபதியாகிய மஹாயோகி! இவ்வாசிரமத்

நாட்டிற் கருகி லிருக்கின்றமையால், இவ்விடத்திற்கு அடிக்கடி அடியோங்
களைக் காண்பதன் பொருட்டு, நாடு நகரத்தோர்கள் வந்து சேர்வார்கள்.
ஆதலின், அடியேன் இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பங் கொண்
டிலேன்; பிறர் புகவொண்ணாத ஏகாந்தமான விடம் யாதோ அதனை யரு
ளிச்செய்யக்கடவீர். என்மனைவியாள் மிகவும் சுகமாக வாழ்வுறுவளாதலின்,
அவ்விடம் இவள் மகிழ்வுறத்தக்கதாக விருக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்
பஞ்செய் தருளினர். இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்த சக்கரவர்த்தித்
திருமகனார் வாக்கியத்தைப் பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் திருச்செவி சார்த்தி
யவரைநோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரா! இவ்விடத்தினின் றிரண்டுயோஜனை தூரத்தில்
மிகவும் புண்ணியகரமாகியும், ரிக்ஷவானர கோலாங்கூலாதி மிருகங்களா
லும், தேவகந்தருவ கின்னராதிகளாலும், ஹம்ஸ பரமஹம்ஸ வானப்ரஸ்
த்த வைகானஸாதி முனிகணங்களாலும் சூழ நிறைந்துள்ளதாகியும், கந்த
மாதன மலைபோன்றதாகியு மிருக்கின்ற சித்திரகூடமென்னு மோர் மலை
யிருக்கின்றது; அதில் நீங்கள் ஏகாந்தமாக வாழ்ந்து மகிழ்வுறலாகும்;
அந்தச் சித்திர கூடத்தின் சிகரங்களை எப்பொழு தொருவன் கண்டு களிக்
கின்றனனோ? அது முதல் அவன் நல்வினையையே செய்வா னல்லது,
தீவினை செய்யான்; அவன் மனமும் பாவச்செயலில் செல்லாமல் நிலைபெற்
றிருக்கும்; அவ்விடத்தில் அநேகமகாயோகியர் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து
நிர்யாணதசையில் பிரஹ்மநாடீமுகமாகப் புறப்பட்டு முத்தியடைந்திருக்
கின்றார்கள். அவ்விடம் நீங்கள் வாஸஞ்செய்யத்தக்க ஏகாந்தஸ்தலமென்று
நினைக்கின்றேன், அல்லதாயின், இவ்விடத்திலேதானே என்னுடன்கூடி வாழ்
ந்து மகிழக்கடவையென றருளிச்செய்து, மிகவும் ப்ரியமுள்ள அதிதியாத
லால், வேண்டும் பதார்த்தங்களைக்கொண்டு பலவித உபசாரஞ்செய்து கொ
ண்டாடி யருளினர். இவ்வண்ணமே மற்றும் பற்பல கதைகளை மஹாமுனி
யருளிச் செய்துகொண் டிருக்கையில், மாலைப்பொழுதாகி இரவுநேர்ந்தது;
ஸ்ரீராமசந்திரர் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அன்றிரவைச் சுகமாக அவ்
வாசிரமத்திற் போக்கிப் பொழுது விடிந்தவுடன் எழுந்து நித்திய கருமங்
களை முடித்துக்கொண்டு, பரத்துவாஜமாமுனிவர்க்குத் தண்டம் ஸமர்ப்
பித்து அவரை நோக்கி, மாதவச் செல்வரே! தேவருடைய இந்த ஆசிரமத்
தில் இன்றிரவைச் சுகமாகப் போக்கினோம், பொழுது விடிந்தமையால்,
சித்திரகூடாசிரமத்திற்குச் செல்ல அநுஜ்ஞைசெய்தருளக்கவென்று விண்
ணப்பஞ் செய்தருளினர். அம்மஹாமுனிவரும் ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கிக்
கௌஸல்யாதேவி குமாரா! [...]தேன் காய் கனி கிழங்குகளுடன் கூடி யழகிய
சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தரு[...]ளக்கடவீர். அஃது நீங்கள் வாஸஞ்செய்யத்
தக்கதென வெண்ணுகின்றேன்; [...] அஃது நாநாவித மரங்கள் தளிர்த்து,
மலர்ந்து, காய்த்துப் பழுத்துச் [...]செழித்ததும், கின்னரோரகாதிகளா லுண்ற
[...]ப்பட்டும், யானை புலி சிங்கங் கரடி மான் முதலிய மிருகங்கள் சூழ்ந்தும்,
பற்பல பறவைகள் தொனிசெய்யப் [...]பட்டும், அழகிய சிகரங்களை யுடையது

மாகப்புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது, மேலும், அது பாவங்களைத்தீர்ப்பதும், புண்ணியந்தருவதும், கண்ணுறத்தக்கதும், நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தியதும், யானைக் கூட்டம், மான் கூட்டங்களால் எங்கும் ஸஞ்சாரஞ் செய்யப்பட்டு, காறு சுனைநீர்பெருகிய தாழ்வரையுடையதும், கயம் பள்ளம் குழை முதலிய ரமணீயஸ்தலங்களுடையதுமாக விளங்குவதைக் கண்டு, ஸீதாபிராட்டியுடன் நீ சந்தோஷமடைந்து வாழ்வாய்; ஆகலின், மதங்கொண்ட நானா குயில் முதலிய பறவைகளி னொலிபொருந்தியும், மான மதங்கொண்ட யானை முதலிய விலங்குகளால் சூழப்பட்டு முள்ள அந்தச் சித்திரகூட மலைசேர்ந்து, சுகமாக மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கக் கடவீரென்று அருளிச்செய்து அநுமதிகூறி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று

ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பெருமாள் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்தினின்றும் யமுனைத் துறைசேர்ந் தருளியது.

பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும், அந்தப்பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்தில் அன்றிரவில ஸுகமாக வாஸஞ்செய்து, மறுநா ளுதயகாலையி லெழுந்து, நித்யகருமங்களை விதிப்படி செய்தருளிப் பரத்துவாஜமஹாரிஷிக்குத் தன்னிடம் ஸமர்ப்பித்து விடைபெற்று, அந்தத் திருச்சித்திரகூடகிரியை நோக்கிப் புறப்படுகையில், அயக்குள்ள பல முனிகணங்களும உடன் புறப்பட்டன. பரத்துவாஜமஹாரிஷி அவர்களுக்குத் தந்தை தன மக்களுக்குப் போலப் பிரியவசன மருளிச்செய்து விடைகொடுத்து வாழ்த்திச் சக்கரவர்த்திக் குமாரர்களைநோக்கி, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களே! இங்கெதிரில் கங்கை யமுனை இரண்டு நதிகளுங் கூடுகின்றனவே அங்குச்சென்று, யமுனையினைக் கடந்து, அங்கிருந்து குடதிசை நோக்கிச் செல்லக் கடவீர்கள். கடையில் பலர் நடந்து தேய்ந்த யமுனைத் துறைசேர்ந்து, தெப்பங்கட்டி அதன்மீதேறிச் சென்று அக்கரை சேர்ந்து, அங்குப் படர்ந் துயர்ந்து பருத்துக் கறுத்துத் தழைத்துள்ள ஆலமரத்தடி சேர்க. சீதை அதனை நோக்கிக் கைகுவித்து விருப்பங்களை வேண்டிக்கொண்டு நடந்தினைப்பினை யுற்றவளாயின், அதனடியில் இளைப்பாறக் கடவள். இலளாயின், முன்வழிப்பற்றி நடக்கக் கடவள். அங்கிருந்து ஒரு குரோசதூரத்தில், இருண்டு தழைத்த கானகத்தைக் காணபீர்கள். அந்த யமுனைநீர் பெருகி

யளர்ந்தமையால், மிகக் கறுத்ததும், பலாசு இலந்தை முதலிய பலவகை மரங்கள் நிறைந்ததுமாகி யிருக்கின்றது; அதுவே திருச் சித்திர கூடத்திற்குச் செல்கைக்கு நலகரமான மெத்தென்ற வாயுள்ள நல்வழி; யானும் அவ்வழியால் பலமுறை சென்றிருக்கின்றேன்; என்றிவ்வண்ணம் சிறிது தூரம் பின் சென்று, நல்வழிகாட்டியருளி, அவ்வண்ணமே செய்வோமென்று பெருமாளால் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துத் திருப்பப்பட்டவராகித் திரும்பி எழுந்தருளினர். பின்பு பெருமாள் இளையபெருமாளிருவரும், பிராட்டியாருடனே நம்முற்பிறப்பில் மிக நலவினைசெய்தனம், இம்மஹாமுனிவர் நம்பால் மிக அருள்செய்தது, இவ்வண்ண மருளிச்செய்தனரல்லரோ? என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத்தாங்கள் பின்னெழுந்தருளிக் கங்கையின் தடையினால் தேம்பி மேலெழாமல் விரைவாகப் பெருகும் அந்த யமுனையின் துறைசேர்ந்து, அந்நதியைத் தாண்டும் வகையைச் சிந்தைசெய்து, அவ்விடத்தில் முறிந்து உலர்ந்துள்ள கட்டைகளையும், கோரைகட்டி முதலியவைகளையும் கொணர்ந்து தெப்பமாகக்கட்டி, நாவலுஞ்சித் தழைகளையும், நாவலின் தழைகளையும்பரப்பிப் பிராட்டியார்க்கு ஆஸனம் போட்டுச் சித்தஞ்செய்தனர்கள் உடனே பெருமாள் பெரியபிராட்டிபோலொளிவிடுகின்ற பிராட்டியாரை அந்தத் தெப்பத்திலேற்றி, அவரருகில் ஆடையாபரணங்களையும், ஆயுதங்களையும், மணவெட்டி புட்டில் முதலிய கருவிகளையும் வைத்தருளிப் பின்பு இளையபெருமாளுடன் கூடி, அந்தத் தெப்பத்தைப் பற்றி, ஊக்கத்துடன் நடாத்தி யக்கரைசேர்ந் தருளினர். பிராட்டியாரும் அந்த யமுனாநதியினிடையிற் செல்லுகையில், அந்நதிக்கு வந்தனஞ்செய்து அதனை நோக்கி, அம்மா காளிந்தி! உன்னை யான் தாண்டிச் செல்லுகின்றேன்; உனக்கு மங்கலமுண்டாகக் கடவது என் பிராணநாதர் எளிதாக விரதத்தை முடித்துக் கரைசேர்ந்து மீண்டெழுந்தருளக் கடவர். இவ்வண்ணம் என கணவர் மீண்டு, திருவயோத்தி சேர்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்வராகில், உன்பொருட்டு ஆயிரம் கோதானமும் செய்து, ஆயிரங்குடம் சாராயத்தால் யாகமும் செய்விப்பேன்; எனறிவ்வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டே அந்நதியின் தென்கரை சேர்ந்து, பெருமாள் இளையபெருமாளுட னிறங்கி, அக்கரையிலுள்ள கடுங்கானத்திடையே யெழுந்தருளி, பரத்வாஜமஹாரிஷி சுட்டிக்காட்டி யருளிய செழித்துத் தழைத்துக் குளிர்ந்து கறுத் திருண்டு நீண்ட அந்த ஆலமரஞ்சேர்ந்து, அதனைப் பிராட்டியார்நோக்கிச் சிறந்தமரங்களுக்கரசே! உன் பொருட்டு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்; என்பர்த்தா விரதக்கடலின் கரைசேரக்கடவர். யானும் அவருடன் மீண்டு திருவயோத்தி சேர்ந்து, கோஸலையாரையும், ஸுமித்திராதேவியையும் கண்டு களிப்புறக்கடவேன்; இவ்வண்ணம் நீ யருள்செய்க; என்று கைகுவித்து வேண்டி வலம்வந்து நின்றனர். அப்பொழுது பெருமாள் இளையபெருமாளை நோக்கித் தம்பீ! நீ ஸீதைக்கு முன் செல்க; இவளிடையில்வருக; யானிருவருக்கும் பின் நடந்து பாதுகாத்து வருவேன்;

நடுவழியில் விலள் தளிர் பூ காய் கனி முதலியவைகளைக்கண்டு விருப்புற்றுக் கேட்புளாயின், உடனே அவைகளைத் தந்தளிக்கக்கடவை யென்று ஆஜ்ஞை செய்தனர். அவ்வண்ணமே எழுந்தருளுகையில, மதமேறித் திரிகின்ற களிறுகளு இரண்டினடுவிற் செல்லும், யானைப்பேடுபோலப் பிராட்டியார் திகழ்ந்தெழுந்தருளி, இதுகாறுங் கண்ணுறா மரஞ்செடி பூ கனி காய்களைக்கண்டு விருப்புற்றுக் கேட்கையில், இளையபெருமாள் உடனே அவ்வவ் வஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வித்தனர். பிராட்டியாரும் பற்பல மணற்குன்றுகளை யுடையதும், ஹம்ஸஸாரஸ முதலிய நீர்ப் பறவைகளா லொலிக்கப்பட்டதுமாகிய பெருகிவருகின்ற அக்காளிந்தி நதியினையும், கரையிலுள்ள பற்பல விநோதங்களையுங்கண்டு மிகவு முளமகிழ்ந்தனர். பெருமா ளிளையபெருமா ளிருவரும் இவ்விதமாக இரண்டுநாழிகை வழிநடந்தா ரெழுந்தருளி, தூய்மையுள்ள பற்பலமிருகங்களை யடித்தெடுத்துக்கொண்டு, மயிலினங்க ளாடிக்கூவியும், வாநரவாரணங்களான விலங்குகளுலாவியும், மணங்கமழ்ந்தும், குளிர்ந்துமுள்ள அந்த யமுநாநதியின் தீரத்தில் மேடுபள்ள மின்றிய பிராட்டியார்க் குகப்பாயுள்ள ஓரிடத்தில் இறங்கி இன்புற்று மகிழ்ந் தருளினார்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறாவது சருக்கம்.

பெருமாள் திருச் சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் இரவுநீங்கிய பொழுது விடிந்து கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைகையில், பெருமாள் துயிலெழுந்து, துயிலின்றிப் புறத்தில விழித்துக் காத்திருக்கும், இளையபெருமாளை யழைத்து லக்ஷ்மண ! இக் கானகத்திலுள்ள பறவை விலங்கு முதலியனவும் துயிலுணர்ந்து காலையில் இனிது கூவுகின்றன கேளாய்; ஆதலின், நாம் புறப்பட்டு வழிநடக்கும் வேளை வாய்த்தமையால, நாம் புறப்பட்டுச் செல்வோம்;—

ససుప్తస్సమయే భ్రాత్రా లక్ష్మణః ప్రతిబోధితః
జహౌ నిద్రాఞ్చ తన్ద్రీఞ్చ ప్రసక్తఞ్చ పథిశ్రమం

ஸஸுப்தஸ்ஸமயேபராத்ரா லக்ஷ்மண:பரதியோதித:
ஜஹௌநித்ராஞ்சதந்த்ரீஞ்ச ப்ரஸக்தஞ்சபதிச்ரமம்

தாம் அவதாரஞ்செய்தருளின ப்ரயோஜனத்தை மறந்துறங்கிப் பெருமாளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்ற இளையபெருமாள் தமது

அவதாரத்தின் பிரயோஜனத்தைக் கடுக முடிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கைகேயியை வியாஜமாகக்கொண்டு, திருவயோத்தியை விட்டுக் காடேற வெழுந்தருள நிச்சயங்கொண்ட காலையிலே தானே பெருமாளால், அறிவுறுத்தப்பட்டமையால், அப்பொழுதே துயிலையும், உணவினையும், மோகத்தையும், சோம்பலையும், கோபத்தையும், நிரந்தர கைங்கர்யலாப மஹாநந்தக்கடலில் மூழ்கி, மகிழப்போகின்றமையால், வனவாஸத்திற்கேனும் புல்லிய வருத்தத்தையும், உறங்காமையால் கனவிலுங் காணுறுது பற்றற விட்டுவிட்டருளினவராதலின், முன்னடக்க ஸந்நத்தராயினர். உடனே எல்லோரும் துயிலெழுந்து பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் சுட்டிக்காட்டிய நல்வழிபற்றிச் செல்லுகையில், பெருமாள் பிராட்டியை நோக்கிப் பாரடி வைதேஹி! இப்பலாசமரங்கள் நாற்புறங்களிலும் செழித்துப் பூ மலரச் சூழ்ந்தொளிர்கின்றமையால், காட்டுத்தீப்பற்றி எரிகின்றனபோலக் காணப்படுகின்றன, அன்றியும், இவ்விடம் மானிடஸஞ்சாரமற்றதாதலின், இங்குச் செராய் மரங்களும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துக் கனித்துத் தழைத்திருக்கின்றன; இக்கனிகளைப் புசித்தாயினும், யான் காலத்தைப் போக்கிப் பிழைப்பேன்; அன்றியும், மரங்கடோறும் இரண்டு மரக்காலளவுள்ள தேனடைகள் தேனீகளால் கட்டப்பட்டுத் தொங்குகின்றன காணாய், நச்சுக்குருவி இங்குக்கூவுகின்றது, மயிலதற்குப் பிரதியாகக் கூவுகின்றது; இவ்வரணியம் எங்கும் மலர்ந்து, மணங்கமழ்ந்து வீசுகின்றது; காட்டு யானைக்கூட்டங்கள் சூழ்ந்தும், பற்பல பசுபக்ஷி மிருகங்களொலித்தும், சிகரங்களுயர்ந்துமுள்ள இந்தத் திருச் சித்திரகூடகிரியையுங் கண்ணுற்று மகிழ்வுறுயென்றருளிச்செய்து, இளையபெருமாளையும் நோக்கி, இளையோனே! நாமும் இம்மலைமிசையே மேடுபள்ளமின்றி, பற்பல மரங்கள் தழைத்துக் குளிர்ந்துள்ள விடத்திலேயே வாசஞ் செய்வோமென்றருளிச்செய்து கொண்டே நடந்தெழுந்தருளி, அந்தத் திருச் சித்திரகூடகிரிசேர்ந்து, அதனழகினைக் கடாக்ஷித்து, மீளவும் இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! இவ்விடம் பற்பல கொடி பூண்டு செடிகளால் சூழப்பெற்றும், பலவகைக் காய் கிழங்கு கனிகளால் நிறைந்தும், குளிர்ந்து ருசியுள்ள நன்னீர் பொருந்தியும் இருக்கின்றமையால், இங்குச் சுகமாக வாழ்ந்து மகிழ்ச்சியுறலாகுமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது; அன்றியும், இம்மலையில் பல மஹா முனிவர்களும் வாசஞ் செய்கின்றனர்கள். ஆதலின், இவ்விடத்திலே வாசஞ்செய்தினபுறுவோமென்றருளிச்செய்தனர் பின்பு ஸீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் மூவரும், அங்கிருக்கின்ற வான்மீகிமஹா முனியின் ஆச்ரமத்தைக் கண்டு கைகுவித்துக்கொண்டு அதனுட்புகுந்து அந்த மஹாரிஷியைக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து நிற்கையில், வான்மீகி மஹாயோகியும், இவர்களுக்கு ஆர்க்கியபாத்யாதியாகவுள்ள உபசாரங்கள் செய்து, ஆஸநமளித் திட்காரும்படி யநுமதி யருளிச்செய்து நல்வரவு வினவி யருளினர். பெருமாளும் அம்மஹாரிஷியை நோக்கி, மாதவச்

செல்வரே ! அடியேன் சக்கரவர்த்தியார குமாரன் ? இவள் என் பத்தினி இவன், அடியேனுக் கிளையோன் ? அடியேன் ஸபத்நீ மாதாவின வரங்களிரண்டினையும் பூர்த்திசெய்து பிதாவை சத்தியவாதியாக்கி, தன்னியனுக நினைத்துக் காடேறப் புறப்படுகையில், இவர்களும அடியேனை விட்டுப்பிரிய மனமின்றித் தொடர்ந்து வந்தனர்கள். ஆதலின, அடியே னிவவிடத்தில் சிலநாள வாஸஞ்செய்ய விரும்புகின்றே னென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அம்மஹாமுனிவரது அநுமதிபெற்று, இளையபெருமாளை நோக்கி,

లక్ష్మణానయదారూణి దృఢానిచవరాణిచ
కురుష్వావసథంసౌమ్య వాసేమేభిరతమ్మనః

லக்ஷ்மணாநய தாரூணி த்ருடாநிசவராணிச
குருஷ்வாவஸதம்ஸௌம்ய வாஸேமேபிரதம்மந:

லக்ஷ்மணா ! சிறந்தனவென விதிக்கப்பட்டனவும், வலிமை யுள்ளனவுமாகிய கட்டைகளைக் கொணர்ந்து பர்ணசாலை யியற்றுக்கடவை, பர்ணசாலையில் வாஸஞ்செய்ய எனமனம விரும்புற் றிருக்கின்றதென் றருளிச்செய்தனர். உடனே இளையபெருமாள பற்பல மரங்களைக் கொணர்ந்து முறைப்படி பர்ணசாலை யியற்றினர், அழக கட்டைக்கால வெட்டி அஸ்திவாரமபோட்டுச் சுவர் வைத்து, வாசற்கால தூண முதலியன நிறுத்திச் சாந்திரலம் முதலியன மேலெடுத்து வலிமையாகக் கட்டித் தழை நிறைத்து நன்கு கட்டப்பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையைக் கடாக்ஷித்து மகிழ்ந்து பேரருளான இளையபெருமாளை நோக்கித் தம்பி மானன யாம்சங்கொணடு வரக்கடவை நெடுநாள வாழவுறக் கருதுபவர்கள வாஸ்துஹோமஞ் செய்வது கடமையன்றே ? ஆதலின விரைவாக மானை யடித்துக்கொணடுவா ! இவவணணஞ் செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டி ருக்கின் றமையால, இவ்விஷயத்தில நமமைப் பாவமணுகாது, நீயும முன்னாலே நன்காராய்ந்துபாரென றருளிச்செய்து, உடனே தன்கட்டளைப்படி மாமஸங்கொணர்ந்த தம்பியைநோக்கி, மீளவும அடாலக்ஷமணா ! நாம கிருஹப பிரவேசஞ் செயவதற்குரிய நலல முஹூர்த்தமும தெய்வ வசமாகக் கூடி யிருக்கின்றமையால, விரைவாக இம்மாமஸத்தைப் பாகஞ்செய்க; வாஸ்துஹோமஞ் செய்வோமென றருளிச்செய்தனர்.

இளையபெருமாளும உடனே தீயைவளர்த்து அதனிடையில அந்தக் கறுப்புமான மாமஸத்தைப்போட்டு நன்குசமைத்துப் பக்குவமானவுடன் பெருமாளைநோக்கி, எமமையனே இந்தக்கறுப்பு மானினது மாம்ஸம் சிவப்புற் றிருக்கினும், நன்கு பக்குவ மானமையால முன போலவே கறுப்புற்று விளங்குகின்றது. ஆதலின தேவர் வாஸ்துஹோமஞ் செய்யக்கடவீர் ; தேவரோ அதனை நன் குணர்ந்தவரென்று விண்ணப்பஞ்

செய்தனர். பெருமாளும் அம்மொழிகேட்டு, நீலாடி, நியமந்தரித்து அ தற்குரிய மந்திரங்களை ஜபித்து, சுருக்கமாக அந்தச்சடங்குகளையெல்லாம் முடித்து, கிருஹ தேவதைகளைக் குறித்து யாகஞ்செய்து மன மகிழ்ச்சி யுடன் கிருஹப்பிரவேசஞ் செய்தருளி, வைசுவதேவபலியுஞ் செய்தருளி, ருத்திரனைக் குறித்தும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்தும், ஹோமஞ் செய்து கிருஹபீடைகளைப் போக்கவல்ல சாந்திகளையும், நன்மை பயக்க வல்ல புண்யாஹவசனம் முதலிய மந்திரங்களையும் அநுசந்தித்து, நீதிப் படி ஜபமுஞ் செய்தருளி விதியின்படி ருத்திரனைக் குறித்து ஹோமஞ் செய்தமையால், அந்த அசுசி நீங்கும்படி மீளவும் நதியில் ஸ்நானஞ் செய் தருளி, பாவங்கள்தொலையத்தக்க பலியினையும் நிறைவேற்றி, ஆசிரமத்திற் குத் தக்கவாறு அங்கதேவதைகளுக்கும், முக்கியமான ஸ்ரீமந் நாராயண னுக்கும் சுற்றிலும், ஆலயங்கள் செய்வித்துப் பிரதிஷ்டை செய்தருளி இளையபெருமாளுடனும், பிராட்டியுடனும், காட்டிலுள்ள மலர்களாலும், கனிகளாலும், கிழங்குகளாலும், பக்குவஞ் செய்யப்பட்ட மாமஸங்களா லும், நன்னீர்களாலும், ஜபங்களாலும், தாபங்களாலும், ஸமித்துக்க ளாலும், தூபபுற்களாலும், பூதங்க ளெல்லாவற்றையும் விதிப்படி பூஜித்து மகிழ்வித்து, மற்றுமுள்ள ரிஷிகணங்களுடன்கூடி, தேவதைகளுடன் தே வேந்திரன் ஸுதாமஸ பாப்பிரவேசஞ் செய்வதுபோல நன்கியற்றப் பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையினுட் புகுந்து வாழ்ந்து, பலவகைப் பறவைக ளாலும் மிருகங்களாலுஞ் சூழப்பட்டும், பலவகைப்பட்டு விநோதமாயுள்ள பூ கனி காய்கள் நிறைந்த மரங்களால் செழிப்புற்றும், பாம்பு புலி காடி யானை சிங்கம் முதலியவற்றால் தொனிசெய்யப்பட்டும், கோரமாகியும், அ ழகாகியுமுள்ள அக்கானனத்தில் விஹாரஞ் செய்துகொண்டும், பற்பல நீர்ப் பறவைகளா லொலிக்கப் பட்டும், குளிர்ந்த நன்னீருடையதுமாகி, அங்குப் பெருகுகின்ற மால்யவதி நதியில் ஜலக்கிரீடைசெய்துகொண்டும், அந்தத் திருச்சித்திர கூடத்திலுள்ள விநோதங்களைக் கடாக்ஷித்துக் கொ ண்டும், பெரு மகிழ்ச்சியடைந்து திரு வயோத்தியைவிட்டு வந்தோமே யென்று சிறிதுந் துன்பமுறாமல் மிகவும் ஆநந்தமடைந்து வாழ்ந்திருந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

இந்தச்சருக்கத்தில் (ஸ௯-பத௩) என்னும் சுலோகத்திற்குச் சிலர் இளையபெருமாள் இப்பொழுது துயில்கொண்டதாகவும், பெருமாள் எழுப்ப விழித்தத் துயில்நீங்கிய தாகவும்,பொருள்கூறுகின்றனர். அஃதொருபொழுதும் ஒவ்வாது; இந்தக்காண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கத்தில், குஹப்பெருமாள் இளையபெருமானைத் துயிலும்படி வேண்டுகையில், அதற்கிவர் (கதந்தாசரதௌபூமௌசயாநேஸஹஸீதயா, சக்யாநித்

ரமயாலபத்துஞ் சேவிதம்வாஸுகாநிவா.) என்று தொடங்கிப் பெருமாள் பிராட்டியு டன தரையில படுத்திருக்கையில, நானெவவண்ணந துயில் கொள்வேனென்று புல ம்பி விழித்திருநததாகவே அருளிச்செய்த திருக்கின றமையாலும், உத்தரகாண்டத் தில் பதினனகாணடு துயிலுண வறறவனு லலலது மறறு யாராலும தனக்குக் கொ லை சேராதெனறு இநதிரஜித்து வரமபெற றிருநததாகவும, இளையபெருமாள் அவ வண்ணமிருநதமையாலே அவனைக் கொலைசெயதனனெனவு மிருக்கினறமையாலும, இநதச சுலோகததிறகு நாம எழுதியவணணமே பொருள்கொள்ள வேணடுமென றுணர்க.

ஃ லக்ஷமணாய என்னுஞ் சுலோகததின கருததுரை.

அடா லக்ஷமண! (தருடாநிச) வலிமைதங்கி நெடுங்காலம் அழிவறறிருக் கத தக்கனவும், (வராணிச) யாவரும் மகிழநது புகழநது பணிநது ஆசரயிக்கத் தக்க நல்வினை யுள்ளனவுமாகிய (தாருணி) காமசேஷததால பிரகிருதியுள லீனமா யக் கட்டைபோலச் செயலற றிருக்கினற சேதன விசேஷங்களை, (ஆநய) எனகடா க்ஷததிறகுப் பாததிரமாகுமபடி திருததிக்கொணா (ஆவஸதம) தததது குணங்க ளான பிரஹ்ம க்ஷததிரிய வைசிய சூததிராதி பரிணதசரீர விசேஷங்களை (குருஷவ) இயறறு (மேமநஃ) எனமனம (வாஸே) ததது பரவேசததில (அபிரதம) மிகவும் விருப்புறறிருக்கினறது, இதனால திருவநநதாழவானை ஸ்ரீபாஷியகாரராக அவதாரஞ் செயது விசிஷ்டாதவைத தமதஸதாபனஞ்செயது, அநேகம ஆசிரியர்களை ஏறபடுததி யவர்களிடததும தாம அநுபரவேசிதது, மூடர்களைத திருததிப பணிகொணடு, பேரி னபமளிதது ஸமஸாரக்கடல கரைசேர்க்க ஸங்கறபமுடையவன பேரருளாளனென பது நனகுவிளங்கும, (தருடாநி) வலிமையுள்ளனவும (வராணிச) பின்னமாகா மல அர்சசாரூபமாக வெழுநதருளப்பணணத தக்கனவுமாகிய (தாருணிச) கட்டை சிலை செமபு வெள்ளி தங்கம முதலானவைகளையும, (ஆநய) பிரதிமைகளாகச்செய (ஆவஸதம) கோபுரமணடப பராகார வாபிகூப தடாகாதிக ளடங்கிய கோயில்களை யும, (குருஷவ) நனகியறறு, (மேமநஃ) எனமனம (வாஸே) பிமபததில ஸாந நிதயங்கொண டிநத லீலாவிபூதியில யாவரு மெளிதில நமமைச சேவிதது நறகதி பெறுமபடியாக வாழவதில, (அபிரதம) மிகவும் ஆஸததியுடைய தாகினறது. இத னால ஸவயம் வ்யகத திவயாரஷ மாநுஷங்களாகிய அர்சசைகளில பகவதஸாந நித யம நிரநதரமுள்ளதெனவும ததஸேவாதிகள யாவர்க்கும் விதியெனவும் நன்கு விளங்கும.

ஐம்ப[illegible]ழாவது சருக்கம்

ஸுமநதிரர் திருமபித[illegible]ாததிசோநது, பெருமாள தனியே நடந தெழுந்தருளியமை யுரைசெய்யச சக்கரவர்ததியார முதலானோர மிகவுந துனபுறறது.

அங்கே பெருமாள் குஹப்பெருமானுக்கும, சுமந்திரருக்கும, விடை கொடுத்து நிறுத்திவிடடு, இளையபெருமாளுடனும, பிராட்டியாருடனும், படவேறிக் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளுகையில, குஹப்பெருமா னும, சுமந்திரருடனகூடி நின்று, பெருமாள கட்புலனா கடந்தெழுந்தருளு

மனவும், இமைக்காமல கண்ணுற்றுககொண்டு, பெருமாளுடைய திருக் கலயாண குணநிசயங்களையும புகழந்து, அவருககுற்ற துனபத்தை நினைந்து புலமபிக் கடுந்துயரங்கொண்டு, தமககுளளே தேர்ந்து, திருத்தேர்ப் பாகனாயு முடனழைத்துககொணடு, தன்னரணமனைவந்துசேர்ந்து, காட்டிலடிக்கடி ஸஞ்சரிககின்றவாகள முகமாயப் பெருமாள் பரத்துவாஜாசரமத்துக் கெழுந்தருளி யதையும, அங்கிருந்து பிரயாகக்ஷேத்திரஞ் சேர்ந்ததையும, அங்கிருந்து திருசசித்திர கூடம்வரையி லெழுந்தருளி யதையுங் கேட்டுணாநது, அல்லுமபகலும ஸ்ரீராமசசநதிரனையே நினைந்துகொணடிருந்தனர். ஸுமநதிரரும பெருமா ளினி மீள்வ தெழுநதருளாரென நிச்சயித்து, நிஷாதபதியிடத்தில விடைபெறறுக்கொணடு, குதிரைகளைத திருத்தேரில கட்டி மிகவுஞ்சோகத்துடன திருவயோத்தியை நோககிசசெனறு, மலர்ந்து மணமகமழகினற காடுகளையும நதிகளையும தடாகங்களையுங் கடந்து, நாடுகளிலுளள கிராம நகரஙகளைக கணணுறறுக கொண்டு சிருங்கி பேரபுரம விடடதினத்திறகு மூனறுவது தினம ஸாயஙகாலத்தில் திருவயோத்தியை யடைந்து, ஒருயிருமினறி, மருகாந்தாரம போலத் தெரியறறிருககக்கணடு, சககரவாததி முதலிய யாவரும பெருமாளைப்பிரிநத சோகவேகத்தைப பொறுககத திறமையற் றிறநதனரோ வெனறு ஐயமுறறு, விரைவாகக கோபுரவாயல கடந்துடபுகுநது வருகையில், நகரத்தோ ரெலலோருங கணடு எதிரகொண டோடிவநது, ஸ்ரீராமனெஙகே ஸ்ரீராமனெங்கேயெனறு வினவினாகள. சுமநதிரரும அவாகளைநோக்கிக கேளீா நகரத்தோாகளே ! நான் கஙகாநதியின் தீரத்தில விடைகொடுக்கபபடடு மீணடெயதினேன ; அவர் தருமவழிபறறிக கஙகையைக் கடந்து காடேற வெழுந்தருளினரென றுரைசெய்தனா அவர்களும மமமொழிகேடடுப பெருமாள கஙகையையுங தாணடி எழுந்தருளி விடடனரோயெனறு, கணணீாபெருககி அநதோ ? ஸ்ரீராமா ! எனறும அயயயயோ வெனறும புலமபினர்கள அனறியும திரள திரளாய நினறு அநதோ ? ஸ்ரீராமனைக காணுமையால, யாஙகள நலவினையறறுக கெடடோம தானயஜஞ விவாஹாதி காலஙகளிலும, மஹோறசவஙகளிலும சபை நடுவில நாயகமணிபோலத்திகழும ஸ்ரீராமனை மீளவு மொருககாலுங காணேமோ ; இவாக்கு நனமை பயககத்தகக தியாது ? இவாக்குப பிரியமளிபப தியாது ? இவாக்கு ஸுகந்திருபப தியாது ? என்றிந் நகரிலுளள யாவரும மககளபோலவே ஸ்ரீராமனால பாதுகாத் தளிக்கப் படடனர்களே என்று பலா புலமபவும, மாளிகைமேல் ஜாலகத்தினினறு திருததேரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமனைக் காணுமல வருந்தி யழுகின்ற வனிதையர் அழுவுங கேட்டுககொண்டே சோகத்தால முகத்தை மூடிககொண்டு ராஜவீதி வழியாகவே சக்கரவாத்திபிருக்கும் திருமாளிகைநோக்கியேசெனறு, அதனைககிட்டித் திருத்தேரை விடடிழிந்து அரண்மனைக்குள் புகுந்து, ஏழுபிராகாரங்களையுஙகடந்து, மாடமாளிகை விமாநங்களில் காரிகையாகள்கூடி ஸ்ரீராம

னைக் காணாமல் கண்ணீர்பெருக்கி அந்தோ அந்தோவென் றழக்கண்டு, சக்கரவர்த்தியார் தேவிமார்களும் மகாராஜர் மிக்க சோக முறுவாரோ வென்று கூவாமல் மெதுவாகப் புலம்பி யழுது, சுமந்திரர் பெருமானுடன் புறப்பட்டுப்போய அவனைவிட் டிவர்மாத்திரம் வருகின்றனராந்தோ ? என் திருமக னெங்கேயென்று கோசலையார் கேட்பாராகில் அதற் கிவரென்ன பதிலுரை செய்வார் ? திருமகன் காடேற வெழுந்தருளியும், கோஸலையார் உயிரை விடாமல் பிழைத்திருக்கின்றா ரென்பது மிகவும் அரிதென்றங் கடின மென்று மெண்ணுகின்றேன்; மற்றொருத்தி இப்போதும் பிழைப்பளோ என்று; இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற வாக்கியத்தை மிகவும் யதார்த்தமெனவே யறிந்து, சோகாக்கினியால் அனல் பற்றி எரிகின்றதுபோலிருக்கின்ற எட்டாவதுபிராகாரத்தினடுவிலுள்ள மகாராஜா திருமாளிகையையடைந்து, புத்திரசோகத்தாலெரிந்து வருந்தி வாடி வதங்கி இளைத்து வெளுத்துத்தவிக்கின்ற சக்கரவர்த்தியைக்கண்ணுற்று, வந்தனஞ் செய்து, ஸ்ரீராமசந்திர விண்ணப்பஞ் செய்யும்படி யருளிச்செய்த திருத்த வாக்கியங்க ளெல்லாவற்றையும், ஒருமொழியும் விடாமல் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றனர். சக்கரவர்த்தியும் மௌனமாகி யசைவற்று வீற்றிருந்து, அவ்வாக்கியங்களை முற்றுஞ் செவிசாத்திச் சோகம்பெருகி மனந்தளர்ந்து கண்சுழன்று மூர்ச்சையடைந்து தரையில் வீழ்ந்தனர். அப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள யாவரும் கூக்குரலிட்டுப் புலம்புகையில், கோஸலையார் சுமித்திராதேவியுடன் சக்கரவர்த்தியை எடுத் துட்காரவைத்துத் தேற்றி, அவரை நோக்கி என் பிராணநாதா! நந்திருமகனைக் காடேற விட்டுத் திரும்பிவந்து பணிந்து நிற்கின்ற சுமந்திரருடன் ஏன் ஸல்லாபஞ் செய்கின்றிலீர், ரகுகுல துரந்தரராகிய தேவர் ராஜநீதிக்கு விரோதமேயாயிருக்கினும், ஸத்தியவாக்கிய பரிபாலனார்த்தமாக ஸ்ரீராமனை வனவாஸஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டனுப்பி, இப்பொழுதேன் வெட்க முறுகின்றீர்; தேவர் செய்தது நற்செயலாகக் கடவதல்லது, வெட்கத்தக்க தீச்செயலன்று; ஆதலின், சோகக்கடலில் மனத்தையழுத்தாமலெழுந்து மனமகிழ்க; பரதனை விட்டு ஸ்ரீராமனிடத்தில் மாத்திரம் இவ்வளவு பக்ஷம்வைத் திருக்கின்றீரோ வென்று கைகேயி கோபங்கொள்வாளென்று அஞ்சி, ஸ்ரீராமன செய்தியைப் பற்றிச் சாரதியைக் கேட்கின்றிலீரோ ? இவ்வண்ணம் அஞ்சற்க; அக்கைகேயி இப்போதிங்கில்லை, ஆதலின், அச்சமற்றுச் சுமந்திரருடன் ஸம்பாஷிக்கக் கடவீரென்றிவ்வண்ணந் தீரங்கொண் டுரைத்தும், சோகத்தை யுள்ளடக்க வாற்றலற்றுத் தரையில் வீழ்ந்து புலம்பினள். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தி கோஸலையா ரிருவரும் வருந்தக்கண்டு, ஆண் பெண்ணலி பாலவிருத்தர்க ளடங்கலும் கூடிக் கூவியழுகையில், புரமெங்கும் அந்தப் புலம்பலால் நிரம்பி யொலித்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

ஸுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியாரிடத்தில் பெருமாள் இளையபெருமாள் ஸீதை இவர்களின் வாக்கியத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அநந்தரம், சக்கரவர்த்தியார் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து மனந்தேறி, ஸ்ரீராமசந்திரனது சரித்திரத்தைக் கேட்பதன்பொருட்டு ஸுமந்திரரை யழைத்தனர். ஸுமந்திரரும் கைகுவித்துக்கொண் டெதிரில் வந்து, ஸ்ரீராமபத்திரனையே நினைந்து, துன்பமும் சோகமுங்கொண்டு, மிகவும் தாபமடைந்து, அன்றைத்தினமே பிடிக்கப்பட்ட யானைபோலப் பெருமூச்செறிந்து, பிணி கொண்ட யானைபோலத் திகைத்துச் சிந்தைகொண்டு, மூப்பினாலு மிளைத்து வெளுத்து நரைத்து வீற்றிருக்கின்ற சக்கரவர்த்தியை நோக்கி நின்றனர். தசரதசக்கரவர்த்தியும், புழுதிபடிந்து கண்ணீர்ததும்பத் துன்புற்று நிற்கின்ற ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! என் திருமகன் காட்டிடையி லெவ்வண்ணம் பிழைக்கின்றான், எங்கு வாழ்கின்றான், இதுவரையில் மஹாராஜ போகங்களை யநுபவித்த என் செல்வத்திருமகன் மரத்தடியில் படுத்து எவ்வண்ணந் துயில்கொள்வான், அவன் எதனைப் புசிக்கின்றான்; இதுவரையில் அவன் திருவரண்மனைவிட்டுப் புறப்படுகையில், நால்வகைப் படைகளும் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றனவே? அத்தன்மையனாகிய என் திருமகன் நிர்ஜ்ஜனமாகிய வனத்தில் எவ்வண்ணந் திருவடித்தாமரைகள் சிவப்புற நடப்பான்; மலைப்பாம்புகளாலும், பற்பல கொடிய மிருகங்களாலும் நிறைந்து கோரமான வனத்திடையில் என் திருக்குமாரர்கள் ஸீதையுடன் எவ்வண்ணந் திரிவார்களந்தோ? மிகவும் ஸுகுமாரியான ஸீதையுடன் என் குமாரர்கள் திருத்தேரைவிட்டிழிந்து எவ்வண்ணம் நடந்து சென்றனர்கள். மந்தரமலையினிடையில், அசுவினிதேவர்கள் சென்றாற்போலக் கடுங்கானகத்திடையில் என் குமாரர்கள் நடந் தெழுந்தருளக் கண்ட நீரொருவரே யன்றோ? மிகவும் நல்வினையினர். வனத்திடை புகுகையில், ஸ்ரீராமசந்திரன் என்ன அருளிச்செய்தனன்; லக்ஷ்மணன் யாது கூறினன்; ஜனகமஹாராஜன் திருமகள் யாது மொழிந்தனள்; அவர்கள் எவ்வண்ண மிருந்தனர்கள்; எவ்வாறு படுத்தனர்கள்; எவ்வண்ணம் உண்டனர்கள்; இவையெல்லாம் உரைசெய்க. யயாதி வானுலகினின்றும், இந்திரனால் தள்ளப்பட்டும், ஸாதுஜனங்களிடத்தில் வீழும்படி இந்திரனை வேண்டிக்கொண்டு அவ்வண்ணமே வீழ்ந்துய்ந்ததுபோல யான் ஸ்ரீராமனை விட்டுப்பிரிந்தும், ஸ்ரீராமன சரித்திரங்களைக் கேட்பதனாலாயினும், மகிழ்ந்துய்வேனென்று வினவினர். இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தியால் வினவப்பட்ட ஸுமந்திரரும், சக்கரவர்த்தியை நோக்கிக் கேட்டருளீர்; திருவயோத்தி மன்னரே! தேவர் திருமகன் காட்டிடையில் தேவரைக் குறித்துக் கைகுவித்துச் சிரத்தில் வைத்துத் தலைவணங்கித் தன்னடம் ஸமர்ப்பித்து, என்னை

நோக்கி, ஸுமந்திரரே! நான் செய்ததாக என் தந்தையர்க்கு நீர் திருவடி தொழுது வணக்கஞ்செய்யக்கடவீர். அன்றியும், அந்தப்புரத்திலுள்ள யாவரையும்நோக்கி, அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி மரியாதை செய்யக்கடவீர். என் மாதாவை நோக்கிக் குசலங்கேட்டு வந்தனஞ்செய்து தாயே! நீர் எப்பொழுதும் ஊக்கத்துட னிருக்கக்கடவீர் அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்யுங் காலங்களில், அங்கிருந்து தருமச்செயல்களைச் செய்யக்கடவீர் என் தந்தையின் திருவடிகளைத் தெய்வமென நம்பிப் பணிந்து பாதுகாக்கக் கடவீர். நாம் உயர் குலத்தின ளென்னுங் கர்வத்தையும், நாம் பட்ட மஹிஷி யென்னும் அஹங்காரத்தையும் விட்டு, எல்லாத் தேவிக ளிடத்திலும், அன்புகூர்ந் திருக்கக்கடவீர். சக்கரவர்த்தியாரது திருவுள்ளத்தையும், கைகேயியின் எண்ணத்தையும், அநுஸரித்தொழுகக்கடவீர் இளவரசனாகிய பரதனிடத்தும், சக்கரவர்த்தியாரிடத்துப்போல மதிப்புக்கொண்டு நடக்கக்கடவீர்.

ఆర్జ్యేష్ఠాహిరాజానో రాజధర్మమనుస్మర

ஆத்தஜ்யேஷ்டாஹிராஜாநோ ராஜதர்மமநுஸ்மர.

ராஜாக்கள் ஞானம் குலம் வயது புத்தி முதலிய வற்றுஞ் சிறியவாக ளாயினும், செல்வ மொன்றினாலே யாவரினு முயர்ந்தோ ரல்லரோ? அரசநீதியை நன்காராய்க வென்று விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவீர். பரதனையும் நோக்கிக் குசலம் கேட்டுக் கேகயீ நந்தனா! நீ மாதாக்களெல்லோர்களிடத்திலும், பக்ஷபாதமின்றிச் சரியாக நடந்துகொள்ளக்கடவை. நீ இளவரசனாயிருப்பினும், சக்கரவர்த்தியார் திருவுளமுகக்குமாறு நடந்து பாதுகாத்தளிக்கக் கடவை. அவர் மிகவும் மூப்பினராதலின், அவர் திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமாக நடந்து, அவரை வருத்தக்கடவையல்லை, அவரது கட்டளையின்படியே நீ இளவரசனாகி யொழுகக்கடவை. என் தாயாரை யுன் தாய்போலவே எண்ணி நடக்கக்கடவை யென்றும், நான் சொல்லியதாக உரை செய்யக்கடவீ ரென்று கண்ணீர் ததும்பச் சோகங்கொண்டருளிச்செய்து சோகநீர்பெருக்கி நின்றருளினர்.

இளையபெருமாளும் மிகவும் கோபங்கொண்டு நெட்டுயிர்ப்புற்றவராகி என்னைநோக்கி, சுமந்திரரே! எம்மையரிடத்தி லென்ன குற்றத்தைக்கண்டு கொடிய கைகேயியின் புன்மதிகேட்டுச் சக்கரவர்த்தியார் திருமகனைக் காட்டேற வோட்டினர். எந்தச்செயலால் யாங்கள் மிக வருத்தப்பட்டோமோ? அச்செயல் தீச்செயலாயினும், நற்செயலெனவே செய்யப்பட்டதன்றோ? வரமென்பதை வியாஜமாகக்கொண்டு, பொருளாசையினாலே எம்மையனை யோட்டினமையால், அஃது எவ்விதத்திலும் தீச்செயலாகுமல்லது, நற்செயலாகாது? சக்கரவர்த்திதான் யாவர்க்கும் இறையென்பதுபற்றித் தம் மனம்போனபடி இந்தத் தீச்செயலைச் செய்தாரே யன்றி, எம்மையனைக் காட்டேறவிட வேறொரு காரணத்தையுங் காண்கிலேன்;—

అసమీక్ష్య సమారబ్ధం విరుద్ధం బుద్ధిలాఘవాత్
జనయిష్యతి సంక్రోశం రాఘవస్య వివాసనమ్

அஸமீக்ஷ்யஸமாரப்தம விருத்தமபுத்திலாகவாத
ஜநயிஷ்யதிஸங்க்ரோசம் ராகவஸ்யவிவாஸநம

நனகாராயாமல மதியின்மையால, தீசெயலை நற்செயலென வுணர்ந்து விரைந்து செய்கையில, அஃது மிகவுந துனபத்தையே தருமனறே? அவ்வண்ணமே சககரவர்த்தியாரும ஆராயாமல, 'எமமையனைக காட்டேற விட்டு, இப்பொழுது துனபுறுகினறனா, (குரோரர்பய வலிய்தஸ்ய கார்யாகாாய மஜாநத: உதபதம்பரதி பாலஸ்ய பரித்யாகோ விதீயதே) என்று, நீதிதப்பி நடககினற தந்தையையும, விட்டு விடக கடவனென்று விதிக்கபபட் டிருககினறமையால, நீதிதபபி எமமையனைக் காட்டேறவிட்ட சககரவாத்தியை யான தந்தையென மதிககேன; எனககு அணணன, இறைவன; இனததார் சுறறத்தார் தாய தந்தை முதலிய யாவரும் எமமையனே! எலலாவுலகஙகளுக்கும, இதஞசெயபவரும, பிரியமளிபபவருமாகிய எம்மையனைக காட்டேறவிட்டு, யாவாககும பகைபோல நின்ற உமமைககண்டு யாவரும எவ்வணணம் அனபுறறு மகிழ்ந்து, உமது கட்டளையினபடி நடப்பார்சள. நாடுநகரத்தோடெலலோாககு மினியராகிய எமமையனை யோட்டிவிட்டு, நீ ரெவவணணம அவாகளுக கிறையாகி யாசாட்சி செயவீ ரென்று தேவருடன விண்ணபபஞ செயயுமபடியருளிச செயதனா. ஸீதாபிராட்டியோ வெனனில, இதுவனாயில ஒரு துனபததையு மறியாதவ ராதலின, மிகவுந் துனபமடைந்தவராகி, யானமீஞ்சுவதைக கண்டும யாதும அருளிச்செயயாமல, பெருமாள திருமுகமணடலததையே நோககிக் கணணீாததும்ப நினறனர். இவ்வண்ணம ஸ்ரீராமசந்திரா இளையபெருமாளால பாதுகாககபபட்டவராகித திருவயோததியை நோககிக கைமுகிழத்து நினறருளினா. பிராட்டியும், தேவர் திருத்தேரினையும், அடியேனையுங கணணுறறுக கண்ணீாபெருககித் துன்புற்று நினறனா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

இநதச்சருககததில் இளையபெருமாள சககரவர்ததியாரை இகழநததாகயிருக்கின்றது சரியோவெனில, உலகததில் இவ்விதத துனபத்தை யடைநதவர்கள இவ்வகையாக இகழ்வாராக ளொனபதைத திருவுளம்பற்றி, லோகபாவனை செயதாரென்றுணர்க. இதன்கருத தென்னெனில், ஓராசிரியன உண்மையறியாமல பகவானைத் துறநது மணணாசை பெண்ணாசை பொருளாசை கொண்டு ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிக்

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸுமந்திரர் வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தியார் புலம்பியது.

கேட்டருளீர் சக்கரவர்த்தி, பெருமாள் காட்டேற எழுந்தருளிய பின்பு நான் திரும்பிவருகையில், திருத்தேர்க்குதிரைகளும் கண்ணீர்பெருக்கிக் காலெழாமல் தட்டித்தடுமாறி வந்தனவேயன்றி மகிழ்ந்தில. யானும் பெருமாளிளைய பெருமாளிருவர்க்குந் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு சோகத்தை யுள்ளடக்கித் திருத்தேரேறிப் புறப்பட்டுக் குஹப்பெருமாளுடன் சிருங்கிபேரபுரஞ் சேர்ந்து பெருமாளொரு கால் மீளவு மென்னை யழைப்பரோ வென்று மாசையினால் அவ்விடத்திலே மூன்றுநாளிருந்து பார்த்தும் காணாமையால் திரும்பிவந்தேன்

கிடக்கின்ற சேதனர்களை யுஜ்ஜீவிப்பதன்பொருட்டு, தத்துவோபதேசஞ் செய்யவேண்டுவதை யருளிச்செய்கின்றார் (கோயம் இத்யாதி) ஸர்வாந்தர்யாமியாய ஸர்வபந்துவாய ஸர்வஸ்வபரரா யிருக்கின்ற பெருமானை என்ன காரணத்தினால் நீ துறந்தனை. (ராஜஞா இத்யாதி) நானே கர்த்தாவென்னும் அஹங்காரமுடைய சேதநனால் கைகேயியேர்லக கொடிய மாயையின் மயக்கிலகப்பட்டு நீமெல்லோரும் துன்புறத்தக்க செயல்கள் செய்யப்படுகின்றன பரமாநந்தம் பெறுவிக்கத்தக்க எம்பெருமானைத் தொழாமல் துறப்பது இம்மையில் புன்மையான பொருளாசையினாலன்றோ? அஃது தீச்செய லாகுமல்லது நற்செயலாகுமோ? இவ்வண்ணம் பெருமானைத் துறப்பதுதானே சுதந்திரனென்னும் ஆங்காரமடியாக வந்ததேயன்றி யதற்கு நாம் வேறோர் காரணத்தையும் காணகிலோம், (அஸமீக்ஷ்ய) இத்யாதி குருகுல வாஸஞ்செய்து வேதாந்தார்த்தங்களை யறிந்து நன்காராய்ந்து விதிப்படி செய்து இகழப்பட்டன துறப்பவர்கள் கடையில் பேரின்பம் பெறுவாரல்லது தாமே வல்லோரொன்று இறுமாப்புற்று நாஸ்திகர்களாகி நம்பெருமானைத் துறந்து மற்றொரு தெய்வத்தைத் தொழுது தொண்டு செய்வார்களாகில் இம்மையிலுங் கெட்டு மறுமையிலும் நரகில் வீழ்ந்து துன்பமடைவார்க ளென்பதிலும் ஐயமுளதோ? (அஹந்தாவத இத்யாதி) யாம் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் உறவினராகிய இத்தாய்தந்தை முதலியவர்களைத் தாய் தந்தை முதலானவர்களாக எண்ணோம், (பிதாத்வம் மாதாத்வம்) என்றபடி காரணமின்றி யுறவினராகிய பெருமானையே தாய்தந்தை தமையன் இணைத்தார் சுற்றத்தார் முதலிய எல்லா வுறவினராக நினைப்போம், ஸர்வலோக இத்யாதி, நீ இவ்வண்ணம் நாஸ்திகனாகி நம் தெய்வத்தையே துறக்கின இவ்வகைத் தீச்செயலினால் உன்னிடத்தில் யாவர் அன்புசெய்வார், யாவரும் பகைப்பார்களே! இவ்வண்ணந் தெய்வத்தையுந் துறந்து உலகத்தையும் பகைத்து பிறகின் நீ எவ்வாறு உய்யாநின்றோ னாகுவாய்; ஆதலின் நீ நம் பெருமானைச் சரணமடைந்து பெருவீடு பெறக்கடவையென்று ஆசிரியன் உபதேசஞ் செய்ய வேண்டும், முறையினை யருளிச்செய்தனர்.

విషయే తే మహారాజ రామవ్యసనకర్శితాః
అపి వృక్షాః పరిమ్లానాః సపుష్పాంకురకోరకాః

விஷயேதேமஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதா:
அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:.

மஹாராஜரே தேவருடைய இந்நாட்டில் அசேதநங்களாகிய மரங்களும், சேதனர்களைப்போலப் பெருமாளுக்குற்ற வனவாஸ சோகத்தினை யடைந்து தளிர்மொட்டு மலர் காய்கனிகளுடன் வாடி வதங்கிக் கருகிக் குன்றிப் பட்டுப்போயின, ஆறு குட்டை குளங்களும், வெயிலின்றியே வெம்மைகொண்டு கொதிக்கின்ற நீருள்ளனவாயின, காடு தோப்புத் தோட்டங்களும், உலர்ந்த இலைகளுள்ளன வாயின; அவ்வனத்திலுள்ள மான் புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலிய ஜந்துக்களும் சஞ்சரிக்கின்றில, கொடிய ஜந்துக்களும் திரிகின்றில; அவ்வனமெங்கும், ஸ்ரீராம சோகக்கடலில் மூழ்கித் தொனியற்றதாயிற்று, தாமரை யோடைகளும், வாடிய பூமட்டுள்ளனவாகவும் கலக்கமுற்ற நீருடையனவாகவும் வெப்பங்கொண்ட தாமரை பொருந்தினவாகவும், அடங்கிக் கிடக்கின்ற நீர்ப்பறவை மீன் முதலியன சூழ்ந்தனவாகவு மாயின, நீரிலுள்ள மலர்களும், நிலத்திலுள்ள மலர்களும், முன்போல மணங்கொண்டு மலர்ந்தில; கனிகளும் முன்போல உருசி கொண்டு பழுத்தில; எம்மிறையே! இவ்விடத்திலும் தோட்டங்கள், அடங்கிய பறவைகளுள்ளனவாகி வாடி யிருக்கின்றன, முன்போலச் செழிப்பாக ஒரு தோட்டத்தை யாயினுங் கண்டிலேன், பெருமானை விட்டுத் தனியே புகுந்த என்னைக்கண்டு ஒருவராயினும், மகிழ்ந்திலர்; திருத்தேர் மீது பெருமானைக் காணாமல், எல்லோரும் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றனர்கள் மாடமாளிகைகளின் மேலிருந்த மங்கையர்களும், வெறுமையாக வந்த இத்திருத்தேரைக் கண்ணுற்று, அந்தோ அந்தோ வென்றுகூவி யழுதனர்கள் இவ்வண்ணம் யாவரும் என்னைக்கண்டு துன்புற்றனரன்றி இவர் அன்பர், இவர் பகைவர், இவர் உறவினர், இவர் உதாஸீநர், என்பதற்கு வேற்றுமை யொன்றினையும் யான் கண்டிலேன்; எம்மரசே! பெருமானைப் பிரிந்து கோஸலையார் எவ்வண்ணம் துன்புற்றிருக்கின்றனரோ! அவ்வண்ணமே இத்திருவயோத்தியும் மகிழ்வற்ற மனிதர்களுடையதும், சோகங்கொண்ட யானை குதிரைகளுள்ளதும், அந்தோ அந்தோவென்று எங்கும் தீனமான தொனி பரவியதும், எங்கும் நெட்டுயிர்ப்பின் ஒலி பொருந்தியதும், அழகு குலைந்ததுமாகி எனக்குத் தோற்றுகின்றதென்று ஸுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியாரை நோக்கி, விண்ணப்பஞ்செய்து நின்றனர். தசரத சக்கரவர்த்தியாரும், இவருரைத்த மொழிகளை முற்றுங்கேட்டு மிகவுந் தீனமடைந்து கண்ணீர் ததும்பி வாய் தழுதழுத்துச் சுமந்திரரை நோக்கிக் கேளாய் ஸாரதி! மிகவும்

பாவசிந்தை கொண்ட கைகேயியின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, மதிமயங்கி ஆலோசனையில் திறமை யுடையவர்களும, ஞானத்தாலும் வயதினாலும் மூத்தவர்களும் ஆகிய நட்பினர்களுடனும, அமைச்சர்களுடனும், மற்றும் நாட்டிலுள்ள பெரியோர்களுடனும நன்காராயாமல, இவ்வண்ணம் பெண் புத்திகேட்டு மதிமயங்கி விரைந்து தீச்செயல் செய்து மிக்காரையுங் கெடுத்து, நானுங்கெட்டழிந்தேன ; இதுவரையிலும் யாதொரு செயலும் ஆராயாமல செய்யாத யான் இக்குலம முழுதும அழியததகக இந்தீச் செயலை யாராயாமல் செய்தது தெய்வச செயலெனவே நமப வேண்டும ; ஸுமந்திரரே ! இதுகாறும யான உம்முடைய விஷயத்தில செய்த நன்றியை யறிந்து என்மீது அனபுடையீராகில, என்னை விரைவில என திருமக னிருக்குமிடங் கொண்டுபோயச சோகககடவீர், என பிராணனகள் விரைந்து செலலுகவென் றுரைக்கின்றன போலத தாக்கின்றன. இப போழதும் எனகட்டளையே பயன படுவதாகில் எனகட்டளையினபடி என் திருமகனைத் திருமபியெழுந்தருளப பண்ணிககொண்டு வரககடவீர்; என திருமகனை விட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலமாயினும, யான் பிழையேன் ; என திருமகன் இதுவரையில நெடுந்தூர மெழுந்தருளி யிருந்து, மீளானாகில், என்னையே இததேர்மிசை ஏற்றிககொண்டு என பெறலரும் புதலவ னிருக்குமிடங கொண்டுபோயச சோகககடவீர், அருமபு போன்ற பற்களை யுடையவனும, ஒபபாரு மிககாரு மிலலாத தனிவில்லி யாகிய வனும, இளையோனுடனும, சீதையுடனுங கூடி மகிழபவனுமாகிய என் திருமகன எவ்விடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றான்; அவனை யான கண் குளிரக காணபேனாகில உயவேன, செந்தாமரை யிதழபோன்ற திருக கண்களையும, நனகிழைத்த மணிபொருந்திய குண்டலங்களையு முடைய என திருமகனை யான் கண்ணுறேனாகி லிபபொழுதே யமலோகமபோயச் சேர்வேன ; இத்தருணத்திலும என்திருமகன திருமுக மண்டலத்தை இங்கே காண்கிலே னென்றால், இதனை விடக் கடுந்துயரமெனபது மொன றுளதோ ? ஆ ராமா ! ஆ லக்ஷ்மணா ! ஆ வைதேஹி ! நீஙகள நெடுந்தூ ரத்தி லிருககின்றமையால, கடுந் துனபங்கொணடு அநாதனபோல இறக கும் எனதன்னை நீஙகள காண்கிலீர், என றிவவண்ணம் பலவாறு புலம் பிக் கோஸலையை நோககி, அடி எனபிராணநாயகி ! என திருமகனா லுண் டாகிய சோகமெனனும் விஸ்தாரத்தையும, சீதாதேவியின விரஹமென னுங கரையினையும் நெட்டுயிரப்புகக ளென்னும் சுழிகளையும, கண்ணீ ரென்னும நுரைஜலங்களையும், கைகளை யசைபபதெனனும மீனகளையும், புலமபலென்னும பேரொலியினையும, அவிழந்த கூந்தலக ளெனனும் பாசியையும, கைகேயியென்னும படபாககினியையும உடையதும், என் னுடைய கண்ணீரென்னும் மழைமாரிககுக் காரணமாகியதும், மந்த ரையின் வாக்கியமென்னும் பெரிய முதலையையுடையதும், கொடிய கை கேயியின் வரங்களென்னும் பெருக்கை யுடையதும ஆகிய இந்தச் சோக

மெனனும் பெருங்கடல் ஸ்ரீராமனென்னும், ஓடமின்றித் தாண்டிப் பிழைப்பது அரிதாதலின் யானிப்பொழுதே அக்கடலில் மூழ்கி யழுந்தி யிறப்பே னன்றோ? இத் தருணத்தில் நான் கண்ணுற விரும்புற்றும் லக்ஷ்மண னுடன் கூடிய என் திருமகனைக் காணகிலே னாதலின், இனி யான் எவ் வண்ணம் உய்வேன், என்றிவ்வண்ணம் அழுது வருந்தி யுடனே மூர்ச்சை கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தனர் இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரன் பொருட்டுச் சோகமதிகரித்துப் புலம்பி மோகங்கொண்டு வருந்துகையில், கோஸலையாரும் அம்மொழிகளைக் கேட்டு இனி யிவருயிர் வாழாரெனத் தேர்ந்து மிகவும் பயங்கொண்டு வருந்தினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அறுபதாவது சருக்கம்

ஸுமந்திரர் சோகங்கொண்டு புலம்புகின்ற

கோஸலையாரைத் தேற்றியது

அநந்தரம் கோஸலையார் பேய்பிடித்தவர்போல அடிக்கடி நடுக்குற்று, உயிர் மாய்ந்தவர்போலத் தரையில் வீழ்ந்து தேர்ப்பாகனை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! என் திருமகன் சீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றானோ? அவ்விடத்தில் என்னை விட்டுவிடக் கடவீர், அவர்களை விட்டுக் கணப்பொழுதாயினும், நான் உயிர்வாழ்ந்து பிழையேன்; ஆதலின் திருத்தேரை மீளவும் திருப்பி, என்னையும் அவ்விடத்திற் சேர்க்கக்கடவீர். இப்பொழுது அவன்பின் செல்லேனாகில், யமலோகம் போய்ச்சேர்வேன்; என்று வேண்டிப் புலம்பினார் பிறகு ஸுமந்திரர் அதுகேட்டு மிகச் சோகங்கொண் டவரை நோக்கி, அம்மா கோஸலராஜன் திருமகளாரே! சோகத்தையும், மோகத்தையும், துன்பத்தாலாகிய இந்தப் படபடப்பை யும் விட்டுவிட்டு மகிழ்க்கடவீர், பெருமாள் ஸந்தாபம் சிறிதுமின்றி, யரண்யத்தி லினிது வாழ்வுறுவர், இளையபெருமாளும், தருமமுணர்ந்தவ ராதலின், அல்லும்பகலு மிடைவிடாது, தேவர் திருமகன் திருவடிகளைப் பணிந்து குற்றேவல்கள் செய்து, உயர்வற உயர்நல மடையத்தக்க நல் வினையினராகி மகிழ்கின்றார். சீதாதேவியும், பெருமாளிடத்திலே நிலை கொண்ட மனமுடையவ ராதலின், கோரமாகிய காட்டிடையிலும், தம் திருமாளிகையிற் போலவே இன்புற்று வாழ்ந்து, அச்சமென்பதின்றி, விசுவாஸம் பூண்டிருக்கின்றனர். இவர் கடுங்கானத்திடைப் புகினும்,

நெடுநாள் கானத்திலிருந்து பழக்க முடையவர்போல மகிழ்வுடன் சென்ற வரோ யன்றிச் சிறிதேனும், விகாரப்படக் கண்டிலேன்; ஸீதை இங்கே பூந்தோட்டத்தில் சென்று, எவ்வண்ணம் மகிழ்ந்தனரோ? அவ்வண்ணமே கடுங்கானகத்திலும் மகிழ்ந்து, சஞ்சரிக்கின்றனர். பெருமாள் அருகிலிருக்கின்றமையால், இராமையினர்போல மகிழ்ச்சிகொண் டிருக்கின்றனரே யன்றி, அவர் சிறிதும், அச்சங்கொண்டிலர், இவர் மனமும் பெருமாளைச் சேர்ந்தது, இவர் ராவியும் அவரதின்ம, ஆதலின், ஸ்ரீராமரின்றிப் பாழடைந்த இத் திருவயோத்தி யவருக்குக் கடுங்கானகமே! அக்கானகமும், இப்பொழுது திருவயோத்தியே யன்றோ? இவர் வழியில் ஊர்களையும், நகரங்களையும், ஆறுகளையும், பலவகை மரங்களையுங் கண்டு, பெருமாளை யாயினும், இளையபெருமாளை யாயினும் நோக்கி, இஃது எத்தன்மையது, என்னபெயருடைய தென்று கேட்டுணர்ந்து, மகிழ்ந்தே எழுந்தருளுகின்றனர். இத்திருவயோத்தி தாண்டி இரண்டு நாழிகைவழித் தூரத்திலேயே பெருமகிழ்வுகொண்டுசென்றனர். ஆதலின் நீர் அவர்களைக் குறித்துத் துன்புறற்க, என்றுரை செய்து, கைகேயி விஷயமாகப் பிராட்டி யருளிச்செய்த வாக்கியம், கோஸலையாரை மகிழ்விக்குமென்று மதிமயங்கி மொழியலுற்று, பின்பு இவ்வாக்கியம் இவரை மிகவும் துன்புறச் செய்யுமல்லது, மகிழ்ச்செய்யாதென்றறிந்து, அம்மா கௌஸல்யாதேவி! அவ்வாக்கியத்தை இப்பொழுது மறந்துவிட்டேனென்றும், அஃது இப்போது தோன்றவில்லை யென்றும், சல்ம கூறிக் கூறத் தொடங்கிய அந்த வாக்கியத்தை நிறுத்தி விட்டு, மீளவுங் கோஸலையாரை மகிழ்விக்கத்தக்க வாக்கியங்களை மொழிய நிச்சயங்கொண்டு, அவரை நோக்கிக் கேளீர் கோஸலராஜன் திருமகளாரே! வழிநடப்பதனாலாயினும், பெருங்காற்று வீசுவதினாலாயினும், புலி முதலிய கொடிய ஜந்துக்களைக் கண்ணுறுவதினா லாயினும், கதிரவன் கிரிகதிரின் வெப்பத்தினா லாயினும், பிராட்டியினுடைய முழுமதிபோலத் திகழுந் திருமுகவொளி சிறிதும், நீங்கிற்றில்லது, மலர்ந்த தாமரைபோலவும், முழுமதிபோலவும், திகழ்கின்றது; செந்தாமரைபோன்ற அவரது திருவடிகளும், செம்பஞ்சிரஸம் பூசாவிடினும், பூசியனபோலவே இப்போதுந் திகழ்கின்றன, பெருமாளுடன் விரைவாகப் பின் செல்லவேண்டு மென்னு மாசையினால், சிலம்பு தண்டைகளை யணிந்து கொள்ளாமல் நடப்பவராயினும், அவற்றை யணிந்து கொண்டவர்போல விநோதமாகவே நடக்கின்றனர் (இப்பொழுதும் அணிகளை யணிந்து கொள்வதி லாசையினால், தண்டைகளையு மணிந்துகொண்டு கல கல என்று விநோதமாக நடக்கின்றனர்.) பெருமாளுடைய திருத்தோள்களைப் பற்றி யிருக்கின்றமையால், யானையை யாயினும், சிங்கத்தையாயினும், புலியையாயினும் கண்ணுறினும், சிறிதேனும் அச்சமுற்றிலர்; ஆதலின், தேவர் அவர்களைக் குறித்தும், எங்களைக் குறித்தும், மஹாராஜரைக் குறித்தும், சிறிதும், சோகமுறக் கடவீரல்லீர்;

இந்த ஸ்ரீராமர் சரிதம் யாவருங்கேட்டு உய்யும்படி மூவுலகங்களிலும் நிலை பெற்று அழிவற்றிருக்கப் போகின்றது; அம்மூவர்களும், சோகமென்பதை விட்டு மனமகிழ்வுற்று, பெருந்தவச் செல்வர்கள் சென்றவழியே நடந்து, வனவாஸம் பூண்டு, காய் கனிகளை யுண்டு, தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து, பதினான்காண்டுகள் சென்ற பிறகு, மீண்டிங் கெய்தி மகிழ்வுறுவாக ரென்றிவ்வண்ணம் உரை செய்து, மனந் தேறச் செய்தனர். கோஸலையா ரிவ்வண்ணம், தோழ்பாகரால் தேறப்பட்டவ ராயினும், புத்திரசோகத்தை யடக்க ஆற்றலற்று; அடா என்னன்பா! அடா என் திருக்குமாரா! அடா ரகுகுல நந்தனே! என்று, கூவி யழுதனரோ யன்றிப் புலம்பலை விட்டொழிந்திலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இந்த சருக்கத்தில் பிராட்டி கைகேயியை இகழ்ந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி, பின்பு அதனைக் கூறுதொழிந்ததாகவிருக்கின்றது, முன்பெங்கும் பிராட்டியார் கைகேயியை இகழ்ந்ததாகக் கவி யருளிச்செய்திலர், ஆயினும், முன்பு இளைய பெருமாள் மஹாராஜனை இகழ்ந்ததாகக் கூறுவிடினும், ஸுமந்திரர் வாக்கியத்தால் அவ்வண்ணம் முன் இகழ்ந்திருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும், அவ்வாறே பிராட்டியும், முன்பு கைகேயியை இகழ்ந்திருப்பரென் றுடன்படுக. இவ்வண்ணம் முன்பு கூறாது, பின்பு கூறலாகுமோ வெனில், இஃது நாடகசைலியை யனுஸரித் திருக்கின்றமையால், நாடகலக்ஷணப்படி இவ்வண்ணம் மொழிவது மொக்குமெனக் காண்க. இவ்வாறே பலவிடங்களிலும் வரும், பிராட்டியார் வாக்கியத்தை இங்ஙனங் கூறுதொழிந்தமையால், அஃது இஃதென் றெவ்வண்ண மறியலாகுமெனின் கேட்க; யுத்தகாண்டத்தில் (விஜகாஹேதர கைகேயீம்கரோசந்தீ குரரீயதா) என்று தொடங்கி, (ஸகாமா பவகைகேயி ஹதோயங் குலநந்தனः) அடி கைகேயி! ரகுகுல நந்தனரான இந்த ஸ்ரீராமர் கொலைசெய்யப் பட்டன ராதலின், உன் கோரிக்கை யீடேறிற்று; இனி நீ சந்தோஷ மடைவாய் என்று, கைகேயியைப் பிராட்டியார் இகழ்ந்ததாக வருளிச் செய்கின்றமையால், அவ்வாக்கியத்தினாலே இங்கும் கைகேயியைப் பிராட்டியார் இகழ்ந்தா ரென்றுணர்க. பரதனுக்கு ராஜ்ஜிய மளிக்கும்படி வரங்கேட்டதினாலே கைகேயிக்குத் தன்பயன் கிடைத்திருக்கப் பெருமாளைக் காட்டேற வெழுந்தருளும்படி வரங் கேட்டதற்குக் கருத்தென்னெனில், ஸ்ரீராமர் வனம்புகின், ஸீதையும் அவர் பிரிவை யாற்றாமல் உடன்புகுவள்; இவள் மிகவுங் கட்டழகியாதலின், யாவனேனுமோ ரரக்கனி வளைப்பற்றித் தோடிவிடுவன்; மனைவியை யிழந்தபின், ஸ்ரீராமன் இறப்பனல்லது உய்யான்; அவனிறந்தபின், பரதனுக்கு ராஜ்ஜியம் நிலைத்துவிடும்; ஸ்ரீராமன் பிழைத்திருப்பனேல், எக்காலத்திலாயினும், ராஜ்ஜியத்திற்குத் தீங்கு நேருமல்லது, நிலை பெறாது, யாவரும் ஸ்ரீராமனுடைய திருக்கல்யாண குணத்தி லீடுபட்டு, அவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்திருக்கின்றமையால், அவனிறந்தாலல்லது சனங்கள் பரதனிடத்தில் அன்புள்ளராகார்; ஆதலின், ஸ்ரீராமர் அழிந் திறக்கும்படியாகக் காட்டி லோட்டிவிடக்கடவ தென்பதேயாகும்; இக்கருத்தினையே பெருமாள் ஆரண்யகாண்டத்தில் [illegible]

அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

கௌஸல்யாதேவி சக்ரவர்த்தியை யிகழ்ந்து புலம்பியது.

யாவர்க்கு *மினியரான பெருமாள் காட்டேற வெழுந்தருளினாரெனக் கேட்டுக் கோஸலையார் மிகவும் வருந்தி யழுது பர்த்தாவை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! தேவா. அருளுடையவரெனவும், பச்சாத்தாப முடையவ ரெனவும், கொடையாளரெனவும், பிரிய வாக்கியங்களையே அருளிச்செய்பவ ரெனவும், ரகுகுல துரந்தரரெனவும், மூவுலகிலும் தேவர்க்குப் புகழ் மிக வளர்ந்து பரவி யிருக்கின்றது, இதுவன்றியில், சுகமாக வளர்க்கப்பட்ட ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும், ஸீதையுடன் இப்பொழுது வனத்திடையில் துன்பங்களை எவ்வண்ணம் பொறுத் துய்வார்கள் முதிர்ந்த யௌவன முடையவளும், மிகவும் ஸுகுமாரமான திருமேனி யுடையவளும், எப

கைகேயீ ஸுகிதாஸா பவிஷ்யதி, யாந்த்ரக்ஷ்யதி ராஜ்யேந புத்ராந்தத்தே தீர்க்கதர்சிநீ) என்றும், (யத்பிபோத மஸமாஸ பரியமவாப ருத்தஞ்சயத், ஸீதேகேயயாஸ்த தஸுஸம்வ்ருத்தம க்ஷிப்ரமதயைவ லக்ஷ்மண) என்றும், அருளிச்செய்கின்றார் முன் சருக்கத்தின் கடையிலும், பிராட்டியார் ஸுமந்திரர் திரும்புங்காலையில், அழுதும், மௌனமடைந்தும், முகவொளி குன்றியும், பெருமாளையும், ஸுமந்திரரையும் கண்ணுற்றும், கண்ணீர் பெருக்கியும், நின்றனளென் றருளிச்செய்த திருச்சின்றமையால், பிராட்டியார் பெருமாளுக்கு கருசி, மெல்லெனக் கைகேயியை இகழ்ந்திருக்கின்றாரென்று தோற்றுகின்றது, அங்கே பிராட்டியார் பெருமாளுக்குக் கேளாதபடி இகழ்ந்தமையால், கவியும் மங்கு அருளிச்செய்யா தொழிந்தனர் அதைப்பற்றியே ஸூத்ரி, யாதும் உரைசெய்திலள் என்றனர் கோஸலையார் மீத்த தன்புறவொன்பதை இருகும மறைத்தனர், யுத்தகாண்டத்தில் பிராட்டியார் பெருமாளைவிட்டுத் தனியே யிருந்தமையால், அங்கு வெளிப்பட வருளினாரென்றுணர்க

பிராட்டியார் இவ்வண்ணங் கைகேயியை யிகழ்ந்து, வருந்தலாகுமோ வென்னில், லோக பாவனையென்று முன்னமே சொல்லினோமிறே? அன்றியின், கைகேயி! கொடிய மாயையே, (அயம்) இந்த (சேதநந்தனஃ) நல்வழிபற்றிக் குல முக்குமாறு நற்பிறவி பூண்ட சேதனன், (ஹதஃ) உன்னால் மீளவும், இச்சூழியி லிழிந்து, மாயோனை மறந்து, கெட்டலையுமாறு செய்யப் பட்டனன், ஆதலின், கோரிக்கை யீடேறிற்றென்று நீ மகிழ்வுறுக என்று சேதனர்கள் நற்கதிபெறாமல், மாயைக்குள்ளகப்பட்டுக் கெட்டலைவதைக் கண்டு, லோகமாதா வாதலின், மிகச் சோகங்கொண்டு, கண்ணீர்பெருக்கி, இவர்களை யொரு விரகால மீட்டுக்கொண்டு நற்கதி தந்தருள வேண்டுமென்று (யதப்பருபங்காஃ பரமாண்ம ஸத்திரசராசராதா ரதம் பேமுராரோஃ) என்கிறபடி பெருமாளைக் கடாக்ஷித்து, மாயையையு மிகழ்ந்து, உப தேசஞ் செய்யும் வித்தை இளையபெருமாளே அருளிச் செய்து விட்டமையால், யாவரையும் பேரின்ப முறுவிக்குங்கால மெப்பொழுதோவென்று சிந்தைகொண்டு நினைந்து நின்றனள். என்று முன் சருக்கத்தின் கடையிலுள்ள பிராட்டியைப் பற்றி யுள்ள சுலோகங்களுக்கு உண்மையான பொருளைத் தேர்க.

பொழுதும் துன்பமென்பதை யறியாதவளாதலின், ஸுகமுறுவிப்பதற்கே தகுதியுமுடையவளும், ஜனகமஹாராஜன் திருமகளுமாகிய ஸீதை வனத்தில் வெம்மை தண்மைகளை எவ்வண்ணம் பொறுத்துய்வள், அவளிதுவரையில் அறுசுவையுள்ள நல்லுணவுகளை யுண்டு, இப்பொழுது காய் கிழங்குகளை எவ்வண்ணம் புசிப்பள், அவள் இதுவரையில் மிகவும் செவிக்கினிய கீத வாத்திய கோஷங்களைக் கேட்டின்புற்றிப்பொழுது மிக்க கொடிய புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலிய விலங்குகளின் ஒலிகளை எவ்வண்ணம் கேட்பள், மஹேந்திரன் த்வஜம்போன்றவனும், நீண்டுருண்ட திரண்டதோள்களை யுடையவனும், சிறந்த பல முடையவனுமாகிய என் திருமகன் இப்பொழுது தன் திருக்கையையே தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு எங்கே துயில்கொண்டிருக்கின்றானோ? தாமரை யிலைபோன்ற வண்ணமுடையதும், மிக வழகிய அளகங்களை யுடையதும், தாமரைபோல மணம் வீசுகின்ற உயிர்ப்பினை யுடையதும், தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையதுமாகிய என் திருமகன் திருமுகமண்டலத்தை நான் கண்டு களிப்பதெக்காலம்? என்னுடைய இந்த இதயம் வச்சிரம்போன்ற வலிமையுடையது போலும், என் திருமகனைக் காணாமலும், ஆயிரம் சிதறுண்டுபட்டழியாமலிருக்கின்றதன்றோ? என்று புலம்பி, சக்கரவர்த்தியையும் நோக்கி, 'என் பிராணநாயகரே! இன்புறுவிக்கத்தக்க என் மைந்தர்கள் தேவரால் காட்டிலோட்டப்பட்டவர்களாகி, ஓடி யலைந்து திரிகின்றனர்களே? இவ்வண்ணஞ் செய்ததென்பது மிக்க கருணையற்ற செயலன்றோ? என் திருமகன் பதினான்காண்டு வனத்திலுறைந்து, பதினைந்தாவதாண்டில் இங்கெழுந்தருள்வானாகிலும், பரதனாலனுபவிக்கப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தையும், பொருளையும், விட்டு விடுவானேயல்லது, அங்கீகரிக்கான், உலகத்திலொருவர் ஞானங் குலம் வயது நல்லொழுக்கம் இவைகளிற் சிறந்த வேதியர்களைச் சிராத்தத்தில நிமந்திரணஞ் செய்து, பின்பு தம் முறவினர்களைக் கண்டு, அவர்களிடத்தில பக்ஷத்தா லவர்களைத் துறந்து, அவர்களை முன்பு புசிப்பித்து, சிராத்தத்தை முடித்துப் பின் பிவர்களை இஷ்டபங்தியில் புசிக்கும்படி வேண்டி, அமிர்தம்போன்ற நல்லுணவுகளை யிடினும், இஃது தமக்கிழிவென வுணர்ந்த இப் பெருந்தன்மையினர்கள் அவருடன் கலந்து அவ்வுணவுகளை யுண்பார்களோ? மற்றொன்றினால் மேயப்பட்டு நுனிகளின்றிக் கட்டையாயுள்ள புற்களை நல்ல ரிஷபங்கள் மேயுமோ? இவ்வண்ணந் தனக்கிளையோனால் புசிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தை மூத்தோனும் திறமையுள்ளோனுமாகிய என் திருமகன் ஏனிகழ்ந்து துறவான்; நாய் நரிகளால், கொணர்ந்துண்ணப்பட்ட மாம்ஸங்களைப் புலி பசியுறினும் புசிக்க விரும்புறுமோ? அவ்வண்ணமே என் திருமகனும் மற்றொருவனால புசிக்கப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தைக் காமுறுவனோ? நாய் முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸு நெய் புரோடாசம் (மாவினால் செய்யப்பட்டது) யூபஸ்தம்பம் முதலிய வைகளைப் பெரியோர்கள் யாகத்தில் மீளவும் உபயோகப் படுத்து

வாரகளோ ? ஒருவனால் சுவைபெறவுணணபபட்ட ஸுதையை மற்றொருவன் உண்பானோ ? ஸோமயாகத்தில் தாழ்ந்தோனால் முன் புசிக்கப்பட்ட ஸோமரஸத்தை யுயர்ந்தோர பின் புணபாரகளோ ? அவ்வண்ணமே என் திருமகன் இவவவமதிப்பைப் பொறுத்து, பரதனால புசிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தைக் காப்பாறுவானோ ? தன் வாலை யொருவன்பற்றி யிழுக்கின், வீரமுள்ள வேஙகைப்புலி பொறுத்திருக்குமோ? அவவண்ணமே என திருமகனும, இவவிகழவைப பொறுமல போரசெய்ய முயலுவனாகில், பதினானகு லகிலுமுள்ள தேவாஸுரர்கள் முதலிய வெல்லா வுயிர்களு மொன்று சேர்ந்தும, அவனை வென்று வெற்றிகொள்ளுந் திறமையின ராவாரகளோ ? ஆகிலும், நாமே அதாமஞ் செய்து தருமத்தை யழித்து உலகினை கெடுப்பது தகுதியறறதென வெண்ணி யன்றோ ? என திருமகன இவவவமதிப்பையும பொறுத்துக காட்டேற வெழுந்தருளினான் , இல்லாவிடின், சிறந்த வீரமும் தீரமும் வலிமையும கொண்ட என் திருமகன் தனகப் பூணணிந்த சிறந்த பாணஙகளால, ஊழிகாலத்திற போலவே எல்லாப பூதங்களையும், ஏழுகடல்களையும், எரித்து அழித்து விடானோ ? சிஙகமபோன்ற பலமுடையவனும், காளைபோன்ற நோக்குடையவனும், அத்தன்மையனுமாகிய என் திருமகன மீன் தன குட்டியைத் தானே கொல்வதுபோலத் தந்தையினாலேயே யழிக்கப பட்டனனே ? இவவண்ணம் தருமவழி தவறாத என் திருமகனும, தேவரால காட்டிலோட்டப் பட்டன னென்றால, தேவரிடத்திலும, அரசநீதி யுளதோ?—

గతిరేకాపతిర్నార్యా ద్వితీయా గతిరాత్మజః
తృతీయా జ్ఞాతయో రాజన్ చతుర్థీ నేహ విద్యతే॥

கதிரேகாபதிர்நார்யாத விதீயாகதிராத்மஜஃ

த்ருதீயாஜ்ஞாதயோராஜன சதுர்த்தீநேஹவித்யதே.

பெணகளுக்குப் பதியே முதலாவது கதி ? இரணடாவது பிள்ளை ? மூனறாவது தாய தநதைகள ? நான்காவது இஙகில்லை ? (பிதாரக்ஷதி கௌமாரே பாததாரக்ஷதி யௌவநே, வார்த்தகே த நயோரக்ஷேத் நஸ்த்ரீஸ்வாதந்த்ரயமாஹறதி) எனறு வசன மிருக்கினறதே, தேவா சக்களத்திககு ஆளாகி, என்னைப் பாரு காவாமையால, முதலாவது கதியுமில்லை; என திருமகன நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விட்டமையால், இரணடாவது கதியுமில்லை ; தாய தநதையாகளும அருகிலின்மையால, மூனறாவது கதியுமில்லை ; தேவரிற கிருக்கினறமையால, தேவரை விட்டு வனம்புகவும் விருப்புறறிலேன ; ஆதலின், யான் ஒருகதியு மின்றிப பலவகையாலும், தீவினையினளாகி யழிநதேன , தேவராலேயே நாட்டுடன் கூடிய இவ் விராஜ்ஜியமும் அழிக்கபபட்டது ; மந்திரிகளுடன தேவருமழிநதீர் ; என் திருமகனுடன யானும அழிநதேன் , இந்நகரத்தோர்களு மழிந்தனர்கள.

தேவருடைய பிள்ளை மனையா ளிருவருமே மகிழ்ந்தனர்கள். என்றிவ்வண்ணந் துன்ப மடங்காமல் புலம்பி யிகழுந் தழுதனர். சக்கரவர்த்தியும் மிகக் கொடிய இவ்வன்மொழிகளைக் கேட்டு மிகத் துன்புற்று, ஆராயாது தாம் செய்த தீச்செயலையும் நினைந்து சோக மதிகரித்து மயல்கொண்டு திகைத்து மயங்கினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

கோஸலையார் தாமுரைத்த வன்மொழியைப் பொறுத்தருளும்படி சக்கரவர்த்தியை வேண்டிக் கொண்டது.

இவ்விதமாகச் சினமுறு சோகமுங்கொண்டு கோஸலையாரால் உரைக்கப்பட்ட வன்மொழிகளைச் சக்கரவர்த்தியார் செவியுற்றுச் சிந்தைகொண்டு மூர்ச்சையடைந்து, நெடுநேரஞ் சென்று தெளிந்தெழுந்து, வெம்மையாகவும், நெடுமையாகவும் உயிர்த்துக் கோஸலையாரை யருகிற் கண்டு, மீளவுஞ் சிந்தைகொண்டு, முன்பு தாம் செய்த தீச்செயலினா லுற்ற சாபத்தையும் நினைந்து, அத்துன்பத்தினாலும், ராமசோகத்தினாலும், மிகத் தாப முற்று, எரிக்கப்பட்டவராகி, நடுக்குற்று, நல்வார்த்தை சொல்வதன் பொருட்டுக் கோஸலையாரை நோக்கிக் கைமுகிழ்த்துத் தலை குனிந்து, அடி என பிராணநாயகி! யானுன்னைக் கைகுவித்துப் பணிந்து வேண்டுகின்றேன்; நீ கைகேயிபோலன்றிக்கே பிறரிடத்திலும் அன்பு கூர்ந்தவளும், கொடுமையற்றவளு மாகின்றனை யன்றோ?—

భర్తాతుఖలునారీణాం గుణవాన్నిర్గుణోపివా
ధర్మంవిమృశమానానాం ప్రత్యక్షందేవిదైవతం
సాత్వంధర్మపరానిత్యం దృష్టలోకపరావరా
నార్హసేవిప్రియంవక్తుం దుఃఖితాపిసుదుఃఖితం ||

பர்தாதுகலுநாரீணாம் குணவாந்நிர்குணோபிவா
தர்மம்விம்ருசமாநாநாம் ப்ரத்யக்ஷந்தேவிதைவதம்
ஸாத்வாந்தர்மபராநித்யம் த்ருஷ்டலோகபராவரா
நார்ஹஸேவிப்ரியம்வக்தும் துக்கிதாபிஸுதுக்கிதம்.

தரும முணர்ந்த வனிதையர்களுக்குப் பர்த்தா நற்குண முடையவ னாயினும், குணமற்றவனாயினும், அவனே கட்புலனாகிய தெய்வ மன்றோ ?. ஆதலின், தருமநுட்பங்களை நன்கறிந் தொழுகிய நீயும் துன்புற்றவ ளாயி னும், மிகத் துன்பக்கடலி லழுந்தி வருந்திய என்னை நோக்கி இவ்வண்ணம் பிரியமற்ற வன்மொழி மொழிவது தகுமோ ? இவ்வண்ணம் வன்மொழியா லென்னை வருத்தற்க ; என்று வேண்டி யுரைசெய்தனர். இவ்வண்ணந் தீனமாகச் சக்கரவர்த்தி யுரைசெய்த நன்மொழியைக் கேட்டுக் கோசலை யாரும் அநுதாபங்கொண்டு, தூம்பினின்றும் மழைநீர் தாரை தாரையாகப் பெருகுவதுபோலச் சோகநீரைப் பெருக்கி யழுது கொண்டே தம பர்த் தாவை நோக்கிச் சிரத்தில் கரதலங்களைத் தாமரை மொக்குப்போல முகிழ்த் துப் பணிந்து, பர்த்தாவி னிடத்தில இவ்வாறு அபசாரப பட்டேனே யென்னும் மனக் கவலையினால பதைபதைத்து நடுங்கி வாய் குழறுகுழறுத்து, என் பிராணநாதரே ! தேவா இப்பிழையைப பொறுத் தருளக் கடவீர். தரையில வீழ்ந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வேண்டுகின்றேன், யான் தேவரால் வேண்டப் பட்டவளாகிக் கெட்டேன், மீளவும வேண்டி என்னைப் பாவியாக் கற்க ;—

నైషాహిసా స్త్రీభవతి శ్లాఘనీయేనధీమతా
ఉభయోర్లోకయోర్వీర పత్యాయాసంప్రసాద్యతే।

நைஷாஹிஸாஸ்த்ரீபவதி ச்லாகநீயேநதீமதா
உபயோர்லோகயோர்வீர பத்யாயாஸம்ப்ரஸாத்யதே

யாவளொருத்தி மிகப் புகழத்தக்க சிறந்த புத்தியும், வீரமும், நல் லொழுக்கமு முடைய பர்த்தாவைத் தான நலவார்த்தை சொல்லி வேண்டு வதை விட்டு, அவனால வேண்டி நன்மொழி கூறப்படு கின்றனளோ ? அவள இம்மை மறுமை யிரண்டிலும், இன்பமற்று அழிவா ளன்றோ ? இவ்வகைப் பட்ட தருமங்களையும் அறிவேன் ; தேவா ஸத்தியவாதி யென்பதையும் அறிவேன் ; ஆகிலும், நான் புத்திரசோகம பொறாமல், மொழிதற் கரிய மொழிகளை மொழிந்தேன் ;—

శోకోనాశయతేధైర్యం శోకోనాశయతేశ్రుతం
శోకోనాశయతేసర్వం నాస్తిశోకసమోరిపుః॥

சோகோநாசயதேதைர்யம சோகோநாசயதேச்ருதம
சோகோநாசயதேஸர்வம நாஸ்திசோகஸமோரிபு:

சோகமே தைரியத்தையும் அழிக்கின்றது ; சோகமே பல சாஸ்திரங் களையுங் கற்றுத் தேர்ந்த நல்லுணர்வினையும் அழிக்கின்றது ; சோகமே

மற்றுமுள்ளன வெல்லாவற்றையும் அழிக்கின்றது; ஆதலின், உயிர்களுக்குச் சோகத்திற்கு நிகரான பகையே யில்லை; சத்துரு சினத்தோடு நோக்கி யடித்த காயத்தைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாகும்; ஒருவர்க்கு நேருஞ் சோகம் மிகவும் அற்பமாயினும், அதனைப் பொறுப்பதுவும் அரிது தானே? என திருமகன் வனவாஸஞ் சென்று, இன்றைத் தினத்திற்கு ஐந்து நாளாயினும், மிகச் சோகங்கொண்ட வெனக்கு ஐந்து வருஷங்களபோலாயின; அல்லும் பகலும் அவனையே நினைந்துகொண் டிருக்கின்ற எனக்குச் சோகம் நதிகளின் பிரவாஹ வேகத்தினால் கடல்நீர் மேலெழுந்து பெருகுவதுபோலப் பெருகுகின்றது; என்று பலவிதமாக வேண்டித் தம் பிழையைப் பொறுப்பித்து துகப்பித்தனர். அப்பொழுது கதிரவனும் வெப்பமற்ற கதிருடையவனாகி மறைந்தனன். சந்தியும் நீங்கி இரவும் தோன்றிற்று; இவ்வாறு கோஸலையாா வாக்கியத்தினால் தேற்றப்பட்ட சக்கரவர்த்தியும் மிகச் சோகத்தினால் வருந்தப் பட்டவராகிக் கண் துயின்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இந்தச்சருக்கத்தில்(வனவாஸாய ராமஸ்ய பஞ்சராத்ரோதயகண்யதே), என்று சக்கரவர்த்தித் திருமகன் வனத்திற் கெழுந்தருளி, ஐந்துநாளே யானதா யிருக்கின்றது, ஐம்பத்தேழாவது சருக்கத்தில் (பரத்வாஜாபிகமனம் ப்ரயாகேசஸஹவாஸம், ஆகிரோகமனம்தேஷாந் தத்ரஸதைருபலக்ஷிதம்) என்றும், (த்ரஸாயஹ்ந ஸமயே தருதீயேஹநிஸாரதிஃ, அயோத்யாமஸமநுப்ராப்ய நிராநந்தாநத்தாசஹ) என்றும், ஸுமந்திரா பெருமாள் திருச்சித்திர கூடம் வரையில் எழுந்தருளியதை யறிந்து, பின்பு புறப்பட்டு மூன்றாவது தினம் திருவயோத்தி சேர்ந்ததா யிருக்கின்றது; எவ்வண்ண மொக்கு மெனில், பெருமாள் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளின தினந்தான வனவாஸத்திற்கு முதலென்றும், முதல் ராத்திரி பெருமாள் கங்கையின் தென்கரையில் மரத்தடியி லெழுந்தருளி யிருந்தது; இரண்டாவது பிரயாகத்தில் பரத்துவாஜாசிரமத்தில், மூன்றாவது யமுனாநதி தீரத்தில், நான்காவது சித்திரகூடமெழுந்தருளியது; நான்காவது தினம் உதயத்திலேயே பெருமாள் சித்திரகூடமெழுந்தருளுவதையறிந்து, புறப்பட்டுச் சாயங்காலம் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளியது; இந்தச் சருக்கத்தில் கோஸலையாா வாக்கியம் ஐந்தாவது தினமாதலின், விரோதமிலலை; (த்ருதீயேஹநிஸாரதிஃ) என்பதற்குச் சுமந்திரா புறப்பட்ட மூன்றாவது தினம் மாலையில் திருவயோத்தி சேர்ந்தாரென்று பொருளன்று, புறப்பட்ட தினம் பகல் மூன்றாவது யாமத்தில் திருவயோத்தி சேர்ந்தாரென்று பொருள்; என்று சிலா கூறுகின்றனாகள். சிலர் பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்ட தினம் முதலாகவே வனவாஸத்தின் கணக்கென்றும், ஸுமந்திரர் வந்ததினமே கோஸலையாா ஐந்து தினமென்று சொல்லியதாக ஏற்படுகின்றமையால், அக்கணக்கின்படி நான்கு தினங்களாகின்றனவே யன்றி, ஐந்துதினமாகவில்லை யென்றும் மறுத்துரைத்து, பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்டு முதல்ராத்திரி தமஸாநதியின் கரையிலும், இரண்டாவது ராத்திரி கங்கைக் கரையில் குஹப்பெருமாளருகிலும், மூன்று

வது ராத்திரி தென்கரையின் மரத்தடியிலும், நான்காவது ராத்திரி பரத்துவாஜாசிரமத்திலும், ஐந்தாவது ராத்திரி யமுனைக் கரையிலும், ஆறாவது ராத்திரி திருச்சித்திரகூடத்திலும் எழுந்தருளி யிருந்தார். நான்காவது தினம் பரத்துவாஜாசிரமத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியபொழுதே சித்திரகூட மெழுந்தருளப் போகின்றாரென்பதை யறிந்து, ஐந்தாவது தினங் காலையில் பெருமாள் அப்படியே புறப்பட்டதையும் அறிந்து, குஹன் தூதர்கள் வந்துரைத்தனர்கள். ஸுமந்திரர் மூன்று ராத்திரி யங்கிருந்து மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் திருவயோத்தி சேர்ந்தனர். இது ஆறாவது தினமாதலின், கோஸலையார் ஐந்து ராத்திரிகள் ஆயினவென் றுரைப்பதற்கு விரோத மில்லை யென்று பொருளுரைக்கின்றனர்கள். (ததஸ்ஸாயாஹ்நஸமயே த்ருதீயேஹநிஸாரதி:) என்பதில், (அஹநித்ருதீயே) என்பதற்குப் பகல் மூன்றாவது யாமம் என்று பொருள் கூறின் (ஸாயாஹ்நஸமயே) என்னும் பதம் பயனற்றதாகின்றது, ஆதலின், அதற்குப் புறப்பட்ட மூன்றாவது தினமென்றே பொருளுரைக்க வேண்டும், சோகத்தால் குதிரைகளை இவர் தூண்டாமையால், குதிரைகளும் சோகங் கொண்டு மெல்ல நடந்தமையால், வர மூன்று நாளாகுவதும் பொருந்தும், அன்றியிலே (திவஸாந்) என்னும், பதமாத்திர மிருக்குமாயின், கபிஞ்சலாதி கரணத்தால் மூன்று தினமேயென்று பொருள் கூறலாகும், (பஹூந்) என்றிருப்பதால் அந்த நியாய மிங்கு பொருந்தாது, ஆதலின், ஸாரதி! பெருமாள் திருச்சித்திர கூடத்திற் கெழுந்தருளியதையுந் தெரிந்துகொண்டே நாலாந் தினம் அங்கிருந்து புறப்பட்டதாகவே பொருள் கூறவேண்டும், ஆதலின், பெருமாள் ஸுமந்திரரை விட்டுப் பிரிந்து கங்கையைத் தாண்டி முதல் ராத்திரி மரத்தடியில், இரண்டாவது ராத்திரி பிரயாகையில், மூன்றாவது ராத்திரி யமுனைக் கரையில், நான்காவது ராத்திரி சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். ஐந்தாவது தினம் தூதர்கள் வந்து குஹப்பெருமாளுக்கு அந்தச் செய்தியை யுரைத்தது, ஆக ஐந்து தினம் வரையில், ஸுமந்திரர் அங்கிருந்து, ஆறாவது தினம் புறப்பட்டு அதற்கு மூன்றாவதாகிய எட்டாவது தினம் மாலையில் திருவயோத்தி சேர்ந்தது; அன்றைத்தினமே கோஸலையார் ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸம் ஐந்துநாளாயிற்றென் றுரைத்தது, அஃது பெருமாள் திருச்சித்திரகூடஞ் சேர்ந்த தினம் முதல் கணக்கிட்டுனோக்கப் பட்டனவே யன்றிப் புறப்பட்ட தினம் முதலன்று, ஆகப் பெருமாள் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பத்துநாளாயிற் றென்றுஞ் சிலர் மொழிகின்றனர்கள். இதிற்கூறிய இரண்டாவதுபக்ஷமே மேலாகும்.

அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்

சக்கரவர்த்தி தாம் முன்பொரு ரிஷிபுத்திரனைக் கொலை செய்ததைக் கோஸலையாருக் குரைத்தது.

அநந்தரந் துயில்கொண்ட சக்கரவர்த்தியார் துயிலுணர்ந்து, சோகத்தினால் வருந்திச் சிந்தைகொண்டு, பெருமா ளிளையபெருமா ளுடனும், பிராட்டியாருடனும், வநமெழுந் தருளியதையும், தமக்கு முன்புற்ற சாபத்தையும் நினைந்து, மயல்கொண்டு, கோஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிராண

நாயகி! என் திருமகன் வனஞ்சேர்ந் தின்றைத் தினத்துடன் ஆறுநாளாயி ற்று; இப்பொழுது நடுராத்திரி யாயிற்று, இப்பொழுது முன் செய்த தீவினை யொன்று நினைவில் தோன்றிற்று;—

యదాచరతి కల్యాణి శుభం వా యది వాశుభం
తదేవ లభతే భద్రే కర్తా కర్మజమాత్మనః
గురులాఘవమర్థానా మారంభే కర్మణాం ఫలం
దోషం వా యో న జానాతి స బాల ఇతి హోచ్యతే॥

யதாசரதிகலயாணி சுபமவாயதிவாசுபம

ததேவலபதேபத்ரே காதாகாமஜமாதமந:

குருலாகவமாததாநா மாரமபேகாமணாமபலம

தோஷமவாயோநஜாநாதி ஸபால இதிஹோசயதே.

எளியேனமீ தன்புள்ள நாயகி! யாவனொருவன நல்வினையையோ? தீவினையையோ? எதனைச் செய்கின்றனனோ? அவவவவினையின பலனையே யவனடைவ னல்லது, வேறு பலனை யடையா னன்றோ? யாவனொருவன, தான் செயய் முயன்றவினைபபயன்களின ஏற்றத்தையும, தாழ்மையையும், அவவினையின எளிமையையும், வலிமையையும், அதனுல் விளையும் நன்மையையும், தீமையையும், முதலிலே நனகாராயந் துணராமல் செய கின்றனனோ? அவன் மூடனெனவே கூறப்படுகின்றன னலலனோ? யாவ னாயினும் மாஞ்சோலையை யழித்து விட்டு, பலாச மரங்களுக்கு நீ பாய்ச்சி வளாப்பனோ? முதலில் பலாசுகளின் பூவினைககண்டு இதற்குத்தக்க நல்ல கனியும் பழுக்குமென் றெண்ணி யொருவன வளாபபனே யாயினும், அவன் கடையில் கனியைக காணுமல் துன்புறுவா னன்றோ? அவன் போலவே யாவனொருவன அதனுல விளையும பயனை யறியாமல், ஒருவினை யைச செய்வானோ? அவனும் கடையில துன்பததையே யடைவான, யானும் என் திருமகனை யாலோசனை செயயாமல் காட்டிறச செல்லவிட்டுப் பின்பு சோகங்கொண்டு வருந்துகின்றே னாதலின், மாமரத்தை வெட்டிப் பலாசினையே வளாத்தேன; யான இளமையில் பறபல அஸ்திர ஸஸ்திரங் களையுங்கற்று, இவவிளங்குமாரன் ஒருருவைக்கண்ணுறுவிடினும, அங்குத தோன்றியசப்தத்தைச்செவியுறறே அவவுருவைககொல்லவல்ல சப்தவேதி யென்னும் பாணத்தை யுடையவன என்று யாவராலும புகழப்பட்டே னாத லின், செருக்குக்கொண்டு ஒருகொடிய பாவஞ்செய்தேன், பாலவிஷமென் றறியாமல், பாலென றுண்ணப்படினும், அவவிஷததினு லவன உடனே இற ப்பனாதலின, அதுபோல யானும் மோஹங்கொண்டுசெய்த கொடிய வினைப் பயனை (அத்யுத்கடை: புண்யபாபைரி ஹைவபலமச்நுதே) என்கிறபடி இம்மையிலேயே யநுபவிக்கின்றேன்; வேறொருவன் பலாசின் பூவினைக

கண்டு, மோசங் கொள்வது போலவே யானும் ஓரொலியைக் கேட்டு மோஹங் கொண்டமையால், காணவிடினும், தொனிகேட்டடிக்குந் திறமை கொண்ட தீவினையின் பயன இங்கு வாயததது ; எளியேன் தேவி ! யான முன்பு பாலகுமாரனுக இளவரசாகி யிருநதேன ; உன்னையும் திருமணஞ் செய்து கொள்ளடிலேன , அப்பொழுது மதததையும, காமத்தையும், பெருக்கவல்ல மழைகாலமும் நோந்தது , கதிரவனும் கதிர்களினுல் நீர் களை வற்றச்செய்து, மாண்டோர்கள திரியததகக கொடிய தெனறிசையினை யடைந்தனன். உடனே வெம்மை யெனபது உள்ளடஙகிறறு , கறுத திரு ண்ட நீருண்ட கொணடலகள விணடல மெஙகும நிறைநது திகழநதன ; மண்டூகங்களும், சாதகஙகளும், மயில்களும மகிழ்ந்தன , பறவைகளும், மழையினுல் நனைந்த சிறகுடையனவாகி, மூழகினபோல மிக வருநதி, காற்று மழைகளினு லசைதது நனைககபபட்ட மரஙகளி லடஙகின , பொழிந்தனவும, பொழிகினறனவுமாகியுள்ள மழைநீாகளினுல நனைக்கப் பட்ட மதயானையும, மலைபோ லசைவறறும, கடலபோலக கறுத்துந திகழ நது நின்றது ; மலைகளினினறும, சில விடஙகளில் வெள்ளையுள்ளனவும், சில விடங்களில் செம்மையுள்ளனவும, சில விடஙகளில் கலககற்றனவும சிலவிடஙகளில் துகள படிநது கலககுற்றனவுமாகிய அருவிகள பலவகைப பட்ட பாமபுகளபோலப பெருகின , அதததருணத்திலே யான ஆயுதப் பயிற்சி செயய நிசசயஙகொண்டு, வில் கணைகளை எடுதது கொண்டு தோமீ தேறிச் சரயூநதியின் கரையிற சென்று, அஙகுத துறைகளில் நீர குடிகக வரும் மஹிஷஙகளையும், மதயானைகளையும, மற்றுமுள்ள புலி கரடி பனறி முதலிய கொடிய விலஙகுகளையும, அடிததுக கொலல நினைதது, அவ்வண் ணமே யடித்துக்கொண டிருநதேன் , அபபொழுது இரவுமாகி இருள மூடிக் கண்காணும் லிருககும் வேளையில், ஒரு ரிஷி குமாரன குடத்தில் நீரை மொளளுகையில், அஃது யானை நீர் குடிககுந தொனிபோ லொலித தது ; உடனே யான அஃது யானையெனறே எண்ணிச சரந்தொடுத்து அவவொலியுண்டாகிய இடத்தையும், அதன தூரததையும, ஊஹிததுக் குறியிட்டு விடுதேதேன் ; இவவணணம யான் பாணம போட்டவுடன அவ விடத்தில் ரிஷியின தொனி தோனறிக கேட்கப படடது ; அந்த ரிஷி மார் பில் பாணத்தினு லடிககபபட்டு, ஐயையோ வென்று கூவி நீரிலேயே விழுந் தனன. பினபும் அங்கிருந்து அந்தோ ? என்போன்ற பிழையறற ரிஷிகளின மீதும் கூரிய கணை வந்து வீழவதறகுக் காரணம் யாது ? நான இரவில் நீரகொண்டு போவதன் பொருட்டே இஙகெயதினேனே ? எனனை யடித் தவன யாவன் ? ஏனடித்தனன ? யார்ககு நான என்ன தீங்கு செயதேன் ? யான் தவம் பூண்டு புலனகளை வென்று காட்டில் காய் கிழங்குகளைப புசித துப் பிழைத்துக்கொண் டிருக்கின்றேனே ? என்னைப் போன்றவாகளையும், கொலை செய்யும்படி விதி யுளதோ ? ஜடைதிரித்து மாவுரியுடுத்துப பிழைக் கின்ற என்னைக் கொல்வதினுல் யார்க் கென்ன பயன் ? யான், அவர்க்கென்ன

பிழை செய்தேன்? பயனு மின்றித் தீமை விளைவிக்கத் தக்க இக்கொலை யினை யார்தான் நலமென வுகப்பாகள? குருவின் பத்தினியைப் புணர்ந்த கொடும்பாவியை யாவராகிலு முகப்பரோ? யான் உயிர்மாயந் திறக்கின் றேனே யென்று சிறிதுந் துனபுற்றிலேன்; என் தாயினையும், தந்தையினை யும், நினைநதே மிகத் துன்புறுகின்றேன், என் தாய் தந்தைக ளிருவரும் மிக மூப்பினாக்ளாகி, என்னால் நெடுநாளாகப் பாதுகாத் தளிக்கப் பட்டனர் களே? இப்பொழுது யானொரு கணையினால் அடிபட்டு இறக்கின்றேனே? யானிறந்த பின்னர், அவாகள எவவண்ணம் பிழைத்த துய்வாரகள; மிக மதிகெட்டவனும், பாவியுமாகிய யாவன இவவண்ணம நாமகள மூவரும் இறக்குமாறு செயதவனோ? என்று கூவிப் புலமபி யழுதனன. அமமொழி கேட்டவுடனே யான பிரஹமஹத்தி செய்தேனே யென்று மிகவும் பயமுந துயரமுமகொணடு நடுஙகி வருநதித் திகைதது நின்றேன, எனது கையி னின்றும கணையுடன் கோதண்டமும நழுவித் தரையில வீழுநதது; யானும் அந்தச சோகத்தினால மதிமயஙகி, மகிழவுகுன்றி, ஒளியிழந்து, வருநதி, அவவிடத்திற சென்று, ஸரயூநதியின் கரையில் பாணத்தின லடிபட்டு வீழ்ந்திருக்கின்ற ஒரு ரிஷி குமாரன ஜடை யவிழநது கவிழ்ந்து, நீா பெரு கிய கடம தரித்தும, துகளினாலும, இரத்ததத்தினாலும பூசபபட்டும, மிகப பீடைகொண்டும படுத்திருக்கக் கண்டேன, அவனும என்னைககண்டு யான மிக நடுககஙகொண்டு வருநதுவதையு மறிநது, என்னை நோக்கினாலே எரிப்பவனபோல நோககி, ஓய் ராஜனே! இவவனத்தில வாழகின்ற என னால் உனககென்ன தீங்கு செயயப பட்டது; என் தாய தந்தையர்கள கட் புல னழிநதவாகளும, திறமை யற்றவாகளும், மூபபினாகளும், மிக நீர் விருபபுறறவாகளும், என்னை யொருவனையே தஞ்சமாக வுடையவர்களுமாகி யிருக்கின்றனர்கள அவாகளுககு நீா கொணடு போவதன பொருட்டே நானிங் கெயதினேன; இஙகுனனு லடிககபபட்டமையால, அவ விருவாகளும் கூட அடிககப்பட்டவாக ளாயினாகளே? யானிறந்த பின்னர் அவாகளை யார் பாதுகாத் தளிப்பார்கள, யானிவவண்ணம் சரத்தின லடி பட்டுப படுததிருக்கின்ற என்னை என் தாய் தந்தையர்கள காணுமல் மிகத துனபுறுவ ராதலால், சிறந்த தவததிறகும், பற்பல நூல்களைக் கற்ற தற கும் பயனிலது போலும், யானிவவண்ணம் படுத்திருப்பதை என் பிதா அறிந்தவராயினும், திறமையற்று ஒடுங்கிய அவா என் செயவார்? ஒரு கொடியனால் வெட்டப்பட்ட மரத்தை மறறொரு மரம் கண்ணுற்றினு மென் செய்யும வேந்தே! நீயே விரைவாகச சென்று இச்செய்தியை நீயே பணிந் துரைத்து வேண்டுக; அன்றிக் காட்டுத்தீ வனத்தைப்பற்றி எரிப்பது போல உன்னைக கோபங்கொண் டெரிப்பர்; இங்கெதிரில் ஒரு கொடிவழி யிருக்கின்றதே? அதனைப் பற்றிச் செல்வாயாகில், எம்மாசிரமம்போய்ச் சேர்வாய்; அங்கெய்தி இசசெய்தியை யுரைத்து நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டுக; அன்றியில், உன்னைச சபித்து விடுவார்; எனக கிந்தச் சரம்

மார்பில் புக்தந்து, நதியின வேகம் மணற் குன்றினில் தாக்கி யதனை யறுத் தழிப்பதுபோல என இதயத்தையும வருத்துகின்றது; ஆதலின், இக்கணையினை மேலெடுத்து என்னை வருத்த மற்றவனாகச் செய்து செல்வாயி; என்று மொழிந்து வருந்தினன். அடி என பிராணநாயகி! யானம் மொழியைக் கேட்டு மிகத் துயரங்கொண்டு கணையை எடுக்கின இவன் இறப்பான்; இவ்வண்ணமே செல்லேனாகில், மிகவும அவஸ்தைப் படுகின்றான; யாது செயவோ மென்று யான் மிகவும சிந்தைகொண்டு முடிவு பெறாமல், மிகச் சோகக் கடலில முழுகித் திகைத்து நின்றேன; யானிவ் வண்ணஞ் சிந்தை யுற்றதை யம்முனி குமாரனு மறிந்து, மொழிவதற்குந் திறமையின்றி, மிக வருத்தத்துடன என்னை நோக்கி, மரணாவஸ்தை யடைந்திருந்த போதிலும் தீரங்கொண்டு சக்கரவர்த்தி! நீ என்னைக் கொலைசெய்தேனே யென்று துன்புறற்க; தீரத்தினால சோகத்தைத்தள்ளிவிட்டு மனந் தேறுக; பிரஹ்மஹத்தி செய்துவிட்டேனே யென் றஞ்சற்க; அப்பாவம் உனக்குறாது? யான அந்தண னல்லேன, ஆதலின, நீ மனக்கவலையுறற்க, யான சூத்ரஸ்திரீயிடத்தில் வைசியனால் பிறந்தேன, என்றுரைத்து, அத் துயரத்தைப பொறுக்க வாற்றலற்றுத் தவித்தனன யானும அதுகேட்டுக் கிஞ்சித்துச் சோகந்தணிந்து, அந்தப் பாணத்தை யவன மார்பினின்றும மேலிழுத் தெடுத்தேன; உடனே யவன என்னைக் கண்ணுற்று நீங்கி யுயிரைவிட்டனன. அவ்வண்ண மவன நீரினாலும், குருதியினாலும நனைந்தவனும், நெடுநேர மழுது ஒழிந்தவனும, மார்பினில் கூரிய கணையினா லடிக்கப் பட்டவனும, அடிக்கடி நெடுமூச்சுவிட்டு வருந்துகின்றவனுமாகி யிறந்தனன, அவனைக் கண்ணுற்று, யான் மிகவுந் துன்ப மடைந்தே னென்று மொழிந்து புலம்பினா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தி கோஸலையாருக்குத் தம் சாபத்தை யுரைத்துச் சோகமடையாமல் தம் திருமகனையே நினைந்து வானுலக மடைந்தது.

இவ்வண்ணந் தவசியைக் கொலைசெய்தேனே யென்று மிக வருந்திப் புலம்பிய சக்கரவர்த்தியார் கோஸலையாரை நோக்கிக் கேளடி என பிரிய நாயகி! யானறியாமையால அக்கொலை செய்து மிக வருந்தி மயங்கி, இனி யாதுசெய்யின் நலமுளதாகுமென்று மிகச்சிந்தைகொண்டு தேர்ந்து, அந்த

ரிஷிகுமாரன் வைத்திருந்த குடத்தை யானெடுத்து நீர் நிறைத்துக் கொண்டு, அவனுரைத்த வழியே சென்று அவ்வாசிரமஞ் சேர்ந்து, அங்கு மிக மூப்பினர்களும், கட்புல னழிந்தவர்களும், திறமை யற்றவர்களும், தஞ்சமற்றவர்களும், சிறகையறுத்த பறவைகளைப்போல வருந்துகின்றவர்களு மாகிய அக்குமாரன் தாய் தந்தையர்களைக் கண்ணுற்று அருகிற் சென்று, அவர்கள் தம் குமாரன் இதுவரையில் ஏன் வந்திலனோ வென்று, அவனையே எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, அவன் குணங்களையே புகழ்ந் துரைக்கக் கேட்டு, இவர்கள் எவ்வண்ணம் உயர்வார்களோ ? எவ்வண்ணம் துன் புறு வார்களோ ? எவ்வண்ண மென்னைச் சபிப்பார்களோ ? என்று, இருமடங்கு அச்சமும் சோகமுங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல அவரைக் கிட்டிச் சென் றேன் ; அவர்கள் என் காலடி யோசையைக் கேட்டு, அந்த ரிஷி தன் மகன் வருவதாகவே நினைத்து என்னை நோக்கி, அடா என்னரும் புதல்வா ! நீ இதுகாறும் ஏன் தாமஸஞ் செய்தனை விரைவாக நீர் கொணர்ந்து தருக ; நீர்விளையாட்டுக்கொண்டு இதுவரையில் தாமஸஞ் செய்தனையோ ? உன் மாதா இங்கே மிக நீர் விருப்புற்று வருந்து கின்றனளே ! விரைவாக வந்து நீர் கொடு ! யாங்கள் மூப்பினர்களும், திறமையற்றவர்களு மாதலால், ஒரு கால் உன் தாயாயினும், யானாயினும், வன்மொழி மொழிந் திருக்கினும்,, மனமுருகு பொறுத் தருளக்கடவாய் ; கதியற்ற வெங்களுக்கு நீயே கதி ; கட் புலனற்ற வெமக்கு நீயே கண்ணாகின்றனை , எம்முயிர்கள் உன்மீதே ஆயத் தங்களாயின ; இனியன மொழிந்து ஏனெம்மை மகிழ்விக்கின்றிலை ; என்று கூவி வேண்டி யழைத்தனர். யான் மிகவும் பயங்கொண்டு பதிலுரைக்க வாயெழாமல், மயக்குற்றவனாயினும், தீரங்கொண்டு, அம்முனியைநோக்கித் தவச் செல்வரே ! அடியேன் தேவர் குமாரனல்லேன் , யான் தசரத னென் னும் அரசன்; பகவானே! நல்லோர்பழிக்கத் தீச்செயல்செய்து, சுயங்கிருதா னர்த்தமான இவ்வகைத் துன்பமடைந்தேன் ; யான் வில்லெடுத்துக்கொண்டு கொடிய விலங்குகளை யடிப்பதன் பொருட்டுச் சரயூநதியின் கரையில் வந்து பல விலங்குகளையும் அடித்துத் துறைமுகத்தில் தேவர் குமாரன் குடத்தில் நீர் மொள்ளுந் தொனியைக் கேட்டு, யானை நீர் குடிப்பதாக வெண்ணி, ஓர் கணையைத் தொடுத் தெய்தேன் ; உடனே யங்கெய்திப் பார்க்கையில், தேவர் குமாரன் அக்கணையினால் மார்பில் அடிக்கப்பட்டுத் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தனன் ; யான் அறியாமல் தொனியைக் கேட்டே யானையென் றெண்ணி யடித்தே னல்லது, மனமறிந் தடித்திலேன் ; அநந்தரம் தேவர் குமாரனது வாக்கியத்தினாலே தானே அக்கணையினை மார்பினின்றும் போக்கினேன் ; உடனே யவனங்கே பொன்னுலக மடைந்தனன். நீங்க ளிரு வரும் கட்புல னழிந்தவர்களே யென்றும், மூப்பினரே யென்றும், அவரினி எவ்வண்ண முய்வார்களோ வென்றும் புலம்பி யிறந்தனன். யானறியாமல் இப்பிழை செய்தமையால், தேவர் பொறுத்தருளக் கடவீர். என்றிவ் வண்ண முரைத்து வேண்டினேன் ; அம்முனியும் எனது வாக்கியத்தைக்

கேட்டவுடனே கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிச் சோகத்தை யடக்கத் திறமை யின்றி, என்னை நோக்கி, அடா தசரதா! நீயேநேராகவந்து இச்செய்தியை யுரைத்திராயாகின், உன்தலை யாயிரஞ் சிதறுண்டு வெடித்துவிடும், க்ஷத்திரியன் வானப்பிரஸ்தனைக் கொலைசெய்த தென்பது, அவன் தேவேந்திரனேனும், அவனை யவ்வதிகாரத்தினின்றும் வீழ்வித் தழிக்கும், பிராமணாதியாகிய சிறந்த தவமுடைய ரிஷியை யாவனொருவன் கொலைசெய்யக் கருதி, மனமறிந்து, ஆயுதத்தை யெய்கின்றானோ? அவன் சிரம் பல சிதறுண்ணா வெடிக்கு மென்பதி லையமில்லை; நீயும் அறியாமல் இக்கொலை செய்ததமையால், பிழைக்கின்றனை; அறிந்து செய்திருப்பாயாகில், இப்பொழுதே இக்ஷ்வாகுவின் குலமே யழிந்துவிடும், நீ யழிவா யென்பதில் கேட்கவேண்டுமோ? என்று, முனிக் துரைத்து, மீளவு மென்னை நோக்கி, அடா வேந்தா! எங்களை என் மகன் எங்கே இறந்திருக்கின்றனனோ? அவ் விடத்திற் கழைத்துக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கக் கடவை. அவ்விடத்தில் பாணத்தா லடிபட்டுக் குருதியிலு நனைந்து அவிழ்ந்து பரவி யசைந்த மரவுரி கூந்தல்களை யுடையவனும், லோகாந்தர மடைந்தவனுமாகிப் புவியில் படுத் திறந்து கிடக்கின்ற எமமைந்தனைக் கண்ணுற விரும்புகின்றோ மென்று மொழிந்தனர். உடனே யானவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய், அந்தக் குமாரனருகி லுட்காரவைத்து, அவர்களு கைகளைப் பிடித்து, அக் குமாரனைத் தடவக் காட்டினேன், உடனே யவ்விருவரும் பிள்ளையைத் தடவிப் பார்த்து, அவனுடலின்மேல் வீழ்ந் தழுது புலம்பினர்கள். அப் பொழுது அவன் தந்தை யப்பிள்ளைதனை நோக்கி, அடா எமமருமைத் திருக் குமாரா! இப்பொழு தெம்மைக் கண்டு, நீ ஏன் பாதம் பணிந்திலை, ஏன் இன்மொழி மொழிந்திலை, அடா புதல்வா! தரையிலே படுத்துத் துறங்குகின்றனையோ? அன்றி, சினங்கொண்டு பேசுகின்றிலையோ? யானுனக்குப் பிரியமுடையே னல்லனெனிலும், தாயையாயினுங் காண, அடா என்னருமை மைந்தா! ஏனென்னைத் தழுவிக் கொள்ளுகின்றிலை, இனிமையாக மொழியாய்; இவ்வண்ணம் நீ பேசாம லிருப்பையாகில், மற்று யாவன் பற்பல கலைகளைப் பயிலவுஞ் செவியுற்று மகிழ்வோம்? யாவன் காலையி லெழுந்து நீரிலாடி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, புத்திர சோகத்தினால் வருந்துகின்ற எம்மைப் பணிவிடைசெய்து மகிழ்விப்பன்? ஒரு செயலுஞ் செய்யத் திறமையற்ற என் பொருட்டு யாவன் காய் கனி கிழங்கு முதலிய நல்லுணவுகளைக் கொணர்ந் தளித்துப் பசியாற்றுவான்? உன்மீது மிக அன்புடையவளும், கட்புலனற்றவளும், திறமை குன்றிய வளு மாகிய இந்த உன் மாதாவை யான் எவ்வண்ணம் பாதுகாத் தளிப்பேன்? அடா என் மகனே! நீ இப்பொழுது என்னை விட்டு யமன் வீடு செல்லற்க நிற்க; நாளைத் தினம் என்னுடனும், தாயுடனுங் கூடியே மகிழ்வுற்றுச் செல்வாய், யாங்க ளிருவரும் காட்டிடையில் திக்கற்றவ ராதலின், நீ சென்றவுடனே உன்னைத் தொடர்ந்து யமலோகம் சேர்வோ மல்லது,

இங்குத் துன்புற றய்யோம்; அங்கு யமதர்மராஜனையுங் கண்டு தர்ம தேவா! எம்மீ தருள் செய்வாய், இப்புதல்வன் எம்மைப் பாதுகாத் தளிக்கக் கடவன். நீயே இவ்வுலகினுக் கிறைவ னாதலின், இப்பிள்ளையை எமக் களிக்க, இத்தன்மையனாகிய எனக் கிவ்வொரு வரமளித் தருளுக; என்று வேண்டிக் கொள்வேன், என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகப் புலம்பி நின்றவும், மகனை நோக்கி, 'அடா என் புத்திரா! பாவச் செயலினனாகிய இந்த க்ஷத்திரியனால் நீ கொல்லப் பட்டமையால், முற்பிறப்பில் நீ ஏதேனும் பாவஞ் செய்திருக்கினும், அப்பாவமுந் தீர்ந்து தூய்மையனாயினை; ஆதலின், எனது ஸத்தியத்தினால் போர்முகத்தில் படையெடுத்துப் பின் செல்லாது போர்செய் திறந்தவர்கள் செல்லுமுலகினை யடைகின்றனர்களோ? அவ்வுலகினையே நீயும் அடைந்து மகிழ்ச்சியுற்று நெடுநாள் வாழ்வுறக் கடவை; அன்றியில், ஸகரமஹாராஜன், சைப்யன், திலீபன், ஜனமேஜயன், நஹுஷன், துந்துமாரன், இவர்கள் எக்கதியினை யடைந் தனர்களோ? வேதமோதி யொழுகிய நல்லோர்களும், சிறந்த தவஞ்செய்தோர்களும், எக்கதி வாய்க்கின்றதோ? பூதானஞ் செய்தவர்களும், எப்பொழுதும் அறாமல் செந்தீவளர்ப்போர்களும், பரதாரங்களைக் கனவிலும் காமுறாது, தம்மனைவியரை யன்புடன் மகிழ்விப்பவர்களும், எக்கதி பெறுகின்றனர்களோ? ஆயிரங் கோதானஞ் செய்தோர்களும், தாய் தந்தைகளுக்குப் பணிவிடை செய்து பாதுகாத் தளிப்போர்களும், பிரயாகம் முதலிய தீர்த்தங்களிலும், அக்கினியிலும், ஒரு விருப்பத்துட னுயிரை விடுபவர்களுக்கும், எக்கதி விதிக்கப் படுகின்றதோ? அவ்வக் கதிகளை யடையக் கடவை. எமது குலத்திற் பிறந்தோன் நரகில் வீழான்; யாவனொருவன் உன்னைக் கொலை செய்தனனோ? அவனே நரகில் வீழ்வான்; என்றிவ்வண்ணம் பலமுறை யுரைத் தழுது புலம்பினர். பின்னர் தோந் தெழுந்து, பத்தினியுடன் அக் குமாரனுக்குச் செய்யத்தக்க கடன்களைச் செய்து முடித்தனர். அப்பொழுது அக்குமாரன் திவ்விய தேஹந் தரித்து, தேவேந்திரனுடன் திவ்விய விமானமேறி, வானுலகஞ் செல்ல முயன்று, இந்திரனுடன் கூடித் தாய் தந்தைகளை நோக்கி, மனந்தேற்றி, எந் தந்தையர்களே! தேவர்களுக் கடியேன் பணிவிடை செய்த நற்செயலினால், அடியேன் சிறந்த நற்கதி யடைந்தேன்; தேவர்களும் விரைவில் என்னருகில் வந்து சேர்வீர்க ளென்று உரைசெய்து, அவ்விமானத்துடன் இந்திராதியர்களால் பூசிக்கப் பட்டவனாகி. தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தனன். அம்முனியும், பாரியை யுடன் நீர்க் கடன்களையும் முடித்து விட்டு, பயபக்தியுடன் கைகுவித்து நிற்கின்ற என்னை நோக்கி, அடா தசரத ராஜனே! என் மகனை ஒரு கணையினா லடித்துக் கொலைசெய்தனை யாதலின், என்னைக் கொலை செய்யக் கடவை. இப்பொழு திறப்பதிற் சிறிதுந் துன்புறுகிலேன்; என் மகனை நீ யறியாமல் கொன்றமையால், யானும் உன்னைச் சபிக்கப் போகின்றேன்; 'அடா' யானிப்பொழுது புத்திரசோகத்தினால் மரணமுறும்படி நீ செய்த

மையால், நீயும் புத்திர சோகத்தினால் மரணமுறக் கடவை. க்ஷத்திரியனாகிய உன்னால் அறியாமையால், என் குமாரன் கொலைசெய்யப் பட்டமையால், உனக்குப் பிரஹ்மஹத்தி நேர்ந்திலது, இத் தன்மையதாகிய சோகம் உனக்கும், கொடையாளனுக்குக் கொடையென்பது வினாவில் நேர்வதுபோல நேரும்; என்றிவ்வண்ணம் தீனமாகப் புலம்பிப் பத்தினியுடன் சிதையில் படுத்தெரிந்து பொன்னுலக மடைந்தனர். இப்பொழுது யான் மிகத் துன்பமுற்றுச் சிந்தைகொண் டிருக்கையில், இஃது என் நினைவில் தோற்றியது, அடி என் பிராணநாயகி! யான் இளமையில் செய்த அத்தீச் செய்வினைப் பயன் இப்பொழுது நேர்கின்றது, அபத்தியஞ் செய்து கொண்டு நல்லன்னத்தை யுண்ணினும், பிணி வளருமல்லது, நீங்குமோ? அவ்வண்ணம் யான் முன் னிந்திதச்செயலைச் செய்துவிட்டுப் பின் யாது செயினும், அப்பயன் வாய்த் தனுபவிக்காமல் தீருமோ? யானிப்பொழுது புத்திரசோகத்தினா லிறக்கப்போகின்றமையால், அம்மஹாமுனியின் சாபம் பலிக்கின்றது, அடி கோஸலையே! யானுன்னையும் கண்களால் நன்கு காண்கிலேன்; கைகளா லென்னை நன்கு பற்றிக் கொள்ளா யென் றுரைத் தழுது; மீளவும் கௌஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிரிய மனைவி! மிகவுங் கொடிய யான் என்னரும் புதல்வனைக் காட்டிற்குச் செல்லவிட்டே னென்பது எனக்கு மிகத் தகும், என் திருமகன் என் மொழி கேட்டு மறுமொழி கூறாமற் சென்றா னென்பதும் அவனுக்கே தகும்,—

దుర్వృత్తమపికః పుత్రం త్యజేద్భువి విచక్షణః
కశ్చ ప్రవ్రాజ్యమానో వా నాసూయేత్పితరం సుతః॥

துர்வ்ருத்தமபிக: புத்ரம் த்யஜேத்புவி விசக்ஷண:
கச்ச ப்ரவ்ராஜ்யமானோவா நாஸூயேத்பிதரம்ஸுத:

அறிவுள்ள யாவனாயினும், என்னைப்போல மகன் மிகத் தீச்செயலினனாயினும், அவனைக் காட்டிற்குச் செல்ல விடுவனோ? தந்தையால் காட்டிற்குச் செல்ல விடப்பட்ட எந்தப் புத்திரனாயினும், தந்தையினிடத்தில் அஸூயையைக் கொண்டு மறுத் துரையானோ? இப்பொழுது என் திருமகன் இங்கெய்தி என்னைத் தடவித் தழுவிக் கொள்வானோ? கனவிலாயினும் வாய்ப்பனோ? யமலோகஞ் சென்ற மனிதர்கள் என் திருமகனை எப்படி காண்பார்கள்? காணார்களோ? அடி கோஸலையே! யான் உன்னைக் காண்கிலேன், எனக்குணர் வழிகின்றது; இந்த யமதூதர்களும் வந்தென்னைத் துரைப்படுத்துகின்றனர்கள். யானிவ்வண்ணம் இறக்குங் காலையிலும், தருமமறிந்தவனும், ஸத்திய முடையவனும், உண்மையாகிய தோளாண்மை யுடையவனுமாகிய என் திருமகனைக் காணப் பெற்றிலேனே? இதைவிட எனக்குத் துன்ப மென்பது முளதோ? என் திருமகனைக் காணாமையா லுண்டாகிய சோகத்தீ யென் னுயிரினை முதுவேனிற் பருவத்தில், வெயில் நீரைச் சோஷிக்கச்

செய்வதுபோலச் சோஷிக்கச் செய்கின்றது ; பதினான்காண்டுந் தீர்ந்து, பதினைந்தாவ தாண்டில் திரும்பி எழுந்தருளிய என் திருமகனுடைய அழகிய காதணி விளங்குவதும், தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையதும், மிக வழகிய புருவ முடையதும், குருக்கத்தி முகிழ்போன்ற பற்களையும், எள்ளுப்பூப் போன்ற நாசியையும் உடையதும், புன்னகை யுடையதுமாகிய திருமுக மண்டலத்தை யாவர் காணப்பார்களோ ? அவர்கள் மனிதர்க ளல்லர் ; தேவர்களோ யாவர்கள். முழுமதிபோலத் திகழ்ந்தும், தாமரைபோல மலர்ந்து, மணங் கமழ்ந்து முள்ள என் திருமகன் திருமுக மண்டலத்தைக் கண்டு மகிழ்வுறுவார்க ளல்லரோ ? மிக நல்வினையினர்கள். வனவாஸந் தீர்ந்து மீண்டெழுந் தருளி வக்கிரகதியினை விட்டு, நல்வழி சேர்ந்த சுக்கிரனைப்போலத் திகழ்ந்து, திருவயோத்தி சேர்ந்த என் திருமகனைக் கண்டவர்க ளல்லரோ ? இன்புறுவார்க ளென்று நினைந்து நினைந் தழுது, மீளவுங் கோஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிராண நாயகி ! என் மனம் மோஹங்கொண்டு மிக வருந்துகின்றது ; ஒலி, பரிசம், உருசி, உருவம், மணம், இவைகளி லொன்றினையு முணர்கின்றிலேன் ; புலன்க ளெங்கு மழிந்தன ; எண்ணெயற்ற பின்னர் தீபத்தின் ஒளிகள் முன்போலத் திகழுமோ ? நதியின் வேகம் கரையினைக் கரைப்பதுபோல இத்துன்பம் என்னைக் கரைத் தழிக்கின்றதென வுரைத்துத் தன் திருமகனை யுத்தேசித்து, அந்தோ ? ராகவா ! அந்தோ ? நீண்டுருண்ட திருத்தோளா ! அந்தோ ? என் துயரந் தீர்த்தருளவல்ல கோமானே ! அந்தோ ? தந்தை யிடத்தில் மிகப் பிரிய முடையோனே ! அடா எனக்குத் தஞ்சமாகியவனே ! அடா என் திருமகனே ! யானிப்பொழு திறக்குங் காலையில் இங்கிராமல், எங்கெய்தியிருக்கின்றனையென்று கூவிப் பின்னும் அடி கோஸலராஜன் திருமகளே ! யானிப்பொழு திறக்கின்றேன் ; அடி ஸுமித்திரை ! இறந்து விடுகின்றேன் ; அடி பாவி சண்டாளி கைகேயி ! குலத்தைக் கெடுத்த கொடும்பாவி ! உன்னால் இறக்கின்றே னென்று புலம்பிக் கோஸலையார் ! ஸுமித்திராதேவி ! இருவரருகிலும், உயிர் வாழ்வின் முடி வடைந்தனர். சக்கரவர்த்தியார் இவ்வண்ணந் தம் சாபத்தை யுரைத்துத் திருமகனை நினைந்து புலம்பி, அன்றிரவு இரண்டியாமம் சென்றபின், மொழியற்றெப்பொழுது ஒழிந்தனரோ ? அப்பொழுதே யவர் உயிரை விட்டுத் துயில் கொண்டவர்போலப் படுத்திருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

/ வைசியனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடத்தில் பிறப்பவன் கரணனென்னும் ஜாதியுடையவனாகின்றான். அவனுக்கு வேதாதிகள் ஓதவுரிமையின்மையால், அவன நித்தியகருமம் செய்ததாகவும், ஹோமம் பண்ணியதாகவு மிருக்கின்ற தொக்குமோ

அறுபத்தைந்தாவதுசருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் இறந்ததை யுணர்ந்து யாவரும் புலம்பியது.

அநந்தரம் இரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்த பின்னர், மறுநாளுதயத்தில் ஸூத மாகதவந்திகளும், மங்கள பாடகர்களும, பாடுவோர்களும், சக்கரவர்த்தியார் திருமாளிகை சேர்ந்து, வெவ்வேறாக சக்கரவர்த்தியை புகழ்ந்து பாடித் துதி செய்கையில், அவ்வொலி எங்கும பரவி யொலித்தது; தாளமுறையின்படி கைகளினால பலவகை வாத்தியங்களை வாதிக்க வல்லவர்களும, யாவரும் வியப்புறத்தக்க நற்செயல்களைக் கவியாகப் பாடினர்கள்; அவ்வொலியாலும், அவ்வரண்மனையுள் கூடுகளிலும், நீடங்களிலும், மரங்களிலு மிருக்கின்ற பறவைகளெல்லாந் துயிலுணர்ந்து தொனி செய்தன; பிராஹ்மணர்கள் புண்ணிய கதையும், காயகர்கள் வீணாநாதமும, சக்கரவர்த்தியார் விஷயமாகிய பதங்களின் கான தொனியும், ஒன்று சேர்ந்து அவ்வரண்மனை யெங்கும் நிறைந்தன; உடனே பெண்கள் அலி கூனர் குறளர் முதலிய அரண்மனையுள் புகத்தக்க பரிசாரகர்கள் தூய்மையராகிப் பொற் குடங்களில் நிறைந்துள்ள ஹரிசந்தனஞ் சேர்ந்த, மணங்கமழு நன்னீர்களையும, மற்றும மங்கள வஸ்துக்களையும், சித்தஞ்செய்து நின்றனர்கள். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்திக்குச் சித்தஞ் செய்யத்தக்க மங்கள திரவியங்கள் யாவும, எல்லா லக்ஷணங்களையு முடையனவும், விதியின்படி பூஜிக்கப்பட்டனவும், நற்குணங்களை யுடையனவாகித் திகழ்கின்றனவுமாக விளங்கின; அப்பொழுது யாவரும் வெய்யோ னுதயமாகு மளவுங் காத்திருந்தும, சக்கர

வெனின், அவனுக்கு வைதிக மந்திரங்களால, நித்திய கருமங்களும, ஓமமு மிலலை யாயினும், தாந்திரிகமாக உளதென வுணர்க. (நமஸ்காரேணமந்த்ரேண பஞ்சயஜ்ஞான்ஸமாவயேத்) என்று, சூத்திரனுக்கும், ஹோமாதிகாரம, தாந்திரிகமாயுளதென விதியிருக்கின்றமையால, அவனை விடச் சிறந்த கரணனுக்கு அவ்வதிகாரம் உளதென்பதில் ஐயமென்ன?

ரிஷிகுமாரன ரிஷி யிருவரும, பிரஹ்மஜ்ஞானிகளா யிருக்க, இக்குமாரன் ஆயுதப்பயிற்சி யுற்றவர்களது கதியை யடையும்படி கோரிய தென்னெனில், (த்வாவிமௌபுருஷௌலோகே ஸூர்யமண்டலபேதிநௌ பரிவ்ராட்யோகயுக்தச்ச சரணேஅபிமுகோஹத:) என்று, யோகியும், போரில இறந்தவனும, ஒரே லோகத்தை யடைகின்றனர்கள். என வசன மிருப்பதால விரோத மிலலை.

இதில் ஜனமேஜய னடைந்த கதியையும அடைகவென்றிருக்கின்றது; ஜனமேஜயன், பரீக்ஷித்து மஹாராஜன குமாரனாதலால, அவன கலியுகாதியிலேயே யிருந்தமையால், இவனை முன திரேதா யுகத்தில, எவ்வண்ணங் கவி கூறினரெனில், இவன் வேறொருவனே யன்றி, யவனல்லனென வுணர்க.

வர்த்தியார் விழித்திலராதலின், ஏனினும் சக்கரவர்த்தியா ரெழுந்திலர்? துயிலே கொண்டனரோ? மயலே கொண்டனரோ? நெடுந் துயிலே கொண்டனரோ? என்று, சங்கை கொண்டனர். அப்பொழுது சக்கரவர்த்தியா ரருகில் படுத்திருந்த வனிதையர்கள் வந்தும், விநயத்தினாலும், நீதியினாலும், தாரங்ன றெழுப்பினர்களே யன்றி, இவர் படுக்கையைக் கிட்டித் தொட்டெழுப்பியிலர், ஆயினும், இவர் துயில்கொண்டனர்போ லிலரோ? இறந்தனரோவென வவர்க ளையுற்று, அலைகள் மோதுந் தோறும், புலலின நுனி நடுங்கி யசைவதுபோல் நடுக்குற்று வருந்தினர் கள். உடனே யவர்கள் மஹாராஜனை நன்குகக் கண்ணுறுகையில், எவ் வண்ணனு சங்கை கொண்டனரோ? அதன் நிச்சயம் பிறந்து புலம்பினர் கள். கோஸலையார்! சுமித்திராதேவி! இருவரும், புத்திர சோகத்தால் நெடுநேரம் விழித்துத் துயின்றமையால், அக்காலையில் அவர்களும் விழித் திலர்; அப்பொழுது கோஸலையார் சோகத்தால் மிக வருந்தி, முகவொளி குன்றி, இளைத்து, உற்பாத காலையில் தோற்றும் தூமகேதுவால் மறைக் கப்பட்ட விண்மீன்போலத் திகழ்ந்திலர்; மற்ற ஸ்திரீக ளெல்லோரும், மஹாராஜனருகில கோஸலையாரும், அவரருகில ஸுமித்திரா தேவியும் படுத்து, முக வொளியற்றுத் துயிலவதையும், சக்கரவர்த்தியார் துயின் றவராகியே நெடுந்துயில் கொண்டதையு மறிந்து, கூவி யழுதனர்கள். காட்டிடையில யூதபதி யிறக்கையில், யானைப்பேடுகள் கூவிச் சூழ்வது போலச் சூழ்ந்து கூவுகின்ற அவர்களது அழுகுரலைக் கேட்டுக் கோஸலை யார் ஸுமித்திரையா ரிருவரும் கணவிழித்து, மஹாராஜனைக் கண்ணுற் றும், தொட்டெழுப்பியும், எழுந்திராம லிறந்திருப்பதை யறிந்து, ஹா பிராணநாதா! என்று, கூவித் தரையில விழுந்து, புரண்டு, துகள் படிந்து, விண்ணினின்றும் வீழ்ந்த விண்மீன்கள் போலத் திகழ்ந் திலர் கள். இவ்வண்ணம் இவர்கள் வீழ்ந்த தழுவதையுங் கண்டு, கைகேயி முத லிய தேவிகளும் வீழ்ந்து, மயலகொண் டழுதனர்கள். இவ்வாறு தேவிக ளெல்லோருங் கூடி யழுகையில், அவ்வொலியால் அவ்வரண்மனை முழு தும் பிரதித்தொனி பொருந்தி யொலிக்கச் செய்கையில், வானுலக மடைந்த சக்கரவர்த்தியாரது திருமாளிகை முழுதும், அச்சங்கொண்டும், நடுக்குற்றும், தீனமாகப் புலம்பியும, வருந்தியும, இறந்த மஹாராஜனைச் சூழ்ந்து, ஒருவர்க் கொருவர் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, சக்கரவர்த்தி தேவிகள் யாவரும் அநாதைகளாகிக் கூவிக் கேவிப் புரண் டுருண் டழுது புலம்பினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தாறாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் தேவிகள் முதலிய வனிதையர்கள் எல்லோரும் புலம்பியது

அநந்தரம் அணைந்த அக்கினி போலவும், நீரற்ற பெருங்கடல் போலவும், ஒளிகுன்றிய வெய்யோனை போலவும், பொன்னுலக மடைந்து கிழவற்றுக் கிடக்கின்ற சக்கரவர்த்தியாரைக் கண்ணுற்றுக் கோஸலையார் பர்த்தாவின் சிரத்தை யெடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கண்ணீர் பெருக்கிக் கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி கைகேயீ! இப்பொழுது உனது கோரிக்கை யீடேறிற்றா? இனிப் பகையற்றுக் கைம்பெண்ணாகி, இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாண்டினபுற்று மகிழ்க, அடி கொடியாளே! தீச் செயலினளே! நீ ஓர் பிடிவாத முடையளாகி, பர்த்தாவையுந் துறந்து கொன்றனையே? என் திருமகனை என்னை விட்டுக் காட்டுக் கெழுந்தருளி விட்டனன். பர்த்தாவோ வானுலக மடைந்தனர். ஆதலின், கொடிவழியில் துணையற்றவள்போல யான் ஒரு பொழுதும் உயிர்வாழ விரும்புகிறேன்,—

భర్తారంతంపరిత్యజ్య కా స్త్రీ దైవతమాత్మనః
ఇచ్ఛేజ్జీవితుమన్యత్ర కైకేయ్యాస్త్యక్తధర్మణః॥

பர்த்தாரந்தம்பரித்யஜ்ய காஸ்த்ரீதைவதமாத்மன:
இச்சேஜ்ஜீவிதுமன்யத்ர கைகேய்யாஸ்த்யக்ததர்மண:.

கற்புடைய யாவள் தனக்குத் தெய்வமாகிய பர்த்தா இறந்த பின்னர், அவருடன் அநுமரணஞ் செய்யாமல், அவரை விட்டு விட்டுப் பிழைத்திருக்க விரும்புவள்? தருமத்தை முற்றுந் துறந்த இந்தக் கைகேயி யொருத்தியே பர்த்தாவைத் துறந்து, உயிர்வாழ விரும்புவளன்றோ? பொருளாசை கொண்டவன் விஷந் தீண்டிய அன்னத்தையும், எறிய மனம் வாராமல், அதைத் தினபதினால் வருந் தீங்கினையும் அறியாமல், அதைப் புசிப்பது போலவும், எட்டியைத் தின்றவன் விஷத்தினா லுண்டாகுந் தோஷங்களை யறியாமல், விஷ மேறுமையால், பயமற்றிருப்பது போலவும், இக்கைகேயியும், கூனியினால் பொருளாசைகொண்டு, இதனால் விளையுந் தீங்குகளையு மறியாமல், பயமு மின்றி, இந்த ரகுகுலத்தையே கெடுத்தனளே பாவீ? முன்பு கைகேயீ! இவ்விரண்டு வரங்களையும், கேட்டுக் கொள்ளாமலிருக்கையிலே, இப்பொழுது இவைகளையே வரமாகக் கொடுத்து, சக்கரவர்த்தியார் என் திருமகனைக் காட்டிற் கோட்டினரன்றோ? இச்செய்கியை ஜனக சக்கரவர்த்தியுங் கேட்டன்போலவே

துன்புறுவாரோ; செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனுந் தருமநிலை தவறாதவனுமாகிய என் திருமகன் இவ்வண்ணம் அரசிழந்து காடு செல்ல நிகழ்ந்தமையால், யானிவ்வண்ணம் அநாதையாகி வருந்துவதை யறியானோ? ஜனகராஜன் திருமகளாகிய ஸீதையும், இதுகாறுந் துன்புறாதவளாதலின், காட்டில் கொடிய மிருகங்களைக் கண்டஞ்சுவளோ? அவள் இரவில் கொடுமையாகக் கூவுகின்ற பசு பக்ஷிகளி னொலியைக் கேட்பளாயின், மிக நடுங்கி என் திருமகனையே தஞ்சமென வடைந்து அணைத்துக் கொள்வள்; புத்திரனற்றவரும், மூப்புடையவரும், மிக வன்பினருமாகிய அந்த ஜனக சக்கரவர்த்தியும், இத்துன்பத்தைப் பொறாமல் உயிரை விடுவா ரல்லது, உய்யார்; ஆதலின், யானு மிப்பொழுதே இந்த என் பர்த்தாவின் திருமேனியை யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டே சிதையில் படுத்து, இறப்பேனே யல்லது, உயிர் வாழேனென் றிவ்வாறு புலம்பினர். இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தியைத் தழுவியழுகின்ற கோஸலையாரை யங்குள்ள காந்தையர்களுள் தலைமையானவர்கள் வந்து தேற்றி விடுவித்துத் தனியே நிறுத்தினர்கள். உடனே மந்திரி முதலானோர்கள் யோசனை செய்து, மஹாராஜர் சரீரத்தை எண்ணெய்க் கொப்பறையி லிடுவித்துப் புத்திரனில்லாமல் மஹாராஜனைத் தஹனஞ் செய்வது தகுதியற்றதென்று, அந்தச் சரீரத்தை யழுகாமலும், நாறாமலும் பாதுகாத்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியின் தேவிகள் அப்பொழுதும் அந்த எண்ணெய்க்கொப்பறையைச் சுற்றிக்கொண்டு, கைகளை யுயர்த்திக் கூவி, அந்தோ? மஹாராஜனே! ஸத்திய ஸந்தனும், இனிய மொழியனும், உருவ மழகியவனுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து வருந்திய எங்களைத் தேவரும் விட்டுச் செல்லு கின்றீரோ? குமாரனையும் விட்டுத் தேவரையும் விட்டுப் பிரிந்து, அநாதையர்களாகிய யாங்கள் பர்த்தாவையுங்கொன்று, திருமகனையுங் காடேறச் செய்து, மிகப் பாவியாகிய கைகேயியுடன் எவ்வண்ணம் வாழ்ந் திருப்போம்? எங்களுக்குந் தேவர்க்குந் தஞ்சமாகிய ஸ்ரீராமன் ராஜ்ஜியத்தையுந் துறந்து காடடைந்தனன். அவனாலும், தேவராலும், பிரிக்கப்பட்டவர்க ளாகியும், கைகேயியா லிகழப்பட்டவர்க ளாகியும், எப்படி பிழைப்போம்? ஸ்ரீராமன், ஸீதை, இலட்சுமணன், இவர்களையே துறந்த கொடும்பாவி யாகிய இந்தக் கைகேயி! எம்மையுந் துறப்பதி லைய முள்ளதோ? என்றிவ்வகையாகப் புலம்பி, மகிழ்வு குன்றி, மோகங் கொண்டு, வருந்தித் துடித்தனர்கள். அத்திருவயோத்தியும் சக்கரவர்த்தியா ரிறந்தவுடன் மதிமறைந்த இராப்போலவும், கணவனிறந்த பெண் போலவும், கண்ணீர் பெருக்கி யழுகின்ற ஜனங்கள் நிறைந்ததும், ஐயையோ வென்று கூவுகின்ற குலமகளிர்களுடையதும், செயலற்றிருக்கின்ற ஜனங்களுடையதும், ஜனஸஞ்சாரமற்ற நாற்சந்தி தலைவாயில்களை யுடையதுமாகி முன்போலத் திகழ்ந்திலது; இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தியும் பொன்னுலக மடைந்து, தேவிகளுஞ் சூழ்ந் தழுது புலம்பிக்கொண

டிருக்கையில், மாலைப்பொழுதாகி, வெய்யோனும் கிரணவொளி சுருங்கி மறைந்து, இரவுந்தோன்றி வளர்ந்தது; அங்குக் கூடிய அன்பர்களும் புத்திரனை விட்டுச் சக்கரவர்த்திக்கு தஹநஸமஸ்காரஞ் செய்யக்கூடா தென்று தடுத்து, மஹாராஜனை எண்ணெய்க் கொப்பறையிலேயே வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தனர்கள் அந்நகரிலுள்ள ஆண் பெண் ளனைவர்களும், கும்பு கும்பாகக் கூடிக் கைகேயியை யிகழ்ந்தும், ஸ்ரீராமபிரான் குணங்களைப் புகழ்ந்தும், கண்ணீர் சொரிந்து அழுது ஒடுங்கி நின்றமையால், கதிரவன் மறைந் தொளி யிழந்த வாகாசம் போலவும், விண் மீன்களுந் திங்களொன்றுமின்றி, இருள்கொண்ட இரவுபோலவும், அத் திருவயோத்தி விளங்கியது, அப்பொழுது எல்லோருந் துன்புற்றனர் களே யன்றி, இன்புற்றிலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது சருக்கம்.

எல்லோரும் பரதாழ்வானை யழைப்பிக்க வேண்டுமென்று வசிஷ்டமஹாரிஷியுடன் விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அநந்தரம் கண்ணீர் பெருக்கி யழும் மஹாஜனங்களின் சோகத்தி னால் வளர்ந்த இரவு நீங்கி, ஸூரியோதய காலத்தில் ராஜகாரியங்களை நடாத்தவல்ல மார்க்கண்டேயர், மௌத்கல்யர், வாமதேவர், காசியபர், காத்தியாயனர், கௌதமர், ஜாபாலி முதலிய வேதியர்களும், மந்திரிகளும் கூடி வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கிக் கேட்டருளீர் நான்முகன் திருக் குமாரரே! சக்கரவர்த்தியார் புத்திர சோகத்தால் விண்ணுலக மடைந் தமையால், நமக்கு நூறுவருடம்போல வளர்ந்த இன்றிரவு கழிந்தது; சக்கரவர்த்தியார் வானேறினார், ஸ்ரீராமபிரான் காடேற வெழுந்தருளினார், இளையபெருமாளு முடனே சென்றனர், பரத சத்துருக்கர்க ளிருவரும், தம்மாதா மகன் திருமாளிகையி லிருக்கின்றனர்கள்; இப்பொழுதே இந்த ராஜ்ஜியத்திற்கு ஒருவன் அரசனாக விதிக்கப்படக் கடவன் நம திவ்விராஜ்ஜியம் அரசனற்றதாகி யழிந்து கெடவேண்டா; அரசனற்ற தேசத்தில் மழையும் பொழியாது, விதையும் நம்பி விதையார்கள்; தந்தைக்கு மக்களும், பர்த்தாவுக்குப் பத்தினியும், வசப்பட்டிடார்கள்; ஒருவருக்கும் பொருள் நிலைபெற்றிராது, இவனுக்கு இவள் மனையாளென்றும் ஒருத்தியும் நிலைத்திராள்; இவ்வண்ணம் நீதியழிந்துவிடின், சத்திய

மெங்குளதாகும்? அரசனற்ற தேசத்தில் மனிதர்கள் சிறந்த சபாமண்டபத்தையும், மாஞ்சோலை, பூஞ்சோலைகளையும், சிறந்த மாடமாளிகைகளையும், கட்டுவியார்கள். வேதியர்களும் வேதமோதார்கள், யாகமுஞ் செய்யார்கள், விரதானுஷ்டானங்களும் செய்யார்கள், யாகஞ் செய்வோர்களும், யாகங்களில் தக்கபடி தக்ஷிணைகொடுத்து மரியாதை செய்யார்கள், நாடு செழிக்கத்தக்க நல்லுற்சவங்களும், நல்லாலோசனை சபைகளும், நடாத்த காரியங்களையும் செழிப்புறா; வியாபாரஞ் செய்வோர்களும், அச்சமற்றுப் பண்டங்களை மாறார்கள். பௌராணிகர்கள் புராணக் கதைகளும், சிந்தையற்றுணைசெய்யார்கள். பெண்களும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, மாலைப்பொழுதில் விநோதமாக விளையாடுவதன் பொருட்டு, உத்தியானங்களுக்குச் செல்லார்கள். காமுகர்களும் காமினிகளுடன் கூடி விரைவாகச் செல்லத்தக்க வாஹனங்களின்மீதேறிச் செல்லார்கள். மிகுந்த செல்வமுடையவர்களும், வாயிலைத் திறந்து கொண்டு பயமற்றுத் துயில்கொள்ளார்கள். அறுபது வயதுள்ளனவும், சிறந்த தந்தங்களை யுடையனவும், சிறந்த மணிகளை யுடையனவுமாகிய மதயானைகள் ராஜவீதிகளில் கணகணவென்று நடவா? சூரர்கள் ஆயுதப்பயிற்சி செய்யுழித் தோன்றும் ஒலியும் கேட்கப்படாது, பலவகைப் பண்டங்களையுடைய வர்த்தகர்களும், நெடுந்தூரஞ்சென்று க்ஷேமமாகக் களவு கொடாமல் திரும்பிவந்து சேரார்கள். அரசனற்ற தேசத்தில் ஐம்புலன்களையு மடக்கி, நிரந்தரம் பரமாத்துமாவையே சிந்தை செய்து கொண்டு மாலைப்பொழுதான விடத்தில் படுத்து, ஒருதினமும் ஓரிடத்தில் தங்காமல் செல்லத்தக்க யோகியும், உபசாரஞ் செய்வோர் அகப்படாராதலின், தனிவழி நடவான், அரசனிலனாகில், நன்மை பெறுவதற்கும், தீமையை நீக்குவதற்கும், ஒருவராலும் முடியாது, சேனையும் பகைவரை வெல்லத் திறமையுளதாகாது? மனிதர்களும், யானை தேர் பரிமா இவைகளின்மீது பல கலன்களை யணிந்து மகிழ்ந்து வீதிகளிற் செல்லார், கல்விகற்ற நுண்ணறிவாளர்களும், வனங்களிலாயினும், உபவனங்களிலாயினும், கலவிப்பயிற்சிசெய்து காலம் போக்கார்கள். ஜனங்களும் நியமங்கொண்டு நன்மலர்களாலும், நல்லுணவுகளாலும், தேவபூசை செய்யார்கள். ராஜகுமாரர்களும், அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு வஸந்தகாலத்தில் விருக்ஷங்கள்போலத் திகழார்கள். நீரற்ற ஆறுகள் போலவும், புல் செடி கொடிகளற்ற காடு போலவும், கோபாலனற்ற பசுக்கள் போலவும், அரசனற்ற ராஜ்ஜியமும், செழிப்புற்று விளங்காது; தேர்க்குத் துவஜங் குறியாகும், அக்கினிக்குப் புகை குறிப்பாகும், அவவண்ணம் நம்மெல்லோர்க்கும் அரசனே குறிப்பாகும்; அத்தன்மையனாகிய அரசர் இப்பொழுது பொன்னுலகமெய்தி விட்டனர்; அரசனற்ற தேசத்தில் ஒருவனுக்கும் ஒரு வஸ்துவும், இப்பொருள் என்னுடையதென்று சொல்லும்படி நிலைபெறாது; பெருமீன் சிறுமீன்களையே கொன்று பக்ஷிப்பதுபோலப் பலவான்களும் எளியோரைக்கொன்று பக்ஷிப்

பார்கள், ராஜா தண்டனை செய்வா ரென்னும் பயத்தா லிதுவரையி லடங்கி யிருந்த நாஸ்திகர்களும், சங்கையின்றி யுலகினைப் பீடைசெய்ய முயற்சி செய்வார்கள். கண்ணானது தீவழியை யகற்றி நம் சரீரத்தை நல்வழியிலேயே செல்லும்படி செய்வது போலவே, அரசனும் தீமைகளை யகற்றி, நன்மை களைச் செய்விக்கின்றா னன்றோ? —

రాజా సత్యఞ్చ ధర్మశ్చ రాజా కులవతాం కులం
రాజా మాతా పితా చైవ రాజా హితకరో నృణాం ||

ராஜாஸத்யஞ்சதர்மச்ச ராஜாகுலவதாங்குலம்
ராஜாமாதாபிதாசைவ ராஜாஹிதகரோநருணாம்.

பிரஜைகளுக்கு இதஞ்செய்யும் ராஜனே ஸத்தியம்; அவனே தருமம், அவனே நற்குலத்தோர்க்கு நற்குலம், அவனே தாய், அவனே தந்தையு மாகின்றான். குற்றவாளிகளைத் தண்டனை செய்வதினாலும், ஏற்போர்க்குக் கொடை கொடுத்தலாலும், உலகினைப் பரிபாலனஞ் செய்வதினாலும், ஜனங்கள் நல்லொழுக்கந் தவறாது நடக்கும்படி செய்தலாலும், எப்பொழுதுந் திரிந்துகொண்டு அங்கங்கே நடக்குஞ் செய்திகளை யறிதலாலும், சிறந்த ஞான முடைமையாலும், வேந்தனொருவனே யமன், குபேரன், இந்திரன், வருணன், வாயு, சிவன், இவர்களைத் தாழமை யாக்குகின்றான். இவ்வுலகினில் ராஜன் என்பவ னொருவனிராவிடில், ஜனங்கள் ஒன்றினையு மறியாமல், இருள் மூண்டன்போலாகும், ஸ்வாமி வஸிஷ்ட பகவானே! சக்கரவர்த்தியார் பிழைத்திருக்குங் காலையிலும், தேவருடைய கட்டளையையே யாங்கள் முதன்மையாகக்கொண்டு தவறியிலோ மாதலின், அரசனில்லாமல் ராஜ்ஜியம் நிலைகொள்ளா தென்பதை நன்கா ராய்ந்தருளி, மிகவுங் குணசாலியான பரதாழ்வானையே யழைப்பித்து, தேவரே அவருக் கபிஷேகஞ் செய்தருள வேண்டு மென்று வேண்டி யுரை செய்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்

வஸிஷ்டமஹாமுனி பரதாழ்வானுக்குத் தூதனுப்பியது.

அநந்தரம் வசிஷ்டபகவான் அவர்கள் வேண்டி யுரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, அவர்க ளெல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் அன்பர்களே! இப்பொழுது பரதாழ்வான் சத்துருக்கனாழ்வானுடன் தன் மாதாமகனுடைய

கேகயமஹாராஜன் திருமாளிகையில், இன்புற்று வாழ்கின்றமையால், அவர்களை யழைத்து வரும்படித் தூதர்கள் மிக வேகமுள்ள பரிமாக்களின்மீ தேறிச் செல்லக் கடவர்கள். நாமிங் கொருவர்க் கொருவர் வீண் யோசனை செய்வதி லென்ன பயனென் றருளிச் செய்தனர். அவர்களும் அவ்வண்ணமே தூதர்கள் செல்லக் கடவர்கள். தேவர் கட்டளை செய்யத் தடையாதென மொழிந்தனர்கள். உடனே வசிஷ்டபகவான் சித்தார்த்தன் விஜயன், ஜயந்தன், அசோகன், நந்தனன் என்னும் ஐந்து தூதர்களை யழைத்துக் கேளீர் தூதர்களே! நீங்கள் விரைவுள்ள வாஜிகளின்மீதேறி விரைந்து சென்று, கேகயமஹாராஜ னரண்மனை சேர்ந்து, பரதாழ்வானைக் கண்டு அவனை நோக்கிப் பரதாழ்வானே! வசிஷ்டபகவானும், மற்றுள்ள மந்திரிகளும், உம்மைக் குசலங் கேட்டனர்கள், தேவர் திருவயோத்திக்கு வந்து செய்யத்தக்க செயல்கள் வெகுவா யிருக்கின்றன, ஆதலின், தேவர் உடனே புறப்படக் கடவீரென் றுரைத்து, உடனே யழைத்துவரக் கடவீர்கள். ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸ மெழுந்தருளியதையும், சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடைந்ததையும், பரதாழ்வானுக்கு அறிவிக்கக் கடவீரல்லீர்கள். சிறந்த ஆடையாபரணங்களைச் சக்கரவர்த்தியார் கொடுத்தனுப்பியதாக எடுத்துக்கொண்டு விரைவாகச் செல்லக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு, வழிச் செலவுக்குங் கொடுப்பித் தருளினர். அவர்களு மதை வாங்கிக் கொண்டு சிறந்த குதிரைகளின்மே லேறித் தத்தம் மனைகள் சேர்ந்து வேண்டிய வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு அபரதாலமென்னும் மலைக்கும், பிரலம்பமென்னும் மலைக்கும் நடுவில், மாலினீ நதியின் கரை வழியாக வடக்கு முகமாகச் சென்று, ஹஸ்தினபட்டணத்தி னருகில், கங்காநதியைத் தாண்டி மேற்கு முகமாகச் சென்று, பாஞ்சாலதேசஞ் சேர்ந்து, அதற்குங் குருஜாங்கல தேசத்திற்கும் நடுவாக நடந்து, பற்பல வாபீ தடாகந் நதிகளைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டு காரிய வசத்தால் மிகவும் விரைவாகச் சென்று, பற்பல நீர்ப்பறவைகளும், அநேகஜநங்களும் நிறைந்த சரதண்டை யென்னும் நதியினையுந் தாண்டி யக்கரையிலுள்ள தெய்வத் தன்மை பொருந்தித் தன்னை வணங்கி வலஞ்செய்வோர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவல்ல சத்தியோபயாசனமென்னும் விருக்ஷத்தை வலஞ்செய்து, குளிங்கை யென்னும் நகரிசேர்ந்து, அபிகாளமபோதி பவனமென்னும் கிராமங்கள் வழியாக வந்து, இக்ஷுமதிநதியினையுந் தாண்டிக் கைகொண்ட நீராமாத்திரம் உண்டு, உணவு நீங்கித் தவஞ்செய்கின்ற வேதியர்களையுங் கண்டு, பாஹ்லீகதேசத்தி னடுவே சென்று, ஸுதாமமென்னும் பருப்பதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் ஸேவித்து, விபாசை யென்னும் நதியினையும், இலவமரத்தையும், மற்றுமுள்ள நதிகளையும், தடாகங்களையும், வாபிகளையும், குட்டை குளங்களையும், பற்பல சிங்கம் புலி மான முதலிய விலங்குகளையும், கண்ணுற்றுக்கொண்டே விரைவாக நடந்து, பர்த்தாவுக்குப் பிரியஞ் செய்வதன் பொருட்டும், குலத்தை ரக்ஷிப்

பதன் பொருட்டும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்குப் புகழுண்டாவதன் பொருட்டும், அநாதரவு செய்யாதவர்களாகி, அன்றியதினம் ராத்திரியே கிரிவ்ரஜமென்னும் அந்தப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

பரதாழ்வான் கெட்ட கனாக் கண்டது

இந்தத் தூதர்கள் போய்ச் சேர்ந்த தினம் ராத்திரியே பரதாழ்வான் கொடிய கனவுகண்டு துயிலுணர்ந்து, மறுநாளுதய காலத்தில் மிகச் சோகங்கொண்டு வருந்துவதை நட்பினர்கள் கண்டு பற்பல நன்மொழிக ளுரைத்தும், பற்பல கதைகள் கூறியும், துஸ்ஸ்வப்நம் சாந்தியாகும்படி வேதியர்களைக் கொண்டு மந்திரங்களை யோதுவித்தும், வாத்தியங்களை முழக்குவித்தும், வேசியர்களை யாடுவித்தும், நாடகங்களைப்பார்ப்பித்தும், ஹாஸ்யங்கள் செய்வித்தும், மகிழ்ச்சி செய்தனர்களாயினும், பரதாழ்வான் மனஞ் சிறிதும் மகிழ்ந்திலது, அப்பொழுது தோழனொருவ னிவனை நோக்கித் தோழா! நாங்க ளெல்லோரும் கூடி விநோதமாயிருக்கையில், நீ மாத்திரம் ஏன் மகிழ்ச்சி கொண்டிலை, அதனை யுரைசெய்கவென வினவினன்; பரதாழ்வானும் அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் தோழர்களே! யின்ன ராத்திரி கனவில் என் தந்தை தலை விரித்துக் கொண்டு, மலை முனையி னின்றும், கோமூத்திரக் குட்டையில் வீழ்ந்து முழுகினர் அடிக்கடி நகைத்தும், கைகளினால் எண்ணெயை யள்ளி யள்ளி யுண்டும், எள்ளோதனத் தைப் புசித்தும், தலை முதல் கால் வரையில் எண்ணெயை வழிய வார்த்துக் கொண்டும், தலை கீழாக எண்ணெயுள் முழுகினர், கடல் வற்றியது, சந்திரன் தரையில் வீழ்ந்தனன், உலகமெல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டது, சக்கரவர்த்தியின் பட்டத்து யானைக்குத் தந்தம் முறிந்தது, சூழ்ந்தெரிந்த ஹோமாக்கினி யுடனே யணைந்து விட்டது, பூமி யழுந்தியது, பலவகை மரங்களும் உலர்ந்து பட்டுப் போயின, மலைகளும் புகை சூழ்ந்து அசை வுற்றுச் சிதறி வீழ்ந்தன, என் தந்தை கரிய வஸ்திரந் தரித்து, எஃகினால் செய்யப்பட்ட பீடத்தில் வீற்றிருக்கையில், கருமை நிறமும், செம்பட்டு நிறமு முடைய பெண்கள் சூழ நின்று, நகைக்கின்றனர்கள்; செஞ்சாந்து பூசிச் செம்மலர் மாலை சூடிக் கழுதை கட்டிய தேர்மீதேறித் தென்றிசை நோக்கி, என் தந்தையார் விரைந்து சென்றனர்; மிகவும் விகாரரூபமுடைய ராக்ஷசி செம்மலர் சூடி மஹாராஜரைப் பற்றி நகைத் திழுத்தனள்.

யானிவ்வண்ணங் கொடிய கனவு கண்டமையால், யானோ ? ஸ்ரீராமனோ ? சக்கரவர்த்தியோ ? லக்ஷ்மணனோ ? நால்வரி லொருவர் விரைவில், மரண மடையவேணும்,—

నరోయానేనయస్స్వప్నే ఖరయుక్తేనయాతిహి
అచిరాత్తస్యధూమాగ్రం చితాయాంసంప్రదృశ్యతే ॥

நரோயாநேநயஸ்ஸ்வப்நே கரயுக்தேநயாதிஹி
அசிராத்தஸ்யதூமாக்ரஞ் சிதாயாமஸம்ப்ரத்ருச்யதே.

எந்த மனிதன் கழுதை கட்டிய வாஹனமேறிச் செல்வதாகக்கனவில் காணப்படுகின்றனனோ ? விரைவிலேயே அவனைச் சிதையில் கொளுத்த அப்புகை காணப்படும், இங்ஙப்படி யான கனவு கண்டமையால், என் மனம் மகிழ்ந்திலது, உங்களையும் இனிய மொழிகளால், மகிழ்வித்து மிலேன் ; என் கண்டம் சோஷிக்கின்றது போலும், மனமும் நிலைகொண் டிலது ; இக்கனவுக்குத் தக்க துன்பம் வருவதற்குக் காரணம் யாதுங் காண்கிலேன் ; இக்கனவும் பயனற்றதாகாது, எனக்குத் தொனியும் ஒடுங் கிற்று ; ஒளியும் குன்றிற்று ; என்னை நானே வெறுத்துக் கொள்ளுகின் றேன் ; இதற்குக் காரணத்தையோ காண்கிலேன், இவ்வண்ணங் கோர மாகிய கனவைக் கண்டும், எம் தந்தையாரை நினைந்தும், மிகவும் பயமானது என் மனை விட்டு நீங்கிற்றிலது ; என்று உள்ள செய்து துன்புற்று சிந்தை கொண் டிருந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று

எழுபதாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் தூதர்கள் வார்த்தையைக்கேட் டுடனே சத்துருக்க னாழ்வா னுடன் திருவயோத்திக்குப் புறப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான தாம் கண்ட கனவினைத் தோழர்களுடன் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், தூதர்கள் இளைப்பாறிச் சிறந்த அகழை யுடைய அவ்வரண்மனையுள் சென்று, கேகயமஹாராஜனையும், அவர் குமார ராகிய யுதாஜித்தையும் கண்டு, அவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்களாகி, பரதாழ்வானிடம் வந்து வந்தனஞ் செய்து, அவரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா ! வஸிஷ்டமஹாரிஷியும், மற்றுள்ள மந்திரிகளும், உமக்குக்

குசல முரைத்தனர்கள். இந்த ஆடையாபரணங்களை வாங்கிக்கொண்டு அம்மானுக்குக் கொடுப்பித்து, அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு உடனே புறப்படக்கடவீர். அவ்விடத்தில் தேவர் வந்தே செய்யத்தக்க காரியங்கள் வெகுவாயுள்ளன; இதில் இருபதுகோடி வராகன் விலையுள்ள ஆடையாபரணங்கள் மாதாமஹனுக்கும், பத்துக்கோடி வராகன் மதிப்புள்ள ஆடையாபரணங்கள் அம்மானுக்கும், கொடுக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்டிருக்கின்றனவென்றுரைத்து, அவைகளைக் கொடுத்தனர்கள். பரதாழ்வாரும், தூதர்களுக்கும் மரியாதை செய்து, அவர்களை நோக்கித் தூதர்களே! எம் தந்தை சக்கரவர்த்தியார் குசலமும் மெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரா? எம்மையரான ஸ்ரீராமசந்திரர் பிணியற்றிருக்கின்றனரா? இளைய பெருமாளும் க்ஷேமமுற்றிருக்கின்றனரா? மிகவும் தரும சிந்தையுள்ள கோஸலையாரும், ஸுமித்திராதேவியாரும், இன்புற்றிருக்கின்றனர்களா? எப்பொழுதும் பொருளாசைகொண்டவளும், காமவேட்கை யுடையவளும், எப்பொழுதும் சினமுற்றவளும், செருக்குற்றவளுமாகிய கைகேயி யென்னும் என் மாதா! சினமற்றிருக்கின்றனளா? யாது கூறினள், இவைகளுக்கு விடை யுரையீரென்று வினவினர். தூதர்கள் இவ்வண்ணம் வினவப்பட்டவர்களாகிப் பரதாழ்வாரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்திக் குமாரா! தேவர் யாவர் யாவர்களுக்குக் குசலம் உளதாக வேண்டுமென்று வினவுகின்றீரோ? அவரெல்லோரும் குசலமுற்றே யிருக்கின்றனர்கள். தேவரை யிப்பொழுது நம்செல்வம் வாய்த்திருக்கின்றது, தேவர் இந்தக்ஷணமே தேரை யலங்கரித்துப் புறப்படக் கடவீரென் றுரைசெய்து துரிதப்படுத்தினர்கள். பரதாழ்வாரும் இவர்களை நோக்கி, மாதாமஹனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றேனென் றுரைத்து, விரைவாக மாதாமஹனருகிற் சென்று, அவனை நோக்கி, மஹாராஜரே! இந்தத் தூதர்கள் என்னைத் துரிதப் படுத்துகின்றனர்கள் ஆதலின், யான் திருவயோத்திக்குச் செல்வேன், மறுபடியும், தேவர் கருதும்பொழுது வருவேன், விடை கொடுத் தருளவேண்டு மென்று வேண்டி யுரைசெய்து விடை கேட்டனர்.

இவ்வண்ணம் பரதாழ்வாரால் வேண்டி யுரைசெய்யப்பட்ட மாதாமஹனாகிய கேகயமஹாராஜரும், பரதாழ்வானை யாலிங்கனம் செய்து, உச்சிமோந்து அவரை நோக்கி, அட்ட சக்கரவர்த்தி குமாரா! யான் விடை கொடுக்கின்றேன்; நீ சுகமாகப் போய்வரக் கடவை உன் மாதாவுடனும், பிதாவுடனும், புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டமஹாயோகியுடனும், மற்றுமுள்ள வேதியர்களுடனும், அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களுடனும், யான் குசலங்கேட்டதாகப் பலமுறை யுரைசெய்யக் கடவையென்று கட்டளையிட்டுச் சிறந்த யானைகளையும், சித்திரமுள்ள கம்பளங்களையும், மான்தோல் புலித்தோல் முதலிய அஜினங்களையும், இரண்டாயிரம் மொகராமாலைகளையும், ஆயிரத்தறுநூறு குதிரைகளையும், மிகப் பொருள்களையும், வெகுமதியாகப்

பரதாழ்வானுக்களித்தது தமக்கு மிகவும் இஷ்டர்களாகிய மந்திரிகளையுந் துணைகூட்டி யனுப்பினார் மேலும் ஐராவததத்தின் குலத்திற பிறந்த யானைகளையும, இந்திரசிரமென்னும் பர்வதத்திலும், இராவதமென்னும் பர்வதத்திலும பிறந்த யானைகளையும், மிகவும் விரைவாகச் செல்லத்தக்க ஒண்டைகளையும, கோவேறு கழுதைகளையும், அரணமனையிலேதானே வளர்க்கப் பட்டிப்புலியைப்போன்ற வீரமும் பலமும பொருந்தியும், கோரப்பற்களையும உற்றும், பயங்கரமாகியும, நீண்டிருண்டுயர்ந்த முள்ள வேட்டைநாய்களையும், அம்மானாகிய யுதாஜித்து ராஜன வெகுமதியாகக் கொடுத்தனன். பரதாழ்வா னிவைகள் யாவற்றையும பெற்றும் மனமகிழ்ந்திலா, கண்டது முதல மஹாராஜருக்கு என்ன தீங்கும நிருகின்றதோவென்று அதனையே நினைந்து சிந்தைகொண்டு வருந்துவதினாலும், தூதர்கள் துரைப் படுத்துவதினாலும, விரைவாகப் புறப்படுவதிலேயே உறுதிகொண் டிருந்தனா. உடனே பரதாழ்வான நால்வகைப் படைகள் நிறைந்துள்ள தன திருமாளிகையை விட்டுப புறப்பட்டு, நால்வகைச் சேனைகளும் நிறைந்துள்ள ராஜமார்க்கத்தில சென்று, அந்தப்புரத்தைக் கண்டு, அதனுள புகுந்து, மாதாமஹனாகிய கேகயமஹாராஜனையும, அம்மானாகிய யுதாஜித்தையும், மறுபடியும் கண்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு, சத்துருக்கனாழ்வானுடன கூடித் திருத்தோமீ தேறிப புறப்பட் டெழுந்தருளினர் உடனே பரிவாரங்களும தோகளிலும, விலவண்டிகளிலும, ஒண்டைகளிலும், கானைகளிலும, குதிரைகளிலும, கோவேறு கழுதைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு பின் சென்றன இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான சேனைகளாலும, கேகய மஹாராஜாக்கு மிகவும இஷ்டர்களாகிய மந்திரிகளாலும, பாதுகாக்கப் பட்டவராகிச சத்துருக்கனாழ்வானுடன் திருத்தோமீ தேறிக்கொண்டு சித்த தேவன் தேவவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு தேவலோகத்தினின்றும் புறப்பட்டுச்செல்வதுபோல அம்மா நகரினின்றும் புறப்பட்டுச்சென்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில எழுபதாவது சருக்கம

முற்றிற்று

எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம்

பரதாழ்வான திருவயோத்திக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அனந்தரம் பரதாழ்வான கேகயமஹாராஜா திருமாளிகையினின்றும் புறப்பட்டுக கிழக்குத்திசை நோக்கிச சென்று, ஸுதாமையென்னும நதியைக் கண்டு அதனையும் தாண்டி மிகவும் விசாலமாகிய ஹ்லாதினியென்னும் நதியையுந் தாண்டிப பசிமவாஹினியாகியசதத்துருவென னும்நதியையும்,

ஏலாதான மென்னும் பட்டணத் தருகில் தாண்டி அபரபர்ப்பட மென்னுந் தேசஞ் சேர்ந்து, சிலைகளையு முருட்டிக்கொண்டு போகத்தக்க வேகமுள்ள சிலாவஹையென்னும் நதியினையும், அக்கினிமூலையிலுள்ள சல்லியகர்த்தன மென்னும் பட்டணத்தினருகில் தாண்டி, பெரியமலைகளையுங் கடந்து, சைத்திரரதமென்னும் பெருங்கானகஞ் சேர்ந்து, சரசுவதிநதி சிந்துநதி இவ்விரண்டின் சங்கமவழியால் சென்று, வீரமச்சிய தேசத்திற்கு வட திசையில் பாருண்டமென்னும் காடுசேர்ந்து, வேகமுடையதும், மகிழச் செய்வதும், மலைகள் சூழ்ந்ததுமாகிய குளிங்கையென்னும் நதியினைத் தாண்டி, உடனே யமுனைநதியினையுந் தாண்டிச் சேனைகளை இளைப்பாறச் செய்து, குதிரைகளையும் குளிப்பாட்டுவித்து மேயவிட்டுத் தேறித் தாமும் ஸ்நாநபாநங்கள் செய்து, தீர்த்தமும் எடுப்பித்துக்கொண்டு, ஈ காக்கையு மின்றிக் கோரமாகிய காட்டிடையே சென்று, பத்திரமென்னும் சிறந்த யானையின்மீதேறி வாயு ஆகாயத்தை விரைவில் தாண்டிச் செல்வது போல அவ்வரணியத்தைத் தாண்டிச்சென்று, பாகீரதியென்னும் மஹாநதி, அம்சுதான மென்னும் நகரினருகில் தாண்டிச் செல்வது வருத்தமாதலின், பிராக்வடமென்னும் சிறந்த நகரம் வழியிலக் கரைவழியே வந்து அங்கு அந்நதியினைத் தாண்டிக் குடிகோஷ்டிகை யென்னும் நதியினைக் கண்டு அதனையும் அவ்விடத்திலேதானே தாண்டித் தாசவாத்தனமென்னும் கிராமஞ் சேர்ந்து, அங்கிருந்து தோரணமென்னும் கிராமத்தின் தென்புறமாகச் சென்று, ஜம்பூ பரஸ்தமென்னும் கிராமத்தை யடைந்து, அங்கிருந்து வருதமென்னும் அழகிய கிராமஞ் சேர்ந்து, அன்றிரவு அங்கிருந்து மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டுக் கிழக்கு முகமாகச் சென்று, உஜ்ஜிஹானை யென்னும் பட்டணத் தருகிலுள்ள உத்தியானஞ் சேர்ந்து, குதிரைகளைத் திருத்தேரில் கட்டியத் தேறிக்கொண்டு சேனைகளை மெதுவாக வரும்படி கட்டளையிட்டுத் தாம் வேகமாகச் சென்று, ஸர்வதீர்த்தமென்னும் கிராமத்தில் அன்றிரவு தங்கி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து உத்தானிகையென்னும் நதியினைத்தாண்டி மற்றும் பற்பல அம்பநதிகளையும், காட்டுக் குதிரைகளினால் தாண்டி ஹஸ்திபிருஷ்டக மென்னும் கிராமத்தினருகில் குடிகை யென்னும் நதியினையுந் தாண்டி, லௌஹித்தியமென்னும் பட்டணத்தின் சமீபத்தில் கபீவதியென்னும் நதிதன்னைத் தாண்டி, ஏகஸாலமென்னும் பட்டணத்தில் ஸ்தாணுமதியென்னும் நதியினையும், விநதமென்னும் பட்டணத்தில் கோமதியென்னும் நதியினையும் தாண்டிக் களிங்கநகரத்தின் சமீபத்தில் ஸாலவனத்தை யடைந்து, அங்குச் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறி அன்றிரவிலேயே அவ்வனத்தைக் கடந்து சென்று, அருணோதயகாலத்தில் முன்பு வைவஸ்வத மனுவினால் இயற்றப்பட்டுப் பரம்பரையாகப் படை வீடாயுள்ள திருவயோத்தியைக் கண்டனர். இவ்வண்ணம் ஏழுராத்திரி வழியில் தங்கி, எட்டாவதுநாளுதயத்தில் பரதாழ்வான திருவயோத்தியை எதிரில் கண்டு சாரதியை நோக்கித் தோப்பாகரோ ! இப்பொழுது இத்திரு

வயோத்தியானது மிக மகிழ்ச்சியுள்ளதாகக் காணப்படுகின்றிலது ; முன்பு இத்திருவயோத்தியில் ஆண்பெண்ணடங்கலும் மிக மகிழ்வுகொண்டு பேசுகையில, அவவொலி எங்கும் பரவி யொலிக்கும் ; இபபொழுது அத்தனைமைய தாகிய அவவொலியினையும் கேட்கினறிலேன் , முனபு உத்தியானவனங்களில் காமிகள சென்று, கேளிவிலாசமாக விருந்து, நிரந்தரம வண்டிதோ யானை குதிரைகளினமீதேறித் திரிவாாகள ; இப்பொழுது ஒருவருமின்மையால், அவவுததியானங்களே அழுகினறனபோலும், இத்திருவயோத்தியே எனக்குக் காடுபோலத் தோறறுகின்றது ; இபபொழுது முனபோலச சிறந்த பெரிய மனிதர்கள யானைகளின்மேலும், குதிரைகளினமேலும், சிவிகைகளினமேலும் ஏறிககொணடு, போகவும் வரவுங காண்கிலேன் ; முனபு உத்தியானங்கள் தோறும் காமினியர்களுடன காமிகள நிறைந்து கலவி இனபத்தை யனுபவித்து மகிழ்ந்து வாழவார்களே ? இபபொழுது ஒருவரு மின்றிப பாழடைந் திருககினறது , வழிகளிலும் மரஙகள இலைகளை யுதிரததுத துனபுறுகின்றனபோலும், பொழுதுவிடிநதும் மிருக பக்ஷிகளின் தொனி கேட்கப படுகினறிலது ; முனபோல மாடமாளிகைகளில் அகிறபுகை கமழுகினறிலது , வீதிகளதோறுஞ் சநதனசசாந்தம் தெளித்த மணங்கமழ்ந்த வாயுவும் வீசுகின்றிலது ; பேரீ பட்ஹ வீணுவேணு முதலிய வாததிய கோஷஙகளும், முனபோலப் பரவி யொலியாமல் அடங்கி யிருககினறன ; பறபல அபசகுனங்களையுங் காண்கினறேன் , அதனுல என மனம மிக வருந்துகின்றது ; எவவிதத்திலும் என பந்துஜனங்களுள யாரக்கோ கடுந்துயரம் நோகதிருக்கினற தென்பதில் சிறிதுமையமில்லை , நனமைகாண்ப தரிது ; துயரமுறத்தகக காரணமின்றியே என் மனம் மிகத துயரமுறுகினறது , எனறிவவணண முரைத்துககொண்டே மிகத் துனபங்கொண்டு வருநதி, இளைபபுற்றுப் புலன்களொடுங்கிச சிந்தைகொண்டே திருவயோத்தியின் மேல்திசையிலுள்ள வைஜயந்தமென்னுந் துவாரமார்க்கமாகச சென்று, அங்குள்ள வாயில்காப்போர முதலியவர்களால், ஜயவிஜயீபவவெனறு வாழததப்பட்டவராகி, அவர்களுடன கூடி யுள்ளே சென்று, தம்முடன புகுந்த வாயில்காபபோரைத திருப்பிவிட்டு, சஞ்சலசித்த முடையராகி, இளைப்புற்ற கேகயமஹாராஜா மந்திரியை நோக்கி, ஸசிவரே ! யான் தூதர்களால் அதிசீககிரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரப்படவேண்டியதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியுமா ? காரணமின்றி இவவளவு துரையாக அழைப்பிககார்கள ; இநநகரில் அரசா இறந்துவிடின, இந்நகர் எவவண்ண மிருக்குமென்று யான கேட்டிருக்கின்றேனே ? இபபொழுது அவ்வண்ணமே யிருக்கின்றது ; ஆதலின என் மனம் அசுபத்தையே சிந்திக்கின்றது ; எனது சீலம் கெடுகினறது போலும், புரமெங்கும் முன்போல விளக்கஞ் செய்திலர் ; கோபுரவாயில கதவுகளையு மெப்பொழுதுந் திறந்திருககின்றனர்கள் ; தேவதாபூஜை முதலியவற்றையுஞ் செய்திலர் ; தூபங் கமழ்வித்திலர் ; மனைகள் தோறும்

ஒருவரும் நனகுண்டிலா; ஒருவரும் மகிழ்வும் ஒளியும் கொண்டு திகழ்ந்திலர்; எல்லாவீடுகளும் பாழடைந்தனபோலாகித் திகழ்ந்தில, ஒருவருந் தத்தம் வீடுகளைச் சுத்தி செய்திலர்; தேவாலயங்களும் பாழடைந்திருக்கின்றனவேயன்றி, முன்போல விளங்குகின்றில, தேவபூஜைகளும், யஜ்ஞயாகாதிகளும் செய்யப்படுகின்றில; கடைகளும் முன்போலப் பரப்பப்படுகின்றில; வைசியர்களும் முன்போலத் திரிகின்றிலர், எல்லோருஞ் சிந்தைகொண்டு செயலற்றிருக்கின்றனர்கள்; பசுபக்ஷிகளும் அவ்வாறே உறங்கிக் கிடக்கின்றன, ஆண்பெண்ணடங்கலும் கண்ணீர் பெருக்கிப் புலம்பி யழுகின்றனர்கள்; என்ன தீங்குற்றிருக்கின்றதோ? அறிகின்றிலேன்; என்றிவ்வண்ணம் முணுமுணுத்துக்கொண்டே பாழடைந்த நற்சந்தி மாடமாளிகை ராஜவீதிகளை யுடையதும், துகள் படிந்து மலினமாகிய துவாரகவாடங்களை யுடையதுமாகி யிருக்கின்ற அமராவதி போன்ற அத்திருவயோத்தியைக் கண்ணுற்று, மிகச் சிந்தைகொண்டு, சக்கரவர்த்தி திருமாளிகை நோக்கிச் சென்று, முன்பொருக்காலுங் கண்ணுறாத அநிஷ்டங்கள் பலவற்றையுங் கண்டு மகிழ்வு குன்றித் தலை வணங்கிக்கொண்டே மனந்தளர்ந்து வருந்தித் தன் தந்தையின் திருமாளிகைக்குச் சென்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டா[illegible]து சருக்கம்

கைகேயி பரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீராமன் காட்டேற வெழுந்தருளியதையும், சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடைந்ததையும், மகிழ்ந் துரைசெய்தது

அநந்தரம் பரதாழ்வான் தந்தையை அவர் திருமாளிகையில் காணாமல், மாதாவைக் கண்டு விசாரிப்போமென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தன் தாயின் மாளிகைக்கு வந்து, தாயைத் தூரத்தி லிருந்தே கண்டு விரைவாக வந்தனர். கைகேயியும் நெடுநாளாயத் தேசாந்தரம்போயிருந்து வந்த மகனைக் கண்டு பெருமகிழ்வுகொண்டு, பொன்மணிகளாற் செய்யப்பட்ட ஆஸநத்தைவிட் டெழுந்து எதிர்கொண்டு வந்தனள். பரதாழ்வானும் அருகில் வந்து மாதாவுக்குத் தண்டம ஸமர்ப்பித்து நின்றனர். அந்தக் கைகேயியும் அம்மைந்தனைத் தழுவி உச்சிமோந்து மடியிலுட்கார வைத்துக் கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திரு

மகனே! நீ யுன் மாதாமகன் திருமாளிகை விட்டுப் புறப்பட்டு எத்தனை தினங்களாயின; வழிநடந்ததினால் இளைப்புற்றிலையா? உன் மாதாமகனாரும், அம்மானாகிய யுதாஜித்தும், குசலமுற்று வாழ்கின்றனர்களா? நீ இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனது முதல் சுகமுற்று வாழ்ந்தனையோ? இவை யாவையும் உரைக்கக் கடவை என்றிவ்வண்ணம் வினவினள். பரதாழ்வார் அதுகேட்டுத் தாயை நோக்கி, அம்மா! யான் புறப்பட்டு இன்றையதினத்திற்கு ஏழுநாளாகின்றது, உம்முடைய தந்தையரும், உடன் பிறந்தாரும், இன்புற்று வாழ்கின்றனர்கள் அவர்கள் எனக்குக் கொடுத்த வெகுமதிகளெல்லாம் வழியில் வருகின்றன; சேனைகள் இளைப்புற்றமையால் மெதுவாக நடந்து வருகின்றன; யான் மாத்திரம் முன்னடந்து விரைவாக வந்தேன்; தூதர்கள் என்னைத் துரைப் படுத்தினமையால், யான் முன்பு வந்தேன்; யான் கேட்க விரும்புவதை நீ ரருளிச் செய்யக் கடவீர். தேவருடைய படுக்கையும், என் தந்தையின்றிச் சூனியமா யிருக்கின்றது, இங்குள்ள ஜனங்களும் மகிழ்வுகுன்றி யிருக்கின்றனர்கள். சக்கரவர்த்தியார் தம் திருமாளிகையி லிலராயின், இங்கேயே பெரும்பாலும் எழுந்தருளி யிருப்பாரன்றோ? சக்கரவர்த்தியை அவர் திருமாளிகையில் காணும் விருப்பா லொன்று அவரைக் காண்பதன் பொருட் டிங்கெய்தினேன், என் தந்தையின் திருவடிகளில் தண்டம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்; அவர் எங்கெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ? அதனை யருளிச்செய்யக் கடவீர் ஒருகால் கோஸலையார் திருமாளிகையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரோ? என்றிவ்வண்ணம் வினவினர் கைகேயி அதுகேட்டுப் பரதாழ்வானுக்குப் பிரியமாகாததைப் பிரியமெனக் கருதி, அவரை நோக்கி, அடா என் பெறலரும் புதல்வா! ஸர்வபூதங்களுக்கும் கடையில் எந்தக்கதி வாய்க்கின்றதோ? உன் தந்தையரும் அந்தக் கதியினையே யடைந்தனர் உன் தந்தை மஹாத்துமாவும், புகழுடையவரும், தோள்வலி பொருந்தியவரும், சிறந்த யாகங்கள் செய்தவரும், பெரியோர்களுக்குந் தஞ்சமாகியவரு மாதலின், அவர்க்கு நற்கதி கிடைப்ப தரிதோ? என்றுரைத்தனள். பரதாழ்வா னவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே பித்ருசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராகி, அந்தோ? அந்தோ? கெட்டேனென்று தீனமாக மொழிந்து, கைகளை யுயர வெடுத்துக் கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு மூர்ச்சை யடைந்து, பின்பு தெளிந்தெழுந்து மதிமயக்குற்றுச் சோகத்தால் விகாரமுற்று, அந்தோ? இந்தச் சயனமானது முன்பு என் தந்தையினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதாகி, முழுமதியினால் திகழும் ஆகாசம்போல விளங்குமே? இப்பொழுது அந்தத் திருப்பள்ளி யறையே சக்கரவர்த்தியால் சூனியமாகி, முழுமதி நீங்கிய வானம் போலவும், நீர் வற்றிய அலைகடல் போலவும், திகழ்கின்றிலது; என்று புலம்பிக் கண்ணீர் பெருக்கி, வஸ்திரத்தால் திருமுக மண்டலத்தை மறைத்துக்கொண்டு, காட்டிடையில் கோடாலியால் வெட்

டப்பட்ட ஸாலமரத்தின் கிளைபோலத் தரையில் வீழ்ந்து, சாபவசத்தால், வீழ்ந்து கிடக்கின்ற தேவகுமாரனைப்போல, வாடி வருந்திக் கிடந்தனர். மதயானை போலவும், திங்கள் போலவும், கதிரவன் போலவும் திகழ்கின்ற தன் திருக்குமாரனைக் கைகேயி! தரையினின்றும் அணைத் தெடுத்து, அவனை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திருக்குமாரா! எழுந்திரு? எழுந்திரு? ஏன் தரையில் படுத்திருக்கின்றனை? உன்னைப்போன்ற விவேகிகள் எவ்வளவு துன்பம் நேரினும் இவ்வண்ணம் சோகங்கொண்டு வருந்துவார்களோ? வருந்தார்களே, உன்னுடைய புத்தியானது மிக்க கொடை கொடுப்பதற்கும், சிறந்த யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வதற்கும் உரியது, சீலமமைந்தது, சுருதிமொழிகளைத் தொடர்ந்தது, கதிரவனுக்குக் காந்தி போல உன்னைவிட்டு எப்பொழுதும் பிரியாததுமன்றோ? என்று நன்மொழி மொழிந்து தேற்றினள். பரதாழ்வாரும் நெடுங்காலம் தரையில் புரண்டழுது மனந்தேறி எழுந்து கைகேயியை நோக்கி, அம்மா! சக்கரவர்த்தியார் எம்மையருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பாரெனவும், பிறகு சிறந்த யாகஞ் செய்விப்பாரெனவும், எண்ணி மனமகிழ்ச்சி கொண்டு யான் யாத்திரை போயினனே யன்றி வேறில்லையே? இப்பொழுது என்னுடைய எண்ணம் மாறி வேறாக விளைந்ததே? எப்பொழுதும் பிரியமும் இதமும் செய்கின்ற என் தந்தையாரை இப்பொழுது காண்கிலேனே? அம்மா மாதாவே! யான் வருவதன் முன்னமே என் தந்தையார் என்ன வியாதியினால் மரண முற்றனர்? என் தந்தையார் மரண முறுங்காலையி லருகிலிருந்து ஸமஸ்காரஞ்செய்த ஸ்ரீராமபத்திரன் முதலானோர்கள் அல்லரோ? நல்வினையர்கள் யானிப்பொழுது விரைவாக வந்ததையும், என்பிதா அறிந்திலரோ? யான் வந்ததை யறிவாராகில், என்னை யணைத்தெடுத்து உச்சி மோந்து மகிழ்வா ரன்றோ? என் தந்தையின் திருக்கரத்தை மீளவும் நான் எங்கே காண்பேன்? என் தந்தையார் புழுதிபடிந்த என் மெய்யினைத் தன் திருக்கரத்தால் தடவி மகிழ்வாரோ? எனக்கு யாவரொருவர் அண்ணனும், தந்தையும், உறவும், ஆகின்றனரோ? யாவரொருவர்க்கே யான் நித்தியதாஸ னாகின்றேனோ? அத்தன்மையராகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் எங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ? அதனை எனக் குரைசெய்ீர்; மூத்தோரே இளையோர்களுக்குத் தந்தையாகின்றனரல்லரோ? ஆதலின், தருமமுணர்ந்தவரும், எனக்குத் தந்தையருமாகிய எம்மையர் திருவடியிணைகளையே இப்பொழுது தண்டம் சமர்ப்பித்து மகிழ்வேன்; இப்பொழுது அவரொருவர்தானே எனக்குத் தஞ்சமாகின்றனர்; தருமமுணர்ந்தவரும், தருமவழிப்படியே நடப்பவரும், ஸத்தியவாதியும், அழியாவிரதம் பூண்டவருமாகிய என் தந்தையார் பொன்னுலகமடையுங் காலையில், என்னவாக்கிய மருளிச்செய்தனர்; அவர் கடையிலருளிச்செய்த கட்டளையைக் கேட்க விரும்புகின்றேனென்று வினவினர். இவ்வண்ணம் வினவப்பட்ட கைகேயியும் பரதாழ்வானை நோக்கி,

அடா என் பெறலரும் புதல்வா! உன் தந்தை கடையில், அந்தோ ராமா வென்றும், அந்தோ ஸீதாபிராட்டியென்றும், அந்தோ லக்ஷ்மணா வென்றும், உரை செய்துகொண்டே லோகாந்தர மடைந்தனர். ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் திரும்பித் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளும் ஸ்ரீராமனைக் கண்குளிரக் கண்டு சேவிப்பவர்க ளெல்லரோ? நல்வினையினர்க ளென்னவும் புலம்பி, உன் தந்தை இறந்தனரென்று கூறினள். பரதாழ்வான் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே ஸ்ரீராமாதிகளு மிங்கிலரென்றறிந்து, இருமடங்கு சோக மதிகரித்து வருந்திப் புலம்பி, மீளவும் தாயை நோக்கி, என் மாதாவே! கோஸலையார் திருமகனும், மிகவும் தருமாத்துமாவுமாகிய என்னையா ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் இப்பொழுது எங்கெய்தி யிருக்கின்றனர்; இதனை யருளிச்செய்யக் கடவீரென்று வினவினர். கைகேயியும் அதுகேட்டு இவருக்குத் துன்பந்தரும் வாக்கியத்தையே இன்பந்தருவதாக நினைத்து, இவரை நோக்கி, அடா பரதா! ராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் மரவுரி யுடுத்துத் தவசிபோலத் தண்டகாவன மேறச் சென்றனனென்றனள். பரதாழ்வான் அதுகேட்டவுடனே தம்மையா ரேதேனும் தீச்செயல்செய்து காட்டிலோட்டப்பட்டனரோ வென்றெண்ணி, அச்சங்கொண்டு, மீளவுந் தாயை நோக்கி, அம்மா! ஸ்ரீராமர் வேதியர்களின் பொருளைப் பறித்துக் கொண்டனரோ? செல்வமுடையோனாயினும், பொருளற்றோனாயினும் குற்றமின்றியே கொலைசெய்தனரோ? ஒருகால் பரத்தையலாரைப் பலாத்காரஞ் செய்தனரோ? அன்றியில், கோஹத்தி, பெண் கொலை, சிசுவின் கொலை முதலிய மஹாபாதகஞ் செய்தனரோ? என்னகாரணத்தினால் என்னையன் தண்டகாவனத்திற் கோட்டப்பட்டனர். அக்காரணத்தை யுரைசெய்ய வேண்டுமென்று வேண்டினர். இவ்வண்ணம் பரதாழ்வான் துன்புற்று வினவுகையிலும், இவரது மனோபாவத்தை யறியாமலே மடமையால் தான் செய்ததையே நலமெனக் கருதி இவரை நோக்கி, அடா என் மைந்தா! ஸ்ரீராமனால் வேதியர் பொருளும் பறிக்கப்பட்டிலது; குற்றமற்ற வொருவரையுங் கொலை செய்து மிலன்; ஸ்ரீராமன் பரத்தையலார்களைக் கண்களாலும் பார்த்திலன்; மற்று மொரு வகைக் குற்றமும் ஸ்ரீராமன் செய்திலன்; குற்றத்தினால் காட்டி லோட்டப்பட்டு மிலன்; சக்கரவர்த்தியார் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும்படி நிச்சயஞ் செய்தனர். அதனை யானறிந்து உன் தந்தை எனக்கு முன் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களையும், உனக் கபிஷேகஞ் செய்து பட்டங் கட்டவேண்டு மென்றும், ஸ்ரீராமன் காட்டி லுறையவேண்டு மென்றுங் கேட்டுக் கொண்டேன்; உன் தந்தை சத்தியவாதி யாதலின், அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று ஸ்ரீராமனைக் காட்டிற் கனுப்பி விட்டனர். ஸ்ரீராமன் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களோடு காட்டேறச் சென்ற பின்பு, புத்திரசோகம் பொறாமல் உன் தந்தை லோகாந்தர மடைந்தனர். ஆதலின், நீயே இப்பொழுது அரசனைக்

கடவை. உன் பொருட்டே யானிவ்வண்ணம செய்து, ராஜ்ஜியத்தை உன்பாலாக்குவித்தேன் ; ஆதலின், நீ சோகத்தையும், ஸந்தாபத்தையும் உறறக ; தீரத்தை மேறகொண டுமகிழக ; இந்நாடு நகரமெலலாம உன்னதீனமாயின ; ஆதலின, நீ விரைவாக வஸிஷ்டபகவான முதலிய வேதியாகளுடன சககரவாததியாருககு ஸமஸ்காரஞ செய்துவிட்டுப பட்டாபிஷேகஞ்கொணடு இவ்விராஜ்ஜியததைதக கைபபறறி யாண்டு மகிழவுறக கடவையெனறு மடத தனமையால மகிழந துரைசெயதனள்.

அயோத்தியாகாண்டததில் எழுபததிரணடாவது ஸர்க்கமே முற்றிறறு.

எழுபததுமூன்றாவதுசர்க்கம.

பரதாழவான தாயை யிகழநதது.

பரதாழவான இவ்வணண மூரைதத மாதாவின் வாக்கியத்தால் தந்தை யிறந்ததையும, ஸ்ரீராமாதிகள வனவாஸஞ் சென்றதையுமறிந்து, மிகத் துனபுறறுத தாயை நோககி, அடி! தந்தையையுமிழந்து, தநதைககு நிகராகிய ஐயனையுந் துறந்து, மிகப பாவியாகிய எனககு இநத ராஜ்ஜியத தால உணடாகும பயன யாது? ஸ்ரீராமனையுங் காட்டிலோட்டித் தந்தை யையு மிறககுமாறு செயதா யெனபது, இரணததினமேல உபபுநீர பூசி யதுபோல மிக வருததுகினறது , அடி நீ இககுலம முழுதும அழியும் பொருட்டே காளராததிரிபோல நினறனை , செழுநதியெனபதை யறியா மல மனையாளென்று மயஙகியனரே? என் தநதை யுனனைத தழுவியிருந தழிந் தெரிந்தனா அடி பாவி! என தநதை யுனனாலேதானே மரண முறுவிககப படடனா நீயும மோகஙகொண்டு இககுலததிறகுச சுகமென் பதை யழித்துவிடடனை ; அடி குலததைககெடுதத கொடும்பாவி! உனனை மணஞ செய்து கொணடே என பிதா மரண மடைந்தனரோ? அடி பாவி! ஸ்ரீராமசந்திரனை என காட்டிலோட்டினை , அவர்தான என காடேற வெழுநதருளினா ; அடி பாவி! கோஸலையார ஸுமித்திராதேவி இருவரும உன பொருட்டுப புததிரசோகததினால உயயாரகளோ? அடி பாவி! நீ எனககுத் தாயாய நினறனையே? அடி பாவி! தாமாத்துமா வாகிய எம்மையர் தமமாதா விடத்திற போலவே உனனிடததிலும மிகப பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்து வந்தனரனரே? பட்டமகிஷியாகியும், கோஸலையாரும் உனனிடத்தில உடனபிறநதாளிடததிற்போலவே ஆதரஞ் செய்து வந்தன ரலலரோ? அடி பாவி! அத்தன்மையராகிய கோஸலை யார் இருககுமாரரும், அத்தன்மைய ராகியவருமாகிய எம்மையனா

மரவுரியுடுத்துக் காட்டேற வெழுந்தருளும்படி செய்தும் துன்புற்றிலே யன்றோ? நாணமும் தோன்றிற்றிலதா? அடி பாவி! மிகவுஞ் சூரரும், தாமரைத்துவமாகிய அவனைக் காட்டிலோட்டத் தக்க காரணம் யாதுளது? அடி பொருளாசை யுற்றவளே! எனக்கு ராஜ்ஜியம் வாய்க்கவேண்டு மென்று மொரு பிடியால், எம்மையன் திருக்கல்யாண குணங்களையும் மறந்து, நாணத்தையுந் துறந்து, இவ்வண்ணஞ் செய்தனையென் றெண்ணு கின்றேன், அடி பாவி! மிகச் சூரர்களாகிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களைக் காணாமல், என்ன திறமைகொண்டு இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வேன்? சக்கரவர்த்தியாரும் ஸ்ரீராமர் தோள்வலியினாலே பாதுகாக்கப் பட்டவராகி, மேருகிரி தன்னிலுள்ள வனத்தினால் பிறர் புகவொண்ணாது, பாதுகாக்கப் படுவதுபோலத் திகழ்ந்து மகிழ்ந் திருந்தனரோ? மிகத் திறமையுள்ள என் தந்தையினால் பரிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜிய பாரத்தைப் பரிக்கப் பெருங்காளையினால் பரிக்கப்பட்ட சுமையைக் கன்றுக்குட்டி சுமக்கத் திறமையற்றதுபோலத் திறமையற்றவனாகுவே னல்லது, எவ் வண்ணம் பரிப்பேன், அடி பாவி! உபாயங்களினாலும், புத்தி பலத்தி னாலும், ஒருகால் இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாக்க யான் திறமையுடையே னாகிலும், ஒருகாலும் உன்னுடைய கோரிக்கையை யீடேற்றி இவ்விராஜ்ஜி யத்தைப் பெற்றுப் பாதுகாவேன், அடி பாவி! எம்மையர் உன்னிடத் தில் மாதாவினிடத்திற்போலப் பத்தி செய்திலராகில், யானும் உன்னைத் துறந்து விடுவேன்; அவர் திருவுள்ள மறியாமல் உன்னைத் துறக்க மனம் கொண்டிலேன், அடி பாவி! உனக்கு இத்தன்மைத்ததாகிய புத்தி எவ் வண்ணந் தோன்றிற்று; இனி நீ யாவராலும் இகழப்படுவா யன்றோ? அடி பாவி! எமது குலத்தில் மூத்தோர் அபிஷேகஞ் செய்யப் படுகின் றனர்கள், இளையோர்கள் அவர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றனர்கள்; இதுதானே குலமுறை, இதனை நீ கெடுத்தமையால், நீ ராஜநீதியினையும், எமது குலமுறையினையும், அறிந்திலையென்றே எண்ணுகின்றேன், மூத் தோர்க்கு அபிஷேகஞ் செய்வதென்பது அரசர்க ளெல்லோர்க்கும் பிரிய மாகும்; எமது குலத்தோர்க்கு மிகப் பிரியமாகும், இவ்வண்ணம் குல முறை வழுவாமல் முறை முறையே வந்த நல்லொழுக்க மானது, உன்னா லிப்பொழுது கெடுக்கப்பட்ட தன்றோ? நீ பிறந்த குலத்திலும், மிகவும் புத்தி யுடையோர்களாகவும், நல்லொழுக்க முடையோர்களாகவும், நற் புகழ் பெற்றோர்களாகவும், பிறந்திருக்கின்றனர்களே? உனக்குமாத்திரம் இக்கொடும்புத்தி எங்குளதாயிற்றோ? அடி பாவி! நான் உயிர்விடத்தக்க துன்பத்தை எனக்கு விளைத்தனையே? அடி சண்டாளி! யான் உன்னு டைய கோரிக்கையை யொருபொழுதும் நிறைவேறச் செய்யேன்; அடி பாவி! உன் கோரிக்கையைக் கெடுப்பதன் பொருட்டே யானிப்படியே தண்டகாவனஞ் சென்று, எம்மையனை நல்வார்த்தை சொல்லி எழுந்தரு ளப் பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றேன்; அநந்தரம் அவருக்குத் திருவபி

ஷேகஞ் செய்வித்துப் பட்டங் கட்டுவித்து, அவர் மஹாராஜராகி யரசாட்சி செய்கையில், யான் அவர்க்குத் தாஸபூதனாகிப் பெருமகிழ்வுகொண்டு பணிவிடை செய்து வருவேன் ; என்றிவ்வண்ணம் வன்மொழிகளால் மாதாவை யிகழ்ந்தும், மலைக் குகையிலுள்ள சிங்கக்குட்டிபோல கர்ஜ்ஜனை செய்து, சோகக் கடலில் மூழ்கிப் புலம்பினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்துமூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் மீளவுஞ் சினமுஞ் சோகமுங் கொண்டு தாயை யிகழ்ந்தது.

பரதாழ்வான் தாயை இவ்வகையா யிகழ்ந்தும் சினமாறாமல், சோகமும் சினமும் பெருகி, மீளவுந் தாயை நோக்கி, அடி கைகேயி! கொடியவளே! தீச்செயலினளே! நீ இப்பொழுதே இவ்விராஜ்ஜியத்தை விட்டுச் செல்லக் கடவை. அடி சண்டாளி! என்னை இறந்தவனென் றெண்ணி யழுது புரண்டு வருந்துக, அடி பாவி! சக்கரவர்த்தியாயினும், என்னையனாயினும், உன்னை எப்பொழுதாயினு மிகழ்ந்தனரோ? நீ ஏன் ஒருவரிறக்கவும், ஒருவர் வனம்புகவுஞ் செய்தனை யன்றோ? அடி பாவி! நீ இக்குலத்தைக் கெடுத்தமையால், கருவை யழித்த பாவத்தை யடைந்தவளாகின்றனை, ஆகலின், கொடிய நரகத்தையே யடைக, பர்த்தா அடைந்த பொன்னுலகினை யடையாய், அடி பாவி! நீ இவ்வண்ணம் மிக்க கொடிய செயல் செய்தமையால், ஸ்ரீராமபிரானைத் துறந்த எனக்கும் மிகப் பயந் தோற்றுகின்றது; அடி பாவி! உன் பொருட்டு என் பிதாவு மிறந்தனர், என்னையரும் அரண்யத்தை யடைந்தனர், உன்னு லெனக்கு இவ்வுலகினில் அழியாப் பழியும் நேர்ந்தது, அடி பொருளாசை கொண்ட பாவி! நீ எனக்குத் தாயெனனும் பெயரை யுடையவளே யன்றித் தாயல்லை, பகையே யாகின்றனை; அடி பாவி! நீ பர்த்தாவையே கொலை செய்தமையால், இனி யுன்னுடன் பேசுவதும் மிகப் பாவத்துக் கிடமாகும், அடி பாவி! உன்னால் கோஸலையார் சுமித்திராதேவி முதலிய மாதாக்க ளெல்லோரும் துன்பமடைந்தனரல்லரோ? அடி பாவி! மிகவுந் தருமசிந்தை யுடைய கேகயமஹாராஜருக்குப் பிறந்திலை, குலத்தைக் கெடுக்கத் தக்க ராக்ஷஸியே! அக்குலத்தில் பெண்போலத் தோன்றினை; உன்னால் மிகவுந் தார்மிகராகிய என்னையரைக் காட்டிலோட்டி, என் தந்தையுங் கொலைசெய்யப் பட்டன

ரன்றோ ? அடி எனக்குப் பிரியமல்லாச் செயல் செய்து, என்னைப் பழிக்கு ளாக்கினவளே ! நீ பாவச் செயல் செய்வதிலே தானே உறுதிகொண்டு செய்த உன் பாவம் என்னையும் பற்றி வருத்து கின்றதே ! அடி நரகத்தை யடைபவளே ? ஒரே பிள்ளையை யுடைய கோஸலையானை அந்தப் பிள்ளை யையும் விட்டுப் பிரியும்படி செய்து, எந்த லோகத்தை யடைவாயடி பாவி ஸ்ரீராமசந்திரர் பந்துஜனங்க ளெல்லோர்க்கும் மிகப் பிரிய முடைய ரானவும், அவர் எனக்கு மூத்தோ ராதலின, என் தந்தைக்கு நிகரானவ ரானவும், அறிந்திலையோ ? பிள்ளை யென்பவன் தாயின் அங்கங்களின் ஸாராம்சங்களை யுடையவனாகப் பிறக்கின்றமையால், தாய்க்கு மகனைவிட வேறொருவரும் பிரியமுடைய ராகா ரன்றோ ? ஆதலின், கோஸலையா புத்திர சோகத்தை எவவாறு பொறுத் துயிா வாழ்வார் ; ஒருகால் நடுப் பகலில் ஒரு கேதாரத்தில் பயிரிடுவோ னொருவ னிரண்டு காளைகளை ஏரில் கட்டி யுழுதுகொண்டு வருகையில, அக்காளைகள நெடுநேர முழுதலி னாலும், வெயிலினாலும், மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கையிலும், அந்த உழவினன், அக்காளைகளை இளைப்பாற விடாமல் மேன் மேலு முழுத கோல்கொண் டடித்து வருத்தினன் , அப்பொழுது ஆகாயத்திற்சென்ற காமதேனு இதனைக கணனுற்று, அந்தோ ? என பிள்ளைகள இவவண்ணம் வருத்தமுறுகினறனவே யென்று சோகநீா பெருக்கி யழுதது ; அந்த கண்ணீர்க கணங்கள அப்பொழுது தறசெயலாய் அதன் கீழ்சென்ற தேவேந்திரன்மேல் வீழ்ந்தன ; தேவேந்திரனும் அந்த நீர்க்கணங்கள மிகவும் பரிமளங்கொண்டு தனமேல வீழ்கையில, இககண்ணீர்த் துளிகள காமதேனுவி னுடையனவே யென்றெண்ணி, நிமிர்ந்து ஆகாயத்தில் பார்க் கையில், காமதேனுவைக கண்டு அதனை நோககி, அம்மா காமதேனு ! நீயே னிவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட் டழுகினறனை ; எமக் கேதேனுந் தீங்கு நேர்ந் துளதோ ? எனக் கொன்றுந் தோன்றிற்றிலதே ? உளதாயின், உரைசெய்க வென்று வினவினன். அந்த வாக்கியத்தைக் காமதேனு கேட்டுத் தேவ ராஜனை நோக்கி, விண்ணவர் கோமானே ! உமக் கொன்றுந் தீங்கு நேர்ந் திலது ; யான என் பிள்ளைகள இவவண்ணம் உழுது வருந்துவதைக் கண்டு சோகங் கொண்டு கணணீாவிட் டழுகினறேனே யன்றி வேறில்லை மக்களுக்கு நிகரானவ ரொருவரு மில ரன்றோ ? என்றுரை செயதது, வானவர் கோமானும், காமதேனு வுரைத்த அந்த வாககியத்தைக் கேட்டு, இககாமதேனுவுக்கு அநேகமாயிரம பிள்ளைகள உள்ளன ரிருக்கின்றன ; இவைகளினாலேதானே உலகமெங்கும நிறைந்துளது ; அத்தன்மையதாகிய இக்காமதேனுவும், இவவிரண்டு பிள்ளைகள வருந்துவதையும் பொறாமல், இவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட டழுகினற தன்றோ ? ஆதலின், மகனுக்கு நிகராகியவ ரொருவரு மிலரென்று தானும் மனத்தினுள் தேர்ந்து, இங் கொக்குமென் றெண்ணிச் சென்றனன். இவ்வண்ண மநேகமாயிரம் பிள்ளை களை யுடையதும், மேன்மேலும் நினைத்தவாறு பிள்ளைகளை யுண்டுபண்ணத்

தக்க திறமையுடையதும், தெய்வத தன்மை பொருந்தியதும், நல்ல விவேக
மூடையதுமாகிய ஸ்ரீராமதேனுவே இவ்வண்ணந் துன்புற்றுக் கண்ணீர்விட்
டழுத தென்னே; ஓரே பிள்ளையை யுடைய கோஸலையார் அப்பிள்ளையை
விட்டுப் பிரிந்து வருந்துவா ரென்பதி லைய முளதோ? அடி பாவி! இவ்
வண்ணம் கோஸலையாரை நீ துன்புறச் செய்தமையால், நீ இம்மை மறுமை
யிரண்டிலும், அழியாத் துன்பத்தை யடைவாய்; யானோ? உன்னெண்ணத்
தின்படி யொருபொழுதுஞ் செய்யேன்; என் தந்தையும், என்னையரும்,
மகிழ்வுறுமாறு செய்து, அவர்களுக்குப் பூஜைசெய்து நற்புகழினை வளர்ப்
பேன்; யானிப்பொழுதே சென்று, என்னையரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்
கொண்டு வந்து, அவருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பாராளச்
செய்து, யானே அவர்க்குப் பதிலாக வனவாஸஞ் செல்வேன்; அடி பாவி!
நீ செய்த கொடும்பாவத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கி
யழுகின்ற நாட்டார் நகரத்தார் முகத்தில் விழித்து, நாணமுற்றுய்யேன்;
அடி பாவி! நீ தீயில் விழினும், விழுந் தெரிக, தண்டகாவனம் புகினும்,
புகுந் தலைக; கழுத்தில் உள சுருக்குப் போட்டுக் கொள்ளினும், போட்டுக்
கொண் டிறக்க; உனக் கிவ்வுறை விட்டு, வேறு தஞ்சங் கிடைப்ப தரிது;
யானும் எம்மையரை யழைப்பித்துப் பாராளச்செய்து, பழி நீங்கி மகிழ்ந்து
வாழ்வேன்; என்றிவ்வண்ண மிகழ்ந்து, காட்டிடையில் ஈட்டியினால் குத்
தப்பட்ட குஞ்சரம்போலச் சினங்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து நெட்டுயிர்த்
துக் கண் சிவந்து, வஸ்திர மவிழ்ந்து, அணிகள் சிதறி, உற்சவத்தின
முடிவில் இந்திர துவஜம்போலச் சாய்ந்து புரண்டு மூர்ச்சை கொண்
டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் கோஸலையாரைக் கண்டு ஸமாதான முரைத்தது.

அனந்தரம் பரதாழ்வான் நெடும்பொழுது சென்று, மூர்ச்சை தெளிந்
தெழுந்து, கண்களில் நீர்த்துளி ததும்பி வருந்தித் தீனனாகிச் சிந்தை
யுற்று நிற்கின்ற தாயை நோக்கி, மந்திரிகள் முதலானோர் சூழ நிற்கி
னும், கோபத்தினால் இகழ நினைத்து, அடி பாவி கைகேயி! யான் ஒரு
நாளும் இராஜ்ஜியம் வேண்டுமென்று விருப்பங் கொண்டிலேன்; இவ்
விஷயத்தைப் பற்றி, உன்னுடன் ஒரு மொழியும் மொழிந்திலேன்; சக்
கரவர்த்தியார் என்னையருக்கு அபிஷேகஞ் செய்ய முயற்சி செய்ததையும்
யானறிந்திலேனே? சத்துருக்கனுடன் கூடி யான் நெடுந்தூரத்தி லிருந்

தேனோ? எம்மையன் வனவாஸமெழுந்தருளுவதையும் யானறிந்திலேனோ? ஸீதாபிராட்டியும், லக்ஷ்மணனும், எம்மையருடன் சென்றதையும் யானறியேனோ? இவ்வண்ணம் யானொரு சங்கதியினையும் அறியா திருக்கையில், இப்பாவி கைகேயி! எனக்கு அழியாப் பழியினை விளைத்தனளே? என்றிவ்வகையாகப் புலம்பித் தாயை இகழ்ந்துகொண் டிருந்தனர். கோஸலையார் இவர் கண்டத்தொனியை யறிந்து, ஸுமித்திரா தேவியை நோக்கி, அடிகொடியளாகிய கைகேயியின் குமாரனாகிய பரதன் வந்தான் போலும், யானிப்பொழுதே அவனைக் காண விருப்புறுகின்றேனென் றனைசெய்து, அவளுடன் கூடிப் பரதாழ்வா னிருக்குமிடம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். பரதாழ்வானும் தன் மாதாவைப் பலவாறாக இகழ்ந்து, கோஸலையாரைக் கண்டு தேறவேண்டுமென்று, சத்துருக்கனாழ்வானுடன் கூடிப் புறப்பட்டுக் கோஸலையார் திருமாளிகைக்கே வந்தனர். அப்பொழுது எதிராக வருகின்ற கோஸலையாரை இவர்கள் கண்டு, சோகத்தைப் பொறுக்க வாற்றலற்று, அவரைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டு நெடுநேர மழுதனர்கள். கோஸலையாரும் துன்புற்றுப் பரதாழ்வானை நோக்கி, அப்பா கைகேயி குமாரா! உன் மாதாவினால் உனக்குப் பகையற்ற ராஜ்ஜியம் நிலையுற்றதாக வாய்த்தது, உலகினில் யாவர்க்கும் பொருளாசை யுள்ளதாகு மாதலின், இவ்விஷயம் நீக்குமென உடன்படுகின்றேன், என் திருக்குமாரனை மரவுரி யுடுத்துத் தவசியாக்கிக் காட்டி லோட்டினளே உன்தாய், அதனா லவளுக் கென்ன பயன் வாய்த்ததோ? கைகேயி என்னையும், என் திருமக னிருக்கு மிடத்திற் கோட்டி விடுவளாயின், எனக் குகப்பாகும், அன்றியில், யானே ஸுமித்திரையுடன் கூடி, அக்கினிஹோத்திரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு, என் திருமக னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்வேன், அன்றியில், நீயே யாயினும், என்னை யழைத்துக் கொண்டுபோய் என் திருமக னிருக்கு மிடத்தில் விட்டு விட்டு வரக் கடவை. நால்வகைப் படைகளை யுடையதும், தனதானியம் முதலிய நற்செல்வம் நிறைந்ததும், அளவற்றதுமாகிய இவ்விராஜ்ஜியம் உன்தாயினால் உன்பாலாக்கப்பட்டது, என்று, இவ்வண்ணம் வன்மொழிகளால், கோஸலையார் பரதாழ்வானை இகழ்ந் துரை செய்கையில், புண்ணை யூசியினால் குத்தக் கிளறினாற்போல மிகவும் வேதனை யுற்று வருந்தி, மதிமயங்கிக் கோஸலையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, நெடுநேரம் புலம்பி மோக மடைந்து, பின்னர் தெளிந் தெழுந்து, மிகத் துயரங்கொண்டு தன்புறுகின்ற கோஸலையாரை நோக்கித் தாயே! நானொரு பாவத்தையும் அறியா திருக்கையில், தேவரும் ஏன் என்னை இவ்வண்ணமிகழ் கின்றீர், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் எனக்குள்ள சிறந்த பத்திதன்னைத் தேவரறிந்திலீரோ? ஸத்தியவாதியும், பெரியோர்களுள் சிறந்தவருமாகிய எம்மையர் வனவாஸ மெழுந்தருளியதை யானறிந் திருப்பே னாயினும், அதனைக் கேட்டு யானுகப் புற்றே னாயினும், பல நூல்களை யோதி யுணர்ந்து தெளிந்த நற்புத்தி எனக்குக் கெட்டழிந்து விடக் கடவது.

ప్రేష్యంపాపీయసాంయాతు సూర్యఞ్చప్రతిమేహతు
హన్తుపాదేనగాంసుప్తాం యస్యార్యోనుమతేగతః ||

ப்ரேஷ்யம்பாபீயஸாம்யாது ஸூர்யஞ்சப்ரதிமேஹது
ஹந்துபாதேநகாம்ஸுப்தாம் யஸ்யார்யோநுமதேகத:

தேவர் திருக்குமாரர் வனவாஸமெழுந்தருளியதை யாவனொருவனறிந்திருந்தானோ? அவன் மிகவும் பாபிகளுக்குத் தொண்டாகக் கடவன். ஸூரியனுக்கெதிராக மலமூத்திரங்களை விடக்கடவன். இளைத்துப் படுத்துத் துயில்கொண்ட பசுவினைக் காலினாலுதைத்தெழுப்பக் கடவன். யாவனொருவன் வேலை செய்வோனிடத்தில் மிகவும் வேலை வாங்கிக் கொண்டு அவனுக்குக் கூலி கொடாமல் மோசஞ்செய்து விடுகின்றானோ? அவனுக்குற்ற பாவத்தையும் அடையக் கடவன். பிள்ளைகளைப் போலப் பரிவுடன் பிரஜைகளைப் பாதுகாக்கின்ற நல்ல வேந்தனுக்கே துரோகஞ் செய்கின்றவர்கள் அடையும் பாவங்களையும் அடையக் கடவன். பிரஜைகளிடத்தில் ஆறிலொரு பங்கு கப்பம் வாங்கிக் கொண்டும், பிரஜைகளை நீதிப்படி பாதுகாவாமல் உபேக்ஷை செய்கின்ற ராஜனுடைய பாவத்தையுமடையக் கடவன். யாகத்தில் ருத்விக்குகளுக்கு இன்னின்ன தக்ஷிணையாகக் கொடுப்பேனென்று முன்பு பிரதிஜ்ஞை செய்து, பின்பு அதனைக் கொடாமல் மோசஞ்செய்வோருடைய பாவத்தையும் அடையக் கடவன். க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்து, நால்வகைச் சேனைகளும் நிறைந்த போர்க்களத்தில் பகையாளிக்கெதிராகப் போர் செய்யும்படி நின்று, பின்பு பயந்தோடிப் போகின்றவனுடைய பாவத்தையுமடையக் கடவன். குருவினால் உபதேசஞ் செய்யப்பட்ட ரஹஸ்யார்த்தங்களையெல்லாம் மறந்து, அபார்த்தத்தை யுண்மையெனக் கொள்ளக் கடவன். தோழனென்னும் நம்பத்தகாத ஒருவனால் உரைக்கப்பட்ட கோள்களை வெளியிட்டு, அவனுக்குக் காபத்தை விளைப்பவனுடைய பாவத்தையும் அடையக்கடவன். சந்திரனைப் போன்ற காந்தியும், ஸூரியனைப் போன்ற பிரதாபமுமுடைய என்னையன் திருவயோத்திக்கெழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகஞ் கொண்டு சிங்காஸநத்தில் வீற்றிருக்கையில், கண்குளிரக் கண்டு களிப்புறாமல், தீவினையனாகி யாவராலும் பழிக்கப்படக் கடவன். அவன் பாயஸத்தையும், எள்ளோதனத்தையும், மாம்ஸத்தையும், மற்றுமுள்ள நல்லுணவுகளையும், தேவதாதிகளுக்கு நிவேதனஞ் செய்யாமலே புசிக்கக் கடவன். ஆசிரியர்களையும் அவமானஞ் செய்யக் கடவன். அவன் பசுக்களையும் காலினாலுதைக்கக் கடவன். ஆசிரியர்களையும் பழிக்கக் கடவன். நட்பினர்களையும் வஞ்சனை செய்யக் கடவன். அவன் நன்றியற்றவனும், பெரியோர்களால் பழிக்கப்பட்டவனும், நாணமற்றவனும், யாவர்க்கும் பகையினனுமாகக் கடவன். பிள்ளை பெண்டாட்டியை தாய் தந்தை பிருத்தியர்கள் முதலானோர்கள் புசிக்கும்படி யுட்கார்ந்திருக்

கையில், அவர்களை வஞ்சனை செய்து தானொருவனே நலனுணவைப் புசிக்கக் கடவன். அவன் நல்ல மனையாளைப் புணராமலும், நன்மக்களைப் பெறாமலும், நற்செயல்களைச் செய்து முடிக்காமலும், அற்பாயுவாக இறக்கக் கடவன். அவன் தன் மனையாளிடத்தில் நற்புதல்வனைப் பெறாமல், நல்ல பருவத்திலேயே இறந்துவிடக் கடவன். அவன் ராஜன் மனையாளைக் கொலை செய்த பாவத்தையும், பாலகர்களைக் கொலைசெய்த பாவத்தையும், மூப்பினார்களைக் கொலைசெய்த பாவத்தையும், நல்ல பிருத்தியனைப் பாதுகாவாமல் கைவிட்டவன் பாவத்தையும் அடையக் கடவன். அவன் * லாக்ஷா லவண மாம்ஸங்களை விற்றதனால் கிடைத்த லாபத்தைக் கொண்டு தாய் தந்தை முதலானோர்களைப் பாதுகாத்த தரிக்கக் கடவன். மிகவும் கோரமாகிய போர்க்களத்தில் பயந்தோடிப் போகின்றவனை யாவனொருவன் பிடித்தடிக்கின்றனனோ? அவன் பாவத்தையும் அடையக் கடவன்.

కపాలపాణిః పృథివీం అటతాం చీరసంవృతః
భిక్షమాణో యథోన్మత్తో యస్యార్యోనుమతే గతః ॥

கபாலபாணிஃப்ருதிவீ மடதாஞ்சீரஸம்வ்ருத:
பிக்ஷமாணோயதோந்மத்தோ யஸ்யார்யோநுமதேகத:

எமமையன் வனவாஸ மெழுந்தருளியதை யாவனொருவன் உகந்தனனோ? அவன் காபாலிக மதத்தில் சேர்ந்து, மண்டையோட்டைக் கையிலேந்தி யழுக்குத் துணி யுடுத்துப் பித்தேறினவன் போலப் பாரமுழுதும் பிக்ஷையெடுத்துத் திரியக் கடவன். அவன் மத்திய பானத்திலும், பரத்தையர்க ளிடத்திலும், சூதாடுவதிலும், மிக விருப்புற்றவனாகி, காமமும் சினமு முற்றுக் கெட்டழியக் கடவன். அவன் தருமத்தைத் துறந்து, தீச்செயல் புரிந்து, அபாத்திரத்தில் கொடை செய்து தீயனாகக் கடவன். அவன் மிகவும் சேர்த்துவைத்த பொருள்களை யெல்லாம் கள்ளர்களுக்குப் பறிகொடுத்துத் துன்புறக் கடவன். காலைமாலை இரண்டு சந்தியிலும், யாவனொருவன் படுத்திருக்கின்றனனோ? அவன் பாவத்தையும், அவனடையக் கடவன். அவன் பிறர் வீட்டில் கொள்ளிவைத்தவன் பாவத்தையும், குருபத்தினியுடன் புணர்ந்தவன் பாவத்தையும், நட்பினை வஞ்சனை செய்தவன் பாவத்தையும், அடையக் கடவன். அவன் தேவதைகளுக்கும், பிதிரர்களுக்கும், தாய்தந்தைகளுக்கும், பணிவிடை செய்யக்கடவனல்லன்; அவன் ஸத்புருஷர்களது லோகத்து நின்றும் 'விழக்கடவன், நற்புகழினை யிழக்கக் கடவன். நற்செயல்களைத் துறக்கக் கடவன். அவன் மாதாவின் பணிவிடையை விட்டுப் பயனற்றன செய்யக் கடவன். அவன் அநேகம் பிள்ளைகளை யுடையவனாகியும், செல்வமற்றவனும், பிணிகளால் பீடிக்கப்பட்டவனும், எப்பொழுதும் துன்புற்றவனுமாகக் கடவன்.

---

* லாக்ஷா என்பது, அரக்கு.

ఆశామాశంసమానానాం దీనానామూర్ధ్వచక్షుషాం
అర్థినాం వితథాం కుర్యా ద్యస్యార్యోఽనుమతే గతః ॥

ஆசாமாசம்ஸமாநாநாம் தீநாநாமூர்த்வசக்ஷுஷாம்
அர்த்திநாமவிததாங்குர்யாத் யஸ்யார்யோநுமதேகதஃ.

யாவனொருவன் எம்மையன் வனவாஸமெழுந்தருளியதற் குகப்புற்றனனோ? அவன் ஒரு பயனைக்கோரித் தன்னை நெடுநாளா யடுத்துவந்த அதிதிகளுக்கு ஆசைகாட்டிப் பின்பு அவ்வாசையைப் பயனற்றதாகச் செய்யக்கடவன். அவனெப்பொழுதும் வஞ்சனைசெய்பவனாகியும், கோளுரைப்பவனாகியும், அரசன் தண்டனைக்கு அஞ்சி யொளித்துப் பிழைக்கக் கடவன்.

ఋతుస్నాతాం సతీం భార్యాం ఋతుకాలానురోధినీం
అతివర్తేత దుష్టాత్మా యస్యార్యోఽనుమతే గతః ॥

ருதுஸ்நாதாம்ஸதீம்பார்யாம் ருதுகாலாநுரோதிநீம்
அதிவர்த்தேததுஷ்டாத்மா யஸ்யார்யோநுமதேகதஃ.

அவன் கற்புடைய தன்மனையாள் ருதுஸ்நாதை யாகி யிருக்கையில் அவளைப் புணராமல், துர்ப்புத்தியுடையவனாகி அவளை யிகழ்ந்தழியக்கடவன். அவன் தர்மபத்தினியைத் துறந்து பரதாரத்தையே புணரக்கடவன். அவன் தன்மக்கள் மரணமுற்றுத் துன்புறுகின்ற அந்தணனுடைய கொடிய பாவத்தை யடையக்கடவன். அவன் நன்றிமறந்து பின்பதனை யிகழ்ந்தவன் பாவத்தையும், உணவில் விஷமிட்டுக்கொலைசெய்தவன் பாவத்தையும் அடைந்து நரகத்தில்வீழ்ந் துழலக்கடவன். அவன் வேதியர்க்குச் செய்ய முயன்ற பூசையைச் செய்யவிடாமல் தடைசெய்தழிக்கக்கடவன். இளங்கன்றினை யுடைய பசுவினைப் பால்கறந் துண்ணக்கடவன். ஒருவன் மிகப் பிரயாசமுற்றுப் பானீயமளிக்கும்படி கேட்கையில், பானீயமிருக்கையிலும் அதனைக்கொடுத்து அவன் தாகத்தைப் போக்காமல் வஞ்சனை செய்கின்றனனோ? அவன்பாவத்தை யடையக்கடவன். இருவர் ஒரு சங்கதியைக் குறித்து விவாதப்படுகையில் யாவனொருவன் ஒருவரிடத்தில் பக்ஷபாதத்தினால் அவன் ஜயமுறவேண்டு மென்று உண்மை கூறாமல் மொழியற்று மௌனிபோல இருக்கின்றனனோ? அவனது பாவத்தினையு மடையக்கடவன் என்றிவ்வண்ணம் கொடிய ஸத்யஞ்செய்து, பதியினையு மிழந்து, புத்திரனையுந் துறந்து வருந்துகின்ற கோஸலையாரைத் தேற்றித் தாமும் சோகத்தைப் பொறுக்கத் திறமையற்றுத் தரையில் வீழ்ந்தனர். பரதாழ்வான் இவ்வண்ணங் கொடிய சபதங்கள்செய்து துன்புறுகின்ற பரதாழ்வானை நோக்கிக் கோஸலையார், அடா என் புதல்வா! நீ

இவ்வண்ணம் துன்புறுகின்றமையால், எனக்குத் துன்பம் மேன்மேலும் வளாகின்றது. இவ்வண்ணம் கொடிய பிரதிஜ்ஞைகளினால் என் பிராணனைத் தடைசெய்து நிறுத்துகின்றனை; நலவினையினால் உன் மனம் தருமத்தினின்றும் வழுவாமல் நிலையுற்றிருக்கின்றது; லக்ஷ்மணனைப்போலவே ஸத்தியஸந்தனாகி என் திருமகனிடத்தில் பத்தியுள்ளவனாகின்றனை; ஆதலின், நீ நெடுநாள் வாழ்ந்து நற்கதி பெறுவாயாக; என்றுரைத்துப் பரதாழ்வானை மடியின்மீது டக்கார வைத்துக்கொண்டு புலம்பி யழுதனள். பரதாழ்வானும் பலவாறாகப் புலம்பி யழுது, அடிக்கடி மோஹமுடைந்து மதிமயங்கித் தரையில் வீழ்ந்து, வெம்மையாக நெட்டுயிர்ப்பு விட்டுத் துன்புற்று வருந்துகையில், அவரது சோகத்துடனே யன்றிரவு கழிந்ததாயிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எழுபத்தாறாவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டபகவான் பரதாழ்வானைத் தேற்றிச் சக்கரவர்த்திக்கு விதிப்படி ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வித் தருளியது

மறுநாளுதயத்தில் வஸிஷ்டபகவா னெழுந்தருளிச் சோகக்கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற பரதாழ்வானைக் கண்டு அவரை நோக்கிக் கோராய ராஜகுமாரா! இனி நீ துன்புறற்க, உனக்கு நலமுண்டாகக் கடவது; சக்கரவர்த்திக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யவேண்டிய காலம் நிகழ்ந்து விடுகின்றது, ஆதலின், அச்சடங்குகளைக் குறைவறச் செய்க, என்றருளிச் செய்தனர் இவ்வண்ண மருளிச்செய்த வசிஷ்டபகவானது வாக்கியத்தைக் கேட்டுப் பரதாழ்வான் துன்பத்தையடக்கிச் சக்கரவர்த்திக்குச் செய்யத்தக்க சடங்குகளை முற்றும் செய்ய யத்தனஞ் செய்து, தைலகடாஹத்தினின்றும் எடுத்துப் பூமியில் இடப்பட்டுத் துயில் கொண்டவர்போ லிருக்கின்ற மஹாராஜரை நவமணிக ளிழைத்துச் சிறந்த சயனத்தில் படுப்பித்துச் சோகமடங்காமல் சக்கரவர்த்தியாரை யுத்தேசித்து, எம் தந்தையரே! உமது திருவுள்ளம் யாதோ? யானும் தேசாந்தரஞ் சென்று வராமலிருக்கையில், எம்மையனையும், லக்ஷ்மணனையும், காட்டிலோட்டிவிட்டு இவ்வண்ணந் துன்புற்ற என்னையும் விட்டுவிட்டு எங்கே யெழுந்தருளுகின்றீர்; யான் உம்மையு மிழந்து, எம்மையனையுந் துறந் தெவ்வண்ண முய்வேன்; இனி இத்திருவயோத்தியின் யோகக்ஷேமங்களைச் செய்து

பாதுகாக்க வல்லவர் யாவர்? தேவரும் வானுலகஞ் சேர்ந்து, எம்மையரும் வனத்திற் கெழுந்தருளிவிட்டமையால், இந்தப் பூமி மங்கல நாணிழந்தவள் போலத் திகழுகின்றிலது; முழுமதி மறைந்த இரவுபோல ஒளியிழந்திருக்கின்றது; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பியழுதனர். அப்பொழுது வசிஷ்டபகவான் மீளவும் அவரைநோக்கிச் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரா! நீ இவ்வண்ணம் வருந்தற்க; இப்பொழுது மஹாராஜர்க்குச் செய்யத்தக்க சடங்குகள் மிக வுள்ளன; ஆதலின், நீ அவைகளை யூக்கத்துடன் செய்யக் கடவை யென்று தேற்றி யருளினர். பரதாழ்வானும் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று சோகத்தைத் யுள்ளடக்கி எழுந்து ரித்துவிக்குகள் புரோஹிதர் ஆசிரியர் முதலானோர்களைத் துணைப படுத்தினர். உடனே ரித்துவிக்குகளும், மஹாராஜருடைய மனையில் பிண மிருக்கின்றமையால், வெளியில இடப்பட்டிருந்த அக்கினிகளைக் கொணர்ந்தனர்கள். அநந்தரம் மஹாராஜரைச் சிவிகையில் ஏற்றிக்கொண்டு பரிசாரகர்கள் கண்ணீர்பெருக்கி யழுதுகொண்டே அவரை முதுகாட்டிற்கு வஹித்தனர்கள். பொன் தங்கம் பல வகைப்பட்ட ஆடைகள், இவைகளை வழியிலிறைத்துக்கொண்டே சிலர் சக்கரவர்த்திக்கு முன் சென்றனர்கள். சிலர் சந்தனம் அகில் குக்குலு முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களைப் பொடி செய்து இருபுறத்திலும் தூபம் போட்டுக்கொண்டு சென்றனர்கள். சிலர் சந்தனம் முதலிய வாஸனையுடைய மரங்களின் காஷ்டங்களைச் சிதை யடுக்கினர்கள். அநந்தரம் சக்கரவர்த்தியை ரித்துவிக்குகள் சிதையி லிடுவித்து, தீயை வளர்த்து மந்திரங்களை ஜபித்து சாஸ்திரப்படி ஸாமங்களையுங் கானஞ் செய்தனர்கள். சக்கரவர்த்தியின் தேவிகளும் சிவிகைகளிலும் மற்றும் பற்பல வாஹனங்களிலும் ஏறிக்கொண்டு நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பற்பல ஜனங்களினால் சூழப்பட்டவர்களாகி மயானஞ் சேர்ந்து, அக்கினி சயனம் முதலிய யாகங்கள் செய்திருக்கின்ற சக்கரவர்த்தியையும், ரித்துவிக்குகளையும், பிரதக்ஷிணமாகவும், அப்பிரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றி வந்து, கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடுகள்போலப் புலம்பி யழுதனர்கள். அவ்வொலி எங்கும் பரவி யொலித்தது; அநந்தரம் கோஸலையார் முதலிய தேவிகள் அவ்வண்ணம் புலம்பி யழுது, மீளவும் வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு ஸரயூநதியின் கரைசேர்ந்திறங்கிப் பரதாழ்வான் மந்திரி புரோஹிதர் முதலியவர்களுடன் தருப்பணஞ்செய்து நீர்க்கடனையும் முடித்து நகரஞ்சேர்ந்து ஆசௌசமுடைய பத்துத் தினங்களையும் தரையில்படுத் துன்பத்தினால் வருத்தப்பட்டுப் போக்கினார்கள்.

ஆயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இவ்விடங்களில் சவம் ஆசந்தியிலிருக்கையிலேயே பிள்ளைகள் முதலிய ஞாதிகள் மாத்திரம் சுற்றி வருகின்றனர்கள்; பெண்கள் சுற்றுவதில்லையே யெனில், தேசாசார

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

பரதசத்துருக்கர்கள் மீளவும் சோகம் பொறுமல் புலம்பியது.

அநந்தரம் பத்துநாள்சென்று பதினொன்றாவது தினத்தில் பரதாழ்வான் தீட்டைக்கழித்து, ஏகாஹஸ்ராத்தஞ்செய்து பன்னிரண்டாவது தினத்தில் ஷோடசஸ்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணஸ்ராத்தம் முதலிய சடங்குகளை நிறைவேற்றி, அந்தணர்களுக்கு நவமணிகள், பொருள், அன்னம், சிறந்த வஸ்திரங்கள், பலவகை மணிகள், அளவுகடந்த வெள்ளாடுகள், அநேகமாயிரம் பசுக்கள், தாதிகள், வாஹனங்கள், சிறந்த வீடுகள், இவை முதலிய வற்றைக் கொடை செய்து, சக்கரவர்த்தியின் சரம கைங்கரியங்களை முடித்துப் பதின்மூன்றாவது தினத்தில் உதயகாலத்தில் தந்தையின் எலும்புகளைப் பெறுகைக்குச் சோத்துச சிதையைச் சுத்தி செய்வதன்பொருட்டு முதுகாட்டிற்கு வந்து சோகம் அடங்காமல் கண்ணீர் ததும்பத் துன்புற்றுத் தந்தையைக் குறித்து இவ்வண்ணம் முறைத்துப் புலம்பலுற்றனர். எந்தந்தையரே! எனக்கு எம்மையரே தஞ்சமென்று என்னை யவர்பொருட்டளித்து விட்டு, அவரையும் காட்டி லனுப்பி என்னைக் கதியற்றவனாக்கித் தேவரும் என்னை விட்டு விட்டுப் பொன்னுலக மடைந்தீ ரல்லீரோ? எம்மையர் வனவாஸஞ் சென்றமையால், தீஞ்சமற்றுத் துன்புற்ற கோஸலையாரையும் விட்டுப் பிரிந்

பேதங்களாலும், கற்பஸூத்திர பேதத்தாலும், அவ்வண்ணஞ் செய்வதும் முறையே யென வுணர்க. அவ்வண்ணமே பெண்கள் தருப்பணஞ் செய்வதுமென வுணர்க. ஆகையாலே தானே வேண்மீஸம்ஹார நாடகத்தில் தாமபுத்திரர் தம்முடன் திரௌபதியையும் தருப்பணஞ் செய்யும்படி யுரைத்ததாகக் கவி யுரைத் திருக்கின்றனன், ஆசௌச முடையார்கள் தனித்தனியே தரையில் படுக்கவேண்டுமென்னும் விதி எல்லோர்க்கும் பொதுவே? (ஷோடசாஹேந பூபாலா) என்று ராஜாக்களுக்குப் பதினாறு தினம் வரையில் ஆசௌசமுளதென்று வசன மிருக்கையில், (பூமௌதசாஹம வயனயந்தசோகம) என்று பத்துத்தினமே இவர்கள் ஆசௌசங்கொண்டிருந்ததாக இருப்பது ஒக்குமோவெனில், ஒக்கும்; (க்ஷத்திரியஸ்துதசாஹேந ஸ்வசர்மநிரதசுசி:) என்று க்ஷத்திரியவம்சத்திற் பிறந்து, தன் தருமத்தை வழுவாமல் செய்து வந்து தூய்மைகொண் டிருப்பவனுக்குப் பத்துநாளே ஆசௌசமென்று விசேஷவசன மிருப்பதால் தசரதசக்கரவர்த்தி அத்தன்மையராதலால், இவர்களுக்குப் பத்துநாளே தீட்டென்பதொக்குமென வறிக; பரதாழ்வான் வருகிறவரையில் சக்கரவர்த்தியார் மானேறிப பத்துத்தினம் ஆயினமையால், அதுவரையில் வீட்டில், சவமிருக்கையில், கோஸலையார் முதலானோர் எப்படி யுண்டனர்கள். உணவின்றி வ்வண்ணம் பிழைத்தனர்கள் எனில், அக்காலத்தவர்கள் மிகத் திறமையுள்ளவர்களாகி நெடுநாள் போஜன மின்றிப் பிழைக்க வல்லவராகளாதலின், உணவுமலே யிருப்பாரகளென வுணர்க; திறமையற்ற பாலவிருத்தாதுராகளுக்குச் சவமிருக்கையிலும், நித்தியகருமாதிகளுக்குப்போல அசக்தவிஷயத்தில் போஜனத்திற்கும் தத்காலஸுத்தியுள தென வுணர்க.

தெங்கெயதி யருளினீர்; என்று புலம்பி நீறுகிக் கிடந்த தந்தையின் சிதையினைக் கண்ணுற்று மிகப் புலம்பித் துன்பமடைந்து, கயிக்கயிறுகளினல் மேலெடுத்துக் கட்டப்படுகிற இந்திரனுடைய துவஜம் யந்திரம் சாய்வதினல் சாய்ந்து வீழ்வதுபோலத் தந்தை யிறந்தமையால், தரையில் வீழ்ந்து புலம்பினர் பரதாழ்வான் அப்பொழுது இனத்தாரெல்லோரும் அவரைக் கண்டு நல்வினை நீங்கி, வானினின்றும் நழுவி வீழ்ந்த யயாதியென்னு மரசனுக்குத் தௌஹித்திரர்களாகிய ரிஷிகளும் உடன் வீழ்ந்து வருந்துவதுபோலப் பரதாழ்வானைச் சுற்றி வீழ்ந்து வருந்தினர்கள். சத்துருக்கனாழ்வானும், பரதாழ்வான் சோகிப்பதையும் கண்டு, தந்தையினையும் நினைந்து, சோகங் கொண்டு தரையில் மூர்ச்சைகொண்டு விழுந்து வருந்தினர். அப்பொழுது மந்தரையினின்று முண்டாகியதும், மிக்க கொடியதும், கைகேயியென்னும் முதலையை யுடையதும், வரதான மென்னப்படுகின்ற சோக ஸாகரமானது சத்துருக்கனாழ்வானை மூழ்த்தி வருந்தச் செய்தது; பின்பு அவர்கள் மிக வருந்தித் தந்தையை யுத்தேசித்து என் தந்தையரே! மிகவும் ஸுகுமாரரும், இளமைப்பருவம் நீங்காதவரும், எப்பொழுதுந் தேவரால் அன்பு செய்யப்பட்டவரும், இப்பொழு திவ்வண்ணம் புலம்புகின்றவருமாகிய பரதாழ்வானை விட்டு விட்டு எங்கே எழுந்தருளினீர்; தந்தையரே! உணவுகளிலும், பானங்களிலும், சிறந்த ஆடையாபரணங்களிலும், எம்மெல்லோரையும் நோக்கி, உங்களுள் எவரெவர்க்கு எந்தது கோரப்படுகின்றதோ? அவரவர் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுக வென்று அருளிச்செய்து மகிழ்வீரோ? இனி யிவ்வண்ணம் யாவர் செய்வார்கள். இந்தப் பூமியானது மிக்க கடினமாகியது, தேவர் பொன்னுலக மடைந்திருக்கையிலும், இஃது பிளப்புறாமலிருக்கின்றதே? தந்தையரும் வானடைந்து, எம்மையரும் காட்டிலுறைகையில், யானுய்வ தெவ்வண்ணம்? உய்யேன், தீயில் வீழ்ந் திறப்பேன், தந்தையரையு மிழந்து, எம்மையரையுந் துறந்து விட்டுப் பகைவீடாகிய இத்திருவயோத்தியு ளொருபொழுதும் புகேன், இங்கிருந்தே தபோவனம் புகுவேன், என்றிவ்வண்ணம் துன்பக்கடலின் கரைகாணமல் புலம்பி வருந்துகையில், கூடவந்தோர்களும் மிகச் சோகமுற்று வருந்தினர்கள். இவ்விருவரும் இவ்வகையாகப் புலம்பி வருந்தி முறிக்கப்பட்ட கொம்புகளையுடைய காளைகள்போலத் தரையில் வீழ்ந்து புரண்டு வேதனையுற்று வருந்தினர்கள். அப்பொழுது மிகவும் தத்துவமுணர்ந்த வஸிஷ்டபகவான் பரதாழ்வானை யெணத்தெடுத்து அவரை நோக்கி, ராஜகுமாரா! உன் தந்தையருக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து இன்றைத்தினத்திற்கு பதின்மூன்றுநாள், அவருடைய அஸ்தி ஸஞ்சயனாதி சடங்குகள் முடிந்தில; அவை முடிவதன் முன்னமே நீ இவ்வண்ணந் துயரமடைந் தேன் தாமஸஞ் செய்கின்றனை; பூதங்களுக்குப் பசிதாகம், சோக மோகம், மூப்பு மரணம் என்னும் மூன்றிரட்டைகள் பரிஹாரஞ் செய்ய வரியன; அவ்விஷயத்தில் நீ இவ்வண்ணந் துன்புறுவது தகுதியற்றது; என்றருளிச்

செய்து தேற்றி யருளினார். ஸுமந்திரரும் சத்துருக்கனை எடுத்தணைத்து உலகின் தன்மையினையும், தத்துவத்தையும் உரைசெய்து, சோகத்தைப் போக்கித் தேற்றினர். உடனே பரத சத்துருக்கர்க ளிருவரும் எழுந்து, சோகம் தெளிந்து, மழை வெயி லிவைகளினால் வலிகுன்றச் செய்த இந்திரத் துவஜங்கள்போல வாடி வருந்தித் திகழ்வுற்றுக் கண்ணீர்களைத் துடைத்துக்கொண்டு சிவப்புற்ற கண்களை யுடையவர்களும், தீனமாக மொழிபவர்களுமாகி, மற்றுள்ள சடங்குகளையும் விரைவாக முடிப்பதன் பொருட்டு மந்திரிகளைத் துரைப் படுத்தினார்கள். *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

சத்துருக்கனுழ்வான் மந்தரையைக் கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துப் சீர்பர்தங்களினு லுதைத்துப் பரதாழ்வான் கட்டளை யினால விட்டு விட்டது.

அநந்தரம் பரதாழ்வான எல்லாச சடங்குகளையும் குறைவற முடித்து விட்டுத் திருவரணியஞ் சென்று ஸ்ரீராமசந்திரனை நலவார்த்தைசொலலி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று கருததுக்கொண்டனர். அப்பொழுது சத்துருக்கனுழ்வானும் அவரைநோக்கி, என்னையனே!

---

* இக்காலத்தி லெங்கும் எல்லோரும அஸதிஸஞ்சயனம, (எலும்பு பெறுக குதல்) தஹனஞ்செய்த மறுநாளே செய்கின்றனாகள்; தசரதசக்கரவர்த்திக்குப் பதின்மூன்றாவது தினம ஸஞ்சயனஞ் செய்ததாக மொழிந்திருபபட் தொகுமோ வெனில், ஒக்கும்; தீமூற்று மணைந்து சிதை நீருகிய பினபே எலும்பைப் பெறுகக வேண்டு மென்று விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது; திரேதா யுகமாகிய அக்காலத்தில மனிதர்கள்; இக்கால மனிதர்களை விட மிகவும உயரமும், பருமனும், வலியும், கொழுப்பு முடையவர்களாதலின, அவர்களுடைய சிதை மிகவும் பெரியதா யிருக்கு மாதலின், அந்தத்தீ முற்று மணைந் தாறி நீருவதற்கு ஏறக்குறைய ஏழெட்டு நாளுக்குக் குறையாமல் பிடிக்கும், அப்பொழுது கர்த்தாகிரியையைத் தொடங்கிச் செய்து கொண் டிருக்கையால், நடுவில் வேறுகிய இந்த ஸஞ்சயனக் கிரியையைச் செய்யக் கால மின்மையால், ஸபிண்டீகரண மளவும் செய்து அந்தக் கிரியையை முடித்து விட்டுப் பதின்மூன்றாவது தினத்திலேயே ஸஞ்சயனம் செய்வது அக்காலவழக்க மாகுமென வுணர்க. இக்காலத்திற்குத் தக்கபடி முனிவர்கள் கல்பஸூத்திரங்கள் செய்தருளி யிருக்கின்றமையால், இக்காலத்தோர் இரண்டாவது தினமே ஸஞ்சயனஞ் செய்கின்றனர்களென வுணர்க.

எல்லாப் பூதங்களுக்குந் துன்பம நேருங்காலையில, அவர்களுக்குத் தஞ்சமாகியவர் துன்பத்தைப போக்கவல்ல ஸ்ரீராமபத்திரா தமக் குற்ற துன்பத்தைப போக்கிக கொள்ளாரோ? அத்தன்மையராகிய அவரும் ஒரு பெண்ணினுல காட்டிலோடடப்பட்டன ரென்பது மிக வியப்புறத் தக்கது, பலமும வீரமு முடைய இளையபெருமா ளாயினும், தந்தையை நிராகரித்து, ஸ்ரீராமசந்திரரை அததுன்பததினின்றும் ஏன் விடுவிதகிலரோ? சக்கரவர்த்தியுடா பெண்மதிகேட்டு இசசெயல புரிய எப்பொழுது முயலுகின்றனரோ? அதைக்கண்டு முன்னமே அவரை நிக்கிரஹஞ்செய் தடக்கவேண்டும; எனறிவ்வண்ண முரைசெய்து கொண டிருக்கையில, இழிவாயிலில மந்தரை யென்று கூனி பலகலனு மணிந்து, சிறந்த செஞ்சாந்தம பூசி, ராஜ வஸ்திரங்களையே யுடுத்து, மற்றும சிறந்த பூஷணங்களையும பூண்டு, ஒட்டியாணம், அரைஞாண், இவைகளால கட்டப்பட்டு, கயிற்றினுல் கட்டப்பட்ட பெண குரங்கு போனறவளாகி வந்தனள. அவளைக்கண்டு வாயிலகாப்போர்கள அவளைப் பிடித்து வந்து சததுருக்கனாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! இவளே ஸ்ரீராமபததிரா காட்டேறச செலலும்படி செய்தவளும, சக்கரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடையும்படி செயதவளுமாதலின, இவளைப பிடிததுவந்து தேவரீரெதிரில விட்டோம, இவள மிகப பாவியுங் கொடியவளு மாகின்ற னள, ஆதலின், திருவுள்ளப்படி செய்யக கடவீரென றுரைசெய்தனர் கள். அப்பொழுது சத்துருக்கனழ்வான் கடுஞ் சினமும, துன்பமுங் கொண்டு, அவ்வந்தப புரததிலுள்ள யாவரையும நோக்கி, எனக்கும், என் னையர்களுக்கும, என தந்தையருக்கும, மிகத் துன்பஞ் செய்தவ ளிக கொடிய கூனியே யாதலின, அந்தீசசெயலுக்குத் தக்க பயனை யனுப விக்கக்கடவள். எனறுரைததுத தோழிகளால சூழப்பட்ட அக்கூனியைப் பிடித்துக்கொண்டு தரையில புரட்டி யிழுக்கையில, அவள் தோழிமார்கள் எலலோரும் மிக வருந்தி, சத்துருக்கருக கஞ்சி யோடிச சத்துருக்கனழ வான் மிகச்சினமுற் றிருக்கின்றமையால், நமமெலலோரையுங் கூட இவர் கொலைசெயவார்போலும்; ஆதலின, இவரைத் தடுத்து நம்மைப் பாது காத் தருளும்படி மிகவுந் தருமமறிந்த கௌஸல்யாதேவியையே சரண மடைவோமென் றொருவர்க கொருவா சொலலிக்கொண்டு சென்றனர்; சத்துருக்கனழ்வானும் கடுஞ்சினத்தால் கூவென்று கூவி யழுகின்ற கூனி யைக் கூந்தலைப் பற்றிக்கொண்டு தரையில்புரட்டி யிழுத்துத் திருத்தாள் களாலு முதைத்து நிற்கையில், அவளணிந் திருந்த அணிகள் சிதறுண்டு

அந்தப பூமியெங்கு முதிர்ந் திறைந்து திகழ்ந்தன ; அதனால அவ்வந்தப புரம் சரத்காலத்தில விண்மீனகளுடன் கூடிய ஆகாயமபோலத் திகழ்ந் தது ; சத்துருக்கனுழவான இவ்வண்ணங் கூனியைபபற்றி யிழுககையில், தடுக்கவந்த கைகேயியை நோககி, மிக வன்மொழி மொழிந்து அவ்ளை வெருட்டி யிகழ்ந்தனா. கைகேயி அமமொழிகளைக கேட்டு மனககவலை பூணடு இவா என்னையுங கொலைசெயவாரோவெனறஞ்சி, மிகவுந் தா்மிக ராகிய பரதாழவானையே தஞ்ச மடைந்தனள. பரதாழவான கைகேயி தஞ்சமடைந்ததைக கணடு சினமுறற சததுருக்கனுழவானை நோககி, அடா தம்பி ! ஒருவரும பெணகொலை செயலாகாதெனறு விதியிருக் கினறமையால, பெணகள கொலை செய்யத்தககவ ரலலா் ; ஆதலின், பொறுத்தருள ;—

హన్యామహమిమాంపాపాం కైకేయీందుష్టచారిణీం
యదిమాంధార్మికోరామో నాసూయేన్మాతృఘాతకం॥
ఇమామపిహతాంకుబ్జాం యదిజానాతిరాఘవః
త్వాంచమాంచహిధర్మాత్మా నాభిభాషిష్యతేధ్రువం॥

ஹநயாமஹமிமாமபாபாம கைகேயீநதுஷடசாரிணீம
யதிமாநதாாமிகோராமோ நாஸூயேனமாதருகாதகம
இமாமபிஹதாஙகுபஜாம் யதிஜாநாதிராகவஃ
தவாஞசமாஞசஹிதாமாதமா நாபிபாஷிஷயதேதருவம.

எம்மையன் என்னைத தாயககொலை செய்தேனெனறு சினமுற்று என்மீது திருவுளங கலங்காராகில், யானும மிகப பாவியும, தீசசெய வினளுமாகிய இககைகேயியைக கொலைசெயவேன் ; அவருககாகவே இப்பொழு திவளைக கொன்றிலேன ; இககூனியை நீ இவ்வணணம அடித்ததையும எமமைய னறிவாராகில, திருவுளங கலஙகி உன்னுடனும என்னுடனும் ஸமபாஷணஞ் செயயார் ; எனறிவ்வணணம ஸமாதானஞ் செயதனர். உடனே சத்துருக்கனுழவான சினநீஙகி அககூனியை விட்டுத் துரத்திவிடடனர் அவள் கைகேயியி னிடஞ்சென்று பெருமூச் செறிந்து, மிகத் துனபுறறுப புலமபி யழுதனள. இவ்வண்ணம் சததுருக்கனுழ்வானால புரட்டி இழுதத துதைத தடிககபபட்டுக கண்சுழனறு மதிமயங்கி வலையி லகபபட்ட கிரௌஞ்சபக்ஷியின் பேடுபோல வருந்தி யச்சங்கொண்ட மந்தரையைக் கைகேயி தேறறிச் சமாதானஞ் செயது சோகத்தைத் தணித்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிறறு.

எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம்மை யபிஷேகங் கொள்ளும்படி யுரைத்தவர்களுடன் யானே காட்டிலுறைவேன், என்னையனே அபிஷேகங் கொள்ளவேண்டுமென் றுரைத்துப் பிரயாணப் பட்டது.

அநந்தரம் பதினான்காவது தினம் உதயத்தில் மந்திரி, புரோஹிதர், நாட்டார், நகரத்தார் முதலிய முதன்மையாயினோர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, பரதாழ்வானை நோக்கி, மஹாராஜா திருக்குமாரரே! சக்கரவர்த்தியார் இளையபெருமாளுடன் பெருமாளையும் காட்டிலோட்டி விட்டுத் தாமும் விண்ணுலகினை யடைந்தனர், ஆதலின், நீரே எங்களெல்லோர்க்கும் இறையாகக் கடவீர். இவ்விராஜ்ஜியம் அரசனற்றதாகித் தெய்வகதியால் அழிந்துவிடக் கடவதில்லை, ஆதலின், அபிஷேகத்திற்குரிய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் சித்தஞ் செய்துகொண்டு யாவரும் உம்மை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர்கள்; ஆதலின், தாதை மூதாதைகளால் பாதுகாக்கப்பட்ட இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பெற்று அபிஷேகம்பூண்டு எம்மைப் பாதுகாத் தருள்க வென் றுரை செய்தனர்கள். பரதாழ்வான் அம்மொழி கேட்டு அபிஷேகத்திற்குரிய அப்பதார்த்தங்களை யெல்லாம் வலம் வந்து அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் மஹாஜனங்களே! எமது குலத்தில் மூத்தோர் ராஜராகி யிருப்பதே தருமமல்லது, இளையோர் அரசனாவது தகுதியற்ற தன்றோ! நீவிர் எமக்கு இஷ்டமாகியும், இவ்வண்ணம் முறைசெய்வது தருமமோ? ஸ்ரீராமசந்திரரே எங்களுள் மூத்தோரல்லரோ? ஆதலின், அவரே ராஜராகத் தக்கவர்; யானே அவர்க்குப் பதிலாகப் பதினான்கு வருஷம் வனத்தி லுறைவேன்; ஆதலின், நால்வகைப்பட்ட சேனைகள் சித்தஞ்செய்யக் கடவன, யானே நேரிற்சென்று என்னையரைக் கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து வேண்டி வனத்தினின்றும் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேன், இந்த அபிஷேக பதார்த்தங்களையும் உடன் கொண்டு சென்று, ஆரணியத்திலேதானே எம்மையருக் கபிஷேகம் செய்வித்து, யாகத்தினின்றும் அக்கினியைப்போல எம்மையரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவேன்; இந்த என் தாயென்னப்படும் கைகேயியின் கோரிக்கையை யொருகாலு மீடேற்றேன்; யானே வனவாஸஞ் செய்வேன்; என்னையரே ராஜனாகக் கடவர். சிற்பிகள் முன் சென்று காட்டு வழிகளைச் செவ்வைப் படுத்தக் கடவர்கள். காப்பவர்களும் அவருடன் சென்று காட்டில் காத்திருக்கக் கடவர்களென்று இனிமையாக மொழிந்தனர். மஹாஜனங்களெல்லோரும் அழு

கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவனை நோக்கி, ராஜகுமாரரே! வலுவில் வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீராமபத்திரர் பொருட் டளிக்க விரும்புகின்றீ ராதலின், உமக்குப் பெருஞ்செல்வ முண்டாகக் கடவதென றுரைத்து, ஆநந்த நீர்த்துளிகளைக் கண்களினின்றும் சொரிந்து, மீளவும் பரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! உமது கட்டளையின்படி சிற்பிகள் வழியைச் செவ்வைப் படுத்துவதன் பொருட்டும், காப்பவர்கள் காட்டில் காத்திருப்பதன் பொருட்டும், கட்டளை செய்யப்பட்டனர்களென மொழிந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பதாவது சருக்கம்.

சிற்பிகள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீராமசந்திரரிடம் செல்வதன் பொருட்டுக் காடுகளைத் திருத்தி வழி செவ்வைப் படுத்தியது.

அநந்தரம் பூமியின் தாரதம்மியங்களை யறிந்தவர்களும், சிற்பசாஸ்திரங்களை முற்று முணர்ந்தவர்களும், ஸூத்ரங்களை முதலியவற்றை இயற்றுபவர்களும், சிறந்த யந்திரங்கள் செய்பவர்களும், இட்டவேலைகளைச் செய்து கூலிக்குப் பிழைப்பவர்களும், ஸ்தபதிகளும், யந்திரங்களை யறிந்தவர்களும், மரம் முதலிய வற்றைச் செதுக்க வல்லவர்களும், மேடு பள்ளங்களை நிரவ வல்லவர்களும், மரங்களை வெட்ட வல்லவர்களும், கிணறெடுக்க வல்லோர்களும், மாட மாளிகை கட்ட வல்லோர்களும், மூங்கில் களினால் பாய் புட்டி கூடை முதலியவற்றை முடையவல்லவர்களும், அவ்வழியை முன்புணர்ந்தவர்களும், காப்போர்களும் புறப்பட்டு முன் சென்று மிக மகிழ்வினால் மேன்மேலும் செல்லுகையால், பர்வகாலத்தில் கடல்போலப் பொங்கி யொலித்துத் திகழ்ந்தது; முன் சென்ற சிற்பிகளும் மண்வெட்டி புட்டி கோடாலி வாள் உளி ரம்பம் கல்லுளி முதலிய தத்தம் கருவிகளைக்கொண்டு செடி கொடி புதர் கட்டை கல் மரம் முதலியவற்றை வெட்டி வழியை யொழுங்காகச் செய்தனர்கள். சிலர் மரமற்ற விடங்களில் மரங்களை வைத்தனர்கள்; சிலர் கோடாலிகளாலும், கல்லுளிகளாலும், வாள்களாலும், பற்பல விடங்களில் வெட்டினர்கள்; மற்றும் சிலர் விலா முசசி முதலிய புதர்களைத் தீயினா லெரித்தனர்கள்; வேறு சிலர் வழியிலுள்ள பாழ்ங் கிணறுகளையும், பெரிய பள்ளங்களையும், மண்களைப்போட்டுத் தூற்றனர்கள்; சிலர் மேடுபள்ளங்களை நிரவிச் சம

மாக்கினர்கள்; சிலர் அணைகட்டியே செல்லுத்தக்க விடங்களில், அணைகள் முதலியன கட்டினர்கள்; சிலர் பொடி செய்யத்தக்க சிறுகற்கள் முதலியவற்றைப் பொடி செய்தனர்கள்; சிலர் பிளந்தே செல்லுத்தக்க பெருங்கற்களைப் பிளந்தனர்கள், சிலர் பலவகைப்பட்டுப் பெருகி வருகின்ற நன்னீர்களை யுடைய வாய்க்கால்களைப் பலவாறாக விரைவி லியற்றினர்கள்; சிலர் நீருள்ள வாபீ கூப தடாகங்களிலும், ஆறுகளிலும், படித் துறை முதலியன கட்டிச் சுகமாக இறங்கும்படிச் செய்தனர்கள்; நீரற்ற விடங்களில் பற்பல சுனைகளையும், ஊற்றுண்டாக்கி நன்னீர் பெருகச் செய்தனர்கள்; இவ்வண்ணம் இவர்களாலியற்றப்பட்ட அவ்வழியானது சுண்ணம்புபோட்டுக் கட்டனைசெய்யப்பட்ட தளவரிசைப் பூமியை யுடையதும், மலர்கள் மலர்ந்த பலவகை மரங்களை யுடையதும், மதமேறிக் கூவுகின்ற பறவைகளை யுடையதும், பதாகைகளினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதும், சந்தன நீரால் நனைக்கப்பட்டதும், பலவகை மலர்கள் இறைக்கப்பட்டதும், மிகவு மழகியதுமாகி, தேவலோக மார்க்கம் போலத் திகழ்ந்தது; அவர்களுக் கெல்லாம் தலைவர்களாகிய அதிகாரிகள் இவ்வண்ணம் வழியைச் செவ்வைப் படுத்தும்படி யாஜ்ஞை செய்து, ஸ்ரீபரதாழ்வா னிறங்கத்தக்க விடங்களில் தங்கக் கலசங்களை யுயர்த்தியும், மகர தோரணங்களைக் கட்டியும், மேல் கட்டுகளைக் கட்டியும், துவஜங்களை நாட்டியும், மற்றும் பலவகைப்பட்ட அலங்காரங்களைச் செய்தும், சிங்காரஞ் செய்வித்து விளங்கு வித்தனர்கள். சிறந்த நக்ஷத்திரங்களில், நன்முகூர்த்தங்களில், வாஸ்து நூலறிந்தவர்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குக் கூடாரங்களை யடித்தனர்கள், சில விடங்களில் மாட மாளிகைகளையு மியற்றினார்கள்; அந்த மாளிகைகள் நொய்ய மணல்களையுடைய அகழ்களால் சூழப்பட்டனவும், இந்திர நீலமலைக்கு நிகராயினவும், ராஜவீதிகளால் திகழப்பட்டனவும், மேல் மாளிகைகளாலும், பிராகாரங்களாலும், திகழ்கின்றனவும், பதாகைகளினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டனவும், நன்கியற்றப்பட்ட சிறந்த வழிகளை யுடையனவும், மேல் மாளிகைகளினால் ஆகாயத்தில் செல்லுகின்றன போன்றனவும், பலவகை மணிகளிழைத்துத் திகழ்ந் தொளிவிடுகின்றனவுமாகியிருந்தமையால், ஸ்ரீபரதாழ்வானிறங்கத்தக்க விடங்களெல்லாம் அமராவதிபோல விளங்கின, இவ்வண்ணம் அழகியதாகச் சிறந்த சிற்பிகளா லியற்றப்பட்ட அவ்வழி இரவில் நக்ஷத்திரங்களாலும், சந்திரனாலும், அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆகாயம்போலத் திகழ்ந்து, பல மரங்களை யுடைய காடுகளடர்ந்தும், குளிர்ந்து நின்மலமாகிய நன்னீர் பொருந்தியும், பருத்த மீன்கள் நிறைந்தும், பெருகி வருகின்ற கங்காநதி யளவுஞ் சென்று விளங்கிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

எண்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டபகவான் ஸபை சேர்த்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமசந்திரனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதன் பொருட்டு, மங்கல காரியங்கள் செய்யப்பட்டும், துன்பங்கள் தீரும்படி நற்செயல் செய்யப்பட்டுமுள்ள அவ்விரவு கழிந்து விடியற்காலையில் ஸூதமாகத வந்திகள் வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை நற்கவிகளால் துதிசெய்து புகழ்ந்தனர்கள்; தங்கக் கோலினு லடிக்கப்பட்ட பேரியின ஒலியும் ஒலித்தது; சங்குகளும் ஊதப்பட்டன; இவ்வொலிகள் கலந்து பரவி யுலகமெங்கு மொலிக்கச் செய்தன; இவ்வொலி பரதாழ்வானையும் விழிக்கச் செய்து வருத்தியது, உடனே ஸ்ரீபரதாழ்வான் விழித்தெழுந்து, யானரசனல்லேன், எம்மையனே அரசன், இவ்வாத்தியாதிகள் எனக்குரியனவல்ல என்று அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டு, சத்துருக்கனழ்வானை நோக்கிப் பாராய சத்துருக்கா! கைகேயி இவ்வுலகினுக்கு மிகவும் அபகாரஞ் செய்தாள், சக்கரவர்த்தியார் என்னிடத்தில் துக்கங்களை வைத்து விட்டு வானுலக மடைந்தனர்; மிகவும் தார்மிகராகிய அவருடைய தருமமூலமாகிய இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மி ஆற்றிடையில் தளருகோலற்ற ஓடம்போலச் சுழலுகின்றது; நம்மெல்லோர்க்கும் யாவரொருவர் நாதரோ? அந்த நம்மையர் என் தாயினால் தருமத்தைத் துறந்து, கொடுமை பூண்டு, காட்டி லோட்டப் பட்டனர்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பி யழுவதைக் கண்டு, அந்த அந்தஃபுரத்திலுள்ள காந்தையர்களெல்லோரும் தீனமாகப் புலம்பினார்கள்; அப்பொழுது வசிஷ்டபகவான் தசரதமஹாராஜருடைய ஸபாமண்டபத்தை யடைந்து, தங்கத்தாலும், நவமணிகளாலும் இயற்றப்பட்டு, ஸுதர்மையெனனும் தேவஸபைபோன்ற அம்மண்டபத்தில் தங்கத்தினு லியற்றப்பட்ட சிறந்த ஆஸனத்தில் மஹாஜனங்களுடன் உட்கார்ந்து தூதர்களை யழைத்து அவர்களை நோக்கித் தூதர்களே! நீங்கள் விரைவாகச் சென்று அந்தணர்களையும், க்ஷத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், அமைச்சர்களையும், அவரவரினத்தோர் தலைவர்களையும், அழைத்துவரக் கடவீர்கள். செயற்குரிய செயல்கள் மிகுந்துள்ளன; அரண்மனை யுள்ளும் ஸ்ரீசத்துருக்கனழ்வான், ஸ்ரீபரதாழ்வான், யுதாஜித்து, ஸுமந்திரர், மற்றுமுள்ள இஷ்டர்களையும் அழைத்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட் டனுப்பினர்; உடனே தேர்களின்மீதும், குதிரைகளின் மீதும், யானைகளின் மீதும், எல்லோரும் வந்து சேர்கையில், அவ்வொலி மிகப் பரவி யொலித்தது; கடையில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் வருவதைக்கண்டு தேவர்கள் தேவேந்திரனைக் கண்டது போலவும், தசரதசக்கரவர்த்தியைக் கண்டதுபோலவும், ஜனங்களெல்லோரும் மகிழ்ந்தெழுந் தெதிர்கொண்டு மரி

யாதை செய்தனர்கள்; அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வானால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்ட அந்த ஸபை தசரதசக்கரவர்த்தியால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதுபோலத் திகழ்ந்து, மகரத்தாலும், நீர்யானையாலும் விளங்கி, அசைவற்ற நீருடையதும், மணிகள் சங்கங்கள் நிறைந்துள்ளதுமாகிய கடல்போலத் தோன்றியது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்திரண்டாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபரதாழ்வான் வஸிஷ்டபகவான் முதலிய ஸபையோர்களுடன் தான் அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளேனென்றும், ஐயனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேனென்றும், முடிவுகூறிப் பிரயாணமாகியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் விண்மீன்கள் திகழ்ந்து விளங்குகின்ற ராத்திரியைப் பூர்ணசந்திரன் காண்பதுபோலப் பெரியோர்களால் நிறைந்த அந்த ஸபையைக் கண்டு தமக்குரிய ஆஸனத்தில் வந்து வீற்றிருந்தனர். அந்தச் சபையோர்களது ஆடையாபரணங்களுடைய காந்தியினால் திகழ்ந்து, பண்டித ஜனங்களால் நிறைந்த அந்தச் சபையானது மழைகாலம் நீங்கி, சரத்காலத்தில் பூர்ண சந்திரனையுடைய இரவுபோல விளங்கிற்று; அப்பொழுது வஸிஷ்டபகவான் யாவரும் வீற்றிருக்கக் கண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்திகுமாரரே! உன் தந்தையாகிய தசரத சக்கரவர்த்தி பொன்னுலகஞ் சேர்ந்தனர், தனதான்னியங்கள் நிறைந்து செழிப்புற்ற இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுனக்களித்திருக்கின்றனர்; ஸ்ரீராமசந்திரனும் பிதருவாக்கிய பரிபாலனமென்னும் சிறந்த தருமத்தையே சிறந்ததென நினைந்து, சந்திரன் காந்தியை யொருபொழுதும் கைவிடாததுபோலத் தந்தையின் கட்டளையைக் கைவிட்டிலன்; அவனும் இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுன்பொருட்டளித்திருக்கின்றனன்; ஆதலின், தந்தையினாலும், தமையனாலும் அளிக்கப்பட்டுப் பகையற்று மகிழ்ந்த மந்திரிகளையுடைய இவ்விராஜ்ஜியத்தை யனுபவிக்கக் கடவை; விரைவாக அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை; நாலு திசைகளிலுமுள்ள எண்ணிறந்த வேந்தர்கள் உன் பொருட்டுச் சிறந்த மணி முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமாகக் கொணர்ந்தளிக்கக் கடவர்களென்றருளிச்செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழியைக் கேட்டு மிகத் துன்புற்று மிகவுந் தருமசிந்தையினராத

வின், மனத்தில் ஸ்ரீராமபிரானையே தியானஞ்செய்து அன்னப்புள்போன்ற தொனியுடையவரும, யெளவன முடையவருமாயினும், ராஜ்ஜியத்தையும் விரும்பாது, போகத்தையுந் துறந்தவருமாகிக் கண்ணீர்பெருக்கிச சபை நடுவிலேதானே புலம்பி யழுது வஸிஷ்டபகவானை நோககி, ஆசிரியரே! தேவர் யாவுமறிந்தவரும், என கருத்தை யுணாந்தவருமாகியும், என்னை நோககித் தேவா இவ்வண்ணம அருளிச்செயதது தகுமோவென்று இகழ்ந்து, பின்னரும அவரை நோககி, ஸ்வாமி! வழுவுத லின்றிச செய்யப்பட்ட பிரஹ்மசரிய முடையவரும், கலவிகளை முறறு முணர்ந்தவரும, சிறந்த புத்தி யுடையவரும, தருமத்திலேயே முயறசி யுடையவருமாகிய எம்மையனுடைய இராஜ்ஜியததை என்னைப்போன்றவன் எப்படி பறித துக் கொளவான?—

కథందశరథాజ్జాతో భవేద్రాజ్యాపహారకః
రాజ్యంచాహంచరామస్య ధర్మంవక్తుమిహార్హసి॥

கதந்தசரதாஜ்ஜாதோ பவேதராஜயாபஹாரகः
ராஜயஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய தாமமவகதுமிஹாாஹஸி.

யான் கைகேயியி னிடத்திற பிறந்தே னாயினும, எனககுத தந்தை தசரதமஹாராஜரே யலலரோ? அவா எமமையர் விரஹததையே பொறு மல உயிரை விடடன ரலலரோ? யான அவா குமாரனாகிப் பிறநது, எம மையர் விரஹத்தையும் பொறுதது, அவாககுரிய இவ்விராஜ்ஜியத்தையும எவ்வணணம் பறித்துக் கொளவேன? இந்த ராஜ்ஜியம யாம இருவரும் எம்மையர்க குரியோமே யலலது, யான ஒருபொழுதும் ஸுதந்திரனல்லேன், ஆதலின், தேவா இவ்விஷயத்தில தருமததை யருளிச செய்யக் கடவீ ரலலது, பிறர் போலத தருமலலன மொழியற்க; எனககு மூததோரும், என்னைவிடத் திறமையுடையோரும, தருமாததுமாவும், திலீப நஹுஷர்கள போனறவருமாகிய எம்மையரோ என் தந்தையா போல இவ்விராஜ்ஜியத்திற குரியவராகுவரன்றி, யானுரியவனாகுவேனோ? நீசர்கள் செயவதற் குரியதும, நம்கதியறறு நரகினை யடையத தக்கதும, மிகப் பாவந் தருவதுமாகிய இநத ராஜ்ஜியத்தைப் பறிததுக் கொளவதென்னுஞ் செயலினை யான் செயவேனாகில, இக்ஷ்வாகு குலத்தில யானொருவனே யலலனோ? குலமுறை கெடுதத கொடும்பாவி யாகுவேன;

యద్ధిమాత్రాకృతంపాపం నాహంతదపిరోచయే
ఇహస్థోవనదుర్గస్థం నమస్యామికృతాంజలిః॥
రామమేవానుగచ్ఛామి రాజాసద్విపదాంవరః
త్రయాణామపిలోకానాం రాజ్యమర్హతిరాఘవః॥

யததிமாதராகருதமபாபம நாஹாததபிரோசயே
இஹஸ்தசோவனதாககஸததம நமஸ்யாமிகருதாஞ்சலிः
ராமமேவாநுகசசாமி ராஜாஸதவிபதாமவரः
த்ரயாணுமபிலோகாநாம ராஜ்யமாஹஇராகவ.

எனக்குத் தெரியாமல என தாயினுல செயயப்பட்ட தீசசெய லினையும் யானுகூதிலலன, யானிங் கிருகதினும காட்டிலடயி லெழுந் தருளி யிருககினற எமமையனையே கைகூவிததாத தணடம் ஸமாப்பிக் கினறேன; எமமையனையே பினதொடாநது செலவேன; அவரே எனக் கிறை; மூவுலகஙகளையும் ஆளவதும அவாககே தகுதியாகும; இவ்விராஜ் ஜியத்தை யாளவதறகும யானதகுதியாகேனெனறு யாவருமகேட்டு வியப் பும மதிப்பும மகிழவுமுறுமாறு மொழிநதனா சபையாரெலலோரும் அம் மொழியைககேட்டு ஆநநதகணிபெருககி, ஸ்ரீபாதாழவானை போரவுகந்தனர் கள் ஸ்ரீபரதாழவானும மறுபடியும அவாகளை நோக்கிக கேளீர் பெரியோர் களே! யானிப்பொழுது புறபபட்டு வனஞ்சோநது, எமமையனைப் பலவித மாகவேண்டித் திருப்பி எழுநதருளபபணணிககொணடுவருமபடி முயற்சி செய்கினறேன்; ஒருவேளைத் திருபபி எழுநதருளப பணணிக்கொண்டு வரத் திறமையறறவ னுகுவேனுகில, லக்ஷ்மணனைப்போலவே யானும அவ்விடத்திலேயே வாஸஞ்செயவேன, தேவாகளுடைய முனபாகவே எமமையனைத் திருபபப் பல முயறசியும செயவேன், சிறபிகளையும, காப பவர்களையும வழியைச செவவைபபடுததுமபடி யான முனனமே கட்டளை யிட்டனுப்பியிருககின்றேன், ஆதலின, இபபொழுதே நாம பிரயாணமாகிப புறபபட வேண்டு மெனபதே எனககுத தோறறுகினறது; எனறிவ வணண முறை செய்து, அருகிலுளள ஸுமநதரனை நோககி, ஸுமந திரரே! நீா என்னுடைய கட்டளையினுல விரைவாகச் சென்று சேனைப் பதிகளை யழைப்பிததுப் பிரயாண மாகுமபடி கட்டளை செயது மற்று முள்ள யாவாக்கும இவ்வண்ணந தெரிவிதது வரககடவீரென றுரை செயதனர். ஸுமநதிரரும உடனே மிக மகிழவுகொண்டு ஸ்ரீபாதாழவான கட்டளையின்படிச செயது வந்தனர் அநந்தரம ஸ்ரீராமசந்திரரை எழுந் தருளப்பணணிககொண்டுவருமபடி ஸ்ரீபரதாழவானகருததுககொணடன ரென்பதை யறிந்து, மிக மகிழநது பிரயாணம புறபபடச சிததமாயினர்க ளனைவரும்; யோதர்களுடைய மனைவிகளும இதனை யறிந்து தத்தம பாத தாக்களை விரைவாகச செலலுமபடி துரைப் படுததினாகள். ஸேநாபதி களும் குதிரைகளின மீதும், வண்டிகளின் மீதும, தேர்களின மீதும் ஏறிககொண்டு, படர்களுடன கூடிய படைகளைப் புறப்படும்படி ஏவினர் கள்; சேனை சித்தமாகியதை யறிநது, ஸ்ரீபாதாழ்வான வஸிஷ்டபகவா னெதிரில் ஸுமந்திரரை நோககி, எனனுடைய தேரையும் ஸித்தஞ் செய்து வாருமென்று கட்டளையிட்டருளினர் சுமந்திரரும் உடனே அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்ச்சி கொண்டு சிறந்த குதிரைகளைக்

கட்டிக்கொண்டு தேரை ஸன்னத்தஞ் செய்து கொண்டு வந்தனர். நற்குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீபரதாழ்வாரும் கானகத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தம்மையனை நல்வார்த்தை யுரைத் தெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நிச்சயங்கொண்டு ஸுமந்திரனைநோக்கித் தேர்ப்பாகரே! நீர் விரைவாகச்சென்று சேனைகளைச் சித்தஞ் செய்வதன் பொருட்டுச் சேனாபதிகளுக்குக் கட்டளை செய்யக் கடவீர். ஸ்ரீராமபத்திரனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வரக் கோருகின்றேனென்று கட்டளையிட்டருளினார் சூதரும் உடனே மகிழ்ந்து புகழ்ந்துசென்று கூட்டார் நகரத்தோர்களுள் தலைவர்களுடனும், ஸேனாபதிகளுடனும், இஷ்ட ஜனங்களுடனும், இனத்தார் சுற்றத்தார்களுடனும், கோஸலையார் முதலிய தேவிகளுடனும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் கட்டளையை யுரைசெய்து பிரயாணப் படுத்தினார். அநந்தரம் மனைகள் தோறும் பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் முதலிய பலவகைச் சாதியோர்களும் ஒட்டை கோவேறு கழுதை தேர் யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்களைக்கட்டி, அவைகளிலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டு மகிழ்ந்து திகழ்ந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டபகவான் நிகழ்ந்தனவும், நிகழ்கின்றனவும், நிகழ்வனவும், நன்குணரவல்ல யோக மஹிமை யுடையவ ராதலின், அவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரானை யழைத்துவரப் புறப்படவேண்டுமென மொழியாது ? அபிஷேகம் பூண்டு அரசாக்ஷிசெய்யென வருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், ஒருவனுக்கு ராஜ்ஜியம் வருங்கால் யாவனாயினும் அதில் ஆசைகொள்ளாமல் வேண்டுவதில்லை யென் றுரைப்பானோ ? ஸ்ரீபரதனுக்கும் தம் தாய் செய்தது உகப்பாகவே யிருக்கும், தம் பழியைக் கழித்துக் கொள்வதன் பொருட்டும், பிரஜைகளுக் கிஷ்டமிரா தாதலின், அபிஷேகங் கொண்டாலும் இராஜ்ஜியம் ஒருவழிப்பட் டிராதெனப்தன் பொருட்டும், மேலுக்குத் தமக்கு ராஜ்யத்தில் விருப்பில்லாததுபோலப் பாவனைசெய்கிறானென்று சிலர் நினைப்பார்கள்; ஆதலின், இவருடைய மனோபாவத்தை வெளியிட்டு எல்லோர்க்கும் மெய்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அவ்வண்ண மருளிச்செய்தனனென வுணர்க. (ஜீவதோவாக்யகரணாத் ப்ரத்யப்தம் பூரிபோஜநாத, கயாயாம்பிண்டதானாச்ச த்ரிபி:புத்ரஸ்ய புத்ரதா) என்று, தந்தையின் கட்டளையின்படி செய்யவேண்டுமென்று விதி யிருப்பதால், தந்தையினால் அளிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெறாக் கொள்ளாமல் போவது, தருமத்தைத் துறந்ததாகு மன்றோவெனில், தந்தை யுரைத்த நற்செயல்களைச் செய்யவேண்டு மென்று அவ்வசனத்திற்குத் தாற்பரியமேயன்றித் தீச்செயலுஞ் செய்யவேண்டுமென்று பொருளன்று; சக்கரவர்த்தியும் கைகேயி நிர்ப்பந்தத்தா லுரைத்தனரேயன்றி, ஆநந்தமாக வுரைசெய்திலர்; நேராகவுங் கட்டளை செய்திலர்; (குரும்ரஹஸிபோதயேத்) என்று, ஆசிரியர்கள் தப்புரைக்கினும் ஏகாந்தத்தில் தப்பென வுரைசெய்வது ஒக்குமாயினும், அவையி லிகழ்ந்த தொக்குமோ வெனில், இவர்க்குச் சோகாதி சயத்தால் கணப்பொழுது அவையென் றுணர்வு கெட்டதென வுணர்க.

எண்பத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் புறப்பட்டுக் கங்காநதியை யடைந் திறங்கியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் மறுநாளுதயகாலத்தி லெழுந்து ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் திருத்தேரின்மே லேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அவர்க்கு முன் மந்திரி புரோஹிதர்க ளெல்லோரும் குதிரைகள் கட்டி, ஸூரியன் தேர்போலத் திகழ்கின்ற தேர்மேலேறிச் சென்றனர்கள். ஒன்பதினாயிரம் யானைகளும், அறுபதினாயிரம் படர்களும், கோடி குதிரைகளும் பின் சென்றன; யானை குதிரைகளின்மே லேறிய படர்களும், நடக்கின்ற படர்களும், வில் வாள் முதலிய பலவகை யாயுதங்களையும் தாங்கிச் சென்றனர்கள். கைகேயி ஸுமித்திராதேவி கோஸலையார் இவர்களும் மகிழ்ந்து வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு சென்றனர்கள். மற்றுமுள்ள நாட்டார் நகரத்தார் வர்த்தகர்கள் சுற்றிலுமுள்ள வேந்தர்கள் முதலிய யாவரும் மகிழ்ந்து, நீருண்ட கொண்டல்போன்ற திருமேனி யுடையவரும், முழங்காலளவும் நீண்ட திருத்தோள்களை யுடையவரும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவரும், அழியா விரத முடையவரும், உலகங்களின் சோகத்தையெல்லாம் போக்க வல்லவருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனை நாமெப்பொழுது கண்டு மகிழ்வோமோ? கதிரவன் உதயமாகும் பொழுதே உலகங்களி லெங்கு மடர்ந்த இருளை நீக்குவதுபோலவே ஸ்ரீராமபத்திரரும் கண்டபொழுதே நம்மெல்லோருடைய சோகங்களையும் நீக்கி இன்புறுவித் தளிப்பார்; என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணங்களையே எடுத்துப் புகழ்ந்து கொண்டு சென்றனர்கள். இரதத்தின்வேலை செய்வோர்களும், குயவர்களும், குவிந்தர்களும், படைகள் செய்வோர்களும், மயிலிறகினால் குடை முதலியன செய்வோர்களும், ரம்பத்தினால் கட்டைகளை யறுத்துப் பிழைப்போர்களும், சாணைவேலை செய்வோர்களும், மணி முதலியவற்றில் தொளைசெய்வோர்களும், தந்த வேலை செய்வோர்களும், சுண்ணகாரர் வேலை செய்வோர்களும், சந்தனம் முதலிய பரிமள வஸ்துக்களை விற்போர்களும், தங்கவேலை செய்பவர்களும், கம்பளம் முதலியவற்றைத் தோயத் தழுக்கெடுப்பவர்களும், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்விப்போர்களும், உடம்பைப் பிடித்து நோயைத் தீர்ப்பவர்களும், வைத்தியர்களும், தூபம் செய்வோர்களும், சாராயம் விற்போர்களும், வண்ணார்களும், தையற்காரர்களும், ஊர்களில் தலைவர்களும், இடைச்சேரியில் தலைவர்களும், வேஷங்கட்டி யாடுவோர்களும், பாடுவோர்களும், மனையாளைக் கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைப்போர்களும், வலைகாரர்களும், சிறந்த பற்பல வேதியர்களும், இவர் முதலிய பலபேர்களும் வண்டிகளில் சென்றனர்கள்.

எல்லோரும் மகிழ்வுற்று நீரிலாடித் தூய்மைகொண்டு நல்ல வேஷம் பூண்டு, நற்சாந்தம்பூசி, நன்மலர்சூடித் திகழ்ந்தவர்களாகி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் பின் சென்றனர்கள் எல்லோரும் இவ்வண்ணம் பற்பல வாஹனங்களிற் சென்று குஹப்பெருமாள் பட்டணமாகிய சிருங்கிபேரபுரத்தில் கங்கையின் கரைசேர்ந்தனர்கள் அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்தக்கங்காநதியைக்கண்டு மந்திரிகளை நோக்கி, அமைச்சர்களே! சேனைகளெல்லாவற்றையும் இவ்விடத்திலேதானே யிறக்கக்கடவீர்கள், இன்றைத்தின மிங்கிளைப்பாறி நாளைத்தினம் கங்கையைக் கடந்து செல்வோம்; இந்நதியில் ஸ்நானம் செய்து பொன்னுலக மடைந்த என் தந்தையின் பொருட்டுத் தருப்பணஞ் செய்ய விரும்புகின்றேனென்று கட்டளை செய்தருளினர். மந்திரிகளும் அம்மொழிகேட்டு அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று அந்தச் சேனைகளைத் தக்கபடி தனித்தனியே யிறக்கினர்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஸ்ரீராமசந்திரரைத் திருப்புவதையே சிந்தைசெய்துகொண்டு வாஸஞ்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்துமூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டது.

அநந்தரம் சிருங்கிபேரபுரத்திற் கிறையாகிய ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரதாழ்வான் சேனைகள் வந்திறங்கி யிருப்பதைக் கண்டு தம்மினத்தோர்களை யழைத்துப் பாரீர் கிராதர்களே! இப்பொழு திங்கிறங்கிய இச்சேனை கடல்போலவே எவ்வளவுதூரம் பார்க்கினும் முடிவுபெறாமல் பரவியிருக்கின்றது; இதனது கடையை யானறிகின்றிலேன்; இச்சேனைகளுக்கு ராஜன் தசரதசக்கரவர்த்தியார் பிள்ளையாகிய பரதாழ்வானாக விருக்க வேண்டும்; அவனொருவனே சிமை யத்திமரத்தைத் துவஜத்தில் குறியாகவுடையவன்; அக்குறி இத்தேர்மீது காணப்படுகின்றது; அவனொரு வேளை துர்ப்புத்திகொண்டு வந்திருப்பான்; இவன் வலைகாரர்களைக் கட்டிச் சிறையி லாக்குவானோ? அன்றியில், எம்மையே கொல்வானோ? அன்றியிலே, தன் தந்தை ஸ்ரீராமசந்திரரைக் காட்டிலோட்டித் தனக்கு ராஜ்ஜியத்தை யளித்திருக்கினும், ஸ்ரீராமபத்திரர் வனவாஸந் தீர்ந்து வந்து விடுவாராகில், மீளவும் ராஜ்ஜியத்தை யவர்பொருட் டளிக்கவேண்டும்; ஆதலின், இப்பொழுதே காட்டிடையில் தண்டுகளுடன் சென்று அவரைக் கொலை செய்துவிடின், ராஜ்ஜியம் நிலைத்துவிடுமென்னு மெண்ணங்கொண்டு அதன்பொருட்டே வந்தனனோ?—

భర్తా చైవ సఖా చైవ రామో దాశరథిర్మమ
తస్యార్థకామాస్సన్నద్ధా గంగానూపేప్రతిష్ఠత||

பர்த்தா சைவ ஸகா சைவ ராமோ தாசரதிர்மம
தஸ்யார்த்தகாமாஸ்ஸன்னத்தா கங்கானூபேப்ரதிஷ்டத.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனாராகிய ஸ்ரீராமபத்திரர் எனக்குப் பர்த்தாவும் தோழரும் ஆகின்றனர்; ஆதலின், நீங்களெல்லீரும் அவர்க்கு நலம் செய்வதன் பொருட்டுக் கங்காநதியின் கரைசேர்ந்து ஊக்கங்கொண்டிருந்து பாதுகாத்திருக்கக்கடவீர்கள்; தாசர்களெல்லோரும் கங்கையின் கரையிலிருந்து இங்குள்ள நமது ஐந்நூறு படவுகளையும் ஒவ்வொரு படவுக்கு நூறு நூறு பேர்கள் வீதம் சுற்றியிருந்து பாதுகாத்து நிற்கக்கடவர்கள்; இந்தப் படவுகளைக்கொண்டு சேனைகள் இந்தக் கங்கையைக் கடந்து செல்லாவண்ணம் காக்கக்கடவர்கள், பரதாழ்வான் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு வந்திலனாகில், அதனை யறிந்துகொண்டு பின்பு இவர்களை நாமே தாண்டுவிப்போமென்று கட்டளையிட்டனுப்பிப் பரதாழ்வானைக் காண்பதன்பொருட்டு ஆடையாபரணம் தேன் முதலிய உபஹாரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பரதாழ்வானிறங்கியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தனர். ஸுமந்திரர் இவர் வருவதைக் கண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! இவ்விடத்தில் அநேகமாயிரம் பந்து ஜனங்களுடன் கூடியவரும், இவ்விடத்தினின்றையும், இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் திரிந்து அங்கங்குள்ள விசேஷங்களை யறிந்தவரும், மூப்பினரும், பல நூல்களைக் கற்றவரும், ஸ்ரீராமசந்திரருக்குத் தோழரும், வேடர்களுக்கு ராஜருமாகிய குஹப்பெருமாளென்பவரொருவரிருக்கின்றனர், அவரே தேவரைக் காண்பதன்பொருட்டு வந்திருக்கின்றனர்; ஆதலின், அவர் தேவரைக் காணக்கடவர். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களெழுந்தருளியிருக்குமிடத்தையும் இவர் நன்குணர்ந்திருப்பரென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! குஹப்பெருமாளென்னை வந்து காணக் என்றனர்; உடனே ஸுமந்திரர் குஹப்பெருமாளுக்கறிவிக்க, குஹப்பெருமாளும் அநுமதிபெற்று மகிழ்ந்து இனத்தாருடன் வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு விநயத்துடன் அவரை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே! தேவரெழுந்தருளுவதை யடியேனுக்கு முன்பே யறிவித்தால் எதிர்கொண்டு வந்து எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வாரேனோ? தெரியாமலே இவ்வண்ணம் வந்திறங்குவது தகுதியோ? எம்மை வஞ்சனைசெய்து இவ்விடத்தை யுத்தியான வனமாகச் செய்தருளினீர், அடியோங்கள் தேவர்க்குத் தொண்டர்களாதலின், எமது மனை தேவருடையதேயாதலின், இங்கு வாஸஞ் செய்தருள்க; வேடர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட வேர் கிழங்கு கனி காய்களும், புதிய மாம்ஸமும், பழைய மாம்ஸமும், மிகவும் மிகுதியா

யிருக்கின்றன; ஆதலின், நீதவருடைய இந்தத் தானை இவைகளை நன்குண்டு இன்றிரவை இங்குத் துயின்று போக்கக்கடவதெனக் கோருகின்றேன்" என்றலு இஷ்டப்படி பூஜை செய்யப்பட்டவராகி நானைத்தினம் சேனைகளுடன் எழுந்தருளக் கடவீரென்று வேண்டி யுரை செய்தனர்

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எண்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள் வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வானிவ்வண்ணங் குஹப்பெருமாளாலுரைக்கப்பட்டவராகி யவரை நோக்கி, நிஷாதராஜரே! எம்மையா தோழரே! நீரொருவரே என்னுடைய மிகுந்த ஸேனையைப் பூஜிக்க மிக விருப்புறுகின்றீரோ? இவ்வண்ண மாதரஞ் செய்வதினாலேயே யான் பூஜைசெய்யப்பட்டேனென்று உபசாரமாகவுரைத்து மீளவும் அவரை நோக்கி, வேடர் வேந்தரே! இவ்விடம் மிகவும் மரங்களடர்ந்து புகுவதற் கரியதா யிருக்கின்றதே? இக்கங்காநதியுந் தாண்டற் கரிதாகிக் காணப்படுகின்றது, ஆதலின், இந்நதியினை எவ்வண்ணந் தாண்டி எவ்வழியால் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்திற்குச் செல்வேன்; இதனை யுரைசெய்கவென்று வினவினர் குஹப்பெருமாள் அதுகேட்டு அவரை நோக்கி, ராஜகுமாரரே! விற்களைக் கையிலேந்திய வேடர்கள் தேவருடன் வழி காட்டுவதன் பொருட்டு வருவார்கள்; யானும் தேவருடன் பின்றொடர்ந்து வருவேன்; ஆதலின், தேவர் ஒன்றுக்குஞ் சிந்தையுறற்க; அடியேன் ஒன்று கேட்கின்றேன், அதனைச் செவியுற்றுச் சிறப்புற்று மகிழ்ந்து விடை யுரைசெய்க, மிகவும் நற்செயலினராகிய ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் பகைகொள்ளாது பத்திகொண்டு செல்லுகின்றீரோ? தேவருடைய மிகுந்த இச்சேனையைக் கண்டதனாலெனக்குச் சங்கை தோற்றுகின்றது; ஆதலின், யான் வினவினேனேயன்றி வேறில்லை என்று கைகுவித்து விநயமாக வினவினர். இவ்வண்ணம் வினவிய குஹப்பெருமாளை ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோக்கி, ஆகாயம்போல நிர்மலமாகியவராதலின், பற்றற்று மொழியலுற்றனர்.

మాభూత్స కాలోయత్కష్టం నమాంశంకితుమర్హసి

రాఘవస్సహిమేభ్రాతా జ్యేష్ఠఃపితృసమోమతః॥

மாபூத்ஸகாலோயத்கஷ்டம் நமாம்சங்கிதுமார்ஹஸி

ராகவஸ்ஸஹிமேப்ராதா ஜ்யேஷ்டப்பித்ருஸமோமத:

கேளீர் நிஷாததிபரே! எக்காலத்தில் நீ ஸாயமுற்றபடி துன்பம் வாய்க்கின்றதோ? அக்காலம் ஒருபொழுதும் நேரவேண்டாம்; நீர் என் விஷயத்தில் இவ்வண்ணம் ஐயமுற்றாக; ஸ்ரீராமசந்திரர் எனக்கு மூத்தோராதலின், தந்தைக்கு நிகராயினவ ரல்லரோ? அவரைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதன்பொருட்டே யான் செல்லுகின்றேன் நீர் வேறெண்ணங் கொள்ளற்க, யான் உம்முடன் ஸத்தியமாக வுரைக்கின்றேனென் றுரை செய்தனர். குஹப்பெருமாளும் அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்ந்து புளகாங்கிதராகி, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரரே!—

ధన్యస్త్వం న త్వయా తుల్యం పశ్యామి జగతీతలే
అయత్నాదాగతం రాజ్యం యస్త్వం త్యక్తుమిహేచ్ఛసి॥

தன்யஸ்த்வம் ந த்வயா துல்யம் பச்யாமி ஜகதீதலே
அயத்நாதாகதம் ராஜ்யம் யஸ்த்வம் த்யக்துமிஹேச்சஸி.

முயற்சியின்றி வலுவில் வந்த ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்துவிட நீர் இச்சை கொண் டிருக்கின்றமையால், இவ்வுலகினில் நீ ரொருவரே நல்வினையினர் இவ்வுலகில் வேறொருவரையும் உமக்கு நிகரானவராகக் கண்டிலேன் உமக்குச் சிறந்த புகழ் மூவுலகிலும் அழிவற்று நிற்கும்; கானகத்திடை சேர்ந்து துன்புறுகின்ற ஸ்ரீராமசந்திரரைத் திருப்பி எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரக் கோருகின்றீ ரல்லீரோ? என்றிவ்வண்ணம் மகிழ்ந்து புகழ்ந் துரைசெய்துகொண் டிருக்கையில், கதிரவனும் ஒளிகுன்றி மறைந்தது இரவும் வளர்ந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வானும் சேனைகளை யவ்விடத்தி லிறக்கிக் குஹப்பெருமாளால் புகழப்பட்டவராகிச் சத்துருக்கனாழ்வானுடன் சயனத்தில் படுத்துத் துயில்கொள்ளாமல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சிந்தையென்னும் சோகாக்கினி உள்ளே பற்றிய காட்டுத் தீயினால், செழித்து வளர்ந்த மரம் எரிக்கப் படுகின்றதுபோலச் சுட்டெரிக்கப்பட்டவராகி வருந்தினர். அப்பொழுது அவருடைய அவயவங்களினின்றும் புழுக்கநீர் கதிரவன் கிரணங்களா லுருக்கப்பட்ட இமயமலையினின்றும் பனிநீர் பெருகுவதுபோலப் பெருகிற்று; சிந்தையென்னும் குகைபற்ற சிலைகளை யுடையதும், பெருமூச்சென்னும் தாதுக்களையுடையதும், தீனமென்னு மரங்க ளடர்ந்ததும், சோகாயாஸமென்னு முயர்ந்த சிகரத்தை யுடையதும், மோஹமென்னும் சிறந்த ஜந்துக்களை யுடையதும், ஸந்தாபமென்னும் ஓஷதி மூங்கில் இவைகளை யுடையதுமாகிய துக்கமென்னு மலையினால் மோதப்பட்டவராகி, ஸ்ரீயா

தாழ்வான் பெருமூச்செறிந்து மிக வருந்தி மோஹமடைந்து மிகவும் ஆபத்தையுறஅத் துன்பகைப் பின் கனாகாணுமல தன்னினத்தை விட்டுப் பிரிந்த ரிஷயம்போல மனக்கவலைபூண்டு தவித்தனர்; அப்பொழுது குஹப்பெருமாள பலவிதமாகச் சமாதான முரைத்துத் தேறறினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பததைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தாருவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள இளையபெருமாள துனபுறறுப புலமபியதை யுரை செய்தது.

அநந்தரம் குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைநோக்கி, இளையபெருமாளுடைய நற்குணஙகளையும், ஸ்ரீராம பத்தியையும மொழியலுற்றனா, "கேளீர் சககரவர்த்தி குமாரரோ! இவவிடத்தில் ஸ்ரீராமபததிரா எழுந்தருளியிருக்கையில், இரவில பெருமாள திருபபளளியில் படுத்தருளியபின் னிளையபெருமாள துயிலற்று, வில் முதலிய படைகளைக்கையிலேநதி, உலாவிக்கொண்டு பெருமாளைப் பாதுகாத் திருககையில், யான் அவரைநோககி இளையபெருமாளே! தேவாபொருட் டிங்குப படுக்கை யியற்றுவித திருக கின்றேன, இதில் படுத்துத் துயில்க; யாங்கள இரவிலும கண்விழித்து வருந்தத் தககவாக ளாதலின, கண்விழித் தூக்கததுடன பாதுகாக கினறே மெனறு வேண்டினேன்; அதறகு இளையபெருமாள எம்மை நோக்கி, நிஷாதாதிபரோ! எம்மையர் பிராட்டியாருடன் பூமியில படுத் திருக்கையில், எனக்குத் துயிலாயினும், உயிர்வாழக்கையாயினும், ஸுக மாயினும், எவவண்ணம் நேருமா, இவா தேவா ஸுராதி ஸகல பூதங்களாலும் போரில் வெற்றிகொளள வொண்ணுத சூராரயிருந்தும், தருமத்தினுல கட்டுண்டு புற்களால் செய்த படுக்கையில் பிராட்டியாருடன படுததிருக கின்றனர் பாரீர்; இவா மிகுநத தவத்தினுலும், விரதோபவாஸாதி நியமங களினுலும் அவதரித்தனா; இவர் வனவாஸ மெழுந்தருளியபின் எம தந்தை நெடுநாள உயயார்; விரைவில அவர் பூமி கைம்பெண்ணுகும்; இன்றிரவில் யாவரும் புலம்பி யலுப்புற்று வருந்துவார்கள; கோஸலையார என் மாதா என் தந்தை இம்மூவரும் இன்றைத்தினம் பிழைத்திரார்கள்; என் தாய் சத்துருக்கனிடத்தில் அன்பினுல் பிழைக்கினும், கோஸலையார் எவ்வண்ணம் பிழைப்பர்; நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததே யன்றி, நிகழுமதாகுமோ? என் தந்தை எம்மையருக் கபிஷேகஞ் செய்விக்காமலே தம் விரு

ப்ப மீடேற்று இறப்பாரந்தோ! என் தந்தையார் இறக்குங்காலையில் அருகி லிருந் தவருக்குச் *சரமகைங்கரியம் செய்பவராக வல்லரோ நல்வினையினர்; மிகவும் செழிப்புள்ள திருவயோத்தியில் இன்புற்றனராக வல்லரோ வாழ் வார்கள்; எம்மையர் வனவாஸந் தீர்ந்து மீளவும் திருவயோத்தி சேருங் காலமும் நேருங்கொலோ? என்றுரைத்துப் புலம்பினர். இவ்வண்ண மிவர் புலம்பி நிற்கையிலே இரவும் கழிந்து பொழுதும் விடிந்தது; மறுநாளுத யத்தில்* ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் ஜடை தரித்துக்கொண்டு என் னாலேதன்னை இக்கங்காநதியினைத் தாண்டுவிக்கப் பட்டவர்களாகி எழுந் தருளினர்கள்; உடனே யவர்கள் பிராட்டியாருடன் தென்றிசை நோக்கிச் செல்லுகையில், சிறந்த ஆயுதங்களை யுடையவர்களும், ஜடை யுடையவர் களும், மரவுரி யுடுத்தவர்களும், சிறந்த மத்தகஜம் போன்றவர்களும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவர்களுமாகி எமக்கு விடைகொடுத்து மிக வூக்கத் துடன் எழுந்தருளினர்கள் *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தாறாவது சருக்க-
முற்றிற்று.

எண்பத்தேழாவது சருக்கம்

குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானால் வினவப்பட்டு, அவ்விடத்தில்
ஸ்ரீராமசந்திரர் எழுந்தருளியிருந்த வகையை
யுரைசெய்தது.

என்றிவ்வண்ண முரைக்கப்பட்ட குஹப்பெருமாளுடைய வாக்கியத் தைக் கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்விடத்திலேதானே திகைத்துச் சிந்தை கொண்டு மிகவும் ஸுகுமாரரும், சிறந்த தோள்வலி யுடையவரும், நீண்ட புஜமுடையவரும், தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவரும், யௌவன முடையவரும், கண்ணிற் கினியவரு மாதலின், மிக வருந்திக் கணப்பொழுது சென்று தாமே தேர்ந்து, அங்குசத்தினாலடிக்கப்பட்ட மத யானைபோலத் தரையில் வீழ்ந்து வருந்தினர். அருகிலுள்ள ஸ்ரீசத்துருக்க னாழ்வான் அவரைக் கண்டு மிகச் சோகங் கொண்டு தாமும் தரையில் வீழ் ந்து அவரைக் கட்டிக்கொண்டு புலம்பி யழுகையில், அந்த அழுகுரல்

* இச்சருக்கத்தில ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கத்திலுள்ள சுலோகங்களே பல வாக அருளிச்செய்து, இளையபெருமாளுடைய வாக்கியத்தை யநுவாதஞ்செய்திருக் கின்றமையால், இதில் சில சுலோக தாற்பரியம் விட்டிருக்கினும், ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கத்தில் காண்க.

கேட்டுக் கோஸலையார் முதலிய தேவிகளெல்லோரும் அவ்விடத்தில் வந்து இஃதென்னவென ஐயமுற்று, உபவாஸத்தாலும், சோகத்தாலும் இளைப்புற்று, எல்லோரும் அவ்விருவரையுஞ் சூழ்ந்து தழுவிப் புலம்பினார்கள். அப்பொழுது கோஸலையார் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தம் திருமகனைப்போலத் தழுவிக் கொண்டு அழுது கடையில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அப்பா அரும் புதல்வா! நீயேனிவ்வண்ண மிப்பொழு ததிகமாக வருந்துகின்றனை; உனக்கேதேனும் பிணி தோன்றிற்றோ? இப்பொழுது எம்மெல்லோருடைய வாழ்வும் உன்னுடையதன்றோ? என் திருமகன் தம்பியுடன் வனவாஸஞ் சென்றிருக்கையிலும், உன்னைக் கண்ணுற்றே பிழைக்கின்றேன்; உன் தந்தையர் பொன்னுலக மடைந்து விட்டமையால், இப்பொழுது எமக்கு நீ யொருவனே கதியாகின்றனை; லக்ஷ்மணனுக்காயினும், என் திருமகனுக்காயினும், ஸீதைக்காயினும், ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்ததாகக் கேட்டனையோ? ஏனிவ்வண்ணம் துன்புறுகின்றனை என்று வினவி யழுதனர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் முஹூர்த்தகாலஞ்சென்று சோகத்தை யடக்கி மனந்தேர்ந்து, கோஸலையாரையுந் தேற்றி, குஹப்பெருமானை நோக்கி, கிராதராஜரே! என்னையா இங்கிரவில் எங்கு வாஸஞ்செய்தனர்; ஸீதா தேவியாரும் எங்கிருந்தனர், லக்ஷ்மணன் எங்குறைந்தனன்; எம்மையர் என்ன வுணவை யுண்டனர், எங்கு துயின்றனர்; இவைகளை யுரைசெய்யீரென்று வினவினர். குஹப்பெருமானும் மகிழ்வுகொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரரே! ஸ்ரீராமபத்திர ரிங்கெழுந் தருளியதை யறிந்து நான் சென்று ஸேவித்து, சிறந்த அன்னம் முதலிய பற்பல உணவுகளைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தேன்; அவைகளை வேண்டுவதில்லையென்று ஸ்ரீராமசந்திரர் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு என்னை நோக்கி,—

నహ్యస్మాభిఃప్రతిగ్రాహ్యం సఖేదేయస్తుసర్వదా
ఇతితేనవయంరాజన్ ననునీతామహాత్మనా॥

நஹ்யஸ்மாபி:ப்ரதிக்ராஹ்யம் ஸகேதேயந்துஸர்வதா
இதிதேநவயம்ராஜந் நநுநீதாமஹாத்மநா

தோழா! நாம் க்ஷத்திரியர்களாதலின், எங்களுக்கு ஒருவரிடத்து நின்றும், கொடை வாங்கிக்கொள்வது தகுதியற்றது; நாங்கள் நிரந்தரம் மற்றையோர்க்குக் கொடை கொடுப்பதே தகுதியாகியுள்ளது என்றருளிச் செய்து, எம்மைச் சமாதானஞ் செய்தருளினர். பின்னர் பெருமாள் இளைய பெருமாள் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த தீர்த்தத்தையுண்டு பிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்தனர். இளையபெருமாளும் பெருமாள் பிராட்டிகள் உண்டு மிகுந்த தீர்த்தத்தையே யுண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்பு மூவரும் மௌனவிரதம்பூண்டு ஸந்தியாவந்தன ஜபாதிகள் செய்து முடித்தனர்கள். பின்பு இளையபெருமாள்

பெருமாளுக்குத் தாமே இளம்புற்களையும், தளிர்களையுங் கொணர்ந்து திருப்பள்ளியியற்றி விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமாள் பிராட்டிகளை யதி லெழுந்தருளப்பண்ணி, அவர்கள் திருவடித்தாமரையிணைகளைசசுத்திசெய்து துடைத்துவிட்டுப் புறமேசென்று விலலுங் கையுமாக நின்று துயிலற்றுக் காத்திருந்தனர். பெருமாள் பிராட்டிகள் திருப்பள்ளிகொண்ட இங்குண மரத்தினடியிதுவே ? இதுவே அவர்கள் படுத்த திருவணை ? இதனைச் சுற்றியே இளையபெருமாள் விலவில கணையைத் தொடுத்து ஸித்தஞ் செய்துகொண்டு, துயிலின்றி வலஞ்செய்துகொண்டு, மிக ஊக்கத்துடன் இரவுமுழுதும் பாதுகாத்து நின்றனர். யானும் இனத்தார்களுடன விலலை யேந்திக்கொண்டு இளையபெருமாளுடன விழித்திருந்து பெருமாளைப் பாது காத்து நின்றேனென்று ஸ்ரீபரதாழ்வான விஞ்ஞியகைச் சுட்டிக்காட்டி நிகழ்ந்தவண்ணம மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில எணபத்தேழாவது சருக்கம

முற்றிற்று.

எண்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான பெருமாளுக்குற்ற துன்பத்தை

நினைந்து புலம்பியது

ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவவண்ணம முரைத்த குஹப்பெருமாளுடைய வாக்கி யத்தைக் கேட்டு, மந்திரி முதலானோர்களுடன அந்த இங்குண மரத்தடி சேர்ந்து, அந்தப் புல்லணையையுங்கண்ணுற்று, தம் தாயகளெலலோரையும் நோக்கி, என் மாதாக்களே ! எம்மையர் சிறந்த ராஜகுலத்திற் பிறந்தும் இவவிடத்தில் தரையில் படுத்துத் துயினறனர். சிறந்த ஹம்ஸதூலிகா மஞ்சத்தில் படுத்துத் துயில்கொண்ட என்னையர் இந்தத் தரையில் எவ் வண்ணந் துயில்கொண்டனரோ ? சிறந்த மானதோல் புலித்தோல் முதலிய வற்றை யடியில் பரப்பி மேலே விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களை விரித்து அதன் மேல் துயில்கொண்டவ ரலலரோ ? என்னையர் மேல் மாளிகையிலும், விமானங்களிலும், அதன் மேற்புறங்களிலும, பொன் வெள்ளி தங்கம் இவைகளா லியற்றப்பட்ட வீடுகளிலும, நன்மலர்கள் தூவி, நன்மணங் கமழ்வித்துள்ளதும, வெண்மைநிறமுடைய மேகம்போன்றதும், சுகசாரிகை முதலிய பறவைகளி னொலிபொருந்தியதும, குளிர்ந்தும், மணங்கமழ்ந்து முள்ள மேன மாடங்களில் திருப்பள்ளிகொண்டு, கீதவாத்திய கோஷங்களா லும், நல்லணிகளினொலியாலும், ஸ்ருதமாக தவந்தினைது துதியாலும், துயி

னுணர்ந்த என்னையர் இவ்விடத்தில் படுத்திருந்தனரென்பது நம்பத்தக்க தன்று; இஃது எனக் குண்மையாய்த் தோற்றுகின்றிலது; என் மனம் மயல்கொண்டிருக்கின்றது; இஃது கனவெனவே யானெண்ணுகின்றேன்;

నమూనందైవతంకిఞ్చిత్ కాలేనబలవత్తరం
యత్రదాశరథీరామో భూమావేవశయీతసః॥

நநூநமதைவதமகிஞ்சித காலேனபலவததரம்
யதரதாசரதீராமோ பூமாவேவசயீதஸ:.

காலத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தெய்வமொன்றுமில்லை; சக்கரவர்த்தி திருமகனாரகிய எம்மையரும் காலமகிமையினால் தரையிலேதானே துயில் கொண்டனரல்லரோ? ஜனகசக்கரவர்த்தி திருமகளாரும், யாவர்க்கு மினிய வரும், சிறந்த உருவ முடையவரும், தசரதசக்கரவர்த்திக்கு மருமகப் பெண்ணுமாகிய ஸீதாபிராட்டியாரும், அவ்வண்ணமே தரையில் துயில் கொண்டன ரல்லரோ? எம்மையர் திருமேனியால் வாட்டப்பட்ட புல்லணை யிஃது; எம்மையர் நித்திரையில் புரண்டு திரும்பிய விடமிஃது; இப்புல் லணைத்தும் எம்மையர் திருமேனியால் மர்த்தனஞ் செய்யப்பட் டிருக்கின்றது; பிராட்டியார் இவ்விடத்தில் திருவாபரணங்களைப் பூண்டவராகியே துயின்றவர்போலும், இத்திருவணையில் தங்கத் துகள்கள் பற்றித் திகழு கின்றனவன்றோ? இவ்விடத்தில் பிராட்டியாரது உத்தரீயம் பற்றியது போலும், வெண்பட்டின் நூல்கள் இங்கிழுக்கப்பட்டு அறுபட்டிருக்கின்றன வன்றோ? பிராட்டியார் மிக்க கற்புடைய ராதலின், துன்பத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் பர்த்தாவின் திருவுள்ளத்திற் கிசைந்து மகிழ்ந்து துயில் கொண்டனரென வெண்ணுகின்றேன், அந்தோ? அந்தோ! யான் மிக்க கொடிய னாயினேன்; என்பொருட்டன்றோ? எம்மையர் பிராட்டியாருடன் புறப்பட்டு நாதனற்றவர்போல இத்தன்மையதாகிய சயனத்தில் படுத்துத் துயின்றனர். என்னையர் சக்கரவர்த்தி குலத்திற் பிறந்தும், எல்லாவுயிர்களு க்கும் இனியராயிருந்தும், ராஜ்யத்தையும், ஸுகத்தையுந் துறந்து, கருங் குவளைபோன்ற திருமேனி யுடையவரும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களை யுடையவரும், இன்புறுவதற்கே உரியவருமாயிருந்தும், இவ்வண ணந் துன்புறுத் தரையில்படுத்துத் திருக்கண் வளர்ந்தனரோ?—

ధన్యఃఖలుమహాభాగో లక్ష్మణశ్శుభలక్షణః
భ్రాతరంవిషమేకాలే యోరామమనువర్తతే॥

தன்யஃக்லுமஹாபாகோ லக்ஷ்மணச்சுபலக்ஷண:
ப்ராதரம்விஷமேகாலே யோராமமனுவர்த்ததே.

இந்த ஆபத்துக் காலத்திலும என்னையுமா விட்டு விடாமல் உடன் சென்று பணிவிடை செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து வாழுகின்ற லக்ஷ்மண னொருவனே யன்றோ? மிகவும் நலவினையினன; பதியை விட்டுப் பிரியா மல்வனத்திலு முடனெழுந்தருளிய பிராட்டியாரோ நலவினையினர்; நாங் கள எம்மையரை விட்டுப் பிரிந்து இவ்வணணம் உயிர்வாழ்க்கையும் நிலை யின்றி வருந்துகினறோம, இபபொழுது இந்தபபூமி நாவிகனற்ற வோடம்போலத தோறறுகினறது; என் தநதையரும வானடைந்து எம் மையரும் வனம சென்றிருககையில, இபபூமியை யாவன் காருவன்; இபபொழுது இத்திருவயோததி பாதுகாப்பவரின்றியும, கட்டுவோரற்ற யானை குதிரைகளை யுடையதும, எபபொழுதும திறக்கபபட்ட கோபுரத் துவார கவாடஙகளை யுடையதும, மகிழவற்ற சேனைகளை யுடையதும், ஸஹாய மறறதும, பெருஙகவலை பூண்டதும, வெளியில காபபவ ரற்ற தும், திக்கறறதுமாகி யிருககினும, எமமையா வனத்தி லெழுநதருளி யிருக்கினும், அவரது தோளவலியை நினைந்தே யனறோ? பகையாளிகள் இதனைக கைப்பற்றிகொள்ள விருப்புறுமல நஞசுகலந்த நலலுணவினைப் போலத துறந் திருககின்றனாகள, ஆதலின, இபபோழுதும இவவயோ த்திமாநகர் எமமையராலேதான காககபபட்டிருககினறது; யானும் இனறு முதல எமமையரைபபோலவே தரையிலேயாயினும, புலலணை யிலேயாயினும படுததுத துயிலவே னலலது, ராஜசயனததில படுக கேன, காய கனிகளையே யுண்பேன, ஜடை திரிதது, மரவுரி யுடுத்துத் தவசியாகுவேன, யானிவவண்ண மிருநது எமமையருடைய பிரதிஜ்ஞை யை யானேறறுக்கொணடு பரிபாலனஞ் செயவேன; ஆதலின, என் தந் தையர் வாககியமும பொயயாகாது, இபபொழுது எமமையருக்கு லக்ஷ் மணன உடன் சென்று பணிவிடை செயவதுபோலச சததுருககனே என்னுடனிருந்து பணிவிடை செய்வான, எமமையர் லக்ஷ்மணனுடன் திருவயோததியைப் பரிபாலனஞ் செய்வார; அயோத்தியிலுளள வேதி யர்களே எமமையருககுத் திருவபிஷேகஞ் செயயக கடவாகள். இவ் வண்ணமாகிய என்னுடைய கோரிககையைத் தேவதைகள நிறைவேறறு வார்களா? யான பலவகையாலும எம்மையரை மீணடெழுந்தருளும்படி தண்டம் ஸமாப்பித்து வேணடுகினறேன; ஒருவிதத்திலும மீண்டெழுந் தருளாராகில, யானும திருவரணியத்திலேயே என்னையர் மீண்டெழுந் தருளு மளவும் உடனிருந்து பணிவிடைசெயது மகிழுவேன; லக்ஷ்மண னைப்போலவே தம்பியுமி தாஸனும், பத்தியுள்ளவனுமாகிய என்னையூத திரம் உடனிருக்ககடவை யலலையெனறு மறுத் துபேக்ஷைசெயவரோ? ஒருபொழுதுஞ் செயயார், என்றிவ்வண்ணம புலமபி யுரைத்து வருந்தினன்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தெட்டாவது சருக்கம முறறிறறு.

எண்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளுடன் கங்காநதியைத் தாண்டிச் சென்றது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் அன்றிரவு கங்காநதியின் வடகரையிலேயேயிருந்து மறுநாளுதயத்திலெழுந்து சத்துருக்கனை நோக்கி, அடா சத்துருக்கா! ஏனின்னுந் துயிலுகின்றனை; விரைவாக எழுந்து நிஷாதாதிபதியாகிய குஹப்பெருமானை யழைப்பிக்கக்கடவை. உனக்கு மங்கல முளதாகக் கடவது. அவரே நம் சேனைகளை நாவங்களினால் தாண்டுவிப்பாரென்றுரை செய்கையில், ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வானும் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ஐயரே! யான் எம்மையனை நினைந்துகொண்டே விழித்திருக்கின்றனனே யன்றித் துயில்கொண்டிலேனென்றனர். இவ்வண்ணம் இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் சம்வாதஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், குஹப்பெருமாள் தாமே வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைக்கண்டு கைகுவித்து அவரை நோக்கிச் சக்ரவர்த்திகுமாரரே! தேவர் ராத்திரி இந்நதியின் கரையில் சுகமாக வாழ்ந்து மகிழ்ந்தீரோ? சேனைகளுடன் தேவரீர்க்குக் குசலமுளதாயிற்றோ? என்று வினவினார். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, குஹப்பெருமாளே! இரவும் எமக்குச் சுகமாகக் கழிந்தது; யாங்களும் உம்மால் பூஜிக்கப்பட்டோம்; இப்பொழுதே வலையர்கள் பற்பல நாவங்களைக்கொணர்ந்து எம்மை இக்கங்காநதியின் அக்கரை சேர்க்கக் கடவர்களென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே குஹப்பெருமாள் விரைவாகச் சென்று தம்மினத்தாரெல்லோரையும் எழுந்திரீர்; கண்விழியீர்; உங்களுக்கெப்பொழுதும் மங்கல முளதாகக் கடவது; நாவங்களை விரைவாக இழுத்துக்கொண்டு வரக்கடவீர்கள்; எல்லோரையும் தாண்டுவிப்போமென்றெழுப்பி யுரைத்தனர். உடனே யவர்களெல்லோரும் எழுந்து ஐஞ்ஞூறு நாவங்களை யங்கங்கிருந்து விரைவாக இழுத்துக்கொண்டு வந்து ஸித்தஞ் செய்தனர்கள். இவை யன்றியும், ஸ்வஸ்திகமென்னும் பெயருடையனவும், சிறந்த கண்டைகளையுடையனவும், பதாகைகளினால் விளங்குகின்றனவும், பல கைகளினால் சுவர்வைத்து நடுவில் கல்வாரசூங்கள் வைத்திருப்பதினால் வேண்டுமளவும் காற்றினை யுபயோகஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கனவுமாகியுள்ள பெரிய படகுகளும் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டன; கடையில் ஸ்வஸ்திகமென்னும் பெயருடையதும், வெண்மை நிறமுள்ள கம்பளங்களால் சுற்றப்பட்டதும், சுற்றிலும் சிறுகண்டைகள் கட்டி யொலிப்பதும், அரசர்கள் ஏறத்தக்கதும், மிக வழகியதுமாகிய மிகச் சிறந்தபெரிய நாவத்தைக் குஹப்பெருமாளே கொணர்ந்து ஸித்தஞ்

செய்தனர். இந்த நாவத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வாரும் ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வாரும், கோஸலையார் முதலிய தேவிகளும், வஸிஷ்டபகவானும், மற்றுமுள்ள வாமதேவாதி முனிவர்களும், வேதியர்களும் ஏறிக்கொண்டனர்கள். பின்பு, உடன் வந்த வண்டிகளும், கடைச சாமான்களும் ஏற்றப்பட்டன; அநந்தரம் புறப்படுகையில், ஸேனாநிவேசத்தில் * தீயிட்டெரிப்பவர்கள், நீராடுவோர்கள், படகேறுவதன்பொருட்டு நீரிலிறங்கி மூழ்குவோர்கள், தத்தம் பொருள்களைப் படவிலேற்றுவதன்பொருட்டெடுப்போர்கள், இவர்களது கூக்குரல் விண்ணுலகினை யணுகி யொலித்தது; இவ்வண்ணம் மிகுந்துள்ள ஜனங்களேறிய அந்த நாவங்கள் யாவும் வலைஞர்களால் செலுத்தப்பட்டனவாகி விரைவாக நீரில் சென்றன; சில நாவங்கள் பெண்களாலும், சில குதிரைகளாலும், சில வண்டி முதலிய வாஹனங்களாலும், சில காளை முதலியவற்றாலும், சில பொருள்களாலும், நிறைந்திருந்தன; அவையெல்லாம் அக்கரை சேர்ந்து, அவர்களை இறக்கி விட்டு மீண்டு வந்தன; பதாகைகளுடன் கூடிய கஜங்கள் கங்கையி லிறங்கித் தாண்டி வருகையில், துவஜங்களுடன் கூடிய மலைகள்போலக் காணப்பட்டன; சிலர் படவிலேறினர், சிலர் தெப்பத்திலேறித் தாண்டினர்கள்; சிலர் பானைகளை வைத்துக்கொண்டு நீந்தித் தாண்டினர்கள், சிலர் கைகளினாலேதானே தாண்டினர்கள்; இவ்வண்ணம் எல்லோரும் அந்நதியைத் தாண்டினர்கள் அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் நதியைத் தாண்டி, யதன் வெளிப்புறத்து சேனைகளைச் சுகமாக இளைப்பாறும்படி கட்டளையிட்டு நிறுத்திவிட்டு, மைத்திரமென்னும் பகல் மூன்றாவது + முஹூர்த்தத்தில் ரித்துவிக்குகளுடன் கூடிய பரத்துவாஜமஹாரிஷியைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதன்பொருட்டுச் சென்று, மிக வழகிய பர்ணசாலைகளாலும், பலவகை மரங்களாலும் அழகாய அம்முனிவருடைய ஆசிரமத்தைக் கண்ணுற்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* சேனைகள் ஓரிடத்திலிறங்கி யங்கிருந்து புறப்படுகையில், அவ்விடத்தில் தீயிட்டு எரித்துவிட்டுச் சென்றால் செல்வம் பெருகுமென்று அவ்வண்ணஞ் செய்யு முலக வழக்கம் முற்காலத்தில் ஆதலின், கவி யவ்வண்ணமே கூறினார்.

+ முகூர்த்தமென்றால் இரண்டிரண்டு நாழிகை காலம், பகல் முப்பது நாழிகை யாதலின், பதினைந்து முகூர்த்தம், அவற்றின் பெயர் பிருஹஸ்பதியினால் கூறப்பட்டுள்ளன; அவையாவன, ரௌத்ரம் - க, ஸார்ப்பம் - உ, மைத்ரம் - ௩, பைத்ரம் - ௪, வாஸவம் - ௫, ஆப்யம் - ௬, வைச்வம் - ௭, ப்ராஹ்மம் - ௮, ப்ராஜேசம் - ௯, ஐந்த்ரம் - ௰, ஐந்த்ராக்னம் - ௰௧, நைருதம் - ௰௨, வாருணம் - ௰௩, ஆர்யமம் - ௰௪, பகம் - ௰௫, என்பவையேயாம்.

தொண்ணூறாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரதத்துவாஜமஹாமுனியைக் கண்டு சேவித்தது

ஸ்ரீபரதாழ்வான இரண்டுநாழிகை வழித் தூரத்திலேயே ஸ்ரீபரத்துவாஜர் ஆசிரமத்தைக் கண்டு அவ்விடத்திலேயே சேனைகளை நிறுத்திவிட்டு, ஆயுதங்களையும், வெண்குடை வெண்சாமரை முதலிய விருதுகளையும் வைத்துவிட்டு, வெண்பட்டுடுத்துத் தூய்மையராகி, வேதியர்களுடனும், மந்திரிகளுடனுங் கூடி, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு கால்களாலேயே நடந்து சென்று, நெடுந்தூரத்திலேதானே பரத்துவாஜ முனியைக்கண்டு மந்திரிகளையு மங்கு நிறுத்தி விட்டு, வஸிஷ்டபகவான் பின்றொடர்ந்து கிட்டிச் சென்றனர். பரதத்துவாஜமஹாமுனியும், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானைக் கண்டவுடன் பெருமகிழ்வுகொண்டாஸநத்தை விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டுவந்து சீடர்களை நோக்கி, அர்க்யம், அர்க்யம் என்று, கட்டளையிட்டுக்கொண்டே ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானருகில் வந்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானால் தண்டம ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டவராகி, இவரைத் தசரத குமாரனென்வுணர்ந்து, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானுக்கும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும், அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமனீயம், கனிகள் முதலாகியுள்ள உபசாரங்கள் செய்து, இவரை நோக்கிப் பரதாழ்வானே! உமது திருமாளிகையிலும், திருவயோத்தியிலும், சேனைகளிலும், பொருண்மனையிலும், நட்பினர்களிலும், அமைச்சர்களிலும், மங்கலம் வளர்கின்றதாவென வினவி யருளினர். யோகமகிமையினால் தசரதசக்கரவர்த்தி பொன்னுலக மடைந்ததை யுணர்ந்திருக்கின்றமையால், சக்கரவர்த்தி குசலமுற்றிருக்கின்றனரோ வென்று வினவியிலர்; இவ்விருவரும் அவரை நோக்கி, மாதவரே! தேவரது திருமேனிக்கும், அக்கினிகளுக்கும், விருக்ஷங்களுக்கும், சீடர்களுக்கும், மான் முதலிய விலங்குகளுக்கும், பறவைகளுக்கும், பிணியொன்று மின்றிக் குசலம் வளர்கின்றதாவென்று வினவினார்கள். இவ்வண்ணம் ஒருவர்க் கொருவர் யோகக்ஷேமம் விசாரித்துக் கொண்டபின், பரதத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா! நீ அரசாக்ஷிசெய்வதைவிட்டிங்கே வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ அதனை யுரைசெய்யக் கடவை. அக்காரணம் எமக்குத் தோன்றிற்றிலது; அதனால் என் மனந் தெளிவுற்றிலது; கோஸலையார் திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் உன் தாயின வாக்கியத்தால் கட்டுண்ட உன் தந்தையினால் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செய்யக்கடவை யென்று காட்டிலோட்டப்பட்டு, இளையபெருமாள்

பிராட்டியாருடன் வனத்தில வாஸஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றனரல்லரோ? அவர் விஷயத்தில ஏதேனும் திங்குசெய்ய நினைத்துச செலலுகின்றனையோ ? அவரையு மிப்பொழுதே தம்பியுடன் கொலைசெயது விட்டால ராஜ்ஜியம அழிவற்று நிலைத்துவிடு மென்றும கருத்துக கொண்டனையோ எனறு வினவினா. ஸ்ரீபரதாழவான அவ்வாககியத்தைக் கேட்டவுடன் கண்ணீர் பெருககி யழுது, பரதவாஜமஹாமுனியை நோககி, "முக்காலய பொருளகளையு முணரவலல மாயோகியே! தேவரு மடியேனை நோக்கி, இவ்வணண மருளிசசெயயவ தொககுமோ ? யான் கொடும்பாவியாகிக் கெட்டழிவே னலலேனோ ? இவவிஷயத்தில யான சிறிதும் பிழை செய்திலேன் ; அடியேனை நோககி, இவ்வண்ணம அருளிச செயயற்க; என்னை யறியாமல என் தாய இககொடிய செயல செயதனள்; அதற்கு யான முனிந்தனனே யன்றி யுகந்திலேன , என் தாயின வாககியத்தையும், யான் நன்கென உடனபடடுச செயயேன , அடியேன் என்னையாள கண்டு தண்டம ஸமாப்பித்துச சரணமடைந்து வேண்டித் திருவயோததிக்குத் திருப்பி எழுநதருளப் பண்ணிககொணடு போவதன் பொருட்டே வந்தேனே யனறி, வேறெணணங்கொண்டு வந்திலேன ; ஆதலின், தேவர் அடியே னிடத்தில் அருள செயது, எம்மையா இப் பொழுது எஙகே எழுந்தருளி யிருககின்றனரோ ? அதனை யருளிச செயக" எனறு வேணடி, வஸிஷ்டபகவான் முதலானோரைக கொண்டும வேணடசசெயது பணிந்தனா. பரதவாஜமஹாயோகியும அதுகேட்டு உளமகிழந்து, ஸ்ரீபரதாழவானைக குளிரக கடாக்ஷித்து அவரை நோககி, மஹாராஜா திருமகனே!—

త్వయ్యేతత్పురుషవ్యాఘ్ర యుక్తంరాఘవవంశజే
గురువృత్తిర్దమశ్చైవ సాధూనామనుయాయితా ॥
జానేచైతన్మనస్థన్తే దృఢీకరణమస్త్వితి
అపృచ్ఛన్త్వాన్తథాత్యర్థం కీర్తింసమభివర్ధయన్ ॥

த்வயயேததபுருஷவயாகர யுகதமராகவவமசஜே
குருவருததிா்தமச்சைவ ஸாதூநாமனுயாயிதா
ஜாநேசைதநமநஸதநதே தருடீகரணமஸதவிதி
அப்ருச்சநத்வாநததாதயாதம கீாதிமஸமபிவாதயன்.

தமையனுக்குத தொண்டு பூண்டிருப்பதும், ஐம்புலன்களையு மடக்கிப் பெண்ணாசை பொருளாசை மண்ணாசைகளைத துறப்பதும், பெரியோர்கள் சொற்படி நடப்பதும், ரகுகுலத்தில் பிறந்த உனககே இம் மூன்றுந் தகும் ; கசடற்ற உன் மனோபாவத்தையும், யான் யோகமகிமையா லறிவேன் ; ஆகிலும், அஃது மாறாமல் நிலையுறுவதற்காகவும்,

உனக்கு மெய்ப்புகழ் வளர்வதற்காகவும், அவ்வாறு விஞ்ஞாபனஞ் செய்வேன்; ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், இப்போழ்து திருச்சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்; நானும் இன்னம் அவ்விடத்திற்குச் செல்லக்கடவை; இன்றைத்தின மிவ்விடத்திலேயே வாழக; இந்த என் கோரிக்கையை யீடேறச்செல்க என்றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழி கேட்டு அவ்வண்ணமே ஆகுக வென் றுடன்பட்டு அன்றிரவும அவ்வாச்சிரமத்திலேயே வாஸஞ்செய்ய நிச்சயஞ் செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில தொண்ணூற்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றொன்றாவது சருக்கம்.

பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளுக்கு விருந்துசெய்து எல்லோரும் பரமாநந்த முறச்செய் தருளியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் அன்றிரவு அவ்விடத்திலே யிருக்க உடன்பட்ட பின்னர், பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! யான் உனக்கு ஆதித்தியம் செய்ய விரும்புகின்றேன்; அதனைப் பெற்றுக் கொள்க என்று அருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னதுகேட்டு அம் முனிவரை நோக்கி, மாதவர் சிமானே! தேவர் அடியேனுக்கு அர்க்கியம் பாத்தியம் காட்டிலுள்ள காய கிழங்கு முதலியவற்றால ஆதித்தியஞ் செய்தருளினீ ரல்லீரோ? இதன்மேலும் செய்யத்தக்கது யாதுளது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பரத்துவாஜமஹாமுனி யதுகேட்டுப் புன்னகையுடன் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமாரா! நீ மிகவும் என்னிடத்தில் சந்தோஷ முடையவனென்றும், யானளித்த காய் கனிகளினாலும் மகிழ்வுற்றனை யென்றும், யான் நனகறிவேன; ஆகிலும், யான் இந்த உன்னுடைய மிகுந்துள்ள சேனைகளுக்கு விருந்து செய்ய நினைக்கின்றேன்; நீ பூஜை பெற்றுக்கொள்ளத் தக்கவனாதலின, இவ்விஷயத்தில் எமக்கு மிக விருப்ப முளது; நீ இங்கு வருகையில சேனைகளுடன வாராமல் ஏன் சேனைகளைத் தூரத்தில் நிறுத்திவிட்டு வந்தனை என்றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழிகேட்டுக் கைகுவித்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, முனிவர் கோமானே! சேனைகளுடன் யானிங்கெய்தின் தேவர் சீற்றங்கொண்டருளுவீ ரென்றஞ்சிச் சேனைகளை நிறுத்திவிட்டு வந்தேன்; ராஜனாகிலும், ராஜகுமாரனாகிலும், மாதவர் வாஸஞ்செய்யு

மிடத்தில் ஆடம்பரத்துடன் செல்லக்கூடா தன்றோ ? பகவானே ! யானை களகுதிரைகள காலாளகள் என்னு மிவை யடங்கிய மிகுந்துள்ள சேனை பூமி முழுதும் நிறைந் தென்னைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது ; அந்தச சேனை யிங்கெய்தின், மரங்களை முறித்தும, நீரகளைக கலக்கியும், பரண சாலைகளை யழித்தும, பூமியை மிதித்தும, இவ்வாசசிரமத்திற்குப பீடை செயயுமென்று அடியே னொருவனே வந்து தண்டம ஸமர்ப்பித்தேன் என்று விண்ணப்பஞ் செயதனா. உடனே பரதவாஜமஹாமுனியால் சேனைகளெலலா மிங்கழைப்பிகக கடவனவெனக கட்டளைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீபரதாழவான அவ்வண்ணமே அனைவாகளையும வரவழைத்தனா. பரத்துவாஜமஹாமுனியும் உடனே அககினி சாலைககுள சென்று கால கைகளைச சுததிசெயதுகொண்டு ஆசமனஞ் செயது ஆஸநத்தினமீ துட கார்ந்து தியானஞ் செயது யோகத் திறமையினல் இவாகளுககு விருந்து செயவதனபொருட்டு மநதிர பூர்வமாக விசுவகாமா, துவஷ்டா, இநதிரன, யமன், வருணன, குபேரன், அககினி முதலிய தேவர்கள், இவாகளை யழைப்பிதது அவர்களை நோக்கி, யான செய்யு மிந்த விருநதுககுச சஹாயஞ் செய்யக கடவீர்களென்று ஆஜஞைசெயது, குண திசையை நோககியும, குடதிசையை நோக்கியும், பெருகி வருகின்ற நதிகளையும அழைத்து, பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், நாறபுறத்திலிருநதும பெருகி வரக கடவீாகள. உஙகளுள சிலா காஜுராத்தின மத்தியத்தையும, சிலர் கௌடீ, பைஷடீ, மாத்துவீ யென்று மூவகைபபட்ட சுரைகளையும, வேறு சிலர் கருப்பின சாற்றுக்கு நிகராகிய தண்ணீரையும பெருககக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞைசெயது, விசுவாவஸு ஹாஹா! ஹூஹூ! முத லிய தேவகந்தர்வாகளையும, தேவவநிதையாகளையும, கந்தர்வப்பெண்களை யும, கிருதாசீ, விசுவாசீ, மிஸ்ரகேசீ, அலம்புஸா, நாகதந்தை, ஹேமை, ஹிமை, அத்ரிகருதஸ்தலே இவாகளையும், மறறும இந்திரனையும், பிரஹ மாவையும அடுத் திருககின்ற அப்ஸரப்பெண்களையும், தும்புரு நாரதர் களையும், வேணு வீணை தாள மிருதஙகாதி வாததியகாராகளுடன அழைப் பித்து, ஆடவும் பாடவும் கடடளையிட்டு, ஆடையா பரணஙகளெனனும் இலைகளை யுடையதும், தேவவனிதையர்களெனனுங கனிகளையுடையதும், உத்தரகுரு க்ஷேத்திரத்தி லிருககினறதுமாகிய சைத்திரரதமெனனும் குபேரனுடைய உத்தியானவன தேவதையையும் அழைத்து, நீ இவ்விட த்திலேயே இனறைத்தின மிருந்து பரதன்சேனையை மகிழவிததுசசெல் லுகவென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, ஸோமதேவனையும் உததேசித்துப் பகவா னுகிய ஸோமதேவனும் என கடடளையினபடி சிறந்து மிகுந்துள்ள அன் னத்தையும், பலவகைப்பட்ட அபூபம் முதலிய பக்ஷ்யத்தையும், ஓதனம் முதலிய போஜ்யத்தையும், ஹற்றல முதலிய சோஷ்யத்தையும், ரஸாயனம் முதலிய லேஹ்யத்தையும, மிகுதியாக வளிக்கக கடவன். விசித்திரங்க ளான மாலைகளையும், ஸுரா முதலிய பேயங்களையும், பலவகைப்பட்ட

மாம்ஸங்களையும் அளிக்கக் கடவனென் றுரைசெய்தனர். இவ்வண்ணம் கிழக்கு முகமாகக் கைகுவித்துக்கொண்டு பரத்துவாஜமஹாமுனி தியானஞ் செய்கையில், உடனே அந்தத் தேவதைக ளனைவர்களும் தனித் தனியே வந்து சேர்ந்தனர்கள். அநந்தரம் மலயமலையையும், தர்துரமலையினையுஞ் சார்ந்து வருகின்ற மந்தமாருதமானது எல்லோர்க்கு மினிதாக வீசிற்று; விண்ணினின்றும் தூமலர் மழை பொழிந்தது; தேவதுந்துபி முழங்கிற்று; சிறந்த காற்றுகள் வீசின; தேவப் பொதுமகளிர்க ளாடினார்கள்; தேவகந்தர்வர்கள் பாடினார்கள்; வீணை முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்கின; இவ்வொலி விண்ணிலும் மண்ணிலும் மூவுலகினோர் செவிகளிலும் பரவி யெழுந் தொலித்தது; இவ்வண்ண மொலித்த அவ்வொலி யடங்கியவுடன் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளால் விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்ட திறமை காணப்பட்டது; நாற்புறங்களிலும் ஐந்து யோஜனை தூரம் பூமி மேடுபள்ளங்களின்றிச் சமமாகச் செய்யப்பட்டு நீல வைடூரியங்கள் போன்ற இளம்புற்களால் நிறைந்து திகழ்ந்தது; அவ்விடத்தில் இலவம், விளா, பலா, மாதளை, நெல்லி, மா முதலிய மரங்கள் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்து விளங்கின; உத்தர குரு க்ஷேத்திரத்தினின்றும், சைத்திரரதமென்னும் வனமும் வந்து திகழ்ந்தது, இருபுறங்களிலும் பலவகை மரங்கள் சூழ்ந் தடர்ந்த தேவநதியும் வந்து பெருகிற்று, நாற்புறங்களிலும் தாழ்வாரங்கட்டிய வெண்மை நிறமுள்ள மாளிகைகளும், யானை குதிரைகள் கட்டத்தக்க உயர்ந்த மண்டபங்களும், மேல் மாளிகைகளில் தோரணங்கள் நாட்டிக் கட்டப்பட்டனவும், நீர்ற்று வெண்மை பொருந்திய மேகம்போன்றனவும், கற்பக மலர் மாலைகளினால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டனவும், நற்சந்தனநீர் தெளிக்கப்பட்டனவுமாகிய வேந்தர்களது மாளிகைகளும், பலவகை யலங்காரங்கள் நிறைந்த சயனம், ஆஸநம், வாஹன மிவைகளும், திவ்வியமாகிய அறுவகைச் சுவைகளை யுடைய நல்லுணவுகளும், விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களும், பலவகைப்பட்ட பாத்திரங்களும், அளவுகடந்து நிறைந்து திகழ்ந்தன; பரத்துவாஜமஹாமுனி இவ்வண்ணம் எல்லாப்பண்டங்களையும் நிறைத்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அனைவர்களுடனும் அங்கெய்தி, விருந்துண்ணும்படி கட்டளைசெய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மந்திரிகள் புரோஹிதர் முதலியவர்களுடன் தமக்காக வியற்றப்பட்ட சிறந்த மாளிகையினுட்புகுந்து அங்குள்ள செல்வங்களைக்கண்டு களிப்புற்று அங்கு ஸபாமண்டபத்தி லிடப்பட்டிருந்த ராஜாஸநத்தையும், வெண்சாமரை வெண்குடை முதலியவற்றையும் கண்டு, அவை எம்மையருக் குரியனவே யன்றி, எமக்குத் தகாவென்று எண்ணி மந்திரிகளுடன் அவ்வாஸநத்தின்மீது ஸ்ரீராமபத்திரர் வீற்றிருப்பதாகத் தியானஞ்செய்து கொண்டு அவைகளை வலஞ்செய்து அவ்வாஸனத்திற்குத் தண்டம்ஸமர்ப்பித்துத் தாம் ஸ்ரீராமதாஸனென்பது யாவர்க்கும் வெளிப்படும்படி

வெண்சாமரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு அருகிலுள்ள மந்திரிக்குரிய ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தனர் பின்பு முறைப்படி புரோஹிதர்கள் மந்திரிகள் சேனாபதி படைத்தலைவர் முதலிய யாவரும் உட்கார்ந்தனர்கள். உடனே பரத்துவாஜமஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையினால், பாயஸங்களையே சேறாக வுடைய பாலாறுகள் பெருகின, அவற்றின் இருகரைகளிலும் வெண்காரை பூசி யழகிய சிறந்த மாடமாளிகைகளும் தோற்றின, உடனே சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யணிந்து சிறந்த உருவம்பொருந்தி யழகிய இருபதினாயிரம் பெண்கள் வந்தனர்கள், இப்பெண்களை அடைந்த மனிதர்கள் பித்தர்போல மயல் கொண்டனர்கள்; இவை யாவும் திசைமுகத் தேவனால் அருள்செய் தனுப்பப் பட்டன, நந்தன வனத்தினின்றும் இருபதினாயிரம் பொதுமகளிர்கள் வந்தனர்கள்; நாரதர், தும்புரு, கோபன முதலிய கந்திருவனைப்போன்ற காந்தியுள்ள கந்தர்வராஜர்கள் ஸ்ரீபரதாழ்வானெதிரில் கானஞ்செய்தனர்கள்; அலம்புஸை, மிச்ரகேசி, புண்டரீகை, வாமனை, இவர் முதலியவர்க ளாடினர்கள், தேவர்க ளிடத்திலும், சைத்திரரத வனத்திலுமுள்ள மலர்மாலைகள் யாவும் பிரயாகத்தில் காணப்பட்டன, அங்குள்ள வில்வமரங்களே மத்தளகாரர்களாயின, தானிமரங்கள் தாளம்போடுகிறவர்களாயின; அரசுமரங்கள் நர்த்தகர்களாயின, பின்பு தேவதாரு பனை மஞ்சாடி புங்கம் முதலிய மரங்கள் மகிழ்வுகொண்ட கூனர்களும், குறளர்களுமாகக் காணப்பட்டன, சிம்சுபை நெல்லி நீர்வல முதலிய செடிகளும், மாலதி மல்லி ஜாதி முதலிய கொடிகளும், பெண்ணுருக்கொண்டு அங்கு விருந்துண்போர்களை நோக்கி, மஹாஜனங்களே! ஸுரா வேண்டியவர்கள் ஸுரையைப் பானஞ்செய்க, பசி யுடையவர்களே! பாயஸத்தை யுண்க; மாம்ஸம் வேண்டியவர்களே! மாம்ஸத்தைப் புஜித்து மகிழ்க என்றழைத்தன; ஒவ்வொரு மனிதர்களுக்கு ஏழு எட்டுப் பெண்கள் வீதம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அழகுகுத் தேய்த்து நதிகளில் ஸ்நானம் செய்வித்தனர்கள்; சிலர் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களின் உடம்புகளைத் துடைத்து நல்லுணவுகளை யுண்ணச் செய்தனர்கள், யானைகள் குதிரைகள் ஒட்டைகள் கோவேறு கழுதைகள் காளைகள் முதலியவற்றையும், அவ்வவற்றைக் காப்போர்கள் அவைகளுக்குத் தக்க உணவுகளைப் போட்டுக் கருப்பஞ்சாறுகளையும், தேன்களையும் குடிப்பித்தனர்கள்; சிலர் கரும்புகளையும், தேன்கலந்த பொரிகளையும் தின்பித்தனர்கள்; இவ்வண்ணம் எல்லோரும் மஹாநந்தமுற்றுத் தேவபோகங்களை யநுபவித்து மதிமயங்கினமையால், குதிரைக்காரன் குதிரையைப் புணர்ந்திலன், யானைக்காரன் யானையையு மறிந்திலன்; அந்தச் சேனை முழுதும் மதங்கொண்டும், மயல்கொண்டும், களிப்புக்கொண்டும், கோரிக்கைக ளெல்லாவற்றையும் பெற்றுச் செருக்கடைந்த மப்பித் தெய்வப் பொதுமகளிர்களுடன் புணர்ந்து பரமானந்த மடைந்து,—

నైవాయోధ్యాంగమిష్యామో నగమిష్యామదండకాన్
కుశలంభరతస్యాస్తు రామస్యాస్తుతథాసుఖం ॥

நைவாயோத்யாமகமிஷ்யாமோ நகமிஷ்யாமதண்டகான
குசலமபரதஸயாஸது ராமஸயாஸதுததாஸுகம

யாங்கள அயோத்திக்குஞ் செல்லோம், தண்டகாவனத்திற்குஞ் செல்லோம், ஸ்ரீபரதாழ்வான் எங்கேயாகிலும் சென்று குசலமுற்று வாழ்க, ஸ்ரீராமசந்திரரும் இன்புற்று எங்கேயாகிலும் வாழ்க, யாங்கள மாத்திரம இவ்விடத்திலேதானே இவ்வன்னம் ஆனந்தங்கொண்டு வாழ்வோமென்று கூவி யுரைசெய்தனர்கள ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் பின தொடர்ந்து வந்த எல்லோரும இதுதான் விண்ணுலக மென்றனர்கள, சிலர் ஆநந்தக கடலில் மூழ்கி மதிமயங்கி ஆடினர்கள; சிலர் நகைத்தனர்கள, சிலர் பாடினர்கள, சிலர் நாற்புறங்களிலும ஓடினர்கள; சிலர் எல்லாச சேஷ்டைகளையுஞ் செய்தனர்கள, அங்கே மூக்களவும் குறைவற உண்டவர்களும், நிறைந்துள்ள தேவபோஜனங்களைக்கண்டு ஆசைகொண்டு மேனமேலும புஜிக்கவே நினைத்தனர்கள. வேலைக்காரர்கள ஸ்திரிகள குலமகளிர்கள ராஜாகள வேதியர்கள மற்றும் சேனையிலுள்ளோர்கள யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்கள மற்றுமுள்ள பசு பக்ஷி மிருகங்கள முதலிய எல்லோரும் பரத்துவாஜமஹாமுனியினாலளிக்கப்பட்ட நலலுணவுகளை யுண்டே மகிழ்ந்தனர்களே யன்றி, ஒருவராயினும் வேறுணவை யுண்டிலர்; அப்பொழு தங்கே வெண்பட்டுடுக்காதவரும், பசிதாக முற்றவரும், ஸ்நாநஞ்செய்யாம லழுக்குடம்பினரும், அழுக்குற்ற கூந்தலுடையவரும், ஒருவரு மில்லர்; ஆட்டு மாமஸங்களாலும், வராஹமாம்ஸங்களாலும், சிறந்த வியஞ்சனங்களாலும, ரஸாயனங்களாலும், நன்கு சமைத்த பருப்பு வகைகளாலும், வெண்மை நிறமுள்ள அன்னங்களாலும், நிறைக்கப்பட்ட பொற்கலங்களும், நன்மலா நறசாந்தம் முதலியவைகள நிறைந்த தங்க பாத்திரங்களும், அளவற்றனவாகக் கிடப்பதைக் கண்ணுற்று, எல்லோரும் வியப்பும மகிழ்வும கொண்டு திகைத்து நின்றனர்கள அந்த வனத்தின பக்கங்களில் பாயஸத்தையே சேறாகவுடைய கிணறுகளும் காணப்பட்டன; அங்குள்ள பசுக்களே காமதேனுப்போல வேண்டுமளவும் பால் கொடுப்பன வாயின; அங்குள்ள மரங்களே நிரந்தரம் தேன் பொழிந்தன; வாபிகளும் மிருந்துள்ள நலல மாம்ஸங்களுடன கூடிய மத்தியங்களினால் நிறைந்து விளங்கின; அன்னம நிறைந்த ஆயிரம் பாத்திரங்களும், கறிகள் நிறைந்த அநேகலக்ஷம் ஸ்தாலிகளும், அநேகம் கோடி போஜன பாத்திரங்களும், பெரிய சொம்புகளும், பானஞ்செய்யத்தக்க சிறு சொம்புகளும், வாய்க்கின்ற தயிர் நிறைந்த பாத்திரங்களும் விளங்கின; நடுத்தர மாதலின், கொஞ்சம புளித்தும், வெண்மை நிறமுடையதும், விளங்கனியின் பரிமளமுள்ள கபித்த

மென்னும் மோரால் சில மடுக்களும், இளந்தேங்காய்ச் சில்லைக் கடைந்து சுக்கு திப்பிலி மிளகுப் பொடிகளுடன் கூடியதும், ஏலம் லவங்கம் தக்கோலம் நாகபுஷ்பங்களுடனும், சாக்கரை இஞ்சி இவைகளுடனுங் கூடிய ரஸால மென்னும் மோரால் சில மடுக்களும், தயிர்களினால் சில மடுக்களும், பால்களினால் சில மடுக்களும் நிறைந்து திகழ்ந்தன; சர்க்கரைகளின் குவைகளும் விளங்கின; அரைத்த நெல்லி சீக்காய முதலியவைகளும், உழுத்தமா முதலிய சூர்ணங்களும், காய்ச்சின சீக்காய முதலிய கஷாயங்களும், வெந்நீர்களும், பாத்திரங்களில் நிறைந்து காணப்பட்டன, பல்லுக்குச்சிகளும் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன; சந்தனக் குழம்புகளும் தொன்னைகளில் வைக்கப்பட்டன; சிறந்த கண்ணாடிகளும், நிர்மலமாகிய வஸ்திரங்களும், பாதுகைகளும், பாதரக்ஷைகளும், மைச்சிமிழ்களும், சீப்புக்களும், ஆஸநங்களும், பலவகை ஆயுதங்களும், வில்லுகளும், கவசங்களும், படுக்கைகளும், பீடங்களும் விளங்கின; யானை குதிரை முதலியவைகள் நீர் குடிக்கத்தக்க மடுக்களும், நெய்தல் தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்த ஸ்நாநம் பண்ணத்தக்க ஓடைகளும், நீலம் வைடூரியம் போன்ற இளம்புற்களின் கட்டுகளும், பசுக்களின் பொருட்டுச் சித்தஞ் செய்யப்பட்டன; இவ்வகையாக எங்குங் கண்டு, அங்குள்ள யாவரும் இஃது கனவோ என்று ஐயுற்றுத் தேர்ந்து, மிகவும் வியப்புற்று தேவர்கள் நந்தன வனத்திற்போலப் பரத்துவாஜாஸ்ரமத்தில் மிக வின்புற்று வாழ்ந்து அன்றிரவினைக் கணப்பொழுதாகப் போக்கினார்கள் இவ்வண்ணம் அங்கெய்திய தேவ நதிகளும், கந்தர்வர்களும், தெய்வப்பெண்களும், மற்றுள்ள யாவரும் ஸ்ரீபரதாழ்வான சேனையை யானந்தக்கடலில் மூழ்த்துவிட்டுப் பரத்துவாஜமஹாரிஷியிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தவாறு சென்று தத்தமிடஞ் சேர்ந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் அச்சேனையிலுள்ளவர்களும் மத்தியபானஞ் செய்து மதமேறித் திவ்வியமாகிய அகரு சந்தனங்களைப் பூசி இன்புற்று அவ்வாறே படுத்திருந்தனர்கள். அவர்க ளணிந்திருந்த நன்மலர் மாலைகளும் புணர்ச்சியில் துவைக்கப்பட்டனவாகி வாடி மலர்கள் உதிர்ந்து தனித்தனி யவிழ்ந்து வீழ்ந்திருந்தன;—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று

பரத்துவாஜமஹாமுனி பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்குங்கால், அவர்க்கு இவ்வண்ணம் விருந்து செய்யாமல் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைக்கு இவ்வண்ணம் விருந்து செய்த தென்னெனில், (ஆராதநேஷு-ஸர்வேஷு- விஷ்ணோராராதனம் பரம், தஸ்மாத்பரதரம்ப்ரோக்தம் ததீயாராதனம்பரம்) என்கிறபடி பகவதாராதனத்தைவிடப் பாகவதாராதனமே சிறந்த தென்பதை யறிவிப்பதற்காகவும், தவத்திறமையைவிட அரசாண்மை யொரு பெரிதன் றாதலின், ஸ்ரீராமபிரான் காட்டிலுறை

தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரத்துவாஜமஹாரிஷியிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு திருச்சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்பட்டது.

ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரத்துவாஜமகாமுனியால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி, மகிழ்ந்த பரிஜன பரிவாரங்களுடன் அன்றிரவை யங்குப் போக்கி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து பரத்துவாஜமஹாமுனியைக் கண்டு தன்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். அம்மஹாமுனியும் இவரை நோக்கி, மஹாராஜர் திருக்குமாரா! நம்முடைய இந்த ஆஶ்ரமத்தில் இரவு ஸுகமாக நீங்கிற்று? சேனைகளும் நாஞ்செய்த விருந்துண்டு மகிழ்ந்தனவா? என்று வினவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அவரை நோக்கிப் பணிந்து மாதவஶ்ரீமானே! தேவருடைய திருவருளினால் என் சேனையிலுள்ள யாவரும் மிக நல்லுணவுகளையும், நற்போகங்களையு மடைந்து மிக மகிழ்ச்சியுற்று வாழ்ந்தனர்கள். அடியே னிப்பொழுது எம்மைய ரெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்திற்குப் புறப்பட்டவனாகித் தேவரை விடைகேட்கின்றேன்; அடியேனுக்கு விடைமொழி கூறிக் குளிரக் கடாக்ஷித் தருளுக; எம்மையருடைய ஆஶ்ரமம் எங்கிருக்கின்றது? அதற்குச் செல்லும் வழியாது? எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றது? இவைகளை யருளிச் செய்க என்று வினவினர். அம்முனிவரும் இவரை நோக்கி, ராஜகுமாரா! இங்கிருந்து இரண்டரையோஜனை தூரத்துக்கு மேலே மிகவும் அழகிய கானகத்தை யுடைய திருச்சித்திரகூட மென்னும் மலை யிருக்கின்றது; அதனது வடபுறத்தில் மந்தாகினி யென்னு மோர் நதியிருக்கின்றது; அந்நதிக்கும் அத்திருச்சித்திரகூடத்திற்கும் நடுவில் பர்ணசாலை கட்டப்பட் டிருக்கின்றது, அதில் பெருமாள் முதலானோர்கள் வாஸஞ் செய்கின்றனர்கள்; இங்கே நம்முடைய ஆஶ்ரமத்திற்குத் தென்புறத்தில் ஒரு கொடிவழி செல்லுகின்றதே? இந்த வழியிலே சிறிதுதூரம் சேனைகளுடன் செல்வாயாகில், நடுவில் தென்மேற்காகக் கிளைவழி பிரிகின்றது; அந்த வழியைச் சார்ந்து செல்வாயாகின், ஸ்ரீராமசந்திர னெழுந்தருளி யிருக்குமிடஞ் சேர்ந்து அவரைக் கண்டு மகிழ்வாய்

தலால் குறையொன்று மில்லை யென்பதையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் இந்த எண்ணத்தை விட்டு மீளவும் தாமே ராஜராஜனாலும் மேன்மை விளையாதென்பதையும், கைகேயி முதலானோர்க்கு னறிவிப்பதற்காகவும், இவ்வண்ணம் மஹாரிஷி செய்தனரென வுணர்க.

பெருமாள் தாபஸவிரதங் கொண்டிருந்தமையால், அவர் நல்லுணவை யுண்ணாரென்பதாலும், (பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம) இதயாதிப்படி யவர் காயுகனிகளினாலேயே திருப்தியடையுந் தன்மையராதலாலும், பெருமாளுக்கிவ்வண்ணம் விருந்து செய்திலரெனவு மறிக.

என்றருளிச் செய்தனர். தசரதசக்கரவர்த்தியார் தேவிகளும் பிரயாணம் புறப்படுவதை யுணர்ந்து வாஹனங்களை விட்டிழிந்து பரத்துவாஜமஹா முனியைச் சூழ்ந்து பணிந்தனர்கள். அவர்களுள் கோஸலையார் ஸுமித்திரா தேவியுடன் வந்து முன்பு முனிவருக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். பின்பு கைகேயியும் யாவரு மிகழுவதினால் நாணமுற்றுப் பணிந்தனள். அப்பொழுது அம்முனிவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரா! இவர்களைத் தனித்தனியே இவரினாரெனக் கேட்டுணர விரும்புகின்றேன்; இவ ரெல்லோரும் உன் தாய்களென்பதை யானறிவேன், ஆதலின், தனித்தனி யுணர்செய்க வென்று வினவினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் இங்கே மிக வாடி வருந்தி நிற்கின்றனரே? இவரே கோஸலையாரென்னுந் திருநாம முடைய வரும், எம் தந்தையருக்குப் பட்டமஹிஷியரும், எம்மையரைப் பெற்றெடுத்த பொற்கொடியாரு மாகின்றனர். இவரது வலது தோளினைச் சார்ந்து நிற்கின்றனரே? இவருடைய குமாரர்களே மிகவுஞ் சூரர்களும், உருவ மழகியவருமாகிய லக்ஷ்மண சத்துருக்கனர்கள் இங்கே நிற்கின்றனரே? இவள்தான் சீற்ற முடையாள், புன்மதியினள், கட்டழகியென்னுஞ் செருக் குடையாள், பொருளாசை யுற்றவள், மிக்க கொடியவள், கைகேயியென்னும் பெயருடையாள், இவளாலேதான் எம்மையர் சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கொடிய கானகஞ் சேர்ந்து துன்பமடைந்ததும், என் தந்தையார் பொன் னுலக மடைந்ததும் நேர்ந்தன; இக்கொடியவளே என் தாய், யானிவ் வுண்மை இகழவுறுவதற்கு மிவளே காரணம், என்றிவ்வண்ணம் விண் ணப்பஞ்செய்து கோபத்தாலும் துன்பத்தாலும் சீற்றமுற்ற நாகம்போலப் பெருமூச்சு செறிந்து கண்ணீர் பெருக்கித் துன்புற்று நின்றனர். பரத்துவாஜ மஹாமுனி யதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி,—

న దోషేణావగన్తవ్యా కైకేయీ భరత త్వయా
రామప్రవ్రాజనం హ్యేతత్ సుఖోదర్కం భవిష్యతి ||

நதோஷேணாவகந்தவ்யா கைகேயீபரதத்வயா
ராமப்ரவ்ராஜனம்ஹ்யேதத் ஸுகோதர்கம்பவிஷ்யதி.

கேளாய் பரதாழ்வானே! இவ்விஷயத்தில் கைகேயியே தோஷ முடையவளென்று நீ எண்ணற்க, கைகேயி ஸ்ரீராமனை இவ்வண்ணம் வனவாஸஞ் செய்யும்படி செய்ததனைபது தேவ தானவ கந்தர்வ கோப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு மிகச் சுகம் தருவதற்கே ஆகப்போகின்றது; இஃது தெய்வச் செயலே யன்றி, இவள் செயலன்று; என்றருளிச் செய்த னர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து பரத்துவாஜமஹாமுனி க்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வலஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சேனை களைப் புறப்படும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் சிவிகைமீ தேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். உடனே யாவரும் தத்தமக்குரிய வாஹனங்களி லேறிக்

கொண்டு சென்றனர்கள். காலாளகள் மாத்திரம் நடந்து சென்றனர்கள்.
இவ்வண்ணம் அந்தச் சேனைகள் மஹாமேகம்போலத் திகழ்ந்து தென்திசை
யினை நோக்கிச் சென்று பலவகைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் நிறைந்த
காடுகளைக் கடந்து அங்கங்குள்ள ஜந்துக்களைப் பயமுற் றோடும்படியாக
விரைந்து சென்று விளங்கிற்று,—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருச்சித்திரகூடத்தைக் கண்டு ஸ்ரீராமபிரா
னெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தைத் தேடியது.

இவ்வண்ணஞ் செல்லுகின்ற அந்தச் சிறந்த சேனையைக் காட்டி
லுள்ள யானைக் கூட்டங்களும் கண்டு அச்சங்கொண்டு நெடுந்தூரமோடின;
மற்றுமுள்ள மான் புலி கரடி முதலிய ஜந்துக்களும், காடுகளிலும் மலைகளி
லும் ஆறுகளிலும் காணப்பட்டன; இவ்வகையாக ஸ்ரீபரதாழ்வானும் மகிழ
வுடன் சென்றனர்; மழைகாலத்தி லாகாயம் மேகங்களால் நிறைந்து மறைக்
கப் படுவதுபோல மிகுந்துள்ள சேனையால் மறைக்கப்பட்ட பூமி அப்பொ
ழுது காண்பதற் கரியதாயிற்று; ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் நெடுந்தூரஞ்
சென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோக்கி, ஆசிரியரே! ஸ்ரீபரத்துவாஜமஹா
முனி எந்தவிடத்தி லெம்மைய வெழுந்தருளி யிருப்பதாக வருளிச் செய்த
னரோ? இந்த விடம் அதுவென்றே யான் குறிகளா லுணர்கின்றேன்,
இதுவே திருச்சித்திரகூடம், இதுதான் மந்தாகினிநதி, கருமுகில்போலக்
கறுத்த வனமிதோ விளங்குகின்றது, இவையே சித்திரகூடமலையின்
சிகரங்கள், இங்குள்ள மரங்கள் நமது சேனையிலுள்ள யானைகளால் முறிக்
கப்பட்டனவாகி மலர்களைச் சொரிகின்றன என்றுரைத்து, சத்துருக்க
னாழ்வானையும் நோக்கி, தம்பி! இந்தச் சித்திரகூடகிரியானது தேவகணங்
களுக் குறைவிடமும், மான்கள் நிறைந்ததுமாகி ஸாகரம் மகரங்களால்
நிறைந் திருப்பதுபோலத் திகழுகின்றது; இந்த மான் கூட்டங்களும் மழை
காலத்தில் வானில் வாயுவினால் மோதப்பட்ட மேகங்கள்போல விரைவாக
வோடுகின்றன;—

కుర్వన్తికుసుమాపీడాన్ శిరస్సుసురభీనమీ
మేఘప్రకాశైః ఫలకైః దాక్షిణాత్యాయథానరాః ||

ஞாவாதிகுஸுமாபீடான சிரஸ்ஸுஸுராபீகமீ
மேகப்ரகாசை:பலகை: தாகூஷிணுதயாயதாநரா:.

இங்குள்ள படர்களும் மேகம்போலக் கறுத்த கூந்தல்களை மேலெடுத்துக் கட்டித் தென்னாட்டு மனிதர்களைப்போல மிகப் பரிமளமுள்ள மலர் மாலைகளை அவற்றில் சுற்றி யலங்காரஞ்செய்துகொள்ளுகின்றனர்கள். கோரமாகிய இந்த வனம் முன்பு ஒளியற்றிருந் திப்பொழுது ஒளிகொண் டிருக்கின்றமையால், ஜனங்கள் நிறைந்த திருவயோத்தியைப்போல எண்ணுகின்றேன்; சிறந்த பரிமாக்கள் கட்டிய நமது சேனையிலுள்ள தேர்களும், விரைவாகச் செல்லுகின்றன பாராய்; இங்குள்ள மயில்களும் அஞ்சிச் செல்லுகின்றன; பறவைகளுங் கூடி யொலிக்கின்றன, இவ்விடம் மிக வழங்கியதும், வானுலகம் போன்றதும், மாதவர்களுக் குறை விடமு மாதலின், மிகச் சிறந்ததாகத் தோற்றுகின்றது, மான முதலிய பலவகை விலங்குகளும் தத்தம் பேடுகளுடன் கூடி மகிழ்ந்து திரிகின்றன என்றுரைசெய்து, சேனைகளையும் நோக்கி, அன்பர்களே! இவ்விடத்தில் முற்றும் சுற்றித் தேடக் கடவீர்கள், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை யாம் விரைவிற் கண்டு ஸேவிக்குமாறு தேடக் கடவீர்க ளென்று கட்டளை யிட்டனர். அவர்களும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாக்கியத்தைக் கேட்டு அந்தக் காடுமுழுதுந் தேடி யொருவனையுங் காணமல் தூரத்தில் மேலெழுகின்ற புகைதன்னைக் கண்ணுற்று விரைவாக வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, எம்மிறையே! மனிதரற்ற விடத்தில் நெருப்புள்ளதாகா தன்றே? ஆதலின், அவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள்போலும், ஒருவேளை யவர்க ளிரா விடினும், அவர்களைப் போன்ற யோகிக ளிருப்பார்க ளென்பதில் ஐயமில்லையென் றுரைத்தனர்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அதுகேட்டுச் சேனைகளை நோக்கி, நீங்களிவ்விடத்திலே தானே யிருக்கக் கடவீர்கள். இதற்குமேல் செல்லற்க, யானும் வஸிஷ்டபகவானும் ஸுமந்திரரும் ஆகிய யாங்களே முன் சென்று எம்மையனைக் காண்போமென்று கட்டளையிட்டுத் தாம் அந்தப் புகை எங்கு தோற்றுகின்றதோ? அதனையே நோக்கிக்கொண்டு சென்றருளினர். அச்சேனைகளும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் கட்டளையின்படி யவ்விடத்திலேயே சுற்றி நின்று, அந்தப் புகையினை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரானங்கிருப்பதாகவே நிச்சயங்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலிய தங்களுக்கும், ஸ்ரீராமபத்திரருக்கும் தடையின்றிச் சமாகமம் நேருமெனவும், நாம் பெருமானைக் கண்டு தன்னடிமை யர்ப்பித்துத் தன்னிய ராகுவோமென்றும் நினைத்து மகிழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டே யிருந்து திகழ்ந்தன.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

தொண்ணூற்றுநான்காவதுசருக்கம்.

பெருமாள பிராட்டியார்க்குத் திருசசித்திரகூடத்தின அழகினைக காட்டி மகிழ்ந்தது.

அங்கே பெருமாளும திருசசித்திரகூடத்தில சேர்ந் தொருமாஸம் வாழ்நது அதிலுள்ள வியப்புககளைக் கண்டு களிப்புறறவ ராயினும், அதிலுள்ள விநோதஙகள பலமுறை கண்டோராகளும புதுமைபோலக கௌதுகந் தருவதாதலால், பிராட்டியாரையும் மகிழ்வித்துத் தமது திருவுளத்தையும் மகிழ்விப்போமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பிராட்டியாரகு அந்தத திருச்சித்திரகூடத்தைச சுறறிலுங காட்டி அவளை நோக்கி, அடி என் பிராணநாயகி ! யானிநத மலையிலுள்ள விநோதங்களைக கண்ணுறறபின், ராஜ்ஜியத்தை இழந்தோமேயெனறும், நடபினாகளை விட்டுப் பிரிந்தோமேயெனறும, துன்பஞ் சிறிதேனுந் தோனறி என் மனததை வருததுகின்றிலது ; பலவகைப் பறவைகளையுடையதும், பலவகைத் தாதுக்கள நிறைந் துயாநத சிகரஙகளை யுடையது மாகிய இம்மலையைப் பாராய, இம்மலையில் சில விடங்கள வெள்ளி போன்றனவும், சில விடங்கள உதிரம போன்றனவும் சில விடங்கள பசுமையுள்ள மஞ்சிட்டை போனறனவும், சில விடங்கள நீலமணி போனறனவும், சில விடஙகள புஷ்யராகம் போன்றனவும், சில விடஙகள் படிகம் போன்றனவும், சில விடங்கள தாழைமடல போன்றனவும், சில விடங்கள விணமீன் போன்றனவும், சில விடங்கள பாதரஸம போன்றனவுமாகி விளங்குகினறன ; இந்த விடம் பலவகை மிருகங்களின கூட்டங்களாலும், வேங்கைப புலிகளாலும், சிறுபுலிகளாலும், கரடிகளாலும், மற்று முள்ள விலங்குகளாலும சூழப்பட்டிருக்கினும், அவைகள அங்குள்ள யோகிகளின மஹிமையால் கொடுமையும் பகையும் நீங்கி யிருக்கின்றமையால், மிக வினிதாகி விளங்குகின்றது , மா, நாவல், வேங்கை, வெள்ளலத்தி, முள்ளம், பலா, கொன்றை, அழிஞ்சில், திணிசம், பிலவம், தும்பை, மூங்கில், குமிழம, வேம்பு, மாவலிங்கம், இருப்பை, மஞ்சாடி, இலந்தை, நெல்லி, கடமபு, பரம்பு, இந்திரம், மாதளை முதலிய மரங்கள தளிர்க ளடர்ந்தும், மலர்கள் மலாநதும, பழங்கள பழுத்தும், தழைத்தும், நிழல் நிறைந்தும், குளிர்ந்தும், மணங்கமழ்நது மிருப்பதால் இம்மலை மிகவு மழகுற்றிருக்கின்றது ; அடி விதேகராஜன திருமகளே ! இம்மலையின் தாழ்வரைகளில் கின்னர மிதுனங்கள் இனபுற்று விஹாரஞ் செய்கின்றன ; கண்ணுறுக ; வித்தியாதரர்கள் வாள் முதலிய தம்படைகளையும், சிறந்த வஸ்திரங்களையும், கிளைகளில் தொங்கவிட்டு மனைவிகளுடன் கிரீடைசெய்யு மிடங்களையுங் காண்க ; தரையைப் பிளந்து பெருகுகின்ற அருவிநீர்கள் சில விடங்களில் தேங்கியும், சில விடங்களில் பெருகியும் வருகினறமை

யால், இம்மலை மதமூறுங் களிறுபோலத் திகழுகின்றது ; மணங்கமழ்ந்து குளிர்ந்து வீசுகின்ற இக்குற்ற காற்று எந்தமனிதனைத்தான் மகிழச்செய்யாது ? இவ்விடத்தில் உன்னுடனும், தம்பியுடனும், பலநூறுவருஷம் வாழ்வேனாயினும், சிறிதுந் துன்புறேன் , பல்வகை மலர் மணங்கமழ்ந்தும், பலவகைப் பறவைகளின் ஒலி பரவியும், மிக வழகிய சிகரங்கள் பொருந்தியுமுள்ள இம்மலையில் மிகவும் விருப்பங்கொண்டு மகிழ்வுற்று வாசஞ்செய்தேன்.; நான் செய்த இந்த வனவாஸத்தால் இரண்டு பயன்கள் கிடைத்தன ; அதிலொன்று பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வது, இரண்டாவது பரதனுக்குப் பிரியஞ்செய்வது, அடி ஜனகராஜன் திருமகளே! இந்தச் சித்திரகூடத்தில் என்னுடன் வாஸஞ்செய்து இன்புற்றிருக்கின்றனையா ? மனோவாக்காயங்களையும் மடக்கிப் பலவகை விநோதங்களையுங் கண்டனையா ?—

ఇదమేవామృతంప్రాహూ రాజ్ఞి రాజర్షయఃపరే
వనవాసంభవార్థాయ ప్రేత్యమేప్రపితామహాః ||

இதமேவாம்ருதம்பராஹூ ராஜஜ்ஞிராஜர்ஷயஃபரே
வனவாஸம்பவார்த்தாய ப்ரேத்யமேப்ரபிதாமஹாஃ.

மேன்மைய ராஜகுமாரி ! இந்த வனவாஸ மிவ்வண்ணமிம்மையி லின்பந் தருவது மாத்திரமே யன்று, எம்முன்னோர்களும், மற்றுமுள்ள ராஜரிஷிகளும், மறுமையிலும் இது வானுலகையாயினும், மோக்ஷத்தையாயினும் பயக்குமெனக் கூறினார்கள். இந்த மலையின் சிலைகளும், பற்பல நிறமுள்ளனவாக விளங்குகின்றன; இம்மலையில் இரவில் எரிகின்ற கொடிகள் அக்கினிஜ்ஜுவாலைபோலத் தோற்றுகின்றன , இம்மலையில் சில விடங்கள் மாளிகை போலவும், சில விடங்கள் உத்தியான வனம் போலவும், சில விடங்கள் கல்லுகள் நிறைந்தனவாகவும் விளங்கு கின்றன , இம்மலையின் நடுவிலுள்ள சிகரமானது பூமியைப் பிளந்து மேலெழுந்ததுபோ லிருக்கின்றது , இந்தா நெல்லி புன்னை மலர் தகரமலர் பூர்ஜ்ஜமரவுரி இலைகளினாலியற்றி, அதன் மேல் தாமரை யிதழ்களைப் பரப்பிச் செய்யப்பட்ட படுக்கைகள் விளங்குகின்றன ; காமிகளினால் தரிக்கப்பட்ட மாலைகளும் வாடி வதங்கி எறியப்பட்டுக் கிடக்கின்றன , இந்த மலை இந்திரன் நகரியையும், அளகா புரியையும், மானஸமென்னும் ஸரோவரத்தையும் விடச் சிறந்து விளங்குகின்றது; அடி என் பிராணநாயகி ! உன்னுடனும் தம்பியுடனு மிங்கு வாழ்ந்து கொண்டு முன்னோர்கள் சென்றவழியைக் கைவிடாதவனும், சிறந்த நியமங்கொண்டவனுமாகி இதுவரையில் மிகவும் மகிழ்வுற்று வாழ்ந்தேன் , இனி மேலும் மிக மகிழ்வேனென் றருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றுநான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றைந்தாவது சருக்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார்க்கு நதியிலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டி மகிழ்வித்தது

அநந்தரம் பெருமாள் அந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தினின்றும் புறத்திற் சென்று மிகவு மழகுடையதாய்ப் பெருகி வருகின்ற மந்தாகினியென்னும் நதியைப் பிராட்டியார்க்குக் காட்டி அவளை நோக்கிப் பராய ஜனகமகாராஜன் திருமகளே! இந்த மந்தாகினிநதியானது மிகவும் அழகிய மணற்குன்றுகளை யுடையதும், ஹம்ஸம் ஸாரஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளா லொலிக்கப் பட்டதும், தாமரை செங்குவளை கருங்குவளை முதலிய மலர்களால் மிக்க வழகியதும், இருகரையிலும் வளர்ந்துள்ள பலவகை மரங்களாலும் சூழப் பட்டதும், குபேரனுடைய மானஸஸரோவரம் போன்றதுமாகித் திகழ் கின்றது, இப்பொழுது இந்த நதியின் நீர் விலங்குகளின் நிரைகளினு லுண்டு கலக்கப்பட் டிருக்கின்றது; இஃது மிகவும் வியக்கத்தக்கதாகின்ற மையால், எனக்கு மிக வேட்கையை வளரச்செய்கின்றது, மரவுரி மானுரி களையு முடித்துச் சடைதிரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மாமுனிவர்கள் இந் நதியில் மூன்றுகாலங்களிலும் நீராடுகின்றனர்கள், சில முனிவர்கள் கைகளை யுயர்த்திக் கதிரவனை நோக்கித் தவஞ்செய்கின்றனர்கள், இந் நதியி னிருபுறங்களிலும் காற்றினா லசைக்கப்பட்டு இலை மலர் கனிகளை யுதிர்க்கின்ற மரங்களினால் இம்மலை யாட்டமாடுவதுபோலும், இந்நதி சில விடத்தில் முத்துப்போலத் தெளிவுற்ற நீருடையதும், சில விடங்களில் மணற்குன்றினை யுடையதும், சில விடங்களில் ஸித்தஜனங்களால் நிறைந் ததுமாகி விளங்குகின்றது, பாரிலும் நீரிலும் மலர்கள் காற்றினா லுதிர்ந்து வீழ்ந்து திகழ்கின்றன; அம்மலர்களின் மீது சக்கரவாகப் பறவைகள் செவிக் கினிமையாக வொலி செய்துகொண்டு படுத்திருக்கின்றன, அடி என் பிராணநாயகி! இந்தத் திருச்சித்திரகூடம் ஏகாந்தமாகிப் புணர்ச்சி இன்பம் இடைவிடாது அநுபவிக்கத்தக்கதாகி யிருக்கின்றமையால், இதுவே திருவயோத்தியிலுஞ் சிறந்ததெனவும், இந்நதியும் மிகவும் காமத் தை யுத்தீபனஞ் செய்கின்றமையால், இதுவே உனனிலும் சிறந்ததென வும் யான் அறிகின்றேன்; மிகத் தூய்மையினர்களாகிய மஹாரிஷிகளும் இங்கு வாஸஞ்செய்து நீராடி மகிழ்கின்றமையால், நீயும் இந்த மந்தா கினியில் மூழ்கி மகிழ்வாயாக, செந்தாமரை வெண்டாமரைகளும் மலர்ந் திருக்கின்றன; அடி சீதையே! இங்குள்ள ஜந்துக்களை நாட்டார்களாகவும், இம்மலையைத் திருவயோத்தியாகவும், இந்நதியினையே ஸரயூநதியாகவும் எண்ணிக்கொண்டு களிப்புறுவாயாக, லக்ஷ்மணனும் பணிவிடை செய்து

கொண்டு நிரந்தரம் இடைவிடா திருக்கின்றனன், நீயும் எனக்கு அநு கூலையாகி யிருக்கின்றனை, ஆதலின், நீங்களிருவரும் எனக்கு மிகவும் மகி ழ்ச்சியை யுறுவிக்கின்றீர்கள், —

ఉపస్పృశం స్త్రిషవణం మధుమూలఫలాశనః
నాయోధ్యాయైనరాజ్యాయ స్పృహయేద్యత్వయాసహ ||

உபஸ்ப்ருசம்ஸ்த்ரிஷவணம் மதுமூலபலாசன:
நாயோத்யாயைநராஜ்யாய ஸ்ப்ருஹயேத்யத்வயாஸஹ

அடி வைதேஹி! யானுன்னுடன் இந்நதியில் தினந்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நாநம் செய்து, தேனோ கிழங்கு கனி காய்களை யுண்டு மகிழ்ந்து இருக்கின்றேன், இப்பொழுது திருவயோத்திக்குச் செல்லவும் விரும்புகிறேன்; அரசாட்சிசெய்யவும் கோரேன், பறவைகள் ஒலித்தும், மலர்கள் மலர்ந்தும், குளிர்ந்தும், மணங் கமழ்ந்தும் பெருகிவருகின்ற இந்நதியினைக் கண்டு எவன்தான் இளைப்புத் தீர்ந்து மனமகிழ்ந்து இன்புறான் கண்டோரெல்லோரும் மகிழ்வார்கள், ஆதலின், யானும் மிக மகிழ்கின்றேன், என்றிவ்வண்ணம் பிராட்டியார் மகிழும்படி யருளிச் செய்து கொண்டே திருச்சித்திரகூடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றாறுவது சருக்கம்.

இளையபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு பகைகொண்டு வருவதாக எண்ணிப் பெருமாளுடன் அவர்களைக் கொலை செய்வே னென்று முனிந்து கூறியது.

பெருமாள் பிராட்டியாரக் கிவ்வண்ணம் அந்த மந்தாகினிநதியைக் கண்ணுறுவித்து, அந்த மலையின் தாழ்வரையில் எழுந்தருளியிருந்து பிராட்டியாரை மாம்ஸத்தைப் புஜிப்பித்துக்கொண்டு அவளை நோக்கி, அடி நாயகி! இந்த மாம்ஸம் மிகத் தூய்மை யுடையது, மிகவும் உருசியுற்றது, அக்கினியில் நன்கு சமைக்கப்பட்டது; என்றருளிச் செய்துகொண் டிருக்கையில், அருகில் வருகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய சேனைகளின் தூளிகள் மேலெழுந்து திகழ்ந்தன; ஒலியும் மிகப் பரவி யொலித்தது; காட்டி

லுள்ள யானைக்கூட்டங்களும் அச்சங்கொண்டு மூலைக்குமூலை குலை குலையாக வோடின; பெருமா னிவைகளைக் கண்டு இளையபெருமாளுக்குங் காட்டி அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! ராஜனே ராஜன் போன்றவனோ யாவனோ, வொருவன் வேட்டை யாடுவதன்பொருட்டு இங்கு வருகின்றனன் போலும், அல்லது வேறே துஷ்டமிருகமாயினும் இங்கு வந்திருக்கின்றது போலும், இல்லையாகில், இவ்வண்ணம் ஒலியும் தூளியும் தோற்றுமோ? ஆதலின், இதனை நீ நன்குணர்க; இம்மலை பறவைகளும் பறப்பதற்கும் அரியதாதலின், இதனை நீ நன்குணர்க, என்றருளிச் செய்தனர். இளைய பெருமாளும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு அருகிலுள்ள உயர்ந்ததோர் ஸால மரத்தின்மேலேறி நாற்புறங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கீழ்த்திசையில் வடகிழக்காகத் திரும்பி சிறந்த சேனைகள் அடர்ந்து நிற்பதையுங்கண்டு பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரோ! கேட்டருளீர் ஸந்தானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற அக்கினியை யாற்றுக, பிராட்டியாரும் குகையைப் புகுக, வில்லை நாண்கட்டிக் கணைதொடுத்துச் சித்தஞ் செய்க; கவசத்தை யணிந்து கொள்க; என்றுரை செய்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! இந்தச் சேனையை யாருடையதாக நினைக்கின்றனை; நன்கு பாராயென் றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாளும் அதுகேட்டுக் கண்ணுற்றுப் பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரோ! கைகேயி மகனாகிய பரதன் அபிஷேகங்கொண்டு நாமிருவரும் வாழுமளவும் தனக்கு ராஜ்ஜியம் நிலைப்ப தரிதென வெண்ணி, அது நிலைப்பதன்பொருட்டு நம்மைக் கொலைசெய்யக் கருதியே சேனைகளுடன் வருகின்றனன்போலும், அவனுடைய தேர்க்குக் குறி மலையத்தித் துவஜமன்றோ? அஃது வருகின்ற தேரின்மீது காணப்படுகின்றது, இந்தப் படர்கள் குதிரைகளின்மேலேறி வருகின்றனர்கள்; யானைக்காரர்களும் யானைகளின்மேலேறி மகிழ்கின்றனர்கள்; ஆதலின், நாமிருவரும் வில்லைக் கையிலேந்தி மலையி னுச்சியிலேறி நிற்போம் அல்லது, படைகளைச் சித்தஞ் செய்து கொண்டு இங்கேயாயினும் நிற்போம், பரதன் இப்பொழுது நம்முடைய வசத்தி லகப்படுவானோ? அவனை யான் கண்ணுறுவேனோ? அவனாலன்றோ நமக்கு இவ்வண்ணம் துன்பம் நேர்ந்தது; ஆதலின், நமக்குப் பகையாகிய இந்தப் பரதன் கொலை செய்வதற் குரியவனே? அவனைக் கொலைசெய்வதினால் பாவஞ் சிறிது மணுகாது; முன்பு அபகாரஞ் செய்தவர்களைக் கொன்றால் பாவமும் விதிக்கப்பட்டிலது; பரதனும் நம் விஷயத்தில் அபகாரஞ் செய்தவனேயல்லனோ? பரத னிறந்த பின்பு இந்தப் பார் முழுதும் ஆண்டின்புறக் கடவீர். இப்பொழுது மிகப் பொருளாசைகொண்ட கைகேயி யானையினால் முறிக்கப்பட்ட மரம்போலப் போரில் என்னா லடிக்கப்பட்ட மகனைக் காணக்கடவள். கைகேயியையும் இனத்தார் சுற்றத்தார்களுடன் கொலை செய்வேன், இப்பொழுது பூமி மிகுந்த பாரங் கழிந்து மகிழக் கடவது. இப்பொழுது அவர்கள் பேரிலுள்ள கோபத்தைப் புதரில் நெருப்பைவைத்த தெரிப்பது

போலப் பகைகளின்மேல் பரவச்செய்து கொலைசெய்வேன், இப்பொழுது கூரிய கணைகளினால் பகைகளின் காயங்களைப் பிளந்து இந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தின் காட்டைக் குருதியால் நனைந்ததாகச் செய்வேன்; என்னால் அடிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்ற யானை குதிரை காலாட்களை நாய் நரி கழுகு முதலியவை பற்றி இழுக்கக் கடவன. இப்பொழுது போரில் சேனைகளுடன் பரதனைக் கொலைசெய்து வில்லின் கடனையும், பாணங்களின் கடனையும், தீர்த்துக்கொள்வேனென்று மிக முனிந்து கூறியருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றேழாவது சருக்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளைத் தேற்றி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம்மிடத்தில் பத்திகொண்டு வந்திருப்பதாக நிச்சயித்தருளியது.

இளையபெருமாளிவ்வண்ணம் மிக்க கோபமுற்றுரைசெய்ததைப் பெருமாள் கேட்டு அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! மிகவும் சூரனும், மிகவும் புத்தியுடையவனுமாகிய பரதன் தானே இங்கே வருகையில், வில்லினாலாயினும், வாளினாலாயினும், இப்பொழுது செய்யத்தக்க பயன் யாது?—

పితుస్సత్యం ప్రతిశ్రుత్య హత్వాభరతమాగతం
కింకరిష్యామిరాజ్యేన సాపవాదేనలక్ష్మణ ॥
యద్ద్రవ్యంబాంధవానాంవా మిత్రాణాంవాక్షయేభవేత్
నాహంతత్ప్రతిగృహ్ణీయాం భక్ష్యాన్విషకృతానివ ॥
ధర్మమర్థంచకామంచ పృథివీంచాపిలక్ష్మణ
ఇచ్ఛామిభవతామర్థే ఏతత్ప్రతిశృణోమితే ॥

பிதுஸ்ஸத்யம்ப்ரதிஸ்ருத்ய ஹத்வாபரதமாகதம்
கிங்கரிஷ்யாமிராஜ்யேந ஸாபவாதேநலக்ஷ்மண
யத்த்ரவ்யம்பாந்தவாநாம்வா மித்ராணாம்வாக்ஷயேபவேத்
நாஹந்தத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாம் பக்ஷான்விஷக்ருதாநிவ
தர்மமர்த்தஞ்சகாமஞ்ச ப்ருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண
இச்சாமிபவதாமர்த்தே ஏதத்ப்ரதிஸ்ருணோமிதே

அடா லக்ஷ்மணா! நான் பதினான்காண்டு தேவர் கட்டளையின்படி வனவாஸஞ் செய்வேனென்று தந்தைக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்து அதையும் நிறைவேற்றாமல், தானே வந்த பரதனையுங் கொலைசெய்து யாவரும் பழிக்கும்படி இந்தப் பாரை யாளுவதினால் என்ன பயன்? யாது ஸுகம்? இனத்தாரைக் கொலைசெய்தாயினும், சுற்றத்தாரைக் கொலைசெய்தாயினும், நட்பினர்களைக் கொலைசெய்தாயினும், யாதொரு செல்வம் வாய்க்கின்றதோ? அதனை விஷங்கலந்த அன்னத்தைப்போல வெண்ணித் துறப்பேனல்லது, கைக்கொள்ளேன், அறம்பொருளின்பம் ராஜ்ஜியம் இவைகளை யுங்கள் பொருட்டு யான் கோருகின்றேனல்லது வேறில்லை, இவ்வண்ணம் யான் உனக்குச் சத்தியஞ் செய்து கொடுப்பேன், என் சகோதரராகிய எல்லோரும் பொருளுடையோ ராவதன் பொருட்டும், இன்புற்று ராவதன் பொருட்டுமே யான் இந்த ராஜ்ஜியத்தையுங் கோருகின்றேன்; இது விஷயத்தில் ஸத்தியமாக ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தி யாணை யிடுவேன்,—

నేయమ్మమమహీ సౌమ్య దుర్లభా సాగరాంబరా
నహీచ్ఛేయమధర్మేణ శక్రత్వమపిలక్ష్మణ ॥

நேயம்மம மஹீ ஸௌம்ய துர்லபா ஸாகராம்பரா
நஹீச்சேயமதர்மேண சக்ரத்வமபிலக்ஷ்மண

அடா லக்ஷ்மணா! யான் நினைத்தேனாகில், கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகமும் எனக்குப் பெறற்கரியதாகுமோ? ஒருபொழுதுமாகாது, ஆகிலும், தருமத்தைத் துறந்து தீமையினால் தேவேந்திரன் பட்டங் கிடைக்கினும் அதனை யான் விரும்பேன், அடா தம்பி! உன்னை விட்டாவது, பரதனை விட்டாவது, சத்துருக்கனை விட்டாவது, எனக்குச் சிறிதும் ஸுகமுளதாகாது; ஒருகாலுளதாயின், அதனைத் தீபற்றி எரிக்கக்கடவது, அடா லக்ஷ்மணா! பரதன் இப்பொழுது திருவயோத்திக்கு வந்து யான் உன்னுடனும், ஸீதையுடனும், தவசியாகக் காடடைந்ததைச் செவியுற்று மிகச் சோகமடைந்து நம்மீதுள்ள நேசத்தினால் நம்மைக் கண்டு வேண்டி யழைப்பதன் பொருட்டு வந்தனனே யன்றி, வேறெண்ணங் கொண்டு வந்திலன், தன் தாயாகிய கைகேயிமீது மிகச் சினமுற்று வன்மொழியும் மொழிந்து, நம் தந்தையையும் ஸமாதானஞ் செய்து, ராஜ்ஜியத்தை என் பொருட்டளிக்கக் கோரி வருகின்றனன்; "இப்பொழுது பரதன் இவ்வெண்ணங்கொண்டு வருவதற்கே தக்க காலம், அடா லக்ஷ்மணா! பரதன் நம்மேல் தீங்கு செய்ய மனத்திலுங் கருதான்; அடா பரதன் நம் விஷயத்தில் எப்பொழுதாயினும் சிறிதேனும் தீங்குசெய்திருக்கின்றனனோ? செய்திலனே? தீங்குசெய்திருக்கின்றனனாகில், அதனைக் கூறுக; அத்தன்மையனாகிய அவன் விஷயத்தில் நீயேன் இவ்வண்ணம் பகை நினைக்கின்றனை,

నహి తేనిష్ఠురం వాచ్యో భరతోనాప్రియం వచః
అహం హ్యప్రియముక్తస్స్యాం భరతస్యాప్రియే కృతే ॥

நஹிதேநிஷ்டுரம் வாச்யோ பரதோ நாப்ரியம் வச:
அஹம் ஹ்யப்ரியமுக்தஸ்ஸ்யாம் பரதஸ்யாப்ரியே க்ருதே

அடா லக்ஷ்மணா! நீ பரதனைக் கண்டு சிறிதும் வன்மொழி மொழியற்க, பரதனுக்கு நீ வன்மொழி மொழிந்து தீமை செய்வாயாகில், யானே உன்னால் தீமை செய்யப்பட்டேனாகுவேன், அடா லக்ஷ்மணா! ஒருவன் தன்னுயிர்க்கு நிகராகிய தந்தையை யாயினும், உடன் பிறந்தோனை யாயினும், எவ்வண்ணம் கொலை செய்வான்? ஒருகால் ராஜ்ஜியத்தின் பொருட்டே நீ இவ்வண்ணம் முனைசெய்வாயாகில், யான் பரதனுடன் அடா பரதா! நீ ராஜ்ஜியத்தை இந்த லக்ஷ்மணனுக்கு அளிக்கக்கடவை யென்று உரை செய்கின்றேன், யானிவ்வண்ணம் மொழிந்தவுடன் அவன் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்றே மகிழ்ந்துரைசெய்வானல்லது, சிறிதும் மறுமொழி கூறானென்றருளிச் செய்தனர் இவ்வண்ணம் அருளிச் செய்த பெருமாள் வாக்கியத்தைக் கேட்டு இளையபெருமாள் வெட்கமுற்றுத் தம்முள்ளே தாமே யடங்கி யிருந்தனர் பின்பு பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி! நம் தந்தையரோ தேவரைக் காணவேண்டிய பொருட்டு வருகின்றார் போலு மென்று நாணமுற்றிளையபெருமாளுரை செய்தனர் பெருமாளும் இளையபெருமாள் நாணமுற்றமையை யறிந்து அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! பரதன் நம்மைக் காண்பதன் பொருட்டே வருகின்றானென்று யானெண்ணுகின்றேன்; அன்றியும், நாம் துன்புறத்தக்கதவாக வொன்றும், இன்புறத்தக்கவாக வொன்றுமெண்ணி, நம்மை யழைத்துக்கொண்டு போவதன் பொருட்டு வருகின்றான், அல்லது, இந்தச் சீதையை மாத்திரமாயினும், என் தந்தை திருவயோத்திக் கழைத்துக்கொண்டு போகுவார், வாயுவேகமுள்ள சிறந்த எம் தந்தையரது இரண்டு குதிரைகளும் விளங்குகின்றன, சேனைக்கு முன்பு எம் தந்தையரது சத்துருஞ்சயமென்னும் யானை வருகின்றது; இவ்வண்ணம் எம் தந்தையரது வாஹனங்களைக் காண்கின்றேனாயினும், அவருடைய வெண்குடையினைக் காண்கின்றிலேன், ஆதலின், எனக்கு மிகவும் ஐயந்தோன்றுகின்றது; அடா லக்ஷ்மணா! நீ மரத்தின் நுனியினின்றும் இழிக; எனது வாக்கியத்தின்படி கேட்க என்றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாளும் பெருமாளுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஸாலமரத்தினின்றும் கீழேயிறங்கிக் கைகுவித்துக்கொண்டு பெருமாளருகில் நின்றனர் அங்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானால் எல்லீரும் குவையாகிப் பீடைசெய்யக் கடவீரல்லீரென்று கட்டளையிடப்பட்ட சேனைகளும், அந்தத் திருச்சித்திரகூடகிரியைச் சுற்றியிருந்தன; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வானலம்தமின்றி வினயமபூண்டு

தருமத்தையு முணர்ந்து, பெருமானைச் சமாதானஞ் செய்வதன் பொருட்டு நிறுத்தப்பட்ட அந்தச் சேனை அந்தத் திருச்சித்திர கூடத்தைச் சுற்றி யிருந்து திகழ்ந்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆச்ரமத்தை யறிந்து வாஹனத்தினின்று மிறங்கிக் கால்களால் நடந்து சென்றருளியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளை நிறுத்தி விட்டுக் கால்களாலேயே நடந்துபோகக் கருதிச் சேனைகள் தம் கட்டளையின்படி நின்றவுடன் சத்ருக்நாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ விரைவாகப் பல ஜனங்களுடன் மிகவும் புகற்கரிய இவ்வனத்தில் நம்மையனெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தைத் தேடக் கடவை. குஹப்பெருமானும் தன்னினத்தார்களுடன் தேடக் கடவர். யானும் அமைச்சர்களுடனும், ஆசிரியர்களுடனும், வேதியர்களுடனும், நகரத்தார்களுடனும் தேடுகின்றேன். எம்மையனையாயினும், லக்ஷ்மணனையாயினும், பிராட்டியையாயினும் காணு மளவும், என் மன மின்புறாது; முழுமதிபோன்ற எம்மையா திருமுக மண்டலத்தைக் காணேனாகில், நானின்புறேன். ராஜலக்ஷணங்களையுடைய எம்மையருடைய திருவடித் தாமரை யிணைகளைப் பணிந்து சிரத்தில் தரிக்கேனாகில், யானின்புறேன். எம்மையர் எதுவரையில் தாதை மூதாதை முறைப்படி வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தில் திருவபிஷேகங்கொண்டு அரசாக்ஷி செய்கின்றிலரோ? அதுவரையில் என் சித்தம் நிலை கொள்ளாது. முழுமதிபோல நின்மலமான திருமுக மண்டலத்தையும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுமுடைய எம்மையனை நிரந்தரம் சேவித்துப் பணிவிடை செய்யும் லக்ஷ்மண னொருவனே யல்லனோ நல்வினையினன்? இந்தப் பூமி முழுதும் பாதுகாத் தளிக்கவல்ல எம்மையனை விட்டுப் பிரியாமல் அடவிக்கு முடன் சென்ற வைதேஹி யல்லளோ பெண்களுள் நல்வினையினள்.

సభాగ్యశ్చిత్రకూటోసౌ గిరిరాజోపమో గిరిః
యస్మిన్వసతి కాకుత్స్థః కుబేర ఇవ నందనే ॥

ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோகிரி:
யஸ்மின்வஸதிகாகுஸ்தத: குபேரஇவநந்தநே.

மிகவும் ஸந்தோஷ முறுவிக்கத்தக்க சைத்திராதமென்னும் உத்தியானத்தில் குபேரன வீற்றிருப்பதுபோல எமமையர் மிக வழகிய இந்தத் திருச்சித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருககினறமையால், இஃது மிக வொளியுற்றதும், இமயகிரிபோலச சிறபபுறறதுமாகித் திகழகினறது; இவ்வநத்தி லெம்மையர் எழுந்தருளி யிருக்கினறமையின், இஃதொன்றுமே நலவினை யுற்றது; எனறிவ்வண்ண முறைசெய்து விடடுத் தாம் கால்களினுலேயே நடந்து அந்த வனததினிடை புகுந்து, அங்குள்ள மரங்களின் நிரையையும், லதைகளின வரிசையினையும பார்ததுக் கொண்டே யதனிடையிற்சென்று ஸ்ரீராமபத்திரருடைய ஆச்ரமத்தில மேலெழுகின்ற புகையைக் கணடு மிக மகிழ்ந்து, இவ்விடததில் பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்றுரென்றறிந்து, கடலைக்கடந்து செல்ல விரும்பி நீரில் வீழ்ந்து மூழ்கி வருந்திக் கடையி லதின அக்கரையைச சார்ந்தவன் போல மிகக் களிப்புறறு, மீளவும் சேனைகளுக்குக கட்டளையிட்டு நிறுத்தி விட்டு ஸுமந்திரர் குஹப்பெருமாள முதலியவர்களுடன் கூடி விரைவாகச சென்று மிக மகிழ்ந்தனா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூறறெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளைக கண்டு தணடம ஸமாபபித்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழவான் சேனைகள நின்ற பின்பு, ஸ்ரீராமசந்திரனை எப்போழ்து காண்பேனென்று பேரவாககொணடு ஸ்ரீசத்துருககனுழவானுடன் புறப்பட்டு அவருக்கு ஸ்ரீராமாசிரமத்திலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டிக்கொணடு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோககித் தம் மாதாககளையும் விரைவாக அழைத்துக்கொண் டெழுந்தருளும்படி விண்ணப்பஞ்செய்து, தாம் விரைவாக முன்னே சென்றனர். ஸுமந்திரரும் ஸ்ரீசத்துருக்கனும்வரைச் சார்ந்து சென்றனர் அவாக்குப் பெருமாளைக் காணவேண்டு மென்னும் ஆசை ஸ்ரீபரதாழவானுககுப் போலவே மிகுதியாயிருந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வான் நடந்து கொண்டே பெருமா னெழுந்தருளியிருக்கின்ற பர்ணசாலையைக் கண்ணுற்று, அதற்கெதிரில் முதிக்கப்பட்ட

கட்டைகளையும், பறிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, பர்ண சாலையினின்று மந்தாகினிநதிக்குப் போயவரும் வழியில் இடையிடையில் மரங்களில் தூப்புல் மரவுரிகளா லிடப்பட்ட குறிகளையும், குளிர் காய்வதன் பொருட்டுக் குவை குவையாக நடடப்பட்ட ஆடு மாடுகளின் எரிமுட்டைகளையுங்கண்டு, ஸ்ரீசத்துருக்கனுழவனையும், மற்றுமுள்ள மந்திரிகளையும் நோக்கிப் பாரீர் அன்பர்களே ! ஸ்ரீபரத்துவாஜமஹாமுனி யருளிச்செய்த எம்மைய ரெழுந்தருளி யிருக்கின்ற இடத்தையே யாம் வந்து சேர்ந்தோமென்று எண்ணுகின்றேன் ; இவ்விடத்திற்கு மந்தாகினி யாறும் அருகி லிருக்கின்றது போலும், இங்கு மரங்களினுனியில் கட்டப்பட்ட மரவுரிகளும லக்ஷ்மணனாலேயே கட்டப்பட்டனபோலும், இக்குறிகளினால இரவிலும் வழி தப்பாமல போய வருவா ரன்றோ ? நீண்ட தந்தங்களை யுடையனவும, வேகமுள்ளனவும, மதமேறினவுமாகிய காட்டி யானைகள் ஒன்றுக் கொன்று பகை கொண்டு போர் செய்து கர்ஜ்ஜனை செய்துகொண் டிருக்கின்றன ; லக்ஷ்மணன் இக்குறியிடானாகில், போய வரும வழி இந்த யானைகளால மிதிக்கப்பட டழிந்துவிடு மன்றோ ? ரிஷிகள் இவ்விடத்தில ஆதானஞ் செய்கின்றனர் போலும், அவர்களால வளர்க்கப்பட்ட, தீயின புகை மேலெழுந்து தோன்றுகின்றதே ? பிதிருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்ற ரிஷிபோன்ற எம்மையனை இவ்விடத்திலே தானே கண்டு தண்டம ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வேனென் றுரை செய்துகொண்டே சிறிது தூரம நடந்து மந்தாகினி நதி சேர்ந்து, மீளவும அவர்களை நோக்கி, நேசர்களே ! எம்மையர் மனிதரற்ற கானகத் திடை சேர்ந்து தரையிலேயே வீராஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ ? என்னுடைய பிறவியையும், என்னுடைய பிழைப்பையும, மிக இகழுகின்றேன் ; என்னாலன்றோ எம்மையர் எல்லாப் போகங்களையுந் துறந்து காடுறைந்து வருந்துகின்றனா இவ்வண்ணம யான் உலகத்தவராலும் பழிக்கப் படுகின்றேன ; ஆதலின, யான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடிய எம்மையர் திருவடிகளில வீழ்ந்து நன்மொழிகளால வேண்டிக் கொள்வேன் ; என றிவ்வண்ணம் புலம்பி வருந்தி நடந்து மிகப் புண்ணியகரமாகிய பெருமானுடைய பர்ணசாலையைக் கண்டனர். அஃது சாலம்பனை, அசுவகர்ணம் இவைகளின் தழைகளால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது ; அதனுள் இந்திரன் வில் போன்ற சிறந்த கோதண்டங்கள் இகழ்கின்றன ; ஸூரிய கிரணங்கள் போன்ற அம்பறாத் தூணிகளில நிறைந்துள்ள கணைகளாலும், அஃது நாகங்களால் போகவதி பட்டணம் போல விளங்கிற்று ; தங்கத்தாற் செயயப்பட்ட உறையுடைய வாள்களினாலும், தங்கத்தினால் அழகின்பொருட்டு பூணபோட்டலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட கேடயங்களினாலும், உடும்புத் தோல்களால் செய்யப்பட்டு, தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைவிரல்களின் கவசங்களாலும் இகழ்கின்றதும், பகைவர்கள் பீடைசெய்ய வொண்ணாததும், வடகிழக்குப் பாகத்தில

முறைமையத் தாழ்ந்துள்ளதும், எரிகின்ற அக்கினியை யுடையதும், மிகத் தூய்மையதுமாகிய வேதிகையையுங் கண்டனர். ஸ்ரீபரதாழ்வா னிவ்வண்ணம் முன்னமே பார்த்துக்கொண்டு அருகில் வருகையில், பர்ணசாலையில் வீற்றிருக்கின்றவரும், ஜடாமண்டலத்தை யுடையவரும், மரவுரி யுடுத்தவரும், அக்கினிபோலத் திகழ்கின்றவரும், சிங்கத்தினதுருபபோன்ற தோளிணை யுடையவரும், நீண்டிருண்ட புஜங்களை யுடையவரும், செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவரும், உலகமனைத்துக்கும் நாதரும், தருமம் தவறாதவரும், திசைமுக தேவன் போன்றவரும், தூப்புல்லினால் பரப்பப்பட்ட பூமியின்மேல் எழுந்தருளி யிருப்பவரும், பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், திகழ்பவருமாகிய பெருமாளைச் சேவித்து மிகத் துன்பமடைந்து ஓடி வந்து கண்ணீர் பெருக்கி வாய் தழுதழுத்து அத்துன்பத்தை யடக்க வாற்றலற்று, அந்தோ? அந்தோ? யாவரொருவர் சபைநடுவில் எல்லோருந் தொழும்படியாகத் திருவயோத்தியில் சிங்காஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனரோ? அந்த என்னையரோ இப்பொழுது காட்டிடையில் பசு பக்ஷிகளினால் சூழப்பட்டவராகி, வீற்றிருக்கின்றனரோ? யாவரொருவர் விலையுயர்ந்த மிகச் சிறந்த பீதாம்பரத்தை யுடுத்தனரோ? அந்த எம்மையரோ மரவுரி யுடுத்திருக்கின்றனரந்தோ? யாவரொருவர் மிக மணமுள்ள பலவகை மலர் மாலைகளை யணிந்தனரோ? அந்த எம்மையரோ ஜடை தரித்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றனரோ? யாவரொருவர்க்குச் சிறந்த தருமத்தின் திரள் விதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களுடன் கூடினவோ? அந்த எம்மையரோ தருமத்தைத் தேடுகின்றனரோ? மிகச் சிறந்த சந்தனங்களால் யாவருடைய திருமேனி பூசப்பட்டதோ? அந்த எம்மையருடைய திருமேனியே இப்பொழுது துகள் படிந்து மலினமாகிய தந்தோ? எம்மையா என் பொருட்டே யன்றோ? இவ்வண்ணம் மிகத் துன்புற்றனர். மிகப் பாவியும், கொடியனுமாகிய என துயிர் வாழ்க்கையையும், பிறப்பினையும் இகழக; என்றிவ்வண்ணம் மிகவும் தீனமாகப் புலம்பித் திருமுகத்தில் வேர்வை நீருற்று அழுதுகொண்டே பெருமாள் திருவடியில் விரைவாக வீழ்கையில், அத்திருவடிகளைப் பற்றாமலே தரையில் வீழ்ந்து மிகத் துன்பத்தினால் அந்தோ? எம்மையரோ! என்றொருதர முரைத்துப் பின் பொன்றுங் கூறாது திகைப்புற்றுப் பின்னரும், பெருமாளது திருமுக மண்டலத்தைக் கண்ணுற்றும், எம்மையரோ யென்று கூவினரே யன்றி, வேறு மொழிவதற்குத் திறமையுற்றிலர்; உடனே ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வானும் அவ்வண்ணமே துன்புற்று வந்து வீழ்ந்து பெருமாள் திருவடிகளில் தண்டம ஸமாப்பித்தனர். பெருமாளும் இவ்விருவர்களையும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி யருந்தினர். அநந்தரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சுமந்தருடனும், குஹப்பெருமாளுடனும் சேர்ந்து, ஆகாயத்தில் சூரியசந்திரர்களிருவரும் சுக்ரப்ருஹஸ்பதிகளுடன் கூடினாற்போலத் திகழ்ந்தனர்கள். இவ்வண்ண

மிவர்கள் கூடி எல்லோரும் வருந்துவதைக் கண்டு அக்காட்டிலுள்ள யாவரும் கண்ணீர் பெருக்கி யழுதனரே யன்றி, மகிழ்ந்திருந்தவ ரொருவருமிலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம முற்றிற்று.

நூறாவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் குசலம வினவியருளியது.

அநந்தரம் பெருமாள் தம்மைப் போலவே ஜடைதரித்து மரவுரி யுடுத்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து வருந்தி யூழிகாலத்தி லுள்ள சூரியன்போல வொளியற்றுக் கிடக்கின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கடாக்ஷித்து, மிகவும் இளைத்து வேறுமுகம் பட்டிருக்கின்றமையால், மூதன்முத லிவ்னே பரதனென் றையுற்றுக் கடையில பரதனென வுணர்ந்து தம் திருக்கரங்களினால பற்றி மேலெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து தமது மடியி லுட்கார வைத்துக்கொண்டு தேறறித் தாழுந் தேர்ந்து, அவனை நோக்கிக் குசலம் வினவலுற்றருளினர். அடா என் னருமை இளையோனே ! என் திருத்தந்தையார் எங்கெழுந்தருளினர், பொன்னுலக மடைந்தனரோ ? அவர் பிழைத்திருக்கையில, நீ இவ்வண்ணம் தனியே இவ்வரணியத்திற கெய்தா யன்றோ ? உன்னை யான் கண் ணுற்று நெடுநாளாயினவே ? நெடுநாளைக்குப்பின் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்த உன்னை இன்று கண்டு மகிழ்ந்தேன ; இப்பொழுது நீ இந்தக கான கத்திற்கு ஏன் வந்தனை; என் தந்தையர் சோகத்தினால் தீனமுற்று லோகாந்தரமடையா திவ்வுலகினைத் திகழ்விக்கின்றனரா ? அடா என தம்பி ! நீ பாலனாதலின், உனக்குற்ற ராஜ்ஜியம் அழியாமல நிலையுற் றிருக கின்றதா ? மிகவும் ஸத்தியவாதியும், உண்மையான தோள்வலியு முடைய தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்கின்றனையா ? எந்தந்தையுந் துன்புறா தின்புற்று வாழ்கின்றனரா ? ராஜஸூயம் அஸ்வமேதம் முதலிய யாகங் களை யெல்லாம் செய்விக்கின்றவரும், தருமத்தில் நிலைகொண்டவரும், மிகப் புலவரும், இக்ஷ்வாகு முதல் நங்குலத்திற்கு உபாத்தியாயருமாகிய ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானும் குசலமுற்று வாழ்ந்து நம்மால் பூஜைசெய்யப் படுகின்றனரா ? அடா பரதா ! என் மாதாவாகிய கோஸலையாரும், ஸுமித் திரையாரும், உயிர்வாழ்ந் திருக்கின்றனரா ? உனது மாதாவாகிய கேகயி யாரும் மகிழ்கின்றனரா ? மிக வினய முடையவரும், பல நூல்களை

கற்றுணர்ந்தவரும், நற்குல முடையவருமாகிய உன்னுடைய புரோஹி தரும் பணியப் படுகின்றனரா? அவர் உன்னுடைய கார்ஹபத்யாஹவனீய தக்ஷிணாக்கினிகளில் ஹோமஞ் செய்யத்தக்க காலமறிந்து ஹோமஞ் செய்கின்றனரா? அடா தம்பி! தேவர்களையும், பிதிராக்களையும், மாதாக்களையும், ஆசிரியர்களையும், தந்தைக்கு நிகராயுள்ள பெரியோர்களையும், மூப்பினர்களையும், வைத்தியர்களையும், பண்டிதர்களையும், வேதியர்களையும் கணிசித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு நடந்து மகிழ்விக்கின்றனையா? நமக்குத் தநுர்வேதத்தை யுபதேசஞ் செய்த மிகவும் நீதிசாஸ்த்ர முணர்ந்த ஸுதன்வா என்னும் உபாத்தியாயனையும் பணிந்து மகிழ் விக்கின்றனையா? அடா பரதா! உனக்கு நிகரானவர்களும், சூரர்களும், நூல்களை யுணர்ந்தவர்களும், புலன்களை வென்றவர்களும், நற்குலத்த வரும், இங்கித முணர்பவர்களுமாகிய சிறந்தவர்களை யமைச்சராக வைத் துக்கொண்டு அரசாட்சி செய்கின்றனையா? அடா பரதா! ராஜர்களுக்கு ஆலோசனை யென்பதே ஜயம் பெறுவதற்கு முதற்காரண மன்றோ? அஃது மந்திரிகளால் நன்காராய்ந்து யாரு மறியாவண்ணம் அடக்கப்பட் டுப் பயன் படுவதாகின்றதா? காலமல்லாக காலங்களில் துயிலகொள்ளா திருக்கின்றனையா? தக்க காலங்களில் கண்விழிக்கின்றனையா? அபராத் திரியில் எழுந்து ராஜ்ஜிய காரியங்களைச் சிந்தை செய்கின்றனையா? நீ தனியே யாலோசனை செய்யாமலும், பலருடனும் ஆலோசனை செய்யாமலும், தக்க மந்திரிகளுடன் மாத்திரம் ஏகாந்தமாய் ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ யாலோசனை செய்திருக்கின்ற விஷயத்தைப் பிற ருணர்ந்திலரா? அற்ப முயற்சியால் மிகப் பொருள் விளையத்தக்கதாக வாலோசனை செய்து தாமஸஞ் செய்யாமல் விரைவாக அச்செயல் செய்ய முயற்சி செய்கின்றனையா? அடா என்னருமைத் தம்பி! உன்பகைவர்கள் நீ யாலோசனை செய்து முடித்துப் பயனுற்ற செயலினை மாத்திரம் அறிய வல்லராகி, செய்கின்ற செயலினையும், செய்யப்படுஞ் செயலினையும், அறி யா திருக்கின்றனர்களா? நம்மால் யோசனை செய்யப்பட்ட வொரு செய லினை நீங்கள் கூறுமேல இங்கிதங்களினாலாயினும், யுக்தியினாலாயினும், பிறருணர்ந்திலரா?—

కచ్చిత్సహస్రాన్మూర్ఖాణా మేకమిచ్ఛసిపండితం
పండితోహ్యర్థకృచ్ఛ్రేషు కుర్యాన్నిశ్శ్రేయసంమహత్ ||
సహస్రాణ్యపిమూర్ఖాణాం యద్యుపాస్తేమహీపతిః
అథవాప్యయుతాన్యేవ నాస్తితేషుసహాయతా ||

கச்சித்ஸஹஸ்ரான்மூர்க்காண மேகமிச்சஸிபண்டிதம்
பண்டிதோஹ்யர்த்தக்ருச்ரேஷு குர்யான்னிஶ்ஶ்ரேயஸம்மஹத்.॥
ஸஹஸ்ராண்யபிமூர்க்காணாம் யத்யுபாஸ்தேமஹீபதிஃ
அதவாப்யயுதான்யேவ நாஸ்திதேஷுஸஹாயதா.

ஆயிர மூர்க்கர்களைவிட ஒரு பண்டிதனே சிறந்தவனென்பதை யுணர்ந்து, அவனையே கோருகின்றனையா? பண்டிதனே ஸங்கட காலங்களில் நன்காராய்ந்து நலம் விளையுமாறு செய்வானன்றோ? அநேகமாயிர மூர்க்கர்களை யாயினும், அநேகம பதினாயிர மூர்க்கர்களை யாயினும், அரசன் சஹாயத்தின பொருட்டுச் சேர்த்துக கொள்வானாயினும, [illegible]யம் செய்யவேண்டும் காலங்களில் அவர்களால ஒருதவியு முளைதாகாது? நறபுத்தியுள்ள ஒருமந்திரி யிருப்பானாயினும், அவனொருவனே ராஜர்களுக்கு மிகப பொருள விளையுமாறு பேருதவி செய்து பாது காப்பான்; முதன்மையா யுள்ளவர்களை முதன்மையாயுள்ள காரியங்களிலும, நடுமையானவர்களை நடுமையாயுள்ள காரியங்களிலும், கடையானவர்களைக கடையாயுள்ள காரியங்களிலும் ஏவுகின்றனையா? கபட மற்றவர்களும, பரமபரையா யுள்ளவர்களும, சிறந்த புததி யுள்ளவர்களும, பரிசுததர்களு மாகிய மந்திரிகளைச சிறந்த காரியங்களில ஏவுகின்றனையா? கைகேயி குமாரா! நீ கொடிய தண்டனை செயது பிரஜைகளைப பயமுறச செய்யா திருக்கின்றனையா? ஒருகால நீ செயயினும் மந்திரிகள அதற்குடன் படாது மறுக்கின்றனர்களா? தகாதாரிடத்தில கபபம வாங்குவதினாலும், கொடிய தானங்களை வாங்கும்படி செயவதினாலும், யாசகர்கள் உன்னை இகழாதிருக்குமாறு நடக்கின்றனையா? விருப்பற்ற காமினியர்கள் விருப்புற்று காமியை யிகழ்ந்து அலக்ஷியஞ் செயவதுபோலப பெரியோர்கள் உன்னை யிகழந் தலக்ஷியஞ் செயயா திருக்கின்றனர்களா? ஸாம தான பேததண்டங்கள் செயவதில திறமை யுற்றவனும், கபடநூலகளை யுணர்ந்தவனும், பிருதயர்களிடததில் மித்திரபேதஞ்செயது பகைக்கச செயபவனும், அசசமற்றவனும, பொருளாசை யுள்ளவனுமாகிய கொடிய வனை யரசன தண்டனை செய்யாமல் உபேக்ஷையாயிருப்பானாகில, பினபு அவனாலேதானே இவன் கொலை செய்யப் படுவான்; தீரமுடையவனும, சூரனும், முதுமையுடையவனும், ராஜபத்தியுள்ளவனும், நற்குலத்தவனும, பாவத்தொழிலில் அசச முடையவனும், மிகத் திறமை யுள்ளவனு மாகியவனைச் சேனாபதியாகச் செய்திருக்கின்றனையா? சூரர்களும், பலமுறை போரில் வெற்றி கொண்டவர்களும், இஷ்டர்களுமாகிய முதன்மையானவர்கள் உன்னால் மரியாதை செய்யப் படுகின்றனர்களா?—

కచ్చిద్బలస్య భక్తం చ వేతనం చ యథోచితం
సంప్రాప్తకాలం దాతవ్యం దదాసి న విలంబసే॥

கச்சித்பலஸ்யபக்தஞ்ச வேதநஞ்சயதோசிதம்
ஸம்ப்ராப்தகாலம்தாதவ்யம் ததாஸிநவிளம்பஸே.

சேனைகளுக்குக் கொடுக்கத்தக்க காலங்களில் நல்லுணவும், வேதனமும், விளம்பஞ் செய்யாமல் கொடுக்கின்றனையா? விளம்பஞ் செயவதி

னால் பிருத்யர்கள் வருத்தமுற்று ராஜாக்களின்மேல் பகைகொள்வார்கள் ; ஒருகால், பகைவர்களைச்சேர்ந் தெதிர்ப்பார்கள் ; அதனால் மிகவும் தீங்கு விளையுமன்றோ ? குல புத்திரர்களும், சூரர்களுமாகிய படர்கள் உன்னிடத்தில் மிகப் பத்தி விசுவாஸங்கொண்டு உன்பொருட்டுப் போரில் உயிரை விடவும் ஸித்தமா யிருக்கின்றனர்களா ? நமது தேசத்திற் பிறந்தவனும், பிறர்களது இங்கிதங்களை யறிபவனும், மிக்க திறமையுள்ளவனும், காரியத்துக்குத் தக்கவாறு உரை செய்யவல்ல புத்தி யுடையவனும், சொன்னவண்ண முரை செய்பவனும், பண்டிதனு மாகியவனைத் தூதாக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனையா ? அடா பரதா ! பகையாளிகளுடைய மந்த்ரி, புரோஹித, யுவராஜ, ஸேநாபதி, தௌவாரிக, அந்தர்வம்சிக, காராகாராதிக்ருத, அர்த்தஸஞ்சயக்ருத, கார்யநியோஜக, ப்ராட்விவாக, ஸேநாநாயக, நகராத்யக்ஷ, கர்மாந்திக, ஸப்ய, தர்மாத்யக்ஷ, தண்டபால, துர்க்கபால, ராஷ்ட்ராந்த பாலர்களென்னும் பதினெட்டிடங்களிலும், உன்பக்ஷத்தில் ஸேநாபதி முதலிய பதினைந்து இடங்களிலும், அவரவர்களுடைய கருத்தினை யறியவல்ல மாறு வேஷங்கொண்டு செல்லத்தக்க சாரர்களை ஒவ்வொருவர்க்கு மூன்றுமூன்று சாரர்களவீதம் காவலிட்டு எல்லோர்களுடைய எண்ணங்களையும் நன்குணர்ந்துகொண் டிருக்கின்றனையா ? முதலில் உன்னால் துரத்தப்பட்டுப் பின்பு வந்து சேர்ந்த ராஜாக்களிடத்தில் அலக்ஷ்யமாயிராமல் ஊக்கத்துட னிருக்கின்றனையா ?—

కచ్చిన్నలోకాయతికాన్ బ్రాహ్మణాంస్తాత సేవసే
అనర్థకుశలా హ్యేతే బాలాః పండితమానినః ॥
ధర్మశాస్త్రేషుముఖ్యేషు విద్యమానేషుదుర్బుధాః
బుద్ధిమాన్వీక్షికీం ప్రాప్య నిరర్థం ప్రవదన్తితే ॥

கச்சின்னலோகாயதிகான ப்ராஹ்மணாம்ஸ்தாதஸேவஸே
அநர்த்தகுசலாஹ்யேதே பாலா: பண்டிதமானின:.
தர்மசாஸ்த்ரேஷுமுக்யேஷு வித்யமானேஷுதுர்புதா:
புத்திமான்வீக்ஷிகீம்ப்ராப்ய நிரர்த்தம்ப்ரவதந்திதே.

நாஸ்திகர்களாகிய பௌத்த சார்வாகர்களை யருகிற் சேரவிடாமல் உபேக்ஷை செய்கின்றனையா ? இவர்கள் மூர்க்கர்களாயினும் தம்மைப் பண்டிதர்களாகத் தாமே நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் அநர்த்தங்களை விளைக்கின்றனர்க ளல்லரோ ? மூர்க்கர்களாகிய அவர்கள் தருமத்தை புணர்த்துகின்ற வேதம் ஸ்மிருதி சாத்துவிக புராண இதிஹாஸாதிகள் முதலிய சிறந்த நூல்க ளிருக்கையிலும் நிலையுறாத கேவல தர்க்க யுக்திகளைக்கொண்டு பயன் சிறிதுமின்றிப் பலவாகப் பேசி மூடர்களை மயக்குவார்கள்; இவையும் சூரர்களான நம் முன்னோர்களால் யாதுகளக்கப் பட்ட

தும், பகைவர்கள் வெல்லவொண்ணாதலின், அயோத்தியை யென்னும் யதார்த்த நாம முடையதும், மிக வலிய துவாரங்களை யுடையதும், நால் வகைப் படைகள் நிறைந்துள்ளதும், தத்தம் கருமங்களை வழுவதலின்றிச் செய்கின்ற பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்ரர்களால் மகிழப்பட்டதும், புஷ்பகை மாடமாளிகைகளா லழகுற்றதும், மிகச செழிப்புற்றதும, சிறந்த செல்வம் நிறைந்துள்ளதுமாகிய திருவயோத்தியைக குறைவறப் பாதுகாத்து வருகின்றனையா ? யாகசாலைகளினாலும், தேவாலயங்களாலும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களினாலும், வாபீகூப தடாகங்களினாலும் திகழவுறறும், மிக மகிழ்ந்த ஜனங்கள் சூழந்தும், நன்குழுபபட்ட நிலங்கள் பொருந்தி யும், மிகுந்த பசுககள் நிறைந்தும், பீடையென்பது நீங்கியும், ஆற்றுநீர்ப் பாய்ச்சலுறறும், கொடிய ஜந்துககளறறும், ஒருவகை யச்சமு மின்றியும், புதையல்கள் நிறைந்தும, தீமையுள்ள ஜனங்களைத் துறந்தும், நம் முன் னோர்களால பாதுகாககபபட்டும், நீர்வளம நிலவளமுமுறறும், செல்வம் நிறைந்து செழிப்புற்று மிருககினற நங்கோஸலநாடு இன்புற்றிருக்கின்ற தா ? எல்லோரும் உனனிடத்தில அனபுகூர்ந் திருக்கின்றனர்களா ? வியா பாரஞ் செயபவர்களும் லாபமடைந் தின்புறுகினறனர்களா ? அவர்களுக் குத் துனபத்தைப் போககி இன்பத்தை யளிப்பதினால் அவர்களை நன்று பாதுகாத்தனையா ? ராஜர்கள தம் நாட்டில வாஸஞ்செய்யும் அனைவர்களை யும் தருமமாகப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பது கடமையன்றோ ?—

కచ్చిత్ స్త్రియస్సాంత్వయసి కచ్చిత్తాశ్చ సురక్షితాః
కచ్చిన్న శ్రద్ధధాస్యాసాం కచ్చిద్గుహ్యం న భాషసే ॥

கச்சித்ஸ்த்ரியஸ்ஸாந்த்வய ஸிகச்சித்தாச்ச ஸுரக்ஷிதா:
கச்சின்ன ச்ரத்ததாஸ்யாஸாம் கச்சித்குஹ்யம்நபாஷஸே.

மனைவிகளைத் துன்புறுத்தாது நன்மொழி மொழிந்து பாதுகாக் கின்றனையா ? அவர்களிடத்தில நமபுதலுற்று அவர்களுடன் ரஹஸ்யங் களை யுரையாமலிருக்கின்றனையா? மிகுந்துள்ள யானைகளை நன்கு பாதுகாக் கின்றனையா ? உனக்கு மிகுந்த பசுககளுளவா ? தாதி குதிரை யானை முதலியவைகளைச் சேர்ப்பதன் பொருட்டுத திருப்தியடையாமல் மேன் மேலும் வளர்க்க முயற்சி செய்கின்றனையா ? சிறந்த வணிக ளணிந்து கொண்டு தினந்தோறும மனிதர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுக்கின்றனையா? காரியமுள்ளவர்களை நிரந்தர மருகி லழைக்காமலும், தரிசனங் கொடா மலும், அவர்கள் காரியத்தை விசாரிக்கு மளவே தரிசனங்கொடுதது மரி யாதை குன்றாமல் பெருமதிப்புடன் இருக்கின்றனையா ? உனது கோட் டைகளெல்லாம் தனம், தான்யம், ஆயுதம், உதகம் இவைகளாலும், யந்தி ரங்களாலும், சிற்பிகளாலும், வில்லாளிகளாலும் நிறைந்திருக்கின்றனவா ?

நீ செய்த முயற்சியை விடப் பயன் மிகுந்திருக்கின்றதா ? லாபத்தை விடச் செலவு குறுகி யிருக்கின்றதா ? அடா பரதா ! அபாத்திரங்களில் கொடை கொடா திருக்கின்றனையா ? உன்னுடைய செலவென்பது தேவதைகளின் பொருட்டும், பிதிரர்களின் பொருட்டும், அதிதிகளின் பொருட்டும், வேதியர்களின் பொருட்டும், படர்களின் பொருட்டும், நட்பினர்களின் பொருட்டும் செல்லுகின்றதா? மிகத் தூய்மையுள்ள நல்லோரை யபவாதத்தினால் வருத்துவோர் நன்கு விசாரணை செய்யாமலே கொல்லப்படுகின்றிலரா? கள்ளனைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து விசாரணைசெய்து ருஜுவாகிக் குற்றஞ் சார்த்தப்பட்டுத் தண்டனைசெய்யவேண்டுங்காலத்தில் பொருளாசையால் அவனை விட்டு விடாமல் தண்டனை செய்கின்றனையா ? பொருளுடையோனுக்கும், பொருளற்றவனுக்கும் விவாதம் நேருகையில், உன்னுடைய மந்திரிகள் பொருளாசை யற்றவர்களாகி விசாரணை செய்து பக்ஷபாத மின்றி நடக்கின்றனர்களா ?—

యాని మిథ్యాభిశస్తానాం పతన్త్యస్రాణి రాఘవ
తాని పుత్రపశూన్ ఘ్నన్తి ప్రీత్యర్థమనుశాసతః ||

யானிமித்யாபிசஸ்தாநாம் பதந்த்யாஸ்ராணிராகவ
தாநிபுத்ரபசூன்கன்நந்தி ப்ரீத்யாத்தமநுசாஸத:

யாவனொருவன் நன்கு விசாரணை செய்யாமல் பிழையொன்று மற்றவர் பேரில் மதியின்மையால் குற்றஞ்சாற்றித் தண்டனை செய்கின்றனனோ? தருமத்தைத் துறந்து தான் இன்புறுவதன் பொருட்டே அரசாட்சி செய்கின்ற அந்தக் கொடிய ராஜனுடைய பிள்ளை பெண்சாதி பசு முதலிய நற்செல்வங்களும் மிகத் துயரங்கொண்டழுகின்ற அந்தப் பிழையற்றுப் பொய்யான குற்றத்திற் காளான அவர்களுடைய கண்ணீர்த் துளிகளினால் அழிக்கப்படுகின்றன ; மூப்பினர்களையும், பாலர்களையும், புலவர்களையும், மனோவாக்காயங்களினாலும், வேண்டுவன கொடுத்தும், அன்புசெய்தும், இனிமை கூறியும் மகிழ்விக்கின்றனையா ? ஆசிரியர்களையும், பெரியோர்களையும், முனிவர்களையும், தேவதைகளையும், அதிதிகளையும், தெய்வத் தன்மையுள்ள நற்சந்தி மரங்களையும், வேதியர்களையும் வணங்குகின்றனையா? பொருளினால் தருமத்தையும், தருமத்தினால் பொருளையும், மகிழ்ச்சி யுறுவிக்கத்தக்க இன்பத்தினால் அறம்பொரு ளிரண்டினையும் தடைசெய்யாமல் அதனதனுக்குத் தக்க காலங்களில் அதனதனைக் குறைவறச்செய்து, மூவகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களையும் அநுபவிக்கின்றனையா ? நாட்டார் நகரத்தார்களுடன் பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த வேதியர்கள் உன்பொருட்டு நன்மையினையே கோருகின்றனர்களா ? தெய்வம் பரலோகம் ஒன்றுமில்லையென்று நாஸ்திகவாதம் செய்வதும், பொய்ம்மொழி மொழிவதும், பெரி

யோர்க ளிடத்திலும் சினமுற்றுவதும், ஊக்கமற்றிருப்பதும், விரைவில் முடியாச் செயலுடைமையும், பெரியோர்களைக் கண்டு இறுமாப்புற்றிருக்கையும், கள் முதலியவற்றைக் குடித்து மயக்குறுவதும், ஐம்புலன்களையு மடக்காமல் அதன் வழியே செல்லுகையும், அமைச்சர்களை இகழ்ந்து தானொருவனே ஆராய்ந்தொரு செயலைச் செய்வதும், நன்மை யுணராமல் தீமை விளைவிக்கத்தக்க மூடர்களுடன் ஆராய்வதும், ஆலோசனையிலே செய்யும்படி நிச்சயஞ்செய்யப்பட்டதைச் செய்யாமல் தாமஸஞ் செய்வதும், தாம் செய்த ஆலோசனையை யடக்காமல் வெளிவிட்டு அதனைக் கெடுத்தலும், நன்மைவிளையுஞ் செயல்களைச் செய்யாமையும், நல்லோர் தீயோர் இருவர்களுக்கும் சரியாக மரியாதை செய்கையும், அலலது பல விடங்களில் ஏககாலத்தில் போர் செய்ய முயற்சி செய்வதுமாகிய இப்பதினான்கு ராஜதோஷங்களையும் நீ துறந்திருக்கின்றனையா? வேட்டையாடுதல், சூதாடல், பகலில் துயிலுகை, பழித்தல், எப்பொழுதும் வனிதையர்களுடன் வாழ்தல், கள் முதலியவற்றைக் குடித்தல், ஆட்டம் பாட்டு வாத்தியங்களிலேயே ருசிகொள்ளுகை, பயனின்றித் திரிதல் என்னும் தசவர்க்கமென்பவைகளையும், (காமம், க்ரோதம், ஆலஸ்யம், பொய், ஊக்கமின்மை, அச்சம், மனத்தளர்ச்சி, மட்டமை, நீதியின்மை, பிறரை யவமதித்தல் என்னும் பத்துவர்க்கங்களெனபவைகளையும்) ஜல துர்க்கம், கிரி துர்க்கம், வன துர்க்கம், இரிண துர்க்கம், மரு துர்க்கம் என்னும் ஐந்துவர்க்கங்களையும், (பகைவரா லுண்டாகிய பகை, பெண்ணா லுண்டாகிய பகை, பொருளா லுண்டாகிய பகை, சொல்லினா லுண்டாகிய பகை, குற்றத்தினா லுண்டாகிய பகை என்னும் ஐந்துவிதமாயுள்ள பகையென்னும் ஐந்துவர்க்கங்களையும்) ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்னும் நான்குவர்க்கங்களையும், (தேஹஸம்பந்தமுடையோர், பொருள் ஸம்பந்த முடையோர், குலபரம்பரையாகவே ஸம்பந்த முடையோர், ஆபத்தில காக்கப்பட்டோரென்னும் நால்வகை நேசர்களென்னும் நான்குவர்க்கங்களையும்) அரசன், அமைச்சர், நாடு, கோட்டை, பொருள், சேனை, நட்பினர் என்று ஸப்தாங்கமென்கிற ஏழுவர்க்கங்களையும், (தன்னினத்தோன், நட்பினனைச் சேர்ந்தோன், பிழைக்கவந்து சேர்ந்தோன், சுற்றத்தாரைச் சேர்ந்தோன், வேதனம்வாங்கிப் பிழைப்பவன், வேண்டுமவைகளைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கப் பட்டோனென்னும் எழுபக்ஷங்களெனப்படுகின்ற ஏழுவர்க்கங்களையும்) (ச்யேனம், ஸூசீ, வச்சிரம், சகடம், மகரம், தண்டம், பதுமம் என்னும் முதன்மையாயுள்ள ஏழுவகையணி வகுப்புக்களெனப்படும் ஏழுவர்க்கங்களையும்) க்ருஷி, வாணிஜ்யம், கோட்டை, அணை, யானைத்தறி, புதையல், கப்பம் வாங்குதல், பயனற்றவர்களைச் சேர்த்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும், (கோளுரைத்தல், ஸாஹஸம் செய்தல், வஞ்சனை, பிரண்யகோபம், பொறாமை, பொருளையிகழ்தல், வன்மொழிகூறல், கடுந்தண்டனைசெய்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும்) தர்மார்த்தகாமங்களென்னும் மூன்று வர்க்கங்களையும், (உற்சாஹப் பிரபு,

மந்திர சத்திகளென்னும் மூன்றுவர்க்கங்களையும்) பிறர்களுடைய குறைதல் வளர்தல் இருத்தலென்னும் மூன்றுவாக்கங்களையும், (செய்தற்கரிய செயல் செய்ய முயலுதல், செயற்குரிய செயல்களைத் துறத்தல், செயற்குரிய செயலைக் காலமல்லாத காலத்தில் செய்கை யென்னும் மூன்றுவாக்கங்களையும்) சுருதி வார்த்தை தண்டநீதி யென்னும் மூன்றுவித்தைகளையும், ஐம்புலன்களை யடக்கலையும், ஸந்தி போர் செல்லல் இருத்தல் பிரிதல் சேர்த லென்னும் ஆறு குணங்களையும், தீ நீர் பிணி க்ஷாமம் இறப்பு என்னும் ஐவகைத் தெய்வத் துன்பங்களையும், அதிகாரிகள், கள்ளர், பகைவர், அரசனுக்கு இஷ்டர், அரசர் என்னு மிவர்களிடத்து நின்று முண்டாகும் ஐந்து மானுஷ வியஸனங்களையும், மித்திரபேதம் முதலிய செயல்களையும், பாலன், மூப்பினன், தீராப்பிணியாளன், இனத்தாரால் துறக்கப்பட்டவன், அச்ச முற்றவன், அச்சமுற்ற ஜன முடையோன், பொருளாசை யுற்றவன், பொருளாசை கொண்ட ஜன முடையோன், ஆசையற்ற ஜன முடையோன், விஷயங்களில் மிகவும் ஆசையுடையோன், பலவகைப்பட்ட யோசனை யுடையோன், தேவர்கள் வேதியர்கள் இவர்களை நிந்தை செய்பவன், பெரியோர்களால் சபிக்கப் பட்டோன், தெய்வத்தின்மேல் பாரம் வைத்துத் தான் ஒரு முயற்சியும் செய்யா திருப்பவன், மழை யின்மையால் துன்புற்றவன், சேனைகள் மடிந்தவன், தேசாந்தரம் சென்றவன், அநேகம்போகர்களுடன் பகைகொண்டவன், கொடிய கோசார முடையவன், சத்தியம் தருமம் இரண்டையும் துறந்தவன் என்னும் ஸந்திசெய்யாமல் போர் செய்யத்தக்க இருபது வர்க்கங்களையும், (ராஜ்ஜியம், பெண், ஸ்தானம் தேசம், இனத்தார், பொருள், இவைகளைப் பறித்துக் கொள்வது, மதம், மானம், விஷயபீடை, மதியின்மை, சக்தியின்மை, குணமின்மை, தெய்வத்தையிகழ்தல், நேசரை யிகழ்தல், பொருளை யிகழ்தல், சுற்றத்தாரைக் கொலை செய்தல், கருணையின்மை, தேசத்தை யிகழ்தல், பொருளொன்றிலேயே மிக விருப்புறுதல், தான் கோரிய விஷயத்திலேயே ஆசையுற்றிருத்தல் என்னும் இருபது வர்க்கங்களையும்) மந்திரி தேசம் கோட்டை கோசம் தண்டம் என்னும் பிரகிருதிகளையும், நடுவில் அரசன், முன்னர் அவனுக்குச் சத்துரு, தன் மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரன், தன் மித்திரனுக்கு மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரனுக்கு மித்திரன் என்னும் ஐவர்கள், பின்னர் பார்ஷ்ணி க்ராஹன், ஆக்ரந்தன், பார்ஷ்ணி க்ராஹாஸாரன், ஆக்ரந்தாஸாரன் என்னும் நால்வர்கள், பக்கத்திலிருப்பவன், மத்தியமன், புறத்திலிருப்பவன், உதாசீனனென்னும் பன்னிரண்டு மண்டலங்களையும் பகைத்துச் செல்லுதல், நேசித்துச் செல்லுதல், பலர்களுடன் கூடிச் செல்லுதல், வஞ்சனை செய்து செல்லுதல், அலக்ஷியஞ்செய்து செல்லுதலென்னும் ஐந்துவித யானங்களையும், இரண்டுவகைகளாயுள்ள சந்தி விக்கிரஹங்களையும் நன்காராய்ந்து, செய்யத்தக்கன செய்தும், துறக்கத்தக்கன துறந்தும் இருக்கின்றனையா ? நால்வர் அல்லது, மூவர்களாகி யிருக்கின்ற மந்திரிகளுடன் தனித்தனி

யாகவும் கூடியும் ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ யோதி யுணர்ந்த வேதங்களும், நீ செய்த செயல்களும், உன் மனைவியர்களும், நீ கற்ற நூற்பயிற்சியும் பயன்படுவன வாயினவா? அடா என் தம்பி! யானுரைத்தவண்ணம் நற்புத்தி யுடையவனாகி நம் தந்தையரும், முன்னோர்களும் நடந்தவாறு நீயும் நல்வழி துறவாமல் நடக்கின்றனையா? நலவுணவுகளை நீ யொருவனே யுண்ணாமல் மித்திரர்களுக்கும் கொடுக்கின்றனையா? ராஜன் தரும்படி பூமியைப் பாதுகாப்பானாகில், இம்மையிலும் மிக வின்புற்று, மறுமையிலும் நற்கதிபெற்று மகிழுவான்; என்றிவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் குசலம் வினவி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நூற்றொன்றாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளுக்குச் சக்கரவர்த்தியார் விண்ணுலக மணிந்ததைத் தெரிவித்துரை செய்தது.

இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனு ரருளிச்செய்த வாக்கியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் கேட்டுத் துன்பமடைந்து பெருமானை நோக்கி, எம்மையரோ! சிறந்த தருமங்களை யெல்லா மிழந்த எனக்கு ராஜதருமம் யாது பயன் செய்ய வல்லது? நம் குலத்தில் மூத்தகுமார ரிருக்கையில், இளையோன் அரசனாகுவதில் தென்னும் சிறந்த தருமம் நிகழ்ந்துள்ளதன்றோ? ஆதலின், அந்தத் தருமத்தைப் பாதுகாப்பதன்பொருட் டிப்பொழுதே

---

* மந்திரி - அமைச்சன், புரோஹிதன் - உபாத்தியாயர், யுவராஜன் - இளவரசு, ஸேனாபதி - படைத்தலைவன், தௌவாரிகன் - வாயில் காப்போர்களுள் தலைவன், அந்தர் வம்சிகன் - அரண்மனையிலுள்ள காரியங்களை நிறைவேற்றுபவன், காராகாராதிக்ருதன் - சிறைச்சாலைக் கிறைவன், அர்த்தஸஞ்சயக்ருத் - பொருள்களுக் கிறைவன், கார்ய நியோஜகன் - அரசன் கட்டளையைப் பிரசாரஞ் செய்பவன், ப்ராட்விவாகன் - நியாயத்தைக் கேட்பவன், ஸேநாநாயகன் - ஸேனைகளுக்கு வேதனங் கொடுப்பவன், நகராத்ய்யக்ஷன் - நகரசோதனை செய்பவன், காமாந்திகன் - வேலைக்காரர்களுக்குக் கடையில் கூலிவாங்கிக் கொடுப்பவன், ஸப்யன் - ஸபையை யலங்காரஞ் செய்து வரத் தக்கவர்களை வரவழைத்துப் பிறர்களைத் தடைசெய்ய வல்லவன், தாமாத்யக்ஷன் - நியாயாதிபதி, தண்டபாலன் - குற்றவாளிகளைக் காப்பவர்களுக் கிறைவன், துர்க்கபாலன் - கோட்டையைக் காப்பவர்களுக் கிறைவன், ராஷ்ட்ராந்த பாலன் - தம் நாட்டின் எல்லையின் கடையில் பிறர் சேனைகளை யுட்புகவிடாமல் காத்திருக்கும் சேனைகளுக் கிறைவன்.

அடியேனுடன் புறப்பட்டுத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளி யபிஷேகங் கொண்டு உலகினைப் பரிபாலனஞ் செய்தருளக:—

రాజానం మానుషం ప్రాహు ర్దేవ త్వేన మతో మమ

యస్య ధర్మార్థసహితం వృత్త మాహు రమానుషం ॥

ராஜாநம்மாநுஷம்ப்ராஹு ர்தேவத்வேநமதோமம

யஸ்யதர்மார்த்தஸஹிதம வ்ருத்தமாஹு ரமாநுஷம

உலகத்தில யாவரும் ராஜனை மனிதனெனக் கூறுகின்றனர்கள், யான் அவனைத் தெய்வமெனவே கூறுவேன், தர்மார்த்த யுக்தமாகிய ராஜன் செயல் தெய்வச் செயலாகவே தோற்றுகின்றதன்றோ? யான் கேகயநாட்டி லிருக்கையில, தேவரும திருவரணியத்துக் கெழுந்தருளி விடுகையில், நம் தந்தையார் துன்பமடைந்து சோகத்தினால பொன்னுலகை யடைந்தனர், ஆதலின், தேவரெழுந்து தந்தைக்குத் தருப்பணஞ் செய்தருளக, யானும் இந்தச் சத்துருக்கனும் முன்னமே தருப்பணங்கள் செய்திருக்கின்றோம்;

ప్రియేణ ఖలు దత్తం హి పితృలోకేషు రాఘవ

అక్షయ్యం భవతీత్యాహుః భవాంశ్చైవ పితుః ప్రియః ॥

பரியேண கலுதத்தமஹி பிதருலோகேஷுராகவ

அக்ஷயயமபவதீதயாஹு: பவாமஸசைவபிது:பரிய:

தேவரோ தந்தையர்க்கு மிகவும பிரியமுடையவ ராதலின், தேவரோ தருப்பணஞ் செய்யக் கடவீர் பிரியமுடைய புத்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதே பிதருலோகத்தில் பிதிரர்களுக்கு அக்ஷயமாகின்றதென மொழிகின்றனர்களே? நம தந்தையார் தேவரைக் காணாமலே துன்புற்றுத் தேவரையே நினைந்துகொண்டு பிழைக்க வாற்றலற்றுப பொன்னுலகை யடைந்தனரன்றோ? ஆதலின், தேவரோ தந்தையருக்குப் பிரியமுடையரென்பதற் கையமுளதோ என்று மொழிந்து வருந்தி யழுதனர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றொன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

நூற்றிரண்டாவது சருக்கம்

சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் சக்கரவர்த்திக்குச் செயற்குரியகடன்களைச் செய்தருளி எல்லோருடனுங் கூடிப் புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வா னுரைசெய்த வாக்கியத்தால் சக்கரவர்த்தி லோகாந்தர மடைந்ததைப் பெருமானுணர்ந்து மிகத் துன்பமடைந்து

மூர்ச்சைகொண்டு வச்சிராயுதத்தினால் அடிபட்டவர்போல வருந்திக் கைகளை மேலெடுத்துக் கோடாலியால் வெட்டுண்டவனத்திடையில தழைத்து மலர்ந்த மரம்போலச் சாய்ந்து தரையில் வீழ்ந்து தவித்தனர். கரை கொந்தி வருந்திக் கிடக்கின்ற குஞ்சரம்போலப் படுத்திருக்கின்ற பெருமானைக் கண்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கனர்களும் பிராட்டியாருடன் புலம்பிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பெருமானை நனைத்தனர்கள். பெருமானும் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்து கண்களில் நீர்த்துளிததும்பப் புலம்பியழு முயின்றனர். சக்கரவர்த்தியார் வானேறியதைக் கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி! நம் தந்தையர் விண்ணுடனுட் நண்ணிய பின்னர், யான் திருவயோத்திக்குச் சென்றுதான் பயன் யாது? அங்கு யான் யாது செய்வேன்? ராஜாதி ராஜனாகிய நம் தந்தையின்றிப் பாழடைந்த அப் படை வீட்டைப் பாதுகாக்க வல்லவன்றான் யாவன்?—

కిన్ను తస్య మయా కార్యం దుర్జాతేన మహాత్మనః
యో మృతో మమ శోకేన మయా చాపి న సంస్కృతః॥
అహో భరత సిద్ధార్థో యేన రాజా త్వయానఘ
శత్రుఘ్నేన చ సర్వేషు ప్రేతకృత్యేషు సత్కృతః॥

கிந்நுதஸ்யமயாகார்யம் துர்ஜாதேநமஹாத்மந:
யோம்ருதோமமசோகேந மயாசாபிநஸம்ஸ்க்ருத:
அஹோபரதஸித்தார்த்தோ யேநராஜாத்வயாநக
சத்ருக்நேநசஸர்வேஷு ப்ரேதக்ருத்யேஷுஸத்க்ருத:

என்பொருட்டே மரணமடைந்த என் தந்தையர்க்கு யான் சரமகைங் கரியமும் செய்திலேனாதலின், இகழத்தக்க பிறப்பினையுடைய என்னால் மஹாத்துமாவாகிய என் பிதா யாது பயனை யடைந்தனர், அந்தோ? அடா என் தம்பி! என் தந்தையர்க்குச் சரமகைங்கரியங்களைக் குறைவறச்செய்து முடித்த நீ சத்துருக்கனன் என்னு மிருவரு மல்லீரோ? நல்வினை யுடையீர்; அரசனற்றதும், ஆகுல மடைந்ததுமாகிய திருவயோத்திக்கு யான் வன வாஸம் தீர்ந்த பின்னரும், திரும்பிவர விருப்புறுகின்றிலேன்; அந்தோ? தந்தையர் லோகாந்தர மடைந்து விட்டமையின், யான் வனவாஸந்தீர்ந்து வந்த பின்னர், இஃது நன்மை, இஃது தீமை யென்று இதமுரைப்பவர் யாவருளர்; முன்பு நம் தந்தைய ருரைசெய்த செவிக்கினிய இன்மொழி களை இனி யாருரைசெய்யக் கேட்டு மகிழ்வேன்; என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபர தாழ்வானுட னுரைசெய்து புலம்பி பிராட்டியாரிடம் வந்து அவளை நோக்கி, அடி வைதேஹி! உன் மாமனார் மரண முற்றனரென்று கூவிப் புலம்பி யுரைத்து, இளையபெருமாளையும் நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! நீ தந்தை யற்றவனாயினை; இவ்வண்ணம் பரதன் மொழிகின்றனனென் றுரைசெய்தரு

ளினர். அநந்தரம் எல்லோரும் தாரை தாரையாகச் சோகநீர்பெருக்கியழுது, கங்கையில் மற்றெல்லோரும் பெருமாளைத் தேற்றி வானேறிய தந்தையின் பொருட்டுத் தருப்பணஞ் செய்யும்படி யுரைத்தனர்கள். பிராட்டியாரும் மாமனாரிறந்தனரென்பதை யுணர்ந்து சோகநீர் பெருக்கிப் பதியைக் கண்களால் கடாக்ஷிப்பதற்குந் திறமையற்று வருந்தினர். பெருமாளும் அவளைத் தேற்றி, மிகத் துன்புற்றிருக்கின்ற இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! விரைவாக மரவுரியையும், இங்குதப் புண்ணாக்கையும், விரைவாகக் கொணர்க; நந்தந்தையருக்குத் தருப்பணஞ் செய்வதன் பொருட்டுச் செல்வேன்; ஸீதை முன்னே செல்லக் கடவள், நீ யவளைப் பின்றொடர்ந்து செல்லுக; யான் உங்களிருவர்க்கும் பின் புறத்தில் வருகின்றேன்; இந்த வழி மிகக் கொடியதன்றோ என்றருளிச் செய்தனர். அநந்தரம் பரமபக்தியாகத் தொண்டு பூண்டவரும், மிகவு முணர்ந்தவரும், சிறந்த புத்தி யுடையவரும், புலன்களை வென்றவரும், பக்தி யுடையவருமாகிய ஸுமந்திரரும் அந்த ராஜகுமாரர்களுடன் கூடிப் பெருமாளைத் தேற்றி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து, மந்தாகினிநதியில் இழிந்து நீரிலாடும்படி செய்தனர். பெருமாள் முதலானோர்களும் தாமரை மலர்ந்து மணங்கமழ்ந்து குளிர்ந்து தெளிந்து விரைந்து பெருகி வருகின்ற அந்த மந்தாகினிநதியில் ஸ்நாநஞ்செய்து இந்த நீர் வானுலகை யடைந்து தேவர் பொருட்டாகக்கடவதென்று தந்தையைக் குறித்து மொழிந்து தர்ப்பணஞ் செய்தனர்கள். பெருமாளும் தென்முகமாக நின்று அஞ்சலியில் நீரை நிறைத்துக்கொண்டு தந்தையை யுத்தேசித்து, என் பிதாவே! இப்போழ்து என்னா லளிக்கப்படுகின்ற இந்த நீர் தேவருக்குப் பித்ருலோகத்தில் அக்ஷயமாகக் கடவதென மொழிந்து தருப்பணஞ் செய்தருளி, அனைவருடனும் அந்நதியின் கரையேறித் தீரத்திலுட்கார்ந்து இலந்தைக் கனிகளுடன் கூடிய இங்குதப்பொடியைப் பிண்டஞ் செய்து தரையில் தருப்பத்தைப் பரப்பி யதன்மேல் அந்தப் பிண்டத்தை வைத்துச் சக்கரவர்த்தியை யுத்தேசித்து;—

ఇదం బుక్ష్వ మహారాజ ప్రీతో యదశనా వయం
యదన్నః పురుషో భవతి తదన్నాస్తస్య దేవతాః ||

இதம்புங்க்ஷ்வமஹாராஜ ப்ரீதோயதசநாவயம்
யதன்ன:புருஷோபவதி ததன்னாஸ்தஸ்யதேவதா:.

மஹாராஜரே! யாங்க ளிப்போழ்து உண்ணுகின்ற இவ்வுணவையே தேவர் பொருட்டு வைத்திருக்கின்றேன், இதனையும் தேவர் மகிழ்ந்தருளக் கடவீர்; உலகத்தில் யார் எந்த உணவை யுண்பார்களோ? அவர் தெய்வங்களும் அந்த உணவையே யுண்டு மகிழ்கின்றன வல்லவோ?

எனறுரைசெய்து, விதியின்படி ஸபிண்டீகரணஞ்செய்து முடித்துப் பின்பு வந்தவழியாலேயே திருசித்திரகூடஞ் சேர்ந்து தம் பர்ணசாலையின் வாயி 'லில் ஸ்ரீபரத லக்ஷ்மணாக ளிருவரையும, தந் திருத்தோள்களால் தழுவிக் கொண்டு புலம்பினர். இவ்வண்ணம் பிராட்டியாருடன் இவரெல்லோரும் புலம்பி யழுகையில், சிஙகத்தின தொனிபோன்ற இவர்களது தொனி யினல் மலையில் பிரதித்தொனி யுண்டாகித் திசைகளெங்கும் பரவி யொலித்தது, ஸ்ரீபரதாழவான சேனையிலுள்ள யாவரும் இந்தத் தொனி யைக் கேட்டு அச்சங்கொண்டு கேளீர் நேசர்களே! ஸ்ரீபரதாழவானு சக்கர வர்த்தித்திருமகனுரைககண்டு பணிநதனாபோலும,.அவர்களது புலம்பலே இங்குக் கேட்கப் படுகின்ற தெனறு ஒருவர்க் கொருவா சொல்லிக கொண்டு உடனே புறப்பட்டு அநதத் தொனி தோன்றிய இடத்தைக் குறிபபிட்டுக் குவையாகி யோடி வந்தனாகள அவாகளுள சிலர் யானைகளி லும், சிலா குதிரைகளிலும, சிலர் தேர்களிலும் ஏறிககொண்டும், சிலர் கால்களால் நடந்தும், பெருமானைப்பிரிந்து சிலநாளகளே யாயினவாயினும், பலகோடி வருஷங்கள் பிரிந்துளளவாகளபோல மிகவும் அவாவுற்று ஓடி வருகையில், மழைகாலத்தில் வானம் முழங்குவதுபோலப பூமியும் தொனி யுற்று முழங்கிறறு; அதனுல அச்சமுறுத்தப்பட்ட யானைகளும், பிடிக ளுடன் ஓடி வேறுவனஞ் சேர்ந்தன; அக்காட்டிலுள்ள பன்றி, பசு, காளை, எருமை, மஹிஷம், புலி, சீரடி, பாம்பு, குரங்கு, மான முதலிய விலங்குக ளெல்லாம் பயந்தோடின, சக்கரவாகம், நாரை, ஹம்ஸம, கலஹமஸம், கொக்கு, குயில், க்ரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகளும் பறந்தோடின; அப் பொழுது ஆகாயம் பறவைகளாலும, பூமி மனிதர்களாலும் நிறைந்து விளங் கின; உடனே எலலோரும் அருகிறசென்று தரையில வீற்றிருக்கினற பெருமானைககண்டு மிகத துனபுற்றுக கைகேயியையும், கூனியையு மிகழ ந்து கொண்டு கண்ணீர்விட் டழுதனாகள பெருமாளும் அவர்களைக்கண்டு தாயர்போலும், தந்தையர்போலும, ஆதரஞ்செய் தருகிலழைத்துத் தழுவிக் கொண்டு மகிழ்வித்தனா. அப்பொழுது அந்த ஜனங்களுள சிலர்களை யணைத்து மகிழ்வித்தனா; சிலரைத தணடம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வித்தனா, இவவா றெல்லோரையும் அவரவர்களுக்குத் தககபடி மரியாதைசெயது பெருமாள் தாமும் மகிழ்ந்து அவர்களையும் மகிழ்வித்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டததில நூற்றிரண்டாவதுசருககம்

முற்றிறறு.

பெருமாள் சக்கரவர்த்தியார் விண்ணுலகெண்ணியதைக் கேட்டவுடன மூழ்கி ஸபிண்டீகரணம் செய்ததாக விருக்கின்றது; இச்சருக்கத்தில் மாதா பிதாக்கள் இற நது போனத்தைப் பிள்ளைகள் எபபோது கேட்கினும், அது முதல் பத்துநாள் தீட் டிருந்து பின்பே ஸபிண்டீகரணஞ் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது;

நூற்றுமூன்ருவது சருக்கம்.

கோஸலையார் முதலிய தேவிகள் பெருமாள் இளையபெருமாள் பிராட்டியார் இவர்களைக் கண்டு மிகவும் துன்பமடைந்து புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவானும் கோஸலையார் முதலாயுள்ள சக்கரவர்த்தியார் தேவிகளை யழைத்துக்கொண்டு பெருமாளை எப்பொழுது காண்போமென்னும் ஆவலுற்று விரைவாக வருகையில், வழியில் மந்தாகினிநதியின் கரையில் பெருமாளால் தந்தையின்பொருட்டு வைக்கப்பட்ட பிண்டத்தைக் கோஸலையார் மற்றுள்ளவர்களோடு கண்டு ஸுமித்திரா தேவியை நோக்கி, பாராய ஸுமித்திராய்! காட்டிற்கு செல்லவிட்ட நம் திருக்குமாரர்கள் இங்கே இறங்கி ஸ்நாநஞ்செய்யுந் துறைபோலும், இங்கிருந்தே உன் புத்திரனாகிய லக்ஷ்மணன் என் திருமகன் பொருட்டு தினந்தோறும் நீர் கொண்டு செல்வான், உன் மைந்தன் இவ்வண்ணம் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யினும், இகழ்வுறுகின்றிலன்; தந்தைக்கு நீசராகியு தன் தமையன் பொருட்டுச் செய்யும் செயல்களும், இகழத்தக்கன வாகுமோ? அவனுக்குத் தகாத இந்தச் செயல்கள் இப்பொழுதாயினும் நீங்குங்கொலோ என்று சோகத்தினால் உரை செய்துகொண்டே செல்லுகையில், அந்தப் பிண்டத்தையுங்கண்டு சக்கரவர்த்தியின்பொருட்டுப் பெருமாளால் வைக்கப் பட்டதெனத் தேர்ந்து, மற்றுள்ள தேவிகளை நோக்கிப் பாரீர்கள் ஸகிகளே! தெற்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட தர்ப்பபுல்லின்மேலே இங்குதத்தால் செய்யப்பட்ட பிண்டம், இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு நாதராகிய

இவ்விதிக்குப் பெருமாள் செய்தருளியது பொருந்துமோவெனில், யாகதீக்ஷையிலும், விவாஹம் முதலிய தீக்ஷைகளிலும் தீட்டில்லையென்று விசேஷவிதி யிருக்கின்றமையால், பெருமாளும் பிதருவாக்கிய பரிபாலன ரூபமாகிய சிறந்த தீக்ஷைகொண்டிருந்தமையால், தீட்டில்லையென்பதை யுணர்ந்தும், ஸ்ரீபரதாழ்வானால் எல்லாச் சடங்குகளும் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தமையின், தாம் முக்கியமாயுள்ள தர்ப்பணத்தையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும், செய்தருளினால் போதுமென்று திருவுளங்கொண்டும், தீட்டுக்கொண்டிராவிடினும் இகழ்விலதென வுணர்க. அன்றியின், பெருமாள் தீட்டுக்கொண்டிருந்திலரென்பதற்கு பரமாண மொன்றுமில்லாதலின், தீட்டுக்கொண்டிருந்ததாகக்கொள்ளினும் விரோதமில்லை, தீட்டில் ஸபிண்டீகரணஞ் செய்ததாக விருப்பது விரோதமன்றோ வெனில், ஸ்நாபமென்று மூலத்திலிருப்பதற்கு வியாக்கியானத்தில் சபிண்டீகரணமென்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளதேயன்றி, மூலத்திலில்லை; ஆதலின், ஸ்நாபமென்னும் பதத்திற்கு நித்யவிதியில் செய்யத்தக்க பிண்டமென்று பொருள் கூறக் குறையில்லை, அஃது தீட்டிலேயே செய்யப்படுகின்றது; தீட்டில்லையெனக்கொண்டு வியாக்கியானத்தில் சபிண்டீகரணமெனப் பொருள் கூறப்பட்டுளதெனவும் கொள்க. இந்தப் பக்ஷத்தைக்கொண்டே பட்டமுராரியும், அநர்க்கராகவ நாடகத்தில் பெருமாள் தீட்டுக்கொண்டிருந்ததாகவே கூறி இருக்கின்றனன்.

நம் பதியின்பொருட்டு என் திருமகனால் வைக்கப்பட்டுளது, சிறந்த நல்
லுணவுகளை யுண்டு பார் முழுதும் ஆண்டு பாதுகாத்த மஹாராஜர்க்கு
இஃது தகுமென யான் கருதுகின்றிலேன், பார் முழுதும் பாதுகாத்து
நல்லுணவையுண்ட மஹாராஜா இந்தப் பிண்டத்தை எவ்வண்ணம் புசித்து
மகிழ்வாரோ? மிக்க செல்வங்களை யடைந்து பாராளவல்ல என் திருமக
னும் தந்தைக்கு இந்தப் பிண்டத்தை யிட்டனனென்றால், இதைவிடத்
துன்பமென்பது மொன்றுளதோ? இதனை யான் கண்ணுறுகையிலும்,
என்து இதயம் ஆயிரஞ் சிதறுக ஏன் பிளந்திலதோ? எந்த மனிதன் எவ்
வுணவை யுண்கின்றானோ? அவ்வுணவினையே அவன் தெய்வங்களும் உண்
பார்களென்னும் யாவராலும் அறியப்பட்ட சுருதி யுண்மையெனவே இப்
போழுது தோற்றுகின்றது, என்றிவ்வண்ணம் புலம்புகையில், மற்றுள்ள
தேவிகளும் இவளைத் தேற்றி யழைத்துக் கொண்டுபோய ஆச்ரமத்தில்
சாபத்தினால் வானுலகினின்று வீழ்ந்த வானவன்போலவும், போகங்களை
முற்றுந் துறந்து துறவறம் பூண்டவன்போலவும் எழுந்தருளியிருந்த பெரு
மானைக் கண்டவுடனே சோகம் பெருகிக் கண்ணீர்விட்டுக் கூவி யழுதனர்
கள். பெருமாளும் அவர்களைக்கண் டெழுந்து எல்லோர்களையும் தனித்தனி
திருவடி தொழுது நிற்கையில், அவர்களும் தமது மெதுவாயுள்ள பாணி
தலங்களினால் பெருமாள்மீது படிந்துள்ள தூள்களைத் துடைத்துக் கண்
குளிரக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்கள். இளையபெருமாளும் அவர்களைக் கண்டு
பலமுறை பணிந்து நின்றனர். அவர்களும் பெருமாளிடத்திலேபோல
இவரிடத்திலும் மிகவும் அன்புகூர்ந்து தழுவி மகிழ்ந்தனர்கள். பின்பு
பிராட்டியாரும் முறையே அவர்களைப் பணிந்து துன்பத்தினால் கண்ணீர்
ததும்ப எதிரில் நின்றனள். அப்போழ்து அவளைக் கோஸலையார் தாய் மகளைப்
போலத் தழுவிக்கொண்டு அந்தோ? ஜனகசக்கரவர்த்தியின் திருமகளும்,
தசரதசக்கரவர்த்தியின் மருமகளும், ஸ்ரீராமசந்திரன் தருமபத்தினியு
மாகிய ஸீதாதேவியும் இவ்வண்ணந் துன்புறுமாறு நேர்ந்ததந்தோ? அடி
என் மருமகளே! வெயிலினால் வாட்டப்பட்ட கமலம்போலவும், அழுக்
கடைந்த கண்ணாடிபோலவும், மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்ட சந்திர
பிம்பம்போலவும், ஒளிகுன்றிய உன் திருமுக மண்டலத்தை காண்கையில்,
சோகம் தீப்போல என்னைப் பற்றி எரிகின்றதே? என்றிவ்வண்ணம் புலம்
பிக்கொண் டிருக்கையில், ஸ்ரீராமசந்திரர் அக்கினிபோலத் திகழும் ஸ்ரீவசி
ஷ்டபகவானை இந்திரன் பிருஹஸ்பதியைப்போலப் பணிந்து, அவரை ஓரா
ஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து, மற்றுள்ளோரையும் உட்காரும்படி
நியமித்துத் தாமும் வீற்றிருந்தருளினர். நாட்டார் நகரத்தார் சேனைகள்
அமைச்சர்கள் முதலிய யாவருடனும் வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வாரும் யாவருடனும்
பெருமாளுக் கருகில் வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வான்
அநேக தேவகந்தர்வாதிகளுடன் திசைமுகத் தேவனருகில் வீற்றிருந்த
தேவேந்திரன்போலத் திகழ்ந்து கைகுவித்துப் பெருமானை நோக்கி இரு

தனர். அப்பொழுது எல்லோரும் இப்பரதாழ்வான பெருமாளைப் பணிந்து மரியாதைசெய்து யாதுனாகக்கபோகின்றனரோவென்று மிகவுங்குதூஹலத்துடன் எதிர்நோக்கி யிருந்தனர் எதிர்நோக்குகின்ற காலையில பெருமாளிளையபெருமாள ஸ்ரீபரதாழ்வான இவர்கள மூவரும் நட்பினர்களால் சூழப்பட்டவர்களாகி, யாகசாலையில் சபையார்களால சூழப்பட்ட கார்ஹபத்திய ஆஹவநீய தக்ஷிணம என்று மூன்று அக்கினிகளபோல விளங்கினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நூற்றுமூன்றாவது சருக்கம

முற்றிற்று

நூற்றுநான்காவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானால வேண்டப்பட்டு யான வனவாஸமே செல்வேனென்பதற்குக் காரண மருளிச செய்வது

அநந்தரம பெருமாள இளையபெருமாளைப்போலவே ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தமமிடத்தில பந்திபுள்ளவனென வுணர்ந்து அவனை நோக்கி, அடா பரதா! யானென்று நீ கூறக் கேட்டுணரக் கோருகின்றேன, நீ இப்பொழுது அரசாட்சிசெயவதையும விட்டு ஜடைதரித்து மானுரி மரவுரிகளை யுடுத்துக்கொண்டு இவவிடத்திறகு வந்த காரணம் யாது? அதனை நீ யுரை செயகவென்று வினவி யருளினார் என்றிவவண்ணம அன்புகூர்ந்து தழுவி யுரைசெயயப்பட்ட ஸ்ரீபரதாழ்வானும மீளவும பெருமாளை நோக்கிக் கைகுவித்துக்கொண்டு எமமையனே! நம தந்தையார் தேவரைக் காட்டிற்கனுப்பிச செயற்கரிய செயலசெய்து புத்திரசோகத்தினால வானேறி விட்டனர். அவர் என தாயாகிய கொடிய கைகேயியினு லேவப்பட்டவராகித் தம் புகழையுமகெடுத்து, என்னையும இகழ்வுறசசெய்து, தாமும கெடும்படியான இப்பாவத தொழிலைச செயதனர அத்தன்மையளாகிய என தாயும தன கோரிகை யீடேறாமல கைமபெண்ணாகி நரகில வீழ்ந்தனள், ஆதலின், தேவர்க்கே தொண்டனாகிய அடியேனிடத்தில அருள பூண்டு இப்பொழுதே தேவேந்திரன்போலத திருவபிஷேகங்கொண்டு இந்த நாதனற்ற பிரஜைகளையும, நம மாதாக்களையும மகிழ்வித்த தருள செய்து, பரமபனாயுக்கவாயத்ததும, தேவரக்கே தக்கதுமாகிய இந்த ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டருளக, நட்பினர்களையும் மகிழ்வித்த தருளக; சரத்காலத்தில் இரவு முழுமதியினால் திகழ்வதுபோல இந்தப பூமியும் அரசனாகிய தேவரால் திகழக்கடவது. இந்தச சாமந்த மந்திரி புரோஹிதாதிகளுடன் கூடித் தேவர்க்குச் சிடனும், தொண்டனுமாகிய அடியேனால தண்டம ஸமர்ப்

பித்து வேண்டப்பட்டவராகி முடியேனிடத்தில அநுக்கிரஹஞ்செயதருளக; நாட்டிலுள்ள எலலோரும் இவ்வண்ணம தேவரை என முகமாக வேண்டு கினறனர்கள், ஆதலின, மரியாதை செய்யத்தக்க அவர்களது வாக்கி பத்னை யிகழற்க; எனறிவ்வண்ணம் மொழிந்து மறுபடியும் பெருமா ளுடைய திருவடித் தாமரைகளில் தலைவணங்கித் தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். இவ்வண்ணம் வணங்கி மதமேறிய யானைபோல அடிக்கடி பெருமூச செறி நது வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் பெருமாள தழுவிக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா என்னருமைத் தம்பி!—

కులీనస్సత్త్వసంపన్న స్తేజస్వీ చరితవ్రతః
రాజ్యహేతోః కథంపాప మాచరేత్త్వద్విధోజనః ॥

குலீநஸ்ஸத்வஸம்பனன ஸதேஜஸ்வீசரிதவரதஃ
ராஜயஹேதோஃகதம்பாப மாசரேதவத்விதோஜனஃ

நற்குலத்திற் பிறந்தவனும், ஸத்துவகுண முடையவனும், தோளவலி யுடையவனும், பறபல விரதங்கள செயது நறபுகழ பெறறவனுமாகிய உன னைப் போனறவன் அறபமாகிய ராஜ்ஜியத்தினபொருட்டு ஏன் பாவத் தொழில் செயவரன, ஒருபொழுதும் செய்யான; ஆதலின, உனனிடததில சிறிதேனும் தோஷத்தைக் காணகினறிலேன்; பாலத்தனமையால நீ தாயையும் இகழற்க;—

కామకారోమహాప్రాజ్ఞ గురూణాం సర్వదానఘ
ఉపపన్నేషుదారేషు పుత్రేషుచవిధీయతే ॥

காமகாரோமஹாபராஜஞ குரூணும்ஸாவதாநக
உபபனனேஷுதாரேஷு புதரேஷுசவிதீயதே

அடா நறபுத்தி யுடைய பரதா! பெரியோர்களிடத்தில் ஆசிரியர்களுககும், தொண்டர்களிடத்தில காப்பவர்களுக்கும, மனைவிகளிடத்தில் பர்த்தாக் களுக்கும, மக்களிடத்தில தாய தந்தையர்களுக்கும், எப்பொழுதும் தம் மிச்சையின்படி கட்டளை செய்ய விதியுள தன்றோ? அவ்வாறே நாமும மஹாராஜர் தம் திருவுளத்தின்படி கட்டளைசெயயத்தவர்க ளலலோமோ? ஆதலின், இவ்விஷயத்தில் மாறுபாடு கொளளாமல் உடன்பட்டு மகிழக,

వనేవాచీరవసనం సౌమ్యకృష్ణాజినాంబరం
రాజ్యేవాపిమహారాజో మాంవాసయితుమీశ్వరః ॥
యావత్పితరిధర్మజ్ఞ గౌరవంలోకసత్కృతం
తావద్ధర్మభృతాం శ్రేష్ఠ జననామపిగౌరవం ॥

ஜடேவலசீரவஸநம ஸௌமயகருஷ்ணுஜிநாம்பரம்
ராஜயேவாபிமஹாராஜோ மாமவாஸயிதுமீஸ்வர:.
யாவத்பிதரிதாமஜு கௌரவமலோகஸதக்ருதம
தாவததாமபருதாமஸ்ரேஷ்ட ஜனனயாமபிகௌரவம்.

மஹாராஜர் என்னைச சீர ஜடாஜினதாரியாகித் தண்டகவனத்தில் வாஸம் செயவிக்கவாயினுமை, பீதாம்பர மணிமகுடதாரியாகி ராஜ்ஜியத்தில வாஸம் செய்விக்கவாயினும வல்லவர், அடா தருமமுணர்ந்தவர்களுள் சிறந்த பரதா! தந்தையினிடத்தில எவ்வளவுக கௌரவம உலகத்தில புகழப்படுகின்றதோ? அவ்வளவுக் கௌரவம மாதாவினிடததிலும் இருக்க வேண்டு மென்றும கூறப்படுகின்ற தன்றோ? ஆதலின, அவ்விருவர்களாலும், அடா ராமா! நீ காடேறச செல்க என்று கட்டளையிடப்பட்டயானும் அதைத் தவிர்ந்து எவ்வண்ணம வேறு செயவேன், நீ திருவயோத்தியிலும், யான தண்டக வனத்திலும், இப்போழுது வாஸஞ்செய்ய வேண்டுவதே கடமை, இவ்வண்ணமே மஹாராஜர் சபைநடுவில நம்மிருவருக்கும நியமஞ்செய தளிததுவிட்டுப பொன்னுலகமடைந்தனர். உலகத்தோர்க்கும், எமக்கும பிரபுவாகிய மஹாராஜர் நமக்குப் பிரமாணமே யலலது, வேறொருவரும் பிரமாண மாகார; ஆதலின, தந்தையினால் பகிர்ந் தளிக்கப்பட்ட பாகத்தையே நீ யநுபவிக்கத் தக்க[illegible] பதினன்குவருஷம தண்டகவனத்தில வாஸஞ்செய்து என் பொருட்டளிக்கப்பட்ட பாகத்தை யானும அநுபவித்து மகிழ்வேன்; யாவராலும் புகழப்பட்டவரும், மஹாத்துமாவும், தேவேந்திரனுக்கு நிகரானவருமாகிய என பிதா! என்னை நோக்கி, எதனைச செய்யுமபடி கட்டளை யிட்டனரோ? அதனையே யான எனக்கு மதிப்பே னலலது, அதனைத் துறந்து இந்திரன் பட்டம் வாயக்கினும விருப்புறே னென்று அருளிச்செய்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நூற்றுநான்காவது சருக்கம்
முற்றிற்று

நூற்றைந்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குப பெருமாள் இத மருளிச் செய்தது.

அநந்தரம் நட்பினர்களுடன் கூடிய பெருமாள் முதலிய யாவரும் துன்பப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையிலேயே அன்றிரவு நீங்கிப் பொழுது

விடிந்தது, உடனே யாவரும் மந்தாகினிநதியில் நீராடி ஜபம் ஹோமம் முதலிய நித்யகருமங்களைச் செய்து முடித்துப் பெருமாளெழுந்தருளி யிருக்குமிடஞ் சேர்ந்து சுற்றிலு முட்கார்ந்து மௌனமடைந் திருந்தனர்கள். அப்போழுது ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையரே! தேவர் அருளிச்செய்தபடியே என் மாதாவும் வரதானத்தால் ஸமாதானஞ் செய்யப்பட்டனள், ராஜ்ஜியமும் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது, அந்த ராஜ்ஜியத்தையே அடியே னிப்பொழுது தேவர் பொருட்டு ஸமாப்பிக்கின்றேன், தேவரருள்செய்து இதனை யங்கீகரித்துப் பகை யின்றிப் பரிபாலனஞ் செய்க; மிகப் பெரிய இந்த ராஜ்ஜியமானது மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற நதியின் வேகத்தினால் பிளக்கப்பட்ட அணைபோலத் தேவரைத் தவிர வேறொருவராலும் கட்ட முடியாது; குதிரையின் வேகத்தைக் கழுதை போலவும், பெரிய திருவடியின் வேகத்தை மற்றுள்ள பறவைகள் போலவும், தேவருடைய சக்தியைத் தொடர்ந்து பின் செல்லவும் அடியேனுக்குச் சிறிதும் சக்தியில்லது, யாவனொருவன் பிறர்களால் அடையப்பட்டு அவர்களையும் அளித்துப் பாதுகாக்கின்றனனோ? அவன் பிழைப்பே யன்றோ? நல்ல பிழைப்பு; யாவனொருவன் பிறரை யடைந்து பிழைக்கின்றனனோ? அவன் பிழைப்பே யன்றோ? கெட்ட பிழைப்பு; ஆகலின், தேவர் இந்த ராஜ்ஜியத்தை யங்கீகாரஞ்செய்து எம்மைப் பாதுகாத்தளித்து மகிழ்விக்காமல், காட்டிற் கெழுந்தருளுவது தகுதியாகுமோ? ஒருவனால் வைத்து நீர் வார்த்து வளர்க்கப்பட்டுக் குறளர்கள் ஏறவொண்ணும லுயர்ந்து வேரூன்றித் தழைத்துச் செழித்த பெரிய மரம் பூத்துப் பழுக்காமலும், தன்னை வளர்த்தவனுக்கு மகிழ்ச்சியை யுண்டு பண்ணுமலும் போயிற்றாயின், அந்த மரமே தேவருக்கு உவமையாகும்; இதனைத் தேவரே ஆராய்ந் துணர்க, எம்மையரே அபிஷேகங்கொண்டு ஜொலிக்கின்ற சூரியன்போலத் திகழுகின்ற தேவரை நாட்டார் நகரத்தோ ரெல்லோரும் கண்டு மகிழ்க; தேவர் திருவயோத்தியில் மதமேறிய களிறுகளும், தேவர் பின் சென்று பிளிறக் கடவன. அந்தப்புரத்திலுள்ள காந்தையர்க ளெல்லோரும் மகிழ்வுறக்கடவார்கள். எனறிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளைப் பணிந்து வேண்டினர். அவருடன் வந்த ஜனங்க ளெல்லோரும் அதற் குடன்பாடு கூறிப் புகழ்ந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் வேண்டி வருந்திய புலம்புகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிப் பெருமாள் தேற்றி யருளலுற்றனர். அடா ப்ரதா!—

నాత్మనః కామకారో஽స్తి పురుషోయమనీశ్వరః
ఇతశ్చేతరతశ్చైనం కృతాన్తః పరికర్షతి ||
సర్వేక్షయాన్తా నిచయాః పతనాన్తాస్సముచ్ఛ్రయాః
సంయోగా విప్రయోగాన్తా మరణాన్తం చ జీవితం ||

நாத்மன: காமகாரோஸ்தி புருஷோயமநீஶ்வர:
இதஶ்சேதரதஶ்சைநம் க்ருதாந்த: பரிகர்ஷதி.
ஸர்வேக்ஷயாந்தா நிசயா: பதநாந்தா: ஸமுச்சரயா:
ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம்.

உலகினில் யாவரும் தெய்வத்திற் கட்டுப்பட்டவர்களே யன்றி, சுதந்த்ரரல்ல ராதலின், ஒருவன் தான் செய்யத்தக்க தொன்று மில்லது, தெய்வமே இவனைத் தன் தேசத்தினின்றும் தூரதேசத்திற்கும், மீளவும் அங்கிருந்து தன் தேசத்திற்கும் செல்லும்படி இழுக்கின்றது அன்றோ? ஆதலின், தாய் தந்தைகளின்மேல் நீ சிறிதும் சினமுறாமல்; தெய்வச் செய லாதலின், துன்பமும் உறாமல், மேன்மேலு மீட்டப்பட்ட பொருள்களின் குவைகளும் அழியுமளவு மிருக்குமே யல்லது, அழியா திரா? எவ்வளவு மேன்மையும், தாழ்மையுறுமளவே யாமல்லது, தாழ்மை யின்றியேயிராது, புத்ர மித்ராதிகளுடன் கூடியிருப்பது பிரியுமளவே யாகு மல்லது, பிரிதலேயின்றியிராது, நலவாழ்வும் சாகுமளவே யாகுமல்லது, சாவுறாதிராது; ஆதலின், நீ தந்தையாகினை ஒருலகமடைந்தனரோ யென்று சிறிதும் துன்புறாமல், மரத்து நுனியில் பழுத்திருக்கின்ற கனிகளுக்குத் தரையில்விழுவதைவிட வேறு பயம் எவ்வண்ண மில்லதோ? அவ் வண்ணமே பிறப்புற்ற மனிதனுக்கு மரணத்தை விட வேறுபய மில்லது; மரணமென்பது தவிர்த்தற்கரியது; ஒரு வீடு எவ்வளவு வலிய தூண்களை நிறுத்தி வலிமையாகக் கட்டப்படினும், நாள் செல்லச் செல்லப் பழைய தாகி வலிமைகுறைந்து இடிந்து விழுகின்றதோ? அவ்வண்ணம் மனிதன் எவ்வளவு திறமையினனாயினும், மூப்புற்றுத் திறமையொழிந்து மரண முறுவான், மனிதர்க்கு யாதொரு இரவு நிகழ்ந்ததோ? நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்ததேயன்றி, நிகழும் தாகுமோ? யமுனாநதியின் வெள்ளம் பெரு கிற்றாயின், அஃது பெருகிக் கடலையே போய்ச் சேருமல்லது, மீண்டெதிர்த்துப் பெருகுமோ? இராப்பகல்கள் மனிதர்களது ஆயுளைக் கழித்துக்கொண்டே செல்லுகின்றனவே யன்றி, வாளாச் செல்லுகின்றனவோ? ஆதலின்,

ఆత్మానమనుశోచత్వం కిమన్యమనుశోచసి
ఆయుస్తేహీయతేయస్య స్థితస్యచగతస్యచ ॥

ஆத்மானமநுசோச த்வம் கிமந்யமநுசோசஸி
ஆயுஸ்தே ஹீயதே யஸ்ய ஸ்திதஸ்ய ச கதஸ்ய ச.

நீ யுன்னைக் குறித்தே சோக முறுக; பிறனைக் குறித்தேன் துன் புறுகின்றனை; நீ நிற்கினும், செல்லினும், உட்காரினும், படுக்கினும்,

ஆயுள் குறைகின்றதே யன்றி, வளர் கின்றதோ? மனிதன் எங்கேகினும் மருதயுவும் உடனே யேகின்றது; உட்காரின உடனே உட்கார்கின்றது; யமலோகம் போகு மளவும், உடனே சென்று, பின்பு திரும்பு மல்லது, முன்பு திரும்பிச செல்லுமோ? மனிதன் மூப்புறறு, மெய நலிந்து, மயிர் நரைத்து, திறமை குன்றி, மதி மயங்கியபின் யாது செயது பிழைப்பன, ஆதலின், முனனமே தான் உயயுமுபாயததைத் தேடிக்கொளளக கடவன்.

నన్దన్త్యుదితఆదిత్యే నన్దన్త్యస్తమితేరవా
ఆత్మనోనావబుధ్యన్తే మనుష్యాజీవితక్షయం ॥

நநதநதயுதிதஆதிதயே நநதநதயஸதமிதேரவௌ
ஆத்மனோநாவபுதயநதே மனுஷயாஜீவிதக்ஷயம.

எல்லோருமமெயயோனுதிபபதையும், மறைவதையும் கண்டு வியபபுற்று மகிழகினறனர்களே யன்றித் தமதாயுள குறைந் தழிவதை பொருட்டும் அறிந்தில ரந்தோ? பருவஙகளதோறும அவற்றின அழகினைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழகினறனாகளே? அந்தோ? அப்பருவஙகள அவர்களது ஆயுள்களைக குறைததுககொண்டே செல்லுகின்றனவே? அலைகடலில தனியேயுள்ள இரண்டு கட்டைகள அலையினுல் கூட்டப்பட்டுப் பினபு பிரிக்கப படுகினறனபோலக காலததினுல் தாய தநதை மககள முதலானோர்கள கூட்டப்பட்டும், பிரிக்கபபட்டும அலைகினறனர்கள. ஆதலின், இவர்கள கூடுவதரிதேயன்றிப் பிரிவ தரிதனறு; பிரிவதே நிச்சயம்; இந்த பரஹ்மாணடத்தினுள பிரஹ்மா முதலாகியுள்ள உயிரக ளெல்லோரும தத்தம முன வினையின்படி நடபபவர்க ளாதலின், ஒருவ ராயினும தம் மனததின்படி யொருவருடன் சேரவும, பிரியவும், வல்லுந ரல்லர்; ஆதலின், ஒருவரிறந்ததைப்பறறி மறறொருவர் கண்ணீர் பெருக்கி யழுவதினுல் அவரை மீட்கு முபாய முளதாகுமோ? ஆகாது, தூரஞ்செல்வோ னொருவன் துணையாகச செல்வோனை நோககி, யானு முடன் வருவேனென றுரைத்துப் பின்றொடர்நது சென்று எவவண்ணம் பின்புறுவானோ? அவ்வண்ணமே தம் முன்னோர்கள் சென்றவழியே சென்று நடப்பவன எப்படி துன்புறுவான? ஒருகாலும் துன்புறான; ஆற்று வெள்ளம்போல மீளாது செல்லுகின்ற ஆயுளை நோக்கி, விவேக முடையோன் நன்மை விளையத்தக்க தருமச்செயலிலேதானே முயலக கடவன். உயிர்களெல்லோரும் இன்பத்தையே கோருகின்றனர்களல்லரோ? ஆதலின், தருமாத்துமாவாகிய நம் தந்தையரும், சிறந்த யாகங்கள செயவதினுலும், பாதுகாத்தளிக்கத் தக்கவர்களைக் காத்தளித்தமையாலும், உலகினை நீதிவழுவாது பரிபாலனஞ் செய்தமையாலும், தருமமாகவே கப்பம்வாங்கி வேதியர்களுக் களித்தமையாலும், பொன்னுலகமே யடைக்

தனர். இருக்கையிலும் தானதருமங்களை செய்து நெடுநாள் வாழ்ந் தின் புற் றிருந்தனர். ஆதலின், அவரைக் குறித்துத் துன்புறத்தக்க காரணம் சிறிது மிலது; அத்தன்மையராகிய நம தந்தையர் மூப்புடைய இந்த மானிட சரீரத்தை ஒழித்து விட்டுப் பிரஹ்மலோகத்தில் இன்புறத்தக்க திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்று மகிழ்கின்றமையின், விவேகமுடையோ னாயின், ஒருவனும் அவரைப்பற்றித் துயருறான், நீயும் பற்பல நூல் களைக் கற்றவனும், சிறந்த புத்தி யுடையவனு மாதலின், நீ நம் தந்தை யரைப் பற்றித் துயருறற்க; தீரமுடையவன் ஒருகாலும் ஒன்னைக் குறித்தும் சிறிதும் துன்புறுவனன்றோ ? ஆதலின், நீ துயரற்க; தீர முறுக; நந்தந்தையார் உன்னைத் திருவயோத்தியில் அபிஷேகம்பூண்டு அரசாட்சிசெய்யும்படி கட்டளையிட்டிருக்கின்றமையின், நீ திருவயோத் திக்குச் சென்று அங்கு வாழ்க; எம தந்தையார் எனக்குக் கட்டளையிட்ட படி யானும் வனத்தி லுறைவேன்; நீயும் தந்தையின் கட்டளைப்படி நடக்கக் கடவை யல்லது, அதனைத் தவறற்க; யான் தந்தையின் கட்டளை யைத் துறப்பது ஒருபொழுதும் நீதியன்று, வனவாஸஞ் செயவதி னாலேயே துன்பமின்றித் தந்தையாரது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து மகிழ்வேன; தரும முணர்ந்தவனும், கொடுமை யற்றவனுமாகிய புத்திரன் தந்தையின் வாக்கியத்தைச் செய்யாது துறப்பானோ ? அவ் வண்ணந் துறப்பவன் நற்கதி பெறுவானோ ? பெறுான்; ஆதலின், நீயும் தரும நுட்பத்தை யாராய்ந்து அபிஷேகங்கொண்டு வாழ்க; நம தந்தை யின் சரிதத்தைப் பார்; அவர் சிறிதேனும் தருமத்தைத் துறந்து நடந் தனரோ ? ஆதலின், நீ துன்பத்தை விட்டு மகிழ்ச்சியுற்றுத் திருவயோத் திக்குச் செல்க, என்றிவவண்ணம் பெருமாள் பித்ருவாக்கிய பரிபால னஞ் செய்வதன் பொருட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வாருக்கு இதோபதேசஞ்செய்து மவுனமடைந் தருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளை மீளவும் தனியே வேண்டியது.

பெருமா ளிவ்வண்ணம் முடிவுகூறி முடித்தபின்பு, ஸ்ரீபரதாழ்வான் மந்தாகினிநதியின் தீரத்தில் தனியே எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையுடோ ! தேவரைப்போல இவ்வுலகினில் யாவர்

பற்றற்றிருப்பார்கள்; தேவரைத் துன்பமும் வருத்தாது; இன்பமும் களிப்பிக்காது, பிறப்பிலும், உயவிலும், இறப்பிலும், பொருளுடைமையிலும், பொருளின்மையிலும், எவன் புத்தி மாறுபாடுறுகின்றிலதோ! அவன் எதனால் வருத்த முறுவான்? தேவர் மஹாயோகி போன்றவராதலின், தேவர்க்குத் துன்பமென்பதே திருவுளத்தி லிலது, ஆயினும், தேவர் இவ்வண்ணம் துன்பத்தை யடைந்து வருந்துவது தகுதியுற்றது; தேவர் தேவர்க்கு நிகரான தோள்வலி யுற்றவரும், மஹாத்துமாவும், உண்மையாயுள்ள பிரதிஜ்ஞை யுடையாரும், யாவும் உணர்ந்தவரும், யாவற்றையும் அறிபவரும், சிறந்த புத்தி யுடையாரு மாகினர்; ஆதலின், தேவர்க்கும் இத்தன்மையதாகிய கொடிய துன்பம் வாய்த்தது மிகத் தகுதி யற்றது; யான் தேசாந்தரத்தி லிருக்கையில், என் மாதா! என் பொருட்டே மிகக் கொடிய பாவஞ் செய்தனள், அதற்கு யான் சிறிது முடன் பட்டிலேன்; ஆதலின், தேவர் அடியேன்மீது சீற்றமுறாது அன்புகூர்ந் தருள் செய்யக் கடவீர். என் தாய் மிகப் பாவியும், கொலைக் குரியவளு மாகினளாயினும், தாயைக்கொலை சால்புடைத்தன் றாதலின், ஒரு பாசத்தினால் கட்டுண்டு தாயைக் கொலை செய்கின்றிலேனேயன்றி, அன்பினால் விட்டிலேன், நின்மலமாகிய குலத்திற் பிறந்த தசரதசக்ரவர்த்திக்கு யான் பிள்ளையாகவும், தேவர்க்குத் தம்பியாகவும் பிறந்து, தருமங்களையு முணர்ந்து, தருமமல்லாத இந்தத் தாயைக் கொலையை எவ்வாறு செய்வேன்?—

గురుః క్రియావాన్ వృద్ధశ్చ రాజా ప్రేతః పితేతి చ
తాతం న పరిగర్హేయం దైవతం చేతి సంసది ॥

குருːக்ரியாவான்வ்ருத்தச்ச ராஜாப்ரேதːபிதேதிச
தாதம்நபரிகர்ஹேயம் தைவதஞ்சேதிஸம்ஸதி.

சக்கரவர்த்தி குருவென்பதினாலும், யஜ்ஞயாகாதி நற்செயல்களைச் செய்தவ ரென்பதினாலும், ஜ்ஞானத்தினாலும், வயதினாலும், வித்தையினாலும், முதிர்ந்தவரென்பதினாலும், நீதிவழுவாமல் யாவரும் மகிழ்வுறும்படி யரசாட்சி செய்த ராஜரென்பதினாலும், எம்மைப்பெற்ற தந்தை யென்பதினாலும், நமக்குத் தெய்வ மென்பதினாலும், இப்பொழுது இறந்துவிட்டனரென்பதினாலும், அவரை இப்போழ்து யான் இகழ்கின்றிலேன்; அறம் பொரு ளிரண்டு மின்றி, இவ்வண்ணம் கொடிய பாவச் செயலை ஒரு பெண்ணின் பிரியத்தின் பொருட்டு மற்றெவன் செய்வான்? மரண முறுங் காலையில் எல்லோரும் மதிமயக் குறுகின்றன ரென்னும் பழமொழி நம் தந்தையிடத்தி லிப்போழ்து காணப்பட்டது; ஆதலின், என் தாயிடத்தில் சினத்தினாலும், மோஹத்தினாலும், ஆராயாமையினாலும்,

கம் தந்தையால் செய்யப்பட்ட தீச்செயலை வழிப்படுத்துவதற்காகத் தேவர் திரும்பி எழுந்தருள்க. தந்தை யொரு தீச்செயல் செய்து விடினும், யாவனொருவன் அதனைத் திருத்தி நலமாக்குகின்றனனோ? அந்தப் புத்திரனே யன்றோ? சற்புத்திரனாவான்; அவ்வண்ணம் செய்யாதான் கொடியமகனாகின்றனன்; ஆதலின், தேவர் தந்தைக்குச் சற்புத்திரராகக் கடவீரல்லது, கொடியராகக் கடவீரல்லீர், இந்த வனவாஸமெங்கே? தேவர்க்குரிய க்ஷத்திரதர்மமெங்கே? இந்த ஜடையெங்கே? உலகாண்மை யெங்கே? ஆதலின், தகுதியற்ற இந்த ரிஷி தர்மத்தைத் துறந்து ராஜ தர்மத்தையே செய்யக் கடவீரல்லது, தகுதியற்ற இச்செயல்களைச் செய்யற்க; இவ்வண்ணம் அரசராகிக் கைகேயியையும், அடியேனையும், தந்தையினையும், நட்பினர்களையும், சுற்றத்தார்களையும், இனத்தார்களையும், நாட்டார் நகரத்தார்களையும், இங்ஙனம் இன்புறுமாறு காத்தருள்க எம்மையரோ! அபிஷேகம்பூண்டு பிரஜைகளை நீதிப்படி பாதுகாப்பதென்பதே யன்றோ? ராஜர்களுக்கு முதன்மையான தருமம்;—

కశ్చ ప్రత్యక్షముత్సృజ్య సంశయస్థమలక్షణం
ఆయతిస్థం చరేద్ధర్మం క్షత్రబంధురనిశ్చితం ॥

கச்ச ப்ரத்யக்ஷமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸம்சயஸ்தமலக்ஷணம்
ஆயதிஸ்தஞ்சரேத்தர்மம் க்ஷத்ரபந்துரநிச்சிதம்

க்ஷத்திரியனாகிய வொருவன் நன்மை தருவதென்று பிரத்யக்ஷமாகக் காணப்பட்ட க்ஷத்திரியதருமத்தைத் துறந்து இம்மையில் துன்பந் தருவதும், மறுமையில் இன்பந் தருமோவென ஐயுறத்தக்கதும், குறியற்றதும், காலாந்தரத்தில் பலனைத் தருவதும், அரசன் செய்யத்தகுமென வொரு விதியினாலும், நிச்சயஞ் செய்யப்படாததுமாகிய ரிஷி தருமத்தைச் செய்வானோ? தேவர்க்கு மெய் வருத்த முறத்தக்க தருமமே செய்யவேண்டுமென்னும் உறுதி யுளதாயின், அரசாட்சிசெய்தே மெய் வருந்தி யுலகினைப் பாதுகாத் தருள்க.--

చతుర్ణామాశ్రమాణాంహి గార్హస్థ్యం శ్రేష్ఠమాశ్రమం
ప్రాహుర్ధర్మజ్ఞధర్మజ్ఞాః స్తంకథంత్యక్తుమర్హసి॥

சதுர்ணாமாச்ரமாணாம்ஹி கார்ஹஸ்த்யம் ச்ரேஷ்டமாச்ரமம்
ப்ராஹுர்தர்மஜ்ஞதர்மஜ்ஞா: ஸ்தங்கதந்த்யக்துமர்ஹஸி.

தருமங்களை முற்று முணர்ந்த எம்மையரோ! தருமமறிந்தோர்கள் நான்காச்ரமங்களுள் இல்லறமே சிறந்ததெனக் கூறுகின்றனர்;

தேவர் அதனைத் துறபப தொக்குமோ ? கல்வியினாலும், தகுதியினாலும், வயதினாலும், தேவாக்கு அடியேன் இளையோ னாகுகின்றேன் ; ஆதலின், தேவர் எழுந்தருளி யிருக்கையில், அடியேன் எவ்வண்ணம் பூமியைப் பாதுகாப்பேன் ; மதியின்றிப் பணபறறு, இளமையுற்றுத் தகுதியுற் றிருக்கின்ற அடியேன் தேவரை விடடு வாழ்வுறவும் விரும்பேன ; ஆத லின், தேவரே பரமபரையாயுள்ள இந்த ராஜ்ஜியத்தை யஙகீகரித்துப் பந்து ஜனங்களுடன் கூடி வாழந்து தருமந் தவறாமல் பரிபாலனஞ் செய தருளக்கடவீர். இவ்விடத்திலேயே தேவர்க்குப பிரகிருதிகளெலலோருந் திருவபிஷேகஞ் செய்யக் கடவர்கள். பினபு திருவயோத்திக் கெழுந் தருளிப் பகைவர்களை வெற்றிகொண்டு தேவேந்திரனபோல அரசாட்சி செய்தருளி முக்கடன்களையுந் தீாத்து, தெவ்வேந்தர்களை வென்று, நட் பினர்களைப் பாதுகாத்து அடியேனுக்கும் செய்யவேணடுவன கட்டளை செய்தருளக கடவீர். எம்மையரே ! இப்பொழ்தே தேவர்க்குத் திருவபி ஷேகஞ் செயகையில், நட்பினர்கள் கண்ணுற்று மகிழ்க ; பகைவர்களும் அசசங்கொண்டு பத்துத் திசைகளிலும் ஓடி யொளித்துக் கொள்ளுக ; என்னுடைய தாயகுறற இகழ்வினையுந தீர்தது, தந்தையினையும் பாவத்தி னின்றும பாதுகாத் தருள்க ; இவ்வணணம் அருள்செய் தருளவேண்டு மெனத் தலை வணங்கி வேண்டு கினறேன் ; பெருமாள் பூதங்க ளெலலா வற்றி னிடத்திலும அன்புசெய் தருள்வதுபோல அடியேன்மீதும் அனபு செய் தருளக ; இவ்வண்ணம் அடியேன் வேண்டியும் அருள் செய்யாமல அடியேனுடைய வேண்டுதலைப் பின்புறத்திலிட்டு, தேவர் திருவரணியத திற்கே எழுந்தருளுமாயின், அடியேனும் தேவருடன் வனமே வருவே னல்லது, மீளேன் ; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாக வேண்டிப் பலமுறை தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வாடி வருந்துகையிலும், பெருமாள பித்ருவாககிய பரிபாலனஞ் செய்வதிலேயே உறுதி கொண்டனரே யன்றி, மீண்டேகத் திருவுளம் பற்றிலர் , அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பெருமாள திரும்பி எழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டிலரேயென்று துன்பத்தையும், பிரதிஜ்ஞை தவறாமல் ஒரே பிடியாக உறுதிகொண் டிருககின்றனரே யென்று மகிழவினையும், வியபபையு மடைந்து திகைத் திருந்தனர்கள் அபபொழுது மந்திரியர், புரோஹிதர், நாடடார், நகரத்தார், தேவிகள முதலிய யாவரும் நன்கு நன்கென ஸ்ரீபாதாழ்வானைப் புகழ்ந்தும், பெரு மாளைத் தலைவணங்கி வேண்டியும் வருந்தினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றொருவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நூற்றேழாவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளியது.

மீளவும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் அவ்வண்ணமே யுரை செய்து வணங்கி வேண்டுகையில், பெருமாள் அவரை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ சக்கரவர்த் திக்குக் கைகேயியிடத்தில் பிறந்தமையினால், நீ இவ்வண்ண முரைசெய்வது தகும்; ஆகிலும், நம் தந்தை யுன் மாதாவை விவாஹஞ் செய்து கொள் ளுங் காலையில், உன் மாதா மஹனாகிய கேகயமஹாராஜர் என் பெண் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் பட்டங் கட்டுவிப்பீராகில், யான் பெண்ணை விவாஹஞ் செய்து கொடுப்பேனென்று கூறினர். நம் தந்தை யரும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்துத் திருமணஞ் செய்துகொண்டருளினர். அன்றியும், தேவாஸுரயுத்தத் தில் சக்கரவர்த்தி மகிழ்ந் திரண்டு வரங்களையும் உனது மாதாவுக் களித் திருந்தனர். உன் மாதாவும் யான் காட்டி லுறையும்படியும், நீ யரசாளும் படியும், அவ்விரண்டு வரங்களையே கேட்டனர். சக்கரவர்த்தியும் ஸத்தி யந் தவறாமைக்காக அவ்வண்ணம் வரமளித்து, எனக்குங் காடேகும்படி கட்டளையிட்டருளினரேயன்றி, காமத்தினாலாயினும், மோஹத்தினாலாயி னும், இவ்வண்ணஞ் செய்திலர், ஆதலின், நீ தாய் தந்தையர்களை இக ழற்க, யானும் அவ்வண்ணமே பதினான்குவருஷம் வாஸஞ் செய்யும் பொருட்டு, ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுட னிங்கெய்தினேன், நீயும் அபிஷே கம் பூண்டு பிதாவின் கடனைத் தீர்த்து, அவரை ஸத்தியவாதியாகச் செய் தருள்க; என் பொருட்டு இவ்வண்ணம் தந்தையினையும் பாதுகாத்து, தாயினையும் மகிழ்விக்கக் கடவை. முன்பு கயாக்ஷேத்திரத்தில் பிதிரர் கள் பொருட்டு யாகஞ் செய்துகொண் டிருந்த கயனாலே யுரைசெய்யப் பட்டதொரு சுலோக முளதன்றோ? அதனையும் கூறுகின்றேன் கேள்;—

పున్నామ్నో నరకాద్యస్మాత్ పితరం త్రాయతే సుతః
తస్మాత్పుత్ర ఇతి ప్రోక్తః పితౄన్యః పాతి వా సుతః ||
ఏష్టవ్యా బహవః పుత్రా గుణవన్తో బహుశ్రుతాః
తేషాం వై సమవేతానా మపి కశ్చిద్గయాం వ్రజేత్ ||

புன்னாம்னோ நரகாத்யஸ்மாத பிதரந்த்ராயதே ஸுத:
தஸ்மாத்புத்ர இதிப்ரோக்த: பித்ரூன்யத்பாதிவா ஸுத:
ஏஷ்டவ்யா பஹவ: புத்ரா குணவந்தோ பஹுச்ருதா:
தேஷாம்வை ஸமவேதாநா மபிகச்சித்கயாம்வ்ரஜேத்.

பிள்ளையாவவன் தந்தையையாயினும், பிதிரர்களையாயினும், அவர்கள் பொருட்டுத் தான் செய்த நற்சடங்குகளினால் நரகில் வீழ்ந் தழுந்தாமல நற்கதியேறறிக் காக்கின்றமையின், புத்ரனென்னப் படுகின்ற னன், ஆதலின், நற்குணமுடையவர்களும், பல நூல்களை யறிந்தவர்களு மாகத் தக்க பல பிள்ளைகள உண்டாகக் கடவாகளென்று யாவராலும கோரப்படுகின்றனர்கள அவர்களுள் ஒருவனாகிலும கயைக்குச் செல வானே வென்பதே அவர்களது கருத்து; என்றிவ்வண்ண முரைத்த கயுள சுலோகங்களையும நீ கேட்டுணர்ந்திலையோ? இவ்வண்ணமே ராஜ ரிஷிகளெல்லோரும் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்து புகழ் பெற்றனர் கள். ஆதலின், நீயும் தந்தையை நரகத்தினின்றும பாதுகாக்கக்கடவை. நீ இங்கிருந்து திருவயோத்தி சேர்ந்து, பிரஜைகளையும் மகிழ்வித்து, சத்ருக்கனுடனும், வேதியர்களுடனும வாழ்ந்து மகிழ்வாயாக, யானும் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் தாமஸமின்றித் தண்டகாவனஞ் சேர்வேன, நீ நாட்டார்களுக்கு ராஜனாகுக, யான காட்டார்களுக்கு ராஜனாகுவேன், நீ இப்பொழுது படைவீடு செல்க, யானும காடு செல்வேன்; நீ ராஜ னாகி வெண்குடை நிழலைச் சார்க; யானும தண்மர நிழலைச் சேர்வேன, சத்துருக்கனன் உனக்குத் துணையாகின்றனன, லக்ஷ்மணன எனக்குத் துணையாகின்றனன்; ஆதலின, நாம நான்கு குமாரர்களும தந்தையை ஸத்தியந்தவறாது பாதுகாத்துக் காப்போம, நீ வொளாத துயருறறக; என்றருளிச்செய்து தேற்றி யருளினா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

(யதிகஸ்ராத்தகயாமவர்ஜேத) என்றிவருக கூறப்பட்டமையாலும, கயா மாஹாத்மயத்தில் கயாஸ்ராத்தஞ் செய்தவர்களது பிதிரர்களெல்லோரும நற்கதி பெறுகின்றனர்களெனக் கூறப்பட்டமையாலும, கயையில ஸ்ராத்தஞ்செய்தவர்கள பின்பு ஸ்ராத்தஞ் செய்யவேண்டுவதில்லையென்று சிலர் கூறுகின்றனர்கள. சிலர் ஸ்ராத்தத்தையுந் துறந்தனர்கள. இஃதெதற்குமோவெனில், ஒருகாலும் ஒவ்வாது, கருமங்கள, நித்யம, நைமித்திகம், கேவல காம்யமென மூவகைப்பட்டிருக்கின்றன, நித்யங்களாவன - ஸந்தியா வந்தனம் முதலியன, நைமித்திகங்களாவன - ஸ்ராத்தம முதலியன; கேவல காம்யங்களாவன - நோம்பு முதலியன; அவைகளுள முதலிலுள்ள இரண்டும் செய்யா தொழியின பாவத்தை விளைக்கும், கேவல காம்ய மெனபது செயின, தன் பயனைத்தரும; செய்யா தொழியின பயனை விளைக்காதே யன்றிப் பாவத்திற் கிடமாகாது: ஆதலின, கேவலகாம்யந் தவிர மற் றிருவகைக் கருமங்களும் யாவராலும் செய்யத் தக்கனவே யன்றி, விடத் தகாவென முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன; ஆங்காயின், பிரபன்னர்களுக்கு மோக்ஷங் கிடைப்பது நிச்சய மாதலின, அவர்கள் நித்ய கருமாதிகளை ஏன துறந்திலர்; ஆதலின, அவ வண்ண முரைப்பவர்களும், ஸ்ராத்தங்களைத் துறந்து வேண்டியவாறுண்டு திரிபவர் களும், கெடுவார்களேயன்றிக் கடையேறார்கள்; ஆதலின், நித்திய நைமித்திகங்களை யாவருஞ் செய்யவே வேண்டுமெனத் தேர்க.

நாற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஜாபாலிமஹாமுனி பெருமானை நோக்கிச்

சார்வாகவாதம் மொழிந்தது

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றியருளுகின்ற பெருமானை நோக்கி, ஜாபாலியென்னும் மஹாரிஷி மொழியலுற்றனர்: கேளீர் சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! தேவர் இப்போழ்து கொண்டிருக்கின்ற எண்ணம் பயனற்றது, ஆகலின், அது நலந்தருவதாகாது; அவ்வெண்ணத்தைத் துறக்கக்கடவீர்; மூடனன்றோ? இவ்வண்ணம் நினைப்பான்; யார்க்கு எவன் பந்துவாகின்றனன்? யார்க்கு எவனால் என்னபயன்? ஒருவன்தான் தனியே பிறக்கின்றனன், தனியே இறக்கின்றனன்; ஆதலின், எவன் தாய் தந்தை பிள்ளை முதலானோர்களிடத்தில் பாசம் வைக்கின்றனனோ? அவன் பித்தனெனவே கூறப்படுகின்றனன்; ஒருவர்க்கொருவர் ஒருறவுமிலர்; வழி நடப்பவன் ஒருநாள் ஓரூரிலிறங்கி யன்றைத்தினமங்கு இருந்து மறுநாள் வேறிடஞ் செல்வதுபோல மனிதனும் ஒருவர்க்கு மகனென்று பிறந்து சரீரத்திலுறைந்து கடையில் அதனை விட்டு வேறொருவர்க்கு மகனெனப் பிறந்து வேறு சரீரத்திலுறைகின்றனன்; ஆதலின், தாயென்பதும், தந்தையென்பதும், பொருளென்பதும், வீடென்பதும், பொய்யா மாத்திரமேயன்றி, உண்மையாகா, ஆதலின், உணர்ந்தோர்கள் அவைகளை நம்பி மதிப்புக் கொள்ளார்கள், ஆதலின், நீர் கிரமமாக வாய்த்த ராஜ்யத்தைத் துறந்து கொடியதும், துன்பந் தருவதும், பல பீடைகளுடையதுமாகிய அவ்வழியைச் சார்ந்து செல்லற்க; மிக்க செல்வம் நிறைந்த திருவயோத்திக்குச் சென்று அபிஷேகங் கொள்க, கணவனை விட்டுப் பிரிந்த கற்புடையாளைப்போலவே திருவயோத்தியும் ஒருவேணியுடையதாய் உம்மை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது; ஆதலின், நீர் திருவயோத்தி சேர்ந்து சிறந்த ராஜபோகங்களை யனுபவித்து மகிழ்க, புருஷனுக்குத் தந்தை நிமித்த மாத்திரமேயன்றி, முதற்காரணமாகான், ரிது நீராடியுள்ள தாயினால் தரிக்கப்பட்ட சுக்ல சோணிதங்களோ முதற்காரணமாகும், உன் தந்தை எங்கே செல்லவேண்டுமோ? அவ்விடமே போய்ச் சேர்ந்தனர். பிறப்புடையோர்க்கிறப்பும் நிச்சயமன்றோ? நீர் மாத்திரம் தாய் தந்தையாகவொன்று பொய்யாயுள்ள பற்றையெண்ணி வாளா வருந்திக் கெடுகின்றீர், அறம்பொருளிரண்டினுமே எவரெவர் விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றனர்களோ? அவர்களைக் குறித்தே யான் மிகத் துயர முறுகின்றேன், அத்தன்மையர்கள் இம்மையிலும் துன்புற்று மரணமுற்றழிந்தனராக வல்லரோ? ஸ்ரீராமசந்திரரே! மனிதர்கள் அஷ்டகையென்றும், அன்வஷ்டகையென்றும், இறந்தினை

மென்றும், ஸ்ராத்தஞ்செய்ய முயன்று வீணுகத் தனக்குள்ள அன்னத்தை யழித்துக் கொள்ளுகின்றனர்கள்; பாரீர் இறந்த பின்னர், எவன் எதனை யுண்பான்? ஒருவனுலுண்ணப்பட்ட அன்னம் மற்றொருவனைச் சேர்ந்து பசியைத் தணிப்ப துணமையாயின், தேசாந்தரஞ் சென்ற ஒருவன் பொருட்டு இங்கு மற்றொருவனுக்கன்னமிட்டால் அவ்வன்னமும் தூரத்தி லிருப்பவன் சரீரத்தையடைந்து அவன் பசியைத் தணிக்கக்கடவதாமோ? பொருளற்ற மதியுடையோர் பலர் கூடிப் பொருளுடையவனைத் தானஞ் செய்யும்படி செய்து, அப்பொருள்களைத் தாம் கைக்கொள்வதன் பொருட்டு யாகஞ் செய்யெனவும், தானஞ் செய்யெனவும், தீக்ஷை கொள்ளென வும், தவஞ் செய்யெனவும், பொருளாசையை விட்டு விட்டு ஏற்போர்க் களியெனவும், வசனங்களை யுண்டுபண்ணிப் பெரிய புத்தகமாகச் செய் திருக்கின்றனர்களே, யன்றி, உண்மையாகச் சிறந்த புத்தி யுடைய ஸ்ரீராம பத்திரரே! இம்மையேயன்றி, மறுமையிலவேறுலகமிலதெனநன்குணர்ந்து மறுமையைத் துறந்து பிரத்தியக்ஷ மாகியுள்ள ராஜ்ஜிய போகாதிகளையே யநுபவிக்கக் கடவீர். இவ்வண்ணம நீர் நனகு தேர்ந்து ஸ்ரீபரதாழ் வாரால் வேண்டி யளிக்கப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்க வென்று ஜாபாலிமஹாரிஷி மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நூற்றொன்பதாவது சருக்கம்

பெருமாள் ஜாபாலி மொழிந்த சார்வாக வாதத்திற்குச்

சீற்றங்கொண்டு ஸமாதான மருளிச் செய்தது.

உண்மையான புத்தி யுடையவர்களுள் சிறந்த பெருமாள் ஜாபாலி யுரைசெய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சினமுற்று, வைதிக தருமங்களி லுள்ள சிரத்தையினுலும், இயல்பாகவே கெடுதியுறாது நிலைத்திருக்கின்ற தன் புத்தியினுலும், அவரை நோக்கிக் கேளீர் ஜாபாலி மஹாமுனிவரே! தேவர் எனக்குப் பிரியஞ் செய்வதன் பொருட் டுரைசெய்த வாக்கியம் செயற்குரிய தாகாதாயினும், செய்தற் குரியதுபோலவும்; இதமளிப்ப தாகாதாயினும், இதமளிப்பதுபோலவும் காணப்படுகின்றது; மரியாதை தப்பிப் பாவச்செயல் புரிந்து நல்லொழுக்கத்தைக் கெடுத்த மனிதன் பெரியோர்களிடத்தில் மரியாதை பெற்றுப் புகழ்ச்சியுறுன்;—

కులీనమకులీనం వా వీరం పురుషమానినం
చారిత్రమేవ వ్యాఖ్యాతి శుచిం వా యది వాశుచిం ॥

குலீநமகுலீனம்வா வீரம்புருஷமானினம
சாரித்ரமேவவயாகயாதி சுசிம்வாயதிவாசுசிம.

உயர் குலத்தோனுயினும், இழி குலத்தோனுயினும், வீர முடையோ னும், தீர முடையோனும் ஆயினும், தூய்மை யுடையோ னுயினும், தூயமை யற்றவனுயினும், ஒருவனை தன்னை நன்னடைகளையே புகழுற்று விளங்கச் செய்யும், தீயொழுக்கமோவெனின, இகழவும்றழியச்செய்யும்; யானே நல்லோர போன்றவனுகியும், தீயோனுகவும; தூயமையா போன்றவ னுகியும, தூயமையறறவனுகவும, நல்லோாகளது குறியுடையோன் போன்றவனுகியும், தீகுறி யுடையோனுகவும், நல்லொழுககமுறறேன போன்றவனுகியும், தீயொழுகக முடையோனுகவும, கெடடழியும்படியாக உலகி லெல்லோரும நிலே தப்பிக கெடுவதற கிடமாகியதும்; நறசெயல்களைத் துறந்ததும், நல்விதியைக் கடந்ததுமாகிய உமமா லுளைசெயயபபட்ட இநத தருமமலலாச் செயலே தருமச் செயலெனவே கொண்டு நன்மையைத் துறந்து செய்வேனுகில், இவவண்ணாம் தீச்செயல் புரிந்து உலகஙகளைக் கெடுத்த எனனே யறிவுடைய எவன்தான் நன்கு மதிபபான ? யான் பிர திஜ்ஞையையுந் துறந்து நும்மா லுளை செயயபபட்ட தீச்செயலே யாது பயினேத் தருவதாக நினைத்துச் செய்வேன், யான நறகதி எவவாறு பெறு வேன ;—

కామవృత్తస్త్వయం లోకః కృత్స్నస్సముపవర్తతే
యద్వృత్తాస్సన్తి రాజానః తద్వృత్తాస్సన్తి హి ప్రజాః ॥

கரமவருததஸதவயம்லோகஃ கருதஸனஸஸமுபவாத்ததே
யதவருததாஸ்ஸநதிராஜாநஃ ததவ்ருததாஸஸநதிஹிபாஜாஃ.

ராஜர்கள் எவ்வண்ண மிருக்கின்றனர்களோ ? பிரஜைகளும் அவ்வண் ணமே யிருப்பார்களாதலின், யான் நீருளைத்தவண்ணம் செய்யின், ஜனங்க ளெல்லோரும் நிலைகடந்து தத்தம் இச்சையின்படி செயவார்க ளன்றே ? ஆதலின், வேந்தர்களுககு ஸத்தியமும், கொடுமையினமையும் முதனமை யாகிய தருமம், ராஜ்ஜிய மென்பதே ஸத்திய முடையது, இவவுலகங்களும் ஸத்தியத்திலேதானே நிலைத்திருக்கின்றன ; ரிஷிகளும், தேவர்களும், ஸத்தியத்தையே யுன்றே ? முதன்மையாக வெண்ணி யிருக்கின்றனர்கள் ; ஸத்தியவாதியாகியவனே நற்கதி பெறுகின்றனன் ; எலலோரும் பொய் புளைப்பவனைக் காணின், நச்சரவத்தைக் கண்ணுற்றாற்போல அச்சமுற்று

நடுங்குகின்றனர்க ளல்லரோ ? ஸத்தியமே சிறந்த தருமம்; அதுவே நற கதிக்குக் காரண மாகக் கூறப் படுகின்றது, உலகினில் ஸத்தியமே ராஜ னும், தெய்வமுமாகும், செல்வமும், ஸத்தியததிலேதானே நிலைகொண டிருக்கும், ஆதலின, யாவும் ஸத்தியததையே காரணமாகவுள்ளன, ஸத்தியத்தை விட்டு வேறு சிறநத தொன்று மிலது, தானம், யாகம, ஹோமம், தவஙகள, வேதங்கள இவையெல்லாம் ஸததியததிலேயே நிலைத திருக்கின்றன; ஆதலின், யாவரும ஸத்தியந்தவறு திருக்கக் கடவாகள. ஒருவன் உலகினை யாளுகின்றான; மற்றொருவன் குலத்தைப பாதுகாக கின்றனன; ஒருவன் நரகில் அழுந்திக் கிடக்கின்றனன, ஒருவன வானேறி மகிழகின்றனன; இவைகளுக கெல்லாங் காரணம் அவரவாகளது முன் வினைகளே யலலவோ ? ஆதலின், யான பிதருவாககிய பரிபாலனமென்னும சிறநத தருமத்தை ஏன செய்யா தழிவேன; பொருளாசையாலாயினும, மதிமயக்கத்தினாலாயினும, மதியின்மையாலாயினும, யான ஸததியத்தின் மரியாதையைத் தவிரநது செல்லேன், ஸததியந் தவிரந்தும, மதிநிலை கொள்ளாமலு மிருப்பவனுககுத் தேவாகளும, பிதிரர்களும அருள செய யாரகளென்று கேட்டிருககின்றேன; இநதப் பிதருவாககிய பரிபாலனரூ ரூபமான தருமமு எல்லா வுயிர்களையும் குறிதது விதிககப்பட்டதென யானுணாந்தே யதனை யாசரிக்கின்றேன், அறபாகளாலும், கொடியாக ளாலும, மூவகைப் பற்றுடையோாகளாலும, நனகுமதிககப்பட்ட க்ஷததிர தருமத்தை யானிபபோழுது துறககின்றேன; அஃது தருமமபோலத் தோற்றுமே யன்றி, ஆராயுஙகால் அதருமமேயாகும,—

కాయేనకురుతేపాపం మనసాసంప్రధార్యచ
అనృతంజిహ్వయాచాహ త్రివిధ[illegible]కర్మపాతకం ||

காயேநகுருதேபாபம மனஸாஸமபரதாாயச
அந்ருதமஜிஹவயாசாஹ தரிவிதமகாமபாதகம.

மனதில் கெடுதியைச் செயய நினைப்பதும, காயத்தினால் அதனைச செயதலும், வாயினால் பொய்யுரைப்பதுமாகிய இமமூனறும மூவகைப பாதகஙகளெனப் படுகினறன, பூமி கொடையாளனெனனும் புகழ, சூர னென்னும புகழசசி நிறைந்த செல்வம, இவையே ஸததியமுள்ள புருஷ னைக் கோருகினறன; அவனை யடைந்து வானுலகினை யடைபவனையுந் தொடர்கின்றன, ஆதலின, யாவரும் ஸத்தியத்தையே மேறகொள்ளக கடவரல்லது, அதனை துறககக் கடவரல்லர்; தேவர் இதுவே சிறந்ததென வுணர்ந்து அடியேனுக்கு எதனைச் செய்யும்படி கேவல யுக்திவாதஞ் செய தீரோ ? அஃது மிகவுந் தாழ்ந்ததாகுமல்லது, உயர்ந்ததாகாது; யான, தந்தையின் வாக்கியத்தையே பரிபாலனஞ் செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து விட்டு இப்போது அதனைத் துறந்து பரதனுடைய வாக்கியத்தின

படி எவ்வண்ணம் செய்வேன், முன்பு யான் பிரதிஜ்ஞை செய்ததைக் கேட்டுக் கைகேயியாரும் மிக மனமகிழ்வுற்றிருந்தனர். ஆதலின், யான் அவ்வண்ணமே வனவாஸஞ்செய்து கந்தமூல பல புஷ்பங்களினால் தேவர்களுக்கும், பிதிரர்களுக்கும், திருப்திசெய்வித்து மகிழ்ந்து கபடமற்று விசுவாஸமுற்றுச் சிரத்தையுடன் விஹித கருமங்களைச்செய்து காலத்தைக் கழிப்பேன். இந்தக் கர்மபூமியில் எவனெவன் எந்தெந்தக் கருமத்தைச்செய்கின்றானோ? அந்தந்தக் கருமங்களுக்குத்தக்க பலன்களே வாய்க்கும். அக்கினி, வாயு, சந்திரன், சூரியன், பிரமன், இந்திரன், அரன் முதலிய எல்லோரும் தத்தஞ் செயல்களுக்குத் தக்க பலன்களாகவே தத்தமதிகாரங்களைப் பெற்றனர்கள். நூறுயாகஞ் செய்தவனே தேவேந்திரனாயினன். சிறந்த தவங்களை செய்தே மஹாரிஷிகள் விண்ணுலகை நண்ணினார்கள். ஆதலின், சார்வாக வாதம் ஒருகாலும் நிலையுறாதென்று ஸமாதான மருளிச் செய்கையிலும், ஜாபாலி மறுத்துரைசெய்தமையின், மீளவும் கடுஞ்சினங்கொண்டு அவனை நோக்கிக் கேளீர் ஜாபாலி! ஸத்தியம், தருமம், பராக்ரமம், உயிர்களிடத்திலருள், இனியமொழி மொழிதல் என்னும் இவைகளையும், தேவ பிராஹ்மணதிதி பூஜைகளையும், விண்ணுலகஞ் செல்லும் வழியென்ப பெரியோர்கள் உரைக்கின்றனர்கள். ஆதலின், வேதியர்களெல்லோரும் இவ்விஷயத்தில் மதபேதமின்றி யொன்றுசேர்ந்து ஸத்கதி பெறுவிக்கத் தக்க இத்தருமத்தையே செய்கின்றனர்கள். யான் என் தந்தையர் செய்த செயல்களுள் ஒரு செயலினையே யிகழுகின்றேன்; கெடுமதிகொண்டு ஆஸ்திகர்போலிருந்து நாஸ்திகவாதஞ்செய்து உலகினை யழிக்கின்ற உம்மையும் ஆஸ்திகர்களுள் சேர்த்து என் தந்தையார் ஆதரஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டிருந்தன ரல்லரோ?—

యథాహి చోరస్స తథాహి బుద్ధః తథాగతం నాస్తికమత్ర విద్ధి
తస్మాద్ధి యశ్శంక్యతమః ప్రజానాం న నాస్తికేనాభిముఖో బుధస్స్యాత్ ||

யதாஹி சோரஸ்ஸ ததாஹி புத்த: ததாகதம் நாஸ்திகமத்ர வித்தி
தஸ்மாத்தி யச்சங்க்யதம: ப்ரஜாநாம் ந நாஸ்திகேநாபிமுகோ புதஸ்யாத்.

புத்தர் சார்வாகர்களிருவரையும் கள்ளர்களெனவே யுணர்க. பிரஜைகளுக்குச் சோரர்களிடத்தினின்றும் போலவே இவர்களிடத்தினின்றும் அச்சமுண்டாகின்றது; ஆதலின், உணர்ந்தவன் அவர்கள் முகத்தில் விழியான்; உம்மைவிட ஞானத்திலும், வயதிலும், வித்தையிலும், புத்தியிலும், சிறந்தவர்களெல்லோரும் ஆஸ்திக கருமங்களையே செய்து இம்மை மறுமை இரண்டினையும் பெற்றுச் சோதியுருக்கொண்டு திகழுகின்றனர்களல்லரோ? ஆதலின், வேதியர்கள் யஜ்ஞயாக ஜபதப தான தர்மாதிகளைச் செய்கின்றனர்கள். தயா, ஸத்தியம், தமம், தவம் முதலிய சிறந்த குணங்

களா லல்லவோ ? வேதியர்கள் முனிவர்களெனப் புகழ்ப் படுகின்றனர்கள். என்றிவ்வண்ணமாகப் படபடவென் றருளிச்செய் தருளினர்

ஜாபாலி யதுகேட்டுப் பெருமானை நோக்கிக் கேளீர் ரகுகுல துரந்தரரே ! யான் நாஸ்திகவாதஞ் செய்பவனு மல்லேன்; நாஸ்திகனு மல்லேன்; பரலோகாதிகளொன்றும் இல்லையென்பது மில்லை; யாவு முள்ளனவே ? யான் காலத்திற்குத் தக்கபடி யாஸ்திகனும், நாஸ்திகனுமாகுவேன்; இப்பொழுது நாஸ்திகவாதஞ் செய்யத்தக்க காலமாதலின், நாஸ்திக னாயினேன்; நாஸ்திகவாதஞ் செய்ததாயினும், உமக்குத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்னும் புத்தியை யுண்டுபண்ணி ஸமாதானப் படுத்தித் திருப்பி உம்மை யழைத்துக் கொண்டு போவதன் பொருட்டே இவ்வண்ண முரைசெய்தேனே யன்றி, வேறே கருத் தொன்று மிலது; நீர் மதிமயங்காமல் ஓரே பிடியாக யிருக்கின்றமையின், இப்போது ஆஸ்திகனே யாயினேன்; நீர் சீற்ற முறற்க என்று இனியமொழி மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

தெய்வம், பாவம், புண்ணியம், சுவர்க்கம், நரகம் என்னும் இவைகளுள் ஒன்று மிலது;—க. கல்லினையும், உலோகத்தையும், தெய்வமெனத் தொழுவது பயனற்றது;—உ. இறந்தவர்கள் லோகாந்தரங்களிலிருந்து இங்குச்செய்யும் தருப்பணாதிகளினால் திருப்தியடைகின்றனர்களென்பது மடமை;—ங. யாவரும் கடவுளினாலியற்றப்பட் டிருக்கையில், யாவரினும் வேதியர்களுயர்ந்தோரென்பது தகுதியற்றது;—ச. என்று யுக்திவாதஞ் செய்யும் நாஸ்திகர்கள் முக்கியமாக நம்மைக் கேட்கும் கேள்விகள் இந்நான்கே ? இதற்கு விடை என்னெனில், தெய்வமிலதெனில், படைப்பவரில்லாமையின், இவ்வுலகே இல்லாதிருக்கவேண்டி வரும்; யாமே படைப்பவர்களெனில், கடல் மலை முதலியன செய்யவும், மழை பொழிவிக்கவும், யாம் வல்லோமா ? யாமே கடவுளர்களாயின், யாமெண்ணும் எண்ணங்கள் ஏன் நிறைவேறு கின்றில; மரம் மலை முதலிய வளருந் தன்மை யுடையன; மனிதர் பிறந்து வளருந் தன்மையர்; நீர் பெருகுந் தன்மையது, நெருப்புச்சுடுந் தன்மையதென றிவ்வண்ணம் தன்மையே கடவுளெனக் கூறுவோமெனில், ஒன்றுக்கு ஓர்தன்மை யியல்பாகுமல்லது, இரண்டு மூன்று தன்மைகளில; ஆதலின், வளருந் தன்மையுடையது, வளரா தொழிவதற்கும், பிறக்குந் தன்மையுடைய திறப்பதற்கும், பிரமாணம் யாதெனத்; ஓர்காலத்தில் பிறந்த பலர் வெவ்வேறு காலங்களில் அழிவதேன்; ஆதலின், தெய்வத்தையுளதென உடன்படுக. பாவ புண்ணியங்க ளிலவாயின், ஒருவர் சிவிகையேறவும், மற்றொருவன் அவனைச் சுமக்கவும் காரணம் யாது; ஆதலின், நல்வினை தீவினைகளையு முடன் படுக. இதனால் உயிர்கள் இதற்கு முன் பிறந்திலவென்னும் வாது மழிந்தது; பரலோக மில்லையெனில், அவர்களைக் கொலைசெய்பவர்களை யரசர்களும் தண்டனை செய்யாது விட்டு விடுவார்கள். அப்போழ்து கொலை செய்யா

மைக்கே தண்டனையென்வும், கொலைக்கே வெகுமதியெனவும், சட்டம் பிறக்கவேண்டு மன்றோ? ஆட்டினை கொலை, மாட்டின் கொலைகள்போலாகாது; மானிடர்களது கொலைமாத்திரம் தண்டனைக்கு இடமாக வேண்டுவதென; ஆதலின், பரலோக முள தெனவே கொள்க;—க. கல்லினையும், உலோகங்களையும், தெய்வமென்று தொழுவது பயனற்றதன்றோவெனில், அவர்கள் தம்மையும் பணிந்துகொண் டிருந்தவர்களுக்குத் தமக்குமேற்பட்ட அதிகாரம் வாய்க்குங்கால் அவர்களைத் தாமே ஏன் பணிந்து இழ்ப் படிந்து நிற்கின்றார்களந்தோ? ராஜன் ஆஜ்ஞையினால் அவ்வண்ணம் செய்கின்றோ மெனில், ஆ! ஆ! பாமரனுமிய ஒருவன் ஆஜ்ஞையினாலேயே தாழ்ந்தவனையும் பணி யும்படி நேர்கின்றதாயின், ஸ்ரீபகவானுடைய கட்டளையின்படி மந்திரங்களால் பிர திஷ்டை செய்யப்பட்ட பிரதிமைகளைத் தொழுவதொன்றுமோ? பயனற்றதாக வேண்டும்; ஆயினும், நடக்கவும், பேசவும் திறமையற்ற அதனைப் பூஜிப்பதினால் பகவானுக்கென்ன சந்தோஷமெனில், மூடர்களே நீங்கள் உங்கள் படங்களையெழுதி உயரக்கட்டிச் சிங்காரித்து வைத்திருப்பவர்கள்மேல் ஏன் அன்பு செய்கிறீர்கள்; அந் தப் படத்தைக் காலினாலுதைத்த தைசத்தவர்கள்மேல் சினமுற்றிருப்பீர்களா? ஆத லின், பகவானே யதனுள் ஆவிர்ப்பாவஞ் செய்திருக்கையில், பிரதிமையை ஏன் பூஜைசெய்யா தொழியவேண்டும்; இறந்தவர்கள் தருப்பணங்களால் எவ்வண்ணம் மகிழ்வார்களெனில், கனம்பொருந்திய மஹாராணிகள் லண்டன் பட்டணத்தி லிருக் கையிலும், அவர்க்கு இந்தியா சக்கரவர்த்தினியென்னும் பட்டங் கட்டியது முதலா யுள்ள நாள்களில் புறங்காகளில் குண்டுகள் ஏன் போடப்பட்டன, இவ்வொலி யவள் காதில் புகுமோ? புகாதே, இந்தத் தினத்தில் நம கட்டளையின்படி யாவரும் செய் திருப்பார்களென்னும் எண்ணம் மாத்திரத்தினாலன்றோ? அவருக்கு மகிழ்வு; இதை யுடன்பட்ட நீங்கள் பிதிரர்கள் கடன்கள் செய்யும் நாள்களில் கட்புலனாகாமல் எதி ராக வந்து தம்பொருட் டளித்தவைகளை யனுபவித்துச் செல்வார்களெனக் கூறப் பட்ட விதியின்படி செய்யப்பட்ட வைதிக சடங்குகள் மாத்திரம் பயனற்றனவென ஏன் எண்ணுகின்றீர்கள், அது மடமையோ? யாம் செய்வது மடமையோ? ஆராய்ந் துணர்க. சாதிகளுள் உயர்வு தாழ்வு என்பது தகுதியற்ற தன்றோ வெனில், அவயவ ங்களெல்லாம் ஒன்றாகத் தோன்றி யிருக்கையில், காலினும் கையேன் சிறப்புற்றின் றது, கைகளால் வருட மகிழ்கின்ற நீங்கள் காலைத் தலையின்மேலிட ஏன் சுளிக்கின் றீர்கள்; மற்றும் பற்பல திருஷ்டாந்தங்களுள் அவை கிரமயதோஷத்திற் கிடமாகு மென மொழிந்திலேம், நீங்களே ஊஹித்து ஆராய்ந்து கெடுமதியைத் துறந்து நன் மதி பூண்டு தொலைவழிகோணு தொழுகி இன்புற்று மகிழ்க.

நூற்றுப்பத்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் மனுவம்சத்தை யருளிச் செய்வது.

சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் ஜாபாலி யுரைத்த ஸமாதானத்தைக் கேட் டும் சினந்தணியாதிருக்கையில், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானதுகண்டு பெருமானை நோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரா! இந்த ஜாபாலி மஹாரிஷியும் உலகங்களின் பிறப் பிறப்பு முதலிய தத்துவங்களை நன்குணர்கின்றனர்; உன்னைத் திருப்பு

வதன் பொருட்டே இவர் இவ்வண்ண முரைத்தனரேயன்றி, வேறில்லை; இவ்வுலகின் பிறப்பினை யுரைசெய்கின்றேன்; கேளாய்: முன்பு பூமி எங்கியற்றப் பட்டதோ? அது முழுதும் ஜலமாகவே யாயிற்று; அந்த ஜலத்தினின்றும் பிரஹ்மா தேவர்களுடன் தோன்றினர்; அநந்தரம் பிரஹ்மாவினால் துதிசெய்யப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் வராஹாவதாரஞ் செய்தருளிப் பூமியை நீரினின்றும் மேலெடுத்தருளினர். அநந்தரம் ஸர்வ சப்த வாசசியரான ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய நாபீ கமலத்திற் பிறந்த பிரஹ்மா தன் புத்திரர்களுடன் கூட உலகங்களை யியற்றினர் அந்த வேதாவின் குமாரர் மரீசி, அவர் குமாரர் காசியபர், அவர் பிள்ளை விவஸ்வான், அவனுக்கு மனுவும், மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகுவும் பிறந்தனர்கள் அந்த மனுவே முதலில் அந்தத் திருவயோத்தியை இயற்றி, இக்ஷ்வாகுவின் பொருட்டளித்தனர். இக்ஷ்வாகுவுக்கு குக்ஷி, குக்ஷிக்கு விகுக்ஷி, விகுக்ஷிக்குப் பாணன், பாணனுக்கு அநரணயன், அநரணயருக்கு ப்ருது, ப்ருதுவுக்கு த்ரிசங்கு, த்ரிசங்குவுக்கு துந்துமாரன் என்பவர்கள் பிறந்தனர்கள். துந்துமாரனே யுவனாச்வன், யுவனாச்வனுக்கு மாந்தாதா, மாந்தாதாவுக்கு ஸுஸந்தி என்பவர்கள் பிறந்தனர்கள், ஸுஸந்திக்கு த்ருவஸந்தி, பரஸேனஜித்து என்று மிருவர்கள் தோன்றினர்கள். த்ருவஸந்திக்குப் பரதன், பரதனுக்கு அஸிதன் என்பவர்களும் பிறந்தனர்கள் இந்த அஸிதனுக்கே ஹேஹயர், தாலஜங்கர், சூரர்கள், சசிபிந்துக்கள் என்பவர்கள் பகைவர்களாயினர்கள். இவன் தோலவியுற்றுக் காட்டில் வாழ்கையில், இவனுடைய இரண்டு மனைவியர்களும் கருவுடைய ராயினர்கள். இளையாள் மூத்தாளுக்குப் பொறாமையால் விஷமிட்டனள். அந்த இமயமலையின் காட்டிலெழுந்தருளியிருந்த பார்க்கவசியவன மஹாமுனியின் வரத்தினால் காளிந்தியென்னும் மூத்தாள் விஷத்துடன் கூடினமையின், ஸகரர் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்றனள். அந்த ஸகரரே யாகஞ் செய்து இந்த ஸாகரத்தையுந் தோண்டுவித்தனர். அவர்க்கு அசமஞ்சன், அசமஞ்சனுக்கு அம்சுமான், அம்சுமானுக்குத் திலீபன், திலீபனுக்குப் பகீரதன், பகீரதனுக்குக் ககுத்தன், ககுத்தனுக்கு ரகு, ரகுவினுக்குப் புருஷாதகன், கல்மாஷபாதன், ப்ரவருத்தன் என்னும் பெயர்களை யுடைய ஸௌதாஸன், ஸௌதாஸனுக்கு சங்கணன், சங்கணனுக்கு ஸுதர்சனன், ஸுதர்சனனுக்கு அக்கினி வர்ணன், அக்கினிவர்ணனுக்குச் சீக்ரகன், சீக்ரகனுக்கு மரு, மருவினுக்குப் ப்ரசுச்ருகன், ப்ரசுச்ருகனுக்கு அம்பரீஷன், அம்பரீஷனுக்கு நஹுஷன், நஹுஷனுக்கு நாபாகன் என்பவர்களும் பிறந்தனர்கள். நாபாகனுக்கு அஜன், ஸுவ்ரதன் என்னும் இருவர் பிறந்தனர்கள். அஜமஹாராஜனுக்கு உன் தந்தை தசரதசக்கரவர்த்தி பிறந்தனர். அடா ராமசந்திரா! அந்தத் தசரதருக்கு நீ மூத்த திருக்குமாரனாகின்றனை; ஆதலின், உனக்கே யுரிய இந்த ராஜ்யத்தை யங்கீகரித்துப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்க; இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் மூத்தோனே யரசனாகுவது முறையன்றோ? ஆதலின்,

ராகவர்களுக்குக் குலதாமமாயுள்ள இந்த ராஜ்யத்தைத் துறந்து செல்லற்க; தந்தைபோலவே இவ்வுலகினை யாண்டு புகழ்பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கவென றருளிச் செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பத்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

நூற்றுப்பதினொன்றாவது சருக்கம்

பெருமாள் தன்னைத் திரும்பும்படி வேண்டிய எல்லோர்க்கும்
வாரேனென்றே முடிவு அருளிச் செய்தது.

ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் அப்பொழுதும் மீள மனமின்றி, ஓரேபடியா யிருந்த பெருமாளை நோக்கி, அடா சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரா!—

పురుషస్యహిజాతస్య భవన్తిగురవస్త్రయః
ఆచార్యశ్చైవకాకుత్స్థ పితామాతాచరాఘవ ||

புருஷஸ்யஹிஜாதஸ்ய பவந்திகுரவஸ்த்ரய:
ஆசார்யஶ்சைவகாகுத்ஸ்த பிதாமாதாச ராகவ

புருஷர்களுக்கு ஆசிரியன் தாய் தந்தை என்னும் மூவர்களும் குருவாகின்றனர்கள், தாய் தந்தைகள் பெறுகின்றனர்கள், ஆசிரியன் ஞானத்தை யளித்து உய்விக்கின்றனன், ஆதலின், இம்மூவரும் குருவெனப் படுகின்றனர்கள், யான் உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் ஆசிரியனாகின்றேன்; ஆதலின், நீ என் வாக்கியத்தின்படி செய்வாயாகில், நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்தவனாகாய், அன்றியும், உனக்குக் குருவும், மூப்பனும், தருமமுடையளுமாகிய மாதாவின் சொல்லைத் தவிர்வதும் நன்றன்று, இந்தப் பிரஜைகளைப் பாதுகாத்தளிக்கின்றமையின், தொல்வழியைக் கடந்தவனாகாய்; பரதனும் பாதம்பணிந்து வேண்டுகின்றமையாலும், அவன் வாக்கியத்தைத் தவறற்க என்றருளிச் செய்தனர். பெருமாளும் தம் மாசிரியர் வாக்கியத்தைக் கேட்டும் நிலை குலையாமல் அவரை நோக்கி, பகவானே!—

యన్మాతాపితరౌవృత్తం తనయేకురుతస్సదా
నసుప్రతికరంతత్తు మాత్రాపిత్రాచయత్కృతం ||

யன்மாதாபிதரௌவ்ருத்தம் தனயேகுருதஸ்ஸதா
நஸுப்ரதிகரந்தத்துமாத்ரா பித்ராசயத்க்ருதம்.

தாய் தந்தைகள் பிள்ளை பிறப்பதன் முன்னும், பிறந்தபின்னும் செய்யும் உபகாரங்களை மற்றொன்றினாலும் தீர்க்கத்தக்கவரோ? அத்தன்மையராகிய தந்தை கட்டளையிட்டு அவர் முன்பாகவே யானும் செய்வேனெனப் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொடுத்த பின்னர், அது பொய்யாக்கத் தகுமோ? ஒருகாலும் பொய்க்கலாகாது; ஆதலின், இது விஷயத்தில் தேவரும் மறுத்தருளுவது தகுதியற்றதென்று கைகுவித்து விநயமாக விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானு மிவ்வண்ண மருளிச்செய்த பெருமாள் வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிகவும் மனக்கவலைபூண்டு அருகிலுள்ள சுமந்திரரை நோக்கி, சூதரோ! நீர் விரைவாக இவ்விடத்திலேயே தர்ப்பைகளைக் கொணர்ந்து பரப்புக; யானிங்கே பிராயோபவேசஞ்செய்து எம்மையர் அருள்செய்யுமளவும் படுத்திருப்பேன்; இந்தச் சாலையின் வாயிலில் கடன் கொடுத்தவன்போலப் படுத்து உணவு நீங்கிக் கிடப்பேனல்லது, என்னையருள்செய்யுமளவு மெழேன் என்றுரைசெய்தும், சுமந்திரர் பெருமாள் திருமுக மண்டலத்தை நோக்கிக் கொண்டு அவர் திருவுளத்தை யறியவேண்டு மென்று எதிர்பார்த்து நின்றமையின், தாமே தர்ப்பைகளைப் பரப்பிக் கொண்டு தரையில் படுத்தனர். அது கண்டு பெருமாள் அவரை நோக்கி, அடா குழந்தாய் பரதா! யானுனக் கபகாரஞ் செய்தேனென்று என்னெதிரில் பிராயோபவேசஞ் செய்கின்றனை,—

బ్రాహ్మణో హ్యేకపార్శ్వేన నరాన్ రోద్ధుమిహార్హతి
నతు మూర్ధాభిషిక్తానాం విధిః ప్రత్యుపవేశనే ॥

ப்ராஹ்மணோ ஹ்யேகபார்ஶ்வேந நராந்ரோத்துமிஹார்ஹதி
நதுமூர்த்தாவஸிக்தாநாம் விதி:ப்ரத்யுபவேசநே.

இவ்வண்ணம் ப்ராயோபவேசஞ்செய்து மனிதர்களைத் தடைசெய்வது அந்தணர்களுக்கே தகுமல்லது, பட்டாபிஷேகம் பூண்ட க்ஷத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தோர்களுக்குத் தகுமென விதிக்கப்பட்டிலது; ஆதலின், இந்தக் கொடிய விரதத்தை விட்டெழுந்திராய்; இங்கிருந்து விரைவாகத் திருவயோத்திக்கே போய்ச் சேராயென் றருளிச் செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் இவ்வண்ணம் பெருமா ளுரைசெய்யக் கேட்டு எழுந் துட்கார்ந்தவராகியே எல்லோரையும் நோக்கி, நேசர்களே! ஏன் என்னையரை வேண்டித் திருப்பாமல் பார்த்திருக்கின்றீர்களென் றுரைசெய்கையில், அவர்களும் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி! தேவரோ ஓரேப்பிடியா யிருக்கின்றீர்; பரதாழ்வானோ வருந்துகின்றனர்; யாங்கள் தேவரைத் திருப்ப வல்லமையுற்றவராகுவோமோ? யாங்கள் யாது செய்வோ மென்றனர்கள். பெருமா ளது கேட்டுப் பரதாழ்வானை நோக்கி, அடா பரதா! தருமமறிந்த இவர்களின் வாக்கியத்தைக் கேட்டுணர்ந்தனையா? யான் பித்ருவாக்கிய பரிபாலன மென்னும் தருமத்தை யொருபொழுதுந் துறவேன்; ஆதலின், நீ எழுந்து

கால் கைகளைச் சுத்தி செய்து கொள்க. இவ்வண்ணம் செய்யாயாகில், என்மேலும் ஆணையுமாம், என்றருளிச்செய்தனர். உடனே பரதாழ்வா னெழுந்து தூயமையராகி எல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் அன்பர்களே! என்னையரசாக்க காட்டிலனுப்பும்படி யான தந்தையையும் கேட்டிலேன்; கேட்கும்படி தாயக்கு முரைத்திலேன்; வனம் செல்லும்படி என்னைய ருக்கும் உடன்பாடுரைத்திலேன், ஆதலின், என் பொருட்டு என்னையர் வனவாஸஞ் செய்யத்தக்க தொன்று மிலது, ஆயினும், பித்ருவாக்கி யத்தை யவசியம் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமாயின், யானே பதினான்கு வருஷம் வனத்தி லுறைவேன், என்னையர் திருவயோத்தி சேர்ந்து அபிஷேகங் கொள்ளக் கடவரென்று உரைசெய்து வேண்டினர். பெருமாள் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து எல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் பிரகிருதிகளே! என் தந்தை பிழைத்திருக்கையில், முதலில் அளித்த ராஜ்ஜியத்தை வாங்கிக்கொண்டு வனவாஸத்தை யதற்குப் பிரயமாகக் கொடுத்திருக்கின்றமையின், அதனை யானுங் கெடுப்பதாகாது, இரண்டு வரங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு ராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுக்கு விற்றிருக்கின்றமையின், பரதனும் அதனைத் துறப்பதாகாது, எனக்குத் தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்ய வல்லமை யிருக்கையி லதனைச் செய்யா தொழிவேனோ! கைகேயியாரும் என் சக்தியை யறிந்தே தருமென வனம் புகும்படி யுரைசெய்தனர், பிதாவும் நலமே செய்தனுப்பினர், பரதன் மிகப் பொறுமையுடையனென்பதையும், பெரியோர்களைப் பூஜிக்கும் தன்மையனென்பதையும் நன்கறிவேன், இவ்வண்ணம் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்வதினால் பரதனுக்கும் நன்மையே யுண்டாகும்; யான் வனவாஸந் தீர்ந்த பின்பு, திருவயோத்திக்கு வந்து தார்மிகனாகிய பரதனுடன் கூடி யரசனாகி வாழ்வேன்; கைகேயியார் என் பிதாவை வரங் கேட்டனர், அவரும் ஸத்தியவாதி யாதலின், அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று வர மளித்தனர், யானும் அவ்வண்ணமே செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்தேன், ஆதலின், வனவாஸஞ் செய்து தந்தையைப் பொய்யராக்காமல் பாதுகாத்து மீளுவேனே யல்லது, இப்போது மீளேன்; ஆதலின், எல்லீரும் திருவயோத்தி போய்ச்சேர்க என்று முடிவாக அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினொன்றாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பெற்று மீண்டது.

இவ்வண்ணம் பெருமாளும் பரதாழ்வானும் கூடி யுரைத்த ஸல்லாபங்களை யங்கே கூடிய தேவகந்தர்வ மஹாரிஷி ராஜரிஷிகள் முதலானோர்கள் இவர்களுக்குக் கட்புலனாகாமலிருந்து கேட்டுணர்ந்து, வியப்படைந்து இவர்களைப் புகழ்ந்து, இந்த ஸ்ரீராம பரதர்களைப் பெற்ற தசரதசக்கரவர்த்தி யொருவனே யல்லனோ? நல்வினையினர்; இவர்களுடைய வாக்கியங்களைக் கேட்கையில், எமக்கும் இவ்விருவர்மீதும் அன்புளதாயிற்றன்றோ? என்று மகிழ்ந்து, பெருமாள் ஒருவேளை மீண்டெய்தி விடுவராயின், ராவணாதி ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் தடைபடுமே என்றாராய்ந்து, யாவர்க்குங் கட்புலனாகி ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் கைகேயி குமாரா! நீ தந்தை நற்கதிபெற்று மகிழவேண்டுமென விரும்புவாயாகில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய வாக்கியத்தின்படி செய்க; ஸ்ரீராமபிரான் தந்தையின் கடனைத்தீர்த்து மீளவேண்டுமென்றே யாங்களெல்லேமும் கருதுகின்றோம், உன் தந்தை கைகேயியின் கடனைத் தீர்த்தமையாலேதான் வானேறி மகிழ்ந்தனர். ஆதலின், நீ மீண்டெய்துக, என்றுரைத்துவிட்டுத் தத்தமிடம் சேர்ந்தனர்கள். பெருமாளு அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவர்களையும் புகழ்ந்து திகழ்ந்தனர். அந்த வாக்கியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானுங் கேட்டுத் துன்புற்று மெய்ந் நடுங்கிக் கைகுவித்துப் பெருமாளை நோக்கி, எம்மையனே! ராஜநீதியையும், குலமுறைமையையும் நன்காராய்ந்து, யானும் என் மாதாவும் வேண்டுதலுக் கிரங்கி யருள்க; மிக நெடிய இந்த ராஜ்ஜியத்தைப் பாதுகாக்கச் சிறுவனாகிய யானொருவன் வல்லேனோ? எல்லோரும் தேவரிடத்தில் ஆதரங்கொண் டிருக்கின்றமையின், இவர்களை யான் எவ்வாறு மகிழ்விப்பேன்; உழுநர்கள் மழையினையே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல யாவரும் தேவரையே எதிர்பார்த் திருக்கின்றனர்கள். ஆதலின், இந்த ராஜ்ஜியத்தைத் தேவரே பாதுகாத்தருள்க; பாதுகாக்குந் திறமையும் தேவருக்கே உளது; என்றுரைத்துப் பெருமாள் திருவடித் தாமரை யிணையின்மேல் வீழ்ந் தழுதனர். பெருமாளும் அவரைத் தழுவி எடுத்து மடியி லுட்கார வைத்துக் கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா குழந்தாய்! உனக்கு இயல்பாகவும் நற்புத்தியுளது; பல நூல்களைப் பயின்றமையாலும் புத்தி தோன்றுளது, ஆதலின், இப்பார் முழுதும் பாதுகாக்குந் திறமை யுனக்கு முளது, மிகக் கூரிய மதியுடைய மந்திரிகளுடனும் ஆராய்ந்து, ராஜகாரியங்களைச் செய்யக் கடவை,—

లక్ష్మీశ్చంద్రాదపేయాద్వా హిమవాన్వాహిమంత్యజేత్
సాగరోఽప్యతియాద్వేలాం నప్రతిజ్ఞామహంపితుః॥

'லக்ஷ்மீச்சந்த்ராதபேயாத்வா ஹிமவான்வாஹிமம்த்யஜேத்
ஸாகரோப்யதியாத்வேலாம் ப்ரதிஜ்ஞாமஹம்பிது:.

நிலவு திங்களை விட்டு நீங்கினும் நீங்கும், இமயமலையைப் பனி நீங்கினும் நீங்கும், அலைகடல் கரை கடந்து செல்லினும் செல்லும், யான் மாத்திரம் இட்ட பிரதிஜ்ஞையை யொருகாலுந் தவிரேன்; காமத்தினாலாயினும், பொருளாசையினாலாயினும், உன் பொருட்டுத் தாயார் செய்த இந்தக் காரியத்திற்காக நீ யவர்மேல் சினமுறாதிருக்கக்கடவை; முன்போலவே கௌரவஞ் செய்யக் கடவை; என்றருளிச்செய்து தேற்றினர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அதுகேட்டு மனந்தேர்ந்து பெருமாளை நோக்கி, எம்மையனே! தங்கத்தினால் சிங்காரிக்கப்பட்ட இந்தப் பாதுகைகளின்மேலேறியருளி இவைகளை யடியேனுக்களித் தருள்க, இவைகளே அரசாகி யுலகாண்டு யோகக்ஷேமங்களைச் செய்யுமென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானுடைய ஏவுதலின்படி வேண்டி யுரைத்தனர். பெருமாளும் அப்படியே ஸ்ரீபாதுகைகளைத் திருவடிகளில் சாத்தி யருளிப் பின் பிறங்கி யவ்விரண்டு பாதுகைகளையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அனுக்கிரஹஞ் செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பணிந்து பெற்றுக்கொண்டு பெருமாளை நோக்கி, எம்மையனே! அடியேன் [illegible]ன்குவருஷம் வரையில் திருவயோத்தியுள்ளே புகாமல் புறத்திலிருந்து ஜடாசீரதாரியாகி ராஜ்யபாரத்தை ஸ்ரீபாதுகைகளின்மீதேற்றித் தேவரையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன், பதினான்காவது வருஷத்தின் முடிவுதினத்தின் மறுநாள் தேவரைக் காணேனாகில், யான் உடனே தீயில் வீழ்ந்திறப்பேனென் றுரைசெய்தனர். பெருமாளும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தருளி அவரைத்தழுவிச் சத்துருக்கனாழ்வானையும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கி, அடா தம்பி! 'மாதா[illegible] கைக்கேயியாரிடத்தில் நீ சிறிதும் சினமுறற்க; என்மேலும் ஸீதைமேலும் ஆணையிட்டிருக்கின்றேன்; என்றருளிச் செய்து விடைகொடுத்தனுப்பி யருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமாளைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வலம் வந்து அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பட்டத்து யானையின்மேலெழுந்தருளப்பண்ணி மகிழ்ந்தனர். பெருமாளும் அங்கே வந்த யாவருக்கும் தக்கவாறு மரியாதை செய்து விடைகொடுத்தனுப்பி மகிழ்வுகொண்டு திகழ்ந் தருளினர். அப்போழ்து தேவிகளெல்லோரும் துன்பத்தினால் விடை கேட்கவும் வாயெழாமல் நின்றனர்கள். பெருமாளும் அவர்களை முறையே பணிந்து விடைகொடுத்தனுப்பித் தாமும் துன்பமடைந் தழுது கொண்டே பர்ணசாலையினுட் புகுந்து மனந்தேர்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பன்னிரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுய்பதின் மூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோத்திக் கெழுந் தருளியது.

அநந்தரம ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தம் சிரத்தின்மே லெழுந்தருளப் பண்ணிககொணடு சத்துருக்கனுழவானுடன திருத்தேர்மீதேறி, வசிஷ்ட வாமதேவ ஜாபாலி முதலிய யோகிகளையும், மந்திரிகளையும முன்னிடடுக்கொண்டு, ஸேனைகளுடன் அந்தத் திருசசித்திரகூடத்தை வலமாக வந்து பற்பல விநோதஙகளைப பாாதது மகிழந்து கொண்டு வந்த வழியே சென்று ஸ்ரீபரத்துவாஜாஸ்ரமஞ் சேர்ந்து; தேரினின்று மிறங்கி, ஸ்ரீபரதத்துவாஜமஹாமுனிவருககுத தண்டம் ஸமர்ப்பித்து நினறனர். பரத்துவாஜமஹாமுனியும் ஸ்ரீபரதாழவானை நோககிச சககரவாததி திருக்குமாரா ! நீ சென்ற காரிய மாயிறறு ? ஸ்ரீராமசந்திரனைக கணடு மகிழநதனையா ? என்று வினவி யருளுகையில், ஸ்ரீபரதாழவானும் அவரை நோககி, ஸ்வாமி ! எமமையா என்னுலும, எமமாசிரியராலும் பலமுறை வேண்டபபடடவராயினும, பிதருவாககிய பரிபாலனஞ் செய்தல்லது, மீளேனென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோக்கி, முடிவருளிச செயதனர். ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவா னதுகேட்டு எமமையனை நோககி, ராமா ! இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப பரதனுக களித்தருளாய, இவையே திருவயோத்திக கிறையாகுமென றருளிச செய்தனா. எமமையரும் அது கேடடுக கிழக்கு முகமாக நினறு, ஸ்ரீபாதுகைகளினமேலேறியருளிப பின் பிறஙகி ராஜ்ஜியத்தின பொருட்டு ஸ்ரீபாதுகைகளை அடியேனுக் களித்தருளினா. அடியேனும அநதப பாதுகைகளைப பெறறுககொண்டு திரும்பித் திருவயோத்திககே செல்லுகின்றேனெனறு விணணப்பஞ் செயதனா. பரதது வாஜமஹாயோகி ! இந்த வசனத்தைச செவிசாாததி மகிழந்து, பரதாழவானைநோக்கி, அடா மைந்தா ! நற்குலததிற பிறநது நல்லறிவுடைய உன்னிடத்தில் அகாதமாயுள்ள தடாகத்தில நனனீரிருப்பதுபோல நற்குணமிருபபதும வியபபோ ? உன் தந்தை இப்போழ திறந்திலா, அவர்கள் இத்தன்மையனுகிய நீ ஸறபுததிரனுக விருககினறனை யனறோ ? என்று புகழ்ந் தருளினா. அநந்தரம் பரதாழவானும் ஸ்ரீபரத்துவாஜமாஹா முனிவரைப பணிந்து விடைபெறறுப் பலமுறை வலம் வந்து புறபபட்டு மந்திரிகளுடன் கூடித் திருவயோத்தியை நோககிச சென்றனா. உடன வந்த நாலவகைச சேனைகளும் பற்பல வாஹனங்களின்மீதேறித் திருமபி யமுனையையும், கங்காநதியையும் தாண்டி யுடன சோந்தன ; ஸ்ரீபரதாழ்வானும், சிருங்கி பேரபுரஞ் சேர்ந்து, குஹபெருமாளிடத்தில விடை பெற்றுக்கொண்டு, திருவயோத்தியைக் கிட்டி வருகையில, தந்தையினுலும், தமமையராலும் நீங்கிப் பாழடைந்த அந்தத் திருவயோத்தியைக கண்டு துன்புற்று ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே ! பாரீர் இந்நகரியை;

உருவம் மாறி, மகிழ்வு குன்றி, தீனமுற்றுத் தொனி யொடுங்கிப் பாழடைந்திருக்கின்றதே யன்றித் திகழ்கின்றிலது; என்றுரைத்துக் கண்ணீர் ததும்ப வருந்திப் புலம்பினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதின்மூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினான்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோத்தி பாழாகியதைக் கண்டு புலம்பியது

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் கலகலவென்று மணிகளொலிக்கின்ற திருத்தேரூர்ந்து, திருவயோத்திக்குள் புகுந்து, பூனை கோட்டான் முதலியவைகளால் நிறைந்ததும், அடங்கிய மனிதர்களை யுடையதும், இருள் மூடிய இரவு போன்றதும், தூமகேதுவினால் பிடிக்கப்பட்ட ரோகிணி போன்றதும், முதுவேனிற் பருவத்தில் அற்பநீரை யுடைய வெப்பங் கொண்ட தாமரையோடை போன்றதும், ஹவிஸ்ஸினால் அணைக்கப் பட்டு மேலெழுந்தெரிகின்ற யாகாக்கினியின் சிகை போன்றதும், போரில் முடிந்த சேனை போன்றதும், மேலெழுந்து மடிந்த கடலின் திரைபோன்றதும், யாகம் முடிந்த பின்னர், யாகக்கருவிகளாலும், ஜனங்களாலும் பாழாயுள்ள யாகவேதி போன்றதும், இனத்துடன் சேரவிடாமல் நூதனமாகக் கொண்டு வந்து தொழுத்தி னிடையில் பிணைத்துக் கட்டப்பட்ட பசு போன்றதும், சிறந்த முத்துக்களும், மணிகளும் நீங்கிய முத்துவடம் போன்றதும், நல்வினை தீர்ந்து விண்ணினின்றும் நழுவி வீழ்ந்த விண்மீன் போன்றதும், முதுவேனிற்பருவத்தில் காட்டுத்தீயினால் பற்றி எரிக்கப்பட்ட பூங்கொடி போன்றதும், மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாயம் போன்றதும், மழைகாலம் வருகையில் முறிக்கப்பட்ட தண்ணீர்ப்பந்தல் போன்றதும், இடிக்கப்பட்ட பூமி போன்றதும், அறுக்கப்பட்ட வில்லின் நாண் போன்றதும், யுத்தத்திற் குரியதன்றென்று குதிரைப்பாகனால் நீக்கப்பட்ட அலங்காரத்தையுடைய குதிரைக்குட்டி போன்றதும், நீர்வற்றிய வாவி போன்றதும், மனக்கவலைபூண்டு சிங்காரமின்றி யழுக்கடைந்த சரீரம் போன்றதும், மழைகாலத்தில் மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனுடைய காந்தி போன்றதுமாகி, ஒளியிழந்த திருவயோத்தியைக் கண்ணுற்று, சுமந்திரனை நோக்கி, ஸாரதியே! இப்போது முன்போலக் கம்பீரமாகிய தொனியேன் எழுந் தொலிக்கிலது; மத்தியகந்தமும், நறுமலர்களின் கந்தமும், பலவகைத் தூபங்களின் கந்தமும் கலந்து காற்றேன் வீசுகின்றிலது; இப்பொழுது களிறுகளின் பிளிறல்களும், குதிரை

களின் கனைப்புகளும், ரதங்களி னொலிகளும், நரவீரர்களது சிங்க நாதங்களும் முனபோல ஒலிககின்றிலவே ? காமுகர்களும் துயரத்தினால் நற்சாந்த மப்பி, நறுமாலே சூடிக களிக்கின்றிலர்கள. திருவிழாககளும் நிகழகின்றில ; நார்களும விநோதமாகத் திரிகின்றிலர்கள் ; மழை பொழிந் திருள்மூடிய சுக்லபக்ஷ ராத்திரிபோலத் திருவயோத்தி இப பொழுது திகழ்கின்றிலது ; எம்மைய ரிங்குத் திருவிழாப்போ லெபபொழுது எழுந்தருளி மகிழவிப்பாரோ ? இபபொழுது சிறந்த மனிதர்களால ராஜவீதிகள் திகழ்கின்றிலவே ? என,யிவ்வாறு பலவாறாக மொழிந்து கொணடே தந்தையின திருமாளிகை சேர்ந்து, அங்கு அவரினறி, வெய்யோனற்ற பகலபோலப் பாழடைநத அத்திருமாளிகையைககண்டு கண்ணீாபெருக்கி யழுது புலம்பினா.

அயோத்தியாகாண்டததில நூறறுப பதினொன்காவது சருக்கம் முற்றிறறு.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழவான் ஸ்ரீபாதுகைகளுக கபிஷேகஞ் செய்தருளியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழவான் தம மாதாக்களை யந்தப்புரததி லிறககி யஙகிருககும்படி யவாகளுக் குறைதது விடடு, வஸிஷ்டபகவான் முதலா னோரை நோககி, யாசிரியர்களே ! யான நந்தி கராமமபோய வாஸஞ் செய்து கொண்டு இந்தத் துன்பத்தை யங்குப் பொறுபபேன் ; என் தந் தையா வானேறினா ; எமமையர் காடடைந்தனர் ; ஆதலின், அங்கிருந தே எம்மையரை எதிரபாரத் திருபபேனென றுரைததனர். வஸிஷ்டபக வான் முதலானோரும் அதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழவானை,நோககி, ராஜகுமாரா! நீ யுரைசெய்த வாக்கியம் மிகவும் புகழத்தக்கது ; இவ்வண்ண முரைப பது உனககே தகும் ; நீதி தவறாமல தருமமறிந்து நற்செய்கைகளைச செய்வேனெனில, அதறகெவன்தான் உடன்படானெனறு புகழ்ந்து மகி ழ்ந்து மொழிந்தனாகள். ஸ்ரீபரதாழவானும் அது கேட்டு ஸுமந்திரனைத தேரைககடடும்படிகட்டளையிடடு ஆசிரியர்களையும்,தாயமார்களையும்பணி ந்து, சததுருக்கனுழ்வானுடன் திருத்தேர்மேலேறி யாவருடனும் கிழககு முகமாக நந்தி க்ராமத்தை நோக்கிச சென்றனா ; அபபொழுது நகரத தோர்களும, சேனைகளும் அழைககாமலே பின் சென்றனர்கள ; ஸ்ரீப ரதாழ்வானும், ஸ்ரீபாதுகைகளைச சிரததில் வைத்துக்கொண்டே நந்திக் கிராமம்போய்ச சேர்ந்து, தேரினின் றிழிந்து, ஆசிரியர்களை நோககி, யாசிரியர்களே ! எம்மையர் இந்த ராஜ்ஜியத்தைத நியாஸம்போ லளித்தரு

ளினர்; இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இறையாகி, இதின் யோகக்ஷேமங்களைச் செய்யக் கடவன் என்றுரைத்து, அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும் நோக்கி, பிரஜைகளே! எம்மையருடைய இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இப்போது அரசாகியிருக்கின்றமையின், இவைகளுக்கே வெண்குடை பிடிக்க; இவையே எம்மையா திருவடிகளெனப்படுகின்றன; இவைகளினால் எம்மையருடைய ராஜநீதி இங்குக் குறைவற்றிகழும், அடியேனிடத்தில் வைத்த அருளினால் எம்மையா இவைகளை வைப்பாக அளித்தருளியிருக்கின்றனர், ஆதலின், எம்மையர் எழுந்தருளுமளவாயில, இவற்றைப் பாதுகாத்து, எழுந்தருளியபின், என்னையரிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து விட்டு, ஸ்ரீபாதுகைகளுடன் கூடிய எம்மையருடைய திருவடிகளைக் கண்டு, வைப்பையவரிடத்தில் திருப்பியளித்துப் பாரம் நீங்கி எம்மையருக்குக் குற்றேவல் செய்து மகிழ்வேன்; இந்த ராஜ்ஜியத்தையும், ஸ்ரீபாதுகைகளையும் எம்மையரிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தபின், பாவந்தீர்ந்து பழிக்காளாகாமல் பிழைப்பேன்; எம்மையா அபிஷேகங் கொள்வராயின், பழிநீங்குமாதலின், ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவதைவிட, நான்குமடங்கு அதிகமாக மகிழ்ச்சியையும், புகழினையும் பெறுவேன், என்றிவ்வண்ண முரைத்து, ஜடாசீரதாரியாகி முனிவேஷம் பூண்டு, நந்திக்கிராமத்திலேதானே ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து பெருமாள் எழுந்தருளுவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தனர், —

పాదుకే త్వభిషిచ్యాథ నన్దిగ్రామేవసత్తదా
భరతశ్శాసనం సర్వం పాదుకాభ్యాం న్యవేదయత్ ||

பாதுகேத்வபிஷிச்யாத நந்திக்ராமேவஸத்ததா
பரதஶ்ஶாஸநம் ஸர்வம் பாதுகாப்யாம் ந்யவேதயத

ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்ரீபாதுகைகளுக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநந்தரம் திருவபிஷேகஞ்செய்து, எல்லாக்காரியங்களையும் அவைகளுக்கு அறிவித்து, அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ராஜ்ஜியபாரத்தை நடாத்தி வந்தனர். அப்பொழுது அவர் யாது செயினும், சிறந்த உபாயனமவரினும், எல்லாவற்றையும் முதலில் ஸ்ரீபாதுகைகளுக்கு அறிவித்தே பின்பு தக்கபடி செய்து வந்து பழிநீங்கிய புகழ்பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாதுகையென்பது கட்டையேயாதலின், அதற்கபிஷேகஞ்செய்வதும், அதனைப் பணிவதும் தகுமோவெனில், ஸ்ரீபாதுகைக்கும், அர்ச்சைக்குப்போலப் பிரதிஷ்டையுள்ளதாதலின், அதிலும் அதற்கபிமானியாகிய நித்யஸூரிகளிலொருவரது அநுப்ரவேசமிருப்பதால், குறையொன்றுமிலதென வுணர்க.

நூற்றுப்பதினாறுவது சருக்கம்.

பெருமாளை ரிஷிகள் அந்த வனத்தைவிட்டெழுந்தருளும்படி யுரைத்தது.

அங்கே ஸ்ரீபரதாழ்வான் திரும்பிச் சென்றபின், பெருமாள் அங்குள்ள முனிவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குச் செல்ல விரும்பியதை யறிந்து, அதற்குக் காரணந் தெரியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர்களும் பெருமாளை யுற்றுப் பார்த்துப் பார்த்து ஒருவர்க் கொருவர் ஏகாந்தமாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண் டிருந்தமையின், பெருமாள் மிகவும் ஐயமுற்று, அந்த ரிஷிகளுக்குள் முதல்வராகிய குலபதியை நோக்கிக் கைகுவித்து மாதவர் கோமானே! தேவர்கள் எங்களைக்கண் டப்பொழுது அச்சமுடையீராகக் காண்கின்றேன், அடியேனாயினும், என் தம்பியாயினும், என் பத்தினியாயினும், தேவர்களிடத்தில் ஏதேனும் அபராதப் பட்டிருக்கின்றனமோ? ஏதேனு முளதாயின், அருளிச் செய்தருள்க, என்று வினவி வேண்டி யருளினார். மூப்பினராகிய அம்முனிவர் கோமானும் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரா! மிகக் கற்புடையளாகிய ஜனகமஹாராஜன் திருமகளும் தீச்செயல் புரிவளோ? நீங்களும் எம் விஷயத்தில் வேறுமனங் கொள்வீர்களோ? ஆயினும், உன்னைப் பற்றி, ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்றும் எங்கட்குப் பயந் தோன்றியுளது; ஆதலின், அரக்கர்களுக் கஞ்சியே இவர்கள் ஏகாந்தமாக ஒருவர்க் கொருவர் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்கள். ராவணனுக்குத் தம்பியொருவன் கரனென்பவன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு அங்குள்ள தாபஸர்களெல்லோரையுங் கொலைசெய்து கொடியனாகி யிருக்கின்றனன், அவன் மிகத் தீரமுடையோனும், வெற்றி பெற்றவனும், கொடியனுமாகின்றனன்; அவன் நீ இவ்வண்ணம் தோள்வலிகொண் டிருப்பதைப் பொறுக்கின்றிலன்; அடா ஸ்ரீராமா! நீ இந்த ஆஸ்ரமத்திற் கெப்பொழுதெழுந்தருளினையோ? அது முதல் அரக்கர்கள் ரிஷிகளை மிகவும் வருத்துகின்றனர்கள்; பலவகைக் கொடிய உருவங்களைக் காட்டியும், தூய்மையுள்ள இடங்களில் அசுத்தி செய்தும், சிலரை யடித்தும் பிடிக்கின்றனர்கள்; ஆஸ்ரமங்கள் தோறும் கட்புலனாகாமல் அடங்கி யிருந்து அவர்கள் முனிவர்களைக் கொலை செய்கின்றனர்கள்; ஹோமபாத்திரங்களை எடுத்தெறிகின்றனர்கள்; யாகத்தீயை யணைக்கின்றனர்கள்; யாக கும்பங்களை யுடைக்கின்றனர்கள்; ஆதலின், இந்த தேசத்தை விட்டோடிப் போவோமென்று இவர்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றனர்கள்; கொடியர்களாகிய அவர்கள் எம்மைக் கொலை செய்வார்க ளாதலின், யாங்க ளிந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுச் செல்வோம்; இதற்கு நெடுந்தூரத்தில் காய் கனிக

ளுடைய சிறந்த வனம் இருக்கின்றது, அவ்விடத்திற்கே முன்போலப் போய்ச் சேர்வோம், மூடா குழந்தாய்! அந்தக் கரனென்பவனும் உன் விஷயத்தில் தீங்குசெய்ய முயலுவான்; ஆதலின், உனக் கிஷ்டமிருக்கின் எங்களுடனேதாய், நீ பாரியையுடன் கூடி யிருக்கின்றமையின், நீ திறமை யுள்ளவனாயினும், நீ இங்கிருப்பது துன்பத்தையே விளைக்குமென் றுரை செய்தருளினார். அவர் மிகவும் அச்சங்கொண் டிருந்தமையின், அவர்க்குத் தைரிய முரைத்து நிறுத்தப் பெருமாள் திருவுளங் கொண்டில ராதலின், அம்முனிவர் பெருமானைப் புகழ்ந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் புறப்பட்டுச்சென்றருளினர். சக்கரவர்த்தித்திருமகனும் அந்த ரிஷிகணங் களைப் பணிந்து வழிவிட்டனுப்பியவர்களால் இதமுரைக்கப்பட்டவராகித் தம் மாசிரமம் வந்து சேர்ந்து அங்குள்ள ரிஷிகளிடத்திலுள்ள அருளினால் அவர்கள் சென்ற பின்னும், க்ஷணமுங்கூட அந்த ஆஸ்ரமத்தைவிட்டு எழுந் தருளியிலர், அந்த ரிஷிகளும் பெருமானுடைய சௌர்ய தைர்யாதி குணங்களுக்கு மெச்சிப் பெருமானை விட்டுக் கணமும் பிரிந்திலாக ளல்லரோ?—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினாறாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினேழாவது சருக்கம்.

பெருமாள் அத்திரிமஹாரிஷி ஆஸ்ரமத்திற்கு எழுந்தருளியது.

அநந்தரம் பெருமாளும் இவ்விடத்தில் பரதன் தாயர்களோடு நாட்டார் நகரத்தாருடன் எல்லோரும் வந்து கண்டனர்களாதலின், இங்கு அவர்களை நினைவே வருகின்றது; சேனைகளும் இங்கே இறங்கி யானை குதிரைகளின் கரீஷங்களினால் இவ்விடம் பிடிக்கப்பட்டுளது, ஆதலின், இனி இவ்விடத் தில் வாஸஞ்செய்வது தகுதியற்றதென்று ஆலோசனைசெய்து, ஸீதா லக்ஷ் மணர்களுடன் புறப்பட்டு அத்திரிமஹாமுனி ஆஸ்ரமஞ் சேர்ந்து அவரைப் பணிந்து நின்றனர். அத்திரிமஹாமுனியும் பெருமாளிடத்தில் பிள்ளையிடத்திற்போலவே ஆதரஞ்செய்து, மூவருக்குந் தாமே அதிதி பூஜைசெய்து மகிழ்வித்துத் தம் பத்தினியும், மூப்பினளுமாகிய அநஸூ

யையை யழைத்து, அடி நீ இந்த ஸீதாபிராட்டியாரை யழைத்துப் பூஜை செய்யென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, பெருமாளையும் நோக்கிக் கேளாய ஸ்ரீராமா! இவளுடைய மஹிமையை நீ யறிகின்றனையா? இவள் முன்பு பத்துவருஷம் மழையின்றி, உலகமெல்லா மெரிக்கபபட்டிருக்கையில், காய கனி கிழங்கு களையு மியற்றிக் கங்காநதியையும பெருகச் செய்தனள். இவள் பதினாயிரம் வருஷம் இடைவிடாது கொடிய தவ மியற்றினள; சிறந்த விரதோப வாஸாதிகளினால தவங்களுககுரிய இடையூறுகளும் இவளால் போக்கப பட்டன; தேவ காரியார்த்தமாக இவள் ஓரிரவையே பத்துநாளாக வளரத் தனள். ஆதலின், இந்த அனஸூயை யுனக்கு மாதாவுக்கு நிகராகி யுள்ள வள; யாவராலும பணியப்பட்ட இவளிடத்தில் ஸீதைசென்று பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவள். தன்னுடைய நற்செயலினாலே தானே இவள் அநஸூயையென் றுலகினில் புகழப்படுகின்றனளென் றருளிச செய்தனர். பெருமாளும் அதற் குட்பட்டுப பிராட்டியை நோக்கி, அடி வைதேஹி! இம்மஹாமுனிவர் அருளிச செய்த வாக்கியத்தைக கேட்டனையே? ஆதலின, நீ நலம பெறுவதன பொருட்டே இந்தத் தாபசி யிடஞ் சென்று பூஜை பெற்றுக்கொள்ளென அருளிச் செய்தனர். ஸீதா பிராட்டியாரும் அவ்வாக்கியத்தைக கேட்டு மூப்பினால் காற்றினால் கதலி போல அசைகின்ற அந்த அநஸூயையைக கிட்டித் தன் பெயரை யுரைத்துக்கொண்டே வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்துககொண்டு குசலம வினவி யருளினள். அநஸூயையும ஸீதாதேவியைக கண்டு மகிழ்ந்து அவளை நோக்கி, அடி ஜனகமஹாராஜன் திருமகளே! நீ நலவினையினால கறபுநிதிலே; பதிவிரதா தருமத்தையும் நன்குணர்ந்தனை, பந்துஜனங்களையும, மிகுந்த செல்வத்தையும் துறந்து, துனபுறுங்காலையில கணவனைத துறவாமல் கொடிய காட்டிலும உடன் வந்தனை யல்லையோ?—

నగరస్థోవనస్థోవా పాపోవాయదివాశుభః
యాసాంస్త్రీణాంప్రియోభర్తా తాసాంలోకామహోదయాః ||
దుశ్శీలఃకామవృత్తోవా ధనైర్వాపరివర్జితః
స్త్రీణామార్యస్వభావానాం పరమందైవతంపతిః ||

நகரஸ்த்தோவனஸ்ததோவா பாபோவாயதிவாசுப:
யாஸாம்ஸ்த்ரீணாம்ப்ரியோபர்த்தா தாஸாமலோகாமஹோதயா:
துஶ்ஶீல:காமவ்ருததோவா தனைர்வாபரிவர்ஜித:
ஸ்த்ரீணாமார்யஸ்வபாவாநாம் பரமம்தைவதம்பதி:

பர்த்தா காட்டி லுறையினும், வீட்டி லுறையினும், நல்லோனாயினும், தீயோனாயினும், செல்வ முடையோனாயினும், செல்வ மற்றவனாயினும், அவனே தமக்குச் சிறந்த தெய்வமென நம்பிப் பணிவிடைசெய்யுங் கற்புடைப் பெண்டிர்களுக்குச் சிறந்த நல்லுலகங்கள் வாய்க்கின்றன; யான் எவ்வாறா ராயினும், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் இன்பமளிப்பவன் கணவனொருவனே யன்றிப் பெண்களுக்கு அவனைவிடச் சிறந்தவரை யான் காணகின்றிலேன்; கற்பிழந்த பெண்களோவெனில், இதனை யறியாமல் தம்மிச்சையின்படி நடந்து கணவனுக்குக் கட்டளையிடுபவர்களாகி யழிகின்றனர்கள்; அவர்கள் இகழ்வினையும், தருமத்தாழ்வினையும் அடைகின்றனர்கள், *உன்னைப் போன்றவர்களோவெனில், வானேறி மகிழ்கின்றனர்கள்; ஆதலின், நீ இவ்வண்ணமே கனவிலும் கணவனைத் துறவாமல் தருமத்தைப் பாதுகாத்து வருவாயாகில், புகழினையும், தருமத்தையும் பெற்று நெடுங்காலம் வாழ்வாயென்று அருளிச்செய்து ஸீதாபிராட்டியாரையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம்.

ஸீதாபிராட்டியாருக்கும் அநஸூயைக்கும் ஸம்வாதம்.

அநந்தரம் அந்தப் பிராட்டியாரும் அநஸூயையா லிவ்வண்ண முரைசெய்யப்பட்டவராகி, அவளை நோக்கி, மெதுவாக மொழியலுற்றனர். கேளீர் கற்புடையாராகிய அநஸூயாதேவி! நீர் இவ்வண்ணம் இதமுரைப்பதும் வியப்பாகுமோ? வியப்பாகாது; பெண்களுக்குப் பதியே குருவென்பதை யானு மறிவேன்; என் பர்த்தா தீச்செய லுற்றவ ராயினும், வேற்றுமையின்றிப் பத்தியுடன் பணிவிடைசெய்யத் தக்கவரே? நற்குண முடையோரும், பூததயை யுற்றவரும், ஐம்புலன்களை வென்றவரும், அழியா வருள் பூண்டவரும், தரும மறிந்தவரும், தந்தைபோல இதஞ் செய்பவரும், தாய்போலப் பிரியம் செய்பவரும், தன்னைப் பெற்றதாயாகிய திருக்கோஸலையா ரிடத்திற்போலவே மற்ற தாய்களிடத்திலும் பணிவிடைசெய்து வணங்கு

புவரும், சிறந்த பலமுடையவரும், நல்லொழுக்க முடையவருமாகிய என் பர்த்தாவினிடத்தில் யான் பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்யத் தவறு யாதுளது ? யான் திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுங் காலையில், என் மாதாவினா லுரைக்கப்பட்ட உபதேசத்தையும், காட்டிற்குப் புறப்படுங் காலையில், என் மாமியாரா லுரைசெய்யப்பட்ட உபதேசத்தையும், மறவாது இதயத்தில் திடமாக வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றேன் ; இப்பொழுது உம்முடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் அந்த வாக்கியங்கள் புதியனபோலாயின ; பெண்களுக்குப் பதியின் பணிவிடையைவிட வேறு தவமுமுளதோ ? ஸாவித்திரிதேவியும், பதி ஸேவையினாலேயே வானேறினள், நீரும் அதனாலேயே சோதி யுருக்கொண்டு வானேறித் திகழுகின்றீர் ; விண்மீன்களுள் சிறந்த ரோஹிணியும், பதியை விட்டுப் பிரிந்திலள், இவ்வண்ணமே பெண்கள் பலர் கற்பினாலே விண்ணுலகை நண்ணி மகிழுகின்றனர்கள். ஆதலின், பெண்களுக்குப் பதியைவிட்டு வேறே தெய்வமுளதோ? இல்லை ; என்றிவ்வண்ண முரைசெய்த பிராட்டியாரது வாக்கியத்தை யநஸூயை கேட்டு மகிழ்ந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து அவரை நோக்கி, ஜனகராஜன் திருமகளே ! யானுன்னிடத்தில் மிகவும் மகிழ்ந்து நெடுநாளாகி யியற்றப்பட்ட தவத்திறமையினா லுனக்குச் சிங்காரஞ் செய்வேன் ; நீ யுரைசெய்த வாக்கியம் மிகத் தகுதியுற்றதும், இனியதுமாகின்றது , உன்மீது யான் மிக மகிழ்ந்தேன் ; யானுனக்கு வேண்டுவதியாதோ ? அதனைச் செய்வே னுரைசெய்க , என்று வினவுகையில், பிராட்டியார் அதுகேட்டு வியப்பும் புன்சிரிப்பும் மதிப்பும் கொண்டு அவரை நோக்கி, அம்மா ! நீர் இவ்வண்ணம் அன்புகூர்ந் துரைசெய்ததினாலேயே யான் உம்மால் யாவும் செய்வித்துக்கொண்டவளாயினேனென்று இனிமையாக மொழிந்தனர். அநஸூயையும் அதுகேட்டு இருமடங்கு மகிழ்வு பெருகி யவரை நோக்கி, ஸீதாதேவி ! எனக் குன்மேலுற்ற மகிழ்வினைப் பயன் படுவதாகவே செய்வேன் ; தேவர்களுக் குரிய சிறந்த மாலையையும், ஆடையாபரணங்களையும், குங்குமம், ஹரிசந்தனம் முதலியவும், காப்பூராதிகளையும் உனக் களிப்பேன் ; இவை யாவும் உன் னவயவங்களைத் திகழ்விக்கும் ; இவை யுனக்குத் தகுதியாயினவும், அழிவுறாதனவுமாகும் , இந்த அங்கராகத்தைப் பூசிக்கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைப்போல நீ ஸ்ரீராமசந்திரரை விளங்குவிப்பாயென்று மொழிந்தளித்தருளினள். ஸீதாபிராட்டியாரும் அவைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்து பணிந்து கைகுவித்து நின்றனர்.

அநஸூயையும் இவ்வண்ணம் தன்னைத் தொழுது நிற்கின்ற பிராட்டியாரை நோக்கி, அடீ கோஸலையார் மருமகளே! ஸ்வயம்வரத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரன் உன்னைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டனனென்னும் கதையினை யான் தொகுதியாகக் கேட்டிருக்கின்றேன்; அதனை நீ விரிவாக உரைசெய்க; அதனை நிகழ்ந்தவாறு கேட்டுணர யான் கோருகின்றேனென்று வினவினள். பிராட்டியாரும் அதுகேட்டு அவளை நோக்கிக் கேளீர் அநஸூயா தேவியாரே! மிதிலைக் கிறையும், ஜனகசக்கரவர்த்தியெனனும் புகழ் பெற்றவரும், தருமமுணர்ந்தவருமாகிய மஹாராஜா இப்பொழுது நீதி வழுவாமல் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்; அவர் யாகஞ் செய்வதன் பொருட்டுப் பூமியை யுழுகையில், யான் அப்பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பிறந்தேன், அப்பொழுதவர் என்னைக்கண்டு வியப்படைந்து மக்கட்பேறற்றிருந்தமையின், என்னை எடுத்துப் பெண்ணென மொழிந்தனர். அப்பொழுது என் தந்தையை நோக்கி, ஜனகமஹாராஜரே! இப்பெண் உமக்கு மகளே யாயினளென்னும் ஆகாசவாணி தோன்றிற்று, அவர் அதைக்கேட்டு மிக மகிழ்ந்து, தம் பட்டமஹிஷியிடத்தில் என்னை வளர்க்கும்படி யளித்தனர் அவளும் பெருமகிழ்வுகொண்டு மகளென்றே மதித்து வளர்த்து வந்தனள். பின்பு யான் திருமணத்திற்குரிய பருவமுற்றிருப்பதைக் கண்டு என்னைப்பற்றி மிகச் சிந்தையென்னும் கடலில் மூழ்கினர் என் தந்தையார் —

సద్భృశాం హ్యపకృష్టాచ్చ లోకేకన్యాపితాజనాత్
ప్రధర్షణామవాప్నోతి శక్రేణాపిసమోభువి ॥

ஸத்ருஶாச்சாபக்ருஷ்டாச்ச லோகேகன்யாபிதாஜநாத்
ப்ரதர்ஷணமவாப்நோதி ஶக்ரேணாபிஸமோபுவி.

இப்பூமியில் கன்னிகைக்குத் தந்தையாயினன், இந்திரனுக்கு நிகராயினவனாயினும், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் நிகராயினோரென்னும் பிரிவின்றி எல்லாஜனங்களிடத்தினின்றும் இகழ்வினையுறுவானன்றே? யான் அயோநிஜை யாதலின், எனக்குத் தக்கபதியொருவனு மிலனென்று மிகச் சிந்தை தோன்றிற்று; இவ்வண்ணம் என் தந்தை சிந்தை செய்கையில், தான் செய்த மஹாயாகத்தில் வருணதேவனளிக்கப்பட்ட ருத்திர தனுஸ்ஸை என் திருமணத்திற்கு ஶுல்கமாகச் செய்யவேண்டுமென்று தேர்ந்து அரசர்களெல்லோரையும் அழைப்பித்து அவர்களை நோக்கி, வேந்தர்களே! இந்த வில்லைக் கையிலேந்தி யாவனொருவன் நாணேற்றி வளைக்கின்ற

னன்றோ? அவன் பொருட்டே என் மகளாகிய இந்த ஸீதை விவாஹஞ்செய்து அளிக்கப் படுவளென்று மொழிந்தனர். அந்த ராஜர்களும் அதுகேட்டு அந்த வில்லை எடுத்து வளைக்கும்படி முயன்றும் திறமையின்றிக் கைகுவித்துப்பணிந்துசென்றனர்கள். பின்பு நெடுநாளைக்குப்பின் விஶ்வாமித்ரமகாமுனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை யழைத்துக்கொண்டு என் தந்தை செய்த யாகத்திற்காக எழுந்தருளினர். அப்பொழுதவர் அந்த வில்லை ஸ்ரீராமருக்குக் காட்டுமென்று என் தந்தைக்குக் கூறினர். அவ்வண்ணமே என் தந்தை யந்த வில்லைச் சபைநடுவி லழைப்பித்திடுகையில், ஸ்ரீராமபிரானும் அரைநொடியில் அதனை யெடுத்து நாணேற்றி வளைக்கையில், அஃது நடுவிற் றிறு இருதுண்டாக வீழ்ந்தது; அப்பொழுது வானம் முழங்கி இடி வீழ்ந்தாற்போலப் பேரொலி தோன்றிற்று, உடனே என் தந்தை என்னை யவர் பொருட்டுத் திருமணஞ் செய்தளிக்க முயற்சி செய்கையில், பெருமாள் தம் தந்தையரது திருவுளத்தை யறியாது என்னைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள விருப்புற்றிலர்; என் தந்தை அஃதறிந்து உடனே தசரதசக்ரவர்த்தியாரையும் அழைப்பித்து அவருடன்பாட்டின்மேல் என்னை விவாகஞ் செய்தளிக்கையில், எனக்குத் தங்கையாகிய ஊர்மிளை என்பவளையும், இளையபெருமாளுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். கேட்டீரோ அநஸூயாதேவியரே! யானிவ்வண்ணம் அந்த வீரஸ்வயம்வர காலத்தில் மிகச் சிறந்த தோள்வலியுற்ற ஸ்ரீராமசந்திரர் பொருட்டு யான் திருமணஞ் செய்தளிக்கப்பட்டு, அது முதல் இவரிடத்தில் பத்தியும் ஆசையுங் கொண்டு தருமவழிகோணாமல் பணிவிடை செய்து வருகின்றேனென்று இனிமையாக மொழிந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

பெருமாள் அத்திரிமஹாமுனி யாஶ்ரமத்தினின்றும் தண்டகாவன மேற வெழுந் தருளியது.

இவ்வண்ணம் பிராட்டியா ரருளிச்செய்த அந்தச் சிறந்த கதையை யநஸூயை கேட்டு மகிழ்ந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து புகழ்ந்து

அவளை நோக்கி, அடீ ஜனகராஜன் திருமகளே! நீ இந்த சுயம்வரக் கதையினை நிகழ்ந்தவாறு விஸ்தாரமாகக் கூறினை, இதனால் யானும் மிக மகிழ்ந்தேன்; வெய்யோன் மறைந் திரவை நிகழ்வித்தனன், பகலின் உணவின் பொருட்டு அங்கங்குச் சென்று மாலைப்பொழுதில் உறங்குவதன் பொருட்டுக் கூடில்வந்தடைந்த பறவைகளின் ஒலி மிக வொலிக்கின்றது; இந்த முனிவர்களும் நீரிலாடிப் பூர்ணகலசங்களைக் கையிலேந்திக் கூடி வருகின்றனர்கள்; ரிஷிகளாற் செய்யப்பட்ட அக்கினி ஹோத்திரங்களின் புகை மாடப்புறாவினுடலைப்போலச் சிவப்புற்றதாகிக் காற்றினால் மேலெழுகின்றது; இருளமூடி யிருக்கின்றமையின், இலை யுதிர்ந்த மரங்களும், இலைகளடர்ந்தனபோலத் தோற்றுகின்றன, ஆதலின், இவ்விடத்தில் திசைகளும் காணப்படுகின்றில; இரவில் திரிகின்ற ஜந்துக்களும் எங்கும் திரிகின்றன; தபோவனத்திலுள்ள இந்த மான்களும், வேதியின் ஓரங்களில் படுத்திருக்கின்றன; இந்த இரவு விண்மீன்களால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதாகி வளர்கின்றது; சந்திரனும், நிலவென்னும் வெண்பட்டுடுத்து வானிடைக் காணப்படுகின்றனன்; ஆதலின், யான் விடை கொடுக்கின்றேன், நீ சென்று ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அநுசரணையாகுக; நீ யுரைத்த மதுரவாக்கியங்களினாலே யான் மிக மகிழ்ந்தேன், ஆதலின், யானளித்த ஆடையாபரணாதிகளை என்னெதிரிலேயே யணிந்துகொண்டு திகழ்க; என்று மொழிந்தனள். பிராட்டியாரும் அதுகேட்டு அவ்வண்ணமே சிங்காரித்துக்கொண்டு அநஸூயையைப் பணிந்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு பெருமானை நோக்கி, யருகிற்சென்று நின்றனர். பெருமானும் பிராட்டி இவ்வண்ணம் சிங்காரங்கொண்டிருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து வினவுகையில், பிராட்டியார் நிகழ்ந்தவண்ண முரைத்தனர். மனிதர்கள் பெறற்கரிய அநஸூயையின் அந்தப் பூஜையைக் கண்டு இளையபெருமாளுடன் பெருமாள் மகிழ்வுகொண்டு அவ்விரவை யங்குப்போக்கி மறுநாளுதயத்திலெழுந்து நீரிலாடி ஹோமஞ் செய்து விளங்குகின்ற ரிஷிகளைக் கண்டு குசலம் வினவி யருளி விடை கேட்டனர். அந்த ரிஷிகளும் பெருமானை நோக்கிக் கேட்டருளீர் சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! இவ்விடத்தில் ராக்ஷஸர்கள் அல்லும் பகலும் எங்கும் திரிந்து, அசுசியாயிருப்பவர்களையும், ஊக்கமற்றிருப்பவர்களையும் கொல்லுகின்றனர்கள்; பலவகை யுருவங்கொண்டு யாவரையும் வெருட்டுகின்றனர்கள்; குருதியை யுண்ணத்தக்க கொடிய விலங்குகளும் பரவி யிருக்கின்றன; இவைகள் எங்களைத் தின்ன வருத்துகின்றன; ஆதலின், ஸ்ரீராமசந்திரா! இவைகளைக் கொலைசெய்து எம்மைப் பாதுகாத்தளிக்க

கடவை. மஹாரிஷிகள் காட்டில் கந்தமூலபலங்கள் கொண்டு வருவதன் பொருட்டுச் செல்லும் வழி இதோ காணப்படுகின்றதே! இந்த வழியி னாலேயே நீ யடர்ந்தவன மேற வெழுந்தருளுவது தகும்; இவ்வழியே எழுந்தருளிக் கொடியவர்களைக் கொலைசெய்து எம்மைப் பாதுகாக்கக் கடவையென்று வேண்டி யுரைத்தனர்கள் என்றிவ்வண்ணம் அம்முனிவர் களால் வேண்டி யாசீர்வாதஞ்செய்து பின்றொடர்ந்து வழிவிட்டனுப்பப் பட்ட பெருமானும் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனுங்கூடி, கதிரவன் மேகமண்டலத்தி னுட்புகுவதுபோல அந்தக் கொடிய தண்டகா வனத்தினுட் புகுந்தருளினார்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டமும்

முற்றுப்பெற்றது!

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண ஸமேத ஸ்ரீராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீராமஜெயம்

ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண வசனம்

ஆரண்ய காண்டம்

ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்த

ஏரேம்படி திருமலை லக்ஷ்மீகுமார கோடி கன்னிகாதானம்,

வித்வான் அஷ்டாவதானம்,

மேல்பாக்கம்,

தாத தேசிக தாதாசாரிய சுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்

மொழிபெயர்ப்பித்து,

இராயவேலூர்-கன்னைய்ய நாயுடு அவர்களும்,

இராயவேலூர்-நா-இராமசாமி நாயுடு அவர்களும்,

சென்னை மவுண்டுரோடு வெஸ்ட அண்ட கம்பெனி

முத்திராக்ஷர சாலையில் பதிப்பித்தது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

கலி. ருoசச-கரு - சோபகிருது

1903.

Registered Copy R

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஆரண்யகாண்டத்தின் அட்டவணை.

ஆரணியகாணடத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

படத்தின் அட்டவணை.

படததின அட்டவணை

முறறிறறு.

கி. சுப்ரமண்ய அய்யர்
அவர்களின் அன்பளிப்பு.

ஸ்ரீ

ஸீதாலக்ஷ்மண ஸமேத

ஸ்ரீரகுநந்தன பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணம்

ஆரண்யகாண்டம்.

தியானஶ்லோகம்.

నీలాంభోదనిభం నిశాచరచమూ నిర్మూలనోద్యోగినం
కోదండంశరధింశరంసునిశితం నిస్త్రింశమాబిభ్రతం।
వైదేహీసహితంజటాలమజినం చీరంవసానంశ్శుభం
తాదృక్షేణచలక్ష్మణేనసహితం శ్రీరామచంద్రంభజే॥

நீலாம்போதநிபம்நிசாசரசமூ நிர்மூலநோத்யோகிநம்
கோதண்டம்சரதிம்சரம்ஸுநிசிதம் நிஸ்த்ரிம்சமாபிப்ரதம் ।
வைதேஹீஸஹிதம்ஜடாலமஜிநம் சீரம்வஸாநம்சுபம்
தாத்ருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம் ஸ்ரீராமசந்த்ரம்பஜே ॥

ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் நூற்றெழுபத்து நான்காவது அத்தியாயத்தில் (காகபக்ஷதரந்தேவம் வநமாலாவிபூஷிதம் । ஸ்ரீராமம்பால்கந்த்யாயேத் பாலகாண்டே முனீச்வரா: ॥ ஸீதாதேவியுதம்வீரம் ஸர்வாபரணபூஷிதம் । ஸீதாபதிம் ஹரிம்த்யாயேத் அயோத்யாகாண்ட உத்தமே ॥ ஜடிலஞ்சீரவஸநம் தண்டகாரண்யவாஸிநம் । முனிவேஷதரம்த்யாயேத் ஆரண்யேகாண்ட உத்தமே ॥ ஸுக்ரீவாதியுதம் ஸ்ரீராமம் பஸழாங்காவ்ருதமீச்வரம் । மஹேச்வரம்ஸமந்த்யாயேத் கிஷ்கிந்தாகாண்ட உத்தமே ॥ சந்த்ரபிம்பஸமாகாரம் வாஞ்சிதார்த்த ப்ரதாயகம் । ஹனுமத்ஸேவிதந்த்யாயேத் ஸுந்தரேகாண்ட உத்தமே ॥ ராவணாதி நிஹந்தாரம் ப்ரஹ்மருத்ராதிஸேவிதம் । ஸீதாதேவியுதம்யௌத்தே ராமந்த்யாயேத் த்ருதம்புஜே ॥ அகஸ்த்யாதிமுனிஸ்துத்யம் வாஞ்சிதார்த்த ப்ரதாயகம் । ஸர்வதேவோத்தமந்த்யாதே உத்தரேகாண்ட உத்தமே ॥ என்று காண்டங்கள் தோறும் தியானபேதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையின், அயோத்யாகாண்டத்தில் எழுதப்பட்ட ஸ்லோகமே ஆரண்யகாண்டத்தின் தியான ஸ்லோகமெனவுணர்க

பாலகாண்டத்தின் தியானஸ்லோகம்.

ఖేలానోళ్ళిత కాకపక్షలసితం నీలాళకం బాలకం
లోలాంగం వనమాలికాముధిగళం డోలాయితాంఘ్రిభ్రుతం।
పాలాజ్ఞన్మృగనాభిసారతిలకం కాలాన్తకాద్యైర్నుతం
లీలామానవవిగ్రహం రఘుపతిం శ్రీలాఞ్ఛితం చిన్తయే॥ (1)

கேலாநோள்ளிதகாகபக்ஷலஸிதம நீலாளகமபாலகம
லோலாங்கமவநமாலிகாமதிகளம டோலாயிதாமஙிப்ருதம |
பாலாஞ்சனமருகநாபிஸாரதிலகம காலாநதகாதயைர்நுதம
லீலாமானுஷவிக்ரஹமரகுபதிம்ஸ்ரீலாஞ்சிதஞ்சிநதயே || (௧)

அயோத்தியாகாண்டத்தின் தியானஸ்லோகம்.

కన్దర్పాభం కమలనయనం కంబుకణ్ఠం కటాక్షైః
కారుణ్యాక్తైః కలితవచసాం కామితం కల్పయన్తం।
భూషాభేదైర్దివ్యరత్నైః భూషితం భూషితాఙ్గ్యా
సీతాదేవ్యాదరహసితయా సేవితం రామమీడే॥ (2)

கநதாபபாபமகமலநயநம கமபுகண்டமகடாக்ஷை
காருணயாகதை: கலிதவசஸாம காமிதமகலபயநதம |
பூஷாபேதைர்திவ்யரத்னை: பூஷிதம்பூஷிதாஙகயா
ஸீதாதேவயாதரஹஸிதயா ஸேவிதமராமமீடே || (௨)

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்

ஆரண்யகாண்டம்

முதலாவது ஸர்க்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் மகரிஷிகளது ஆச்ரமங்களில் எழுந்தருளி அவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டனரென்பது.

எவராலும் வெல்லவற்கரிய வீரராகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனார் அநந்தரம் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடனே மஹாரண்யமான தண்டகாரண்யத்தினுட் புகுந்து, அங்குள்ள அநந்தமான தவசிகளின் ஆச்ரமங்களைக் கண்ணுற்றனர். அவ்வாச்ரமங்களில் எங்கும் தர்ப்பைப்புற்களும், மரவுரிகளும் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன; ப்ரஹ்மதேஜஸு விசேஷமாக விளங்கியது; விண்ணிடையில் விளங்குகின்ற ஸூர்யமண்டலம்போலக் கண்ணுற்றுப் பார்ப்பதற்கு மரியதாகத் தோற்றின; ஸர்வபூதங்களுக்குஞ் சரணமாகி மிக்க சுத்தி செய்யப்பெற்ற அங்கணங்களையுடையனவாய், பலவகை மிருகங்களாலும், பலவகைப் பறவைகளாலும் சூழப்பட்டிருந்தன; யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டும், நிரந்தரம் அப்ஸரஸ்திரீகளாட்டப்பெற்றும் அற்புதமாயிருந்தன. விசாலங்களாயுள்ள அக்கினிஹோத்திர மாளிகைகளாலும், ஹோமபாத்திரங்களாலும், மான் புலிகளின் அஜினங்களாலும், யாகவேதியில் பரப்பப்பட்ட தர்ப்பைப்புற்களாலும், பலாசின ஸமித்துகளாலும், பூர்ணகும்பங்களாலும், காய் கனி கிழங்குகளாலும் விசேஷமாக விளங்கின; பவித்ரமான கனிகள் நிறைந்த மஹத்தான பற்பல சிறந்த வனவிருக்ஷங்களால் எங்கும் சூழப்பட்டிருந்தன; ஒருபுறம் பூதபலிவைச்வதேவம் முதலான பூஜைகள் நடந்தன, ஒருபுறம் வேதகோஷங்கள் ஒலித்தன; காட்டிலுள்ள பலவகை மலர்கள் எங்கும் படிந்திருந்தன; தாமரைத்தடாகங்கள் எங்குமடர்ந்திருந்தன; கனி கிழங்குகளையே உணவாகக்கொண்டவர்களும், ஐம்புலன்களை வென்றவர்களும், மரவுரி மரையுரிகளையுடுத்தவர்களும், வெய்யோனையும் வைச்வாநரனையும் நிகர்த்தவர்களும், உண்டிசுருங்கினவர்களும், பிரஹ்மத்தை யறிந்தவர்களும், நெடுநாள் வாழ்ந்தவர்களுமாகிய மகிமைபெற்ற முனிவர்களினால் மிகவும் விசேஷமாகத் திகழ்ந்தன.

பிரம்ம கோஷம் ஓயாது ஒலிக்க, பிரமவித்துக்களான மஹானுபாவர்களாகிய பிராமணர்கள் எங்கும் நெருங்கிப் பிரம்மலோகமென விளங்கிய அந்தத் தாபஸாச்ரம மண்டலங்களைக் கண்ணுற்று ஸ்ரீமானும்

சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கட்டிய நாணை யவிழ்த்துக் கார்முகத்தைத் தோளில் பூட்டிக்கொண்டு விநயத்துடன் ஆங்கு எழுந்தருளினர். திவ்ய ஜ்ஞானமுடையவர்களான அங்குள்ள மஹரிஷிகள் இவர்களை ஆசையுடனெதிர்கொண்டுவந்து சந்திர னுதயமானதுபோலத் திகழ்ந்தெழுந்தருளிய பெருமாளையும், பிராட்டியாரையும், இளையபெருமாளையுங் கண்டு கொண்டாடி, அவர்களது சோதியையும் அழகினையுங் கண்டு தீங்குவருமோவென றச்சங்கொண்டு தீமை நீங்கி நன்மையுற்றுக் கூடி வாழ்கவென்றாசீர்வாதஞ்செய்தழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பூஜித்துப் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும், அழகினையும், அவயவங்களின் இசைவையும், காந்தியையும், சிங்காரத்தையுங் கண்டு வியப்புற்று, பிராட்டியாரையும், இளைய பெருமாளையுங் கண்டு கண் கொட்டாமல் பார்த்துத் திகைத்து நின்றனர்கள். பின்பு அக்கினி தேவனுக்கொப்பான முதன்மையாயுள்ள முனிவர்கள் அதிதியாக வந்த பெருமாளைப் பர்ணசாலையி லெழுந்தருளப்பண்ணி, அர்க்ய பாத்யாசமனீயங்களையும், கந்தமூலபலங்களையும், கொண்டு வந்து விதியின்படி பூஜைசெய்து அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் அவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! நீரே எங்களுடைய தருமங்களைப் பாதுகாப்பவரும், எங்களுக்குத் தஞ்சமானவரும், எங்களால் பூஜிக்கத் தக்கவருமாகின்றீர்; துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து உலகங்களைப் பாதுகாக்கின்ற அரசனே குருவாகின்றான். (நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:) என்றபடி விஷ்ணுவின் அம்சமின்றிப் பாதுகாக்குங் குணமுள்ள தாகாமையினாலும், (அஷ்டாபிர் லோகபாலாநாம் மாத்ராபிர் நிர்மிதோ ந்ருப:) என்றபடி இந்திரனுடைய அம்சமுடைமையைப் பற்றியே போகங்களை யனுபவிக்கின்றமையாலும், இந்த்ரனும் பூஜைக்குரியனாகின்றான்; ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நாலிலொரு அம்சமுடையராகிய தேவரீர் திருவவதரித்திருக்கின்றீராதலின், நீர் உலகங்களைப் பாதுகாத்து உலகங்களினால் வணங்கப்பட்டவராகி, எல்லாப் போகங்களையும் அநுபவிக்கின்றீரென்பதற் கையமுண்டோ? தேவரீர் நகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கினும், காட்டி லெழுந்தருளியிருக்கினும், நித்ய விபூதியிலிருக்கினும், லீலாவிபூதியிலிருக்கினும், தேவரீரே எங்களுக்கிறையாவீர்; ஆதலின், உம்முடைய நாட்டிலுள்ளவர்களும், ஸம்ஸார விஷயங்களைத் துறந்து உம்மிடத்திலேயே குடிகொண்ட மனமுடையவர்களும், காமக்ரோதங்களை வென்றவர்களும், பிறரைச் சபித் தழிக்கும் செயலை விட்டவர்களும், (தாஸபூதாஸ்த்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:) என்கிறபடி உமக்குத் தொண்டு பூண்டவர்களும், உமக்குப் பிள்ளைகள் போன்றவர்களுமாகிய எங்களை நீர் பாதுகாத்தருளக் கடவீரென்று கைகுவித்துக்கொண்டு வேண்டிப் பற்பல ஆகாரங்களினால் ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்களைப் பூஜித்தனர்கள். மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் விதிமுறைப்படி பெருமாளைப் பூஜித்து மகிழ்ந்தனர்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முதலாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்.

காகுஸ்தன் காட்டிடையில் விராதனைக் கண்டதும், பிறகு விராதன் வைதேஹியை யெடுத்துச் சென்றதை நோக்கி விசனமுறுகையில் ஸௌமித்ரி ஸமாதானப் படுத்தியதும்.

இவ்வாறு அவ்வரணியத்து முனிவர்களால் அதிதிபூஜை செய்யப் பெற்ற ஸ்ரீராமபிரான் அன்றிரவை யங்குப் போக்கி, மறுநாளுதயத்தில் எழுந்து முனிவர்களைப் பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அவ்வரணியத்தினிடையே புகுந்தனன். அந்த ஆரணியம் எத்தன்மையதென்றால், பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்துள்ளது; புலி கரடி செந்நாய் முதலியவைகளாற் சூழப் பெற்றது; முறிக்கப்பட்ட மரஞ் செடி கொடிகளை யுடையது; காணற்கரிய மடுக்களை யுடையது, கூவுகின்ற பற்பல பக்ஷிகளை யுடையது; இத்தன்மைத்தாகிய மிகப்பயங்கரமான காட்டினுள் ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனே கூடிச்சென்று, அங்கே மலைச் சிகரம் போலப் பெருத்துயர்ந்தவனும், மனிதர்களைப் பிடித்துப் புசிப்பவனும், கோரமாகக் கூவுகின்றவனும், மிகவும் ஆழ்ந்த கண்களை யுடையவனும், பெரிய தலையையுடையவனும், பருத்த வயிற்றை யுடையவனும், அருவருப்புற்றத் தக்கவனும், பயங்கரனும், குருதியினாலும் நிணத்தினாலும் நனைக்கப்பட்ட புலித்தோலை யுடுத்தவனும், வாயினைத் திறந்து உலகினை விழுங்க முயலும் யமன் போன்றவனும், எஃகினால் செய்யப்பட்ட நெடிய சூலத்தில் மூன்று சிங்கங்களையும் நான்கு புலிகளையும் இரண்டு செந்நாய்களையும் பத்து மான்களையும் தந்தங்களுடன் கூடிய நிணந்தோய்ந்த பெரிய யானையின் தலையொன்றினையும் கோத்தேந்திக்கொண்டு சிங்கநாதஞ் செய்பவனுமாகிய விராதனென்னும் ஒரு ராக்ஷஸனைக் கண்டனன்.

அந்த ராக்ஷஸனும் இவர்களைக் கண்டு சினங்கொண்டு, காலாந்தகன் போலவோடி வந்து ஸீதையை இடையிற் பற்றி எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி யொதுங்கி, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி, 'மானிடர்களே! நீங்கள் யாவர்கள்? ஜடைதரித்து மரவுரியுடுத்து முனிவேடம் பூண்டு தண்டகாவனத்தை யடைந்திருக்கிறீர்கள், பெண்ணொருத்தியை யுடன் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றீர்கள்; எனனுடைய இவ்வனத்தை யடைந்து பின் நீங்கள் உய்வீர்களோ? தவசிவேடம் பூண்டவர்களான நீங்கள் பெண்ணுடன் வாழ்வ தெவ்வண்ண மொக்கும்? இவ்வண்ணம் நீங்கள் அதருமஞ் செய்து பாவிகளாகி முனிவர்களை யிகழ்பவராகின்றீர்கள்; நீங்கள் யாவரோ உரைசெய்மின்? யான் விராதனென்னு மரக்கன்; இவ்விடத்தில் என்றும் ஆயுத பாணியாய் ரிஷிகளது மாம்ஸங்களைப் புசித்துத் திரிகின்றேன்;

யான் உங்களையும் கொலை செய்து உங்களுடைய உதிரத்தையும் பானஞ் செய்வேன்; இந்தப்பெண் எனக்கே பார்யை யாகுவாள்' என்றிவ்வண்ணம் அச்சமற்றுச் செருக்குற்று மொழிந்தனன்.

ஸீதாபிராட்டியார் அம்மொழியைக் கேட்டுப் பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட வாழைமரம்போல நடுங்கினள். இவ்வண்ணம் விராதன் கையிலகப்பட்டு நடுங்குகின்ற சீதையை ஸ்ரீராமபிரான் கண்ணுற்று மிகத் துன்பமடைந்து இளையபெருமாளை நோக்கி 'பாராய் லக்ஷ்மணா! ஜனகமஹாராஜன் செல்வ மகளாய் மிகுந்த பாக்கியத்தில் அருமையாக வளர்ந்தவளும், தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மருமகளும், என்னுடைய பாரியையுமாகியும், ஸீதை இப்பொழுது விராதனால் அபஹரிக்கப்பட்டு வருந்துகின்றனள்; நாம் இவ்வகையாகிய தீமைகளையுறுகிறப்போமென்பதை யறிந்தேயன்றோ கைகேயி என்னைக்காட்டி லுறையும்படி வரங்கேட்டனள்? அவளுடைய கோரிக்கை இப்பொழுதே விரைவில் நிறைவேறி விட்டது; கைகேயி தீர்க்காலோசனையுடையவளானதுபற்றியே தன் மகனுக்கு ராஜ்ஜியம் வாய்ப்பது மாத்திரத்தில் திருப்தியடையாமல், யாவருக்கும் நலத்தையே நாடுகின்றவனான என்னையும் அரணியத்திற் கனுப்பினள்; இப்பொழுது கைகேயி தன் மனமீடேறி மகிழ்ந்தனள். ஸீதை பரபுருஷனால் பரிசிக்கப்பட்டதினும் கொடுந்துயரம் எனக்கு வேறுளதோ? யான் தந்தையையு மிழந்து, ராஜ்ஜியத்தையுந் துறந்து, பாரியையும் பறிகொடுக்கும்படி நேர்ந்ததந்தோ' என்றிவ்வண்ணம் கண்ணீர் ததும்பத் துன்புற்றுரை செய்தனர். அதுகேட்டு இளையபெருமாள் மந்திரத்தினால் தடையுண்டு நெட்டுயிர்ப்பு விடுகின்ற நச்சரவம்போலச் சினங்கொண்டு பெருமாளை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்.

అనాథజీవభూతానాం నాథస్త్వం వాసవోపమః।
మయాప్రేష్యేణ కాకుత్స్థ కిమర్థం పరితప్యసే॥

'அநாதஜீவபூதாநாம் நாதஸ்த்வம் வாஸவோபம:।
மயாப்ரேஷ்யேண காகுத்ஸ்த கிமர்த்தம் பரிதப்யஸே ||

'எம்பெருமானே! தேவரீர் ஸர்வபூதங்களுக்கும் நாதனாகிய, ஸ்ரீமந்நாராயணனாகியும், இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரம முடையவராகியும், திக்கற்றவன் போல ஏன் இவ்வண்ணம் தவிக்கின்றீர்? தேவரீருக்குத் தொண்டன் அடியேனிருக்கையிலும், ஸந்தாப முறுவ தொக்குமோ? இப்பொழுது யான் சினமுற்று எய்யும் கணையினாலடிபட்டு இந்த விராதனிறந்து வீழ்கையில், இவனுடைய உதிரத்தை இந்தப் பூமி பானஞ் செய்யப்போகின்றது; வீரனென் வஜ்ராயுதத்தை வரைமீது விடுத்தவாறு, ராச்சியமில் விரும்பிய பரதனிடத்திலுள்ள முன் கொண்ட கோபத்தை இட

போழ்து இந்த விராதனிட்டத்தில் விடுவேனே. இப்பொழுது யான தொடுக் கின்ற சரம விராதன மார்பில் அழுக்கடவது; அவன் மார்பினின்றும் உயிர் வெளிச்செல்லக் கடவது; அவனுமுடனே சுழன்று தரையில் வீழக் கடவன்,' என்றுரைத்துத் தேற்றினார்.

ஆரணயகாண்டத்தில இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

பெருமாள் பிராட்டியார இளையபெருமாள ஆகிய இவர்கள் துன்புறுவது ம னுஷ்ய பாவனையென்று முனபே கூறியிருக்கின்றோம பிராட்டியாரை விராதன் தொட்டமையால் கற்பழியாதோவெனில், அழியாது பெண்கள் தாமே ஒருவனைக் கா மித்துத் தொடுவார்களாயின, அப்பொழுது கற்பழியுமே யல்லது, ஆபத்தை யடைந்த காலத்தில் பெண்களது ஸம்மதமின்றி, வலுவில் பிறர் தொட்டமாத்திரத்தில் கற்ப ழியாது ஆகையாலேயே சுந்தரகாண்டத்தில பிராட்டியார ஸ்ரீமதாஞ்சநேயர் முதுகி லேறிக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானிடம சேர்வதற் குடன்பட்டிலர், இவவண்ணமே யங் குப் பிராட்டியார உரைசெய திருக்கின்றனர்

(ஸார்ம்ம லக்ஷ்மணம) என்பது முதலாயுள்ள சுலோகங்களுக்கு இப்படிப் பட்ட விரோதமான அர்த்தமில்லாமல், உண்மையான அர்த்தமொன்றுண்டு அஃ தென்னவெனில், அங்கேந என்பதற்கு இடையென்றும மடியென்றும் பொரு ளன்று; ஸமீபமென்பது பொருள (அங்கேநாதாய) என்பதற்கு, அங்கே அநாதாய என்று பதம, சீதையை எடாமல் என்று பொருள (ஸபார்யௌ) ஸபையில் பூஜிக் கத்தக்கவர்கள, (க்ஷீணஜீவிதௌ) பிறருயிரை மாய்த்தவர்கள, (கதமபார்பௌ, முனி தூஷகௌ) என பாவிகளாகுவீர்கள, (அதர்மசாரிணௌ) அதர்மத்தை நாசம் செய பவர்கள, (பாபயோ:) பாவஞ்செய்கின்ற கைகளால், (பார்யா) காந்தியிற் சிறந் தவள, (பாஸபாசாத) விராதன சமீபத்திற சென்றிருப்பதால், என்று இப்படிச சி லர் பொருளுரைத்துப பெருமாளை விராதன புகழ்ந்ததாகவும், ஸீதையைப் பரிசிக் காமலே நின்றதாகவும கூறுகின்றனர்கள இப்பொருள நியாயமாகத் தோற்றாது; கிரமமான பொருளில குற்றமில்லாமையின, இவ்வளவு பிரயாஸம பயனற்றது.

ஸம்பிரதாயார்த்தம யாதெனில், பிராட்டியார விராதனிடத்தில யாதுசெய வானோ வென் றச்சங்கொண்டு நடுக்குறற்றிலர், மகன கொடியனாயிருக்கினும், தாய அம்மகனமீ தருள்புரிந்து, இவன பர்த்தாவினால சிக்ஷிக்கப்படுவனே என்றஞ்சி நடுக்கு றுவதை யுலகில் யாம கண்ணால கண்டிருக்கின்றோ மல்லோமோ? இவ்வண்ணமே லோகமாதாவாகிய பிராட்டியாரும விராதன இவ்வண்ணம தீச்செயல் புரிவானாகில் பெருமாளால கொலைசெய்யப்படுவனே என்றச்சங்கொண்டே நடுக்குற்றனள், ஆகை யாலேயே அவனைக் காணகையிலும, தன்னை யவன பற்றுகையிலும அச்சமுற்றிலள்; அவனுடைய கொடிய மொழியைக் கேட்டபின்னரோ நடுங்கினள், ஆதலின, இவவுரை முன்னைப்பதே சிறப்புடைத்தெனக்கொள்க.

பெருமாளும பிராட்டியாரை விராதன கொண்டுபோய்விடுவனோ என்றாவது, நம்மை இவன் கொலைசெய்து விடுவனோ என்றாவது, அவனைக் கொலைசெய்யும் வழி இல்லையே என்றாவது பரிதாப முற்றிலர், இப்பொழுது யாம் [illegible]

ஆரண்யகாண்டம் ௩-வது ஸர்க்கம்.

மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

விராதன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் விடுத்த வாளிகளால் வதையுற்று, அவர்களை எடுத்துத் தோளில் தாங்கி நடந்தது.

அநந்தரம் மீளவும் விராதன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி, மானிடர்களே! நீங்கள் யாவர் எங்குச்செல்லுகின்றீரென யான் கேட்கையிலும், பதிலேன் உரைக்கின்றிலீர்கள்; பதிலுரையின் என்று வினவினன். பெருமாள் அவனை நோக்கி, 'அடா விராதா! யாங்கள் இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவர்கள்; யாங்கள் நல்ல சீலமுடையவர்களாகி இவ்வநத்தையடைந்து சஞ்

திருக்கின்றமையின், இத்தருணத்தில் ராஜதருமத்தை யங்கீகரித்து வில்லெடுத்து இவனைக் கொலைசெய்வது தருமமாகுமோ வென்னும் ஐயத்தினாலும், இவனை யான் கொலைசெய்து விடுவேனென்று ஸீதை இவ்வண்ணம் அச்சங்கொண்டு நடுங்குகையில், இவளை நிராகரித்து அவனை எவ்வண்ணங் கொலைசெய்வ தென்பதினாலும், பெருமாள் பரிதாபமுற்றனரேயன்றி வேறில்லை, ஆகையாலேயே பிராட்டியாரை விராதன் எடுத்துக்கொள்ளும்போது துன்புறாமல், பிராட்டியார் நடுங்குவதைக் கண்டபின் துயரங் கொண்டனர்.

இளையபெருமாளும் பெருமாளை நோக்கித் தேவரீர் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யாதலின், தேவேந்திரன்போலத் தேவரும் மூவுலகங்களுக்கும் நாதரா யிருக்கையில், அறமாகிய கோஸல ராஜ்ஜியத்தை மானிடபாவனையில் துறந்தமைபற்றி அநாதராகுவீரோ? ஒருபோதும் ஆகமாட்டீர் நாதரே யாதலின், இவனைக்கொலைசெய்வது தருமமே என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பின்னும், பிராட்டியார் தாக்ஷிண்யத்தினால் தேவரீர் ஒருவேளை இவனைக்கொல்ல மனமுறீராகில், தேவர்க்குத் தாஸனாகிய அடியேனுக்கு ஆஞ்ஞை செய்க, யானே இவனைக் கொலைசெய்வே னென்னவும் விண்ணப்பஞ்செய்தனர் ஆதலின், இதுவே பெருமாள் திருவுளமென்றுணர்க. பெருமாளும் இளையபெருமாளை நோக்கி, தம்பி! பாராய், (விராதாங்கே) விராதனுடைய வாழ்வில் (ப்ரவேசிதாம்) ஆதரங்கொண்டிருக்கின்ற ஸீதையை, கைகேயி என்னப்படும் மாயையும், யானருகிலிருக்கின் க்ஷத்ரதருமதலைத் துறவேனாதலின், தன் மக்களாகிய உயிர்கள் ஸமஸார மென்னும் ராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவார்களாயினும், என்னால் திருத்தப்பட்டு விரைவில்தன்னைக் கடந்து செல்வார்கள் என்று ஆலோசனை செய்தே யன்றோ என்னைக் காடு புகும்படிப் பிரித்தனுப்பினள் ஆதலின், அவளுடைய எண்ணம் இந்த விராதன் விஷயத்தில் இப்போழ்தே நிறைவேறுகின்றதன்றோ? (மமமாதாஸுமத்யமா) மம, மா,[*] தா ஸு, மத்யமா-என்று பதம்; என்னுடைய திருவாகிய ஸீதையும், அந்த மாயை முதலானோர்களது நடுவிற் சேர்ந்தவளே; இவளும் இவனைக் கொலைசெய்வதில் வருந்துகின்றன ளல்லளோ? என் ஸீதைக்கு (பரஸ்பர்சாத்து) பகைத்த கொடிய இந்த விராதன் பிடிப்பதாலும், (தத்:கதரம்) மிகவும் மகிழ்வு, (அஸ்தி) உளது-என்பது பொருள். இவன் தந்தையைப் பிரிந்து வந்ததற்கும், ராஜ்ஜியத்தை விட்டு வந்ததற்கும் துன்புறாது, இவனைக் கொலை செய்வதில் துன்புறுகின்றனனே என்று கருத்துக்கொண்டே யிவ்வண்ணமருளிச்செய்தன னென்பது மதிக.

சரிக்கின்றனம்: யாங்கள் உன்னை யின்னானென்னவறிய விரும்புகின்றோம்; நீ யாவன்? இவ்வாரணியத்தில் ஏன் திரிகின்றனை? உரையாய், என்றருளிச்செய்தனர். விராதன் அதுகேட்டு ஸத்திய பராக்கிரமரான பெருமானை நோக்கி நகைத்து, 'ஆ ராஜனே! நீ என்னையோ அறிய விரும்புகின்றனை? ஆயின் உரைக்கின்றேன் கேளாய்: யான் ஜயனென்பவனுக்குச் சதஹ்ரதை என்பவளிடத்திற் பிறந்தவன்; என் பெயர் விராதனென்பார்கள்; யான் தவஞ்செய்து சஸ்திரங்களினால் அழிவுறாதவாறும், பிளப்புஞ் சிதைப்பும் அடையாதவாறும், பிரஹ்மதேவனிடத்தில் வரம்பெற்றிருக்கின்றேன்; ஆதலின் நீங்கள் என்னை எதிர்க்காமல் இந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு விரைவாகவந்தவழி பற்றிச்செல்லுக; இவ்வண்ணம் நீங்கள் ஓடி விடுவீர்களாயின், உங்களை யான் கொலைசெய்யாது விடுகிறேன்' என்று மொழிந்தனன். இவ்வண்ணம் கெடுமதிகொண்டு கூறிய விகாரவடிவமுடையோனான விராதனை நோக்கி ஸ்ரீராகவன் சினத்தினால் கண்கள் சிவந்து 'அடா பாபி, அற்பப் பயலே! நீ வலுவில் யமனைத் தேடுகின்றனை போலும்; போரில் என்னெதிரில் நின்றபின்பும் பிழைத்துச் செல்வாயோ? மரணமுறுவாய்; நிற்க' என்றருளிச்செய்து கோதண்டத்தில் நாணை ஏற்றிட்டு, விரைவாகக் கூரிய கணைகளைத் தொடுத்து, கருடவேகம் வாயுவேகங்களையுடையனவும், தங்கக்கட்டமைந்தனவுமாகிய சிறந்த ஏழு பாணங்களையுமெய்து விராதன்மேல் நாட்டினர். அந்தச் சரங்களும் விராதனுடலைப் பிளந்து குருதி தோய்ந்து தரையில் வீழ்ந்தன; விராதனும் சினமுற்றுச் சீதையை விட்டு விட்டுக் காலாந்தகன் போலச் சூலத்தை ஏந்திக்கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்தோடி வருகையில், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும் சரமாரி பொழிந்து அவனை யடித்தனர்கள். அந்த விராதனும் அதற்கு நகைத்து நின்று உடலை உலுக்குகையில், அந்தப் பாணங்கள் யாவும் உதிர்ந்து வீழ்ந்தன. விராதன் வரதானத்தினால் இவர்களுடைய பாணங்களுக்கிறக்காமல் உயிரை நிலைக்கச் செய்துகொண்டு சூலத்தைச் சுற்றி இவர்கள்மேல் எய்தனன். பெருமாள் அதனை யாகாயத்திலேயே இரண்டு பாணங்களினால் மூன்று துண்டாகச் செய்தருளுகையில், வச்சிராயுதத்தினாலறுக்கப்பட்ட மேருசிகரம்போல அந்தச் சூலம் தரையில் வீழ்ந்தது; உடனே விராதன் சினமுற்றருகிலோடி வருகையில், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும் கருநாகங்கள் போன்ற வாள்களை யுருவிக்கொண்டு வீசினார்கள். அவன் அதனை லக்ஷ்யஞ் செய்யாமல் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவர்களையு மெடுத்துத் தன் தோள்களில் வைத்துக்கொண்டு செல்லுகையில், பெருமாளிளைய பெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! இவன் நாம் போகவேண்டிய வழியிலே தானே செல்லுகின்றனன்; ஆதலின், இவன் நம்மைச் சுமந்து செல்லுக; அடைவில் கொல்வோமென் றருளிச் செய்தனர். அவனும் இவர்களைக் குழந்தைகளைப் போலவே எளிதாகத் தாங்கிக்கொண்டு சிங்கநாதம் செய்து பலவகை மரங்களடர்ந்து மஹா மேகம் போன்றதும், பலவகைப் பறவை

களினு லொலிக்கப் பட்டதும், பற்பல விலங்குகள் சூழ்ந்துள்ளதுமாகிய வுமான தண்டகாவனத்தி னிடையிற் சென்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் மூன்றாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளும் இளையபெருமாளும் விராதனைக்

கொலைசெய்து புதைத்தருளியது.

இவ்வண்ணம் விராதன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களைத் தோளி லேந்திக்கொண்டு செல்லுகையில், பிராட்டியார் கண்டு கைகளை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு, அந்தோ! என்பிராணநாதர் தம்பியுடன் கொடிய அரக்கனு லெடுத்துக்கொண்டு போகப்படுகின்றனரே? என்னைச் செந்நாய் புலி கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்கள் தின்னும்; அடா அரக்கர் கோமானே! அவர்களை விட்டு விட்டு, என்னையே எடுத்துக்கொண்டு செல்லடா என்று கூவுகையில், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் அதுகேட்டு விராதனை விரைவில் கொலை செய்யக் கருதிப் பெருமாள் விராதனுடைய வலது தோளையும், இளையபெருமாள் இடது தோளையும், வாள்களினால் வெட்டி விட்டனர். உடனே விராதன் தோள்கள் அறுப்புண்டு, அசனியாலடிபட்ட மலைபோலத் தரையில் சாய்ந்து விழுந்தனன். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும் அவனைக் கால்களினாலும், முழங்கால்களினாலும், முஷ்டிகளினாலும் மிதித்தும், இடித்தும், குத்தியும், உயரவெடுத்துத் தரையிலடித்தும், தரையில் புரட்டியும், துவைத்தும் கொன்றனர்கள். இவர்களால் விராதன் இவ்வண்ணம் பீடை செய்யப்பட்டும் இறக்காமல் வருந்துவதைப் பெருமாள் கண்டு இளைய பெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! இவன் வரதானத்தால் நம் மாயுதங்களால் மரணமுறுகின்றிலன்; ஆதலின், இவனைக் குழி தோண்டிப் புதைத்துச் செல்வோ மென்றருளிச் செய்தனர். விராதன் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுப் பெருமாளை நோக்கிப் புருஷ சிங்கமே! இந்திரனுக்கு நிகரான பலமுடைய உம்மால் யான் அடிக்கப் பட்டேன்; யான் மோஹத்தினால் முன்பு தேவரீரை யறிந்திலேன்; இப்போது தேவரீர் ஸ்ரீராமரெனவும், இவர் இளையபெருமாளெனவும், இவர் பிராட்டியாரெனவும், நன்குணர்கின்றேன்; யான் சாபத்தினால் இவ்வண்ணம் கொடிய அரக்கனாயினேன், யான் தும்புருவென்னுங் கந்தருவன்; குபேரனாலிவ்வண்ணம் சபிக்கப்பட்டேன்; சாபமுறுங் காலையில் யான் வைஸ்ரவணனை வேண்டுகையில், அவன் என்னை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரர் போரில் உன்னைக் கொலைசெய்வார்

அப்பொழுது நீ சாபந்தீர்ந்து வாழ்வுறக் கடவையென்று மொழிந்திருந்தனன். யான் அவனிடத்திற் சேவை பண்ணும் வேளையில், யான் ரம்பையிடத்தில் மோஹங்கொண்டு சோர்ந்திருந்தமையின், எனக்கிவ்வண்ணம் சாபம் நேர்ந்தது; தேவரீருடைய அருளினால் அந்தக் கொடிய சாபத்தினின்றும் விடுபட்டேன்; இனி யான் என்னுடைய லோகம் போய்ச் சேருவேன்; உங்களுக்கு மங்களமுளதாகக் கடவது. இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் சரபங்கமஹாமுனி எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; தேவரீர்கள் அங்கெழுந்தருளவீர்களாயின், அவரே உங்களுக்கு நன்மையளித்தருளுவார்; என் சரீரத்தையும் குழியிற் றள்ளிப் புதைத்துச் செல்க;—

రక్షసాం గతసత్వానా మేష ధర్మస్సనాతనః|
అవటే యే నిధీయన్తే తేషాం లోకాః మహోదయాః||

ரக்ஷஸாங்கதஸத்வாநா மேஷதர்மஸ்ஸநாதந:|
அவடேயேநிதீயந்தே தேஷாம்லோகா மஹோதயா:||

சவத்தைக் குழியிற் புதைக்கவேண்டுமென்பதே ராக்ஷஸதர்மம்; எந்த ராக்ஷஸர்கள் குழியிற் புதைக்கப்படுகின்றனர்களோ அவர்கள் அழிவற்ற உலகங்களை யடைகின்றனர்கள்; என்றிவ்வண்ணம் முறை செய்துவிட்டு வானேறினன். பெருமாளும் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மண! யானைபோன்ற இந்த விராதனுடைய உடலைப் புதைக்கப் பெரிய குழியைத் தோண்டக் கடவையென் றுரைத்து, விராதன் கழுத்தைக் காலினால் மிதித்து நின்றனர். அனந்தரம் இளையபெருமாளும் அந்த விராதனருகில் மண்வெட்டி முதலிய கருவிகளினால் பெரிய குழிதோண்டிக் கழுத்தைத் திருகிக் கொன்று குழியிற் றள்ளினர். அப்பொழுது அவன் பயங்கரமாகக் கூக்குரலிட்டனன்; அந்த விராதனை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவருமெடுத்துக் குழியில் தள்ளி, இவன் வரத்தினால் சஸ்திராதிகளுக்குச் சாகாவிடினும், இவனைக் கொல்லுமுபாயம் இதுவேயென்று தேர்ந்து மகிழ்ந்தனர்கள். அந்த விராதனும் தான் நற்கதி பெறுவதன் பொருட்டுத் தானே தன்னைப் புதைக்கும்படி வேண்டிக் கூவியிருந்து கொள்கையில், அவ்வனமெங்கும் அவ்வொலியினொலித்தது; ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் அவ்வண்ணம் அவனைப் பள்ளத்தில் தள்ளிச் சிலைகளினால் அக்குழியை நிறைத்து மூடி மகிழ்ந்து, பிராட்டியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு விண்ணிடையில் சந்திர சூரியர்கள்போலக் கானிடையில் சஞ்சரித்துத் திகழ்ந்தனர்கள்.*

ஆரண்யகாண்டத்தில் நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

* பிராட்டியார் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை விராதன் கொலைசெய்வானென்று அஞ்சினளென்று சொல்லுகின்றனர்; விராதனை யவர்கள் கொன்று விடுவார்களென்றே அஞ்சினள்.

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்.

சரபங்கர் பெருமாளைக் கண்டு மகிழ்ந்த பின்பு,
விண்ணுலகடைந்தது.

இவ்வண்ணம் பெருமாள் விராதனைக் கொலைசெய்து விட்டுப் பின்பு, சீதையை யாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு துன்புறாதேயென்று தேற்றி, இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! இந்த வனம் மிக்க கொடியது, காட்டு மனிதர்களு மொருவரிலர்; ஆதலின், விரைவாகச் சரபங்கமஹா முனியிடம் செல்வோமென்று அருளிச்செய்து, அவ்வாறே சரபங்காஸ்ர மஞ்சேர்ந்து பார்க்கையில், அங்கே தேவலோகத்தினின்று தேவேந்திரன் தேரின்மேலேறிவந்து அத்தேரினின்று மிறங்கிக் கால் தரையில் படாமலே நிற்கவும், சிறந்த வாடையாபரணங்களை யணிந்து, தன்னைப்போன்றவர்களினால் அந்த இந்திரன் சூழப்பட்டுத் திகழவும், சிறந்த குதிரைகள் கட்டி வானிடையிலேயே நிற்கின்ற அந்த இந்திரனுடைய ரதம் நிற்கவும், முழுமதி மண்டலம் போன்ற வெண்குடை விளங்கவும், தெய்வப் பொதுமகளிர்களிருவர்கள் அந்த இந்திரனிருபுறத்திலும் நின்று வெண்சாமரை வீசவும், கந்தர்வ ஸரஸாதி தேவர்கள் வானில் நின்று அந்த இந்திரனைப் புகழவும் அத்தன்மையவாகிய இந்திரனுடன் சரபங்கமஹாமுனி ஸல்லாபம் செய்து கொண்டிருக்கவுங்கண்டு, இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! பாராய் ஆகாயத்தில் ஆதித்தனுதித்தாற் போல ரதம் திகழ்கின்றது; முன்பு யாம் இந்திரனுடைய தேர்க்குதிரைகள் எவ்வாறிருக்குமெனக் கேட்டிருக்கின்றனமே, அத்தன்மையனவாகிய குதிரைகளே இந்தத் தேரில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன; இந்த ரதத்தைச் சுற்றி நிற்கின்றவர்களும் குழைகளணிந்தும், யௌவனமுற்றும், வாள்களைப் பிடித்தும், நீண்டகன்ற மார்பினில் அக்கினி போல ஒளிர்கின்ற மாலைகளைப் பூண்டும், பீதாம்பரங்களை யுடுத்தும், வீரமுற்றும், இருபத்தைந்து வயது பொருந்தியும், நூறு நூறு கணக்குகளையடைந்தும், நாற்புறங்களிலும் திகழ்கின்றனர்கள். பெரும்பாலும் தேவர்கள் எப்பொழுதும் இருபத்தைந்து வயதுடையவர்கள் போலவே விளங்குவார்கள்; இவ்விடத்திலேதானே நீ சீதையுடன் முகூர்த்தகாலம் நிற்கக் கடவை. இவன் யாவனோ அதனை யறிகின்றேனென்றருளிச்செய்து

கொண்டு அவர்களைத் தம்மிடத்தில் அழைப்பதன் பொருட்டே தம்மைப் புலி முதலானவை தின்னுமென்று கூவினர். பின்பு அவர்கள் மீளாமையினால், விராதனை நோக்கி, அடா இவர்களை நீ எடுத்துக் கொண்டுபோய் அழியற்க, அவர்களை விட்டு விட்டு, (மாம்) செல்வத்தையுற்று வாழ்க, என்றுரைத்தனர். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் தன் இவரது பாவத்தை யறிந்தே விரைவாக அவனை வெட்டிச்சென்றனர்கள். சீதை [illegible] வென்று அவனைக் கொல்லும் பகுத்தில், முன்பே அவனைக [illegible].

சேனையுடன் இளையபெருமாளை யங்கே நிறுத்திவிட்டுத் தாம் மாத்திரம் சரபங்காஸ்ரமத்திற்குள்ளெழுந்தருளுகையில், இந்திரனும் இவரைக் கண்டு சரபங்க மஹாமுனியை நோக்கி, மாதவா சீமானே! ஸ்ரீராமபிரானிங்கே ஏகாந்தமாக எழுந்தருளுகின்றனர்; இவர் இப்பொழுது என்னைக் காண்பது தகுதி யற்றது; இவர் தம் பிரதிஜ்ஞையை முடித்த பின்பு, என்னைக் காண்க; பிறரொருவராலும் செய்தற்கரிய காரியங்கள் இம்மஹாநுபாவராலேயே செய்யக் குறியனவாகியிருக்கின்றன; ஆதலின், இவர் இக் காரியங்களை முடித்த பின்பு, யானும் இவரைக் கண்டு மகிழ்வேனென்றுரைத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தேரூர்ந்து வானேறினன்; இந்திரன் சென்ற பின்பு, உபகரணங்கள் நிறைந்த அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்ற சரபங்கமஹாமுனிவரிடம் பெருமானெழுந்தருளிப் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும் அவரைப் பணிந்து, அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகிப் பர்ணசாலையி லிறங்கி மகிழ்ந்து, பின்பும் சரபங்கமஹாமுனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! இப்பொழு திங்கு விண்ணினின்றும் வந்தெய்தினவன் யாவனென்ன வினவி யருளினர். சரபங்கமஹாமுனியும் பெருமானை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! தேவேந்திரன் என்னைப் பிரஹ்மலோகத்திற் கழைத்துக் கொண்டு போவதன் பொருட்டு வந்திருந்தனன்; யான் பிறர் செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து, அவ்வுலகஞ் செல்லும் புண்ணியத்தைப் பெற்றிருக்கின்றேனாதலின், இப்பொழுது மஹாத்துமாவாகிய உம்முடன் ஸல்லாபஞ்செய்து மகிழ்ந்து விண்ணுலகம் செல்வேன்; நீர் ஸமீபத்தில் எழுந்தருளுவதை யுணர்ந்தே யான் இந்திரனுடன் பிரஹ்மலோகஞ் சென்றிலேன்; யான் தவத்தினால் வென்ற பிரஹ்மலோகங்களையும், தேவலோகங்களையும், தேவரீர்க்குக் காணிக்கை செய்வேன்; ஏற்றுக்கொள்க; தேவரீர்க்கு ஆராதனஞ் செய்யாச் செயல்கள் பயன்படா வல்லவோ? என்று அருளிச்செய்தனர். சரபங்கமஹாரிஷியினால் இவ்வண்ண முரைசெய்யப்பட்ட பெருமானும் அவரை நோக்கி, மாதவா கோமானே! யானே தேவரீருடைய காமபலங்களை யந்தரயாமியாயிருந் தனுபவிப்பேன்; யான் இப்பொழு திக்காட்டில் வாஸஞ் செய்யத்தக்க இடம் யாதோ? அதனை யருளிச் செய்வீரென்று வினவினர். சரபங்க மகாயோகியும், மீளவும் பெருமானை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! இந்தக் காட்டிடையில் ஸுதீக்ஷணனென்னும் மஹாமுனி எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். நீங்கள் அங்கெழுந்தருள்வீர்களாகில், அவர் உங்களுக்கு நன்மைசெய்தருளுவர்; இந்த நதிக் கெதிராகச் சென்றால் அவருடைய ஆஸ்ரமஞ் சேர்வீர்கள்; இங்கே காணப்படுகின்றதே இதுவே நீங்க ளெழுந்தருளத்தக்க நல்வழி; நீர் இங்கே முகூர்த்தகால மெழுந்தருளி யிருக்கக்கடவீர். யானிந்த மூப்புற்ற சரீரத்தைப் பாம்பு புரையைவிடுவதுபோலவிட்டு வானேறுவேனென்று அருளிச்செய்து, செந்தீயை வளர்த்து விதியின்படி நெய் யாகுதிசெய்து அதனியில் குதித்து

ஹுதியாகி எரிந்தனர். உடனே யவர் அந்த ரூபமுற்ற சரீரத்தை யகற்றி, திவ்விய ரூபங்கொண்டு அந்தத் தீயினின்று மெழுந்து திகழ்ந்தனர். பெருமாளும் இளையபெருமாளுடனும், பிராட்டியாருடனும், அதனைக் கண்ணுற்று வியப்புடைந்து மகிழ்ந்தனர். சரபங்க மஹாமுனிவரும், ஆஹிதாக்னிகளின் லோகங்களையும், ரிஷிகளின் லோகங்களையும், தேவலோகங்களையுந் தாண்டிப் பிரஹ்மலோகம்போய்ச் சேர்ந்து, பரிஜன பரிவாரங்களுடன் கூடி எழுந்தருளியிருந்த வாணிமணாளரைக் கண்டு பணிந்தனர். பிரமனும் இவரைக் கண்டு உனக்கு நல்வரவாகக் கடவதென றுரைத்து ஸத்காரஞ் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் சரணமடைந்த ரிஷிகளுக்கு அபயமளித்தது.

சரபங்கமஹாமுனிவர் பிரஹ்மலோகஞ் சேர்ந்த பின்னர் வைகானஸர், வாலகில்யர், ஸம்ப்ரக்ஷாளர், மரீசிபர், அஸ்மகுட்டர், பத்ராஹாரர், தந்தோலூகலர், உன்மஜ்ஜகர், காத்ரசய்யர், அசய்யர், அப்ராவகாசகர், ஸலிலாஹாரர், வாயுபக்ஷர், ஆகாசநிலயர், ஸ்தண்டிலசாயிகள், ஊர்த்வவாஸிகள், ஆர்த்ரபடர், ஸஜபர், தபோநிஷ்டர், பஞ்சதபர் என்னும் பேதங்களையுடையவர்களும், பிரஹ்மதேஜஸ்ஸால் விளங்குபவர்களும், யோகத்திறமையுடையவர்களும், ஐம்புலன்களை வென்றவர்களுமாகிய மஹாயோகிகள் பெருமாள் சரபங்காஸ்ரமத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து எல்லோருங் கூடி யங்கெழுந்தருளிய பெருமாளைக் கண்டு இவரை நோக்கிக் கேளாய் ஸ்ரீராமா! நீர் இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கும், இந்தத் தேசங்களுக்கும், பிரதானரும், நாதரு மாகின்றீர்; தேவர்களுள் தேவேந்திரன்போல நீர் புகழினாலும், தோள்வலியினாலும், புகழ்ப்பட்டிருக்கின்றீர்; தந்தையினிடத்தில் பக்தியும், ஸத்தியமும், தருமமும், உம்மிடத்தில் நிறைந்து விளங்குகின்றன; தருமமுணர்ந்தவரும், தருமத்தில் சிரத்தையுடையவரும், பரமபுருஷருமாகிய உம்மைச் சரணமடைந்து யாங்கள் ஒன்றை வேண்டுகின்றோம்; நீர் ஸ்வயமாகவே எங்களைப் பாதுகாக்கச் சித்தராகி யிருக்கையில், யாங்கள் உம்மை யுதாஸீனரைப்போல வேண்டுவது தகுதியற்றது; ஆயினும், யாங்கள் ஆர்த்தியினால் செய்யும் இப்பிழையைப் பொறுத்தருள்க; யாவனொருவன் அரசனாகி யாறில் ஒருபங்கு கப்பம் வாங்கிக் கொண்டும், பிரஜைகளைப் பிள்ளைகளைப்போலப் பாதுகாக்கின்றிலனோ, அவனுக்கு மிகப் பாவமுண்டாம்; யாவனொருவன் தன்னுடைய ஜனங்களைத் தன்னுயிர்களைப் போலவும், தன் மக்களைப் போலவும், பாதுகாக்கின்றனனோ அவன் அழிவற்ற புகழ்

லேப் பெற்று, கடையில் பிரஹ்மலோகத்தை சேர்ந்து, பிரஹ்மாவினாலும் பூஜிக்கப் படுவான்; அன்றியும், உயிர்களைத் தருமத்தினால் பாதுகாக்கின்ற அரசன் முனிவர்கள் செய்யுந் தவங்களின் நாலிலொருபங்கு பெற்று ரிஷியெனப் படுவான்; எங்களெல்லோர்க்கும் நீர் நாதராயிருக்கையிலும், யாங்கள் ராக்ஷஸர்களினால் கொல்லப்படுகின்றனம்; எழுந்தருளக; ராக்ஷஸர்களினால் கொல்லப்பட்ட முனிவர்களது சரீரங்களைக் கண்ணுறுக; சில அரக்கர்கள் பம்பாநதியின் கரையில் வாஸஞ் செய்பவர்களையும், இந்த மந்தாகினியினருகில் வசிப்பவர்களையும், சித்திரகூடத்தில் வாழ்பவர்களையும், வெகுவாகக் கொல்லுகின்றனர்கள்; இவ்வண்ணம் யாங்கள் படும் அவஸ்தையைப் பொறுக்கின்றிலோம்; ஆதலின், தஞ்சமடையத்தக்க உம்மையே சரணமாக வந்தடைந்தனம்; ஆதலின், நிசாசரர்களால் கொல்லப்படுகின்ற எங்களைப் பாதுகாத்தருளக; இவ்வுலகினில் இந்தத் துன்பத்தைப் போக்க வேறொரு வரும் தஞ்சமாகார்; ஆதலின், எங்களெல்லோரையும் ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்றும் பாதுகாத்தருளக; என்று மொழிந்து சரணமடைந்தனர்கள். பெருமாளும் அந்த முனிவர்களது வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்களெல்லோரையும் நோக்கி முனிவர்களே! பெரியோர்களாகிய நீங்கள் சிறுவனான என்னை நோக்கி, இவ்வண்ணம் அருளிச் செய்யத்தக்கவர்களல்லீர்கள்; நான் உங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யத்தக்கவனாகின்றேன், அரசன் எல்லோரையும் பாதுகாக்கவேண்டுமாதலின், என்னுடைய காரியத்தினாலேயே யான் இந்த வனத்திற்கு வரத்தக்கவன்; தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்பவனாகவும், இந்த வனமெய்தினேன்; தற்செயலாய்த் தேவர்களுடைய காரியத்தைச் செய்பவனாகவுமாயினேன்; ஆதலின், யான் இந்த வனத்தில் வாஸஞ்செய்வதினால் என்னுடைய தருமமும், பிதருவாக்கிய பரிபாலனமும், சரணாகதர்களாகிய உங்களுடைய ஸம்ரக்ஷணமும் சித்தித்தன,—

> తపస్వినాం రణే శత్రూన్ హన్తుమిచ్ఛామి రాక్షసాన్ ।
> పశ్యన్తు వీర్యమృషయస్సభ్రాతుర్మే తపోధనాః ॥
>
> தபஸ்விநாம்ரணே சத்ரூந் ஹந்துமிச்சாமிராக்ஷஸாந் |
> பஸ்யந்துவீர்யம்ருஷயஸ்ஸ ப்ராதுர்மேதபோதநா: ||

கேட்டருளீர் தபோதனர்களே! உங்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அரக்கர்களெல்லோரையும் போரில் கொலைசெய்யச் சங்கற்பித்தேன்; இனி என்னுடைய ஆண்மையையும், என் தம்பியினுடைய வலியையும் பாரீர்கள்; என்றருளிச்செய்து, தபோதனர்களெல்லோர்க்கும் அபயமளித்து, அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட செயலுடையராகிப் பிராட்டியார் இளையபெருமாள்களுடன் ஸுதீக்ஷ்ணமகா முனிவரது ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி எழுந்தருளினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஆறாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் ஸுதீக்ஷ்ண முனிவரால் பூஜிக்கப்பட்டது.

அநந்தரம் பெருமாள் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடனும், அந்த முனிவர்களுடனும், ஸுதீக்ஷ்ண்மஹாமுனிவரது ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் பற் பல நதிகளைத் தாண்டிப் பெரிய மலையைக் கண்டு அதனைக் கடந்து சென்று, அதற்குமேல் பற்பல மரங்களடர்ந்துள்ள அந்த ஸுதீக்ஷ்ணாஸ்ரமத்தினுட்புகுந்து, ஜடாமண்டலதாரியும், தபோவருத்தருமாகிய ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரைக் கண்டு பணிந்து அவரை நோக்கி, மாதவரே! யான் சக்கரவர்த்தி குமாரனான ராமனென்கிறேன்; தேவரீரைக் காண்பதன் பொருட்டிங் கெய்தினேன்; ஆதலின், தேவரீரெனக் கிதமருளிச்செய்க; என்றருளிச் செய்தனர். ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனிவரும் பெருமாளைக்கண்டு ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு பெருமாளை நோக்கி, அடா வீரனும், தனமிகனுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரா! உனக்கு நலவரவாகக் கடவது. இந்த ஆஸ்ரமத்தில் நீ பொன்னடி சாத்தினமையின், இப்பொழுதே இந்த ஆஸ்ரமம் நாதனுடையதுபோலும், நீ இங்கெழுந்தருளுவதை எதிர்பார்த்தே இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வானேறியிலேன்; நீ ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து, சித்திரகூடஞ் சேர்ந்திருக்கையில், தேவேந்திர னிங்கெய்தி உன்னுடைய செய்தியையுமுரைத்து, யான் தவங்களினால் பற்பல பொன்னுலகங்களைப் படைத்திருக்கின்றேனெனவும், அவ்வுலகங்களுக்கு எழுந்தருளீரெனவு முரைத்து அழைத்தனன்; அந்த நலனுலகங்களில் என்னிடத்தில் அருளினால் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் விஹாரஞ் செய்தருள்க; என்று காம பலஸங்கத்தைத் துறந்து தம்முடைய கருமங்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தனர். பெருமாளும் அம்மஹா யோகியை நோக்கிப் பகவானே! யானே அந்த லோகங்களை யங்கீகாரஞ் செய்வேன்; யான் இப்பொழ்திங்கே வாஸஞ் செய்வதற்குரிய தேசத்தை யருளிச்செய்க; சரபங்க மஹாமுனிவர் தேவரீரிடஞ் செல்லும்படி யருளிச்செய் திருக்கின்றனரென றருளிச்செய்தனர். ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனியும் மீளவும் ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! இந்த என்னுடைய ஆஸ்ரமமே மிகவும் வாஸயோக்கியமாயிருக்கின்றது; ஆனால் சிங்கம் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் அடிக்கடி இங்கெய்தித் திரிகின்றன; இவ்விடத்தில் அந்த மிருகங்களினால் மாத்திரமே பயமன்றி, வேறொருவராலும் பயஞ் சேர்ந்திலது; என்றருளிச் செய்தனர். பெருமாள் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் வில்லை ஏறிட்டுக் கணைதொடுத்துச் சித்தஞ் செய்துகொண்டு அம்முனிவரை நோக்கி, மஹாயோகி! யானிங்கே வாழ்ந்து, கொடிய மிருகங்களைக் கணையினா லடிப்பேன்; அப்பொழுது தேவரீர் அதைக் கண்டு வருந்தமாட்டீர்; இவ்வண்ணம் தேவரீர் வருந்த யாருமாது செய்வதை விடக் கொடுமை

புள்ளேனோ? ஆதலின், யான் இவ்விடத்தில் நெடுங்காலம் வாழ விரும்புகின்றிலேன் என்றருளிச்செய்தனர். பின்பு, மாலைப்பொழுதாயினமையின், ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்யகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் அந்த ஆஶ்ரமத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தனர். பின்பு, ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரும் தவசிகள் புஜிப்பதற்குரிய கந்தமூலபலங்களைத் தாமே நேராகக் கொணர்ந்து, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அர்க்யபாத்யாசமனீயாதிகளினால் பூஜித்தளித்து மகிழ்வித்தருளினர்.*

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஏழாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று

எட்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டது

பெருமாள் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும் ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி, அங்குத் துயில்கொண்டனர். இரவைப் போக்கி, மறுநாளுதயத்தில் துயிலுணர்ந்து, ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் நித்யகருமங்களை முடித்து, அக்கினியையும், தேவர்களையும் விதிப்படி பூஜித்து, வெய்யோனுதயமாகுகையில், உபஸ்தானஞ் செய்து விட்டு, ஸுதீக்ஷ்ண மஹாரிஷியைக் கண்டு பணிந்து, அவரை நோக்கித் தபோநிதியே! யாங்கள் பூஜிக்கத்தக்க தேவரீரால் யாங்களே பூஜிக்கப் பட்டவர்களாகித் தேவரீருடைய ஆஶ்ரமத்தில் இன்புற்று வாழ்ந்தோம்; உடன் வந்த முனிவர்கள் எங்களைத் துரைப்படுத்துகின்றனர்கள்; ஆதலின், விடை கேட்கின்றேன்; போய் வருகிறோம்; யாங்களும் எல்லா ஆஶ்ரமங்களையுங் கண்டு களிப்புறத் துரைப்படுகின்றோம், ஆதலின், எங்களெல்லோர்க்கும் அன்பு கூர்ந்து விடை கொடுத்தருள்க;—

అవిషహ్యాతపో యావ త్సూర్యో నాతివిరాజతే।
అమార్గేణాగతాం లక్ష్మీం ప్రాప్యేవాన్వయవర్జితః॥

அவிஷஹ்யாதபோ யாவத் ஸூர்யோ நாதிவிராஜதே।
அமார்கேணாகதாம் லக்ஷ்மீம் ப்ராப்யேவான்வயவர்ஜித:॥

* இளையபெருமாள் உணவு துயில்களைத் துறந்தவராதலின், முனிவர் அளித்த காய்கனிகளைப் பெருமாளுக்களித்து விட்டனர். பெருமாளும் தம்பி அளித்ததைத் தாமுண்டு; முனிவர் தமக்களித்ததைப் பிராட்டியார்க்களித்தனர். ஆதலால், முனிவர்கள் பிராட்டியார்க்களித்திலரென்றறிக.

இழிகுலத்தோன் அநியாயத்தால் மிகப் பொருளை யடைந்து, பிறரைத் தவிக்கச் செய்வதுபோல, இந்த வெய்யோன் கதிர் விரிந்து உலகங்களைத் தவிக்கச் செய்வதற்கு முன்னமே யாங்கள் வழியைக் கடந்து செல்ல விரும்புகின்றோமென்றுரைசெய்து, மீளவும் பணிந்து நின்றனர். இவ்வண்ணம் பணிந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக் கரங்களாலெடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, ஸுதீக்ஷ்ணமுனிவரும் இவர்களை நோக்கி, ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர்களே! நீங்கள் வழியில் இன்புற்று மகிழ்ந்து செல்லக் கடவீர்கள்; தண்டகாரண்ய வாஸிகளாகிய இந்த முனிவர்களது ஆஸ்ரமங்களையுங் கண்டு மகிழ்க; மிகுந்த காய் கனிகள் நிறைந்தும், நறுமலர்கள் மலர்ந்தும், சிறந்த மிருக நிரைகள் சூழ்ந்தும், பகை நீங்கிய பறவைகள் நெருங்கியும், மலர்ந்த கமலங்களையுடையதும், குளிர்ந்து தெளிந்த நன்னீரைப் பெற்றதும், நீர்ப் பறவைகள் நிறைந்துமுள்ள தடாகங்கள் பொருந்தியதுமாகிய கானன மண்டலத்தையுங் காண்க; இப்போழ்து சென்று மீளவும் இங்கெய்துக என்று அருளிச்செய்து விடைகொடுத்தருளினர். அநந்தரம் பெருமாள் இளைய பெருமாளுடன் அம்முனிவரை வலம் வந்து புறப்படுகையில், பிராட்டியார் இருவர்க்கும் அம்பறாத் தூணிகளையும், கோதண்டங்களையும், வாள்களையுங் கொடுத்தனர். இவ்விருவர்களும் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு தூணீரங்களைக் கட்டிக்கொண்டும், வாள்களைக் கச்சையிலிறுக்கிக்கொண்டும், கோதண்டங்களை நாணேற்றிட்டுக் கரத்தி லேந்திக்கொண்டும், பிராட்டியாருடன் கூடி, அந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டருளினர்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார் பெருமாளை நோக்கி, அரக்கர்களைக் கொலைசெய்வது தருமமோவென்று வினவி யருளியது.

இவ்வண்ணம் ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனிவரிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட பெருமாளைப் பிராட்டியார் நோக்கி, ஸ்வாமி, என் பிராணநாயகரே! தேவரீர் இப்போழ்து செய்யும்படி மேற்கொண்டிருக்கின்ற முனிதருமம் மிகவும் ஸூக்ஷ்ம மார்க்கத்தினால் சித்திக்கின்றது; இஃது காமக்குரோதாதிகளினாலுண்டாகிய துன்பத்தைத் துறந்தவர்களிடத்தே யன்றிச் சினமுற்றோர்களுக் கெளிதாகாது;—

త్రీణ్యేవవ్యసనాన్యత్ర. కామజానిభవన్త్యుత॥
మిధ్యావాక్యంపరమకం తస్మాద్గురుతరావుభౌ।
పరదారాభిగమనం వినావైరంచరౌద్రతా॥

த்ரீண்யேவவ்யஸநாந்யத்ர காமஜாநிபவந்த்யுத।
மித்யாவாக்யம் பரமகம் தஸ்மாத்குருதராவுபௌ।
பரதாராபிகமனம் விநாவைரஞ்சரௌத்ரதா ॥

பொய்ம்மொழியை மொழிவது, பரத்தையைப் புணர்வது, பகையின்றி யொருவனைப் பகைத்தடிப்பது என்னும் இம்மூன்றும், காமத்தினால் பிறந்த வியஸநங்களெனப் படுகின்றன; இவைகளுள் பொய்ம்மொழியைத் தேவரீர் இதுவரையி லுரைத்திலீர்; இப்போதும் உரைக்கின்றிலீர்; இனி யுரையீர்; பிறர் மனைவிகளையும் தேவரீர் கனவிலும் விருப்புறுகின்றிலீர்; இனி மேலும் விருப்புறீர்; எப்பொழுதும் ஸ்வபாரியையிடத்திலேயே ஆஸக்தி யுறுகின்றீர்; தருமம் அறிந்தவரும், ஸத்தியவாதியும், பிதருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்பவருமாகின்றீர்; இவை முதலிய நற்குணங்கள ஐம்புலன்களை வென்றவர்களுக்கு அரியனவல்ல; தேவரீர் ஜிதேந்திரியரென்பதையும் அறிவேன்; ஆகிலும், பகைமையின்றி யொருவனைக் கொலை செய்வதென்னும் கொடுமையே தேவரீருக்கு இப்போது நேருகின்றது; தண்டகாரண்ய வாஸிகளாகிய ரிஷிகளைப் பாதுகாப்பதன்பொருட்டு, ராக்ஷஸர்களைக் கொலை செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்தருளினீரல்லீரோ? இதன்பொருட்டே யன்றோ, தேவரீர் தம்பியுடன் வில்லைக் கரத்திலேந்திப் புறப்பட்டிருக்கின்றீர்; ஆதலின், யான் தேவரீருடைய இந்தச் செயலைச் சிந்தை செய்கையில், இஃதெனக்கு நலமெனத் தோன்றுகின்றிலது, என் மனமும் சிந்தாகுலமாகின்றது; ஆதலின், யாம் இப்பொழுது தண்டகாவனத்தினுட் புகுவது தகுதியற்றது; இது நலமென யானுடன்படேன்; அதற்குக் காரணமுரைக்கின்றேன் கேட்டருளீர்; தேவரீர் ஆயுதத்தைக் கையிலேந்திச் செல்லுகையில், வனசரங்களைக் கண்டு பாணங்களைத் தொடுத்தடிப்பீர்; கையில் ஆயுதமிருக்கின், அஃது வாளா இருக்க விடாது; க்ஷத்திரியர்களுக்கு வில்லும், அக்கினிக்கு விறகும் அருகிலிருக்கையில், தேஜஸ்ஸையும், பலத்தையும் பெரும்பாலும் வளரச் செய்யும்; முற்காலத்தில் ஒரு மஹாமுனிவர் காட்டிடையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், அவருடைய தவத்தைக் கெடுப்பதன் பொருட்டு, இந்திரன் வாளைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு ஏவலாளன் வேஷம் பூண்டங்கெய்தி, அந்த முனியை நோக்கி ஸ்வாமி! யான் ஒரு காரியமாக ஓரிடம்போய் வருவேன்; யான் வருமளவும் இந்த வாளைத் தேவரீர் பாதுகாத்தளிக்க; மீளவும் யான் வந்து பெற்றுக் கொள்வேனென்றுரைத்து, அந்த வாளை வைப்பாக அவரிடத்தில் கொடுத்து

விட்டுப் போய் விட்டனன். அந்த முனிவும் அந்த வாளை வாங்கிக்கொண்டு வைப்பாதலால், அதனை யோரிடத்திலும் வைத்துச்செல்ல நம்புதலின்றி, எப்பொழுதும் அதனைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே திரிந்தனர்; அதனை விட்டு எங்கும் சென்றிலா இவ்வண்ணம் இருக்கையில், தவமுயற்சியில் ஊக்கந்தப்பிக் கொடுமைபூண்டு வாளினாலே பற்பல உயிர்களைக் கொன்று கடையில் நரகத்தை யடைந்தனர். இவ்வண்ணம் கேழ்ந்ததென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்கள். ஆதலின், ஆயுதம் அருகிலிருக்கின், இத்தன்மைய தாகிய தீமையை விளைக்கும்; ஆயுதமென்பது நெருப்புப்போலச் சேர்ந்தவரைப் பற்றி எரிக்கும்;—

స్నేహాచ్చ బహుమానాచ్చ స్మారయే త్వాం న శిక్షయే॥

ஸ்நேஹாச்ச பஹுமாநாச்ச ஸ்மாரயே த்வாம் ந சிக்ஷயே।

தேவரீர் யாவுமுணர்ந்தவரும், எனக்குக்குருவு மாகின்றீ ராதலின், தேவரீர்க்கு யான் உபதேசஞ் செய்கின்றிலேன்; ஸ்நேஹத்தினாலும், பஹுமானத்தினாலும், தேவரீருக்கு நினைவூட்டுகின்றேனே யன்றி, சிக்ஷிக்கின்றிலேன்; தேவரீர் இப்பொழுது வில்லேந்தி வைரமின்றி யொருவனைக் கொலைசெய்வதென்பது ஒருநாளுமாகாது; பகையின்றி யொருவனைக் கொலைசெய்ய யானுடன்படேன், வீராகி யரசாட்சிசெய்கின்ற க்ஷத்திரியர்களல்லரோ வில்லேந்தி யார்த்தர்களைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியவர்கள்; தேவரீருக்கு இது தகுதியற்றது; ஆயுத மெங்கே? வனவாஸ மெங்கே? க்ஷத்திரிய தருமமெங்கே? தவமெங்கே? இவ்வண்ணம் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமாயுள்ள தருமங்களை மேற்கொள்வதாகாது; தேச தர்ம மாகிய தவமொன்றே பூஜிக்கப்படக் கடவது. இப்பொழுது வில் கையி லிருக்கையில், புத்தி கலக்கமுறும், மீளவும் திருவயோத்தி சேர்ந்தபின்பு, வில்லேந்தி க்ஷத்திரதருமத்தைப் பாதுகாக்கக் கடவீர்! தேவரீர் இவ்வண்ணம் முனியாகுவீ ராகில், கைகேயி தாதர்களும் மிக மகிழ்வார்கள்,—

ధర్మాదర్థః ప్రభవతి ధర్మాత్ప్రభవతే సుఖం।
ధర్మేణ లభతే సర్వం ధర్మసారమిదం జగత్॥

தர்மாதர்த்தப்ரபவதி தர்மாத்ப்ரபவதே ஸுகம்।
தர்மேண லபதே ஸர்வம் தர்மஸாரமிதஞ்ஜகத்॥

தருமத்தினாலேதானே பொருளின்பங்கள் உண்டாகின்றன; பிற முள்ள யாவும் தருமத்தினாலே பெறப்படுகின்றன; ஆதலின், இவ்வுலகமே தர்மமூலமாகின்றது; அந்தத் தருமமும், பற்பல நியமோபவாஸாதிகளினாலே மெய்யை வருத்தித் தவஞ்செய்பவர்களால் பெறப்படுகின்றது; ஸுகத்தினால் ஸுகங்கிடைக்குமோ? ஆதலின், தேவரீர் நியமம்பூண்டு தவமே,

வனத்தில் முனிதர்மத்தையே யநுஷ்டிக்கக் கடவீர். தேவரீர் திருவுளத்தில் மூவுலகங்களும் இயல்பாக விளங்குகின்றன; ஆகலின் தேவரீருக்குத் தருமோபதேசம் செய்பவர் யாவருளர்? தேவரீரே தம்பியுடன் நன்கா ராய்ந்து தக்கவண்ணம் செய்தருளுக என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியாருக்கு ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் தருமமென வருளிச்செய்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமபிரான் பிராட்டியா ரிவ்வண்ணம் முறைசெய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, பிராட்டியாரை நோக்கி, அயி ஜனகராஜன் திருமகளே! நீ விண்ணப்பஞ்செய்த வாக்கியம் உன் குலத்திற்கும், உன் குணத்திற்கும், என்னிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹபஹுமானங்களுக்கும் மிகவும் தகுதியுள்ளதேயாகின்றது; ஆகிலும், யான் உரைசெய்யும் வாக்கியத்தை நன்கு கேட்டி, க்ஷத்திரியர்கள் ஆர்த்தஜனபரிரக்ஷணத்தின் பொருட்டு வில்லெடுத்துக் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பது தருமமேயென்று நீயே யுரைத்தனையல்லையோ? தண்டகாரண்ய வாஸிகளாகிய அந்த முனிவர்களும், ராக்ஷஸர்களால் கொலைசெய்யப்பட்டார்த்தி யடைந்து என்னைச் சரணமடைந்தனர்கள்; அவர்கள் நாடோறும் ராக்ஷஸர்களால் பீடிக்கப் பட்டவர்களாகி இன்பமுறுகின்றிலர்கள்; அவர்களே என்னிடம் வந்து எங்களைப் பாதுகாத்தளிப்பா யென்று வேண்டினர்கள்; யானும் அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்களைப் பணிந்து, அவர்களை நோக்கி, மஹாயோகிகளே! தேவரீர் என்மீது அன்புற்றருளுக; யானே தேவரீர்களிடம் வந்து பணிந்து குற்றேவல்களைச் செய்து செல்லவேண்டியிருக்க, தேவரீர்களே என்னிடம் வந்திவ்வண்ணம் வேண்டுவதற்கு யான் மிகவும் நாணமுறுகின்றேன்; அடியேன் இப்பொழுது செய்யவேண்டியது யாதோ வென்று வினவினேன்; அவர்களும் என்னை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! கொடியர்களும், வலியர்களும், காமரூபிகளுமாகிய அரக்கர்கள் ஹோமாதிகாலங்களில் வந்து எங்களைப் பீடிக்கின்றனர்கள்; அவர்களைக் கொன்று எங்களை ரக்ஷிக்கக் கடவை. எமக்கு யார் கதியென்று தேடிக் கொண்டிருக்கையில், நீயே தற்செயலாயிங்கெழுந்தருளினை; ஆதலின்,

நீயே எங்களுக்குத் தஞ்சம்; யாங்களும் தவத்திறன்மையினால் அரக்கர்களை நாசஞ்செய்ய வல்லோம்; ஆகிலும், நெடுநாள் செய்த தவங்களின் பலன்களை இந்த விஷயத்தில் அழித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றிலோம்; தவமென்பது பற்பல விக்கினங்களையுடையது; செய்வதற்கும் எளிதன்று; ஆதலின், அரக்கர்களால் யாங்கள் பக்ஷிக்கப் படுகையிலும், அவர்கள்மேல் சாபமிடுகின்றிலோம்; நீயே தம்பியுடன் கூடி எங்களை ரக்ஷிக்கக் கடவை. யாங்கள் உன்னையே நாதனாக உடையோமேயன்றி, எமக்கு வேறே தஞ்ச மில்லையென் றருளிச் செய்தனர்கள். யானும் அது கேட்டு அவர்களை நோக்கி, முனிவர்களே! யான் உங்களுக்கு விரோதிகளாகிய ராக்ஷஸர்களெல்லோரையும் கொலைசெய்து உங்களெல்லீரையும் பாதுகாத்தருளுவேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்துரைத்தேன்; யான் பிரதிஜ்ஞை செய்துவிட்ட பின்பு, உயிருள்ள வரையில் எப்படியாவது அதனை நிறைவேற்றுவேனேயன்றி, பிரதிஜ்ஞையை யொருபொழுதுந் தப்பி நடவேன்; எனக்குச் சத்தியமே மிகப் பிரியமுடையது.

అప్యహం జీవితం జహ్యాం త్వాం వా సీతే సలక్ష్మణాం
నతు ప్రతిజ్ఞాం సంశ్రుత్య బ్రాహ్మణేభ్యో విశేషతః॥

அப்யஹம்ஜீவிதஞ்ஜஹ்யாம் த்வாம்வாஸீதேஸலக்ஷ்மணாம்|
நதுப்ரதிஜ்ஞாம்ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோவிசேஷத:||

கேளடி ஸீதையே! யான் பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்வதன்பொருட்டு எல்லோர்க்கும் மிகப் பிரியமாகி யிருக்கின்ற உயிரையாயினும் விட்டு விடுவேன்; உயிரினும் பிரியமுள்ள உன்னையாயினும் விட்டு விடுவேன்; உன்னிலும் பிரியமுடைய லக்ஷ்மணனையாயினும் விட்டு விடுவேனேயன்றி, பிரதிஜ்ஞையை யொருகாலயினும் முடிக்காது விட்டு விடேன்; முனிவர்கள் பொருட்டுச் செய்த பிரதிஜ்ஞையை மிகவும் கைவிடேன்; அடி வைதேஹி! முனிவர்கள் கூறாதிருக்கினும், யான் அவர்களைப் பரிபாலிப்பது கடமை; அவர்களாலும் வேண்டப்பட்டு என்னாலும் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கையில், யான் அவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ; ஆதலின், யான் முனிவர்களைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டுப் பலராக்ஷஸர்களைக் கொலை செய்ய வேண்டுமென்பதே தருமம்; நீயு மிதனை யறிவாயாயினும், என்னிடத்தில் ஸ்நேஹத்தினாலும், பஹுமானத்தினாலும் இவ்வண்ணமுரைத்தனை; அதற்கு யான் மிக மகிழ்ந்தேன்; பிரியமில்லாதாருக் கொருவர் இதமுரைப்பார்களோ? நீ யிவ்வண்ண முரைத்தது உனக்கும், உன் குலத்திற்கும் மிகத் தகுதியுள்ளது; நீ இவ்வண்ணம் தரும சிந்தையுற்று என்னுடன் கூடித் தருமவழிகோணாமல் நடக்கின்றனையின், நீ எனக்கு உயிரினும்

பிரியமுடையாளையின; என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்து மைதிலியைப் முகிழ்வித்துத் தம்பியுடன் சாப பாணதாரியாகி மிகவும் அழகிய தபோவனங்களை நோக்கி எழுந்தருளினார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் ரிஷிகளது ஆஸ்ரமங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு, மீளவும் ஸுதீக்ஷ்ணாஸ்ரமம் வந்து, அங்கிருந்து அகஸ்த்ய ப்ராதாவின் ஆஸ்ரம வழியாக அகஸ்த்யாஸ்ரமத்திற் கெழுந்தருளியது.

అగ్రతః ప్రయయౌ రామః సీతా మధ్యే సుమధ్యమా।
పృష్ఠతస్తు ధనుష్పాణిః లక్ష్మణోఽనుజగామహ॥

அக்ரத꞉ ப்ரயயௌ ராம꞉ ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா
ப்ருஷ்டதஸ்து தனுஷ்பாணி꞉ லக்ஷ்மணோனுஜகாமஹ ॥

அநந்தரம் பெருமாள் முன்னும், பிராட்டியார் நடுவிலும், இளைய பெருமாள் பின்னுமாக எழுந்தருளினார்கள். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் பிராட்டியாருடன் சென்று பற்பல மலைகளையும், வனங்களையும், நதிகளையும், ஸாரஸ சக்கரவாகம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளையும், தாமரையோடைகளையும், நிரை நிரையாகக் கூடித் திரிகின்ற மான்களையும், மதமேறிக் கொம்பையசைத்துத் திரிகின்ற மஹிஷங்களையும், காட்டுப்பன்றிகளையும், மரங்களை முறிக்கின்ற யானைகளையும் கண்ணுற்றுக் கொண்டே நெடுந்தூரஞ் சென்று, மாலைப்பொழுதாகுகையில், ஒருகாதவழி நீளமுள்ளதும் தாமரை மலர்ந்தடர்ந்து யானைக் கூட்டங்கள் திகழ்ந்ததும், ஸாரஸ ஹம்ஸ காதம்பாதி ஜலசர பக்ஷிகள் நிறைந்ததும், தெளிந்து குளிர்ந்த ஜலம் நிரம்பியுள்ளதுமாகிய ஒரு தடாகத்தின் கரை சேர்ந்து, ந்ருத்த கீத வாத்யங்களின் தொனியைக் கேட்டும், ஒருவருமில்லாமையைக் கண்டும் வியப்படைந்து, தம்முடன் வருகின்ற முனிவர்களுள் தர்மப்ருத்தென்பவரை நோக்கி, மாதவரே! வாத்தியங்களின் ஒலிமாத்திரம் மிகவும் இனிமையாகக் கேட்கப்படுகின்றதேயன்றி யொருவரையும் காண்கின்றிலோம்; ஆதலின், மிக வியப்புற்றிருக்கின்றோம்; இந்தத் தொனி எங்கிருந்து தொனிக்கின்றது? இது யாதோ? இதனை யாங்கள் கேட்கத் தகுமாயின், அருளிச் செய்கவென்று வினவியருளினர்கள். அம்முனிவரும் அது கேட்டு, இவர்களை நோக்கிக் கேளீர்

ராஜகுமாரர்களே! இந்த தடாகம் பஞ்சாப்ஸரமென்னும் பெயருடையது; அழிவற்றிவ்வண்ணமே எப்பொழுதும் நிறைந்துள்ளது; மாண்டகர்ணியென்னும் முனிவர் தவத்திறமையினால் இயற்றப்பட்டது; அந்த ரிஷி பதினாயிரம் வருஷம் வாயுபக்ஷராகி, உணவு நீங்கிக் கடுந்தவஞ் செய்கையில், இந்திராக்கினிகள் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் அச்சங்கொண்டு, இம்முனிவர் நம்முள் யாருடைய பட்டத்தைக் கோரித் தவஞ் செய்கின்றனரோ, என ஒருவர்க்கொருவர் உரைத்துக்கொண்டு, இவருடைய தவத்தைக் கெடுப்பதன்பொருட்டு, அப்ஸரஸர்களுள் சிறந்தவர்களாகிய ஐந்துபேர்களை யனுப்பினார்கள்; அந்த அப்ஸரஸர்களும் இவரிடம் வந்து இவரை மயக்கிக் கேளிக்காளாக்கி விட்டனர்கள். பின்பு அந்த மாண்டகர்ணியும், இவர்களைக் காமுற்று மணஞ் செய்துகொண்டு தம் யோக மஹிமையினால் யுவராகி இந்த தடாகத்தையும், இதன் நடுவில் பாடமாளிகையையும் இயற்றி, அல்லும் பகலும் அந்த அப்ஸரஸர்களுடன் புணர்ந்தின்புறுகின்றனர்; அந்த முனியும், இந்த தடாகத்தினுள் மறைந்திருக்கின்றது; அந்த அப்ஸரஸர்களே ஆட்டமாடியும், பாடியும், அம்முனிவரை மகிழ்விக்கின்றனர்கள், அந்த வொலியே இங்கே கேட்கப்படுகின்றதென்று உரை செய்தனர். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் பிராட்டியாருடன் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, ரிஷிகளுடனும் ப்ரஹ்மதேஜஸால் விளங்குகின்ற ஆஸ்ரமமண்டலங்களைக் கண்டு புகுந்து பூஜிக்கப்பட்டவராகி வாழ்ந்தனர். இவ்வண்ணம் பெருமாள் அந்த ஆஸ்ரமங்களில் எல்லாருடனும் வாழ்ந்து; முறையே யங்கங்குள்ள ஆஸ்ரமங்களுக்கு யெழுந்தருளி, சில விடங்களில் பத்து மாஸங்களும், சில விடங்களில் ஒரு வருஷமும், சில விடத்தில் நான்கு மாஸமும், சில விடத்தில் ஐந்து மாஸமும், சில விடத்தில் ஆறு மாஸமும், சில விடத்தில் ஒரு மாஸமும், சில விடத்தில் ஒன்றரை மாஸமும், சில் விடத்தில் மூன்று மாஸமும், சில விடத்தில் எட்டு மாஸமும் சுகமாக வாசஞ் செய்கையில், பத்து வருஷங்கள் சென்றன; பின்பு, பெருமாள் மீளவும் திரும்பி ஸுதீக்ஷ்ணாஸ்ரமத்திற் கெழுந்தருளி, அவரால் பூஜிக்கப் பட்டவராகிச் சிலகால மிருந்து, ஒருநாள் ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனியைப் பணிந்து, பகவானே! இந்த அரண்யத்திலே அகஸ்த்யமஹாமுனி யெழுந்தருளியிருக்கின்றனரென்று முனிவர்கள் கதைசொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன், ஆகிலும், இவ்வரண்யம் மிகப் பெரிதாதலின், அவருடைய ஆஸ்ரமம் எங்கிருக்கின்றதோ அறிகின்றிலேன்; அவருடைய ஆஸ்ரமம் எங்கிருக்கின்றதோ அருளிச் செய்க; தேவரீருடைய அருளினால் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் கூடி யகஸ்த்ய மஹாமுனிவரைக் கண்டு பணிந்து மகிழ்வேன்; அம்முனிவரை யான் கண்டு பணிந்து குற்றேவல் செய்யு

வேண்டுமென மிக விரும்புறுகின்றேனென்று வினவினர். ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனியும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து பெருமானை நோக்கி, ஓ ராமா! யானே உன்னை நோக்கி, அகஸ்த்யாஸ்ரமத்திற்கு ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் செல்லுகவென்றுரைசெய்யவேண்டுமென இருந்தேன்; தைவாதீனமாக நீயே வினவினை; ஆதலின், யான் அகஸ்த்யாஸ்ரமம் இருக்குமிடத்தை யுரைக்கின்றேன் கேளாய; இங்கிருந்து தெற்காக நான்குயோஜனம் செல்வாயாகில், அங்கே அகஸ்த்ய ப்ராதாவின் ஆஸ்ரமமிருக்கின்றது; அவ்விடத்தில் பிப்பலிக காடுளது; அதில் கனிகள் பழுத்தும், மலர்கள் மலர்ந்தும், பற்பல பறவைகள் ஒலித்தும், தாமரை பூத்தும், தண்ணீர் நிறைந்தும், பலவகைப்பட்ட நீர்ப்பறவைகள் சூழ்ந்தும் திகழும்; அவ்விடத்தில் ஓரிரவுதங்கி, மறுநாளுதயத்தி லங்கிருந்து புறப்பட்டு அதற்குத் தெற்கில் அடர்ந்த வனத்தின் பக்கமே சென்று ஒருயோஜனம் தாண்டுகையில், அங்கு அகஸ்த்யாஸ்ரமமிருக்கின்றது; அதனைக் கண்டு நீங்களெல்லீரும் மகிழ்வுறுவீர்கள்; அந்த அகஸ்தியமஹாமுனியைக்கண்டு பணிய ஆவலுளதாயின், இப்பொழுதே புறப்பட்டுச் செல்க; என்றருளிச்செய்தனர்.

பெருமாளும் அதுகேட்டு உடனே ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அவரைப் பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, அகஸ்த்யாஸ்ரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு, ஸுதீக்ஷ்ணர் உரைத்த மார்க்கமே பற்றிச் சென்று பற்பல வனங்களையும், மலைகளையும், ஆறுகளையுங்கண்டு மகிழ்ந்து, இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாராய் லக்ஷ்மணா! இதோ அந்த அகஸ்த்ய ப்ராதாவின் ஆஸ்ரமங் காணப்படுகின்றது; பழுத்த பிப்பலிகளின் மணங்கமழ்ந்த மந்த மாருதம் வீசுகின்றதன்றோ? அங்கங்குக் கட்டைகளும் வெட்டிக் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; தர்ப்பங்களும் அறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இந்த ஆஸ்ரமத்தின் நடுவில் ஹோம தூமமும் மிக்க கறுத்து மேலெழுகின்றது; பரிசுத்தியுள்ள தீர்த்தங்களில் நீரிலாடித் தூய்மைகொண்ட முனிவர்களும், பகவதாராதனத்தின் பொருட்டு மலர் கொய்கின்றனர்கள்; ஆதலின், ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரால் கூறப்பட்ட அகஸ்திய ப்ராதாவின் ஆஸ்ரமமே இதுவாகும்; உலகங்களுக்கு இதஞ்செய்வதன்பொருட்டே இவர்க்கு ப்ராதாவாகிய அகஸ்த்யமஹாமுனிவர் இந்தத் தென்றிசையை யடைந்து இருந்தபூவைப் போக்கி யருளுகின்றனர்; இங்கே முன்பு இல்வலன் வாதாபிகளென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் வாஸஞ்செய்துகொண்டு, ப்ராஹ்மணர்களைக்கொலை செய்துகொண்டிருந்தனர்கள். அவர்களுள் இல்வலன் ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையுரைத்துக்கொண்டு, வேதியர்களை ஸ்ராத்தமென்று நிமந்த்ரணஞ்செய்து ஆட்டினுருவங்கொண்ட வாதாபியை யறுத்துச்சமைத்து உண்டிகளில் கலந்து, அந்த வேதியர்களைப் புஜிப்பித்து, மந்திர பூர்வமாகத் தம்பியை யழைத்திடுவன்; அப்போ

வாதாபி ! எழுந்துவாவென்றுகூவி யழைக்கையில், உடனே வாதாபியும் ஆடுபோலக் கத்திக்கொண்டு அந்த வேதியர்களது குடலைப் பீறிக்கொண்டு வெளியே வருவான். இவ்வண்ணம் அவர்களால் அநேகமாயிரம் பிராஹ்மணர்கள் கொலைசெய்யப்பட்டனர்கள். அநந்தரம் தேவர்களெல்லோரும் அகஸ்த்யமஹாமுனிவரை வேண்டி, அந்த வசுரர்களைக் கொலைசெய்யும்படி யுரைத்தனர்கள். அகஸ்திய மஹாயோகியும் அதற்குடன்பட்டிங்கு வருகையில், இல்வலன் இவரைக்கண்டு வழக்கப்படி நிமந்தரணஞ்செய்து ஆட்டினுருவங்கொண்ட தம்பியைப் புஜிப்பித்து, ஸகலம் ஸம்பூர்ண மென்றுரைத்த பின்பு, உத்தரா போசன மளித்துத் தம்பியை யுத்தேசித்து, வாதாபியே ! எழுந்திராயென் றுரைத்தனன் அகஸ்திய மஹாமுனிவா அது கேட்டு (வாதாபே ஜீர்ணோபவ) எனறுரைசெய்து இல்வலனை நோக்கி, அடா இல்வலா ! என்னால் புஜிக்கப்பட்ட பின்பும், வாதாபி எழுந்துவருந் திறமையுள்ளனோ வென்று நகைத்துரைசெய்தனர். இல்வலனது கேட்டிவரைக் கொலை செய்யும்படி எதிர்த்து வருகையில், அகஸ்தியமுனிவரும் வெகுண்டு விழிக்கையில், இவனை பக்கென் றெரிந்திறந்தனன். அத்தன்மையராகிய அகஸ்திய மஹாயோகியின் ப்ராதாவினுடைய ஆஸ்ரமம் பாரடா தம்பி ! என றிவ்வண்ணம் உரைத்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆதித்தன் அத்தகிரி யடைந்தனன், சந்திப் பொழுதும் தோன்றிற்று ; பின்பு, பெருமாள் இளையபெருமாளுடன் சந்த்ய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆஸ்ரமத்தினுட் புகுந்து அகஸ்த்ய ப்ராதாவைக் கண்டு பணிந்தனர் அம்முனிவரும் இவர்களைக்கண்டு மகிழ்ந்து பூஜித்தனர். பெருமாளும் சுகமாக அன்றிரவை யங்குப்போக்கி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து செய கடன்களை முடித்துக்கொண்டு அகஸ்த்ய ப்ராதாவைக் கண்டு பணிந்து அவரை நோக்கி, மாதவரே ! தேவரீருடைய ஆஸ்ரமத்தில் இரவைச் சுகமாகப் போக்கினேன் ; தேவரீருடைய தமையனாராஸ்ரமஞ் செல்வோம் விடை கொடுத்து வாழ்த்தியருளக என றுரைத் தருளினா.

அம்முனிவரும் அது கேட்டுப் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்ரீராமா ! நீங்கள் சுகமாகப் போய் வாரீர்களென்று விடைமொழி மொழிந்து ஏழுந்தியனுப்பினர். பெருமாளும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனிவர் அருளிச்செய்த வழியேபற்றிச் சென்று, அருகிலுள்ள வனத்திலிருந்த நீவார பன ஸதாலத மாலதி மிசல குளவஞ் சுளதவ மதூக பில்வ சிரிபில்வ திந்துகம் முதலிய மரங்களையும், அம்மரங்களில் படர்ந்து மலர்ந்துள்ள வல்லிகளையும், யானைகளின் துதிக்கைகளினால் முறிக்கப்பட்ட கிளைகளையும், குரங்குகளினலசைக்கப்பட்ட நுனி மரங்களையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, பின் புறத்தில் வருகின்ற இளையபெருமாளை நோக்கித் தம்பி ! இங்கே மரங்கள் யானை முதலியவைகளால் முறிக்கப்படாமல் அடர்ந்த இலைகளை யுடையன வாத

லாலும்; விலங்குகளும், பறவைகளும், பகை நீங்கி யடங்கி இருக்கின்றமையாலும், அகஸ்தியமஹாமுனிவரது ஆஸ்ரமம் அருகி லிருக்கின்றது போலும், அந்த மஹாமுனிவர் தம்முடைய தவமஹிமையினாலேயே அகஸ்தியர் அகஸ்தியரென் றெங்கும் புகழப்படுகின்றனர்; ஆதலின், அவருடைய ஆஸ்ரமமே இது; இவ்வனம் மிகுந்த புகை சூழ்ந்தும், மரவுரிகளினால் விளங்கியும், பகையற்ற விலங்குகள் பொருந்தியும், பலவகைப் பறவைகள் ஒலித்தும் விளங்குகின்றது; இந்த அகஸ்திய மஹாமுனியினிடத்தில் அச்சங்கொண்டே அரக்கர்கள் இங்கு சேர்கின்றிலர்கள்; அம்முனிவர் இந்தத் தென்றிசைக்கு எதுமுதலெழுந்தருளினரோ, அதுமுதல் அரக்கர்களும் பகைநீங்கிச் சாந்தியடைந் திருக்கின்றனர்கள். இம்மஹாமுனிவரால் இத்தென்றிசை பீடையற்றிருக்கின்றமையின், இது அகஸ்திய திசையென்றே கூறப்படுகின்றது; வெய்யோனுடைய வழியையும் தகையும்படி மேலெழுந்து வளர்ந்த விந்திய சைலமும், இவருடைய ஆஞ்ஞைக்கு உட்படிந்தே அடங்கி வளராதிருக்கின்றது; அத்தன்மையருடைய ஆஸ்ரம மாதலின், இது மிக விநயமுற்ற ஜனங்களினால் அடையப்பட்டிருக்கின்றது; இம்மஹாமுனிவரே நாம்வந்ததையறிந் தாதரஞ் செய்து நமக்கு நலஞ்செய்தருள்வார், யான் அவரைப் பூஜைசெய்து கொண்டே வனவாஸ சேஷத்தையும், அங்குவாஸஞ்செய்துபோக்குவேன்; இவ்விடத்தில் தேவ கந்தர்வ ஸித்த சாரணாதிகளும்வந்து அகஸ்தியமஹாமுனிவரைப் பணிகின்றனர்கள்; இவ்விடத்தில் பொய் புரைப்பவன், கொடுமையுடையோன், ஏகாந்தமாகத் தீமைசெய்பவன், பீடை செய்பவன், மனம் போனபடி நடப்பவன், காமங் கொண்டவன் இவர்களுள் ஒருவனும் இவ்விடத்தில் பிழைத்திரான், இம்மஹாமுனிவர் அத்தன்மைய ரல்லரோ? இவ்விடத்தில் தேவாதிகளும் ஆகாரநியமுடையவர்களாகித் தவஞ் செய்கின்றனர்கள்; இவ்விடத்தில் தவஞ் செய்தவர்கள் சித்தியடைந்து திவ்விய விமானங்களிலேறி விண்ணுலகஞ் சேர்கின்றனர்கள்; இவ்விடத்தில் தவஞ் செய்பவர்களுக்குத் தேவர்கள் யக்ஷலோகத்தையும், விண்ணுலகினையும், இம்மையில் பற்பல ராஜ்ஜியங்களையும் அளிக்கின்றனர்கள், அடா லக்ஷ்மணா! யாம் இந்த ஆஸ்ரமம் வந்துசேர்ந்தனம்; ஆதலின், நீ முன்னேசென்று யான் ஸீதையுடன் வந்திருக்கின்றேனென்று அகஸ்தியமகாமுனிவருக்கு அறிவிக்கக் கடவை யென்றருளிச் செய்தனர்

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதினோராவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பெருமாள் காடு புகுகையில், இளைய பெருமாளை முன்னும், பிராட்டியாரை இடையிலும், தாம் பின்னும் செல்லும்படி ஏற்பாடு செய

பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் அகஸ்திய மஹாமுனியைக் கண்டு பணிந்து அவரால் பூஜிக்கப் பட்டது.

அநந்தரம் இளையபெருமாள் அகஸ்தியாஸ்ரமத்தினுள்ளே சென்று அகஸ்த்யசிஷ்யரொருவரை நோக்கி, முனியே! ஸ்ரீதசரத சக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரரும், சிறந்த தோள்வலியுற்றவருமாகிய ஸ்ரீராமபத்திரர் பாரியையாகிய ஸீதாபிராட்டியாருடன் உமதாசிரியரைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்வதன்பொருட்டெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; யான் அவர்க்குத் தம்பியும், அநுகூலனும், பக்தியுடையவனும், லக்ஷ்மணனென்னும் பெயருடையோனுமாகின்றேன்; நீர் எங்களைக் கேட்டிருக்கின்றீரோ? அந்த நாங்கள் மூவரும் பிதாவினாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதன் பொருட்டு, இந்தக் கொடிய கானகத்தை யடைந்தோம்; ஆதலின், நாங்கள் அகஸ்தியபகவானைக் காணக்கோருகின்றோம், இச்செய்தியை நும்மாசிரியர்க்கு

விண்ணப்பஞ் செய்யும் என்றனர். அம்முனிவர் இளைய பெருமாளுடைய மொழியைக் கேட்டு, அவ்வாறே செய்வதாகச் சொல்லி, ஹோமசாலையி லிருக்கும் அகஸ்தியபகவானிடஞ் சென்று இளையபெருமாள் கூறியவாறே விண்ணப்பஞ் செய்தனர். மஹாதேஜஸ்வியான அகஸ்திய முனிவர் அதனைக் கேட்டு ராமனும், அவருடைய மனைவியான ஸீதையும் இளைய பெருமாளும் வந்திருக்கின்றனர் என்று கேள்விப் பட்டு மிக்க ஸந்தோஷமடைந்தவராய் வெகு காலமாய்க் காண விரும்பியிருந்த ராமன் என்னைக் காணவந்தது பெரும் பாக்கியமேயாம்; நீர் ராமனையும், ஸீதையையும், லக்ஷ்மணனையும் என்னிடத்திற்கு விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வாரும், ஏன் இன்னும் உள்ளே வராமல் இருக்கின்றனர்? என்றனர். அதனைக் கேட்டு அந்த முனிசிஷ்யர் வெளியே வந்து இளைய பெருமாளைப் பார்த்து, இராமர் எங்கே? அவர் உள்ளே வரட்டும்; என்று கூற, இளைய பெருமாள் அம்முனிவரைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆஸ்ரம வாசலுக்குச் சென்று பெருமாளையும் பிராட்டியையும் காட்டினார். அந்த முனிசிஷ்யர் பெருமாளைக் கண்டு அகஸ்திய பகவான் சொன்னவாறே வணக்கத்துடன் கூறி ஸத்காரஞ் செய்து

திருவுளம் செய்து, அவ்வண்ணமே தாம் எழுந்தருளினார். இங்கே (அகாத்பரயயௌ ராமஃ) என்று பெருமாள் தான் முன்னே எழுந்தருளி இளைய பெருமாளைப் பின்னே வரும்படி செய்தது தென்னென்னில், முன்பு துணையின்றி, பூவரே புறப்பட்டமையாலும், அக்காட்டில் எவ்விடத்தில் எவர்களிருப்பதையும் அறிந்திலாமையாலும், தாமு முன்னே செல்லுங்கால், பின்புறத்தில் யாரேனும் ஒளித்திருந்து பிராட்டி இளைய பெருமாள் இவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வார்களோ வென்றையமுற்றுப் பெருமாள் அவ்விருவர்களையும் பாதுகாக்கும்படி தாம் பின்னே எழுந்தருளினார் இங்கே எல்லா விடங்களிலுந் திரிந்து அங்கங்குள்ள விசேஷங்களை யறிந்திருக்கையாலும், முனிவரின் பின்னே துணையாக வருகின்றமையாலும், அச்சமின்றித் தாம் முன்னே எழுந்தருளினர். ஸ்திரீயாதலாலும், முன்னுகிலும் பின்னுகிலும் பெருமாளைச் சார்ந்தே இருக்கவேண்டியவ ராதலாலும், பிராட்டியார் எப்பொழுதும் இடையிலேயே வந்தாரென்றுணர்க. ஸம்பரதாயார்த்தமேதெனில், குரு வந்தனம் செய்பவர்கள் ஸ்வாசார்ய ப்ராசார்யன் முதலாகப் பிராட்டியார் பெருமாளளவாகவாவது பெருமாள் தொடங்கி ஸ்வாசார்யனளவாகவாவது வந்தனம் செய்யவேண்டு மென்பதை யறிவிப்பதற்காக அங்கே பின்னும், இங்கே முன்னுமாகப் பெருமா ளெழுந்தருளின ரென்றறிக, லக்ஷ்மணசப்தம் ஸ்ரீ உடையவரிடத்திலும் வர்த்திக்கின்றமையின், ஆசார்ய ஸமுதாயத்தையும், த்ரீபரிய லக்ஷணையால் அறிவிக்கின்றது, அன்றியும், பெருமாளைச் சரணமடைவோர் ஆசார்யாளை முன்னிட்டுக்கொண்டே தன்னைச்சரணமடைய வேண்டுமென்பதை யறிவிப்பதற்காக அங்கே இளையபெருமாளை முன்னே செல்லவிட்டுத் தாம் பின்னெழுந்தருளினர் இங்கே ஆசிரியராலுபதேசஞ்செய்யப்பட்டு மூலமந்திரத்தின் முதலெழுத்தின் பொருளினிலையை வெளி இடுவதன்பொருட்டு முன்னே எழுந்தருளினரெனவும் உணர்க; ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகரால் இங்குற்ற ச்லோகமே எட்டெழுத்தின் முதலெழுத்தின் பொருண்முறைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்யப்பட்டது.

பரிக்கு அறிவிக்கக் கடவேனென்றுரைத்தருளினர். அம்முனிவரும் அது கேட்டு அக்கினிஹோத்ரசாலையத்தி லெழுந்தருளியிருந்த அகஸ்திய பகவானை நோக்கி, ஆசிரியரே! தாசரதிகளாகிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸீதாபிராட்டியாருடன் வந்திருக்கின்றனர்கள்; தேவரீரைக் கண்டு பணிய விரும்புகின்றனர்கள்; இதைத் திருச்செவிசாத்தி மேலே நடக்க வேண்டுவதை யருளிச் செய்கவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அகஸ்தியபகவானும் பெருமாளெழுந்தருளியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஆஹா! ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் தண்டகாவனத்திற்கெழுந்தருளி நெடுநாளாகியும், இப்பொழுதே எமது நல்வினையினால் இங்கெழுந்தருளினர்; யானும் அவர் எப்பொழுது இங்கெழுந்தருளுவரோ வென்றே எதிர்பார்த்திருந்தேன்; நீர் விரைவாகச் சென்று ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரானைப் பூஜித்தெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருக, என இது வரையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வாராமல் ஆலஸ்யஞ் செய்தீரென்று அருளிச்செய்தனர். சீடரும் அது கேட்டு ஆசிரியரைப் பணிந்து, ஸ்வாமி! அவ்வண்ணமே ஸ்ரீராமாதிகளை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேனென்று கைகுவித்து விண்ணப்பஞ் செய்துவிட்டு விரைவாக வெளியில் வந்து இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணரே! ஸ்ரீராமபிரான் எங்கே? எங்கே? விரைவாக எழுந்தருளுக, ஸ்வாமி பார்க்க என்று வினவினர். இளையபெருமாளும் அது கேட்டு அம்முனிவரை யாஸ்ரமத்தின் வாயிலில் அழைத்துக்கொண்டு வந்து பெருமாளைக் காட்டினர். அம்முனிவரும் பெருமாளைக் கண்டு அகஸ்தியபகவான் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தை யுரைத்துத் தக்கபடி பூஜைசெய்து உள்ளே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சென்றனர். பெருமாளும் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் ஆஸ்ரமத்தினுட்புகுந்து, அங்கே அகஸ்தியாதிகளினால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்ற பிரஹ்மா, அக்கினி, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, மஹேந்திரன், விவஸ்வான், ஸோமன், பகன், குபேரன், தாதா, விதாதா, வாயு, திருவநந்தாழ்வான், காயத்ரி, வஸுதேவர்கள், வருணன், கார்த்திகேயன், தர்மன் என்னும் இப்பதினெழு தேவர்களது ஸ்தானங்களைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டே எழுந்தருளினர். அகஸ்தியபகவானும் சீடர்களுடன் கூடிப் பெருமாளை எதிர்கொண்டெழுந்தருளினர்.

பெருமாள் அவரைக் கண்டு இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாராய் லக்ஷ்மணா!, அகஸ்த்யபகவான் ஆஸ்ரமத்தினின்றும் புறப்படுகின்றனர்; இவ்விடத்திலுள்ள தேஜோவிசேஷத்தினால் இவரே அகஸ்த்ய பகவானென்றறிகின்றேனென்றருளிச்செய்து, அகஸ்தியமஹாமுனிவரைக் கிட்டித் திருவடிகளைத் தொழுது ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கைகுவித்து நின்றனர். அகஸ்தியபகவானும் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு வந்து அர்க்யபாத்யாஸனாதிகளினால் பூஜித்து, நல்வரவு வினவிப் பின் புடகாராகவென்று அருளிச்

செய்து, அக்கினியில் ஹோமஞ் செய்து வானப்பிரஸ்த விதியின்படி பூஜித்துப் போஜனமும் அளித்தனர். பின்பு, கைகுவித்து வீற்றிருக்கின்ற பெருமானை யகஸ்தியமுனிவர் நோக்கி, கேளாய ஸ்ரீராமா! தவசியாயினோன் முதலில் ஹோமஞ்செய்து, பின்பு அதிதியை யாகயாதிகளினால் பூஜிக்கக்கடவன். இவ்வண்ணஞ் செய்யானாகில், தப்புஸாக்ஷி சொன்னவன்போல நரகில் வீழ்ந்து, தன்னுடைய மாமஸங்களையே தானுண்பான்; நீ எல்லா வுலகங்களுக்கும் நாதனும், தருமமுடையோனும், மஹாரதனும், யாவர்க்கும் பிரியமுடையோனுமாகி யதிதியாக வந்தமையின், நீ பூஜைக்குரியவனென்றுரைத்துக் காய் கனி மலர் முதலியவற்றால் பூஜித்து, மீளவும் பெருமானை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரா! இங்கே பாராய், இந்த வில் விஸ்வகர்மனால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய கோதண்டம்; இந்தக் கணையோவெனில் சூரியன்போல விளக்கமுடையது; பிரஹ்மாவினால் அளிக்கப்பட்டது; இது ஒருகாலும் பயனற்றதாகாது; எரிகின்ற அக்கினிகள் போன்ற பாணங்கள் நிறைந்த அம்பறாத்தூணிகளிவையிரண்டும்; தங்கத்தினாற்செய்த உறையுடையதும், தங்கக்கட்டமைந்ததுமாகிய கூரியவாளிஃது; இந்த வில்லினாலேயே முன்பு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு போரில் அஸுரர்களை வெற்றிகொண்டு தேவர்களைப் பாதுகாத்தருளினார், இவைகளைத் தேவேந்திரன் உன் பொருட்டு என்னிடத்தில் வைத்துச் சென்றனன், ஆதலின், நீ வெற்றிகொள்வதன் பொருட்டிவைகளைப் பெற்றுக்கொள்க; என்றருளிச்செய்து, அவைகளை எடுத்தளித்து, மீளவும் பெருமானை நோக்கி யருளிச்செய்யலுற்றனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இந்தச் சருக்கத்தில் அகஸ்தியாஸ்ரமத்தில் எல்லாத் தேவாலயங்களும் இருக்கையில், சிவாலயம் மாத்திரம் இருந்ததாகக் கூறாமையின், ஸாத்விகர்களுக்குச் சிவன் பூஜைக்குரியரல்லரென்று விளங்குகின்றது, பூஜைக்குரியரேல் அகஸ்தியமஹாயோகியும் அவரைப் பூஜித்திருக்கவேண்டுமன்றோ? ஆதலின், சிவபூஜை செய்பவர்கள் தாமஸர்களே யாகுவாரென்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்கள் ஸாத்விகர்கள் பிரஹ்மாதிகளைமாத்திரம் பூஜிப்பதொக்குமோவெனில், ஸ்ரீமத் பரமவைதிகர்கள் தேவதாந்தரங்களைத் தொழார்களே யன்றி, அப்ரபன்னர்கள் தொழுவார்கள். பிரபன்னர்களும், இங்குரைக்கப்பட்ட பதினேழு தேவர்களும், யாகவிசேஷத்தி லுரைக்கப்பட்ட பதினேழு மந்திராக்ஷர தேவர்களாதலின், தத்தச் சரீரக பரமாத்ம புத்தியால் பூஜிப்பார்கள். ஸர்வ பதங்களும் முக்கிய விருத்தியால் ஸ்ரீமந்நாராயண வாசகமென்று ஸூத்ரகாரராலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதெனவறிக; பெருமான் ஸ்ரீபரசுராமனிடத்திலிருந்து விஷ்ணுதனுஸ்ஸை வாங்கி வருணனிடத்தில் கொடுத்ததாகப் பாலகாண்டத்திலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது, இந்திரன் அந்த வில்லையே வாங்கிக்கொண்டுவந்து அகஸ்திய பகவானிடத்தில் வைத்தனன்; இதனையே பெருமான் அங்கீகரித்தனர். ஜனஸ்தான யுத்தத்திலே இதற்குபயோகமாதலின், இதுவரையில் சுமையே யென்று பெருமான் முன்னே வருணனிடத்தில் கொடுத்தருளினரெனவுணர்க.

பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் அகஸ்தியமுனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குப் புறப்பட்டது

கேளாய ஸ்ரீராமா! யான் மிகவும் மகிழ்வுகொண்டேன்; என்னைக் காண்பதன் பொருட்டே ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் இங்கெழுந்தருளினையல்லையோ? வழிநடந்த ஸ்ரமம் உங்களை மிகவும் வருத்துகின்றது; இந்த ஸீதையும், ஜனகராஜன் திருமகளும், காட்டுவாகைப் பூவினும் மெதுவாகிய திருமேனியுடையவளும், இதுவரையில் துக்கமுறாதவளுமாதலின், அவள் பெரும்பாலும் வருத்தமுறுவாள்; வனமென்பது பற்பல தோஷங்களையுடையது; பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் இத்துன்பங்களைப் பொறுத்து இங்கெய்தினாள்; இவள் இவ்வண்ணம் உன்னுடன் வந்ததென்பது மிகச் செய்தற்கரியது; ஆதலின், இவள் தனக்குரியவண்ணம் செய்யத்தக்கவை.—

ఏషా హి ప్రకృతిః స్త్రీణా మాసృష్టే రఘునన్దన।
సమస్థమనురజ్యన్తి విషమస్థం త్యజన్తి చ॥

ஏஷாஹிப்ரக்ருதிஸ்த்ரீணா மாஸ்ருஷ்டேரகுநந்தந।
ஸமஸ்தமனுரஜ்யந்தி விஷமஸ்தம்த்யஜந்திச॥

கேளாய் ஸ்ரீ ரகுநந்தனா! ஸ்திரீகள் பர்த்தா செல்வமுற்றிருக்கையில், காமுற்று சேர்கின்றனர்கள், ஆபத்துற்றகையில், துறக்கின்றனர்கள்; இது தான் பெண்களுக்கியல்பாயுள்ள பண்பு, பெண்கள் மின்னலின் நிலையின்மையையும், வாளின் கூர்மையையும், கருடன் காற்றுகளின் வேகத்தையும் அநுஸரிக்கின்றனர்கள்; உன் பாரியையாகிய இச்சீதையோவெனில், இத்தன்மையனவாகிய தோஷங்களின்றி, அருந்ததிபோலப் புகழ்த்தக்கவளாகின்றனள்; ஸ்ரீராமா! நீ ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் இங்கெழுந்தருளியிருக்கின்றமையின், இவ்விடம் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதுபோல விளங்குகின்றது; என்றிவ்வண்ணம் அகஸ்தியமுனிவர் பெருமாளை நோக்கியருளிச் செய்தனர். பெருமாளும் எரிதழல் போன்ற அம்முனிவரை நோக்கிக் கைகுவித்து, அகஸ்திய மஹாயோகியே!—

ధన్యోస్మ్యనుగ్రహీతోస్మి యస్య మే మునిపుంగవః।
గుణైస్సభ్రాతృభార్యస్య వరదః పరితుష్యతి॥

தன்யோஸ்ம்யநுக்ரஹீதோஸ்மி யஸ்யமேமுநிபுங்கவ:।
குணைஸ்ஸப்ராத்ருபார்யஸ்ய வரத:பரிதுஷ்யதி.॥

முனிவர் கோமானாகிய தேவரீர் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடிய அடியேனிடத்தில், அனுகூலமாக மகிழ்கின்றமையின், யான் தன்யனும்,

அருள்செய்யப் பட்டவனு மாகின்றேன்; அடியேன் வாஸஞ் செய்வதற்குரிய நீர்வளமுள்ள இடம் எங்குளதோ அதனை யருளிச் செய்க; அவ்விடத்தில், யான் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டு வாழ்வேனென்ன றருளிச் செய்தனர். அகஸ்தியபகவானும் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு முகூர்த்தகாலம் தியானம் செய்து, முன்பு நடப்பதை ஞானக் கண்ணினால் கண்டு பெருமாளை நோக்கி, ஸ்ரீராமா! இதற்கிரண்டு யோஜனை தூரத்தில் பஞ்சவடியென்னும் பெயருற்ற ஒரு ஸ்தானமுளது; அது காய் கனிகளுடையதும், நீர்வள முற்றதுமாக விளங்குகின்றது; அவ்விடத்தில் நீ பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டு ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கக்கடவை. காகுத்தா! தந்தை யுனக்குக் குறித்த காலமும் பெரும்பாலும் சென்று விட்டது; இனி யற்பகாலமே யுளது; ஆதலின், நீ விரைவில் பிரதிஜ்ஞையை முடித்து விட்டுச் சுகமாக ராஜ்ஜியத்தை யடைந்து மகிழ்வாய்; உன் தந்தை யொருவரே யல்லரோ நல்வினையினார்; அவர் மூத்தகுமாரனாகிய உன்னால் யயாதி போலக் கடை யேறப்பட்டு மகிழ்வுற்றனரல்லரோ? யான் தபோமகிமையினாலே நீ பிறந்ததுமுதல் இதுவரையிலும் நிகழ்ந்த சரிதங்களையும், உன்னுடைய திருவுள்ளத்திருக்கின்ற பாவத்தையும் அறிந்திருக்கின்றேன்; ஆகிலும், இங்கே என்னுடன் சிலநாள் வாஸஞ்செய்து, பின்பு பஞ்சவடிக் கெழுந்தருள லாகுமேயென றிவ்வண்ண முரைத்தேன்; உன் பாவத்தை யான் அறிகின்றமையாலேயே பஞ்சவடிக் கெழுந்தருளுக வென்று உரைக்கின்றேன்; அந்தப் பஞ்சவடியும் மிகவழகியதாதலின், ஸீதாபிராட்டி யங்கே மகிழ்வுறுவள்; அந்த இடம் கோதாவரிநதியினருகிலிருக்கின்றது; அதில் காய் கனிகள் நிறைந்தும், பலவகைப் பறவைகளொலித்தும் விளங்குகின்றன; அவ்விடம் ஒருவருமின்றி, ஏகாந்தமாயுளது; அவ்விடத்தில் தீமை நேரின், அதனைப் போக்கிக்கொள்ள நீயே வல்லவன்; ஆகிலும், இங்கே வாழ்ந்த தாபஸர்களைப் பாதுகாத்தருள்வாயென்றுரைத்தேன்; இப்பொழுதே யங்கே யெழுந்தருளவேண்டுமென்று திருவுள்ளமுளதாயின், இதோ இலுப்பைமரக் காடு தோற்றுகின்றதே, இதற்கு வடக்காக அதோ பெரிய ஆலமரத்தைச் சேருமவழிபற்றிச் செல்வீர்களாகில், அந்த மலையின் ஸமீபத்தில் பெரியமேடு எதிர்ப்படும்; அதன்மேலேறிச் செல்க; அவ்விடத்திலேயே பஞ்சவடியென்பது இருக்கின்றது; அது எப்பொழுதும் மலர்கள் மலர்ந்தும், கனிகள் பழுத்தும், தளிர்கள் தளிர்த்தும், தழைத்தும் விளங்குமென் றுரைசெய்தனர். பெருமாளும் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுமகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, முனிவரே! எங்களுக்குப் பஞ்சவடிக்குச் செல்வதன்பொருட்டு விடைகொடுத்தருள்கவென்று விண்ணப்பஞ்செய்து

விடை பெற்றுக்கொண்டு, ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அவரைப் பணிந்து அந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப் பஞ்சவடியை நோக்கிப் புறப்பட்டருளினர். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் வில்லைக் கையிலேந்தி அம்பறாத்தூணிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, அச்சமின்றி, தீரமுற்றுப் பிராட்டியாரோடு ஊக்கமுடையாராய்ப் பஞ்சவடியை நோக்கி எழுந்தருளினர்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

—⁂—

பதினான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பஞ்சவடிக்குப் போகும் வழியில்

ஜடாயுவைக் கண்டது

⁂

அநந்தரம் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும் பிராட்டியாருடன் பஞ்சவடிக்கு எழுந்தருளுகையில், நடுவழியில் பெரிய ஆலமரத்தின்மீது உட்கார்ந்திருந்த கிருத்திர ராஜனாகிய ஜடாயுவைக் கண்டு, மிகப் பெரிய உருவமுற்றிருந்தமையின், அரக்கனே இவ்வுருவங்கொண்டிருப்பதாக வெண்ணி, அவனை நோக்கிப் புள்ளிறையே! நீயாரென்று வினவினர்கள்; ஜடாயுவும் இவர்களை நோக்கிக் குமாரர்களே! யான் உங்கள் தந்தைக்குத் தோழனென்றறிவீர்களாகவென்று இனியமொழியினாலேயே இவர்களை மகிழ்வித்தனர். பெருமாளதுகேட்டுத் தந்தைக்குத் தோழரென்று மதிப்புக்கொண்டு, பின்பவனை நோக்கிக் குலத்தையும், நாமத்தையும் வினவினர்.

அகஸ்தியமஹாமுனி பெருமாளைத் தம்முடன் வாஸஞ்செய்யும்படி உரைசெய்கையிலும், பெருமாள் அதனை மறுத்து, வேறிடம் காட்டும்படி கேட்டதினாலும், அகஸ்தியபகவானும் இவர் நம் வார்த்தையை ஏன் மறுக்கின்றனரென்று தியானஞ்செய்து பார்த்து, ஞானத்தினால் இவர் திருவுள்ளத்தையறிந்து, சினமுறாமல் மகிழ்ந்து புகழ்ந்தமையாலும், பெருமாள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும், ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் ஸங்கல்பித்திருந்தமையின், அகஸ்தியாஸ்ரமத்தில் வாசஞ்செய்ய உடன்படாமல் மறுத்துக்கேட்டனரென்றும், இந்த எண்ணத்தை யவரும் ஞானத்தினாலுணர்ந்தே பஞ்சவடிக்குப் போவென்று உரைக்கின்றேனென்று பெருமாளை நோக்கி யுரைத்தமையின், இவர் திருவுள்ளமிதுவே யென்றும் நன்கு விளங்குகின்றது; ஆதலின், பெருமாள் தான் பரதெய்வமென்பதை மறைப்பதற்காகவே மனுஷ்யபாவனையால் ஆங்காங்குச்சோகமுற்றவர் போலவும், சினங்கொண்டவர் போலவும், மூடர்களுக்குத் தோற்றுகின்றனர்; தத்துவமுணர்ந்த அகஸ்தியர் முதலானோர்களுக்குப் பரதெய்வமாகவே விளங்கினர். இவரே பரப்பிரம்ம மென்பதுவும், அங்கங்கே நன்றாக விளங்குகின்றது; ஆதலின், முற்றும் நன்றாக வுணர்ந்தையந்தீர்ந்து மகிழ்க:—

ஆரண்யகாண்டம் கச-வது ஸர்க்கம்.

ஜடாயுவும ஸ்ரீராமபிரானுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, ஸ்ரீரகுநந்தனா! கேளாய்; முற்காலத்தில் கர்தமர், விக்கிரிதர், சேஷர், ஸம்ஸ்ரயர், ஸ்தாணு, மரீசி, அத்திரி, க்ரது, புலஸ்தியர், அங்கிரர், பிரசேதர், புலஹர், தக்ஷர், விவஸ்வான், அரிஷ்டநேமி, காஸ்யபரென்னும் பிரமர்கள் உலகினைப் படைத்தனர்கள். அவர்களுள் தக்ஷருக்கு அறுபது பெண்கள் பிறந்தனர்கள். அவர்களுள் எட்டுப்பெண்களைக் காஸியபர் விவாஹஞ்செய்து கொண்டனர். அவர்கள் அதிதி, திதி, தனு, காளிகை, தாமரை, குரோதவசை, மனு, அநலை என்னும் பெயருடையார்கள்; காஸியபர் இவர்களை நோக்கிப் பதிநிகளே! மூவுலகங்களுக்கும் இறைவர்களாகத்தக்க பிள்ளைகளைப் பெறுக வென்று கட்டளையிட்டனர். இதில் அதிதி திதி காளிகை என்பவர்களே விருப்புற்றனர்கள். இதரர்கள் விருப்புக்கொண்டிலர்கள்; ஆதலின் அதிதி ஆதித்தர்கள் பன்னிருவர், வஸுதேவர்கள் எண்மர், ருத்திரர்கள் பதினொருவர், அஸ்விநர்கள் இருவர்கள் ஆக முப்பத்துமூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள்; திதி தைத்யர்களைப் பெற்றனள்; முன்பு இப்பார் முழுதும் அவர்களுடையதாகவே யிருந்தது; தனுவென்பவள் அஸ்வக்ரீவனைப்பெற்றனள்; நரகன் காலகன் என்பவர்களைக் காளிகையும் பெற்றனள்; தாமரை என்பவள் க்ரௌஞ்சி, பாஸி, ஸ்யேனி, த்ருதராஷ்டரீ, சுகி என்னும் ஐந்து பெண்களைப் பெற்றனள்; அவர்களுள் க்ரௌஞ்சி உலூகங்களையும், பாஸி பாஸங்களையும், ஸ்யேநி பருந்துகளையும், க்ருத்ரங்களையும், த்ருதராஷ்டரீ ஹம்ஸங்கள் ஹம்ஸ சக்ரவாகங்களையும், சுகி நதையையும் பெற்றனர்கள். இந்த நதைக்கு விநதை பிறந்தனள்; குரோதவசை என்பவள் மருகி, மிருகமந்தை, ஹரி, பத்ரமதை மாதங்கி, சார்தூலி, ஸ்வேதை, ஸுரபி, ஸுரஸை, கத்ரு என்னும் பத்துப் பெண்களைப் பெற்றனள். மருகி என்பவள் மிருகங்களையும், மிருகமந்தை என்பவள் கரடி, சமரம், ஸ்ருமரம் என்பவைகளையும், ஹரி என்பவள் சிங்கம் வானரம் இவைகளையும், பத்ரமதை என்பவள் இராவதியையும் பெற்றனர்கள். இராவதி ஐராவதத்தைப் பெற்றனள்; மாதங்கி யானைகளையும், சார்தூலி என்பவள் புலி கோலாங்கூலங்களையும், ஸ்வேதை என்பவள் திசாகஜங்களையும் பெற்றனர்கள். ஸுரபி என்பவள் ரோஹிணி கந்தர்வி என்பவர்களையும் பெற்றனள்; ரோஹிணி பசுக்களையும், கந்தர்வி குதிரைகளையும் பெற்றனர்கள்; ஸுரஸை பல தலையுடைய நாகங்களையும், கத்துரு ஒரு தலையுடைய பன்னகங்களையும்பெற்றனர்கள். மனு வென்பவள் மனுஷியர்களைப் பெற்றனள்; அநலை என்பவள் புண்யகரமாகிய கனிகளையுடைய விருக்ஷங்களை யுண்டுபண்ணினள்; அந்தக் கத்துரு வென்பவளே பூமியைத் தலைமிசை தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற ஆயிரம் படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் பெற்றனள்; விநதை புத்திரர்கள் அருணன் பெரிய திருவடி யென்னு மிருவர்கள், அந்த அருணன் பிள்ளையே, நான்; ஜடாயுவென்னும்

பெயருடையோன்; என் தமையன் ஸம்பாதி; மாங்களுக்குத் தாய் ஸ்யேநி யென்பவள். இத்தன்மையனாகிய யான் கொடிய மிருகங்களும், ராக்ஷஸர்களும் திரிகின்ற இக்காட்டில் உனக்குத் துணையாக இருந்து, நீ லக்ஷ்மணனுடன் புறத்திற் செல்லுங் காலையில், யான் ஸீதையைப் பாதுகாப்பேனென்று உயிர்களின் உற்பத்தியுடன் தன் பிறப்பினையு முரைத்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து, ஜடாயுவைத் தழுவி வணங்கித் தன் தந்தைக்குத் தோழரென்பதைப் பலமுறைகேட்டுப் பிராட்டியாரைப் பாதுகாத்தருளும்படி யொப்புவித்து, ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடனும், அந்த ஜடாயுவுடனுங் கூடப் பஞ்சவடிக் கெழுந்தருளினர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் பதினான்காவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளால் பஞ்சவடியில் கட்டப்பட்ட பர்ணசாலையில் பிராட்டியாருடன் எழுந்தருளியிருந்தது

அநந்தரம் பெருமாள் பஞ்சவடி சேர்ந்தருளி, இளையபெருமாளை நோக்கித் தம்பி லக்ஷ்மணா! அகஸ்தியமஹாயோகியால் அருளிச்செய்யப்பட்ட பஞ்சவடி வந்து சேர்ந்தோம்; இவ்விடத்திலெங்குங் கண்ணுறப் பாராய், எவ்விடம் நாம் பர்ணசாலை கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதற் குரியதாகின்றது; அந்த இடம் ஸீதை நீ நான் மூவரும் மகிழ்வுறத்தக்கதாகவேண்டும்; அந்த இடமும் அழகுற்றதாகவேண்டும்; அதனைச்சார்ந்த காடும் மிகவழகுற்றிருக்கவேண்டும்; தர்ப்பம், ஸமித்து, மலர், காய், கனி, கிழங்குகளும் நிறைந்திருக்கவேண்டும்; நீரும் அருகி லிருக்கவேண்டும்; இப்படிப்பட்ட இடத்தைத் தேடாயென் றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாளும் அது கேட்டுக் கைகுவித்துக்கொண்டு, ஸீதாபிராட்டியார் கெதிரிலே பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரே! தேவரீர் நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்து அடியேனுக்கு ஆஜ்ஞை செய்துகொண்டிருக்கையில், அடியேன் தேவரீர் கட்டளையின் படி நடப்பவனே யன்றி, ஸ்வதந்த்ரனல்லேன்; தேவரீரே இவ்விடத்தில் பர்ணசாலை கட்டென்று சுட்டிக் காட்டிக் கட்டளை செய்தருள்வீராகில், யான் அவ்வண்ணமே செய்வேன்; ஆதலின், தேவரீரே ஆஜ்ஞை செய்தருள்க வென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு போர வுகந்தருளி, தாமே ஆராய்ந்து, நல்ல ஓரிடத்தைக்கண்டங் கெழுந்தருளி, இளையபெருமாளுடைய இரண்டு கரங்களையும், தமது திருக்கரத்தினால் பற்றி, அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! இந்த இடம் மேடுபள்ள மின்றிச் சம

மாகவும், மலர்ந்த மரங்கள் சூழ்ந்தும், குளிர்ந்து மிருக்கின்றது; ஆதலின் இவ்விடத்திலேயே பாணசாலை கட்டக்கடவை. இதற்கருகில் மலர்ந்து, மணங் கமழ்ந்து, மீதுதோய்ந்த கமலங்களையுடைய புஷ்கரிணியும் விளங்குகின்றது; அகஸ்தியமுனிவரா லுரைக்கப்பட்ட கோதாவரி நதியும் அருகில் பெருகி யோடுகின்றது; இதுவும் மலர்ந்த கமலங்கள் நிறைந்தும், ஹம்ஸஸாரஸாதி நீர்ப்பறவைக ளொலித்துத் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்த மரங்களடர்ந்த கரைகள் பொருந்தியும் விளங்குகின்றது; நெடுந்தூரத் திலு மிருக்கின்றிலது; மிக வருகிலும் இருக்கின்றிலது; மான்களின் கூட்டங்கள் நிறைந்தும், மயில்களினால் கேகாத்வனி செய்யப்பட்டும், பற்பல குகைகள் பொருந்தியும், உயர்ந்து முள்ள மலைகள் சுற்றிலுமுள்ளன; வெள்ளி தங்கம் முதலிய தாதுக்களினால் சூழப்பட்ட யானைஜாலகங்களையுடையன போல விளங்குகின்றன; ஸாலதாலதமால கர்ஜூரபநஸாம்ரக நீவாரதி மிச நாகபுந்நாகரஸால தமாலா சோகதிலக சம்பககேதக சந்தனஸ்பந்தன நீப பனஸலி குசதவாஸவகாண கதிரஸமீகிம சுகபாடலாதிகளா லடர்ந்து குளிர்ந்துள்ள இவ்விடத்திலேயே இந்த ஜடாயுவுடன் கூடி வாஸஞ் செய்வோம்; ஆதலின், இவ்விடத்திலே பாணசாலை இயற்றுகவென் றருளிச் செய்தனர்.

இளையபெருமாளும் அது கேட்டு உடனே சுவரெடுத்துத் தூண்கள் நாட்டித் தூலங்களையேற்றி, மூங்கில்களைப் பரப்பிக் கயிறுகளால் விறுக்கி, வன்னித் தழைகளை நிரைத்து, தருப்பம், நாணல், விழல்களை நிரப்பிக் காற்றும் புகாவண்ணம் வேய்ந்து, தரையைச் சமமாக நிரவிக் கட்டணஞ்செய்து, கோதாவரிக்குச் சென்று நீரிலாடி மலர் காய் கனிகளைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து, விதியின்படி புஷ்பபலியும், சாந்தி ஹோமமுஞ் செய்து, சிங்காரித்துப் பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து காட்டினர்; பெருமாளும் பிராட்டியாருடனெழுந்தருளிப் பாணசாலையின் அழகினைக் கண்டு, திருவுள முகந்து, இளையபெருமாளைத் தழுவிக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ இந்தப் பாணசாலையை மிகவும் அழகாகக் கட்டி யிருக்கின்றனை; இதனால் யான் மிக மகிழ்வுற்றேன்; நீ செய்த இந்தச் செயலுக்கு வெகுமதி கொடுக்கவேண்டு மாதலின், இந்த ஆலிங்கனமே வெகுமதியாகக் கடவது; பாவமுணர்ந்தவனும், தருமமுணர்ந்தவனும், நன்றி யுணர்ந்தவனுமாகிய உன்னால் என் தந்தை இறந்திலரென்று அருளிச்செய்து, அவ்விடத்திலேயே ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடி விண்ணுலகில் சசியுடனும், உபேந்திரருடனும் கூடிய தேவேந்திரன்போலச் சிறிதுகாலம் வாஸஞ்செய்து மகிழ்ந் தின்புற்றனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

பதினாறாவது ஸர்க்கம்

பெருமாள் ஹேமந்த காலத்தில் பரதாதிகளை நினைந்துகொண்டு கோதாவரியில் நீராடியது

பெருமாள் இவ்வண்ணம் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கையில், சரத்காலம் சென்று, பனிக்காலம் நிகழ்கையில், ஒருநாளிரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்த பின்னர், நீராடுவதன் பொருட்டுக் கோதாவரி நதிக்கு எழுந்தருளினார். இளையபெருமாளும் கலசத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பிராட்டியாருடன் பின்தொடர்ந்து செல்லுங்காலையில், பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரே! தேவரீர்க்கு மிக்கப் பிரியமுள்ள ஹேமந்தருது தோன்றிற்று; இதனாலேயே வருஷம் அலங்கரிக்கப்பட்டது போலத் திகழ்கின்றது; இக்காலத்தில் உலகம் பனியினால் கொடியதாகின்றது; பூமி பயிர்களால் செழித்து விளங்குகின்றது; ஜலங்கள் பரிசிப்பதற்கு அரியன; செழுந்தீ மிக இனியது; இக்காலத்தில் இல்லறத்தோர்கள் ஆக்ரயணமென்னும் யாகஞ் செய்து, தேவபித்ருக்களைத் திருப்தியுறுவித்து மகிழ்கின்றனர்கள்; நாட்டிலுள்ளோர்கள் பெருகிய காமுடையோர்களாகின்றனர்கள்; அரசர்களும் பகைவர்மேல் படையெடுத்துச் செல்லுகின்றனர்கள்; வெய்யோன் தென்திசையினைச் சேர்ந்து திகழ்கின்றமையின், வடதிசை நன்கு விளங்குகின்றிலது; இப்பொழுது வெய்யோன் இமயமலைக்கு நெடுந்தூரத்திலிருப்பதினால், இமயமலை இப்பொழுதே ஹிமவானென்னும் பெயரை யதார்த்தமாக்கிப் பனியைப் பெருக்கி விளங்குகின்றது; பகல்கள் நடப்பதற்குரியனவும், இனிய வெயிலையுடையனவும், இனிய அக்கினியையுடையனவும், பிரியமல்லாத நீர் நிழல்களையுடையனவுமாகுகின்றன, பனி மிகுந்தும், சீதம் வளர்ந்தும், காற்றுப் பெருகியுமிருக்கின்றன; இரவுகளும் புறத்தில் துயில்வதற்றும், பனிகள் தோய்ந்தும், பகலினும் வளர்ந்தும் நிகழ்கின்றன; திங்களும் ஆதித்தனிடத்திற் பற்றிய அழகினையுடையவனும், பனியினால் மலினமடைந்த மண்டலமுடையவனுமாகி நெட்டுயிர்ப்பினால் அழுக்கடைந்த கண்ணாடிபோல விளங்குகின்றிலன், பௌர்ணமாஸியிலும், நிலவு பனியினால் மலினமடைந்து, நன்கு நிலவுகின்றிலது, நிலவுற்ற இரவும் வெயிலில் வாடிய பிராட்டியாரைப்போலவே காணப்படுகின்றது; இயல்பாகவே குளிர்ச்சியுள்ள மேல்காற்றும், பனியினாலிருமடங்குற்ற குளிர்மையுடையதாக வீசுகின்றது; வெய்யோன் உதிக்கையில், காடுகள் ஜலதூமங்களினால் மறைக்கப்பட்டுள்ளன; சம்பாப் பயிர்களும், கர்ஜூர புஷ்பங்களைப்போன்ற நுனிகளில் முதிர்ந்த கதிர்கள் திகழ்ந்தும், சாய்ந்தும், தங்கநிறமுற்றும் விளங்குகின்றன; கதிரவனும், பனி தோய்ந்த கிரணங்களையுடையனாகிச் சந்திரனைப்போலக் காணப்படுகின்றனன்; அவன் காலையில் வெப்பமற்றும், மத்தியானத்

திலே இனிமையாகிய வெப்பம் பொருந்தியிருக்கின்றனன்; செவ்வபுறமும், கொஞ்சம் வெண்மை பொருந்தியிருக்கின்ற வெயிலும் பூமியில் விளங்குகின்றது; உத்யான பூமியும், பனிபடிந்து நனைந்த இளம்புற்களையுடையதாகின்றது; காட்டு யானை மிகவும் பிபாஸையுற்றும், நீர் குடிக்கும்படியாகத் துதிக்கையை நீரில் நீட்டி மிகத் தண்மையால் நீரைக் கொள்ளாமலே துதிக்கையை வாங்கிக் கொள்ளுகின்றது; இந்த நீர்ப்பறவைகளும், குளிரினாலே அச்சமுடையோர் போரில் புகாமைபோலவே நீரில் புகுகின்றில; வனராஜிகளும், பனியினாலே மறைக்கப்படும் மலர்களின்றியும் உறங்குகின்றன போலும்; ஜலதாமத்தினாலே மூடப்பட்ட நீருடையனவும், த்வனியாலே அறியத்தக்க ஸாரஸப் பறவைகளையுடையனவும், பனியினாலே நனைந்த மணலுள்ள தீரங்களுடையனவுமாக நதிகளும் விளங்குகின்றன; பனி படிவதினாலும், வெய்யோன் விளங்காமையினாலும், குளிர்மையினாலும், மலை நுனியிலுள்ள நீரும் விஷம்போலாகின்றது; கமலங்கள் பனி படிந்து, மடலுதிர்ந்து, நாளமாத்திரம் இருந்திருக்கின்றமையின், தாமரை யோடைகளும் விளங்குகின்றில; இக்காலத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் தேவரீரிடத்தில் பத்தியால் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்; அவர் ராஜ்ஜியங்களையும், போகங்களையுந் துறந்து, தவமுற்றாக குளிர்மை பொருந்திய சிலாதலத்தில் படுத்திருக்கின்றனர்; அவரும் இப்பொழுது பிரகிருதிகளினாலே சூழப்பட்டு ஸரயூநதிக்குச் செல்வர்; மிகவும் ஸுகமாக வளர்ந்தவரும், ஸுகுமாரருமாகிய அவர் பின்மாலைகளில் எவ்வண்ணங் குளிர்ந்த ஸரயுவில் முழுகுவர்; செந்தாமரை போன்ற கண்களையுடையாரும், வீரரும், நீலமேகம் போன்ற திருமேனியரும், தர்மமறிந்தவரும், ஸத்தியவாதியும், நாணமுற்றவரும், புலன்களை வென்றவரும், இனியவை மொழிபவரும், தீர்க்கபாகுவும், மதுரருமாகிய அவர் தேவரீரிடத்திலுள்ள பத்தியால், போகங்களைத் துறந்து, தேவரீரையே தஞ்சமடைந்திருக்கின்றனர்; தேவரீர் பிராதாவாகிய ஸ்ரீபரதாழ்வானாலன்றோ, விண்ணுலகம் ஜயிக்கப்பட்டது; தேவரீர் காட்டிலெழுந்தருளியிருக்கையிலும், அவர் நாட்டிலிருந்தே தேவரீரைப் போலத் தவசியாகித் தேவரீரையே யநுஸரிக்கின்றனர்; உலகினில் புத்திரர்கள் தாயைக் கொள்வார்களே யன்றித் தந்தையைக் கொள்ளாரகளென்று பழமொழியுளது; ஸ்ரீபரதாழ்வானால் அது பொய்யாகச் செய்யப்பட்டது; ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாயும், ஸ்ரீதசரதச் சக்கரவர்த்திக்குப் பத்தினியுமாகிய கைகேயி இவ்வண்ணம் கொடுமைகொண்டதேனோ? என்றுரை செய்தனர்.

பெருமாளதுகேட்டுக் கைகேயியை இகழ்ந்ததைப் பொறாமல் இளைய பெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ கைகேயியாரை யொருபொழுது மிகழ்க; பரதனுடைய குணங்களையே பெரும்பாலும் புகழ்ந்துரையாய்; யான் வனவாஸம் தீர்ந்த பின்பே திருவயோத்திக்குச் செல்லவேண்டுமென்று

நிச்சயங்கொண் டிருக்கையிலும், பரதனிடத்திலுள்ள அன்பினால் இப்பொழுதே போவோமென்று மனம் கலக்கமுறுகின்றது; மிகவும் பிரியமுள்ளனவும், மதுரமுள்ளனவும், மனத்தை மகிழ்விக்கத் தக்கனவும், அமிர்தம் போன்றனவுமாகிய பரதனுடைய வாக்கியங்களையே யான் நினைந்து மகிழ்கின்றேன்; யான் பரதனுடனும், சத்துருக்கனனுடனும், உன்னுடனும் கூடி மகிழ்வேனோ?, என்றிவ்வண்ணம் முறைத்துப் புலம்பி, கோதாவரியை யடைந்து நீராடி, தேவரிஷி பிதிரர்களைக் குறித்துத் தருப்பணஞ்செய்து, ஸூர்யோபஸ்தானஞ் செய்து தேவர்களையுந் துதித்தருளினர். இவ்வண்ணம் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் நீரிலாடித் தூய்மையராகிய பெருமாள், பார்வதி நந்திகளுடன் ஸ்நானஞ் செய்த சங்கரன்போல விளங்கினர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் பதினாறாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இந்தச் சருக்கத்தில் இளையபெருமாள் ஹேமந்தருதுவை வர்ணனை செய்கிற வியாஜத்தால் ராவணனால் உலகம் மிகப் பீடிக்கப்படுகின்றமையின், அவனை விரைவில் கொலைசெய்ய முயற்சி கொள்ளவேண்டுமென்று பெருமாளுடன் ஸூசனை செய்கின்றனர், அதெங்ஙனே யெனனில், (அயமஸகால:) என்றதனால் காலன்போன்ற ராவணன் என்றும், (அலங்க்ருத:) என்றதனால் அவனால் அழிக்கப்பட்டதென்றும், பனி மூடிற்றென்பதனால், உலகம் மோகமுற்றிருக்கின்றதென்றும், பூமி (ஸஸ்யஸாலினி) என்பதினால் பாரம் மிகுந்ததென்றும், (ஜலாநயநபபோகயாரி) என்பதினால் போகங்கள் துறக்கப்பட்டனவென்றும், அக்கினியும் ராவணபயத்தால் வெப்பம் நீங்கினவென்றும், (நவாக்ரயணபூஜாபி:) ந, வா, என்று பத மாதலின், ஸாதுக்கள் யாகாதிகள் செய்கின்றிலர்களென்றும், எல்லோரும் காமமே மேற்கொண்டனர்களென்றும், ராஜாக்கள் அலைகின்றனர்களென்றும், வெய்யோனும் தென்றிசையிலிலங்கையில், ராவணஸேவை செய்கின்றனனென்றும், அரக்கர்கள் பயமற்றுப் பகலிலும் திரிகின்றனர்களென்றும், வீரர்களடங்கினர்களென்றும், தியாக ளோங்கினர்களென்றும், காடுகளும் முனிவர்களின்றிச் சூனியமாயினவென்றும், இரவில் தேவர்களும் போகாது துறந்தனர்களென்றும், ராவணன் வெய்யோன்போலத் திகழ்கையில், சந்திரன்போல நீர் விளங்குகின்றிலீரென்றும், நிலவுற்ற ராத்திரிபோலச் சீதையும் விளங்குகின்றிலளென்றும், கானமேல் காற்றுப்போல வீசுகின்றனனென்றும், காட்டிலுள்ள முனிவர் கண்ணீர்விட்டழுகின்றனர்களென்றும், அவர்கள் சம்பாப் பயிர்கள்போலத் தலை வணங்கி யும்மைச் சரணமடைந்திருக்கின்றனர்களென்றும், ராவணனைக் கொலைசெய்யாமல் சந்திரன்போல ஏன் ஒளிகுன்றி இருக்கின்றீரென்றும், பனித்துளிபோல முனிவர்கள் கண்ணீர்பெருக்கி யழுகையில், தேவரீர் கருணைகொண்டு கடாக்ஷித்திருக்கின்றீரேயென்றும், காட்டு யானைபோன்ற இந்திரனும் ஆசைகொண்டும் பயத்தால் போகின்றிலனென்றும், நீர்ப்பறவைகள் போன்ற முனிவரும் நிஷ்டை குலைந்தனர்களென்றும், வநராஜிபோன்ற வனிதையர்களும், ராவணனால் வருத்தப்பட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கி மோகமடைந்தனர்களென்றும், நளினிபோலவும் நாரிகளிருக்கின்றனர்களென்றும், ராவணனிவ்வண்ணம் வருத்தினும், தேவரீர் வீரங்கொள்ளாமல் வெய்யோன்போல ஒளிகுன்றி இருக்கின்ற

பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை பெருமாளைக் கண்டு காமுற்றுப் பதியாகும்படி வேண்டியது

பெருமாள் இவ்வண்ணம் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கோதாவரியில் ஸ்நாநஞ்செய்து, ஆஸ்ரமத்திற் கெழுந்தருளி நித்யகர்மங்களை முடித்துக் கொண்டு பர்ணசாலையில் வீற்றிருந்து, பற்பல கதைகளை யருளிச்செய்து கொண்டு, பிராட்டியினால் சித்திரா நக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய சந்திரன்போல் விளங்கினார். அத்தருணத்தில் ராக்ஷஸ ராஜனாகிய ராவணனுக்கு உடன் பிறந்தாளாகிய சூர்ப்பணகை யென்பவள் தற்செயலாய் அங்கு வந்து தேவ குமாரனுக்கு நிகரானவரும், அகன்ற மார்பினையும், ஜாநுவளவும் நீண்ட திருத்தோள்களையும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற திருக்கண்களையும், முழு மதிபோன்ற திருமுகமண்டலத்தையு முடையவரும், மிகவும் காண்பதற் கினியவரும், மதயானைபோன்ற நடை யழகினை யுடையவரும், ஜடை தரித்துக்கொண் டிருப்பவரும், காமதேவனைப்போன்ற ஸௌகுமார்ய முற்ற வரும், சிறந்த பல முடையவரும், ராஜ லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவரும், கருநெய்தல்போன்ற திருமேனி யுடையவரும், கந்தர்ப்பனுக்கு நிகராகிய அழகினை யுடையவருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கண்டு, வடிவழகில் ஈடுபட்டு மயங்கி, ஸுமுகரைத் துர்முகியாகியும், நுண்ணிடையரை மஹோதரியாகியும், தாமரை மடல்போலக் கண்ணழகிய திருக்கண்களை யுடையவரை இடுங்கி யாழ்ந்த கோரமாகிய கண்ணுடையளாகியும், கறுத்து நீண் டழகிய கேசத்தை யுடையவரைச் சிவந்து சுருண்டு விரிந்த தலைமயிரை யுடையவளாகியும், இனிய ரூப முடையவரைக் கொடிய ரூப முடையவளாகியும், செவிக் கினியமொழி யுடையவரைக் கழுதை குரல்போலப் பயங்கரமாகிய த்வனி யுடையவளாகியும், யௌவனமுடையவரை மிக்க கொடிய மூப்பினளாகியும், பேசுந்திறமையினரைப் பிதற்றுபவளாகியும், நல்லொழுக்க முடையவரைத் தீயொழுக்க முடையவளாகியும், பிரியமுடையவரை அப்பிரிய முடையவளாகியும், பெருமானை நோக்கி, மஹாபுருஷா! நீர் ஜடை

மையினை, ரிஷிகள் மிக வருந்துகின்றனரென்றும், மூப்பினர்களும், பொருளுள்ளவர்களும், எல்லாவற்றையுந் துறந்து தனியே நின்றனரென்றும், பரதகுண வானந்ததால் விபீஷணனும் வான் உம்மிடத்தில் பக்திகொண் டிருக்கின்றனனென்னவும், கைகேயீ நிந்தையினால் ஸீதையை ரக்ஷிக்கின்ற ராக்ஷஸீ நிந்தையும், சூர்ப்பணகையின் நிந்தையும், பரதகுணத்து மோதந்தத்தால், விபீஷணகுணத்து மோதனமும், பெருமாள் கோதாவரியில் அபிஷேகங் கொண்டதினாலும், ருத்ரோபமானத்தாலும், ராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்து பட்டாபிஷேகங் கொள்வாரென்றும் நன்கு விளங்குகின்றது; அன்றியும், ராவணன் சாங்காலம் கிட்டிற்றென்றும், இவைகள் அபசகுனக் குறிகளாலும் தோற்றுகின்றது;—

திரிந்தும் தவவிவேஷம் பூண்டும், மனையாளுடன் கூடி வில்லும் கணையும் கையிலேந்திக்கொண்டு ராக்ஷஸர்கள் திரிகின்ற இங்கெழுந்தருளியதற்குக் காரணம் யாது? உண்மையாக உரைசெய்கவென்று வினவினள். பெருமாளும் சூர்ப்பணகையா லிவ்வண்ணம் வினவப்பட்டவராகிக் கபடமற்றவ ராதலின், உண்மையாக மொழியலுற்றனர். இவர் எப்பொழுதும் பொய்யுரைகளைத் திருவுள முறுகின்றில ராதலின், தாபஸவேஷத்தில்பெண்களுடன் பொய்யுரைத் தருள்வரோ? கேளாய் பெண்ணே! தசரதரென்னும் மஹாராஜா தேவேந்திரனுக்கு நிகராக எழுந்தருளியிருந்தனர். யான் அவர்க்கு மூத்தகுமாரன், ராமனென்னும் பெயருடையேன், என்பாரியையாகிய இவளும் ஜனகமகாராஜன் திருமகள், ஸீதையென்னும் பெயருடையாள், யாங்கள் தாய்தந்தையர்களது கட்டளையினால் இக்காட்டையடைந்து தருமம் செய்கின்றோம்; நீ யாவள்? யார் பெண்? யாருடைய பாரியை? இவற்றைக் கேட்டுணர விரும்புகின்றேன்; உன்னுருவம் மிகவழகுற்றிருக்கின்றமையின், நீ ராக்ஷஸியல்லளென் றெண்ணுகின்றேன்; ஆதலின், நீ இவ்விடத்திற் கேன் வந்தனை? நீயும் உண்மை யுரையாயென்று பெருமாள் வினவியருளினர். அவ்வாறு வினவப்பட்ட சூர்ப்பணகையும் பெருமானை நோக்கிக் காமமோஹிதையாகி, கேளீர்! மிக வழகரே! உண்மையாக உரைசெய்வேன்; யான் சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸி ஆதலின், யான் அச்சமின்றிக் கண்டோர் அச்சமுறும்படி காமரூபிணியாகி இக்காட்டில் திரிகின்றேன்; எனக்குடன் பிறந்தவன் ராவணனென்னப்பட்டவன், அவன், அரக்கர்களெல்லோர்க்கும் ராஜன், மிகப் பராக்கிரம முடையவன், அவன் பெயரை நீரும் செவியுற்றிருந்த தலாகும், அவன் தம்பி கும்பகர்ணன், எப்பொழுதும் உறக்கமுடையோன், அவன் தம்பி விபீஷணன், இவன் மாத்திரம் ராக்ஷஸசேஷ்டை யுடையோனல்லன்; மிக நல்லோன்; அன்றியும், கரதூஷணர்களென்னு மிருவர்கள் ஸஹோதரர்களிருக்கின்றனர்கள்; உம்மை யான் கண்டதுமுதல் யான் அவர்களை மீறி ஸ்வதந்தரையாகின்றேன்; ஆதலின், உம்மைக் கண்டு புருஷோத்தமராகிய உம்மையே பர்த்தாவாக எண்ணி வந்தடைந்தேன்; யான் மிக மகிமை யுற்றவள், இறந்த பலமுற்றவள், வேண்டுமிடத்திற்குச் செல்ல வல்லவள்; ஆதலின், நீர் எனக்கு பர்த்தாவாகி நெடுநாள் வாழ்ந் தின்புறுக; இந்தத் திறமை யற்ற சீதையா லென்னபயன்? இவள் மிகவும் விகாரமுற்றவள்; ஆதலின், இவள் உமக்குத் தக்கவளல்லள்; யானே உமக்கு மிகவுந் தகுதியுற்றவள், என்னை நன்றாகக் கண்ணுற்றுப் பாரீர்; உமக்குத் தகுதியற்ற இவளையும், உம்முடைய தம்பியையும், யான் பக்ஷித்து விடுகின்றேன்; பின்பு, நீர்புனையுற்று என்னுடன் கூடி இன்புற்றும் பற்பல மலைகளையும், காடுகளையும் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து வாழ்கவென்று விதற்றினள். பெருமாளும் இந்த

வார்த்தையைக் கேட்டு நகைத்து, அவளை நோக்கி, மேற்கூறுமாறு மொழிய லுற்றனர். *

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கம்.

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் சூர்ப்பணகையை யலைத்து மூக்குச் செவிகளை யரிந்து தொடர்ந்துவிட்டது.

அநந்தரம் பெருமாள் காமவேட்கைகொண்ட சூர்ப்பணகையை நோக்கி, அடி சிறந்த வழகுடையாளே! யானிந்தச் சீதையை மனைவி யாகக் கொண்டிருக்கின்றேன்; உன்னைப் போன்றவர்களுக்குச் சக்களத்தி யிருப்பது மிகத் துன்பத்திற் கிடமன்றோ? என் தம்பியாகிய இந்த லக்ஷ்மணனும், மிக்க வழகினனும், சீல முடையோனும், திறமையுடைய வனு மாகின்றனன்; யௌவனமுடையவன், மனைவியில்லாதான், ஆதலின், மனைவியும் கோருகின்றவன், கண்ணுக்கு மினியவன், அவனே யுனக்குத் தக்க பாத்தா வாகுவான்; ஆதலின், நீ யவனை யடைந்து சக்க ளத்தியின்றி, வாழ்க வென்று நகைத்துரைத்தனர். சூர்ப்பணகையும் அதனை யுண்மையெனவே யெண்ணிப் பெருமாளைவிட் டிளையபெருமா ளிடம் வந்தவரை நோக்கி, லக்ஷ்மணரே! உம்முடைய அழகினுக்கும், என்னுடைய அழகினுக்கும், மிகத் தகுதியாகின்றது; ஆதலின், யான் உம க்கு மனையாளாகின்றேன்; நீர் என்னுடன் கூடி இன்புற்று வாழ்கவென் றுரைத்தனள். இளையபெருமாளதுகேட்டு நகைத்து, சூர்ப்பணகையை நோக்கி, அடி பெண்மணியே! யான் ஸ்ரீராமபிரானுக்குத் தொண்டனாகிப் பணிவிடை செய்கின்றேனாதலின், அடிமைபூண்ட எனக்கு நீ பாரியை

* சூர்ப்பணகை காமரூபிணி யாதலின், பெருமாளைக் கண்டவுடன் காமுற்று, அவர் தன்னைக் கண்டு காமுறவேண்டுமென்று நல்லுருவங்கொண்டன ளென்றறிக, கவி யவளுக் கியல்பாயுள்ள உருவத்தையே வர்ணனை செய்தனரென்றனர். வியாக்கி யாதா, சூர்ப்பணகை காமாதிசயத்தால் மதிமயங்கி, ராக்ஷஸபுத்தியால் தன்னையே அழகினளாக வேம்பினையே மதுரமாக வெண்ணுவதுபோல எண்ணி, அவ் வுருவத்தோடே வந்தனள் ராக்ஷஸரூபத்தையே நீதெனறறிந்தவளாயின, பிராட்டி யாரை இகழ்வளோ? இவளும் அவளைப்போலன்றோ? உருவங்கொண்டிருப்பள், (நஹீதாவன்மனோஜ்ஞாங்கீ ராக்ஷஸீப்ரதிபாதிமே) என்பதற்கு நீ யழகிய உருவ முடையாளல்லை; ஆதலின், நீ எனக்கு ராக்ஷஸியாகவே தோற்றுகின்றனையென்று பொருள் கூறவேண்டும்; இவள் தன்னை இகழ்ந்து துறவாமைக்காகவும், தன்னுடன் பிறந்தோர்களைப் புகழ்ந்தனள். சூர்ப்பணகை என்பது; முறம்போன்ற நகமுடைய ளென்று காரணவிடுகுறிப்பெயராகின்றது:—

யாருவளு தகுமோ? ஆதலின், மிகச் சிறந்த உருவமுடைய நீ எம்மனைய ருக்கே பாரியையாகக் கடவை. மிகவுங் குரூபியும், மூப்பினளுமாகிய சீதையை விட்டுவிட்டு, இளையாளாகிய உன்னிடத்திலேயே மோகமுற்றின்புறுவார்; ஆதலின், அவரை மணஞ்செய்து கொள்ளாய்; சிறந்த வலிமை கொண்ட இந்த ராக்ஷஸரூபத்தை விட்டுவிட்டுத் திறமையற்ற மானிடரூபத்தில் யாவன் விருப்புறுவானென்று உரைத்தனர். சூர்ப்பணகை பரிஹாஸமென்பதை யறியாமல், இந்த வாக்கியமும் உண்மையெனவே எண்ணி, மீளவும் பர்ணசாலையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளிடம் வந்து, காம மோஹிதையாகி, மீளவும் அவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! இந்தச் சீதை மிகவுங் குரூபியாயிருக்கையிலும், இவளிடத்தில் ஆசையுற்று என்னை மணஞ்செய்து கொள்ளுகின்றிலீர்; ஆதலின் இவளை இப்பொழுதே பக்ஷித்து விடுகின்றேனென்றுரைத்து, தூமகேது ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தைப் பிடிக்கச் செல்வதுபோல ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாரைப் பக்ஷிக்கும்படி யோடினள். பெருமாளவளைக் கண்டு ஆவென்றதட்டி இளையபெருமாளை யழைத்து, அடா லக்ஷ்மணா!—

క్రూరైరనార్యై స్సౌమిత్రే పరిహాసః కథంచన |
నకార్యః పశ్యవైదేహీం కథంచిత్సౌమ్యజీవతీం. ||

க்ரூரைரநார்யைஸ்ஸௌமித்ரே பரிஹாஸ: கதஞ்சந |
நகார்ய: பஸ்யவைதேஹீம் கதஞ்சித்ஸௌம்யஜீவதீம் ||

கொடுமையுற்றவர்களுடனும், மூடர்களுடனும், ஒருபொழுதும் பரிஹாஸஞ் செய்யலாகாது; யாம் இவளைப் பரிஹாஸஞ்செய்து உபேக்ஷையா யிருந்ததினாலன்றோ இவள் இவ்வண்ணஞ் சீதையைக் கொலைசெய்ய முயன்றனள்? சீதையைப் பாராய், நல்வினையால் இவளிடத்தில் தப்பிப் பிழைத்தனள். ஆதலின் கொடிய இவ்வரக்கியை கொலை செய்யாமல் நாசியையறுத்தோட்டாயென்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளதுகேட்டு மிக்கச் சினமுற்று வாளையுருவிச் சூர்ப்பணகையின் செவிநாசிகளை யரிந்து, வெருட்டியோட்டி விட்டனர். அவளும் செவி நாசிகளிலறுப்புண்டு, கோரமாக வீறிட்டழுது ரத்தத்தை வழியில் பெருக்கிக் கொண்டே வந்தவழியே யோடிக் கைகளையுயரவெடுத்துக் கூவி யழுது ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்ட கரனிடஞ் சென்று, விண்ணினின்றும் இடிவிழுந்தாற் போலத் தரையில் வீழ்ந்து, ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் இங்கு வந்திருப்பதையும், தன் செவி நாசிகளை யரிந்ததையும், கரனுக்குக் குருதி பெருகப் பெருக வொண்ணவொண்ணவென் றுரைத்தனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை பெருமாளிடத்துக்குப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தது

அநந்தரம் கரன் இவ்வண்ணம் மூக்கறுப்புண்டு, குருதியைப்பெருக்கித் தரையில் விழ்ந்து புலம்பிய சூர்ப்பணகையைக் கண்ணுற்றுக் கடுஞ் சினங்கொண் டவளைநோக்கி, அடி ஸஹோதரி! எழுந்திராய்; நிகழ்ந்தவாறுரைசெய்யாய்; பதைப்பை விடுக; நீ யாவனு லிவ்வண்ணம் அங்கவீன முற்றனை; வெளிப்பட உரைசெய்க; யாவன் பகையின்றிப் படுத்திருந்த கொடிய கருநாகத்தை வலுவில் விரலினால் தூண்டி எழுப்புகின்றனன்; யாவன் மதிமயக்கினால் காலபாசத்தைத் தன்னை கழுத்தில் சுற்றிக் கொள்ளுகின்றனன்; யாவனொருவ னிப்பொழு துன்னை யணுகிக்கொடிய நஞ்சினை யுண்டனன்; பல முற்றவளும், பராக்கிரம முடையவளும், நினைத்தவிடஞ் செல்ல வல்லவளும், நினைத்தவாறுருவந் தரிப்பவளும், யமனுக்கு நிகராகியவளுமாகிய நீ யாவனால் இவ்வங்கபங்கத் தடைந்தனை, உன்னை இவ்வகையாகச் செய்தவன் தேவர்களுள் சிறந்த தோளவலி யுற்றவனோ? அல்லது, கந்தருவனோ? அல்லது பூதமா? அல்லது, ரிஷியா? என்னுடன் பகைத்திவ்வண்ணந் தீங்கு செய்ய வல்லவன் ஆயிரங்கண்ணனே யாகுவா னல்லது, வேறொருவனுமாகான்; உனக்குத் தீங்கு செய்தவன்மேல் கூரிய கணைகளைத் தொடுத்து, அன்னப் பறவை நீரினின்றும், பாலைப் பிரித் தெடுப்பதுபோல அவன் உடலினின்றும், உயிரைப் பிரித் தெடுப்பேன், அவன் என் கணையினா லடிபட்டு, நுரையுடன் குருதியைக் கக்க, அது தரையில் படியக் காண்பாய்; என்னா லடிபட்ட யாவனுடைய மெய்யைப் பறவைகள் சூழ்ந்து மாமஸத்தைக் கடித்திழுத்துத் தின்னப் போகின்றன; என்னா லெதிர்க்கப்பட்ட வவனைத் தேவ கந்தர்வ பிசாச ராக்ஷஸாதிகளுள் ஒருவரும் பாதுகாத்தளிக்க வல்லவராகார்; ஆதலின், நீ மனந்தேறி, யாவனால் அவமதிப்புற்றனையோ, அவனை யுரைசெயா யென்று பகைவர்மேல் சினமுற்று வினவினன்; சூர்ப்பணகை அதுகேட்டு அவனை நோக்கிக் கேளப்பா சகோதரா!—

తరుణౌ రూపసంపన్నౌ సుకుమారౌ మహాబలౌ।
పుణ్డరీకవిశాలాక్షౌ చీరకృష్ణాజినాంబరౌ॥

தருணௌரூபஸம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌமஹாபலௌ
புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜினாம்பரௌ

நித்ய யௌவன முடையவர்களும், காமனுக்கு நிகரான ஸௌந்தர்ய முடையவர்களும், காட்டுவாகைப் பூவுக்கு நிகரான மேனிக்குழாய முடையவர்களும், சிறந்த பல முடையவர்களும், தாமரை இதழ்போல அகன்ற

திருக்கண்களை யுடையவர்களும், மரவுரி மான்தோல் தரித்தவர்களும், காய் கனி கிழங்குகளை யுண்பவர்களும், புலன்களை வென்றவர்களும், தவஞ் செய்பவர்களும், தருமவழி கோணாமல் நடப்பவர்களும், ஸோதரர்களும், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களென்னும் திருநாம முடையவர்களுமாகிய இருவர் தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரராக விருக்கின்றனர்கள். அன்றியும், அவர்கள் கந்தர்வ ராஜனுக்கு நிகரானவர்கள், ராஜலக்ஷணங்கள் நிறைந்துள்ளவர்கள், அவர்கள் தேவர்களோ? மானிடர்களோ? யான் தெளிகின்றிலேன்; அவர்களுடைய அருகில் யௌவன முடையவளும், சிறந்த கட்டழகுற்றவளும், பல கலன்கள் அணிந்தவளுமாகிய ஒரு பெண் காணப்பட்டனள். அந்தப் பெண்ணின் பொருட்டு அவ்விருவர்களாலும் நாதனற்றுக் குலங்கெடுத்த பெண் போல் இவ்வண்ணம் அங்கவீனஞ் செய்யப்பட்டேன்; ஆதலின், அவளுடையவும், அவ்விருவர்களுடையவும், உதிரத்தைப் போர்க்களத்தில் பானஞ் செய்யக் கருதுகின்றேன்; அம்மூவர்களுடைய ரத்தத்தைப் பானஞ்செய்வேனென்பதே என்னுடைய சிறந்த கோரிக்கை; இஃது உன்னாலேதான் நிறைவேறக் கடவதென்று கண்ணீர் ததும்ப வழுது உரைத்தனள்.

கரனும் இவ்வண்ணம் முரைத்த தங்கையின் மொழி கேட்டு மிக்க முனிவுகொண்டு பதினாலாயிரம் சேனைகளுக்கும் தனித்தனி ஸேனாநாயகர்களாகிய பதினான்குபேர்களையும் அழைத்து அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் சேனாநாயகர்களே! மரவுரி மான்தோல் உடுத்தவர்களாகியும், ஆயுதந் தரித்தும், பெண்ணொருத்தியை யுடன்கொண்டும், மானிடரிருவர் தண்டகாரணியம் புகுந்துறைகின்றனர்கள்; நீங்கள் விரைவாகச்சென்று, அவ்விருவரையுங் கொலைசெய்து, அவர்களையும், அப்பெண்ணையுங் கொணர்க; அவர்களது சோணிதத்தை இந்த என் தங்கை பானஞ் செய்வாள்; கேளீர் அரக்கர்களே! இதுதான் என் தங்கையின் கோரிக்கை; எனக்கும் இஷ்டம்; ஆதலின், நீங்கள் இவ்வண்ணம் விரைவில் செய்து முடிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டனன். அப்பதினால்வரும் அதுகேட்டு காற்றினாலலைக்கப்பட்ட மேகங்கள்போலக் கர்ஜித்து, அந்தச் சூர்ப்பணகையுடன் அங்கெய்தினார்கள்; இவர்கள் கூரிய கணைகளை யுடையவர்களும், ராக்ஷஸ ஜாதியர்களும், கொடியர்களுமாகியும், பெருமாள் லீலாமானுஷ விக்ரஹராகியும், அதிமானுஷ தேஜோபல பராக்கிரம முடையவராதலின், அவர்களிவரை வெல்லத் திறமைகொண்டிலர்கள்; காட்டிடையில் மதமேறிப் பிளிறித் திரியுங் களிறுகள் பல கூடியும், மிகப் பற்றி எழுந்தெரியுங் காட்டுத் தீயினை யணைக்க வல்லன வாகுமோ? ஆதலின், அவர்கள் பெருமாளைக் கண்டு அச்சங் கொண்டு நின்றனர்கள்.

ஆரணியகாண்டத்தில் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

தனிஸ்லோகி ஸஹிதேவைஸ்ந்நிர்ணஸ்ய ராவணஸ்யவதார்த்திபி: ஆத்திதோ மானுஷேலோகே ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸநாதன:) என்கிறபடியே தசகண்ட குண்டித சக்திகளான தேவர்கள் ராக்ஷஸர்களுடைய ரஜஸ்ஸைப் போக்கும்படி ரஜோ தூஸர மான வடிவுகளும, ராக்ஷஸஸ்திரீகள மாங்கல்யங்கள் வாங்குமபடி கழுத்திலே கட்டின கபபடங்களும, ராவண பந்திகருதைகளான தங்கள் ஸ்திரீகளுடைய விரித்த தலை, (விமுகதகேஸயோ துஃக்கார்த்தா:) என்று ராக்ஷஸிகள் தலையிலே யாம்படி தாங் கள விரிதத தலைமயிரும், (ஹாபுத்ரேதிசவாதின்யோ ஹாநாதேதிசஸர்வஸ:) யன் கிறபடியே யவர்கள முகஙகளிலே விலாபாக்ஷரஙகளாமபடி தஙகள் முகங்களிலே ஸ்புரிககிற சாணுக்ஷரஙகளும, (உததருதயசப்ரஜௌகாசித) எனகிறபடியே அவா கள் கைகளை எடுததுக கூப்பிடுமபடி தாங்கள தொடுதத அஞசலி பதுமஙகளும், (ஸநாபயநிமுகமபாஷ்பை ஸதுஷாளாரிவபஙகஜம) என்கிறபடியே அவாகள் கண் களிலே கண்ணீா பாயுமபடி தாஙகள கணணுங கண்ணீருமாய, (சாயாவருக்ஷ மிவாத்தவகா:) எனறும, (சகோரா இவசீதாம் சுஞ்சாதகா இவதோயதழ, அநாதா இவதாதாரம தேவாஜகமூாஜஞாதனம) எனறும சொலலுகிறபடியே அததவஸ்ராநத ரானவாகள் சாயாவ்ருக்ஷதைதசசென்று சேருமா போலேயும, சகோரஙகளானவை சாசசநத்ரனை யணுகுமா போலேயும, சாதகஙகளானவை வாஷூகவலாஹகங்களைச சென்று கிடடுமா போலேயும், தரிதாரானவாகள் தாதாவைச சென்று கிட்டுமா போலேயும, ஸ்ரீய:பதியைச சென்று கிட்டி, (தமப்ருவன்ஸூராஸஸாவே ஸமபிஷ்டு யஸந்தா:) எனறு ஸ்தவ பரியனுனவனை ஸதோததிரம பணணுவாாகளாகத தொட ஙகி, (ஸதைகருபருபாய) எனறு அவிகருதரான தேவா நாட்டிற பிறநது படாதன பட்டு மனிசறகாய எனகிறப்டியே அழிவுககிட்டு, தரிபாத விபூதியிலே இருககககடவ தேவா சதுஷபாததாய ஹிரண்யாக்ஷபணம பண்ணுததும, கேவலம் திாயக த்வத தாலே போராதெனறு நாஙகலநத சிங்கமாய ஹிரண்ய நிரஸனம் பண்ணுற்றும, மஹததுக்கும மஹததாயுளள வடிவைக் குறளுருவாககி, அல்லி மலாமகள் போக மயககுகளை மறநது, ப்ரஹமசாரியாய (ததயானன பரதி கருஹணீயாத்) என்றும, (கோஸஹஸரபரதாதாரம) எனறும, அலமபுரிநத நெடுநதடககை யெனறும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹமாதயநேக பதப்ரதரான தேவா மஹாபலி பககலிலே பத தாயததை யாததிததும, பிரஹம க்ஷதரஙகளுககு உறபரீதகரென்று ஓதப்பட்ட தேவா (பித்ரயமமசமுபவீதலக்ஷணம மாதருகஞசதனுரூாஜிதமததத) என்கிறபடியே ஜமதகநி ரேணுகைகள பககலிலே பிரஹமக்ஷததிரியாாய வநது தோனறி இருபத தொருபடிகால துஷட க்ஷததிரியரைப பரசுவுககுப பிராதாசனமாககியதும, (பக்தாநாம்) எனறும, (வாதஸகலமேததஸம ஸருதாாததஞசகர்தத) என்றும, அடியோங்களுககாகவனறேவென்று ஸதோதரமபண்ணி, சாபமானயவெனறு கையிலே ஆயுதமெடுககும்படி தஙகளுடைய வஜரபரசு தண்டபாசாத் யாயுதங்களைப போகவிட்டும், அவன (ஸாகரம சோஷயிஷ்யாமி) எனனுமபடி கணணீாைக காட்டி, (ஸூகரீவம் சரணஙகத:) என்றும், (ஸமுதரம்ராகவோராஜா சரணம கநதுமாஹதி) என்றும், அவன் சரணம் புகும்படி தாங்கள் சரணம புக்கும, (அஞசலிம்ப்ராங முக:க்ருத்வா) எனறு அவன் அஞ்சலி பண்ணும்படி தாஙகள் அஞ்சலி பண்ணியும, (ப்ரஸீதநதுபவநதோமே) என்று அவன் ஸ்தோதரம பண்ணும்படி தாஙகள் ஸதோத ரம் பண்ணியும, (ஸர்வேஸநிஹிதா:) என்று தமையனான இநதிரனும மூற்பாடனும படி திருவடிகளிலே நமஸாாய, (நமோயம்) என்றிருககிறவர்களைத் தலையழித்தத நா

வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனும் நித்யாநபாயினியான பிராட்டியாரும், (பித்ராமரோசயமாஸத்தா தசரதம்ந்ருபம்) என்றும், (ஜநகஸ்யகுலேஜாதா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தாம் தாசரதியாயும், அவள் ஜனககுல ஸுந்தரியாயும் திருவவதரித்து, இருவரும் இரண்டிடத்திலுமாக வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இம்மிதுனம் இப்படி யகலவிருக்கப் பொறாது, இப்படி யகலவிருந்தபோது, ரக்ஷகாரகை யன்றிக்கே (ஜகத்ஸர்வம் பரித்யக்ஷ்யாமி) என்றும், (ஸிந்துஸாகரமேகலாம் மஹீந்தஹதி) என்றும், இவர்கள் தங்களாலே ஜகத்துக்கு அழிவுவருமென்றும், சேர்ந்தபோது (ஆவாபயாநகாமாணிகா தவயாஹிப்ராஜ்ஞாஸ் சோதபர்திதவயா:) என்றும், உபேத்மஸீதயாபூயஸ சித்ராயாசசிணமயதா) என்றும், ஜகத்துக்கு மங்களாவஹமாயிருக்கையாலும், இம்மிதுனத்தைச் சேர்க்கவேண்டுமென்கிற அபிஸந்தியாலும், (விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம) என்றும், (ஸம்பவாமி) என்றும், (யஜ்ஞவிக்நகரமஹாநயாம) என்றும், அவருடைய அவதார ரஹஸ்ய ஸங்கல்பத்தை யடியொற்றினவனாகையாலும், விஶ்வாமித்ரபகவானவன் தசரதனுடைய காதத்தைக் கிட்டி ராமரத்நத்தை யபேக்ஷிக்க, அவனும் வாத்ஸல்யத்தாலே மதியெல்லா முளங்கலங்கிப் பெருமாளை யுள்ளபடி யறியாதே (ஊநஷோடசவர்ஷோமே) என்றும், இன்னம் பதினாறு பிராயம் நிரம்பிற்றில்லை, (பாலஆஷோடசாதவர்ஷாத பௌகண்டஸசேதிகீர்த்யதே) என்கிறபடியே அப்ராப்தவ்யவஹாரராகையாலே, தனித்தொரு காரியத்துக்காளல்லர், (சதுரங்கபலாயுக்தம மயாசஸஹ்ஹநய) முழுக்கண்ணுகை வென்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போவென்ன, விஶ்வாமித்திரரும் இவர் பருவத்திற சிறுமைகண்டோ நீர் வார்த்தை சொல்லுகிறது, சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச்சென்று ஸாக்ஷிபாவித்துப் போய்க் கேட்க, முறிந்தாயாகில், (வஸிஷ்டோபிமஹாதேஜா யேசேமேதபஸிஸ்த்திதா:) என்றறியுமவர்களுமாய், ஸந்நிஹிதருமாய்ப் பலருமான இவர்களைக் கேட்கமாட்டீரோவென்றீட்டேற்றி இசைவிக்க, இவனு மிசைந்து, (தசௌசுகிசபுத்ராய) என்று இவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாகப் பிள்ளைகளிருவரையுங் கொடுக்க, அவனும் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொண்டுபோய், காமஜ்ஞானங்களாலே அவித்யையை நிரஸிக்குமாபோலே அவர்களை இடுவித்துத் தாடகையை நிரஸிப்பித்து, அநந்தரம் அவித்யாசஞ்சிதமாய்ப் புண்யபாபரூபமான உபயவித காமங்களையும்போலே தாடகாஜனிதரான ஸுபாஹு மாரீசர்களையு மழித்து, அது தன்னில், (உத்தரபூர்வாகயோரஸ்லேஷவிநாசௌ) என்னுமாபோலே, ஒருத்தனைக்கொன்று, ஒருத்தனை யகலவடித்து, விஶ்வாமித்ராத்வரதாரணம் பண்ணி, (ஸ்ரீயம்சசேதத்ஹதாசஜ்ஞத) என்று லக்ஷ்மியைப் பெறும்போது அக்னி புரஸ்ஸரமாகப் பெறவேண்டுகையாலே, (விஶ்வாமித்ரேண ஸஹிதோ யஜ்ஞந்த்ரஷ்டுமஸமாகத:) என்று ஜநகனுடைய யஜ்ஞஸமயத்திலே சென்று, அக்னித்ரயங்களையும் உபாஸித்து, வில்லிறுத்து, மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ரௌத்ரமான வில்லை யழைப்பித்து, தேவதாந்தரஸம்பாசத்தாலே வந்த அதினுடைய தோஷம் போம்படி திருக்கையிலே வாங்கி குணாரோபணம் பண்ணி பங்கசல்கையான பிராட்டியாரையுங் கைப்பிடித்து, மீண்டு வருகிற வழியிலே, ராமத்வம் ஈரார பட்டதோவென்று அதிகுபிதனாய் வந்த பரசுராமனைக் கண்டு, புத்ரவத்ஸலனான சக்ரவர்த்தி சகிதனாய், (அபயம ஸர்பூதேப்யோததாமி) என்னுகைக்கடவ; பெருமாள் தமக் கதிசங்கைபண்ணி, (பாலாநாமமமபுத்ராணாமபயந்தாது மர்ஹஸி) என்றுபோ வாசிக்கும் பிணங்கி வந்தவனாகையாலே, பெருமாள் திரு

ஙகளுஞ்சொல்ல வஞ்சி, ஸாதாரணமாக என் பின்னைகளுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ண வேண்டுமென்றிரக்க; இவ்வார்த்தையைக் கேட்டும் ப்ரவர்சயும்போலே இவர் நெரிகிற இவனைக் கண்டு தணிய விடுவோமென்று பார்த்து, வஸிஷ்டாதி ரிஷிகளுடைய (த்ருஷ்டவாநீமஸங்காஸம ஜ்வலந்தமிவபாவகம், ரிஷியோராமராமே திவசோமதுரமப்ரு வன) என்கிறபடியே உன்னை யொழிய ராமாந்தரமுண்டோ வென்று பெருமாளுடைய ராமத்வத்தையும், அவன் தலையிலே இரட்டிக்கமாட்டெறிந்த நெருப்பிலே நீரைச் சொரிவாரைப்போலே குளிர வார்த்தை சொன்ன விடத்திலும், அவன் ஜாமதக்னி யாகையாலே யாருமையாலே, பெருமாளும் இவன் கையிலே இந்தக் கஷ்டமிருக்கையாலேயிறே இவனெரிகிறதென்று பார்த்து மேலெழுந்து க்ஷத்ரதேஜஸ்ஸோடே யத்தை வாங்கி ஸஹஜமான ப்ராஹ்மணயமே • சேஷிக்கும்படி பண்ணி (அக்ஷய்ய மதுஹந்தாரம ஜாநாமி த்வாம்ஸுரோத்தமம், தநுஷோஸ்யபராமர்ஸாத ஸ்வஸ்திதேஸ்துபரந்தப) என்றவனுந் தன ஸ்வாபாவிகமான ப்ராஹ்மண்யத்துக்கீடாக ஸ்வஸ்தி சொல்லத், தனனுடைய வைஷ்ணவமான வில்லை வாங்குகையாலே, பெருமாளுடைய வைபவம் ஸர்வ லோகவிதிதமாம்படி மழுவேந்திபோக, பெருமாளும (ப்ராஹ்மணோஸீதிபூஜ்யோமே) என்று இவன் ஸ்வஸ்தி சொல்லுகையாலே, ப்ராஹ்மணனென்ன றறுதியிட்டு, அருகுநதாளியும பறித் திவன் காலிலே போகட்டுக் கும்பிட்டு மாரில நூலே கடகாக விட்டு ரக்ஷித்து, மீண்டு திருவயோத்தியிலே புகுந்து, இச்சாதுக்குப் பெறுகைக் குட்பட்ட வருத்த மறியுமவ ராகையாலே, இவன் சீர்மையை யறிந்து (ராமஸ்துஸீதயாஸார்த்தம விஜஹாரபஹூருதூன) என்கிறபடியே பெருமாளும, பிராட்டியாரும, இனிதமர்ந் தெழுந்தருளி இருக்கக்கண்டு ஸ்ரீபூமி பிராட்டியானவள் (லோகபாலோபமம்நாதம அகாமயதமேதிநீ) தானும நாசஹியாதோபாதி அம்ஸபாகினியாகையாலும, (யதாதுபார்க்கவோராமஸ தாபூதாணீதவியம) என்று தனக்கு வருத்த பரசுராமாவதாரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸு மிங்கே ஸங்க்ரமிக்கையாலும, தன கூடத்துக்கொக்கப் பெருமாளை ஸ்வயம்வரமாக வரிக்க, ராஜாவும் மிது கரந்தாவ விவாஹமாக வொண்ணாது ஸமந்த்ரகமாகக் கரகாஹணம் பண்ணி வைக்க வேண்டுமென்று பார்த்து, பௌரஜான பதமந்திரி புரோஹிதாதிகளைத் திரட்டி மந்தரித்து, (மந்த்ரயித்வாத்தஸசகரே நிஸ்சயஜ்ஞஸ்ஸ நிஸ்சயம) (ஸ்வ ஏவ புஷ்யோபவிதாஸ்வோ பிஷிஞ்சாமிமேஸுதம ராமமராஜீவதாம்ராக்ஷம யௌவராஜ்ய இதிப்ரபு:) என்கிறபடி ஸமபன்ன நக்ஷத்ரமான பூசத்திலே பெருமாளை யபிஷேகம் பண்ணக் கடவதென்று நிஸசயித்து, அதுக்கு வேணடும ஸமவிதானங்களைப்பண்ண (ஸோஹம்விஸ்ரமமிச்சாமி) என்றும, (யௌவராஜ்யேநஸம்யோக்து'மைச்சத) என்றும், நாட்டாரோடு ராஜாவோடு பண்ணின ஆசைப்பாடுகள் தாங்கள் பண்ணின வாகையாலே, எண்ணினவாறாக விக்கருமங்கள் என்கிறபடியே அவை, ஸங்கல்பமாய (ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்டமிவகாககே) என்றும, (தபஸ்விநாம்ரணேஸத்ருன் ஹந்துமிச்சாமிராக்ஷஸான்) என்றும, ஸத்ய ஸங்கல்பரானவர் தம்முடைய ஸங்கல்பமே ஸங்கல்பமாம்படி கைகேயி மந்தராசந்தர்யாமியாய நின்று கலக்கிக் காட்டிலே எழுந்தருளி, தண்டகாரண்ய வாஸிகளான ப்ரமரிஷிகளைக் காணும்போது (சித்ரஹஸ்தேநோபேயாத்) என்கிறபடியே வெறுங்கையோடே காணலாகாதென்று பார்த்து, விராதவத ப்ராப்ருதமாகச் சென்றுகாண; அவர்களும் மஹாராஜரைப்போலே பெருமாளுடைய வீர்யத்திலே அதிசங்கை பண்ணிப் பரிக்ஷித்துத் தெளிய வேண்டாதபடி விராதவதத்திலே [illegible] (புலிவாய்

[illegible] என்று எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று, [illegible]
புகு(பஹுதாமந்த ஷிதயாதமாக தோஷ்மயதருசசயா) என்று ஒம கொடுத்து, (ஜகாம
சாஸ்மாமல் தேஷாம பர்யாயேணதபஸ்விநாம) என்கிறபடியே சரபங்க ஸுதீக்ஷ்ண
கஸத்ய தத்ப்ராத்ருப்ரமுகரான ரிஷிகளாஸ்ரமதிலே பாயாயேண வெழுந்தருளி
யிருக்கிற பெருமாள் அகஸ்த்யோபதேசததாலே கோதாவரீதீரமான பஞ்சவடீபரி
ஸரதிலே பர்ணசாலையுஞ சமைதது, (ஸராமஃபாணசாலாயா மாஸீநஸஸஹஸீதயா,
விரராஜமஹாபாஹுஸசிதராயாசநதரமா இவ, லக்ஷமணே நஸஹப்ராதரா) என்று நாச்சி
யாரோடு மிளையபெருமாளோடுங கூட இனி தமாந தெழுநதருளியிருககிற வளவிலே,
(தநதேசம்ராக்ஷஸீகாசி தாஜகாமயதருசசயா, ஸாதுசூர்ப்பணகீநாம) எனறு சூர்ப்பண
கியாயிருக்கிற ராக்ஷஸி யானவள் யாதருசசிக ஸுகருதமடியாக வநது கிட்டி, ப்ராப்த
விஷயமாயிருககசசெயதேயும், கட்கனுனஒராசாரயனடியாகவிசேஷஜ்ஞாநமபிறவாமை
யாலும், புருஷகாரம முன்னுகப பறறுதவ ளவளன்றிககே? அவவிஷயததிலே அஸ
ஹ்யாபசாரமபண்ணி, நக்ஷமாமிககிலககாக (இதயுகதோலக்ஷமணஸதஸயாஃ கருததோ
ராமஸயபஸயதஃ, உததருதயகட்கம சிசசே தகாணநாஸௌமஹாபலஃ) என்றும்,
கூராாநத வாளால கொடி மூககுங காதிரணடும மீராவிடுததெனறும, காதொடு
கொடி மூககனறுட னறுதத கைததலததாவெனறும சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்ம
ணபாஹுவான இளையபெருமாளாலே தாங கைகொடாராய வைரூப்யததை
விளைப்பிகக, (விரூபணஞ்சாதமஙிசோணி தோக்ஷிதா சசமஸஸாவமபகினீ கரஸ
யஸூா) எனறு வாாநத மூககும, வடிகிற உதிரமுமாயத தன ப்ராதாவான கரனுக
கறிவிகக, அவனும குபிதனுய (வயகதமாகயாஹிகே நதவமேவமரூபாவிரூபிதா) என்று
உன்னை இபபடிச செயதவாகளார்? அவாகளைத் தெளியசசொல்லென்று கேட்க, அவ
ரகளை இனனுரென்று அடையாளந தெரியச சொலலுகிறுள (தருணௌ) எனறு
தொடஙகி (புதரௌதசரத ஸயாஸதாம, ப்ராதரௌராமலக்ஷமணௌ) என்று, இன்
னுமகனெனறும, இன்னபேரை யுடையவரெனறும சொல்ல ப்ராபதமாயிருகக,
(தருணௌரூபஸமபனனௌ) எனறு பருவததையிட்டுச சொல்லுவது, வடிவழகை
யிட்டுச சொலலுவதாவ தெனனெனனில, இவளுககு வைரூபயம பிறநத தெததனை
போககி, வைராககியம பிறநத தில்லையிறே, ஆகையாலே, (காமமோஹிதா) என்கிற
தனனபிநிவேசம வடிவிட்டு பராதாககளமுனனெனறு பாராதே தனனுடைய ஹ்ருத
கததததைச சொலலுகிறுள அநுகூலராகிலுமாம, பிரதிகூலராகிலுமாம, இவவிஷயத
தில அகப்பட்டவாகளுககுப பணியிறேயிது, (யாநிராமஸயசினஹாநி) என்று அடை
யாளந தெரியச சொல்லெனறு பிராட்டியாா திருவடியைக கேட்க, (கரிஸததிரஸத
ரிஃப்ரலமபஸ்ச) என்று சொலலுவதறகு முனனே (ராமஃகமல பதராக்ஷஸஸாவஸதவம
னோஹரஃ) எனறு சொனனுனிறே, இவை தனககு ப்ரயோஜகரூபநாமங்கள் சொல்ல
வென்று முண்டிறே, அதிலே ரூபஙகளைததேடியே பினபு பெயரிட்டுச சொல்லுகின்
றனரெனறு சுருதியின கடையில் கூறபபட்ட காமததிலே பரதமபாவியான ரூபத்தை
முற்பட்டச சொல்லுகிறுளாகவுமாம, அன்றியிலே, (ஸுபதப்ரமததகுபிதாநாம் பாவஜ்
ஞாநம்தருஷ்டம) எனறு குபிதையாகையாலே, ஹருதககதாததததை அவசமாக
வெளியிடுகிறுளாகவுமாம், இதிலே (ராமமிநதீவரஸயாமம கநதாபபஸதருசப்ரபம், பபூ
வேநதரோபமந்த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸீகாமமோஹிதா) என்கிறபடியே [illegible]
[illegible] [illegible] ஆகாரமும், தன் [illegible]
[illegible] [illegible] (தயோஸ்[illegible]) என்று

சொல்லுகிறவ் னாகையாலே, (கேர்யமேவம் மஹாவீர்ய:) என்றிவர்களை அளவிட மாட்டாதே அருகிருக்கிற ப்ராதாவான காலுக்கு (பலரூலாசினெள தாந்தௌ தாபஸௌ தர்மசாரிணௌ) என்றவர்கள் எளிமைசொல்லுகிற தொரு ஆகாரமும், (ராமஸ்ய சம ஹத்கர்ம மஹான்ஸ்த்ராஸோபவேன்மம்) என்றிவர்களுக் கஞ்சினவ னாகையாலும், அவன் நெஞ்சிலே எரிச்சல் பிறக்கைக்காகவும், (புதயாஹமனுமஸ்யாமி நத்வம்ராமஸ்ய, ஸம்ப்ரதி ஸ்த்தாதும்ப்ரதி முகேசக்தஸ் ஸசாபஸ்யமஹாரணே) என்று கையும் வில்லுமாய் அவ்வாண்பிள்ளை புறப்பட்டால் நீயோ அவர் முன்னே நிற்கிறாயென் றவர்களுடைய வூண்மை சொல்லுவ தொரு ஆகாரமுமாக, ஆகாரதரயமும விவக்ஷிதம், அதில் முற்பட்டவாகாரததில் யோஜனையிருக்கிறபடி (தருணௌ ரூபஸம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரகருஷ்ணாஜினாம்பரௌ, அவர்களுடைய பருவமிருக்கிறபடியும, வடிவழகிருககிறபடியும், செயலிருககிறபடியும், மிடுக்கிருக்கிறபடியும், கண்ணழகிருககிறபடியும, ஒப்பனையழ கிருககிறபடியும, அவர்க ளிருவருக்கு மூண்டித்தனைபோக்கி வேறொருவர்கு மிலலைகாணென்கிறாள் என்னை இதுவிளைத்த வீரிரண்டுமால வரைததோள் மன்னவனெனறும், என்னை யகப்பட விப்படி யாக கிற்று, அநதக குணஸமுதாய மனறோ? (தருணௌ) யுவாகுமார: என்றும, (யவீயஸே) என்றும, (அருமபினையலனை) என்றும, வேதாநதசிததமான அர்ததததை இவளொரு ராக்ஷஸிகை யாட்சியாகச சொல்லுகிறாளிறே? இதுதான் ராக்ஷஸிகளுக்குப ப்ணிகாயிருந்ததிறே? (வயகத மேஷமஹாயோகீ பரமாதமாஸநாதந:, தமஸ:பரமோ தாதா சங்கசகரகதாதர:) எனறானிறே, மணடோதரியும (தருணௌ) முகதரானவாகளோடு பததரானவாகளோடு தசரதவஸு தேவாதிகளோடு வாசியற, கரியானொரு காளை யென்றும, காளை புகுதக்கணக கணடேனென்றும, ப்ரணயினிகளை யகப்படுத திக்கொள்ளுவது பருவததை யிட்டிறே? அப்பருவததிலே யாயததிவளும, முற்பட வீடுபட்டது, (தருணௌ) இவள் பததபாவையாயதது பெருமாள் பக்கலிலேயாகில, வைரூப்யம் விளைததாள. இளையபெருமாளாகிலிரண்டு பக்ஷததிலும ஒருததரே யமைந்திருக்க, த்விவசனாநதமாகச சொலலுவா னென்னெனனில், (அநபோநயஸதருஸௌவீரௌ) என்றழகுககும ஆணபிள்ளைததனததுககும, ஒருவாககொருவா குறையாமையாலும, (கருததாரோஸம்பவதீ பாாயேயமதயிதாமம) எனறும, (ஸ்ரீமாநகருததாரஸ்ச லக்ஷமணோநாம வீாயவான, அபூாவபாாயாபாாாததீச் தருண:ப்ரியதாசன: ஸம்பஜவிசாலாக்ஷிபாததாாம) எனறு நான கருதவிவாஹனுமாய ஸ்நிகதபாாயனுமாகையாலே, உனககு யோகயனலலன, இவன் அகருதவாஹனுமாய விவாஹம் பணணவேண்டுமென்கிற வாசையையுமுடையனாயிருககிறான பின் பிவளைப் பாததா வாகவரியென்று பெருமாள் திருவுள்ளமாக, அவ்வழியாலே இளையபெருமாள் பகக லிலே இவள பததபாவையாக (கதம்தாஸஸ்யமே தாஸீபாாயாபவிதுமாஹஸி, ஆா, யஸ்யதவம் விசாலாக்ஷீ பார்யாபவயவீயஸி) என்றவா அடிமையான வெனககு ஸ்ரீயானால் நீயு மடிமையா வாயித்தனை, அது வணஙகலி லாக்காா்ன உங்களுக்குச சோராது; நாசசியாராக வாழலாம்படி அவர் தமக்கு இளைய நஙகையாாகப் பாரா யென்று இளையபெருமாள் சொல்ல, பெருமான் பக்கலிலே துவக்குண்டுமாக; இருவா பக்கலிலும் துவக்குண்டு இப்படி பத்தபாவை யாகையாலும் வைரூப்யகாணத்திலும (விரூபயிதும்ர்ஹஸி) என்று ப்ரயோஜக கர்த்தாவாயும், (உத்த்ருத்யகட்கஞ்சிச்சேத [illegible]) என்றிளையபெருமாள் [illegible] இப்படி [illegible] இமா

மவஸ்தாம்ஸீதஹம்) என்றிருவரையும் கூட்டாகச் சொல்லுகிறவ னாகையாலும் இவ்விருவரையும் ஒக்கச்சொல்லுகிறான்; (தருணௌ) (இருவராய் வந்தானொன்றுமுன்னே நின்றார்) என்னுமாபோலே ஒருவர் இருவராய் வந்தன்றோ? என்னை யீடழித்தது; (தருணௌ) தம்பி தமையனானால் பருவத்திலேயும் சிறிது வேறுபாடு காணலாமிறே? அப்படியன்றி, ஒருபடியாயக் காணிருக்கிறது, புனர்ப் பூசம் பூசமாய் பின்னானு முன்னானுமானால் அத்தனை வாசி தெரியாதிறே? இப்படி பருவத்தையிட்டு மயக்கு மித்தனையாய வடிவுதன்னைப் பார்த்தால் போலியா யிருக்குமோ வென்னில், (ரூபஸம்பன்னௌ) ரூபத்தைப் பார்த்தால் அழகுவேண்டியிருப்பார்க்கு அவர்கள் பக்கலிலே இரந்துகொண்டுபோக வேண்டும்படியாயகாண் கூடுகுறித்துக்கிடந்தபடி (ரூபஸம்பன்னௌ) காமனுக்கு தாதையென்று அநந்தககாமனகப்பட இவர் திருமேனியிலேக தேசத்திலே உத்பந்நனானையன்றோ? அவ்வழகுதானுண்டாயிற்று, (ரூபஸம்பன்னௌ உத்பந்நமாத்ரவயம லக்ஷணமக்ரகுணமதிஷ்டதி) என்கிறபடியே முற்பட வாஸ்ரயமுண்டாய, பின்பு அவ்வாஸ்ரயத்திலே குணங்களுண்டாகையன்றிக்கே (ரூபதாக்ஷிண்ய ஸம்பந்நப்ரஸூதௌ) என்கிறபடியே ரூபத்தாஸ்ரயங்கள ஸஹோத்பந்நங்களாயக்காண், அவர்கள்பக்கலிருக்கிறது, (ரூபஸம்பன்னௌ) வடிவுடைவானோர் தலைவனேயென்றும அச்சோ வொரு வழகியவாவென்றும, என்முலையாள ஒருநாளுன்னகலத்தாளோ யென்றும, (காரார திருமேனிக கண்டதுவே காரணமாப, போரப்பிதற்றுத திரிதருவன்) என்றும, (ராமேதிராமேதிஸதைவபுத்யா) என்றும, பெண் பிறந்தாரைப் பிச்சேற்றி வாயவெருவப் பண்ணும் வடிவுகாண வருவது அவர தம்பியா ரன்றோ? மற்ற யாவரிவர்க ளிருவருடைய வடிவழகிலேகாண நானுழலுகிறது; இவ்வழகேயாயனைத்துப் பார்த்தால் உறைததிருக்குமோ வென்னில், (ஸுகுமாரௌ) முரட்டு இராக்ஷசரான உங்களைப்போல யன்றுகாண்; அவர்கள் மார்தவ மிருக்கிறபடி பூவிலே யணைத்தாப்போலே காணிருப்பது தருஷ்டாந்தனுசொல்லு மவாகளும (அதஸீபுஷ்ப ஸம்காச) மென்றும், (ராமமிந்தீ வரஸ்யாமம) என்றும, பூவைப பூவண்ணா வென்றும, காயாம்பூ வண்ணா வென்றும, புஷ்பத்தை இட்டிறே சொல்லிற்று, (ஸுகுமாரௌ) வடிவினை இல்லா மலர்மகள் மற்ற நிலமகள் பிடிக்கு மெல்லடியென்றும், பூவிற பரிமளத்தையும், மண்ணில் பரிமளத்தையும், உபாதானமாகவுடைய பிராட்டியாரும அகப்பட்டவனைக் கையின்றிக்கே அடுத்தடுத்துப்பாரகவும போராதபடியாயக காண்; அவர்கள் மார்த்வம் இருக்கும்படி (ஸுகுமாரௌ) நடந்த கால்கணொந்தவோவென்றும், அடியாரல்லல் தவிர்த்த வசைவோ வென்று மிப்படி தான் நீண்டு தாவிய வசைவோவென்றும், தாளா லுளகமளந்த வசைவேகொலென்றும, ஸ்வாபாவிகமான வியாபாரம் அகப்படத் திருமேனிக்குப் பொறாதென்று அனுகூலர் வயிறுபிடிக்கும படியாயக்காண் அவர்கள், மார்த்தவ மிருக்கும்படி (ஸுகுமாரௌ) திவ்யனான காம னொருவனிறே? இவர்க ளிளமையைப் பாரீர்; இரண்டு காமராயக்காண் தோற்றுகிறது; (ரூபஸம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌ) அவனனங்கனாயிறே யிருப்பது, (கந்தர்ப்ப இவமூர்த்திமான்) என்கிறபடியே ரூபவான்களாய காணிந்தக்காமர் களிருப்பது (ராமமந்மதஸரேண தாடிதா துஸ்ஸஹேந ஹ்ருதயே நிஸாசரீ) என்று காமனையே பரிக்ஷித்துச் சொன்னாளிறே? இப்படி எழிலுமழகுமாய்த் [illegible]த்திலே மகப் [illegible] யனுபவிக்கப் பார்த்தால் உடற் [illegible] [illegible]ப்பலாரோ விருப்பதென்னில், (மஹாபலௌ) [illegible] [illegible] மெய்ப்பெருமானானாற்கென்றும், [illegible]

விழுந்தேனென்னை ரிவனே யென்றும், பெண்பிறந்தார் தொழுதெழுமிச் செய்யும்படி யாய்க் காணிருப்பது (மஹாபுஜௌ - ராமஸ்துஸீ தயாஸார்த்தம் விஜுஹாஸ மஹாபுஜ) வானை, மைம்தவனைமலராள் மணவாளனை) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வ்ருந்காரண்யத்தில் வந்தால் அநேக ருஷிகளை யொருபடிப்பட நடத்தா நின்றாலும், எதிர்த்தலைப்படுதா னமாயது தாமே ப்ரதானராமபடிகாண்; அவர்கள் ப்ராபல்லிய மிருக்கும்படி யன்றிக்கே (மஹாபலௌ) (காதநகடல்புரைய விளைவித்த காரமாமேனிநங்கண்ணன்) என்கிறபடி பருவத்தையும், வடிவழகையும், சிவப்பையுமிட்டுப் பிறரைப் படுகொலைபடுத்தித்திரிக்கும்படி பண்ணிப பின்னை யவர்க ளினைவிலோடியும புகுராதபடியாயக காணவர்களை அத்தியவ்ளாய பாரபல்லிய மிருக்கும்படி என்னவுமாம, ஆக இப்படி சமுதாய சோபையிலும அவயவசோபை மட்டமா யிருக்குமோ வெனனில், (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) அது கணணழகைத தப்பிலுலன்றோ? வேறொரு அவயவததி விழியவொட்டுவது (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) அவையெல்லாம் இட்டிறு லழிக்குமவை இனி இது அங்ஙனன்றிக்கே தூது செய்யக்கண்கள் கொண் டொன்று பேசி யென்றும, தாமரைக் கண்கள் கொண்டீர்இ யாலோ வென்றும, தூதிலே தோற்றினபோதே அழிக்கும்படியாயககாண கண்களிருபபது; (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) புண்டரீகம விதாம போலுமிறே? (ஸமாகதாயகாகோராஃ) என்றுஙகளைப்போலே எரிவிழியா யிருக்கையன்றிக்கே சுப்ரஸந்நவளமான வககணகளிருந்தபடிகாண; (புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) ஸத்வகுணோபயோகியான கருவிழியும, செவவிழியும, கண பரப்பும, தமோகுணததாலேகத தாலே நித்ராகஷாயிதமாதல, ரஜோகுண தரேகததாலே கோபஸமரகதமாத லன்றிக்கே, ஸத்வப்சுர ராகையாலே, அவாகளுடைய தருவ்ஷடி பாஸாத மிருந்தபடிகாண், (புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) அவா தாம (ஆதமாநம மாநுஷமமநயே) எனறு தமமை மறந்தாராகிலும, அகவாயிற்கிடந்த பரதவத்தைக் கோட்சொலலித் தாராநின்ற தாயிற்றுக் கண்கள்தான், (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) பாற்கடல்போலே யககண்களுக்குள்ள அகலம ஒருவரால் கரைகாண வொண்ணுதபடியாயககாண் கண்களிருப்பது, (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) கணணிலுண்டான தெளிவுக்குப் புண்டரீகத்தை யொருபோலி சொன்னோமித்தனைபோககி அகலததைப் பாரததால கடலில் புக்கார, கரைகாண மாட்டாதே மயஙகுமாபோலே புடை பரந்து மிளிர்நத செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரிய வாய கண்களென்று மித்தனைபோககி வேறொரு பாசுர மிட வொண்ணுதுகாண், (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) உயிர்க ளெல்லாத் தாயாய அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணனென்றும், தடங்கொள தாமரைக் கண்விழித்து இடங்கொள் மூவுலகும தொழ விருந்தருளாயென்றும சொல்லுகிறபடியே பத்த முக்த நித்யாத்மகமாய த்ரிவித சேதனவர்க்கத்தையும் ஏகோத் யோகத்திலே கடாக்ஷிக்க வைத்தாய காண் கண்களிருப்பது, (மஹாபலௌ - புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) பலத்தைக் காட்டி யவர்களைத்தோற்பித்து, அவர்களை (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்றும, தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனை என்றும், எழுதிக்கொள்வது கண்ணழகையிட்டிறே? (மஹாபலௌ புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) அவர்களைவிலே யீடுபட்டவர்கள்கோ [illegible] மாட்டாதே (அவலோகநதாநேந பூயோமாம் பாலய) வென்றும, (புண்டரீகாக்ஷமாம்) என்றும், தாமரைக் கண்களாலே நோக்காயென்றும், இரி [illegible], கண் [illegible] இத்யாதிகளில் [illegible], (புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ [illegible]) [illegible] தாமரைப்பெருங் [illegible]

சொல்லிற்றிறே? ஆகில் புஷ்பபாணராகவேண்டுமே? அப்படிக்குச் சுண்ட தென் னென்னில்; சூடைக்கவென்றுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ்சுநெருவவே வுண்டு மிலையுத தனாது காவேலி என்னும்படி என்னை நிலை குலைத்த புஷ்பபாணங்களி ருக்கிறபடி காண், அவயவ சோபாமாதரத்தாலேயோ அகப்படுத்துவ தென்னில், (ஸ்ரீகருஷ்ணஜிநாமபரௌ) ஒப்பனையழகாலும, அழிபபார்கள் காண் அவர்களென் கிறான்; (ஸ்ரீகருஷ்ணஜிநாமபரௌ) செவ்வாதத வுடையாடை யதன் மேலோர செவ்வரிகைக்கச சொல்லுகிறபடியே உள்ளுடுப்பது மரவுரி, மேற்சாததுவதுகலை த்தோலுமாயத்திருப்பது, (ஸ்ரீகருஷ்ணஜிநாமபரௌ) தாருண்யாதியான குணஸ முதாயத்தைப் பொதிந்த தொரு கிழிச்சீரை இருந்தபடிகாண், (தருணௌரூபஸம் பன்னௌ சுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ ஸ்ரீகருஷ்ணா ஜிநாம்பரௌ, கிமிவஹிமதுராணும மண்டனநா கருதிநாம) எனகிறபடியே வரை முழுகலான ரிஷிகளுமகப்பட விகருதமாமபடி யிருகககடவ, அமமரவுரியுந தோலும் அவாகள் வடிவிலே சோநத வடியாலே அழகுபெறறிருநதபடி காண், (ஸ்ரீ கருஷ்ணஜிநாமபரௌ) ஏதேனுமாக வஙகே சாறற வமையுமிறே? ஆகாஷகமாகை கு (தாஸாமாவிரபூசசௌரிஸ ஸமயமான முகாமபுஜ:, பீதாமபாதரஸ ஸ்ரகவீ ஸா க்ஷான்மனமத மனமத:) எனகிறபடியே பீதகவாடையுடைதாழ விருநதாவன த்தே கண்டோமே யெனறும, செயயவுடையுந திருமுகமும, செஙகனிவாயுங குழலுங கண்டெனறும, பெண் பிறநதார வாய புலாததுமபடியாயககாண, இடைய ழகிருப்பது (ஸ்ரீகருஷ்ணஜிநமபரௌ) உடுததுக களைநத நின பீதகவாடையுடுத்து என்று ஸவரூபஜ்ஞ ராசைபபடுவதும, பெருமாளையிற பீதகவணண வாடை கொண்டெனனை வாட்டந தணிய வீசிறே யெனறு போகபாராசைப்படுவதும, பரியட்டதவையாயதது, (ஸ்ரீகருஷ்ணஜிநாமபரௌ) (ரூபஸம ஹநநமலக்ஷ்மீம ஸௌ குமாரயம சுவேஷதாம, ததருசுாவிஸமிதாகாரா:) எனறும, ஸவரூப தயானபாரான ரிஷிகளகப்பட இவ்விக்ரஹ குணததிலே யுடை குலைபபடா நினறாகள், (கன யாகாமயதேரூபம) எனறு பெறறக காலவஞகம பெண பிறநதோ மூயயோமோ வென்றும, உடமபை யுகபபிககககடவ, ஸதரீகளாழங காறபடச சொலல வேண் டுமோ? எளிமை சொல்லுகிற யோஜனையில, (தருணௌ) அவாகள் பகக லிலே சாக்குண்டாக நினைததிருகக வேணடாகாண், (நயுதத யோகய தாமஸ்ய யஸ்யாமி) எனகிறபடியே பூசறகு ஆளாகாதார சில பாலரயக காணிருபபது நானே யோ விது சொனனேன; (பாலோஹய கருதவிதயஸ சஙசவேத்தி பலாபலம, நசாஸ்தர பலஸமபனனே நசயுததவிசாரத:) எனறு பெற்ற தகப்ப னகப்பட் டெஞ்சாறல் பட்டிலனே? (தருணௌ - யௌவநேவிஷயைஷிணும) எனகிறபடியே விஷயபரவணராய அனயபாராயத திரிகிறவாகளுககும ஒரு பூசலுணடோ போரு வது; யாவான விவவளவு மனறுகாண, (ரூபஸமபனனௌ) கனயாகாமயதேரு பம என்றும, ரூபேணவஙதாஜனமெனறும, ஸதிரீக ளகப்படுகைககு மேனி மினுக கித்திரியுமதனை போக்கி, புருஷாக ளகபபடுமபடியான வாண்மை யுடையவர்க ளல்லர்காண், (ரூபஸமபன்னௌ) மூஙகிற் பொநதுபோலே தோலில் பசசையித் தனை போக்கி யகவாயிலுள் ளீடில்லைகாண், அதுககடி என்னென்னில், (சுகுமாரௌ) ஸ்ரீமத் புத்ரர்களாகையாலே, செலவபபிளளைகளாயக் காணிருப்பது, (சுகுமாரௌ) (ஸௌகுமார்யாத்ய மகதப்ராணஸ்யபூதலே) என்கிறபடியே கடைக்கண் சிவந்து, பார்க்கும் பார்வையிலே மாயும்படி இருககு மவர்களோ உன்னுடைய அத்யுக்ர

மர்ஜு வாயுதங்களைப் பொறுக்கப் புகுகிறான்; வடிவைப் பார்த்தால் இறவியரல்லரா கிலும், கார்யத்தில் வந்தால் இறவியரா யிரார்களோவென்னில், (மஹாபலௌ) பல ஹீநரான வளவே யன்றுகாண், க்ரமாகதமான ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கச் செய்தேயும், அகப்பட ஆளமாட்டாதே யொதுங்கிப் பெண்டாட்டிக் கஞ்சிப் போகட்டுப் போ ருமபடி அத்யந்தம பாலராய காணிருப்பது, அன்றியிலே, (மஹாபலௌ) பலவான்கள் தானானும், இவாக ளிருவரு மித்தனை போககி, இவர்களுக்குமேல் பலமாய் வரப்புகுகிறார்களுண்டோ? (தருஷ்டாதத்ரமயாநாரீ தயோர்மத்யே சுமத் யமா) என்கிறபடியே காற்கட்டாமபடி குழைசசரக்கா விருப்பா ளொரு பெண் டாட்டியையும் முதுகிலேகொண்டு திரிகிறவர்களோ? பூசலாடப் புகுகிறார்கள், பூச லாட மாட்டார்களென்றும, அறிந்தபடி என்னென்னில, (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) விளைவ தறியாமையாலே இவனுக்கு வைருப்யம விளைத்தோம, மேலெனனுகப் புகுகிறதோவென்று அவர்கள் வெளுக்கவெளுக்க விழிக்கிறவிழியிலே கண்டேன்காண், புண்டரீகம விதாம்போஜமிறே? (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) நீரிற்றுமுளையை வறளிலே இழுப்பாரைப்போலே தன்னிறமான நாட்டுக் கவர்களாளித்தனைபோககி, வெற்று நிலமான காட்டுக காளலலரென்னு மிடம அவர்கள் கண்கள் தாமே சொல் லித் தருகின்றனகாண், அவர் தாஙகள சகதரானுல் ஐஸவர்யத்தாலே படையாண்டு போரத்தட்டெனனென் றிருக்கவேண்டா? (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாமபரௌ) உடுக்கைக் கொரு புடவை யகப்பட வன்றியிலே, காட்டில மரத்தோலையும, மானதோலையு முடுத்துத் திரிகிறவர்களோ? காசு நோந்து படையாளப்புகுகிறார்கள் (சீரக்ருஷ்ணா ஜிநாமபரௌ) உடுக்கிற புடவை இரண்டுமே சஜாதீயமாகப் பெற்றதோ? உள்ளு டையொன்றும, மேலுடையொன்றுமாயன்றோ யிருக்கிறது, (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம பரௌ) ஸ்தாவரமொன்று கொடுக்க, ஜங்கமமொன்று கொடுக்க, இப்படி பலர் பக்கலாக விரந்தன்றோ? இது தானு முடுக்கிறது, பௌருஷோப பாதன யோஜனையில், (தருணௌ-ரூபஸம்பந்நௌ) என்றுமபடியான பிள்ளைப் பரு வமு மன்றியிலே; (அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்தஸ்த்வ மஸிபார்த்திவ) என் னும்படி முதிர்ந்த பருவமு மன்றியிலே, பூசலென்றால் காட்டு காட்டென்று வரும் படியான நல்ல பருவங்காண், (தருணௌ - யௌவநே விஷயைஷிணம) என் றும், (ராஜ்யகாமவிஷயாவிபேதிரே பவதவிஷயவாஸிநௌ) என்றும, விஷயஸப்தம் ராஜ்யவாசி யாகையாலே, இன்னம ராஜ்யங் கொள்ளவேண்டுமென்று மேலே விஜி கீஷுக்களாம பருவங்காண, (தருணௌ) இப்பருவ முடையாரொருவர் அமை யமைந்திருக்க, இருவர் கூடினால் இயலாத துண்டோ? இப்பருவமும யோக்ய தையு மறிய வடிவு பார்த்தால் இவர்களென்ன பூசல் போருவ தென்னும்படி ஆபாஸமா யிருக்குமோ வென்னில், (ரூபஸம்பந்நௌ - 'ஸிம்ஹோரஸ்கம் மஹா பாஹும்) என்கிறபடியே வேறொரு ஆயுதம வேண்டாதபடி அவர்களுடைய தோளையும், மார்பையுங்கண்டபோதே எதிரிகள் கால்வாங்கும்படியாய்க் காணிருப்பது (ரூபஸம்பன்னௌ) ரூபமென்னும் மதிப்பா யிப்பருவங்கொண்டு அறுமிச்சையின் றிக்கே, (கத்வாஸௌமித்ரிஸஹிதோ நாவிஜித்யநிவர்த்ததே) என்றும், (யஸஸ்ஸைகபா ஜநம்) என்றும், சொல்லுகிறபடியே அயோத்யா பரிஸரந் தொடங்கி, சுபாகு மாரீசாதி விரோதிவதம் பண்ணினத்தாலே பெருமதிப்பாயிருப்பவர்களல்லரோ வென்றவு மாம், இப்படி விரோதிவதம் பண்ணுமிடத்தில் வருந்தத்தேவை [illegible] பண் [illegible] (ஸுகுமாரௌ) அவர்கள் [illegible] வந்தால் ஒரு [illegible]

குச் சிறிது சொல்லா நிற்க, தன்னை போக்கி வடிவழகைப் பார்த்தால் பருமுகமாய்ப் பொல்லாதாயிருக்கை யன்றிக்கே? அத்யந்த மபிரூபமாய்க் காணிருப்பது; (சுகுமாரௌ) அவர்களுமாய்ச் சிறிப் பார்த்தார்களாகில், முன்னே வந்த நாலிரண்டு பேரைக் கொண்டு விடுமளவேயோ? (ஸதேவகந்தர்வ மனுஷ்ய பன்னகம் ஜகத்ஸசைலம் பரிவர்த்தயாமி) என்றும், (ஸாகரம் மேகலாம் மஹீந் தஹேதி கோபேந) என்றும், பூமியை இருந்ததே குடியாக நசிப்பியார்களோ? இப்படி நசிப்பிப்பது எதுகைம்முதலாக வென்னில், (மஹாபலௌ) மஹச்சப்தத்தாலே கேவலம் பாகுபலமேயன்று, மநோபலமுமுடையவர்கள், கேவலம் மனோபலமேயன்று, பாகுபலமும், மனோபலமுமுடையவர்களென்று இரண்டையும் நினைத்துச் சொல்லுகிறாள். (மஹாபலௌ) உன்னுடைய சதுரங்க பலமும் அஸ்தகல்பமாம்படி காண், அவர்கள் பலத்தின் மிகுதியிருக்கும்படி (மஹாபலௌ) நெடும்போது யுத்தம் பண்ணினாலும், ஸ்ரமந் தட்டாதபடி பலாதிபலைகளென்கிற வித்தைகளையுடையராய்க் காணிருப்பது, இப்படிக்கு ஸ்ரமந்தட்டாதென்று அறிந்தபடி என்னென்னில், (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) வெற்று நிலமான விக்காட்டிலே திரியச் செய்தேயும், தண்ணிலத்திலே நின்ற தாமரைபோலே அக்கண்ணிற செவ்விதானே சொல்லா நின்றது காண், (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) எதிரிகளென்று லவர்கள் பக்கலிலே ஒரு கௌரவத்தைப் பண்ணி, சிறுத்தல் பருத்தல் செய்கையன்றிக்கே? அவிக்ருதமாய் காண் கண்களிருப்பது, (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) ப்ரீதவிஸ்பாரிதேக்ஷணம் என்று எதிரிகளைக் கண்டால் ராவுகையன்றிக்கே? பேருணிப்பாலே ஒருகாலைக் கொருகால் விஸ்த்ருதங்களாய்க் காண் கண்களிருப்பது, (புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ) எதிரிகளைக் கண்டா லிப்படி முக மலருகைக் கடியென்ன? பூசலுக்கென்று கட்டியுடுத்து ஸந்நத்தராலனறோ? அப்படியே இருக்கலாவது, அந்வஸரத்திலே வந்து தோற்றினாருண்டாகில், செய்யுமதென்னென்னில், (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ) (ஸந்நத்தௌ விசரிஷ்யதஃ) என்கிறபடியே உள்ளுடையு மிறுக்கி உடம்புக்கிட்டு, ஸந்நத்தராய்க் காண் அவர்களிருப்பது, (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ) காட்டிலே ஸர்வவித ஸத்வங்களையும் வேட்டையாடித் திரிகிறவர்களாகையாலே உடைத்தோலும் மரச்சட்டையுமாய்க் காணவர்களிருப்பது, ஆக விப்படி (ஸத்யேந லோகாஞ்ஜயதி தீநாந்தாநேந ராகவஃ, குரூந் ஸுஸ்ரூஷயா வீரோ தநுஷாயுதி ஸாத்ரவாந்) என்கிறபடியே அபலைகளை யழகாலே யழித்தும், அரிகளை யம்பாலே யழித்தும், அகதிகளை யருளாலே யளித்தும், தக்கார்க்குத் தக்க கருவிகளையுடையராய்க் காணவர்களிருப்பது, ஆனபின்பு, (வல்லாளன் தோளும், வாளரக்கன் முடியும், தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தா) னென்கிறபடியே நான் மூக்கறுப் புண்டாப்போலே நீயும் முடியறுப்புண்டுபோ மித்தனைபோக்கி, அவர்களோடு புக்கால் பலியாது காணென்று பரிபவித்துச் சொல்லுகிறாள். ஸ்ரீமத்பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த வியாக்யானம் முற்றிற்று.

இருபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பதினாலு படைத்தலைவர்களையுங் கொலைசெய்தருளியது.

அநந்தரம் கொடியளாகிய அந்தச்சூர்ப்பணகையும், பெருமாளெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பர்ணசாலைக்கு அந்தப் பதினான்கு படைத்தலைவர்களையு

மீழுந்துக்கொண்டு வந்து, பெருமாளையும் இளையபெருமாளையுங் காட்டி, இவர்களே என்னுடைய செவி நாசிகளை யறுத்தவர்களென்று கூறினள்.

பெருமாளும் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், அவர்களையும், அந்த அரக்கியையுங் கண்டு, இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாரடா, லக்ஷ்மணா! நம்மால் மூக்கறுப்புண்ட இந்த அரக்கி இவ்வரக்கர்களை யழைத்து வந்தனள்; ஆதலின், முகூர்த்தகாலம் ஸீதையை யருகிலிருந்து பாதுகாவாய்; யான் இவ்வரக்கர்களைக் கொலை செய்து வருவேனென்றருளிச்செய்தனர். இளையபெருமாளதுகேட்டவ்வண்ணமே யாகுகவென்றுடன்பட்டுப் பிராட்டியாரைப் பாதுகாத்து நின்றனர். பெருமாளும் தங்கக்கட்டமைந்து சிறந்த கோதண்டத்தைத் திருக்கையிலேந்தி நாண்கட்டி ஸித்தஞ்செய்துகொண்டு, அந்தராக்ஷஸர்களை நோக்கிக் கேளீர் பலாசனர்களே! யாங்கள் ஸ்ரீதசரதசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்கள்; ஆயினும், ஸீதையுடன் காய் கனிகளையுண்டு தவசிவேஷம் பூண்டு கொடிய இத்தண்டகாவனம் புகுந்துறைகின்றனம்; ஆதலின், நீங்கள் எம்மையேன் பீடைசெய்யக் கருதுகின்றீர்கள்; முனிவர்களது கட்டளையினால் பாவிகளாகிய உங்களைக் கொலைசெய்வதன்பொருட்டே யானிங்காயுதமேந்தித் திரிகின்றேன்; ஆதலின் நீங்கள் வீறுமுறுப் போர்செய்ய விருப்பங்கொள்ளுவீர்களாயின், செல்லற்க; நிற்க; உயிர்வாழ விரும்புவீர்களாயின், மீண்டோடுக; என்று தீரமுற அருளிச்செய்தனர்.

அந்த வரக்கர்களிம்மொழிகேட்டு மிக வெகுண்டு, சூலத்தைக் கையிலேந்திப் பெருமாளை நோக்கிக் கேளடா மானிடப் பயலே! எங்களுக்கிறையாகிய கரனுக்குத் தீங்குசெய்த பின்னும், நீ உயிர்வாழ்வுறுவாயோ? நீயே எங்களால் அடிபட்டுயிர்மாய்ந்திறப்பாய்; நீ யொருவனாகிப் பதினால்வராகிய எங்கள் முன்னே நிற்க வாகிலும் வல்லையோ? அங்ஙனமாயின், போர்செய்ய எங்ஙனம் வல்லாய்; ஆண்பிள்ளையாகில், வெளியே வாடா! எங்களுடைய படைகளினாலடிபட்டு உயிர் விடுவாயென்றுரைத்து, எல்லோரும் ஒருமைப்பட்டே சூலங்களை யோங்கி எறிந்தார்கள். பெருமாளும் உடனே அந்தப் பதினான்கு சூலங்களையும், பதினான்கு கணைகளைத் தொடுத்தறுத்து விட்டுப் பின்னும் கூரிய பதினான்கு நாராசங்களைத் தொடுத்து, அவ்வரக்கர்களது மார்பைக் குறித்திட்டெய்யப் பொன்கட்டமைந்த அக்கணைகளும், இந்திரனால் விடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம், மலைகளைப் பிளப்பதுபோல அவ்வரக்கர்களது மார்பினைப் பிளந்து, குருதிதோய்ந்து, வேகத்தினால் தரையினும் வீழ்ந்தழுந்தின; அவ்வரக்கர்களும் வேரில் அறுப்புண்ட மரங்கள் போலத் தரையில் சாய்ந்து வீழ்ந்து உயிர்மாய்ந்திறந்தனர்கள். சூர்ப்பணகி இவ்வண்ணமவர்களிறந்ததைக் கண்டு பெருங்கூச்சலிட்டுச் சினமும் அச்சமுங்கொண்டு, திரும்பி [illegible] கரனைக் கண்டு கிட்டிக் கொழுச்சம உலர்ந்து உதிரமுடையாளாய் [illegible] பெருகிப் புழுதின் கட்டிய ஆனைவணக்கி மரம்போல வீழ்ந்து;

அடிக்கடிக் கைவிரல்களைச் சொளித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிப் புலம்பி, அந்தப் பதினாலவரும் போரில்மடிந்திறந்ததைக் கூறலுற்றனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை கரனை மீளவும் போர்செய்யத் தூண்டியது.

இவ்வண்ணம் மேன்மேலுந் தீங்குசெய்பவளாகி வந்து வீழ்ந்து புலம்பிய சூர்ப்பணகையைக் கரன் கண்டு இருமடங்கு வெகுண்டு அவளை நோக்கி, அடி அருமைத் தங்கையே! உனக்கு நலஞ் செய்வதன் பொருட்டே சூரர்களும், கொடியர்களும், அன்புடையோர்களும், எக்காலத்திலும் எனக்கு இதஞ்செய்பவர்களும், பிறரைக் கொலைசெய்வோர்களும், பிறரால் கொலைசெய்யத் தகாதவர்களுமாகிய பதினாலவரை யுன்னுடன் கூட்டி அப்பொழுதே யனுப்பி இருந்தேனல்லனோ? மீளவும் ஏன் தனியே வந்து வீழ்ந்து தழுகின்றனை? இதென்ன காரணம்? உன்னைப் பாதுகாப்பவன் யானிருக்கையில், நீயேன் இவ்வண்ணம் அநாதையைப்போலப் புலம்புகின்றனை? எழுக; எழுக; அஞ்சற்க; துன்புறற்க; என்று இனிமையாகத் தேற்றி வினவினன். சூர்ப்பணகையும் அதுகேட்டு மனந்தேர்ந்து, கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு கரனை நோக்கிக் கேளடா அண்ணா! யானிப்பொழுதே மூக்கறுப்புண்டோடிவந்து உன்னிடத்தில் முறையிட்டு, உன்னாலும் தேற்றப்பட்டு, என்பொருட்டே பதினான்கு படைத் தலைவர்களையும், என்னுடன் கூட்டியனுப்பினையல்லையோ? அவர்களும் அந்த ராமனுடைய கூரிய கணைகளா லடிபட்டிறந்தனர்கள்; கணப்பொழுதில் ராமனொருவனாலேதானே யவர்கள் மடிந்ததைக்கண்டு அச்சமுற்றோடிவந்து உன்னையே தஞ்சமடைந்தேன்; ஆதலின், துயரமென்னும் முதலை யுடையதும், பேரச்சமென்னும் அலைபொருந்தியதும், கரைகாணப் படாததுமாகிய சோகக்கடலின் மூழ்கிய என்னை ஏன் பாதுகாத் தளிக்கின்றிலை? என்னைப் பற்றி இப்பதினாலவரும், ராமனால் கொலைசெய்யப்பட்டு வீழ்ந்திருக்கின்றனர்கள்; என்மீதும், அவ்வரக்கர்மீதும், உனக் கருணையன்புமுளவென்பது உண்மையாயினும், ராமனுடன் போர்செய்ய உனக்குத் திறமையுண்டாயினும், உனக்குத் தோள்வலியும் வீரமும் தீரமும் உளவாயினும், அரக்கர்களுக்குப் பகைவனாகிய அந்தக் கொடிய ராமனைக் கொலை செய்வாய்; எங்களுக்குப் பகையாகிய அந்த ராமனை நீ இப்போழ்து கொலை செய்யாயாகில், யானிப்பொழுதே உன்னெதிரில் உயிரை மாய்த்து இறப்பேன்; நீ சதுரங்க சேனைகளுடன் கூடிப் போரில் செல்வாயாயினும், நீ ராமனுக்கு எதிரில் நிற்க வல்லமை கொள்ளாயென்று எண்ணுகின்றேன்; [illegible]

ரனெனவும், வீரமுடையோனெனவும், வாளாச் செருக்குற்றிருக்கின்ற னையேயன்றி, நீ யுண்மையாகச் சூரனாகாய்; மானிடர்களாகிய அவ்விருவர் களையும், நீ கொலைசெய்யத் திறமை கொள்ளுகின்றிலை யல்லையோ? ராமனு டன் போர்செய்யத் திறமையுள்ளாயென்பது உண்மையாயின், இப்பொழுதே சென்றவனை வெற்றி கொள்ளாய்; வீரமும் தீரமுமின்றி, அற்பனாகிய நீ இவ் விடத்தில் வாழ்வதென்பதெவ்வண்ணம்? ஆதலின், விரைவாக இனத்தார் சுற் றத்தார்களுடன் கூடி இந்த ஜனஸ்தானத்தை விட்டோடிச் செல்க; இவ் வண்ண மிங்கிருப்பாயாகில், ராமனுடைய தேஜஸ்ஸினால் எரிக்கப்பட்ட வனாகி, நீ விரைவில் அழிவாய்; தசரத சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய அந்த ரா மன் மிகவும் தேஜஸ்ஸுற்றிருக்கின்றனன்; அவன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மண னும் மிகவும் பராக்கிரம முடையோன்; அவனாலேயன்றோ யான் மூக்கறுப் புண்டேன்; என்றிவ்வண்ணம் பலமுறை மொழிந்திகழ்ந்து, கைகளினால் வயிற்றி லடித்துக்கொண்டு மிக வருந்திய புலம்பி யழுதனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

கரன் பெருமானுடன் போர்செய்யப் படை எடுத்தது.

கர னிவ்வண்ணம் சூர்ப்பணகையால் இகழ்ந்து மொழிந்து போர்செய் யத் தூண்டப்பட்டவனாகி, அரக்கர்களது நடுவில் தங்கையைநோக்கிக் கேளடி நங்காய்! உனக்குற்ற அவமானத்தினால் பெருகிய எனது கோபம் பொங்கோதம்போலத் தடைசெய்தடக்குவதற்கரியதாகி மேலெழுகின்றது; தான்செய்த தீச்செயலினாலே யாவனொருவன் என்னாலிப்பொழுதே யடிபட் டிறக்கப் போகின்றனனோ? அத்தன்மையனாகிய அம்மானிடனுக்கு யான் அச்சமுறுகின்றிலேன்; அந்த ராமன் எனக்கு நிகராகுவானோ? யான் அவனைப் போரில் மதிக்கின்றிலேன்; ஆதலின், கண்ணீர் விடற்க; பதைப்பை விடுக; யானிப்பொழுது தம்பியுடன் ராமனை யமனிடமனுப்புவேன்; ராமன் கோ டாலியா லடிபட் டிறந்து தரையில் வீழ்கையில், நீ யவனுடைய வெப்பம் கொண்ட உதிரத்தைப் பானஞ் செய்வாய்; தேறி எழுந்திராயென் றுரைத் தனன்.

சூர்ப்பணகையு மதுகேட்டு மகிழ்ந்தவனைப் புகழ்ந்தெழுந்தனள். தங்கையினால் தூண்டப்பட்ட கரனும், மீளவும் அவளால் புகழப்பட்டவனாகி மகிழ்ந்து தூஷணனை நோக்கிக் கேளாய் ஸேநாபதி!, என மனத்துக் கிசை ந்தவனும், கொடிய வேக முடையனவும், போர்க்களத்தில் வெற்றி கொள் [illegible]னவும், நீண்ட கொண்டல்வண்ணமுடையனவும், [illegible]

னவும், உயிர்களை வருத்தி மகிழ்வனவும், சிறந்த தோள்வலி யுற்றனவும், புலிபோலப் பாயுந் தன்மையனவும், கொடியனவுமாகிய அரக்கர்களது பதினாலாயிரஞ் சேனைகளையும், சந்நத்தஞ்செய்க; விரைவில் வில் முதலிய படைகளையும், தேரையும் கொணர்க; வில், கணை, வாள், சக்தி இவ்வாயுதங்களைப் பலவாகத் தேரி லேற்றுக; யான் இப்படைகளுக்கு முன்னாக அந்தக் கொடிய ராமனைக் கொலைசெய்வதன் பொருட்டேகச் சேருகின்றேனென்று கட்டளையிட்டனன். தூஷணனும் உடனே வெய்யோன்போலத் திகழ்ந்து, பற்பல வண்ணம் பொருந்திச சிறந்த குதிரைகள் கட்டிய தேரைக் கொணர்ந்து கரனுக்கறிவித்தனன். கரனும் மேருகிரியின் சிகரம்போல உயர்ந்தும், சிறந்த பொன்னணிகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டும், பொன்னாலியற்றிய சக்கரம் பூட்டியும், நெருக்கமின்றியும், வைடூரியத்தாற் செய்த ஏர்க்கால் அமைந்தும், மீன் மலர் மரம் செடி கொடி மலை இரவி மதி விண்மீன் பறவைகள் தங்கத்தினாலசெய்து சிங்காரிக்கப்பட்டும், துவஜம் நாட்டியும், சதங்கைகள் கணகணவென் றொலித்தும், குதிரை கட்டியும், சித்தமாய் நிற்கின்ற அந்தத் தேரின்மேலேறினன். சேனைகளும் இவனைக்கண்டு படை ஏந்தி வந்து, இவனையுந் தூஷணனையுஞ் சுற்றி நின்றன; கரன் தோநடுவி லிருந்தே எல்லா வரக்காகளையும் நோக்கிச் செல்லுக செல்லுகவென்று கட்டளைசெய்கையில், தானைகளுமுடனே புறப்பட்டுச் சிங்கநாதஞ்செய்து, ஈட்டி தடி வாள் சூலம் சக்தி பரிகம் கோடாலி வில் உலக்கை முதலிய கொடிய படைகளைக் கரங்களிலேந்திக் கரன் கருத்தின்படி பஞ்சவடியை நோக்கிச் சென்றன; இவ்வண்ணம் பதினாலாயிரம் சேனைகளும் விரைந்து செல்லுவதைக் கண்டு, கரனுடைய ஸாரதியும் யஜமானனுடைய மனமறிந்து தேரை மெல்ல நடாத்தினன். அப்பொழு தந்தத்தேரி னொலி பத்துத் திசைகளிலுமெழுந்தொலித்தது; இவ்வண்ணஞ்செல்லுகையில், கரன் சினமும் தீரமும் அதிகரித்துப் பகைவரைக்கொலை செய்வதில் விரைவுகொண்டு சிம்மநாதஞ்செய்து யமன் போலப் பயந் தருபவனாகி, கற்களையும் வீசி எறிகின்ற பெருங்காற்றாகக் கருமுகிலைத் தாக்கியோட்டச் செய்வதுபோலச் சாரதியைத்தூண்டித் தேரை விரைவாகச் செல்ல விட்டனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

கரனுக்கு வழியில் அவசகுனங்களாகியது.

இவ்வண்ணம் கரன் பதினாலாயிரம் சேனைகளுடன் போர்செய்யப் புறப்படுகையில் தீமை தருவதும், கண்ணுறற் கரியதும், கழுதையின்வண்ணம் பொருந்தியதும், கொடுமைகொண் டொலிப்பதுமாகிய மேகம் குருதி

மெய்யெழுந்தன; மேகமின்றி கருமலர் தூவிய ராஜவீதியிலெனுமனை தேர்க்குதிரைகள் வாலமடிந்து வீழ்ந்தன; ஸூரியனைச்சுற்றிலும் கருத்தும், நீலமாயும், சிவந்தும, குறைக்கொள்ளிபோலப் பரிவேஷமுளதாயிற்று; தன் தங்கமயமுடைய தேர் துவஜத்தினமேல கொடிய கழுகுவந்து உட்காரந்தது; புலாலுண்ணும் பறவைகளும், விலங்குகளும், ஜநஸ்தானத் தருகில வந்து கோரமாக வொலித்தன; தற்செயலாய் எரிகின்ற தென்றிசை நோக்கி, நரிகள் நிரை நிரையாகக் கூடி யூளையிட்டன; இந்திரனுல சிறகுக ளறுபட்டுண்டு குருதி பெருகிய மலைகள் போன்ற செமமேகங்களும, ஆகாசமெங்கும் பரவி மறைத்தன; மயிர்க்கூசசெறியத்தக்கதாகிக காரிருள் மூடிற்று; திக்கு களாயினும், விதிக்குகளாயினும, நன்கு விளக்கமுறறில; ரத்தம்போலச் செவந்த சந்தியுங் கால மலலாக் காலையில தோனறிற்று; கரனுக் கெதிராகப் பறவைகளும, விலங்குகளும, கோரமாகக்கூவின; கழுகு நரி கூளி முதலிய பறவைகள் அச்சமும தீமையுந் தருவனவாகி யொலி செய்தன; நரிகள் தீயெழுந்தொலிக்கின்ற முகங்களுடன படைகளை நோககி யூளையிட்டன; பரிகம்போன்ற தலையற்ற உடல் கதிரவனருகில காணபபட்டது; பருவமல்லாக்காலையிலும், ராகு ரவியைவிழுஙகினன்; பெருங்காற்றெதிர்த்து வீசிற்று; வெய்யோனும் ஒளி யிழநதனன; இரவன்றியும, விண்மீன்கள மின்மினிப பூசசிகள்போல வீழ்நதன; தாமரை யோடைகளும, அடங்கிய மீன் பறவைகளை யுடையனவும, உலாநத தாமரைமலர்க ளுள்ளனவுமாகக் காணப்பட்டன; மரஙகளும் தளிர மலர காய் கனிகளை யுதிரததன; காற்றின்றியே செந்தூளி எழுநதது; சாரிகைகளும வீசிக கூசியெனறு கூவின; கொள்ளியும ஒலியுற்ற சுழலகாறறுடன வீழ்நதது; மலை செடி காடு கடல்களுடன் கூடிய பாரும அசைநதது; கரனுடைய இடது புஜமும நடுக்குறறது ஒலியும் கண்டததில் தடையுறறது; கணணும சோகநீருறறது; நெறறியிலும நோயுளதாயிற்று; இவ்வணணம பல அவசகுனங்கள் காணப்படினும், கரன் மதிமயக்கினுல் திரும்பிச சென்றிலன்; அன்றியும, அவன் அந்த அவசகுனங்களைக் கண்டு கனகனவெனறு நகைத்து, தன்னுடன வநத அவ்வரக்கரெல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் வீரர்களே! யான் மிகத் திறமையுற்றவனுயிருக்கையில், இவ்வுற்பாதங்களைக்கண்டசச முறுவேனே? ஒருக்காலும அச்சமுறேன்; கூறிய கணைகளினுல் விண்மீனையும, விண்ணினின் றறுத்து வீழச் செய்வேன்; யான் சின முறுவேனுகில, யமனையுங் கொலை செய்வேன் ஆதலின், அற்பர்களாகிய இந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூரிய கணைகளினுல் கொலை செய்யாது மீண்டு செல்ல விரும்புகின்றிலேன்; என் தங்கையும அவர்களுடைய ரத்தத்தைப் பானஞ்செய்து கோரிக்கை யீடேறி மகிழ்க; அவள் பொருட்டேயல்லவோ ராம லக்ஷ்மணர்கள் தீமை செய்தனர்கள்? யான [illegible] வெங்கும் போரில் தோல்வியுற்றிலேன்; இவ்விஷயத்தை நீங்கள் [illegible] கண்டிருக்கின்றீர்களல்லீரோ? யான் பொய்யுரையேன்; வஜ்[illegible]

வெற்றி வைகாவுமூன்ச் செதிக்கு யிர்திரனையுடையான் வெல்வேனுகில், இம் பூவிடரிருவரை வெல்லேனோ? என்று வீரவாதஞ்செய் துரைத்தனன். அப் படைகளும் அயுள்மாய்ந்தவையின், அம்மொழிகேட்டு மகிழ்ந்து சென்றன; அப்பொழுது தேவகந்தர்வ ஸித்தசாரணுதிகளாயுள்ள தேவகணங்களும் இவர்களுடைய போரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கௌதூஹலங் கொண்டு ஆங்கு வந்து சேர்ந்து அப்படைகளைக்கண்டு பெருமான் ஜயமுறுமோ வென் னையுமுற்று;—

స్వస్తిగో బ్రాహ్మణేభ్యోస్తు లోకానాం యేభిసంగతాః।
జయతాం రాఘవస్సంఖ్యే పౌలస్త్యాన్ రజనీచరాన్॥

ஸ்வஸ்திகோப்ராஹ்மணேப்யோஸ்து லோகாநாமயேபிஸங்கதா:।
ஜயதாம்ராகவஸ்ஸங்கயே பௌலஸ்தயான்ரஜநீசரான||

ஆனிரைகளின் பொருட்டும், அநதணாகள பொருடடும், உயிர்களுக் கிதங்கருதும் நல்லோர்கள் பொருடடும, நலமுண்டாகக் கடவது. புலஸ்திய மஹாமுனியின் குலத்தில தோன்றிய இவ்வரக்காகளை ரகுகுலதுரீணரான பெருமாள் வெற்றிகொள்ளககடவா. சக்கரபாணியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் போரில் அஸுரர்களை மடிபபதுபோலவே இவரும்பகைவரைவென்று நற்பு கழ் பெறக்கடவா என்றிவ்வகையாக ஆசீர்வசனஞ்செயது சூழநது நின்று பூாத்திருநதனாகள. அவ்வண்ணம கரனும தேர்நாநது விரைவாக வருகை யில, அவனைச சோநத ராக்ஷஸாக ளெலலோரும புறபபடடு விரைவாக வநத னர்கள். அவாகளுள சியேநகாமீ, பிருதுகரீவன், யஜ்ஞசததுரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன, கரவீராக்ஷன, பருஷன, காலகாரமுகன, மேகமாலீ, மஹாமாலீ, ஸர்பபாஸ்யன, ருதிராசனன என்னும் பனனிரண்டு மநதிரிகள் காணுக்கு நாற்புறஙகளிலுஞ்சென்றனாகள; மஹாகபாலன, ஸ்தூலாக்ஷன, பரமாதி, திரி சிரன் எனனுமநான்கு சேனாபதிகள தூஷணனுக்குப பின்புறத்திற் சென் றனாகள; போாசெய்யக் கருதிச சிறநத வேகமுற்றுச் செலலுகின்ற அநதப் பதினாலாயிரம் அரக்கா படைகளும், விண்ணிடையில விண்மீனகள் சந்திர ஸூரியாகளைச சோவனபோல ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளைச சோநதனாகள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபததுமூனறுவது ஸாககம
முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் போர்செயயச சனனததாகி யருளியது.

இவ்வண்ணம கரன் போர்செய்யப் புறபபடடு வருகையில், அவனுக்கு நேர்ந்த அவசகுனங்களைப் பெருமான் பாணசாலையிலிருந்தே கடாக்ஷித்து, இளையபெருமாளைநோக்கி, பாரடாதம்பி! இந்த உற்பாதங்கள் எல்லாவுயிர்களு

யுயிர் அழிக்கத் தக்கனவும், அரக்கர்களுக்கு மிகவும் தீமை தருவனவுமாகின்றன; இம்மேகங்கள் செவப்புற்றுக் குருதிபொழிகின்றனவாகி, வான் முழுதும் பரவிக் கழுதை போலக் கடுவொலி வொலிக்கின்றன; என்னுடைய கணைகளும புகையெழுநது மின்னுகின்றன; கோதண்டங்களும் அசைகின்றன; இப்பறவைகளின் ஒலிகளும் நமக்குக கணப் பொழுதிலேதானே மறாபயந் தோன்றுமெனச சூசனை செய்கின்றன; ஆதலின், பெருஞ்சண்டை விளையப் போகின்ற தென்பதில ஐயமிலது; எனனுடைய இநதவலது தோளும் அடிக்கடி துடிப்புற் றிருக்கினறமையின், எமககு ஜயமும, எதிரிக்குத தோல்வியும் நேருமெனா வுரைககின்றது; உனது முகமும் ஒளியுற்று விளங்குகின்றது;—

ఉద్యతానాంహియుద్ధార్థం యేషాంభవతిలక్ష్మణ।
నిష్ప్రభంవదనంతేషాం భవత్యాయుఃపరిక్షయః॥

உதயதாநாமஹியுததார்ததம் யேஷாமபவதிலக்ஷ்மண।
நிஷ்ப்ரபமவதநமதேஷாம பவதயாயுஃபரிக்ஷயஃ॥

'போர்செய்ய முயலுங்காலையில, யாவருடைய முகம் ஒளியிழநது வாடுகின்றதோ? அவர்களே ஆயுளமாண் டிறபபார்கள்; எமது முகம அவ்வண்ணம் ஒளி இழநதிலதாதலின், யாமே வெற்றி கொள்வோம்; ரணபேரியின் முழக்கமும, அரககாகளது சிமஹநாதமும, கலநது தொலிக்கின்றன; ஆதலின, விரைவில பெரும்போர் விளையும்,—

అనాగతవిధానన్తు కర్తవ్యంశుభమిచ్ఛతా।
ఆపదంశంకమానేన పురుషేణవిపశ్చితా॥

அநாகதவிதாநநது கர்தவ்யம் சுபமிசசதா।
ஆபதம்சஙகமானேன புருஷேண விபசசிதா॥

அறிவுடையோன் நன்மைபெற விரும்புவானாகில், துன்பம வருமெனவறிந்தபின், அத்துன்பம நோவதன் முன்னமே அத்துனபம் தன்னையணுகாவண்ணம் முயற்சி செய்யத்தக்கவன்; ஆதலின, நீ இப்பொழுதே வில்லினுணேறிட்டுக் கணைதொடுத்து ஊக்கங்கொண்டு வைதேஹியை யழைத்துக் கொண்டுபோய் மரங்களடர்நது நெருங்கிய இம்மலையின் குகையினுட்புகுநது பாதுகாத தளிககக் கடவை. என்னுடைய இக்கட்டளையை மறுத்துரையற்க; என்னுடைய திருவடிகளின்மேலே ஆணையிட்டிருக்கின்றேன்; தாமஸஞ் செய்யாமல் செல்லுக; நீ மிகத் தோள்வலியுற்றவனும, வீரமுடையோனு மாதலின், இப்படைகளைக் கொல்ல நீ யொருவனே வல்லை; ஆயினும் யானே இவ்வரக்கர்களெல்லோரையுங் கொலைசெய்யக் கோருகின்றேனென்று கட்டளைசெய் தனுப்பி யனினர்.

இளையபெருமாளு மதுகேட்டு அங்ஙனமே யாகுகவென்று வில்லைக் கையிலேந்திப் பிராட்டியாரையு மழைத்துக்கொண்டு பிறர் புகுதற்கரிய குகையினுட்புகுந்தனர். உடனே பெருமாளும இவர்களை நலனுபாயஞ்செய்தனுப்பி விட்டேனென்று மகிழ்நது, கவசம்பூண்டு, நள்ளிருளில புகைநீங்கி எரிகின்ற செந்தழல்போலத் திகழ்நது, கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தி, கூரிய கணைகளையும் ஸந்நதஞசெய்து, விலலின் டங்காரத்தினல திசைக ளெல்லாவற்றையும் ஒலிக்கசசெய்து நின்றருளினர். முன்புற்றதேவ கந்தர்வ ஸித்த வித்யாதர சாரண கின்னர கிமபுருஷாதி தேவகணங்களும, தேவரிஷி பிரஹ்மரிஷிகளும் வநதுகூடி, கோபராஹமணாகளுககு மஙகல முண்டாகுக வென்றும, ஸ்ரீமந்நாராயணன் அஸுராகளைபபோலப பெருமாளும அரக்கர்களை வெல்லுகவென்று ஆசீர்வாதஞசெய்து (தெருசசண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்சசி) என்னும், பழமொழியின்படியே இவாகளுடைய சண்டையைக கணணுறக கருதிச சுற்றிலும அடாநது நின்றனாகள; அவாகளுள சிலா அரக்கா பதினாலாயிரவர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரா னொருவனே எவவண்ணம போாசெயது வெற்றி கொள்வானோவென்று வியநதனாகள. யுததததிறகுச சிததமாகி மஹாவொளிபொருநதிப போாககளததின முனனிறகிற பெருமானைக கண்டு எலலாபபூதஙகளும நடுங்கின; அபபொழுது பெருமாளுடைய திருமேனியும ஊழிகாலத்தி லுருததிரனுடைய உடலபோலததிகழநதது; உடனே அவ்வரககாகளது சேனைகளும, பறபல படைகளை யேநதியும, சிமஹநாதஞ செய்தும, தனுஷடஙகாரஞ செயதும, வீரவாத முரைததும, பேரிகளை முழககியும, விரைநது வநது சுறறிக கொணடன; அவவொலிகள் யாவும ஒன்றுசோந தொலிததன; அவவொலியைச செவியுறறு, அவவநததிலுளள விலஙகு பறவைகள யாவும பயநதோடின; பெருமாளும தனமே லெதிாதது வருகினற அநதச சேனை முழுவதும கடாக்ஷிததுக கோதண்டததில நாணைககட்டி யமபறாத் தூணிகளினின்றும கணைகளை யெடுததுக கடுஞசினம மேற்கொண்டு ஊழிகாலததீபோலக கணணுறறக கரியராகி விளஙகினா. பெருமாளுடைய அவவுருவததைககண்டு வநதேவதைகளும அஞசி யோடின; அந்த ரூபம தக்ஷயாகத்தையழிகக வநத பினாகியின ரூபமபோலக கோரமாய் விளங்கிற்று; அவ்வுருவததை எலலாப பூதஙகளும கண்டஞசி யோடின; அநத அரக்காகளது தானையும, காமுகஙகளினாலும, அணிகளினாலும், துவஜங்களினாலும் சூழப்படடதாகி, உதயகாலததில கருமுகிலகளின் திரள்போல விளங்கிற்று.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிறறு.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் தும்முல யுத்தம் நிகழ்ந்தது.

அநந்தரம் கரனும் சேனைகளுடன் சூழ்ந்து வந்து, விற்பிடித்துச் சின முற்றுப் பகைவரைக் கொலைசெய்பவராகி நிற்கின்ற பெருமானைக் கண்டு தானும் வில்லை மேலெடுத்துக் கணைதொடுத்துத் தேரை ராமனுக் கெதிராக நடாத்துகவென்று சாரதியை ஏவினன்; சாரதியும் அவ்வண்ணமே தேரை ஸ்ரீராமபிரானுக் கெதிராகவோட்டுகையில், அமைச்சர்களும் அநந்தக் கரனைச் சுற்றியே வீரவாதஞ்செய்துகொண்டேகினர்; கரனும் அவர்களுக்கு நடுவில் விண்மீன்களினிடையி லங்காரகன்போலத் திகழ்ந்து, ஸ்ரீராமபிரானைக் கிட்டி யாயிரம் கணைகளைத் தொடுத்து, ஸ்ரீராமசந்திரன்மேலே விடுத்துச் சிம்ஹநாதஞ்செய்து நிற்கையில், மற்றுள்ள வரக்கர்களும் பற்பல படைகளினால் பெருமானையடித்தனர்கள். அவர்களுள் சிலர் தேரினும், சிலர் யானைகளினும், சிலர் குதிரைகளினும் ஏறிக்கொண்டு பெருமானை எதிர்த்துக் கருமுகில்கள் பெருமலையைப்போலச் சரமாரி பொழிந்து மகிழ்ந்து கர்ஜித்தனர்கள். பெருமாளும் அவ்வரக்கர்களது படைகளைக் கணைகளினால் நதிகளின் பெருக்குகளை யாழ்கடல் அலைகளினால் தடுப்பதுபோலத் தடுத்துத் தம்முள்ளடக்கி யருளி, யவ்வாயுதங்களினால் பிளக்கப்பட்ட திருமேனியுடையராயினும், துயருற்றிலர்; ஆயினும், பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களினால் அடிபட்டு திருமேனியெங்கும் இரத்தம்பெருகி, வச்சிரங்களினால் பிளக்கப்பட்டுக் காவித்துகளெழுந்து பரவிய மகாமலைபோலவும், மாலைப்பொழுதில் சிவந்த மேகங்களினிடையில் திகழுங் கதிரவன் போலவும் காணப்பட்டனர். இவ்வண்ணம் பதினாலாயிரம் சேனைகள் சூழ்ந்தொருவரையே குறியிட்டடிக்கக்கண்டு தேவ கந்தர்வ ஸித்த சாரண மஹாரிஷி முதலிய யாவரும் துயரமடைந்தனர்.

பெருமாளிவ்வண்ண மடிபட்டுக்கடுஞ்சினத்தை மேற்கொண்டு, நூறு யிரம் பதினாயிரமாகப் பாணங்களைத்தொடுத்து விடுத்தருளுதலும், அக்கணைகள் காலபாசங்கள் போலப் பகைவர்களுடைய உயிர்களைப்பற்றி இழுத்துக் கொண்டு அவர்களினுடலையும் பிளந்து குருதி தோய்ந்து வானிற்சென்று செந்தழல்போலத் திகழ்ந்து வீழ்ந்தன; இவ்வண்ணங்கணக்கிறந்த பாணங்கள் பெருமாளுடைய கோதண்டத்தினின்று மிடைவிடாது புறப்பட்டு வானெங்கும் நிறைந்தன; இவ்வண்ணம் பெருமாள் அநந்தக்கணைகளினால், பகைவர்களது வில் கணை துவஜம் கவசம் தலை கை கால் தொடை முதலியவற்றைப் பலவாக வறுத்தும், ஸாரதியுடன் தேர்க்குதிரைகளையும், யானைப் பாகர்களுடன் யானைகளையும், குதிரைக்காரர்களுடன் குதிரைகளையும், காலாள்களையும் கொலைசெய் தருளுதலும், அரக்கர்களெல்லோரும் பலவகைப்பட்ட பாணங்களினா லடிபட்டுக் கூவென்றலறி, முதுவேனிற்பருவத்தில் தீயின்

லெறிக்கப்பட்ட கார்முகில்கள் போல மடிந்தழிந்தனர்கள். அவர்களுள் சூரர்களாகிய சிலர் பெருமாளுக்கெதிராகவந்து கூரிய சூலம், வாள், கோடாலி முதலிய வாயுதங்களை எய்தனர்கள்; பெருமாளும் பாணங்களினால் அவர்களுடைய ஆயுதங்களையுந் தடுத்தறுத்துத் தலைகளையும் அரிந்தருளுகையில், அவர்களெல்லோரும் பெரிய திருவடி எழுந்தருளுங்காலையில், சிறகின் காற்றினால் முறிபட்ட மரங்கள் போலச் சாய்ந்து மாய்ந்தனர்கள். தப்பிப் பிழைத்தோரும், அச்சத்தினால் திரும்பி யோடிக்கரனையே தஞ்சமென் றடைந்தனர்கள். தூஷணன் அவர்களைக் கண்டு தேற்றித் திருப்பி யான் வந்து போர்செய்வேன் வாரீர்களென் றழைத்து வந்தனன்; அவர்களும் இவனுதவியினால் வெற்றி பெறுவோமென்றெண்ணி, மரம் மலை கல் முதலியவைகளையும், பாணங்களையும், மற்றுள்ள ஆயுதங்களையும், பெருமாள்மேல் சொரிந்து சூழ நின்றடர்ந்தனர்கள். பெருமாளும் இவர்களெங்குஞ் சூழ நின்று பொருவதைக்கண்டு காந்தர்வாஸ்திரம் பிரயோகஞ் செய்கையில், அதினின்றும் கணக்கிறந்த கணைகள் தோன்றித் திசைகளெங்கும் நிறைந்து, வெய்யோனையும் மறைத்தன; அப்பொழுது அவ்வரக்கர்கள் பெருமாள் கணைகளை எடுப்பதையும், தொடுப்பதையும், விடுப்பதையும் அறியாமல், திகைத்து நின்று மடிபட்டு இறந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் இவர்களால் போர்க்களம் முழுதும் நிறைந்து, பற்பல வண்ணங்களெண்ணிறந்த ரத கஜ துரக பதாதிகளின் அவயவங்களும், சூலம் வாள் முதலிய ஆயுதங்களும் அறுபட்டு, எங்கும் நிரம்பி இருந்தமையின், கண்டோர் அச்சமுறத்தக்கதாகி விளங்கிற்று.

ஆரணியகாண்டத்தில் இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் தூஷணன் முதலிய சேனைகளைக் கொலைசெய்தருளியது.

இவ்வண்ணம் சேனைகள் போரில் மடிந்திறந்ததைத் தூஷணன் கண்டு, மிகக்கொடியவர்களாகிய ஐயாயிரம் ராக்ஷஸர்களுக்குப் போர் செய்யும்படி கட்டளையிட, அவர்களும் சுற்றி நின்று, பற்பல படைகளையும், மரம் கல் முதலியவைகளையும், சரமாரியையும், பெருமாள்மேல் சொரிந்து கர்ஜனை செய்தனர்கள். பெருமாளும் பாணவர்ஷத்தினால் அவைகளைத் தடுத்துச் சிலவற்றை மழைமாரியைக் காளைபோலக் கண்களை மூடிக்கொண்டு பொறுத்துடனே சரமாரிபொழிந்து சேனைகளை யடித்துக் கொலை செய்கையில், தூஷணன் மிக முனிந்து, பேரிடிக்கு நிகரான பாணங்களைப் பெருமாள்மேலே சொரிந்து மகிழ்ந்தனன்; பெருமாளும் உடனே மிக வெகுண்டு ஒரு கணை

பின்பு அவன் வில்லை யறுத்து, நான்கு பாணங்களினால் நான்கு தேர்க்குதிரைகளையும், மற்றொரு பாணத்தினால் சாரதியையும் கொன்று, மூன்று சரங்களைத் தூஷணன் மார்பில் நாட்டினர். தூஷணனும் முனிந்தெழுந்து மலையின் சிகரத்தை நிகர்த்ததும், பொன்கட்டமைந்ததும், எஃகின் முளைகள் நிறைந்ததும், பிறரைப் பிளப்பதும், கருநாகத்தைப் போன்றதுமாகிய பரிகத்தைக் கையிலேந்திப் பெருமானை எதிர்த்தோடிவந்தனன். பெருமாளவனைக் கண்டு இரண்டு கணைகளைத் தொடுத்து கங்கணங்களணிந்த அவனுடைய இரண்டு புஜங்களையும் அறுத்துத் தள்ளுகையில், அந்தப் பரிகம் அறுபட்ட இந்திரத்துவஜம்போல நழுவி வீழ்ந்துவிட்டது; அவனும் இரண்டு தந்தங்களையும் முறித்தடிக்கப்பட்ட மதயானைபோலத் தரையில் வீழ்ந்திறந்தனன். இவ்வண்ணம் அவனிறந்ததைக் கண்டு எல்லாப் பூதங்களும் நலம் நலம் என்று பெருமாளைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தன; இதற்குள்ளே தூஷணனைக்கொலை செய்தனரேயென்று மிகவும் சினங்கொண்டு மஹாகபாலன், ஸ்தூலாக்ஷன், பிரமாதி என்னு மூவர்களும், முறையே சூலம், பட்டஸம், பரசு என்கிற மூன்று படைகளையுங் கையிலேந்திச் சாருங்காலங் கிட்டினமையின், ஒரே காலத்தில் பெருமாளை எதிர்த்தோடி வந்தனர்கள்; ரணவீரரான ஸ்ரீராமசந்திரரும் அவர்களைக் கண்டு கூரிய கணைகளினால் அதிதிகளைப் போல எதிர்கொண்டங்கீகரித்து, மஹாகபாலனுடைய சிரத்தைப் பாணங்களினாலரிந்து, கணக்கிறந்த பாணங்களினால் பிரமாதியை மாத்தித்துக் கொலைசெய் தருளினர்; அவர்கள் வேரிலறுப்புண்ட தழைத்த மரங்களைப்போலச் சாய்ந்து வீழ்ந்தனர்கள். ஸ்தூலாக்ஷனுடைய ஆழ்ந்து பருத்த தகன்ற கண்களிரண்டையும், சரமாரி பொழிந்து நிரப்பி யமலோகமனுப்பித் தூஷணனாலேவப்பட்ட ஐந்தாயிரம் அரக்கர்களையும், ஐயாயிரம் பாணங்களினாலடித்து, மடித்து, யமபுரி சேர்த் தருளினர்.

கரன் இவர்களெல்லோரு மிறந்து விட்டதைக் கண்டு, மிக முனிவு கொண்டு, சேனைத்தியக்ஷர்களை நோக்கிக் கேளீர் அன்பர்களே! இந்தத் தூஷணன் ஒரு அற்ப மனிதனுடன் போர் செய்து மிகுந்த சேனைகளுடன் மடிந்தனன்; ஆதலின், நீவிரெல்லீரும் பற்பல படைகளினால் அம்மானிடப் பயலைக் கொலை செய்கவென்று கட்டளை செய்தனுப்பித் தானும் பெருமாளை எதிர்த்தோடினன்; உடனே சியேநகாமீ, பிருதுக்கிரீவன், யஜ்ஞசத்துரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன், கரவீராக்ஷன், பருஷன், காலகார்முகன், மேகமாலீ, மஹாமாலீ, ஸர்ப்பாஸ்யன், ருதிராசனன் என்னும் பன்னிரண்டு பஸ்ஸதியக்ஷர்களும், சேனைகளுடன் பெருமாளையே எதிர்த்துச் சரங்களைத் தொடுத்தெய்தனர்கள். பெருமாளும் கடுஞ்சினம் பூண்டு, வச்சிரத்துக்கு நிகரான கணைகளினால் மிகுந்த சேனைகளெல்லாவற்றையும் அடித்தருளினர். அந்தக் கணைகளும் புகைசூழ்ந்த தீபோலப் பாய்ந்து, பேரிடிகள் சிறந்த மரங்களை எரிப்பதுபோல அவ்வரக்கர்களைப் பற்றி எரித்தன; இவ்வண்ணம் பெருமா

ளும், அரக்கர் நூற்றுவரை நூறு கணைகளாலும் ஆயிரவரை ஆயிரங் கணைகளாலும், அடித்தருளுகையில், அவ்வரக்கர்கள் பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டு, வில்லறுந்து, கவசம் சிதறிக் கூந்தல் அவிழ்ந்து, தரையில் வீழ்ந்திறந்தமையின், அப்போர்க்களம் தூப்புல் முதலியவற்றால் பரப்பப்பட்ட யாகவேதி போலத் திகழ்ந்தது; இவ்வாறு ஒரு க்ஷணப்பொழுதில் அவ்வனம் முழுதும் மாம்ஸ சோணிதங்களினால் நிறைந்து, நரகம்போலாயிற்று; காலாளாகியும், மானிடனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானொருவனாலேதானே கரன், திரிசிரன், இவ்விரண்டு பேர்கள் தவிர மற்றுள்ள வீரர்களும், கொடியர்களுமாகிய பதினாலாயிரம் அரக்கர்களும் அடிக்கப்பட்டிறந்தனர்கள். இவ்வண்ணம் எல்லோரும் இறந்துவிட்டதைக் கரன் கண்டு மிகச் சினமுற்றுப் படையைக் கையிற்பிடித்து, வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தி எதிர்க்கின்ற விண்ணுலகாளிபோலப் பெருமாளை எதிர்த்துத் தேருடனோடி வந்தனன்.

ஆரணியகாண்டத்தில் இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் திரிசிரனுடைய தலைகளை யரிந்தருளியது

பின்பு, கரன் பெருமாளை எதிர்த்து வருவதைத் திரிசிரன் கண்டோடி வந்து தடுத்துக் கரனை நோக்கி, மஹாப்ரபு! ராமனைக் கொலைசெய்யுந் தொழிலில் என்னை ஏவி நீர் மீண்டு நின்று காணுறுக; நான் ஒருவனே ராமனைப் போரில் மடிப்பேன்; யான் படையைக் கையிலேந்திப் பிரதிஜ்ஞை செய்வேன்; நம்மெல்லோர்க்கும் பகையான ராமனைக் கொல்வேன்; யானே அவனுக்கு மிருத்தியுவோ, அவனே எனக்கு மிருத்தியுவோ, இரண்டிலொன்று இப்பொழுதே முடிவாகின்றது; யானே வெற்றி கொள்வேனாகில், நீ மகிழ்ந்து ஜனஸ்தானஞ் செல்லுக; அவனே என்னைக் கொன்று வெற்றி பெறுவானாகில், அப்பாதகனுடன் போர் செய்க; ஆதலின், முகூர்த்தகாலம் சாக்ஷியாக நிற்க; யானே சென்று பொருவேனென்று சாருங்காலம் கிட்டினமையின், வேண்டி யுரைத்தனன். கரன் அது கேட்டு மகிழ்ந்து, அவ்வண்ணமே சென்று போர் செய்யாயென்று அனுமதிசெய்தனுப்புதலும், திரிசிரன் சிறந்த குதிரைகள் கட்டிய தேர்மீதேறி, மும்முடியுடைய மாமலைபோலத் திகழ்ந்து பெருமாளை எதிர்த்தோடி, மஹாமேகம் போலச் சரமாரி பொழிந்து, நீரில் நனைந்த துந்துபிபோலக் கர்ஜித்து மகிழ்ந்தனன். பெருமாளும் திரிசிரன் இவ்வண்ணம் ஓடி வருவதைக் கடாக்ஷித்துக் கோதண்டத்தில் கணைகளைத் தொடுத்து, அவனை எதிர்த்து விடுத்தனர். இவ்விருவர்களுக்கும் சண்டை மிக வளர்ந்தது; பின்பு, திரிசிரன் கூரிய கணைகள் மூன்றினால், பெருமாளுடைய

ெற்றியில் நாட்டி யடிக்கப் பெருமாள் மிகவும் திருவுள்ளம் சீறி யவனை நோக்கி, அடா திரிசிரனே! நீ யரக்கர் குலத்திற்பிறந்தோனும், மிகவும் பராக்கிரமமுடையோனுமாயினும், மூன்று பாணங்களையும் மலர்களைப்போலவே என் நெற்றியில் தாக்கினையே? அந்தோ? உன் திறமையே திறமை; இந்த என்னுடைய கணைகளையும், தாங்கிக்கொள்ளென்று இகழ்ந்தருளிச்செய்து, பதினான்கு கணைகளை யவனுடைய மார்பில் நாட்டி, நான்கு ஸாயகங்களினால் தேர்க்குதிரைகள் நான்கினையும் அடித்து மடித்து, எட்டுப்பாணங்களினால் சாரதியைக் கொலை செய்து, தேர்த் தட்டிலேயே சாய்த்து, ஒரு சரத்தினால் துவஜத்தையும் அறுத்துத் தள்ளுகையில், திரிசிரன் அந்தத் தேரைவிட்டோடி வந்தனன்; அது கண்டு பெருமாள் மீளவும், பல பாணங்களை யவன் மார்பில் நாட்டினார். அதனால் திரிசிரன் ஜடனாகித் திகைத்து நிற்கையில், விரைவாக மூன்று கூர் கணையங்களை எய்து, அவனுடைய மூன்று சிரங்களையும் அறுத்துத் தள்ளி யருளினர். உடனே யவனும் குருதி பெருகச் சாய்ந்து தரையில் வீழ்ந்தனன். மிகுந்துள்ள அரக்கர்களும், இவனிறந்ததைக்கண்டு புலியைக்கண்டஞ்சிய மான்களைப்போல நாற்புறங்களிலும் பயந்தோடினார்கள். கரனவர்களைத் தேற்றித் திருப்பி, ராகு சந்திரனைக் கண்டோடுவதுபோல ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கண்டு வெகுண்டெதிர்த்தோடினன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளுக்கும் கரனுக்கும் போர் விளைந்தது.

பெருமாள் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடனும், தூஷண திரிசிரர்களையும், ஸம்ஹாரஞ் செய்தருளியதைக் கண்டு, கரன் தானும் அச்சங்கொண்டும் தீரத்தை விடாமல், நமுசி தானவன் வாஸவனை எதிர்ப்பதுபோலப் பெருமானை எதிர்த்து, சீறிய நாகங்களைபோன்ற கூரிய விஷமூட்டிய பாணங்களை வில்லில் தொடுத்தெய்து, மேன்மேலும் ஆயுதப் பயிற்சியின் திறமையினால், பற்பல அஸ்திரங்களையும் தொடுத்து, திக்கு விதிக்குகளெல்லாவற்றையும் சரமாரிகளினால் நிரப்பினன்.

பெருமாளும் அது கண்டு தாமும் கோதண்டத்தை இழுத்துச் சரமாரி பொழிந்து வான்முழுதும் நிறைத்தருளினர். இவ்வண்ணமிருவர்களுடைய பாணங்களாலும், பத்துத்திசைகளும் ஊசிமுனை நுழையவும் இடமின்றி நிறைந்தமையின், கதிரவனும் கதிர் விரிந்து திகழ்ந்திலன்; அத்தருணத்தில் பலவகைப்பட்ட கூரிய கணைகளைக் கரன் தொடுத்துப் பெருமானைப் பாகன் மாவெட்டியினால் மதக்களிற்றினைப்போல அடித்துச் சினமூட்டினன்.

அப்பொழுது எல்லாப் பூதங்களும் கரனைக் கண்டு இவனே காலாந்தகனென்றஞ்சங்கொண்டன; ஸ்ரீராமன் இதுகாறும் போர்செய் திளைப்புற்றிருக்கின்றமையாலும், தான் இளைப்புறாது தேர்மீதிருக்கின்றமையினாலும், வெற்றியே பெறுவானென்று கரன் நினைத்திருந்தனன். கரன் மிகக் கொடியனாகி எதிர்த்துவரினும், தாம் இளைத்திருக்கினும், பெருமாள் அவனைச் சிறிதும் மதித்திலர்; சிங்கம் இளைப்புற்றிருக்கினும், அற்ப மிருகங்களைக் கண்டு அச்சமுறுமோ? அனந்தரம் கரன் விரைவாக வோடி வந்து விளக்கு வெட்டுப் பூச்சி செந்தழலை யணுகுவதுபோலப் பெருமாளைக் கிட்டி, இவருடைய பாணத்துடன் கூடிய கோதண்டத்தைப் பிடிக்கு மிடத்தி லடித்திருதுண்டாக வறுத்தது, மேலும் ஏழு பாணங்களினால் கவசத்தி லடித்துச் சிதறுண்டு வீழ்கையில், மேன்மேலும் அநேகமாயிரஞ் சரங்களை விடுத்துப் பெருமாள் மெய்முழுதும் நாட்டி கர்ஜ்ஜித்தனன். இவ்வண்ணங் கரனால் பெருமாள் துயருற்று மிகவும் திருவுளஞ் சீறி மிக்க கம்பீரமாக வொலிக்கின்ற வேறு சராஸனத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தி, இந்திரனிடத்தில் வாங்கி யகஸ்திய பகவானளித்த அந்த விஷ்ணுவில்லில் நாணகட்டிக் கணைதொடுத்துக் கரனுடைய துவஜத்தை யறுத்துத் தள்ளுகையில், அது தேவர்களது கட்டளையினால் ரவியேவீழ்வதுபோலப் பொன்னொளி திகழ வீழ்ந்தது; கரன் அதுகண்டு முனிந்து, நான்கு பாணங்களினால் பெருமாளை யடித்து, மேன்மேலும் பல பாணங்களினால் வருத்தினன். பெருமாளும் இவ்வண்ணம் வருத்தப்பட்டவராகி, ரத்தம் பெருகித் திருமேனி நனைந்து மிக முனிந்து, ஆறு பாணங்களைத் தொடுத்து, ஒன்றினைச் சிரத்திலும், இரண்டினை இரண்டு புஜங்களிலும், மற்ற மூன்றினை மார்பிலும் நாட்டி, மீளவும் பதின் மூன்று பாணங்களைத் தொடுத்து, ஒன்றினால் நுகத் தடியையும், நான்கினால் நான்கு குதிரைகளையும், ஆறினால் சாரதியின் சிரத்தையும், மூன்றினால் ஏர்க்காலையும், இரண்டினால் இருசையும், ஒன்றினால் நாணுடனே கூடிய வில்லையும் அறுத்துத் தள்ளிப் பதின்மூன்றாவதான மற்றொரு கணையினால் கரனை யடித்தருளினார்.

கரன் உடனே வில் முறிந்து, தேர் சலிந்து, குதிரை யிழந்து, சாரதி யழிந்து, மெய் வருந்தித் தேரைவிட் டெழுந்து கதாபாணியாகித் தரையில் நின்றனன்; பெருமாளுடைய இச்செயலைத் தேவகந்தர்வ ஸித்தசாரண வைமானிக பரமரிஷி முதலானோர் கண்டு, கைகூப்பித் தொழுது மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் கானுடைய கதையைப் பிளந் தருளியது.

தேரிழந்து கதாபாணியாகித் தரையில் நிற்கின்ற கரனைப் பெருமாள் கடாக்ஷித்து, இனிமையும் கொடுமையும் கொண்ட வாக்கியங்களினால் அருளிச்செயலுற்றனர். 'கேளடா கரா! ரதகஜ துரகபதாதிகள் மிகப் புடைசூழ்ந்திருக்கையில், நீ எல்லோரும் அருவருப்புறத்தக்க தீச்செயல்களைப் புரிந்தனை;—

ఉద్వేజనీయో భూతానాం నృశంసః పాపకర్మకృత్
త్రయాణామపిలోకానా మీశ్వరోపినతిష్ఠతి॥
కర్మలోక విరుద్ధన్తు కుర్వాణం క్షణదాచర।
తీక్ష్ణం సర్వజనోహన్తి సర్పం దుష్టమివాగతం॥

உத்வேஜநீயோபூதாநாம நருசம்ஸஃ பாபகர்மக்ருத்|
த்ரயாணாமபிலோகாநா மீச்வரோபிநதிஷ்டதி ||
கர்மலோகவிருத்தந்து குர்வாணமக்ஷணதாசர|
தீக்ஷ்ணம்ஸர்வஜநோஹந்தி ஸர்ப்பமதுஷ்டமிவாகதம் ||

பூதங்களை யச்சமுறச்செய்பவனும், கொடுமையுடையோனும், பாவச்செயல் செய்வோனுமாகிய வொருவன், மூவுலகங்களுக்கு மிறையாயினும் அழிவானேயன்றி நிலையுறான்; உலகத்தார்க்கு விரோதஞ்செய்து கொடுமை கொண்டவனை நச்சரவத்தைப்போலக் கண்டோரெல்லோரும் அடிக்கின்றனர்கள்; யாவனொருவன் பொருளாசையினாலாயினும், பெண்ணாசையினாலாயினும், பாவங்களைச் செய்து, இவை நலமல்லாதனவென வறிகின்றிலனோ, அவன் கடையிலழிந்திகழ்வுறுந் துன்ப மடைந்த பின்னே நமக்கே தீங்குசெய்து கொண்டோமேயென்று மழையில் விழுகிற ஆலங்கட்டிகளைத் தனக்கு மரணந் தருமென் றுணரா துண்ட செய்யாளைப்போல வருத்த முறுவான்; அடா பாபி! இந்தத் தண்டகாவனத்தில் காய் கனிகளை யுண்டு தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த யோகிகளைக் கொலை செய்து நீ நற்பயன் பெறுவாயோ?—

నచిరం పాపకర్మాణః క్రూరలోక జుగుప్సితాః।
ఐశ్వర్యం ప్రాప్యతిష్ఠన్తి శీర్ణమూలా ఇవద్రుమాః॥

நசிரம்பாபகர்மாணஃ க்ரூரலோகஜுகுப்ஸிதாஃ||
ஐச்வர்யம்ப்ராப்யதிஷ்டந்தி சீர்ணமூலா இவத்ருமாஃ||

கொடுமைகொண்டு தீச்செயல் செய்து உலகத்தாரா லிகழப்பட்டவர்கள் முன்வினையினால் மிகச்செல்வமுறினும், வேரறுந்த மரங்கள்போலத் தாழ்வுற்றுச் செல்வம் நீங்கி அழிவார்களேயன்றி, நெடுங்காலம் பொரு

ளுடன் வீழ்வார்கள்; பாவிகள் தாம் செய்த தீச்செயலின் பலனை விரைவில் அடைவார்களே யன்றி, அச்செயல் வீண் போகாது; மரங்கள் தத்தம காலங்களில் மலரை யுறுகின்றன வல்லவோ? மிகக கொடிய பாவங்களின் பலன்கள விரைவிலேதானே யடையுமே யனறித தாமஸபபடா? விடங்கலந்த சோற்றை யுண்டவர்கள உடனே இறக்கின்றனரே யன்றி, யுய்வார்களோ? தீச்செயல புரிந்து உலகங்களை வருத்துபவர்களைக் கொலைசெய்வதன பொருட்டே மீனிங் கெய்தினேன்; இப்பொழுது என்னால விடப்பட்ட பாணங்கள் பன்னகங்கள புற்றினுட் புகுவனபோல உனனுடலில புகப்போகின்றன; நீ முன் பிங்கே எவ்வெவர்களைக் கொலை செய்தனையோ, அவ்வவர்களை, நீயு மிப்பொழுது என்னால கொலை செய்யப்பட்டவனாகி, எல்லாச் சேனைகளுடனும் பின் றொடர்ந்து செலவாய்; முன் புன்னால கொலை செய்யப்பட்ட பரமயோகிகளெல்லோரும், திவ்விய விமானத்திலிருந்து, என்னாலடிபட்டிறந்து நரகில வீழ்கின்ற உன்னைக் கண்டு மகிழ்க கடவர்கள அடா பாவி! நீ இப்பொழுதின் விருப்பின்படி என்னை எதிர்த்துப் பொருக; உன தலையைப் பனம்பழத்தைப்போல அரிந்து தள்ளித தரையிலுருளச்செய்வேன; என றிவ்வண்ணம் பெருமாள் இகழ்ந்துரைத் தருளினார். இவவாறிகழ்ந்துரை செய்யப்பட்ட கரனும் மிக முனிந்து, கண்கள சிவந்து, கோபத்தினால நகைத்துப் பெருமானை நோக்கி, அடா தசரதன மகனே! அற்பர்களாகிய சில வரக்கர்களைக் கொலை செய்தமையின, திறமையற்றவனென புகழ்ந்து கொள்ளததக்க உன்னையே நீ புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றனை;—

విక్రాన్తాబలవన్తోవా యేభవన్తి నరర్షభాః ।
కథయన్తి న తేకించిత్ తేజసాస్వేన గర్వితాః ॥
ప్రాకృతాస్త్వకృతాత్మానో లోకేక్షత్రియపాంసనాః।
నిరర్థకంవికత్థన్తే యథారామవికత్థసే॥

விக்ராந்தாபலவந்தோவா யேபவந்திநரர்ஷபா:|
கதயந்திநதேகிஞ்சித தேஜஸாஸ்வேநகர்விதா:||
ப்ராக்ருதாஸ்த்வக்ருதாத்மானோ லோகேக்ஷத்ரியபாம்ஸநா:|
நிரர்த்தகம்விகத்தந்தே யதாராமவிகத்தஸே||

பல பராக்கிரமமுடைய நரவீரர்கள யாவருளரோ, அவர்கள் தமது திறமைக்குத் தாமே இறுமாப்புற்று யாதும கூறார்கள்; விவேகமின்றி யற்பர்களாகிய ராஜர்களில கடையோர் யாவருளரோ, அவரோ அடா ராமா! நீ பிதற்றுவதுபோலப் பயனின்றிப் பிதற்றுவார்கள்; நற்குலத்திற் பிறந்த வீரன் யாவன் தான் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வான்? ஒருவன தான் மரணமுறுங் காலையிலேயே மதிமயங்கிப் புகழத்தகாத காலத்தில தானே புகழ்ந்து கொள்வான்; அவ்வண்ணமே நீயும புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றனை; நீ இவ்வண்ணம்

புகழ்ந்து கொள்வதினாலே யுன்னுடைய திறமையின்மையே நன்கு விளக்கப் பட்டது; திறமையுடையோன் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வனோ? புல்லிற் பற்றிய தீ போன்பொலச் செவந்து காணப்படினும், அது தன் மேனியை மினுக்கிக் கொள்ளுமே யன்றிச் சுடுமோ? கதையைக் கையிலேந்திப் பலவ கைத் தாதுக்கள் நிறைந்த மாமலைபோல் அசைவற்று நிற்கின்ற என்னைக் காண்கின்றிலையோ? உன்னைக் கொலை செய்ய யானொருவனே போதுமான வனல்லனோ? யமனொருவனே மூவுலகங்களையும் கொலை செய்கின்றன் னல்லனோ? யானும் உன்னை நோக்கி, உரை செய்யத்தக்கன பலவாகவுள; ஆயி னும், உரைக்கின்றிலேன்; வெய்யோன் மறைந்துவிடுவானாகில், சண்டைக்குத் தடை நேருமன்றோ? பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை நீ கொன்றமையின், உன்னையான் கொன்று அவர்களது துன்பத்தைப் போக்கி, மகிழ்வேனென்றுரை செய்து, அந்தக்கதையைச் சுழற்றிப் பெருமாள் மேலெறிந்தனன்; அந்தக் கதையும் எரிகின்ற அக்னிபோல மரங்களையும், புதர்களையும் எரித்துக் கொண்டு பெருமாளுக்கிட்டி வந்தது, பெருமாள் துகண்டு பாணங்களை எய்து, அதனைப் பல துண்டுகளாக அறுத்துச் சிதற வடித்தனர். உடனே அந்தக் கதை மணிமந்திரௌஷத பலத்தினால் நச்சரவம் சிதறுண்டு வீழ்வது போலச் சிதறுண்டு தரையில் வீழ்ந்தது

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் கரனைக் கொலை செய்து ஸாது ஜனங்களைப் பாதுகாத்தளித்தருளியது

பெருமாளந்தக் கதையைக் கணைகளினாலபிளந்து புன்னகைகொண்டு கரனை நோக்கி, அடா பலாசனே! உன் திறமை இவ்வளவேயன்றோ? உன்னுடைய திறமை முழுதும் காட்டப்பட்டதா? திறமையின்றியும் மதங் கொண்டு வாளாப் பிதற்றினையல்லையோ? மொழிவதற்கே திறமைகொண்ட உன்னுடைய இக்கதை என்னுடைய பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டுத் தரை யில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றதே? உன்னையான் கொலை செய்து, உன்னால் கொலை செய்யப்பட்ட பதினாலாயிரம் சேனைகளின் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்வே னென்றுரைத்தனையே அவ்வுரையும் பொய்யாயிற்றன்றோ? நீசனும், அற்பச் செயலினனும், பொய்யனும், அரக்கனுமாகிய உன்னுடைய உயிர்களைப் பெரிய திருவடி யமிழ்தத்தைப்போல அபஹரிப்பேன்; யானிப்போழ் துன்தலையை யறுக்கையில், நுரை குமிழிகளுடைய உன்னுடைய ரத்தத்தைப் பூமி பானஞ் செய்யப்போகின்றது; நீயுமுடனே துகள் படிந்த மேனியனாகி, அச்சத்தினா

விருக்ஷங்களையுந் தரையிலூன்றி, மனத்துக் கினிய மனையாளைப்போலப் பூமியைப் பணைந்துகொண்டுறங்குவாய்; நீ இவ்வண்ணம் மீளாத் துயில் கொள்ளின் தஞ்சமின்றி யலைந்த ஸாதுஜனங்களுக்கு இந்தக்காடுகள் தஞ்சமாகக் கடவன; என்து சரங்களினால் நீ இறந்த பின்னர், முனிவர்கள் அச்சமின்றி, ஜனஸ்தானத்தில் உறைவார்கள்; உங்களுடைய மனைவியர்களாகிய அரக்கிகளெல்லோரும், கைம்பெண்களாகிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் புலம்பிக்கொண்டு அச்சங்கொண்டோடப் போகிறார்கள்; உனக்கனுரூபர்களாகிய உன் மனைவியர்களும், இதுவரையில் துயரமென்பதையே அறியார்களாயினும், இப்போழ்து துயரமென்ப தித்தன்மையதென் றுணர்ந்தனுபவிப்பார்கள். அடா நீசா! கொடிய அற்பா!! வேதியர்களுக்குப் பகைவா!!! உன்னிடத்தி லச்சமுற்றேயன்றோ, முனிவர்கள் செந்தீ வளர்த்து ஹோமஞ்செய்யவும், ஏகாந்தந் தேடி நாற்றிசைகளையும் நோக்கித் திரிந்தனரென் றருளிச் செய்தனர்; கரனதுகேட்டுப் பெருமானை வெருட்டி, அடா ராமா! நீ மிக்கச்செருக்குற் றிருக்கின்றனை; அச்சமுறுங் காலையிலு மச்சமற் றிருக்கின்றனை; ஆதலின், நீ இது உரைக்கத் தக்கது, இது உரைக்கத் தகாததென் றுணர்கின்றிலை;—

కాలపాశపరిక్షిప్తాభవన్తి పురుషాహియే।
కార్యాకార్యంనజానన్తి తేనిరస్తషడిన్ద్రియాః॥

காலபாசபரிக்ஷிப்தாபவந்தி புருஷாஹியே।
கார்யாகார்யமந்ஜாநந்தி தேநிரஸ்தஷடிந்த்ரியா:||

யாவர் சாக்குங்காலங்கிட்டிக் காலபாசத்தினால் கட்டுண்டிருக்கின்றனர்களோ, அறுபுலன்களு மழிந்த அவர்கள் செய்வனவும், செய்யற்கரியனவு முணரார்களன்றே' என்றிவ்வண்ண முரைத்துப் புருவத்தை நெரித்து, அருகிலுள்ள நெடியவொரு ஸாலமரத்தைக் கண்ணுற்று, அதனை இருகரங்களினாலும் பற்றி, உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு வேருடன் பிடுங்கிச் சிம்மநாதஞ்செய்து, ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கி, அடா ராமா! நீ இறந்தனையென் றுரைத்த கம்மரத்தை எறிந்தனன். பெருமாளும் அதனைப் பல பாணங்களினால் முறித்துத் தள்ளி, மிக்க திருவுள்ளஞ் சீறி, திருமேனி புழுங்கிக் கண் சிவந்து, கரனை யாயிரம் பாணங்களினால் பிளந்தனர். அவனுடலினின்றும் ரத்தங்கள் மலையினின்றும் அருவிகள் போலப் பெருகின; கரனும் அப்பொழுது திகைத்து நின்று தெளிவுற்று, விரைவாகப் பெருமாளருகிலோடி வந்து விட்டனன்; பெருமாளும் கோதண்டத்தில் கணைதொடுத் திழுக்க முன்னே இடமின்மையால், இரண்டு மூன்றடி பின்னே * எழுந்தருளி, உருக்கொண்ட வேதியர்களது சாபம்போன்றதும், செந்தழல் போன்றதுமாகிய

---

* பெருமான் இரண்டு மூன்றடி பின் சென்று, கரனைக் கொலைசெய் தருளினரே! இவ்வண்ணம் முன்னிட்ட காலைப் பின்னிடுவது, வீரத்தன்மைக்குத் [illegible]

வோர் சரத்தைத் தொடுத்து விடுத்தருளினார். தேவேந்திரனு லளிக்கப்பட்ட அந்தச்சரமும் ஸ்ரீராம கோதண்டத்தினின்றும் புறப்பட்டு இடிபோல முழங்கிக்கொண்டு கரனுடைய மார்பில் வீழ்ந்து, புதைந்தது; கரனுடனே அந்தப் பாணத் தீயினு லெரிக்கப்பட்டு ச்வேதாரண்யத்தில் ருத்திரனு லெரிக்கப் பட்ட அந்தகன் போலவும், இந்திரனுடைய வச்சிரத்தினு லடிபட்ட விருத்திராஸுரன் போலவும், நுரையினு லடிபட்ட நமுசி போலவும், அசனியா லடிபட்ட வலாஸுரன் போலவும், தரையில் வீழ்ந்திறந்தனன்.

அநந்தரம் ராஜரிஷிகள், தேவரிஷிகள், பிரஹ்மரிஷிகள் முதலிய யாவரும் சேர்ந்து, பெருமாளைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அவரை நோக்கி, ஸ்வாமி சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே! இவ்வரக்கர்களைக் கொலை செய்விப்பதன் பொருட்டே மஹேந்திரன் சரபங்காச்ரமம் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்து சென்றனன்; முனிவர்களும் உபாயத்தினால் முறையே தேவரீரை இவ்விடமெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்தனர்கள்; எங்களுடைய இந்தக் காரியம் தேவரீரால் நிறைவேற்றப்பட்டது, இனிமேல் முனிவர்கள் இவ்வனங்களில் அச்சமின்றிச் சுகமுற்றுத் திரிவார்களென் றுரைத்தனர்கள். அத்தருணத்திலே தேவ் கந்தர்வ சித்த சாரணாதியர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, தேவதுந்துபிகளையும் முழக்கி, வியந்து மகிழ்ந்து பெருமாள்மேலே நறுமலர் மழை பொழிந்தனர்கள். அந்தோ! மூன்று நாழிகைக்குள்ளே பதினாலாயிரம் சேனைகளுடன் தூஷண திரிசிரர்களையும், கரனையும் பெருமாள் கொலை செய்தனரே! இவருடைய செய்கை மிக வியக்கத் தக்கதும், செயற்கரியது மாகின்றது; இவருடைய திறமை யென்னே! இவருடைய வலிமை யென்னே! ஆராயுங்கால் இவர் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகவே காணப்படுகின்றனரென் றெல்லோரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து நகர்ந்தனர்கள். அப்பொழு திளையபெருமாளும் பிராட்டியாரைக் குகையினின்றும், பர்ணசாலைக் கெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து, பெருமாளுடன் ஆச்ரமஞ் சேர்ந்தனர்.—

తం దృష్ట్వా శత్రుహన్తారం మహర్షీణాం సుఖావహమ్।
బభూవ హృష్టా వైదేహీ భర్తారం పరిషస్వజే॥

தந்த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்|
பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே||

இவ்வண்ணம் பெருமாள் அவ்வரக்கர்க ளெல்லோரையும் கொலை செய்து, முனிவர்களை மகிழ்வித்துச் சிறிதேனும் சிரமமின்றி, ஆண் சிங்கம

வன்றோவெனில், குறை வன்று, அச்சத்தினால் முன்னிட்ட காலைப் பின்னிட்டோடிவிட்டால் குறைவே யன்றிப் பகையை வெல்லு முபாயத்திறகாகப் பின் செல்லின், குன்றாகாது; கரனோடியி லெதிரில் வந்து விட்டமையில், சரந்தொடுத்து காலை இழுப்பதற்கு இட மின்மையால், பின்னடி இட்டனரேயன்றி, அச்சமுற்று மீண்டிலர்; இதுவும் தோஷமாகுமாயின், மல்லர்கள் பொருங் காலையில் முன்னும் பின்னும் சுற்றித் திரிந்து, எதிரியைச் சாய்க்கு முபாயந் தேடுவதும், குற்றமே யாகவேண்டுமன்றோ! ஆதலின், பெருமாள் கரனைக் கொலை செய்வதன் பொருட்டுப் பின்னெழுந்தருளியது குற்றமாகாதென் றுணர்க.

பெருமாளைப் பிராட்டியார் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டது. வெற்றி மேலே வெற்றிகொண்டு வந்து நிற்கப் பிராட்டியார் கண்டு மிக மகிழ்ந்து, தம் திருக்கரங்களினால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, மீளவும் அவ்வரக்கர்கள் மடிந் திருப்பதையும், பெருமாள் வருத்தமின்றி நிற்பதையும், மஹாரிஷிகள் மகிழ்ந்து பெருமாளைப் புகழ்வதையுங் கண்டு மகிழ்வு மிகப் பெருகி, முழுமதிபோலத் திருமுகந் திகழ்ந்து, பெருமாளுடைய சிரமந்தீர ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு பெருமகிழ்வுற்றனள்.

ஆரண்ய காண்டத்தில் முப்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

தனிஸ்லோகி, (சதுர்தசஸஹஸ்ராணி) இதிப்ரக்ரியையாலே ராக்ஷஸவேட்டையாடின பெருமாளுடைய யுத்தாயாஸசரம பரிஸ்வின்னமான திருமேனியில் ராக்ஷஸ சஸ்த்ர வ்ரணரோபண திவ்யௌஷதமான காடாலிங்கனத்தைப் பண்ணி, பிராட்டி ஸத்தையைப் பெற்றாளென்கிறது, (தம்) ஸ்த்ரீயம்புருஷவிக்ரஹம், என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டும்படி ராக்ஷஸ பூயிஷ்டமான தேசத்தில் உன்னைக் கொண்டுபோக அஞ்சுவேனென்றவரை, (தம்) ஸ்த்ரீயம்புருஷ விக்ரஹமென்று பிராட்டி வாயாலே, அந்த மதமாக அன்று தொடங்கித் திருவுள்ளத்திலே கறுவியிருந்து, பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் முடியும் உடலுமாகத் தெறித்து, உதிர வெள்ளத்திலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியாரைக் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு காட்டினவரை, (தம்) ஆதித்யஇவதேஜஸ்வீ, இத்யாதிப்படியே வீரப்பாட்டுக்குச் சிறுவிரல் முடக்கும்படி அவதீர்ணரானவரை, (தம்) படுக்கைத் தலையில் இட்ட பூ விழுந்து திருமேனி சிவக்கும் ஸௌகுமார்யாதிசயத்தை யுடையவரை, (தம்) உகப்பாலே அடுத்துப் பார்க்கில் நயமான தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸ்தானமான திருமேனி யுடையவரை, (தம்) ரிஷிகளுக்குப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைக் கடலோசை யாகாதபடி தலைக்கட்டுகையாலே, பூர்ணரானவரை, (தம்) ரத்ன கசிதமான பொன்னரிமாலைபோலே சத்ருசரவ்ராதவ்ரணாங்கிதமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவராயுள்ளவரை, (த்ருஷ்ட்வா) கருமுகைமாலையைப் பனி நீரிலே தோயத் தெடுப்பாரைப்போலே யுத்தாயாஸ பரிஸ்வின்னமான திருமேனியைத் தம் பார்வையான பனி நீராலே வழிய வார்த்து (த்ருஷ்ட்வா) ஆதபாபி பூதருடைய சீததடாக ப்ரவேசம்போலே ராக்ஷஸாசநிகராபி பூதமான திருமேனியைத் தம் பார்வையாகிற பூர்ணதடாகத்திலே தோயத்தெடுத்து, (சத்ருஹந்தாரம்) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸனத்தாலே வந்த புகருடைமை, ஸமோஹமஸாவபூத்தேஷு, என்கிற பெருமாளுக்குச் சத்ருக்களுண்டோ வென்னில், ஜ்ஞாதவாதமைவ, மமப்ராணாஹி, இத்யாதிகளாலே ஆச்ருத விரோதிகள் தமக்கு விரோதிகளாமித்தனையிறே, (மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்) யுத்தாரம்பம் தொடங்கி, கிம்பவிஷ்யதி, என்று வயிறுபிடித்துத் துக்கிதராயிருந்த மஹரிஷிகளுடைய பயந்தீரச் சத்ருக்களடங்கக் கொன்று அவர்களுக்கு ஸுகாவஹ ராயுள்ளவரை, (மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்) தம்முடைய போக்ய குடும்பத்துக்குச் ஸத்தைப்பண்ணித் தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஆபாதகரானவரை, (பபூவ) மாலையும் மணமும்போலே அத்யந்தம் சுகுமாரமான விக்ரஹத்தையும், ஸ்வபாவத்தையுமுடைய பெருமாள் கடினகாத்ரஸ்வபாவரான முரட்டு ராக்ஷஸரோடே யுத்தம் ப்ராரம்பித்து

போது தொடங்கி ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஸத்தை மாறும்படியிருந்த பிராட்டியார், திருமேனியிலொரு தீங்கன்றி நின்றபெருமானைக் கண்டு ஸத்தையைப் பெற்றாளென்கிறது; (த்ருஷ்ட்வா) தர்மி யுண்டானால் தர்மம் பிறக்கக் கடவதிறே, ராமனௌதார்யத்தை முழுக்கக் கண்டு திருவுள்ள மீடுபட்டபடி (வைதேஹீ) அயயா வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில், எனக் கிப்பேறில்லையே (வைதேஹீ) இக்குடியிற் பிறந்திலேனாகில், பெருமாளென்னைக் கைப்பிடியாரே, (வைதேஹீ) இந்நிலத்திற் பிறந்திலேனாகில், இவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராதரம் கிடையாதே, அவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராதர மில்லையாகில் வீர்ய சுல்கையாக விவ்வாகாரங் கூடாதே (வைதேஹீ) தனாப்பனக மாதரத்திலே என்னையும், தம்முடைய வம்சத்தையும், பெருமாளுக்கு அடிமையாக வெழுதிக் கொடுத்த அய்யா இதனை யாகாரங்கண்டா லென்னப்படுகிறாரோ? (வைதேஹீ) (புமஸாமத்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடியே ஸாவலோகாகஷகமான விக்ரஹத்தை அயயனையொழிய யான காண்பதென்று, பித்ருஸம்ருதி பண்ணுகிறாள் (பாதாரம) பாணிக்ரஹணம் ஜீவிதத்து, (பரிஷஸ்வஜே) ஆலிங்கனம் பண்ணினாள், பரிபூரணமாகத் தழுவினாள், பர்யாப்தமாகத் தழுவினாள், தழும்பு மாறுமளவுந் தழுவினாள், சரங்களாலே வந்த தழும்பெல்லா மாறுமளவுந் திருமுலைத் தடத்தாலே வேது கொண்டார், தாம் கைக்கொண்ட மருந்திறே, சரங்களுக்காலிங்கனமாமிடத்தி லந்தோடைந்தோ ரேஷ்வாசி யில்லையே? அந்தரங்க ருள்ளாற செய்த புண்ணுக்கு மருந்தான விதுதோல் புரைசெய்தப் புண்ணுக்கு மருந்தாகச் சொல்லவேண்டுமே என்றிருந்தார், ஒரு கொடியாகிறது, கொழுகொம்பைத் தழுவியல்லது, நில்லாதிறே? (பாதாரம பரிஷஸ்வஜே) நித்ய ஸம்யோக ஸ்திதிரூபமான பர்த்ருத்வாகாரம், ஒரு கொழு கொம்புகளுண்டானால், தத்தாரமாய்க்கொண்டு கொழு கொம்பை முட்டப்படாந்து அத்தைச் சிறப்பித்துக் கொண்டல்லது, ஸ்வரூபமில்லையோ? பாராயதவாகாரமான கொடிக்கு, (பர்தாரம் லம்பய்யைவ பார்யாயா ஸ்திதிரிஷ்யதே, அவலம்ப்ய தருமவல்லீ ஸ்தீயதே ஙவிநாதரும்) என்னுமாபோலே (தம) என்கிற பதம பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களையும் காட்டுகிறது, (த்ருஷ்ட்வா) என்கிற பதத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களை புரி நோக்கிக் காணக் கண்ணுடையாள் பிராட்டி யென்கிறது, சத்ருஹந்தாரம் (மஹாருஷீணாம் சுகாவஹம்) என்கிற பதங்களாலே தன்னோடு கூடல் துவக்குண்டான சேதனர்க்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும், இஷ்ட ப்ராப்தியையும் பண்ணினபோதல்லது, இவரைக் காணக் கண்ணில்லை யென்கிறது; (பபூவ) அத்தலைக்கு அதிசயாவஹையாய ஸத்தை பெற்றபடி (த்ருஷ்ட்வா) ஸதிதாமிணீ தர்மாசரிந்த்யந்தே (வைதேஹீ உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணுகிறார்) தங்காயம சுமந்து நடத்துகையாவது, பிதுர்தச குணமமாதா வென்கையாலே தம புத்ரரட்சணம் பண்ணுகையிறே, (பர்தாரம் பர்ஷஸ்வஜே) ஆர்த்த ரட்சணத்தால் வந்தகளிப்புக்குப் போக்கு வீடு ஆலிங்கனம்போலே யிருந்தது, அவருக்கும் ப்ரயோஜனம் அதுபோலே காணும், (ஆதாரதேமுதிதேஹ்ருஷ்ட்வா) என கிற மஹிஷிந்தாலட்சணத்திற்கு ப்ரதமோதாஹரண பூதை யாகையாலே, பிராட்டி வெறிந்தெழுந்து மோதமடைந்த பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்து தழுவினர்.

முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

கராதிகளிறந்ததை யகம்பனன் சொல்லக் கேட்டு ராவணன் சீதையை யபஹரிப்பதற்கு மாரீசனிடஞ்சென்று அவன் வாக்கியத்தினால் அதை விட்டு மீண்டு லங்கை சேர்ந்தது.

இவ்வண்ணம் பெருமாள் கராதி ராக்ஷஸ கணங்களைத் தாமொருவரே கொலை செய்து வெற்றிகொண்டதை அகம்பனன் கண்டு அச்சமும் ஆச்சரியமு மடைந்து, விரைவாக லங்காபுரஞ் சேர்ந்து ராவணனைக் கண்டு, கேளீர் அரக்கர் கோமானே! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடன் கரனும் போரில் மடிந்திறந்தனன்; யான் மாத்திரந் தப்பிப்பிழைத்தோடி வந்தே னென்றனன் *. ராவண னதைக் கேட்டு மிக்க சினத்தினால் கண் சிவந்து, அகம்பனனை நோக்கி, அடா! யாவனவன் ஆயுள் மாண்டு மிக வழகிய என்னுடைய ஜநஸ்தானத்தைப் பாழாளாகப்புடை பொருந்தான்? யாவனவன் அனைத்துலகங்களிலும் தஞ்சம் பெறுகின்றிலன்? எனக்குத் தீமை செய்த பின்பு, அவன் இந்திரனேயாயினும், குபேரனேயாயினும், யமனேயாயினும், விஷ்ணுவேயாயினும், சுகமுறுவானோ? யான் யமனுக்கும் யமன், தீக்கும் தீ, மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யு வாகின்றேன்; யான் சினமுறுவேனாகில், தபனபாவகர்களிருவரையும் எரிப்பேன், வாயுவின் வேகத்தையும் தடை செய்வேன்; தீங்கு செய்தவன் யாவனோ? அவனை யுரை செய்க வென்றனன். அகம்பனனதுகேட்டு, இவன் சினமுற்றிருப்பதை யுணர்ந்து, ராவணனை நோக்கி, ராஜரே! யான் யாதுரை செயினும், சினமுறாதருள் செய்வீராகில், உரை செய்வேனென்று வேண்டினன். ராவணனும் அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று அபய மளித்தனையின், அகம்பனன் அவனை நோக்கிக் கேளீர் மஹாராஜரே! தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனும், சிறந்த ரூப முடையவனும், யௌவன முற்றவனும், காளைக்கு நிகரான ஸ்கந்தத்தை யுடையவனும், நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களை யுடையவனும், வீரத்தன்மையனும், நெடும் புகழ் பெற்றவனும், ஒப்பற்ற பலபராக்கிரம முடையவனும், சிறந்த ஜ்ஞானைச்வர்ய முடையவனும், ஸ்ரீராமனென்னும் பெயருடையவனுமாகிய ஒருவன் ஆங்கிருக்கின்றனன்; அவனொருவனாலேதான் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள தானைகள் யாவும், கரதூஷணாதிகளும், கொலை செய்யப்பட்டனரென்று அச்சந்தீர்ந்துரை செய்தனன். பௌலஸ்தியனும் அகம்பனன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, சினமேறிய நச்சரவம் போல நெட்டுயிர்ப்புவிட்டுக் கேளடா அகம்பனா! ராமனொருவனே இச்செயல் செய்திரான்; அவன் தேவர்களுடனும் தேவேந்திரனுடனும் கூடியே வந்து அவர்களைக் கொன்றனனோ? உரைசெய்யாயென்று வினவினன். அகம்பனனதைக்கேட்டு,

* அகம்பனன் பெண் வேஷம்பூண்டு தப்பிப் பிழைத்தோடி வந்தனனென வுணர்க.

ராவணனை நோக்கிக் கேளீர் அரக்கர் கோமானே! ஸ்ரீராமனுக்குத் தேவர்களாது உதவி வேண்டுவதில்லை; அவனுடைய பல பராக்கிரமங்களை யுரைசெய்வேனென்று மொழியலுற்றனன்; மஹாராஜரே! ஸ்ரீராமனென்பவன் மிகவும் பராக்கிரமமுடையோன்; வில்லாளிகளெல்லோர்க்குஞ் சிறந்தவன்; திவ்வியாஸ்திரங்கள் யாவும உணர்ந்தவன; போரில புரந்தரனை நிகர்த்தவன்; அவனுக்குத் தம்பி யொருவனிருக்கின்றான்; அவனும் இவனுக்கு நிகரான ரூப பல பராக்கிரம முடையோனும, செந்தாமரைக் கண்ணனும், துந்துபி முழக்கம்போன்ற நாத முடையோனும், மதிமுகத்தோனும, லக்ஷ்மணனென்னும் நாம முடையோனு மாகினறனன்: ஸ்ரீராமன அந்தத தமபியுடன் சேர்ந்து, தீயுடன் சேர்ந்த பெருங்காற்றுப்போல வொளி யுற்றவனாகி, ஜனஸ்தானத்தி லுள்ளவாக ளெலலோரையுங கொலை செய்தனன். தேவாகளிவ்விஷயததில் சேர்ந்திலர்; ஐயமுறறக; உண்மையாகக கூறுவேன்; ஸ்ரீராமனால் விடப்பட்ட சரங்களே வாயைத திறநது கொணடு ஐந்தலை நாகங்களாகி யரக்கர்களை யுண்டன; உனனைச் சேர்ந்த அரககர்கள ஸ்ரீராமனுக் கஞ்சி எங்குச செலலுகின்றனாகளோ, அங்கும அசசததினால ஸ்ரீராமன்போலக் கண்டு மற்றோரிடத்திற் கோடித திரிகினறனாகள்; அந்த ஸ்ரீராமசந்திரனால உன்னுடைய ஜனஸ்தானம் நாசஞ்செய்யப்பட்டது; என்றிவ்வணணம மொழிந்தனன்.

அகம்பனன் வாக்கியத்தை ராவணன கேட்டு, அடா அகம்பனா! யானிப்பொழுதே ஜனஸ்தானஞ்சென்று, தமபியுடன ராமனைக கொலை செய்வேனென்று ரைசெய்து புறப்படுகையில, அகம்பனன மீளவும அவனை நோக்கிக் கேளீர கொற்றவேந்தே! ஸ்ரீராமனுடைய பல பௌருஷங்களைக கண்டவண்ணம உரை செய்வேன; ஸ்ரீராமன உள்ளஞ் சீறுவானாயின், பிறரால் வெல்ல வொண்ணான்; மேன்மேலும நிறைநது விரைவாகப பெருகிவரும மஹாநதியின் வேகததையும, சரங்களால தடை செய்வான; கிரஹங்களுடனும், விண்மீன்களுடனும கூடிய விண்ணையும அழிப்பான; இப்பூமி யூழிகாலத்தில் கடல நீரில மூழ்கினிடினும, மேலெடுக்க வல்லான்; கடலின் கரையைப் பிளந்து உலகினை மூழ்ததினும மூழ்ததுவான்; கடலின் வேகத்தையாயினும், வாயுவின் வேகததையாயினும தடுப்பான; அனைத்து லகங்களையு மழித்து, அவ்வண்ணமே படைக்கவும வல்லான்; கேளீர தசகண்டரே! ஸ்ரீராமன் உம்மால் வெல்லத் தக்கவனல்லன்; மற்றுள்ள ராக்ஷஸசேனைகளாலும் வெல்லத்தக்கவனல்லன்; சுவர்க்கம பாவிகளால வெற்றி கொள்ளப்படுமோ? ஸ்ரீராமசந்திரனைத் தேவாஸுரர்க ளெல்லோரும ஒன்று சேர்ந்து போர்செயினும, அவன் தோல்வியுறுவானென யானினையேன்; ஆயின் அவனைக் கொலை செய்யு முபாயத்தை யுரை செய்வேன்; கேளீர், அவனுக்கு சீதையென்னும் மனத்துக் கினிய மனையாளொருத்தி; உலகின்கண் [illegible] [illegible];

[illegible]; அவளுக்கு நிகராகியவள் தெய்வப் பெண்களுள்ளும், கந்தர்வப் பெண்களுள்ளும், அப்ஸரஸ்களுள்ளும், தானவப் பெண்களுள்ளும், நாக கன்னியர்களுள்ளும், ஒரு பெண்ணு மிலள்; மானிடப் பெண்களுள் அத்தன்மையளுளளோ வென்னும் ஐயம் யார்க்கேனுந் தோற்றுமோ? அந்தச் சீதையை யவர்களுக்குக் காணாமல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுக; பின்பு, மனையாளைத் துறந்தும், காமியாகிய ராமன் உய்யான்; இவ்வண்ணம் துன்புற்று அவன் இறக்கவேண்டுமே யன்றிப் போரில் ஒருவரிடத்திலும் தோல்வியுறானென்று உரைத்தனன்.

ராவணனு மதுகேட்டு, இதுவே நல்லுபாயமெனத் தேர்ந்து, முன்பு தனக்கு ஸநத்குமாரபகவா னருளிச்செய்திருந்த வாக்கியத்தையும் * நினைந்து அகம்பனனை நோக்கி, அடா அகம்பனா! நீ யுரைசெய்தவண்ணமே செய்வேன்; நாளைத்தினம் உதயத்தில் யான் தனியே ரதமேறிச் சென்று சீதையைக் கொணர்ந்து இலங்கைசேர்வேனென் றுரைசெய்து, மறுதின முதயத்தில் கோவேறு கழுதைகள் கட்டிய தேர்மீதேறி, விண்ணிடையில் செல்லுகையில், மேகத்திடையில் தன் தேர் சந்திரன் போலத் திகழும்படி மாரீசாச்ரமஞ் சேர்ந்து, அவன் செய்த பூஜோபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தனன். அப்பொழுது மாரீசன் ராவணனை நோக்கி, ராக்ஷஸராஜரே! உங்களெல்லோர்க்கும் குசலம் நன்கமைந்திருக்கின்றதா? நீர் இங்கு விரைவாக வந்தமையின், யாதோ மனத்தில் சிந்தையுற்றிருப்பதாக நினைக்கின்றேன்; அதனை யுரைசெய்கவென்று வினவினன். ராவணனும் அது கேட்டவனை நோக்கிக் கேளடா மாரீசா! என்னுடைய எல்லையைப் பாதுகாப்பவர்களாகிய கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் மிக வீரனான ராமனென்பவனால் கொலைசெய்யப்பட்டனர்கள்; ஆதலின், அவன் பாரியையை யான் பறித்துவரக் கருதுகின்றேன்; நீ யுதவிசெய்யக் கடவையென்று மொழிந்தனன்.

மாரீசனு மவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு ராவணனை நோக்கி, வேந்தே! அந்தச்சீதையை யபகரிக்கும்படி யுமக்குரைத்தவன் யாவன்? அவன் மித்திரன் போலிருக்கினும், சத்துருவேயாகுவான்; யாவன் உன்னால் தீமையுற்று, நீ வாழ்ந் தின்புறுவதைப் பொறுக்கின்றிலன்? அவனை யுரைசெய்வீர்; சீதையை யபஹரிக்கும்படி யுரைத்தவனை மாத்திரம் எனக்குரைசெய்க; அரக்கர்களெல்லோரும் புகழுற்றுச் சிறந்திருப்பதை யாவன் அழிக்க நினைக்கின்றானோ, உம்மை யாவனிவ்வண்ணம் மேவுகின்றானோ, அவன் உமக்குச் சத்துருவேயென்பதில் ஐயமேயில்லை; உம்மைக் கொண்டு நச்சரவத்தின் வாயினின்றும், நச்சுப் பல்லைப் பிடுங்குவிக்க நினைப்பவன் யாவன்? உம்மை இவ்வண்ணந் தீச்செயலில் [illegible]ப்படுத்துபவன் யாவன்? பகைநீங்கி, இன்புறுந் துயில்கொண்ட உம்தலையில் [illegible] கொண்டடித்தவன் யாவன்? அடா ராவணா! நின்மலமாகி நற்குலத் [illegible] பிறப்பென்னும் துதிக்கையையும், தேஜஸென்னும் மதத்தையும்,

* [illegible] முன்பு ஜெயபுரத்தில் ராவணன் ஸநத்குமாரரைக் கண்டு [illegible]!

உயர்ந்த தோள்களென்னும் தந்தங்களையும் பொருந்திய ராமனென்னும் மதயானையைக் கண்டெதிர்த்துப் பார்க்கவும் தகுமோ? போரில் அச்சமுற்றோட்டமலைத்திருப்பதென்னும் அங்கஸந்தி வாலங்களையுடையதும், சிறந்த ராக்ஷஸர்களென்னும் மான்களைக் கொலைசெய்வதும், பாணங்களென்னும் அங்கங்களமைந்ததும், வாளென்னும் கோரப்பலலுடையதுமாகிய ஸ்ரீராமனென்னும் சீரிய சிங்கம் படுத்துறங்குகையில், அதனை யுடித்தெழுப்புவது முமக்குத் தகுமோ? வில்லென்னும் முதலையையும், புஜவேகமென்னும் பங்கத்தையும், சரங்களென்னுந் தரங்கங்களையும், பெருஞ்சண்டையென்னும் வெள்ளத்தையுமுடையதாகி, மிகக் கொடிய ராமனென்னும் பாதாளமுகத்தில் வீழ்வது தகுதியற்றது; கேளீர் ராக்ஷஸ ராஜரே! யானிவ்வண்ண முரைத்ததேனெனச் சீறற்க; அருள் செய்க; மனந்தோந்து மீண்டெய்தி லங்கைசேர்ந்தின்புறுக; நீர் உமமுடைய மனைவியர்களிடத்திலே

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினால் கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் எங்குச்செல்லுகின்றனரோ, அருளிச்செய்கவென்று வினவ, அவரும் இவனை நோக்கித் தசாநநா! ஸ்ரீமந்நாராயணனால் கொலை செய்யப்பட்டவர்களெல்லோரும் நிரதிசய வின்ப வீட்டையே யடைந்து மகிழ்வார்கள்; பகவானுடைய சீற்றமும், வரத்துக்கு நிகரெனவே யறிக, எனறருளிச் செய்தனர். ராவண னதுகேட்டு எனக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடன் சண்டை நேர்ந்து, நற்கதி வாய்க்குமோ வென்று சிந்தையுற, ஸநத்குமாரர் அதனையறிந் தவனை நோக்கி, ராவணா! நீ சிந்தை யுறற்க, உனக்கும் அம்முதற்பெருந்தேவுடன் போர் விளையும்; நெருங்காலத்தை எதிர்பார்த்திருவென்று அருளிச்செய்து, மேலும் அடா ராவணா! அதனை வெளிப்பட அறிய விரும்புவாயாயி னுரை செய்வேன்; இந்தக் கிருதயுகஞ்சென்று திரேதாயுகத்தின் கடையில், ஸ்ரீதசரத சக்கரவர்த்தியென்னு மொருவர் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறப்பர், அவருக்கு ஸ்ரீராமபத்திரரெனனும் திருநாம முடையவராகி, ஸ்ரீமந்நாராயணரே அவதாரஞ் செய்யப்போகிறார், நீ யவருடன் போர் செய்திறந்து, அழிவிலா வீட்டைப் பெறுவாயென வருளிச்செய்திருந்தனர். அந்த வாக்கியத்தை நினைந்தே ராவணன் தான் நற்கதி பெறுவதன்பொருட்டுச் சீதையை யபஹரித்தனன். இவ்வண்ணமே உத்தரகாண்டத்தில் பெருமானை நோக்கி, அகஸ்தியமுனி யருளிச் செய்கிறார். ராவணனும் ஜயனெனனும் துவாரபால காமச மாதையால், உண்மையறிந் திவ்வண்ணம் செய்வதில் தடையில்லை, இவன் பெருமாள் பிராட்டியார்களை யுத்தேசித் துரைசெய்யும் வாக்கியங்கள் தூஷணமாகத் தோற்றினும் ஆராயுங்கால் நற்பொருளுள்ளனவே யாகும், அதனை யங்கங் குரை செய்வோம்;—

சரணாகதி மந்திர விவரண ரூபமான இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் இதுவரையில் அம்மந்திரத்தின் உத்தரகண்டத்தின்பொருள் கூறப்பட்டது; அம்மந்திரத்தை யனுஷ்டிக்குங்கால், பூர்வகண்டார்த்தம் முதன்மையா யிருப்பதாயினும், பொருளை யறியுங்கால், உத்தரகண்டார்த்தமே முதன்மையாகக் கூறத்தக்கது; பலனை யறிந்த பின்பே உபாயத்தில் முயற்சி கொள்வது வழக்கமன்றோ? ஆதலின், உத்தரகண்டத்தின் பொருள் முதலில் விவரிக்கப்பட்டது; எங்ஙனே என்னில், பாலகாண்டத்தில் திருமந்திரத்தின் உத்தரகண்டத்தினுடைய முதல் பதத்தின் பொருளாகிய புருஷார்த்தபோகமும், அயோத்தியாகாண்டத்தில் இரண்டாவதுபதத்தின்பொருளாகிய கைங்கர்யப்ரீதி

இன்புற்று வாழ்க; ஸ்ரீராமனும் தன் மனைவியைச் சேர்ந்து இன்புறுக; நீர் அன்னிய பரவனிதையைக் காமுற்றுக் கெடுகின்றீர்; கெடற்க வென்று வேண்டியுரைத்தனன். ராவணனும் இம்மொழி கேட்டு, இதுவும் நலமெனவே கருதி மகிழ்ந்து, மீளவும் லங்காபுரி புக்குத் தன் மனை சேர்ந்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை யோடிவந்து ராவணனைக் கண்டது.

அநந்தரம் அங்கே சூர்ப்பணகையும், ஸ்ரீராமனொருவனே பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடன் கராதிகளையும் கொலைசெய்து வெற்றி கொண்டதைக் கண்டு, நீருண்ட கொண்டல்போலக் கர்ஜித்து, மிக வருத்தமுற்று விரைவாக வோடிவந்து லங்காபுரி சேர்ந்து, புஷ்பகவிமானத்தின் நடுவில் மந்திரி புரோஹிதாதிகள் சூழ்ந்திருக்க வீற்றிருந்து, தேவர்கள் சூழ வீற்றிருந்த தேவேந்திரன்போலத் திகழ்ந்து, தங்கச் சிங்காஸனத்தில் பொன் வேதியில் செழுந்தீபோல வொளிகொண்டு, தேவ கந்தர்வாதிகளால் வெற்றிகொள்ள வொண்ணாமல், வாயைத் திறந்த ஆலகிலை விழுங்கு மந்தகன்போல அச்சந் தந்தும், தேவாஸுரர்களுடன் போர் செய்து, அவர்களுடைய வஜ்ரம், அசனி, இவைகளினா லடிபட்டுக் காயம் பொருந்தியும், ஐராவதத்தின் தந்தத்தினால் மோதப்பட்டு மார்பில் காயப்புற்றும், இருபது தோள்களையும், பத்துச் சிரங்களையு முடையவனாகி, வெண்குடை கவிய, வெண்சாமரங்களால் வீசப்பட்டும், அகன்ற மார்பினையுற்றும், வைடூரியத்தை யொத்தும், சிறந்த பொன்னாற் செய்த குண்டலங்களை யணிந்தும், நீண்டுருண்ட புஜங்களையும், வெண்மை பொருந்திய பற்களையும், பருத்த முகங்களையு முடையவனாகியும், விஷ்ணுவின் சக்ராயுதத்தாலும், தேவர்களுடைய பற்பல படைகளாலு மடிபட்டும், கலக்கமற்ற கடல்களையும் கலக்குந் திறமையுற்றும், எத்தொ

குண யோகமும், ஆரண்யகாண்டத்தில் சூர்ப்பணகை வருவதன்முன் வரையில், நான்காவது வேற்றுமையின் பொருளாகிய கிங்கர வ்ருத்தியும், அதுமுதல் காவ்யம் வரையிலுள்ள வ்ருத்தாந்தத்தால் கடைப்பதத்தின் பொருளாகிய விரோதி நிவ்ருத்தியும் கூறப்பட்டன, மேல் முடியும் வரையில், பூர்வகண்டார்த்தங் கூறப்படுகின்றது, அதனுள் இதுமுதல் ஆரண்யகாண்டம் முடியும் வரையில், விபீஷணருக்குப் புருஷகார ஸாந்நித்யமும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் நாராயண பதப்பொருளான வாத்ஸல்யமும், ஸுந்தரகாண்டத்தில் சரணபதோபாத்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹ யோகமும், யுத்த காண்டத்தில் சரணாகதியும், உத்தரகாண்டத்தில் சரணாகத நிஷ்டையும் கூறப்படுகின்றன; இச்சர்க்கத்தின் பொருளை நன்காராயுங்கால், ஸ்ரீராமபிரானே தசாவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பதும், ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தா வென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ழிலும் விரைவில் செய்யும் வல்லமை பொருந்தியும் திகழ்பவனும், மாமலை போன்றவனும், சிறந்த மலைகளையு மசைப்பவனும், தேவர்களையும் அடிப்பவனும், தருமங்களைக் கெடுப்பவனும், பரத்தையல்களைப் புணர்பவனும், திவ்வியாஸ்திரங்க ளெல்லாவற்றையும் உணர்ந்தெய்பவனும், யாகங்களைத் தடுப்பவனும், போகவதி பட்டணஞ் சென்று, வாஸுகியை வென்று, தக்ஷகனையும் நிராகரித்து, அவனுடைய மனத்துக்கினிய மனையாளைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தவனும்; கயிலைமலைசேர்ந்து குபேரனை வென்று புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்தவனும், சைத்திரரதம் நந்தனம் முதலிய தேவோத்தியானங்களை யழித்தவனும், உதிக்கின்ற ஸூர்ய சந்திரர்களையும் கைகளினால் தடுப்பவனும், பதினாயிரம் வருஷம் திசைமுகத்தேவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, தன் தலைகளையே கொய்து ஹோமஞ்செய்தவனும், தேவ தானவ கந்தர்வ பிசாசோரகயக்ஷகாதி பூதங்களாலும், மிருத்யுவினாலும், மற்றுள்ள உயிர்களாலும் இறவேனென்ன வரம்பெற்றவனும், அப்பொழுது மானிடரைமதியா திகழ்ந்து உபேக்ஷை செய்தவனும், வேதியர்களால் மந்திர பூர்வமாகக் கலங்களில் பிழியப்பட்ட ஸோமங்களை யுண்டழிப்பவனும், கொடியனும், வேதியர்களைக் கொலை செய்பவனும், தீச்செயலினனும், தயா தாக்ஷிண்ய மற்றவனும், பிரஜைகளுக்குத் தீமை விளைப்பவனும், தனக்குப் பிராதாவுமாகிய ராவணனைக் கண்டு கிட்டியவனை நோக்கிக் கொடுமை கொண்டு மொழியலுற்றனள்.

ஆரணியகாண்டத்தில் முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை ராவணனை யரசாட்சி நன்கு செய்கின்றிலையென இகழ்ந்தது.

அநந்தரம் மிகவுந் தீனமுற்ற சூர்ப்பணகை யுலகங்களை யெல்லாம் கூவி யழச் செய்யும் ராவணன் மந்திரிகள் நடுவில் வீற்றிருக்கக் கண்டு அவனை நோக்கிக் கேளடா ஸோதரா! நீ வேறொன்றை கலவி இன்பத்திலே மூழ்கி மயக்குற்றுக் கட்டுப்போரின்றி நீதி தப்பித் தடையின்றித் திரிகின்றனை; இப்பொழுதித்திங்கு விளையுமென்று முன்னமே பாராய்ந்தறிய வேண்டியதை யறியா திருப்பது மன்றி, தீமை நேர்ந்த பின்னரும், அறிகின்றிலை யந்தோ?—

సక్తం గ్రామ్యేషు భోగేషు కామవృత్తం మహీపతిం।
లుబ్ధం న బహు మన్యన్తే శ్మశానాగ్నిమివ ప్రజాః॥
స్వయం కార్యాణి యః కాలే నానుతిష్ఠతి పార్థివః।

సతు వైసహ రాజ్యేన. తైశ్చ కార్యైర్వినశ్యతి॥
అయుక్తచారం దుర్దర్శ మస్వాధీనం నరాధిపం।
వర్జయన్తి నరా దూరా న్నదీపంక మివద్విపాః॥

ஸக்தம்க்ராம்யேஷு போகேஷு காமவ்ருத்தம் மஹீபதிம்।
லுப்தம் ந பஹு மன்யந்தே சமசாநாக்நிமிவ ப்ரஜா:॥
ஸ்வயங்காரயாணி ய:காலே நாநுதிஷ்டதி பார்திவ:।
ஸ து வை ஸஹ ராஜ்யேந தைச்ச கார்யைர்விநச்யதி॥
அயுக்தசாரந் துர்தர்ச மஸ்வாதீநம் நராதிபம்।
வர்ஜயந்தி நரா தூராந் நதீபங்கமிவ த்விபா:॥

க்ராம்யபோகங்களில் ஆசக்தியுற்றவனும், தன் மனதுக்குத் தோன்றின்படி செய்பவனும், லோபமுடையவனுமாகிய, ராஜனைப் பிரஜைகள் முதுகாட்டிலுள்ள தீயைப்போலக் கண்டிகழ்வார்களேயன்றி, உகவார்கள்; யாவனொருவன் தக்ககாலத்தில் செய்யத்தக்கன செய்கின்றிலனோ, அந்த ராஜன் அந்த ராஜ்ஜியத்துடனே அந்தக் காரியங்களினாலேயே யப்பொழுதே யழிந்து விடுவான்; சாரர்களை யேவாதவனும், சுளித்தமுகத்தனுக்குக் காணற்கரியனும், ஸ்வாதீனனாகாதானுமாகிய ராஜனை யானைகள் நதியின் சேற்றைப்போலப் பிரஜைகள் துரக்கின்றனர்கள்; எந்த அரசர்கள் ஸ்வாதீனம் தப்பித் தேன்மொழியாரதீனராகிப் பாதுகாக்கின்றிலரோ, அவர்கள் கடலிலாழ்ந்த மலைகள்போல மேன்மையுற்று விளங்கார்கள்; மிக்க திறமையுள்ள தேவகந்தர்வ தானவாதிகளுடன் பகையுற்றும், சாரர்களை ஏவிச் செய்தி யறிந்து கொள்ளாமல் சபலனாகத் திரிகின்ற நீ எவ்வண்ணம் ராஜ்ஜியத்தை யாள்வாய்? அடா! நீ மதியின்றி, மடத்தன்மைகொண்டு, அறிந்து கொள்ளத்தக்க காரியங்களை யறிந்து கொள்ளுகின்றிலை; ஆதலின், நீ எவ்வண்ணம் அரசனாகுவாய்; எந்த ராஜர்களுக்கு வேவுகாரர்களும், பொருள்களும், நீதிகளும், திடங்களும், ஸ்வாதீனங்களல்லவோ, ஸ்வாதீனமற்ற அந்த ராஜர்கள் அற்பர்களுக்கு நிகரானவர்களே யாகின்றனர்கள்; வேந்தர்கள் சாரணர்களைக் கொண்டு தேசா தேசங்களிலுமுள்ள சமாசாரங்களை யறிந்து கொள்ளுகின்றமையின், அவர்கள் தூரதிருஷ்டிகளெனப்படுகின்றனர்கள்; ஜனஸ்தானத்திலுள்ள கரன் முதலிய யாவரும் அழிந்திருக்கையில், நீ இதுவரையில் தெரிந்து கொள்ளாமையால், அற்பர்களான மந்திரிகளுடன் கூடியவனெனவும், சாரணனில்லாதானெனவும், உன்னை யானெண்ணுகின்றேன், பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடன் கரன் முதலானோர்களும், ஸ்ரீராமனொருவனாலே தானே கொலை செய்யப்பட்டனர்கள். அந்த ஸ்ரீராமன் ரிஷிகளுக்கும் அஞ்சற்கவென் றபயங்கொடுத்தனன்.

ஆதலின்,' தண்டகாரண்யங்களின்புற்றன; இவ்வண்ணம் அந்த ஸ்ரீராமனால் ஜனஸ்தானம் பாழாளாக்கப்பட்டது; இவ்வண்ணம் தீங்கு நேர்

திருக்கையிலும், அதனை யுணராமல் லோபமும், மதமும், காமமும் கொண்டு ஸ்வாதீனமின்றி, மடமை கொண்டிருக்கின்றனை; கொடுமை கொண்டவனையும், அற்பமாகக் கொடுப்பவனையும், மதமுற்றவனையும், கர்வமடைந்தவனையும், வஞ்சனைசெய்பவனையும், பிரஜைகள் சேரார்கள்; அவனுக்கு இடையூறு வருங்கால் நீங்கிச் சென்று மகிழ்வார்கள்; அகங்கார முற்றும் நிலைமையற்றும், தன்னைத்தானே புகழ்ந்தும், சினமடைந்தும், கொடுமை கொண்டிருக்கின்ற ராஜனைத் தன் ஜனமே ஸமயம்பார்த்துக் கொல்லும்; பயம் நோக்கையிலச்சமின்றியும், செயற்குரிய காரியங்களைச் செய்யாமலுமிருக்கின்ற ராஜன் விரைவில் அரசிழந்து, புல்லுக்கு நிகராகுவான்; உலர்ந்த கட்டைகளினாலும், உடைந்த சில்லியோடுகளினாலும், தூள்களினாலும் கூடப்பயன் நேரும்; அரசிழந்த ராஜாக்களாலே மாத்திரம் ஒருபயனும் இலது; உடுத்துக் கிழிந்த துணிபோலவும், அணிந்துவாடிய மலர் மாலைபோலவும், அரசிழந்த வேந்தன் திறமை யுற்றவனாயினும், திறமை யற்றவனே; ஊக்கமுடையோனும், யாவுமுணர்ந்தோனும், புலன்களை வென்றவனும், நன்றியுள்ளவனும், தார்மிகனுமாகிய ராஜனே நெடுங்காலம் உலகாண்டு வாழ்வான்; கண்களில் துயிலுற்றவனாயினும், நீதியென்னும் கண்களால் விழித்திருப்பவனும், பயன்படும் சினம், அருள்களை யுடையவனுமாகிய ராஜனே யாவராலும் கொண்டாடப் படுவான்; அடா ராவணா! நீயோவெனில், மதிமயங்கி யானுரைத்த நற்குணங்களை யிழந்து, தீக்குணங்களை மேற்கொண்டு, சாரர்களினால் காரியங்கள் இறந்ததையு முணரா திருக்கின்றனை; பிறர்களை யிகழ்ந்தும், விஷயங்களிலாழ்ந்தும், தேசகாலங்களுக்குரிய செயல்களை யிழந்தும், குணதோஷங்களை யறியு முணர்வைத் துறந்து மிருக்கின்றனையாயின், நீ விரைவில் அரசிழந்து துன்புறுவாய்; என இவ்வண்ணம் சூர்ப்பணகையாலுரைக்கப்பட்ட வாக்கியத்தை ராவணனும் நன்காராய்ந்து, செல்வமும், செருக்கும், பலமும் உற்றவனாதலின், நெடுநேரஞ் சிந்தையுற்றிருந்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகி ராவணனுக்குப் பெருமாளிளையபெருமாள் இவர்களுடைய
திறமையையும், பிராட்டியின் அழகினையு மறிவித்துச்
சீதையை யபஹரிக்கும்படி யுரைத்தது.

அனந்தரம் ராவணன் பகைமேல் சினமுற்றுத் தன்னை வன்மொழிகளால் இகழ்ந்த சூர்ப்பணகியை நோக்கிச் சொல்லுவான்: சூர்ப்பணகி! ஸ்ரீராமனென்பவன் யாவன்? எத்திறமையன்? எவ்வுருவத்தவன்? எத்தன்மையன்? அவன்

புகழுதரிய தண்டகாவனத்து ளேன் புகுந்தனன்? எப்படியினன்? அரக்கர் களை எதனால் மடித்தனன்? விரைவி லுரையாயென வினவினன். சூர்ப்ப ணகியு மிந்த வாக்கியத்தைககேட்டு ராவணனைநோக்கிக் கேளாய் வேந்தா! நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களும், அகன்ற திருக்கண்களு முடையவனும், மரவுரி மரையுரிகளை யுடுத்தவனும், காமகோடி சுந்தரனுமாகிய ஸ்ரீராமனென் பவன் தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரன; பொன்கட்டமைந்த தேவேந் திரன் வில்லை நிகர்த்த திருககோதண்டத்தைக கையிலேந்தி இழுத்து நச்சர வங்கள் போன்ற கணைகளை எய்கின்றனன; அவன கணைகளை எடுப்பதும், தொடுப்பதும, இழுப்பதும, விடுப்பதும, யாராலும் கண்ணுறப்பட்டில; சர மாரிகளாலடிபட்டு மடிந்த சேனைகளை மாத்திரமே கண்டேன; மழைக் கல்லுகளினலடிபட்டு மடிந்த நெற்பயிர்களைப்போலச் சரமாரிகளால பதினலா யிரம ராக்ஷஸசேனைகளும அடிபட்டு மடிந்து சாய்ந்தன; இவ்வண்ணம் மூன்று நாழிகைக்குள அந்த ஸ்ரீராமனொருவனே எல்லாப படைகளுடன் கரதூஷணத் திரிசிராக்களையும கொலை செய்தனன; ரிஷிகளுக்கும அபய மளித்தனன்; யாவருமின்புற்றனர்கள்.

அந்த ஸ்ரீராமன மிகவும சூரனும, தருமமுணர்ந்தவனு மாதலின, பெண் கொலை தீதென வுணர்ந்தென்னையு மவமானஞ்செய்து கொல்லாது விட்டுவிட்டனன ஆதலின, யானொருத்தியே தப்பிப் பிழைத்து வந்தேன்; அவனுக்குத தம்பியொருவன மிகவும தேஜஸ்ஸுடையவனும, ரூபௌ தார்ய பல பராக்கிரமங்களினால அண்ணனுக்கு நிகரானவனும, அன்பும பத்தியு முடையோனும, பிழையைச சிறிதேனும பொறுத்தருளாதானும், பிறரால வெல்லவொண்ணாதானும, பகைவரை வெல்லுபவனும, கூரிய புத்தி யுடையோனும, ஸ்ரீராமனுக்கு வலது திருத்தோளெனவும், வேறுருக கொண்டு புறத்தி லுலாவுகின்ற உயிரே இவனெனவு முரைக்கப்பட்டவனும், மிகுந்த தோள்வலியுற்றவனுமாகி, இலக்ஷ்மணனென்ப பேருற்று விளங்குகின் றனன்; ஸ்ரீராமனுடைய மனையாளொருத்தியும, அகன்ற திருக்கண்களையும, முழுமதிபோன்ற திருமுக மண்டலத்தையும பொருந்தி, மிகப் பெரிய முலை யாளும, மிக்க வழகிய சுரிகுழலினளும, அழகுற்ற நாசி யுடையாளும், கட்ட ழகியும், புகழ்பெற்றவளும, அந்த வனதேவதையோவென வெண்ணப்பட்ட வளும, மற்றொரு மஹா லக்ஷ்மியோவென ஐயுறத்தக்கவளும, உருக்கிய தங்கம்போன்ற வண்ண முற்றவளும், சிவந்துயர்ந்த நகங்களை யுடையவளும், நுண்ணிடையினளும, சீதையென்னும் திருநாமமுடையவளு மாகின்றனள்; தேவகந்தர்வ யக்ஷ ராக்ஷஸ பதகோரகாதிப பெண்களுள்ளும், இவ்வண் ணம் வண்ணமழகியபெண்ணை எங்கும் கண்டிலேன்;—

యస్యసీతా భవేద్భార్యా యంచసీతా పరిష్వజేత్ ।
అతిజీవేత్స సర్వేషు లోకేష్వపి పురన్దరాత్ ॥

யஸ்யஸீதாபவேத்பார்யா யஞ்சஸீதாபரிஷ்வஜேத்|
அதிஜீவேதஸஸாவேஷு லோகோஷ்வபிபுரந்தராத.||

யாவனொருவனுக்குச் சீதை மனையாளாகுவாளோ? யாவனொருவனைச் சீதை யாலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளுவாளோ? அவ்விருவரே எல்லோரையும் விடச் சிறந்த பிறப்புடையோரும், இந்திரனினுஞ் சிறந்த போகமுற்றோரு மாகி வாழ்வார்கள்; நலமொழுக்க முடையவளும், உருவத்தி லொப்பற்ற வளுமாகிய அந்தச் சீதை யுனக்குத் தக்கவளாகுவாள்; நீயு மவளுக்குத் தக்க வனாகுவாய்; அவளை யானுனக்குப் பாரியாத்தமாக வெடுத்தோடி வரமுயன் றேன்; அப்பொழுது கொடியனான லக்ஷ்மணன் முனிந் தென்னைச் செவி நாசிகளை யரிந் தோட்டி விட்டனன்; அவளை நீ கண்ணுறுவாயாகில், மன்மத பாணங்களுக்குக் குறியாகுவாய்; அவ்விஷயத்தி லுனக்கு மனமுளதாயின், ஜயார்த்தமாக வலதுகாலை இப்பொழுதே முன்னெடுத் திடுக; ஸ்ரீராமனைக் கொலைசெய்வதினால அவ்வரக்கர்களுக்குப் பிரியஞ் செய்க; அந்த ஸ்ரீராமனை யும், லக்ஷ்மணனையும் கூரிய கணைகளினாலடித்துப் பதியற்ற சீதையைச் சுக மாகவெடுத்து வந்தினபுறுக; யானுரை செய்த இவ்வாக்கியம் உனக்கிதமென்றத் தோற்றுமாயின், உடனே யவ்வண்ணஞ் செய்க; உன்னுடைய திற மையையும் நன்குணர்ந்து சீதையை எடுத்தோடி வருக; என் வாக்கியத்தைச் செவியுற்று, ஸ்ரீராமனால் கரதூஷணத் திரிசிராக்களும், பதினாலாயிரம் சேனை களும் அழிந்தனராக ளென்பதை யறிந்து, மேல்செய்யத்தக்க காரியத்தை நன்காராய்ந்து செய்யக்கடவை யென மொழிந்தனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் தேரூர்ந்து கடலையும், ஸுபத்திரமென்னும் ஆலமரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டுபோய மாரீசனைக் கண்டது.

அநந்தரம ராவணன் சூர்ப்பணகையின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, மந் திரிகளுட னாராய்ந்து தேர்ந்து, மந்திரிகளை யனுப்பிவிட்டுத் தானுந் தனியே

* யஸ்ய என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை

எவனுக்குச் சீதை பாரியை யாகுவாள்? எவனைச் சீதை மகிழ்ந்து தழுவிக் கொள்வள்? அவன் ஸ்ரீராமனே யல்லனோ? அவனே எல்லோர்க்குஞ் சிறந்த புருஷோத்தமன்; அவனே இந்திரனுக்குப் பின்னவதரித்த உபேந்திரன்; ஆதலின், சீதையை

ஆலோசனை செய்து, குணதோஷங்களையும், பலாபலங்களையு மறிந்து, இவ்வண்ணமே செய்யவேண்டுமெனத் தேர்ந்து, யானசாலைக்குட்புகுந்து ஒருவரு மறியாமல் சாரதியைநோக்கித் தேரைச சித்தஞ்செய்யும்படி கட்டளையிட்டு, அவனால் சித்தஞ் செய்யப்பட்ட சிறந்த பொன்னாற்செய்த தேர்மீதேறிப் பிசாசமுகம்போன்ற முகங்களுள்ள கோவேறு கழுதைகளைத் தூண்டி விண்மிசைசென்று வெண்குடைபிடித்தும, வெண்சாமரங்கள் வீசியும, மற்றும் பற்பல உபசாரங்களும செய்கின்ற பரிஜனங்களுடன் கூடி, பத்துத்தலைகளை யுடையனாகி வைடூரியத்தை நிகர்த்தமையில, பத்துச சிகரங்களையுடைய மாமலைபோன்றவனாகி, மின்னலுடன் கூடிய பலாகைகளினால் சூழப்பட்ட மேகம்போலும விளங்கி, மலையுடன் கூடிய கடற்கரையையும, பலவகை மரங்களடர்ந்து திகழக் கண்ணுற்று குளிர்ச்சியுற்றுப் பாவனமாகிய நீர்களை யுடையனவும, தாமரை மலர்ந்து மணம வீசுகின்றனவுமாகிய தாமரை யோடைகளினாலும, யாகவேதிகளுடன் கூடிய விசாலமான ஆசிரமங்களினாலும் திகழ்ந்தும, வாழை பலா தெங்கு பனை ஆச்சா பச்சிலை முதலிய மரங்கள் மலர்ந்து கனிந்துச சூழ்ந்தும, நாக கந்தர்வ கின்னரர்களும, பிறப் பற்ற யோகிகளும், வைகானஸர்களும, (பிரஹ்மத்தின் நகத்தில் பிறந்தோரும) மஷரெனபவர் குலத்தவர்களும, வாலகில்யர்களும, (பிரஹ்மத்தின் ரோமத்தில் பிறந்தோர்களும) வெயிலையுண்டே தவஞ்செய்பவர்களும, உணவு நீங்கிய யோகிகளும நிறைந்தும, சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யுடைய அப்ஸரஸர்கள் நிரந்தரம கிரீடைசெய் தின்புற்றும, தேவர்களும தெய்வப்பெண்க

லக்ஷ்மியென்றே வுணர்க என்பது கருத்து, மேல் வாக்யங்களிலும வேறே யொரு பொருளும தோற்றுகின்றது, அவள் நல்லொழுக்க முடையா ளாதலின், அவளுனக்குத் தக்க பாரியை யாகுவாளோ? ஒருகாலும ஆகாள, நீதான் அவளுக்குப் பதியாகு வாயோ? ஆகாய, நீ பாரியையைத் துறந்து, வைராக்கியமுறும விஷயத்தில யானவளை எடுத்துவர முயன்றேன, லக்ஷ்மணன் என மூக்கை யரிந்தான, நீ யவளைக் கண்ணுறு வாயாகில், (மன்மதஸ்ய) என மூக்கை யறிந்து மாத்தனஞ் செய்த அந்த லக்ஷ்மணன் சரங்களுக்குக் குறியாகுவாய, பாரியையைத் துறக்கும விஷயத்தில உனக்கபிலாஷ மிருக்குமாயின, (ஜயார்த்தம) முன்போல விஷ்ணுலோகத்தில ஜயனென்னும துவார பாலனுக்கும் விஷயத்தில மகிழ்ந்து வலதுகாலை முன்னிட்டாய, கூரிய கணைகளினால் பகைவரைப் பிளந்து நிற்கிற பெருமாளையும, திருவனந்தாழ்வானையும, (ஹதநாயகாம்) அடையப்பட்ட நாயகனையுமுடைய பெரிய பிராட்டியாரையும (அதாவத) முன்போலவே சேர்ந்து சுகமாக வாயில காப்போனாகி இன்புறுவாய, அவ்வர்க்கர்களுடைய வதத்தினால் (நருசமஸஸய) மனிதர்களால புகழப்பட்ட அந்த ராமனுக்குப் பிரிய மளிக்கக் கடவை. என வாக்கியம இதமெனத் தோற்றுமாயின, ஸ்ரீராமன, நீ, நும்மிருவருடைய சக்தியை நன்குணர்ந்து, சீதையை எடுத்துவா? யானுரைத்ததையுங் கேட்டு, ஸ்ரீராமனால் கரர்திகள மடிந்ததையு முணர்ந்து தக்கவண்ணம செய்யா யென்றும பொருள் தோற்றுகின்றமையின, ராவணன் பெருமாளை எதிர்த்துப் போர்செய்யாமல், மறைவில் எடுத்தோடி வந்தானென்பது அமைகின்றது.

ரும் திகழ்ந்தும, மற்றுமுள்ள தேவதானவகணங்கள் நெருங்கியும், அன்னம் கிரௌஞ்சம நீர்க்கோழி வெண்ணாரை முதலிய நீர்ப்பறவைகள் ஒலித்தும், வைடூரியக் கற்களடர்ந்தும் விளங்குகின்ற காடுகளையும், வெண்மை நிறமுற்றகன்று திவ்விய மாலைகளை பொருந்தி கீதவாத்தியங்கள் முழங்கித் திகழுமட வைமானிகர்களது விமானங்களையும கிட்டி, யங்கங்குள்ள கந்தர்வாப்ஸரர் களையும, மற்றுள்ள விநோதங்களையும கண்ணுறறுச சந்தனக்காடுகளையும், அகிற்காடுகளையும, தக்கோலக்காடுகளையும கண்டு மகிழ்ந்து, தமால புஷ்பங் களையும, மிளகு புதருகளையும, கரையி லலைகளினு லெர் துக்கப்பட்ட முத்து களையும, சங்குகளின் திரளையும, பவளங்களின் குலைகளையும், பொன்மலை வெள்ளிமலைகளையும, மலையருவிகளையும, மடுவுகளையும், தனதான்யங்கள் நிறைந்து, மிக வழகிய பெண்கள திகழ்ந்து, யானை குதிரை தேர்களடர்ந்து முள்ள பட்டணங்களையும கண்டு களித்து, அந்தக் கடலோரத்தில் பருத் துயர்ந்த ஒரு ஆலமரத்தையும கண்டனன.

அம்மரத்தின் கிளைகள சுற்றிலும நூறறுககாதவழி வளர்ந்துள்ளன; அம்மரத்திலேதானே பெரிய திருவடிகள் கஜகச்சபங்களைக் காலகளி லிடுக்கிக் கொண்டவைகளை யுண்பதின் பொருட்டுப பறந்து வந் துட்கார்ந்து, உடனே தாமுட்கார்ந்த கிளைமுறியத் தக்ஷணமே அதன் கீழே தவஞ்செய கின்ற வாலகில்யர் முதலிய யோகிகளிறப்பார்களென் வஞ்சி, அந்தக் கிளை யினையும மூக்கில கொந்தியெடுத்துப பறந தெழுந்து நெடுந்தூரமெழுந்தருளி, அந்தக் கஜகச்சபங்களையும பக்ஷித்து, நூறுயோஜன நீளமுள்ள அந்தக் கிளையை வேடுவச சேரியிலெறிந் தங்குளளோரையும கொலைசெய்தருளி மகிழ்ந்து, முனிவர்களையும பாதுகாத்தளித் துடனே தேவலோகஞ்சென்று, அங்குள்ள எஃகினாறசெய்த யந்திரங்களை முறித்து, மணிமாடங்களையு மிடித்து, அங்கு ஏகாந்தமாயப் பாது காக்கப்பட்ட அமிர்தகலசங்களையு மெடுத்துக்கொண டெழுந்தருளினா. பறபல மஹாமுனிவர்கள நிறைந்த ஸுபத்திரமென்னும அந்த ஆலமரத்தையும் தாண்டிக் கடலின் அக்கரை சேர்ந்து, மிக வழகியவோ ராசிரமத்தில மரவுரியுளளுடுத்து மரையுரி மேல கட்டிச சடைதரித்து உண்வடக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற தாடகா புத்திரனை மாரீசனைக கண்டு கிட்டிச செல்லுகையில, மாரீசனும இவனைக் கண்டு எதிர்கொண்டழைத்துவந்து, விதியின்படி அர்க்கியபாத்தியம முதலிய உபசாரங்களினுல பூஜித்து, ராவணனை நோக்கி, அரக்கர் கோனே! இலங்கையிலெல்லோரும இன்புறறு வாழ்கின்றனர்களா? விரைவாக மீளவும இங்கெய்திய செய்தி யாதோ? அதனை யுரைசெய்க்வென்று வினவினன். பின்பு ராவணனும மாரீசனை நோக்கி, மொழியலுற்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் மாரீசனை மானுருக்கொண்டு, சீதையைத் தான் எடுத்து வருவதற்கு உதவி செய்யென உரைத்தது.

அநந்தரம் ராவணன் மாரீசனை நோக்கிக் கேளடா என்மொழியை! நான் மிகவும் துன்பமடைந்திருக்கின்றேன், இத்தருணத்தில் நீயே எனக்குத் தஞ்சம்; எனக்குப் பிராதாவாகிய கரன், தூஷணன் திரிசிரன் முதலிய பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடனும், சூர்ப்பணகியுடனும், என் கட்டளையின்படி ஜனஸ்தானத்திலுறைந்து, அங்குள்ள முனிவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனரென்பதை நீயறிந்தே யிருக்கின்றனையல்லவோ? அந்தக் கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் எல்லோரும் ராமனால் கொலை செய்யப்பட்டிறந்தனர்கள். இப்பொழுது தண்டகாவனம் அசரமற்றதாகச் செய்யப்பட்டது; அந்த ராமனும் தந்தையினால் பெண்டாட்டியுடன் அடித்தோட்டப்பட்டுக் காடுசேர்ந்தும், மதியின்றி யாயுள்மாண்டு அவ்வரக்கர்களைக் கொலை செய்தனன்; ஆதலின், அவன் ராஜாக்களுள் கடையவனும், நீசசெயலினனும், கொடுமைகொண்டவனும், அருளற்றவனும், மடமைகொண்டவனும், லோபமுடையோனும், தவமியற்றிப் புலன்களை வெல்லாதவனுமாகின்றனன்; ஆதலின், அவன் தருமத்தைத் துறந்து அதருமத்தையே மேற்கொண்டு உயிர்களுக்குத் தீமைசெய்யவே முயன்றனன்; பகையொன்றுமின்றியே பலமதத்தினால் அவன் என் ஸஹோதரியான சூர்ப்பணகியின் செவி நாசிகளை யரிந்து விட்டனன்; ஆதலின், அவன் மனையாளாகிய மிக வழகிய சீதையை எடுத்துக்கொண்டு வரப்போகிறேன்; இவ்விஷயத்தில் எனக்கு நீ ஸஹாயமாகக் கடவை. நீ என்னுடன் வந்துதவி செய்வாயாகில், கும்பகர்ணன் முதலிய தம்பிகளுடனுங் கூடிய யான் போரில் தேவர்களெல்லோரும் எதிர்த்து வரினும் இலக்ஷியஞ் செய்யேன், ஆதலின், நீ எனக்குத் துணையாகக் கடவை. வீரியத்திலும், மதத்திலும், உனக்கு நிகரானவனொருவனுமில்லை; நீயே உபாயமறிந்தவன், சௌரியமுள்ளவன், மாயைகளெல்லாவற்றையு மறிந்தவன், இதற்காகவே யானிங்கெய்தினேன்; நீ செய்யவேண்டிய காரியம் யாதோ, அதனையு முரைசெய்வேன் கேளாய்; நீ வெள்ளிமயமான புள்ளிகளை யுடையதும், பொன்மயமாகி, மிகவழகியதுமாகி மானுருக்கொண்டு அந்த ராமனிருக்கின்ற ஆசிரமத்தி லுலாவுக; சீதையுன்னைக் கண்ணுறுவாளாயின், அவளவற்று ராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி, இம்மானைப் பிடித்தளிக்கக் கடவீர்களென உரை செய்வாள்; உடனே யவ்விருவர்களும் உன்னைப் பிடிக்கும்படி வருவார்கள்; அவர்கள் சென்ற பின்னர், தனியே யிருக்கின்ற அந்தச் சீதையைத் தடையொன்றுமின்றியே சுகமாக எடுத்துக் கொண்டுவந்து விடுவேன்; பின்பு, பெண்டாட்டியைப் பறிகொடுத்து மிக

பெருந்தி இளைத்துத் துயருற்ற ராமனைச் சுகமாக் கொலை செய்வேனென்றுரைசெய்து முடித்தனன்.

மாரீசன் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஸ்ரீராமபிரானுடைய பிரபாவத்தையும் நினைந்து, உதடுகளுலர்ந்து, அவற்றை நாக்கினால் வருடி, இமை நீங்கிக் கண்கள் மருள விழித்து, சவம்போல நின்று, துயருற்றுத்தேர்ந்து, ராவணனை நோக்கி, மனங்கலங்கிச் சிந்தைகொண்டவனாகிப் பெருமானுடைய தோள்வலியையறிந்தவனாதலின், ராவணனவாக்கியம் நலமற்றதெனவறிந்து, கைகளைக் கூப்பி ராவணனுக்கும் தனக்கும் இதமுறத்தக்கதாக ஒரு மொழி மொழியலுற்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸீதாபிராட்டியை யபஹரிப்பாயாகில் எல்லாவரக்கர்களுடனும் நீ யழிவாயாதலி னிவ்வெண்ணத்தை விட்டு வாழென்று மாரீசன் ராவணனுக்கு இதமுரைத்தது.

அநந்தரம் ராவணனுரைத்த அந்த வாக்கியத்தை மாரீசன் கேட்டு, ராவணனை நோக்கி,—

సులభాః పురుషా రాజన్ సతతం ప్రియవాదినః।
అప్రియస్య చ పథ్యస్య వక్తా శ్రోతా చ దుర్లభః॥

ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:|
அப்ரியஸ்ய ச பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:||

கேளீர் ராக்ஷஸர் கோனே! பின்பு, துன்பம் விளைவிக்கத்தக்கனவும், கேட்பதற் கினியனவாகத் தோற்றுகின்றனவுமாகிய மொழிகளை மொழிவோர்கள் உலகினி லெப்பொழுதும் பெரும்பாலு முள்ளார்கள்; கேட்பதற்கினியன வல்லனவாயினும், மேலே நலமளிக்கத்தக்கனவாகிய வன்மொழிகளை மொழிவோனும், இவன் மொழிவது நலமேயென மகிழ்ந்து கேட்போனும், நமக்கு மிவன் உபதேசஞ் செய்கிறானென்று செருக்கினால் சினமுறாமல் அவ்வண்ணமே நடப்பவனும், எங்கும் கிடையார்கள்; பிரியமல்லாதுரை செயின், கேட்போர் சுளிப்பார்கள்; இதமும் பிரியமுமாகியது அரிது; ஆதலின், யாவரும் தாக்ஷிண்யத்தால் பிரியமே மொழிவார்கள்; நீர் சாரர்களற்றுமூடராய்ப் பிறர் தன்மையை யறிந்துகொள்ளாமலும், வேற்கணோர் வலையில் கட்டுண்டிருக்கின்றமையின், ஸ்ரீராமன் பிறரால் 'வெல்லுதற்கரிய தோள வலியுற்றவனென்வும், சிறந்த நற்குணமுண்டையோ னெனவும், மஹேந்திர

னுக்கும், வருணனுக்கும், நிகரானவனென்னவு மறிந்திலீர்; அந்தோ! வேந்தே! இவ்வுலகினி லரக்கர்களெல்லோர்க்கும் நன்மை விளையுமா? ஸ்ரீராமன் சினமுற்றுல்லகினை யரக்க ரற்றதாகச் செய்யா தருள்செய்வனே; ஜனகராஜன் திருமகளாகிய சீதையும் குலத்தை யழிப்பதன் பொருட்டுப் பிறந்திலளா? சீதையின் நிமித்தம் யானும் இறக்கா மலுய்வேனோ? காமவேட்கையுற்று மரியாதை கெட்டுத் திரிகின்ற உம்மை ராஜனாகப்பெற்று இலங்கை பாழாளாகாமல் சீருறுமா? உம்மைப்போலக் காமமுற்றுச் சீலமழிந்து தீயோர்சொற் கேட்டு மதிகெட்டுத் திரிகிற ராஜன் தானுமழிந்து, தன்னினத்தாரையு மழித்து, நாட்டையு மழிப்பான்; ஸ்ரீராமன் தந்தையினால் துறக்கப்பட்டவனு மல்லன், மரியாதை தப்பினவனு மல்லன், லோபியு மல்லன், தீச்செயலினனு மல்லன், க்ஷத்ரியர்களுள் பாவியுமல்லன், தருமகுணமற்றவனுமல்லன், கொடியனுமல்லன், உயிர்களுக்கு இதமலாச் செயலினனு மல்லன், அவன் நற்குணங்களெல்லாவற்றாலும் சிறந்தவனே; கைகேயி தந்தையை வஞ்சனை செய்துவரம்பெற்றுக் கொண்டமையால், பிதாவைப் பொய்யினின்றும் பாதுகாப்பதன் பொருட்டே பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வேனென்றே கைகேயிக்குப் பிரிய முரைத்து, அரணியத்துக் கெழுந்தருளினன். ஆதலின், ஸ்ரீராமன் கொடியனுமல்லன், அறிவிலனுமல்லன், புலன்களை யடக்காதானு மல்லன், ஸ்ரீராமனிடத்தில் நீ பொய்யும், வன்மொழியு மெவ்வண்ண முரையற்க; ஸ்ரீராமன் உருவங்கொண்ட தருமமேபோலும், நற்குணமுடையோனும், உண்மையான தோளவலி யுற்றவனு மாகின்றனன்; அவன் தேவர்களுக்கிந்திரன்போல அனைத்துலகங்களுக்கும் ராஜனாதலின், ஒளி ஸூரியனை விட்டு நீங்காததுபோல ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரியாத பிராட்டியை நீ எவ்வண்ணம் வலுவில் எடுத்துவரக் கருதுகின்றனை, கணைகளெனனும் ஜ்வாலையுற்று, வில் வாளகளெனனும் விறகைச் சேர்ந்து, தகதகவென்று பற்றி எரிகின்ற, ஸ்ரீராமனெனனும் தீயில் வலுவில் வீழ்ந்தழியற்க; வில்லெனனுந் திறந்தமுகத்தைப்பெற்றுக் கணையெனனும் ஜ்வாலைபொருந்திச் சினங்கொண்டு பகைவர் சேனைகளை மடிக்கின்ற கோதண்டமெனனும் யமனுடன் சேர்ந்து திகழு மிராமனை ராஜியத்தையும், சுகத்தையும் துறந்து வலுவில் கிட்டி உயிரைவிட்டழியற்க; அவனுடைய பலம் அளவற்றதாதலின், அவனுக்குயிரினும் பிரியமுள்ள பாரியையை யபஹரிக்க நீ எவ்வண்ணந் திறமை யுறுவாய்? எரிகின்ற தீயின் அனல்போலச் சுடுகின்ற சீதையை நீ சேர்வதென்பது, நீயழிவதற்கே ஏதுவாகும்; ஆதலின், பயனற்ற இம்முயற்சியை ஏன் வாளாசெய்கின்றனை? ஸ்ரீராமன் போர்க்களத்தி லுன்னைக் காணுமளவே உனவாழ்வு, பின்பு உனனுயிரும், இன்பமும், ராஜ்ஜியமும், உனக்கு நிலைப்பதரிது; நெடுங்காலம்வாழ்ந் தின்புறக்கோருவாயாகில், ஸ்ரீராமனுக்குத் தீங்கு செய்யற்க; ஸ்ரீவிபீஷணன் முதலிய தருமபுத்தியுள்ள மந்திரிகளானவர்களுடனும் கூடி நன்காராய்ந்து, குணதோஷங்களையும்,

ஸ்ரீராமனை, நீ, உம்மிருவருடைய பலத்தினளவையும் நன்குணர்ந்து, இது இதம் இது இதமலாதெனத் தேர்ந்து, பின்பு தக்கவண்ணஞ் செய்க; நீ ஸ்ரீராமனுடன் போர்செய்வாயாகில், தோல்வியுற்றழிவாயென்று யான் நம்புகின்றேன்; இதமாயும், யுக்தமாயும், மீளவுமொரு வாக்கிய முரைப்பேன் கேளாயென்று மொழியலுற்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் விசுவாமித்திரயாகத்தில் தான் பட்ட பாட்டை யுரைத்துப் பெருமாளுடன் நீ பகைகொள்வாயாகில் சித்தமாக அழிவாயென ராவணனுக்கு வுரைத்து மறுத்தது

கேளாய் ராக்ஷஸ கோமானே! யான் முன்பொருகாலையில், ஆயிரம் யானை பலமுடையேனென்றும், மலைபோலப் பருத்துயர்ந்தேனென்றும் மதங்கொண்டு, நீருண்ட கொண்டல் வண்ணனும், சிறந்த பொற்குழையின னும், உலகங்களை யச்சமுறுவிப்பவனும், கிரீட மணிந்தவனுமாகிப் பரிகாயுதத்தைக் கையிலேந்தி, ரிஷிகளைக் கொலைசெய்து, அவர்கள் மாமிசத்தைப் புஜித்துக்கொண்டு, தண்டகாவனத்திற் றிரிந்துகொண்டிருந்தேன்; அப்பொழுது தருமாத்துமாவான விசுவாமித்திர மஹாயோகி யென்னைக்கண்டச்சங்கொண்டு, தானே நேராகத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருளித் தசரதசக்கரவர்த்தியைக் கண்டு, வேந்தர் கோமானே! யான் யாகஞ் செய்கையில், மாரீசன் வந்து தடைசெய்து பீடிக்கின்றனன்; ஆதலின், அச்சங்கொண்டோடி வந்தேன்; தேவரீர் திருக்குமாரனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் என்னுடன் வந்து, யாகத்தை முடிப்பித்து, என்னைப் பாதுகாக்கக் கடவனென்றுரைத்து ஸ்ரீராமனை யாசனை செய்தனர். தசரத சக்கரவர்த்தி யதுகேட்டு அவரை நோக்கி, மாதவச் செல்வரே! என் திருமகன் பாலனும், ஆயுதப்பயிற்சி யற்றவனும், பன்னிரண்டு வயதுள்ளவனு மாகின்றனன்; ஆதலின், யானே மிகுந்துள்ள சதுரங்க சேனைகளுடன் வந்து, அரக்கர்களைக் கொலைசெய்து, தேவரீருடைய யாகத்தை நிறைவேற்றுவேன்; இவ்வண்ண மருள்செய்க; என வேண்டினர். விசுவாமித்திர மஹாமுனியும் அதுகேட்டு அவரைநோக்கிக் கேளீர் தசரத சக்கரவர்த்தி! நீர் தானவர்களுடன் போர்செய்து வெற்றி பெற்றுத் தேவர்களையும் பாதுகாத்தளிக்குந் திறமை யுற்றவராயினும், அந்த அரக்கர்களைக் கொலை செய்யுந் திறமை ஸ்ரீராமபத்திரனை விட்டு மற்றொருவரிடத்திலு மிலது; நீரிதுவரையிலும் பிறர் செயற்கரிய செய்கைகளைச் செய்து மூவுலகிலும் நிலைத்த புகழ் பெற்றே யிருக்கின்றீர்; ஆதலின், நீர் சேனைகளுடன் இவ்விடத்திலே தானே சுகமாக வாழ்க; இந்த ஸ்ரீராமன் பாலனாயினும், அளவற்ற பராக்கிரம

முடையவ னாதலின், அவ்வரக்கர்களைக் கொல்ல வல்லவனே யாகின்றனன்; யான் ஸ்ரீராமனையே யழைத்துக்கொண்டு செல்வேன்; உமக்கு மங்கல முண்டாகுக; என்றிவ்வண்ண முரைசெய்து ஸ்ரீராமனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தனதாசிரமஞ்சேர்ந்து யாகதீக்ஷை பூண்டு யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீகோதண்டத்தில் நாணகட்டி டங்காரஞ் செய்பவனும், தோன்றுத யௌவன லக்ஷணங்களுடையவனும், மிக வழகுற்றவனும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும், ஒரே வஸ்திரத்தை யுடுத்தவனும், சிகை யுடையவனும், பொன்னூலணிந்தவனும், தன் காந்தியினாலே தானே அந்தத் தண்டகாவனமெங்குந் திகழச்செய்பவனும், அப்பொழுதே உதயமான பூர்ணசந்திரன் போன்றவனுமாக விளங்கினன். யானும் அப்பொழுது வரத்தினால் ஆயிரம் யானை பலமுற்றிருக்கின்றேனென்ற செருக்குற்றங்கெய்தினேன்; அவனும் என்னைக் கண்டு கணையை வில்லில் தொடுத்தெதிர்த்தனன். யானவனை இளமையுற்றவனென்ன உபேக்ஷைசெய்து, விசுவாமித்திரனுடைய யாகவேதியை பழிக்கும்படி சென்றேன்; ஸ்ரீராமன் உடனே ஒரு பாணத்தை எய்து, என்னைக் கொலை செய்ய எண்ணங் கொண்டிலனாதலின், அந்தப் பாணத்தினாலே என்னைத் தள்ளிக்கொண்டுபோய் நூற்றுக்காத வழிதாண்டுவித்து, நடுக்கடலில் விழுத்திவிட்டனன். யானு மப்பொழுது நெடுநேரம் மூர்ச்சையடைந்திருந்து, பின்பு தெளிந்தெழுந்து வருந்தி லங்காபுரி வந்து சேர்ந்தேன்; யானிவ்வண்ண மப்பொழுது விட்டுவிடப் பட்டுய்ந்தேன்; எனக்குச் சஹாயமாயிருந்த ஸுபாகு முதலிய அரக்கர்களெல்லோரும் அவ்விடத்திலேதானே கொலைசெய்யப்பட்டனர்கள்; ஸ்ரீராமன் பாலனாகவும், ஆயுதப்பயிற்சி யில்லாமலும், இருக்குங் காலத்திலேயே இவ்வண்ணஞ்செய்திருக்கையில், இப்பொழுது அவன் திறமை எத்தன்மையதாகவேண்டும்; ஆதலின், நீ இப்பொழுது பகை யுறற்க; என்சொற்கேளாமல் பகை கொள்வாயாகில், விரைவில் நாசமுற்றழிவாயென்பதில் சிறிதேனு மையமில்லை, இப்பொழுதுந் துயரமற்று இன்புற்றிருக்கின்ற ராக்ஷஸர்களெல்லோர்க்குந் தீங்கு விளையும்; மணிமாடங்கள் நெருங்கியும், பற்பல மணிகள் திகழ்ந்தும் மிக வழகிய இலங்கையும் அழியக் காண்பாய், நீ யொருவன் தீச்செயல் புரியினும், உன்னைச் சேர்ந்த பற்பல நல்லோரும் நச்சரவமுடைய மடுவிலுற்ற மீன்கள்போல அழிவார்கள், (ஏக: பாபாநி குருதே பலம் புங்க்தே மஹாஜந:) என்னும் பழமொழியை யுண்மையாகச் செய்யற்க; உன்னுடைய தோஷத்தினால் திவ்யகந்தப்பூசி நறுமலர்மாலையணிந்தின்புற்றவெல்லோரும் அழியக் காண்பாய்; இறந்தவர்போக மிகுந்தவர்கள் மனைவியற்றவர்களும், மனையாளுடன் கூடியவர்களுமாகிப் பத்துத் திசைகளிலும் அச்சமுற்றோடக் காணுறுவாய்; இலங்காபுரியை ஸ்ரீராமனுடைய பாணங்கள் நிறைந்து, தீப்பற்றி எரிந்தழியவுங் காண்பாய்; இதற்கையமில்லை;—

పరదారాభిమర్శాత్తు నాన్యత్పాపతరం మహత్

பரதாராபிமாசாததுு நாநயதபாபதரம்மஹத

உலகினில பரதாரையலகளைச சோவதைவிடச சிறநத பாவமொன்று மிலது; உனககு அளவறற சிறநத பெண்கள காமிததிருக்கின்றனாகள்; ஆதலின, தீசசெயலைத துறநது உன மனைவிகளிடததிலேதானே இன்புற்று நீயும வாழ்நது குலததையும பாதுகாககக கடவை. இவவண்ணஞ் செய்வா யாகில மானம, செலவம, ராஜஜியம, உயிா இவை நிலைபுறும; இல்லாவிடின இவை யழியும; மனைவியாகளுடனும, நடபினாகளுடனு மினபுறறு நெடுங் காலம வாழ விருமபுவாயாகில, ஸ்ரீராமனுககுத தீஙகுசெயயறக, இவவண ணம யான தடுககநது இதமுரைசெயினும, எனமொழியைக கேளாமல சீதா பிராட்டியை யபஹரிபபாயாகில், உடனே சேனைகளழிநது, இனததாா சுற் றததாாகளிறநதும, ஆயுளமாணடு யமலோகம போயச சோவாய்; இதில சிறி தும சநதேஹ முறறக; எனறு மாரீசன ராவணனுக கிதமுரைத்தனன்.

ஆரண்யகாணடததில முபபதெடடாவது ஸாககம முறறிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன ஸ்ரீராமபிரான் பஞசவடியிலெழுநதருளி யிருககையிலும, இரணடு ராக்ஷசாகளுடன மானுருககொணடு ஸ்ரீராமபிரானைக கொலை செயயமுயனறு, ஸ்ரீராமபாணததால மறறிருவரிறககத தான ஒடிவநது விட்டேனென ராவணனுக குரைதது அவனை மறுததது.

மீளவும மாரீசன் ராவணனை நோககிக கேளாய லஙகாபுரீ நாயகா! இவ்வண்ணம முன்பு ஸ்ரீராமனால அடிபடடிறவாமல தபபிப பிழைததேன்; இபபோழ்தும நிகழநத செயதி யுரைபபேன; பதிலுரையாமல கேடக; ஸ்ரீராமன்மேல பகைகொண்டு, யானிபபோழுது இரண்டு ராக்ஷஸாகளுடன மான் வேஷம பூண்டு தண்டகாவனஞசோநது, எரிகின்ற நாவுடையவனும, பருத்தமேனியனும, கூரிய கோரபபறகளை யுடையவனும, மாமஸத்தைப் புஜிப பவனுமாகி மிருகவேஷம் பூணடு ரிஷிகள ஹோமஞசெய்யு மிடங்களிலும, நீராடுமிடஙகளிலும, நற்சநதி மரங்களிலும சென்று, முனிவாகளைக் கொன்று தின்று கோரமாகத் திரிநதேன; இவ்வண்ணம முனிகளைக கொலைசெய்து மாம்ஸஙகளைப் புசித்து, உதிரததைப பானஞசெய்து, யாவரையு மசசமுறச் செய்து, மதமேறித தருமங்களை யழித்துக்கொண்டு, இளையானுடனும, ஜானகியுடனுங் கூடித்தவசியாகி எழுநதருளி யிருநத ஸ்ரீராமனைக்கண்டு, முன பகையை நினைநது, இவன் இப்போழ்து தவம் பூண்டிருக்கின்றமையின்,

கொலைத்தொழில் புரியாமென்ன வெண்ணிச் சினமுற்றுக் கிட்டியோடிக் கூரிய கொம்புகளினால் முட்டிக் கொந்திக் கொலைசெய்ய முயன்றேன்; ஸ்ரீராமனும் எங்களைக் கண்டு, சினமூண்டு மூன்று சரங்களைத் தொடுத்து விடுத்தனன். யானந்தப்பாணங்களைக் கண்டு அவனுடைய பாணங்களின் பிரபாவத்தை யான்முன்னே யனுபவித்தவனாகலின், உடனே யச்சங்கொண்டு நெடுந்தூர மோடியொளித்துக்கொண்டு தப்பிப் பிழைத்தேன்; மற்றிருவரும் அவ்விரண்டுபாணங்களினாலடிபட்டிறந்துவிட்டனர்கள். யான் மாத்திரம் அதிகப் பிரயாஸத்தால், அந்தப் பாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து, இனித் தீச்செயல் புரியேனென்ன உறுதிகொண்டு பற்றற்றுத் தவசியாகித் துறவறம் பூண்டு நியமங்கொண்டிருக்கின்றேன்; யான் ஆச்சிரமத்தினால் மரஞ் செடிமலை முதலிய தானுமிடங்கடோறும் ஸ்ரீராமன் சீரகிருஷ்ணாஜினதாரியாகிக் கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேந்திப் பாசத்தைக் கையிற்கொண்ட யமன்போல எதிரில் நிற்பதாகக் காண்கின்றேன்; எங்கும் ஆயிரம் பதினாயிரவராக ஸ்ரீராமனைக் கண்ணுறுகின்றேன்; இக்கானகமெல்லாம் ராமமயமாகவே காணப்படுகின்றது; துயிலுங்காலையிலும் கனவில் ஸ்ரீராமனையே கண்டச்சங் கொண்டு திடுக்கிட்டு விழித்தெழுகின்றேன்;—

రకారాదీని నామాని రామత్రస్తస్య రావణ।
రత్నాని చ రథాశ్చైవ త్రాసం సంజనయన్తి మే॥

ரகாராதீநி நாமாநி ராமத்ரஸ்தஸ்ய ராவண|
ரத்நாநிச ரதாச்சைவ த்ராஸம்ஸஞ்ஜநயந்திமே||

கேளாய் ராவணா! ஸ்ரீராமனால் அஞ்சுகின்ற எனக்கு ரத்நம், ரதம், ராவணன் என்பவை முதலிய ரகரத்தை முதலிலுள்ள பதங்களில் முதலெழுத்தைச் செவியுறுங் காலையிலே, ராமனென்னும் பெயர் நினைவில் தோன்றச் செய்கின்றமையின், அப்பதங்கள் அச்சத்தைப் பெருகச் செய்கின்றன; யான் அவனுடைய பிரபாவத்தை நன்கறிவேன், ஆதலின், நீ யவனுடன் போர்செய்வது மிகவும் தகுதியற்றது, ஸ்ரீரகுநந்தனன் பலிச்சக்கரவர்த்தியை யாயினும், நமுசியையாயினும், போரில் கொலைசெய்வான்; இனி நீ யவனுடன் போர் செய்யினுஞ்செய்க, க்ஷாத்திரத்தைப் பொறுக்கினும் பொறுக்க; என்னை நீ காண விரும்புவாயாகில், என்னுடன் மாத்திரம் ஸ்ரீராமன் கதையை யுரையற்க; உலகினில் ஒருவனுடைய தீச்செயலினால் பற்பல நல்லோர்களும், இனத்தாருடன் அழிந்தனர்கள்; அவ்வண்ணம் யானும் உன்னுடைய தீச்செயலினால் அழிவேன்; ஆதலின், யான் உன் மதப்படி இசைந்து பின்னெய்தேன்; நீ யுன்மனத்துக் கிசைந்தவண்ணஞ் செய்க; ஸ்ரீராமன் அளவற்ற தேஜஸும், தோள்வலியும், மனோபல காயபலமுமுடையவன்; அவன் அரக்கர்களெல்லோர்க்கும் மிருத்தியுவாகாதவாறு செய்வாய்; மேலும் ஒன்று கேட்கின்றேன், பதிலுரையாய்; சூர்ப்பணகை முதன் முதல் ஸ்ரீராமனிடஞ்சென்று

பங்கப்படுத்தினமையின், அவன் அவளுடைய செவி நாசிகளை யரிந்தனன்; கரனவனுக்காகப் பரிந்து படையெடுத்து வந்தமையின், அவன் அவர்களையும் கொலைசெய்தனன். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீராமன்மீதென்ன பிழையுளது? அதனை யுரையாய்; உனக்கு இத சிந்தையினை யிவ்வண்ண முரைக்கின்றேன்; இதனை நீ கேட்டு நலமெனவுணரா துன் மனப்படியே செய்வாயாகில், விரைவி லினத்தார் சுற்றத்தார்களுடன் கூரிய ராமபாணங்களினா லடிபட்டு, ஆயுள் மாண்டுயிரைவிட்டழிவாயென்று பலவாறாக உரைத்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் மாரீசனை இகழ்ந்து வெருட்டித் தன் மதப்படி துணையாகும்படி யுடன்படுத்தியது.

அநந்தரம் ராவணன் இவ்வண்ணம் மாரீசனுரைத்த வாக்கியத்தை யாயுள் மாண்டவன் மருந்தைப்போல மனத்துட் கொள்ளாமல், இதமுரைத்த அம்மாரீசனை நோக்கி, ஆயுள் மாளுங்காலங் கிட்டினமையின், வன்மொழி மொழியலுற்றனன்; கேளாய் மாரீசா! நீ என்னிடத்தி லெனக்குப் பிரியமல்லாச் சொற்களை இப்போது மொழிவது ஊஷரபூமியில் விதை விதைப்பது போலப் பயனற்றதாகும்; உன்னுடைய வாக்கியங்களினால், யான் ராமனுக் கஞ்சி மீளுவேனோ? அவன் பாப சீலனும், மூர்க்கனும், மானிடனும், சஹாய மற்றவனு மாதலின், அவன் போரிலெனக்கு நிகராகுவானோ? அவன் ஒரு பெண்வார்த்தை கேட்டு ஆராயாமல், தாய் தந்தை ராஜ்ஜியம் நட்பினர் முதலிய வெல்லாரையுந் துறந்து, விரைவாகக் காடு வந்து சேர்ந்தனனே அவன் மூர்க்கனே யல்லனோ? அன்றியும், அவன் கரனையுங் கொலை செய்தமையின், அவனுக் குயிரினு மினியளான சீதையை யான் உன்னெதிரில் அவசியமாய் எடுத்தோடிவருவேன்; இவ்வண்ணம் யான் மனத்தி லுறுதிகொண்டிருக்கின்றேன்; அவ்வுறுதியை இந்திரன் முதலிய தேவாஸுரர்களாலும் விடுவிக்க முடியாது; யான் இவ்வண்ணஞ் செய்வது நலமா? தீதா என்று வினவியிருப்பேனாகில், நீ இவ்வண்ண மெனக் கபாயத்தையோ உபாயத்தையோ, உரை செய்யவேண்டும்; யான் வினவாதிருக்க நீ யிவ்வண்ணம் மொழிந்தது மதியற்றது, யாவனொருவன் செல்வமுற்று வாழ்வுற விருப்பங் கொள்வானோ, அவன் வேந்தன் கேட்டதற்குக் கைகுவித்து வணங்கி, பதிலுரைக்கவேண்டுமேயல்லது, இவ்வகையாக மொழியத்தக்கவனல்லன்; உரைசெய்யுமிடத்திலும் வேந்தனுக் கனுகூலமாகவும், இதமாகவும், இனிதாகவும், மெதுவாகவும், உபசாரத்துடன் மரியாதையாக உரைக்கவேண்டும்; பூஜைக்குரிய ராஜன் தன்னை எதிர்த் துரைத்த மொழியைச் செவிகொடுத்துக் கேட்டு, மகிழ்ந்தாதரஞ்செய்யான்;

அடோ மாரீசா! ராஜாக்கள் அக்கினியின் வெம்மையினையும், இந்திரனுடைய விக்கிரமத்தையும், சந்திரனுடைய தண்மையையும், வருணனுடைய தண்டத்தையும், தருமனுடைய அருளையு மடைந்து சிறப்புற் றிருக்கின்றனர்கள்; ஆதலின், அரசர்கள் எல்லாக் காலங்களிலும் ஆதரவுசெய்து பூஜிக்கத்தக்கவர்கள், நீயோவெனில் தருமத்தைத் துறந்து, மோஹமடைந்து, அதிதியாக வந்த என்னைத் தூரமாக்கயாய வன்மொழிமொழிந்திகழ முயன்றனை; யானுன்னை இவ்விஷயத்தில் குணதோஷங்களையாயினும், யாதுசெய்யின் தகுமென்றாயினும், வினவுகின்றிலேன்; யான் உரைத்த என்னுடைய சிறந்த இக்காரியத்தில் துணையாயிருந் துதவிசெய்யவேண்டு மென்றேயன்றோ? அந்த உதவியாவது எத்தன்மைத்தோ, அதனை மொழிகின்றேன் கேளாய்; நீ ரஜதமயமான புள்ளிகளையுடைய பொன்மானுருவாகி அந்த ஆசிரமத்தில் சீதையின்முன் திரிந் துலாவுக; அங்குச் சீதையை யாசையுறும்படி செய்து, ராமலக்ஷ்மணர்களைப் புறப்படுத்திப் பின்புன் மனம்படி செல்லுக; பொன் மானுருவமடைந்த தழகிய உன்னைச் சீதை கண்ணுற்று, இதனைப் பிடித்தளிக்கவென்று ராமனை யேவுவாள்; அவ்வண்ணம் ராமன் உன்னைத் தொடர்ந்து வருகையில், நெடுந்தூரஞ் சென்றபின்னர், அந்தோ ஸீதா! அந்தோ லக்ஷ்மணா! என்று ராமனுரைத்தாற்போ லுரைசெய்ய, அம்மொழியைச் சீதைகேட்டு ராமனுக்கேதோ தீங்கு நேர்ந்ததென்றெண்ணி, லக்ஷ்மணனைப் போய்ப் பார்த்து வரும்படி யேவுவாள்; லக்ஷ்மணனும் அவ்வண்ணமே அண்ணன் சென்றுள்ள தேசத்தினுக்குச் செல்வான், இவ்வண்ணம் இருவரும் பின்றிச் சீதை தனித்திருக்கையில், இந்திரன் சசியைப்போல யானவளைக் கொணர்ந்து விடுவேன், இவ்வண்ணம் நீ யுதவிசெய்து பின்பெங்கேயாகிலும் செல்லுக, என்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் பாதிராஜ்ஜிய முனக்களிப்பேன்; ஆதலின், இக்காரியம் நிறைவேறும்படி நலவழிப்பற்றிச் செல்லுக, யானும் உன்னைப் பின்தொடர்ந்தே நேர்ந்து தண்டகாவனம் வந்து சேர்வேன், யானிவ்வண்ணம் சேர்ந்து, ராமனை வஞ்சனை செய்து சீதையைப் பறித்துக்கொண்டு உன்னுடன் கூடி லங்காபுரி சேர்வேன்; நீ இதற் குடன்படாயாகில், யானிப்பொழுதே யுன்னைக் கொலை செய்வேன், ஆதலின், இக்காரியத்தை நடப்பிக்கா திருத்தலாவது செய்யப்போகின்றனை, ராஜனை எதிர்த்து நடப்பவன் ஒருக்காலும் இன்புறான்; நீ மானுருக்கொண்டு ராமனுக் கெதிரில் செல்வாயாகில், நீ இறக்கினும் இறப்பாய்; உய்யினும் உய்வாய், நீ இப்பொழுதெதிர்த் துரைப்பாயாகில், யானுன்னை யுடனே கொல்வ துண்மை, நீ என் சொற்படி கேட்கின் இறப்பதோ சந்தேஹம்; என் சொல்லை மறுக்கின் இறப்பதோ நிச்சயம், இவ்விரண்டில் எது நலமோ நீயே மதியினால் நன்காராய்ந்து, எது நலமாகுமோ, அதனையே நீ செய்க; என்றிவ்வகையாக ராவணனால் மாரீசன் உரைத்துப் பயமுறுத்தப்பட்டனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பதாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் மீளவும் ராவணனை நோக்கித் துயாந்துரைத்தது

ராவண னிவ்வண்ணம் வேந்தன்போலப் பிரதிகூலமாக மொழி கையில், மீளவும் மாரீசன் ராவணனை நோக்கிக்கேளாய் ராக்ஷஸா கோமானே! எந்தப் பாவி யுனக் கிவ்வண்ணம் தீச்செயல் புரிந்தழியும்படி யுபதேசம் செய் தனன்? இதனால் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் நீ யழிவாய், எந்தப் பாவி நீ இன்புற்று வாழ்ந்திருப்பதைப்பொறுக்கின்றிலன்? எவன் உபாய மாக யமலோகத்தின் வழியைநல்வழியென மொழிந்தவன்? உன்மீது பொறா மையும், பகையும், கொண்டவர்கள் தாம் நேராக வெதிர்த் துன்னை வெல்ல வொண்ணாமல், இதஞ் செய்பவர்போலப் பலவாறுடன் உனக்குப் பகை மூட்டி, உன்னைக் கொல்விக்க நினைக்கின்றனர்கள்; நீ யுன்னுடைய தீச்செய லினாலேதானே யழியும்படி எந்தப் பகையாளி யுனக் கிதமபோ லுரைசெய் தான்? நீ இவ்வண்ணம் நல்வழி கடந்து செல்லுகையிலும், இதமுரைத் துன னைத் திருப்பாமல் அழிந்திறக்கின்று மிறக்கவென றுன்னை யாவர் உபேக்ஷை செய்கின்றனர்களோ, அந்த மந்திரிகள் கொலைக் குரியர்களாயினும், கொல்லப்படுகின்றிலர்கள், அமைச்சர்கள் நல்லோர்களாயின், தனனிச்சை யாய்த் தீச்செயல் புரிய முயன்ற உன்னைத் தடுக்காம லிரார்களன்றோ? ஸ்சிவர்கள் அறம்பொருளின்பம் புகழ்களையும், ராஜனருளினாலேதானே யடைகின்றனர்களல்லரோ? ராஜனருளிலானாயினும், தனனிச்சையாய்த் தீச் செயல் புரிவானாயினும், அவர்களுக் கவையெல்லாம் பயனற்றன வாகின்றன வல்லவோ? அரசனுடைய தீச்செயலினால் மற்றுள்ள ஜனங்களும் துன புறுகின்றனர்கள்; தருமம் புகழ் முதலிய யாவும் அரசனடியாக வருவன வாதலின், ராஜர்கள் தீச்செயல் புரியாதிருக்கும்படி யாவரும் செய்யக்கடவா கள். ராஜன் கொடியனாயினும், பிரதிகூலனாயினும், விநயமற்றவனாயினும், அரசுசெய்ய வல்லவனாகான்; எந்த மந்திரிகள் கெட்ட ஆலோசனை யுற்றவா களோ, அவர்கள் துன்பம் நேருங்காலையில், வேந்தனுடன் கூடிக் கடுவேக முள்ள குதிரைகள் திறமையற்ற பாகர்களுடன் கூடி மேடு பள்ளமுள்ள விடங்களிற்போல வீழ்ந்தழிவார்கள்; உலகினில் பற்பல நல்லோர்களும் பிறா செய்த பிழையினா லழிந்திருக்கின்றனர்கள்; பிரஜைகள் கொடிய ராஜனால் பாதுகாக்கப் படுகின்றவர்களாயினும், நரியினால் பாதுகாக்கப்பட்ட ஆடுகள் போல அழிவார்கள்; ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் விரைவிலழிவார்களென்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லது; அவர்களுக் கிறையாகிய நீ கொடியனும், கெடுமதி யினனும், காமுகனு மாயினை யல்லையோ? யானுமிங்குன்னால் மரணமுறுகின் றேன்; காகதாளியமாக (காகம்வரவும் பனம் பழம் விழவும் காகம் தற்செய லாய் வீழ்ந்துடைந்த அப்பழத்தை யுண்டதுபோல)யானிங்கிருக்கத் தற்செ யலாய் [illegible] [illegible] [illegible] யானிறக்கின்றேனேயென்று

யான் அறிந்து துன்புறுகின்றிலேன், நீ சேனைகளுடன் விரைவி லழிவாயே யென்றே மிகவும் துன்புறுகின்றேன்; ஸ்ரீராமன் என்னைக் கொலை செய்துவிட் டவுடனே யுன்னையும் கொல்வான்; யான் ஸ்ரீராமனு லடிபட்டு இறக்கின்றமை யினை, தீவினை யழிந்து நல்வினையாகிய பொன்னுலகமடைவேன்; யான் ஸ்ரீரா மனுக்குக் கட்புலனாகுமளவே எனக்காயுளென வுணர்க, அவனைக் கண்ட வுடனே யானழிந்தேனென்று நம்புக, சீதையைப் பறித்து வந்த பின்பு, நீ யுன்னையும், இனத்தார் சுற்றத்தாருடன் அழிந்தவனாகவே எண்ணுக; நீ என்னுடன் சீதையைக் கொணர்வாயேயாகில், நீயு முய்யாய், யானுமுய் யேன், இனத்தார் சுற்றத்தார்களு முய்யார்கள், இலங்கையு மழியும்; யானிவ் வண்ணம் உனக்கு இதங்கருதி யுரைத்த இந்த என் வாக்கியத்தை நலமெனக் கேட்டு மகிழ்கின்றிலை, சுளிக்கின்றனை, ஆயுள் மாண்டவர்கள், நட்பினர்களு ரைக்கு மிதத்தைக் கேட்கின்றிலர்களன்றோ? என்று பலவகையாகப் பயமு றுத்தியும், இதங்காட்டியும், கூறி முடித்தனன்.

ஆரணியகாண்டத்தில் நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் மானுருக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானிடமேகியது.

இவ்வண்ணம் உரைக்க மாரீசன் மீளவும் ராவணனை நோக்கி, அவன் வாக்கியத்திற் கிசையாவிடின், இப்பொழுதே கொலை செய்வானென்றும், செல்லின், அங்கு ராமன் கொல்வானென்றும் நினைந்துகொண்டும், வேறுகதி யின்மையால், செல்வோம் வாராயென்றுரைத்து, மேலும் கேளாய் ராவணா! யான் மீளவும் ராமன் கண்ணில் தென்படுவேனாகில், உடனே என்னுயிர் மாய்ந்ததே! ஸ்ரீராமனைச் சினமுறுத்தி எதிர்த்த பின்னொருவனும் பிழைத்து மீளான், ஆயுள் மாண்ட உனக்கு யானும் நிகராயினேன்; நீ இவ்வண்ணம் தீயோனாகுகையில், யான் என்செய்யத் தக்கது, யானிப்படியே செல்வேன்; உனக்கு நலமுண்டாகுக, என்று கடையில் உடன்பட் டுரைத்தனன். ராவ ணனு மதுகேட்டு மகிழ்ந் தவனைத் தழுவி, அடா மாரீசா! இப்பொழுதென் மனப்படி வீரத்தன்மையுற்று மொழிகின்றமையின், இப்பொழுதே மாரீச னாகின்றனை, இதற்கு முன் வேறோரரக்கனாயினை, மணிகளிழைத்தும், பிசா சங்கள் போன்ற முகங்களையுடைய கோவேறு கழுதைகள் கட்டியும், அழகிய என்னுடைய இத்தேரிமீ தேறுக, என்னுடன் அங்குச்சென்று, சீதையை யாசையுறுவித்து, வஞ்சனை செய்த பின்பு, உன்னிச்சையின்படி செல்லுக; ராம லக்ஷ்மணர்களின்றிச் சீதை தனியே யிருக்கையில், யானும் அவளை எடுத்தோடி இலங்கை சேர்வேனென்றனன். அநந்தரம் ராவணன் மாரீசனோ டிரு வரும் தேவவிமானம்போல விண்ணிடையில் செல்லவல்ல அத்தேர்மீதே

அங்கிருந்து புறப்பட்டு விரைவாகச்சென்று, பற்பல நாடுகளையும், நகரங்களையும், வனங்களையும், நதிகளையும், மலைகளையும், பட்டணங்களையும், கிராமங்களையும், அக்கிரஹாரங்களையும் கண்ணுற்றுக்கொண்டே தண்டகாரண்யஞ் சேர்ந்து, ஸ்ரீராமாச்ரமத்தைக் கண்டு தேரினின்று மிறங்கினார்கள்; அப்பொழுது ராவணன் மாரீசன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, அடா மாரீசா! இதோ பார், வாழைகளடர்ந்த ராமாச்ரமங் காணப்படுகின்றது; யாமிங் கெதன்பொருட்டு வந்தோமோ, அக்காரியத்தை நிறைவேற்றக்கடவை; என்று மிளவும் வேண்டியுரைத்தனன்.

உடனே மாரீசனும் இந்திரநீலமயமான கொம்பு நுனியுடையதும், வெண்மையுங் கருமையுஞ்சேர்ந்த முகவொளியுற்றதும், செந்தாமரைபோலவும், உற்பலம்போலவும் விளங்கும் முகமுடையதும், இந்திரநீலம்போன்ற வண்ணமும், உற்பலம்போன்ற உருவமுமமைந்த செவியுற்றதும், கொஞ்சமுயர்ந்த கந்தரமுடையதும், இந்திரநீலம்போன்ற கழுத்து பொருந்தியதும், குந்தம் சந்திரன் வச்சிரம் இவைகள்போன்ற வயிற்றையுடையதும், இலுப்பைப் பூவினுக்கு நிகரான பார்சுவங்களையுடையதும், தாமரைமலர்த்தாதுகளுக்கு நிகரானதும், வைடூரிய ரத்தினத்தை நிகர்த்த குரங்களையுடையதும், நுண்ணிய முழங்கால்களையுடையதும், மிகவு மிசைந்த அவயவங்களையுடையதும், இந்திராயுதத்தை நிகர்த்த புச்சத்தை மேலசைப்பதும், மனத்துக்கினிய வண்ணமுடையதும், பற்பல மணிகள் பொருந்தியதுமாகிய மானுருவங்கொண்டு, தன்னொளியினாலந்த ஸ்ரீராமாச்ரமமெங்கும் விளங்கச் செய்பவனாகிப் பிராட்டியை யாசைப்படுத்தி வஞ்சிப்பதன் பொருட்டுப் புற்களை மேய்ந்துகொண்டும், மரங்களின் தளிர்களை முறித்துண்டு திரிந்து, வாழைத்தோட்டத்திலும், கோங்குமரங்களிலும், அங்கு மிங்குமாகச் சஞ்சரித்து, மெதுவாக நடந்து ஸ்ரீராமாச்ரமத்தினருகில் முன்சென்றும், மீண்டும் விரைவாக வோடியும், மீண்டெழும்பியும், சிலவிடத்தில் குதித்தும், சிலவிடத்தில் துள்ளியும், சிலவிடத்திலுட்கார்ந்தும், சுற்றியோடியும், ஸ்ரீசீதாபிராட்டி தன்னைக் காணும்பொருட்டுப் பலவிதமாக விளையாடினன்; இம்மானுருவை யங்குள்ள மான்களெல்லாங் கண்டு, அருகிலோடி வந்து மோந்துபார்த்துடனே யச்சங்கொண்டு, பத்துத் திசைகளிலு மோடின; இம்மானுருவமைந்த மாரீசனும் அவைகளைக் கொன்று தின்பவனாயினும், தன் தன்மையை மறைப்பதன்பொருட்டு, அவைகளைத் தின்னுமல் பார்த்திருந்தனன், அந்தத் தருணத்திலேதானே சீதாபிராட்டியார் நறுமலர்களைக் கொய்வதன்பொருட்டுப் பூந்தோட்டத்தில் வந்து, மலர்களைக் கொய்து, கொண்டுவருகையில், மிகவும் அழகுற்ற அம்மாயா மிருகத்தைக் கண்டு, வியப்படைந்து, பெருமையாலும் பார்த்து நின்றனர்; அம்மாயா மிருகமும் அவரைக் கண்டு மிக விநோதமாக விளையாடி யவ்விடத்தை யிகழ்வித்துப் பிராட்டியையும் மகிழ்வித்துத் தன் மீது விருப்பமுறச் செய்தது; பிராட்டியாரும் அதனைக்கண்ட

அம்மானை நோக்கி, மிக வியப்பும், மகிழ்வுங்கொண்டு அதனைப் பிடிப்பித்துத் தம்மாச்சிரமத்திலே தாமே வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

இளையபெருமாள் அம்மானை மாரீசனேயாக வேண்டுமென்றுரைசெய்ததும், பெருமாள் பிராட்டியாரது சொற்படி யதைப் பிடிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டு, பிராட்டியாரைப் பாதுகாத்திருக்கும்படி திருத்தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டருளியதும்

அந்தத் தாமரைமலர் கொய்துகொண்டிருந்த பிராட்டியும் அந்த மானைக் கண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கூவி அழைத்துக் காட்டி விரும்பினர். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் அங்கெய்தி அம்மானைக் கண்டனர்கள். அப்பொழுது இளையபெருமாள் பெருமானை நோக்கி, எம்மையரே! முன்பு மானுருக்கொண்டு வந்து தபசிகளைக் கொன்ற மாரீசனே இப்பொழுதும் இம்மானாக வந்திருக்கின்றானென்று யான் எண்ணுகிறேன், பற்பல ராஜாக்களும் வேட்டையாடக் காடு சென்று மானுருக்கொண்ட இப்பாவியினால் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்கள், இம்மாரீசன் மிகவும் மாயை செய்பவன்; இம்மான் மாரீசனுடைய மாயையன்றி, வேறன்று; இது கந்தர்வ புரத்துக்கு (வானிடையில் பல உருவாகக் காணப்பட்டுக் கணத்தில் அழியும் மேகத்திரளுக்கு) நிகரானதேயன்றி, உண்மையன்று, இத்தன்மையதாகிய மான் இப்புவியிலேயேயில்லை, ஆதலின், இது மாயையென்பதற்குச் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லையென்று உரைசெய்தனர். பிராட்டியார் அதுகேட்டு இளைய பெருமாளைத் தகைந்து மைத்துனரே! உன் சொல்லிங்கமையாதென்று மறுத்துப் பெருமானை நோக்கி, எம் பிராணநாதரே! இம்மான் மிக அழகியது, என் மனத்துக்கினியது, இதனைப் பிடித்துக்கொண்டெழுந்தருளுக; இது யாம் விளையாடுவதற்குபயோகமாகும்; இவ்வாச்சிரமத்தில் மிருகம், சிருமரம், சமரம், கரடி, புள்ளிமான், குரங்கு, கின்னரம் முதலிய விலங்குகள் மிகவழகுற்றனவாகத் திரிகின்றன; ஆயினும், இந்த மானுக்கு நிகரான மானை யான் முன்பெங்குங் கண்டிலேன்; இஃது ஒளியினாலும், பொறுமையினாலும், தேஜஸ்ஸினாலும், மற்ற மிருகங்களினுஞ் சிறந்தது; இதனது ரூபமும், காந்தியும், ஒலியும் மிக இனியன, இது என் மனத்துக்கு மிகவுமினியதாகி, என் மனத்தைக் கவர்கின்றது; இதனைத் தேவரீர் உயிருடனே பிடித்தெழுந்தருள்வீராகில், மிகவும் ஆச்சரியமுறத்தக்கதாகும்; யாம் வனவாஸந் தீர்ந்து திருவயோத்திக்குச் செல்லுங்காலும், இதனையுடன் கொண்டுபோனால், அங்குள்ளோரெல்லோருங் கண்டு வியப்புறுவார்கள்; இதனை யுயிருடன் பிடிப்

பது அரிதாயினும், இதனைக் கொலைசெய்து இதன் தோலைக்கொணர்க; அருப்பாஸனத்தின்மேல் விரித்த தோலைப் பரப்பி வீற்றிருக்க விரும்புகின்றேன்; குலமகளிர்கள் கணவனுக்குக் கட்டளை செய்வது மிகத் தகாச்செயலாதலின், யான் தேவரீரை இவ்வண்ணம் ஏவுதல் மிகக் கொடியதும், தகாததுமாகின்றது; ஆயினும், இதன் அஜினத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து இவ்வண்ணம் மொழிந்தேன்; இம்மான் பொன்னின் வண்ணம் பொருந்தியதும், இந்திரநீலம்போன்ற கொம்புகளையுடையதும், பாலசூரியன்போல் ஒளிசெய்கின்றதும், விண்மீன்களைப்போன்ற புள்ளிகளுள்ளதுமாகி யிருக்கின்றதன்றோ என்று மொழிந்தேவினாள்.

பெருமாளும் அம்மானைக் கண்டு வியப்படைந்து ஸ்ரீபிராட்டியாரது வாக்கியத்தையுங்கேட்டு ஆராய்ந்து இளையபெருமாளை நோக்கிப்பாரடா லக்ஷ்மணா! சீதையோ இம்மானை விரும்புகின்றனள். இம்மானோ மிகச் சிறந்த உருவமமைந்திருக்கின்றமையின், மாயையேயன்றி, உண்மையெனத் தோற்றாது; இதற்கு நிகரானமான் நந்தவனத்திலுமிலது, சைத்திரரதத்திலு மிலது; ஆதலின், இப்புவியிலுள்ளதாகுமோ? நேராகவும் எதிராகவுமுள்ள இதன் மயிர்கள் முழுதும் பொன் புள்ளிகளினாலும், வெள்ளிப் புள்ளிகளினாலும், சித்திரமாக விளங்குகின்றன; இது கொட்டாவி விடுகையில், வாயினுள் எரிகின்ற தீச்சுடர்போலவும், நீருண்ட மேகத்திடையில் மின்னுகின்ற மின்னற்கொடிபோலவும் நாவொளிவிடுகின்றது; முகம் இந்திரநீலக் கிண்ணிபோன்றது, சங்கு முத்துகளுக்கு நிகராகி வயிறு விளங்குகின்றது; இம்மானைக் கண்ணுற்ற எவர்தாம் வியப்புறார்கள்? இஃது எவரைத்தான் வியக்கச்செய்யாது? அரசர்கள் மாம்ஸத்தின் பொருட்டாயினும், விநோதத்திற்காயினும், வேட்டையில் மானை யடிக்கின்றனர்களன்றே? இவ்வண்ணம் நவமணிகளும், பொன்னுமமைந்த மிக வழகிய இம்மானைப் பிடிப்பதற்குக் கேட்கவேண்டுமோ? மணிகளையும், தங்கம் வெள்ளி முதலியவற்றையு மளிக்கத்தக்க பலவகை தாதுக்களும், காட்டில் மிக்க முயற்சியால் கிடைக்கப்படுகின்றன; நாட்டிலுள்ளவைகளைவிடக் காட்டிலுள்ளவை அரியனவாதலின், சிறந்த பொருளாகின்றன வல்லவோ? கோரப்பட்ட பொருள்களைச் சுக்கிரன்போலப் பெறுவதென்பதும் சிறப்புற்றதன்றோ? ஒரு பொருளை யொருவன் எப்பொழுது கோருகின்றனனோ, அப்பொருளை யப்பொழுதே முயற்சிசெய்து பெறுவானாயின், அப்பொருளே சிறந்ததெனவும் நீதியுணர்ந்தோர் மொழிகின்றனர்கள்; சிறந்த பொன்மயமாகிய இம்மானின் அஜினத்தில் சீதை என்னுடன் வீற்றிருந்து மகிழ்வாள்; மெதுவும், நுட்பமும், உயர்வும், பலவகை வண்ணமும், கரிய முனையுமுள்ள மயிருடைய கதளி யென்னும் மானின் தோலும், மெதுவும், உயர்வும், பருமனும் பொருந்திய மயிருள்ள பிரியகமென்னும் மானின் தோலும், பிரவேணியென்னும் மான் தோலும், அவியென்னும் ஆட்டின் தோலும், மெதுவில் இம்மானின்

ஜாதருக்கு நக்ஷத்ரமென்று யான் நினைக்கின்றேன்; புவியில் சிறந்த இம்மானும், விண்ணில் விண்மீன்களுள் சேர்ந்த ம்ருகசீர்ஷமென்னும் மானும், ஆகிய இவ்விரண்டுமே உலகங்களிற் சிறந்தன; கேளாய் லக்ஷ்மணா! ஒருகால் நீ யுரைத்தவண்ணம் மாரீசனே மாயையினாலிவ்வுருக்கொண்டு வந்திருப்பவனாயினும், இதனைக் கொலைசெய்யவேண்டுவது அவசியமன்றோ? இந்தக் கொடிய மாரீசனாலேதானே முன்பு பலயோகிகள் மாயையால் கொலைசெய்யப்பட்டனர்கள்; மற்றும் பற்பல வேந்தர்களும் வேட்டையாடுகையில், இவனால் கொலைசெய்யப் பட்டனர்களன்றோ? ஆதலின், இவனைக்கொலை புரியவேண்டுவதே முக்கியம்; இவ்விடத்திலேதானே முன்பு வாதாபியானவன் ஆட்டுக்கறியாகிப் பிறரால் புஜிக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய குக்ஷியையடைந்து, தேளின் கருவு தான் பிறக்கும்போது தாயைக் கொல்வது போலப் பற்பல வேதியர்களைக் கொலைசெய்தனன். இவ்வண்ண மிருக்கையிலொருநாள் அந்த வாதாபி யகஸ்தியபகவானால் புஜிக்கப்பட்டு, அவரைப் பிளந்து வெளியில்வர முயலுகையில், அவர் இதனையறிந்து நகைத்து, அவனை நோக்கி, அடா வாதாபி! நீ சிறிதும் லக்ஷியஞ் செய்யாமல் பல பேர்களைக் கொன்றனை யாதலின், நீ இப்பொழுதிறக்கின்றனை; என்றருளிச் செய்து, ஜீர்க்கச்செய்தருளினர். இம்மாரீசனும் அவ்வண்ணம் என்னை வஞ்சனை செய்வானாகில், இவனும் அவனைப் போலவே பிழையாதிறப்பான்; ஆதலின், நீ இவ்விடத்திலேதானே மிகவும் ஊக்கத்துடன் சீதையைப் பாதுகாத்திருக்க; நாம் செய்வதற்குரிய செயல்கள் (ராவணாதிகளைக் கொலை செய்வது முதலியவைகள்) யாவும் இந்தச் சீதையின் அதீனங்களே யல்லவோ? இம்மான் மாரீசனாயின், கொலை செய்வேன்; மானேயாயின், பிடித்து வருவேன்; யானிதனைப் பிடிக்கச் செல்வதன் முன்னமே இந்தச் சீதை இம்மான் தோலின் மிக விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றனள்; பாராய் இதனது தோல் மிகச் சிறந்திருக்கின்றமையின், இது மாறாகாது; ஆதலின், நீ சீதையுடனிங்கிருந்து மிகவும் ஊக்கங்கொண்டு வாழ்வாய்; யானுமொரு கணையினாலிதனைக்கொன்று தோலையுரித்தெடுத்துக்கொண்டு விரைவாக வருவேன்; நீ மிக்க திறமையுள்ளவரும், நட்பினரும், மதியுடையோருமாகிய ஜடாயுவுடன் கூடிக் கணப்பொழுதாயினும் ஊக்கமற்றிராமல், நாற்புறங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சீதையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்றருளிச்செய்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

இந்தச் சருக்கத்தில் பெருமாளுடைய வாக்கியங்களாலும், இளையபெருமாளுடைய வாக்கியங்களாலும், மாரீசனே மாயாமிருகமாக வந்திருப்பதை யவர்கள் நன்குணர்ந்தார்களெனவும், ராவணாதிகளைக் கொலைசெய்வதன்பொருட்டே சீதையின் வார்த்தையிற் குடன்பட்டனர்களெனவும் நன்குவிளங்கும்; ஸீதாபிராட்டியாரு மிதனை

நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமான் மானுருக்கொண்ட மாரீசனை நெடுந்தூரம் தொடர்ந்து கொலைசெய்து மீண்டருளியது

பின்பு பெருமா னிளையபெருமாளுக் கிவ்வண்ணங் கட்டளை யருளிச் செய்து, பொன் பிடியுள்ள வாளைக் கச்சையி லிறுக்கிக் கட்டி, மூன்று வளை வுள்ள கோதண்டத்தையுந் திருக்கரத்திலேந்தி, அம்பறாத் தூணிரங்களையு மிருபுறத்திலு மிறுக்கி, விரைவாக மானைத் தொடாந் தெழுந்தருளினார். மானுருக்கொண்ட அந்த மாரீசனும், பெருமானை வஞ்சனை செய்பவனாகியும், பெருமானைக் கண்டச்சங்கொண்டு மறைந்தும், மறுபடியும் கட்புலனாகியும், தன்னைக் கண் டோடிவரும் பெருமானைக் காணுந்தோறும் நெடுந்தூர மோடியும், பின்பு கிட்டியும், சிலவிடத்தில் பாணம் பாயுந்தூரங் கடந்தும், சிலவி டத்தி லகப்படுவான்போல வாசையுறுவித்தும், அச்சங்கொண்டு கடலோரம் வரையில் துள்ளிப் பாய்ந்தும், கண்டங்கண்டமாயுள்ள மேகங்களி னிடை யில் வருஞ் சந்திரன்போல அடிக்கடி மறைந்தும், கட்புலனாகியும், இவ்வண் ணமே முகூர்த்தமாத்திரத்தில் பெருமானை நெடுந்தூர மிழுத்துக்கொண்டு போயின்ன, பெருமாளு மிவ்வண்ணம் மாரீசனால் நெடுந்தூர மிழுக்கப்பட்டுத்

யறிந்தே யதனைப் பிடித்துவரும்படி யென்னெனவும் நனகு தோன்றும், எங்ஙனே யென்னில், சீதை இளையபெருமாள் வாக்கியத்தைக்கேட்டுப் புன்னகையுடன் தகைந் து, பெருமானை நோக்கி, (ஆநயைநமமாஹாபாஹோ கரீடார்த்தம் நோபவிஷ்யதி) மிக்கதோள்வலியுற்ற பெருமானே இதனை (இம்மாரீசனை) கொணர்க, இது விளையாட் டின்பொருட்டு (நோபவிஷ்யதி) ஆகாது, நாம் விளையாடுவதற்கு இக்காட்டில் பற்பல மிருகங்களுள, ஆயினும், இதைப்போன்ற மிருகங்களைக் கண்டிலோம், இது உண்மை யான மானன்றாதலின், இதனை யுயிருடன் பிடித்துவரின், மிக வியப்பாகும், நம்மெ திரில் போலவே ஸ்ரீபரதாழ்வான் கோஸலையார் முதலானோர்களுக்கும், நாட்டார்களுக் கும் எதிரில் இவ்வண்ணம் மாயை செயினும் செய்யும், ஆதலினிஃ துயிருடன் அகப் படாவிடினும், இதனைக் கொலை செய்து தோலைக் கொணர்க, அதன்மீதுட்காருவேன், (காமவ்ருத்த மிதம்ரௌத்ரம் ஸ்த்ரீணாமஸத்ருசம்மதம்) (இதம்) இம்மான் (ரௌத்ரம்) கொடியது, (காமவ்ருத்தம்) நீதியற்றுப் பாவச்செயல் புரிவது, (ஸ்த்ரீணாம்) பெண்க ளுக்கு (அஸத்ருசம்) தகாதது, ஆயினும் இந்த ஸத்வத்தின் சரீரத்தினால் எனக்குக் குதூஹல முண்டாயிற்று, இவனைத் தேவர்களு மாராய்ந்து செய்க, என்று மொழிந் தன ரல்லரோ? ஆதலின், இம்மூவர்க்கும் இதனது உண்மை தெரியுமெனவும் —

கடையில் பெருமாளும் இளையபெருமாளை நோக்கி, (பச்யலக்ஷ்மண வைதேஹீம் ம்ருகத்வசிகதஸ்ப்ருஹாம்) அடா தம்பி! சீதையை இம்மானதோலில் (கதஸ்ப்ருஹாம்) ஆசையுற்றவளாகவே (பச்ய) அறி, என்று சீதையின் பாவத்தையும் வெளிப்பட வருளிச் செய்தனரெனவும், முடிவில் (ப்ரதக்ஷிணோநாதிபலேநபக்ஷிணாஜடாயுஷாபுத்திமதாச) என்று ஜடாயுவின் பெயரை எடுத்தமையாலும், நாம் தூரத்திற் சென்றபின், ராவ ணன் சீதையை எடுத்தோடுகையில், ஜடாயு ராவணனுடன் போர் செய்வானென்ப தும், பெருமான் முன்புணர்ந்தே அருளிச்செய்தனரெனவு முணர்க.

திருவுள்ளஞ்சீறி, இலைநிழலுற்ற புற்றரையில் நின்றருளினர்.* அம்மானும் காட்டிலுள்ள மிருகங்களினால் சூழப்பட்டுப் பெருமானருகில் மீளவும் வந்தது; பெருமாள் பிடிக்க வருகையில், விரைவாக வெழும்பித் தூரஞ்சென்றும், பயங்கொண்டு மறைந்தும், மீளவும் மரங்களினிடையி னின்றும் தோன்றிக் கட்புலனாகியும், பெருமானை யலைத்தது; பெருமாளும் இவ்வண்ணம் இது அலைப்பதைக்கண்டு முனிந்து அதனைக் கொலைசெய்ய நிச்சயித்து, இரவியின் கிரணம்போல வெளிவிடுகின்ற கூரிய கணையை வலிய வில்லில் தொடுத்து, பிரஹ்மாஸ்திர மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து வலுவாக இழுத்தெய்தனர். உடனே யந்த அஸ்திரமும் அந்தப் பொய்ம்மானின் உடலைப் பிளந்துகொண்டு மாரீசனுடைய மார்பினிற் பாய்ந்து பிளந்து புதைந்தது; உடனே யவன் பனைமர வுயரமெழும்பித் தரையில் வீழ்ந்து கோரமாகக் கூவி யானிப்பொழுது யாதுபாயஞ்செயினும், சீதையினை லக்ஷ்மணனை இங்கனுப்புவாள்; தடையின்றி, ராவணனும் சீதையை எடுத்தேகுவானென்று ஆலோசனை செய்து தேர்ந்து அந்தோ சீதையே! அந்தோ லக்ஷ்மணா! என்று ஸ்ரீராமபிரானே ஆயுள்மாண் டழுதாற் போலக் கூச்சலிட்டு, ஆயுள்மாண்டு மானுருவைவிட்டு நவமணிக ளிழைத்த புஜகீர்த்தி யுடையதும், பலகலனு மணிந்ததும், பொன்மாலை பூண்டதும், நீண்ட கோரப்பல்லுடையதும், மிகப் பயந்தருவதுமாகிய தன்னுடைய நிஜரூபத்தை யடைந்து, பாணவேதனையினால் துடித்து மரண மடைந்தனன். பெருமாளும் இவன் இவ்வண்ண மிறந்ததைக்கண்டு சீதையைச் சிந்தித்து, இம்மான் உண்மையன்று; மாரீசன் செய்த மாயையே; ஆதலாலிம்மானைப் பிடிக்க வேண்டுவதில்லை என்று முன்பு லக்ஷ்மணன் உரைத்த வாக்கியமே யதார்த்தமாயிற்றே யென்று எண்ணி, என்னா லிவ்வண்ணமே கொலைசெய்யப்பட்ட இந்த மாரீசனும் என்னுடைய கண்டவொலிபோலக் கூவி யழுதனனே! இதனைச் சீதையும் லக்ஷ்மணனுங்கேட்டு என் செய்வார்களோ! என்றெண்ணி, அச்சத்தினால் மயிர்க் கூச்செறிந்து கடுந்துயருற்று, மற்றொருமானையும் அடித்து அதன் மாம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டு ஜனஸ்தானத்தை நோக்கி, விரைவாகப்புறப்பட் டெழுந்தருளினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

* நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டி இளையபெருமாளை முனிந்தவள்போல வன்மொழிமொழிந்
தனுப்ப இளையபெருமாளும் பிராட்டியைத் தனியே விட்டுப்
பெருமாளை நோக்கி, எதிராகச் செல்லுதல்

இங்கே பிராட்டியும் மாரீசனிட்ட கூக்குரலைக் கேட்டுப் பெருமான் தொனிக்கு நிகராக விருப்பதை யறிந்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, மைத

* இந்தச் சருக்கத்திலும் சீதை லக்ஷ்மணனை யனுப்பாளோ வெனவும், லக்ஷ்மணன் அவள் சொற்படி வாரானோ வெனவும், பெருமாள் சிந்தித்துத் துயருற்றன ரெனவே யுணர்க.

துணரே! நீர் விரைவாகச் சென்று உம்மையரைக் காண்க; மிகத் துயருற்றுக் கூவுகின்ற உம்மையரின் தொனியைக் கேட்டபின்னர், என்னுயிர் என்னிதயத்தில் நிலைக்கின்றிலது; நீர் சென்று உம்மையரைப் பாதுகாத்தருள்க; உம்மையர் தஞ்சம் வேண்டிக் கூவுகின்றமையின், நீர் விரைந்தோடுக; காளை சிங்கங்களின் வசத்தில் அகப்பட்டாற்போல உம்மையர் அரக்கர்களது வசத்தில் அகப்பட்டனர்போலும்; என்று செல்லும்படி தூண்டினள். இளைய பெருமாள் அதுகேட்டுப் பெருமாளுடைய திறமையையும், பிராட்டியையே பார்த்துக் காத்திருக்கும்படி அவர் தமக்கு செய்த கட்டளையையும், மாரீசன் கபடத்தையும் ஆராய்ந்து, செல்லாது நின்றனர். பிராட்டி அதுகண்டு மிகச் சுளித்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, மைத்துனரே! நீர் துணைவரும் நட்பினர்போலிருந்தும், உம்மையர்க்கு நீர் மாறுற்றதாய குமாரராதலின், பகையாளிபோலக் காணப்படுகின்றீர்; அல்லீராகில், உம்மையர் இவ்வண்ணம் துன்புறாநிற்கையில் இங்கு செல்லீரோ? நீர் என்னை அடைவதன்பொருட்டு ஐயர் இறக்கவே நினைக்கின்றீர் போலும்; என்மீது மக்கு வேட்கையிலதாயின், நீரிப்பொழுதும் செல்லீரோ? என் பர்த்தா துன்புறுவதே உமக்குப் பிரியமென நினைக்கின்றேன்; அவர் மீது மக்கு அன்பேயிலது; ஆதலாலேதான் நீர் சிந்தையின்றி, இங்கு நிற்கின்றீர்; என் பிராணநாயகர் இறந்தபின், இங்கென்னுடன் உமக்கு யாதுபயன் கிடைக்கும்? என்று கடுமொழிகள் கூறினர். இளையபெருமாளும் இவ்வண்ணம் துயருற்றுக் கண்ணீர்பெருக்கிக் கொடுமைகொண்டுரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுப் பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளீர் அன்னையே! உமது பர்த்தாவாகிய என்னையர் பன்னகாசுர கந்தர்வ தேவமானுஷ ராக்ஷஸாதிகளெல்லோரும் ஒன்று கூடி எதிர்த்த தடாகத்தினும் வெல்லப்படுவரோ? இவ்விஷயத்தில் ஐயமேயிலது; போரில் என்னையரை எதிர்த்து நிற்பவன் தேவர்களுள்ளும், மனிதர்களுள்ளும், கந்தர்வர்களுள்ளும், பறவைகளுள்ளும், ராக்ஷஸபிசாச கின்னராதிகளுள்ளும், மிருகங்களுள்ளும், தானவர்களுள்ளும், ஒருவனுமிலன்; என்னையர் போரில் ஒருவராலும் கொலைசெய்யப்படுபவரல்லர்; ஆதலின், நீர் இவ்வாறு மொழியற்க; பெருமாளை விட்டுத் தேவரீர் தனியே எழுந்தருளியிருக்கையில், யான் விட்டுச் செல்லேன்; என்னையரது பலம் ஒருவராலும் தடைசெய்யத்தக்கதன்று; மூவுலகத்தோரெல்லோருமொன்று சேரினும், என்னையரை வெற்றியுறுவாரல்லது, தோல்வியுறார்; நீர் துயருறற்க; மகிழ்ந்திருக்க; உமது பர்த்தா, அம்மாரீசனைக் கொலைசெய்து விரைந்தெழுந்தருள்வார் பாரீர்; அந்த வொலியும் என்னையரது கண்டத்தொனியேயன்று; யான் நன்குணர்வேன்; வேறொருவன் மாயையால் அவ்வண்ணம் கூவினன். அந்த மாரீசனுடைய மாயையே யிது; கந்தர்வநகரம் போன்றது; உண்மையன்று; என்னையர் உம்மை என்னிடத்தில் வைப்பாக அளித்து விட்டெழுந்தருளினர்; ஆதலின், யான் உம்மைத் தனியே விட்டேயேன்; என்னையர் கரன் முதலிய அரக்கர்களைக்

கொடுஞ்செய்கையின், மற்றுள்ள வரக்கர்களெல்லோரும் நம்மேல் பகை கொண்டு ஸமயம்பார்த்திருக்கின்றனர்கள்; அவ்வரக்கர்களே கொடுமை கொண்டு பலபேர்களது தொனிபோலக் கூவுகின்றனர்கள்; நீர் இவ்வண்ணஞ் சிந்தையுறற்க; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாக மொழிந்து தேற்றினர். பிராட்டியார் அதுகேட்டும் மனந்தேறாமலிருமடங்கு முனிவுகொண்டு கண்கள் சிவந்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா நீச! அருளற்றவனே! கொடியவனே! குலங்கெடுப்பவனே! பெருமாளிடத்தே யுனக்குப் பிரியமென்றெண்ணுகின்றேன், என் பதி இறக்குகவென்றே நீ இவ்வண்ணம் ஸமாதானம்போல உரைக்கின்றனை! நீ யவாக்ருச சக்கவர்த்திமகனாதலின், நீ இவ்வண்ணம் நினைப்பதும் வியப்புறத்தக்கதன்று; உன்னைப் போன்றவர்கள் உள்ளத்தில் கொடுமை கொண்டும், புறத்தில் நட்பினர்போல இருக்கின்றனர்களல்லவோ? நீ என் பொருட்டே காட்டில் தனியே பெருமாளைப் பின்றொடர்ந்து வந்தனை; ஒருவேளை பரதனே பெருமாளைக் கொலைசெய்து என்னை எடுத்துவரும்படி யுன்னை ஏவியிருக்கின்றனன்போலும்; இவ்வண்ணம் உன்னெண்ணமும், பரதன் எண்ணமும், முடியுமெனக் கருதற்க; கருநெய்தல் போன்ற திருமேனி யுடையவரும், தாமரையிதழ்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவருமாகிய என் பர்த்தாவைச் சேர்ந்தபின், மற்றொருவனை யான் காமுறுவேனோ? அடா லக்ஷ்மணா! உன்னெதிரிலேதானே யான் உயிரை விட்டுவிடுவேனல்லது, பெருமாளின்றிக் கணப்பொழுதும் பிழையேனென்று மிகக்கொடுமையாக மொழிந்தனர். ஐம்புலன்களையும் வென்ற இளைய பெருமாளும் சீதாதேவி மொழிந்த அந்த வன்மொழியைச் செவியுற்றுப் பிராட்டியாரைநோக்கிக் கைகுவித்துக் கேளீர்பிராட்டியாரே! நீர் மொழிந்த வல்லுரைக்குப் பதிலுரைக்க விரும்புகின்றிலேன்; நீர் எனக்குத் தெய்வமல்லீரோ? நீரிவ்வண்ணம் மொழிந்ததும் வியக்கத்தக்கதன்று; நீரும் பெண்ணாகின்றீரல்லீரோ?—

స్వభావస్త్వేష నారీణా మేషంలోకేషుదృశ్యతే।
విముక్తధర్మాశ్చపలా స్తీక్ష్ణా భేదకరాస్త్రియః॥

ஸ்வபாவஸ்த்வேஷநாரீணா மேவம்லோகேஷு த்ருச்யதே |
விமுக்ததர்மாச்சபலாஸ் தீக்ஷ்ணாபேதகராஸ்த்ரிய: ||

இவ்வண்ணம் வன்மொழி மொழிவது பெண்களின் இயல்பேயன்றோ? இவ்வாறே யுலகங்களிலும் காணப்படுகின்றது; பெண்கள் தருமத்தைத் துறந்தவர்களும், சபல முடையவர்களும், கொடுமை யுற்றவர்களும், மித்திர பேதஞ் செய்பவர்களுமே யாகின்றனர்களல்லவோ? நீருரைத்த இம்மொழியைக் கேட்டு யான் பொறுக்கின்றிலேன்; அம்மொழி என் செவிகளிரண்டிலும் காய்ச்சின நாராசம்போலப் புகுந்தது; இக்காட்டிலுள்ள எல்லாப் பூதர்களும் கேட்கக் கடவர்கள்; யான் உண்மையாக நியாயத்தை யுரைக்கி

தீருகையிலும், இவரென்னை நோக்கி, நீதிதப்பி மொழிந்திருக்கின்றனர்; ஜனகராஜன் திருமகளாரே! நீர் இகழ்த்தக்கவராயினீர்; இப்பொழுதே நீர் கெடுதியுறுக; என்மீதும் இவ்வண்ணஞ் சங்கைகொண்டு மொழிந்தீரல்லீரோ? பெண்மையென்பதே கொடியது; அது இயல்பாகவே தகாச்சொற்களை யுரைக்கச் செய்கின்றது; என்னையர் எழுந்தருளியிருக்கின்றனரோ, அங்கே யான் செல்லுகின்றேன், உமக்கு மங்கலமுண்டாகுக; வனதேவதைகளெல்லோரும் உம்மைப் பாதுகாத்தளிக்கக் கடவர்கள். மிகவுங்கோரமான அபசகுனங்களாகின்றனவே! யான் மீளவு மிங்கெய்தி, ஐயருடன்கூடி நீர் வீற்றிருக்கக் காண்பேனோ! என்று துயருற்று மொழிந்தனர். பிராட்டியார் மீளவும் இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! நீ செல்லாதிருப்பாயாகில், யான் கோதாவரியில் வீழ்வேன்; உட்சுருக்கையாயினும் போட்டுக் கொள்வேன்; மலையினுச்சியினின்றாயினும் வீழ்வேன்; கடுவிஷத்தையாயினும் உண்பேன்; தீயிலாயினும் குதிப்பேன்;—

నత్వహం రాఘవాదన్యం పదాపిపురుషంస్పృశే॥

நத்வஹம் ராகவாதன்யம் பதாபி புருஷம் ஸ்ப்ருசே||

'பெருமாளை விட்டு மற்றொரு புருஷனை மாத்திரம் காலினாலும் தொடேன்; என்றிவ்வண்ணமுரைத்துக் கைகளினால் மார்பிலடித்துக் கொண்டழுதனர். இளையபெருமாளும் இவ்வண்ணம் பிராட்டியார் வருந்தி யழுவதைக் கண்டு, பலவாறாக இனிய வாக்கியங்களினால் தேற்றினர்; ஆகிலும், பிராட்டியார் மனந்தேறாமலும், இவரை நோக்கி, யாதுமுரை செய்யாமலும், வருந்தி யழுதனர். பின்பு, இளையபெருமாள் இனியிருப்பது தகாதென்றாராய்ந்து, பிராட்டியார்க்குக் கைகூப்பித் தண்டம் ஸமர்ப்பித்துப் புறப்பட்டுக் கண்மறையுமளவும், பிராட்டியாரைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு தீரங்கொண்டு, பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றருளினர். *

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

* இளையபெருமாள் யாவு மறிந்தவராயினும், பெண்கள் கொடியவர்களென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், ராவணன் வந்தெடுத்துக்கொண்டு போனபின்பு, இவர் மனம் எவ்வண்ணமாகுமோவென்றெண்ணி, அவருடைய மனவுறுதியை யறிவதன்பொருட்டும், பெருமாளுடைய மாஹாத்மியத்தை வெளியிடுவதன் பொருட்டுமே தாம் பிராட்டியாரை விட்டுச் செல்லேனென்றனர். பிராட்டியாரும் தம்மனவுறுதியை யவர்க்கறிவிப்பதன் பொருட்டும், ஒருவேளை இவர் செல்லாதிருப்பாராகில், இலங்கை யழிவதற்கிடமில்லையே யென்றும் கருதிச் சினமுற்றவர் போலவும், துயருற்றவர் போலவும் பாவித்து, வன்மொழி மொழிந்தனர். அதுவும் இலக்ஷ்மணரை வியாஜமாகக்கொண்டு, ராவணனை யுத்தேசித்தே இகழ்ந்தனரென்றுணர்க. இவர்கள் கருத்து இவ்வண்ணமன்றாயின், இளையபெருமான் வன் பிராட்டியார் வாக்கி

நாற்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார் முனிவேஷம் பூண்டு வந்த ராவணனை முனி
யெனவே எண்ணிப் பூஜைசெய்தருளியது

இளையபெருமா ளிவ்வண்ணம் பிராட்டியாரால் வன்மொழியுரைத் தேவப்பட்டுச் சென்றுற்றுப் பெருமாளை நோக்கி, விரைவாகச் செல்லுகையில், இங்கே ஸமயம்பார்த்திருந்த ராவணனும் இதுவே நல்ல ஸமயமென்று மெதுவான காஷாயத்தை யுடுத்துச் சிகைபொருந்திக் குடைபிடித்துப் பாதுகையேறி, இடதுதோளில் திரிதண்டத்தையும், கமண்டலுவையும் பூட்டித் துறவறத்தோன் வேஷங்கொண்டு, சந்திர ஸூரியர்களினீத்த தனியே நின்ற சந்திப்பொழுதை நள்ளிருள் கிட்டுவதுபோல ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களினீத்த தனியே யிருக்கின்ற பிராட்டியாரைக் கிட்டி, திங்களை விட்டுப் பிரிந்த ரோஹிணியைக் கொடிய அங்காரகன் காண்பதுபோலக் கண்டனன்; அப்பொழுது ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மரங்களும், அவனைக் கண்டு அசைந்தில; காற்றும் வீசிற்றிலது; விரைந்து பெருகுகின்ற கோதாவரிநதியும், அவனைக்கண்டஞ்சி, மெல்லெனப் பெருக முயன்றது, மிகவுந் தீயனான ராவணனும் மிகவும் நல்லாராகிய சீதாபிராட்டியாரை முனிவுருவங்கொண்டு கிட்டி, சனி சித்திரா நக்ஷத்திரத்தை எதிர்த்துச் செல்வதுபோல வெதிர்ப்பட்டுப் புல் மூடிய பாழுங்கிணறுபோல உள்ளத்தில் தீமைகொண்டு, புறத்தி லினிமை பூண்டு, மிகப் புகழுற்றவரும், நல மளிப்பவரும் அழகிய தந்தோஷ்டங்களை யுடைய முழுமதிபோன்ற முகத்தவரும், துயருற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கி யழுபவருமாகிய பர்ணசாலையில் வீற்றிருக்கின்ற பிராட்டியாரைக் கண்டு தீயொழுக்க முடையோனாதலின், காமவேட்கைகொண்டு திகைத்து நின்று, பின்பு தேர்ந்து, வேதாந்த வாக்கியங்களை யுரைத்துக்கொண்டு, அருகில் வந்து, பிராட்டியாரை நோக்கிப் பெண் மணியே! நீ தாமரை மலரை நீங்கிய மலர்மகள் போலத் திகழ்கின்றனை, இவ்வுலகினில் உனக்கு நிகரான பெண் ஒருத்தியு மில்லள்; நீ யாவள்? தங்கக்கொடி போன்றனை; பீதகவாடை யுடுத்தனை; தாமரையோடைபோலத் தாமரைமலர்மாலை பொருந்தியிருக்கின்றனை; நீ நிலமகளோ? பூமகளோ? நாமகளோ? ரதியோ? காந்தியோ? கீர்த்தியோ? அப்சரஸோ? நற்செல்வமோ? நீ யாவள்? தனிச்சையாய இங்கெய்தினை, உன்னுடைய பற்கள் ஏற்றத்தாழ்வற்றனவும், நுனியுள்ளனவும், நயமுற்றனவும், வெண்மைகொண்டனவு மாகின்றன; கண்களோ அகன்றனவும், அழகுற்றனவும், செவ்வரி படர்ந்தனவும், கருமையுற்றனவுமாகி விளங்குகின்றன, தொடைகளிரண்டும் யானைத்துதிக்கைகள் போன்

யத்தைமறுத்தனர், பிராட்டியாரும் என மறுத்துரைத்தனர், இளையபெருமாளும் பிராட்டியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஏன் ஸ்ரீராமபிரானிடஞ் சென்றிலர், ஆதலின், இவ்வியாவும் மனுஷியபாவனையெனவே யறிக,-

றனை; குசங்களும் பனம்பழம் போன்றன, மணிவடங்க ளணிந்தன, அடி யழ
கிய புன்னகையினளே! அழகிய கண்களை யுடையவளே! நீ என் மனத்தை
நதிக்கரையைப்போல அழிக்கின்றனை, பிடிக்குள் ளடங்கிய நுண்ணிடைப்பி
னளே! நீ அழகிய கூந்தலுடையவளும், பெண்ணிலக்கணங்கள் யாவும் பொ
ருந்தியவளு மாகின்றமையின், உன்னைப்போன்ற பெண்ணைத் தெய்வப் பெ
ண்களுள்ளும், கந்தர்வப் பெண்களுள்ளும், யக்ஷப்பெண்களுள்ளும், கின்னரர்க
ளுள்ளும், ஒருத்தியையும் இப்புவியில் யான் கண்டிலேன்; உன்னுடைய சிற
ந்த அழகும், அங்கங்களின் மேன்மையும், நற்பருவமும், இக்காட்டில் நீ த
னியே வாஸஞ்செய்வதும், என் மனத்தை மயக்குகின்றன, அத்தன்மைய
ளாகிய நீ கொடிய அரக்கர்கள் வாழ்கின்ற இவ்விடத்தில் வாழ்த்தக்கவளல்லை.
ஆதலின், இங்கிருந்து மீளுக; உனக்கு மங்கல முண்டாகுக; அழகிய மேன்
மணிமாடங்களிலும், நகரங்களினருகிலுள்ள உத்தியான வனங்களிலும், ம
ணங்கமழ்ந்து மலர்ந்த பூந்தோட்டங்களிலும், நீவாழ்வது தகும்; நீ யணிந்த
மாலை! நீ யுண்ட உணவு! நீ யுடுத்த ஆடை! நீ மகிழ்ந்தணைந்த பர்த்தா! இந்
நால்வரே சிறப்புறுவரென யான் நினைக்கின்றேன், நீ ருத்திரர்களுள் சேர்ந்த
வளோ? மருத்துக்களுள் சேர்ந்தவளோ? வஸுக்களுள் சேர்ந்தவளோ? யா
வள் உன்பர்த்தா? நீ தேவதையெனவே யான் நினைக்கின்றேன், இவ்விடத்தில்
தேவகந்தர்வ கின்னராதிகள் ஒருவரும் வருகின்றிலர்கள்; இராக்ஷதர்களே
பெரும்பாலும் திரிகின்றனர்கள்; இவ்விடத்தில் நீ தனியே எவ்வண்ணம்
வந்தனை; இங்குக் குரங்குகளும், சிங்கங்களும், ஓநாய்களும், வேங்கைப் புலி
களும், மான்களும், கரடிகளும், நரிகளும், மற்றும் கொடிய விலங்குகளும்,
கழு முதலிய பறவைகளும் உலாவுகின்றன; அவைகளைக்கண்டும் நீ எவ்வண
ணமும் அஞ்சுகின்றிலை; மதமேறித் திரிகின்ற காட்டியானைகளைக்கண்டும்
நடுங்குகின்றிலை; நீ யாவள்? யாருடையவள்? எங்கிருந்தெய்தினை? இங்குறை
வதற்குக் காரணம் யாது? ஏன் தனியே யிருக்கின்றனை? இவைகளை முற்று
முரைசெய்யாயென வினவினன். பிராட்டியாரிவ்வண்ணம் ராவணனால் புக
ழ்ந்து வினவப்பட்டு, அவனை யுண்மையாகவே வேதியனென வெண்ணி,
ஆர்க்கியம் பாத்தியம் முதலிய பூஜோபசாரங்களினால் பூஜிப்பதற்காக முதன்
முதல் தவிசு தந்தளித்து, பாத்தியங்கொடுத்து, அன்னமும் சித்தமாக இருக்
கின்றதென வுரைத்து, அவன் அஞ்சாமைக்குரிய முனிவேஷம் பூண்டிருக்
கின்றமையின், அமுதுசெய்ய வாரீரென மொழிந்து, காய் கனிகள் முதலிய
நல்லுணவுகளையும் தந்தளித்தருளினர். பிராட்டியாரிவ்வண்ணங் கசட்டற்ற
மொழியினும், ராவணன் தான் தன்னினத்தாருடன் மடியுங்காலம் கிட்டின
மையின், அவரை எடுத்தோட வேண்டுமென்றே நிச்சயங்கொண்டனன்.
பிராட்டியாரும் காடெங்கும் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன
ராயினும், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை மாத்திரம் கண்டிலராயினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் பிராட்டியார் வாக்கியத்தைக் கேட்டு மூண்டு, தன் திறமையினையும், உறைவிடத்தையும், நற்செல்வத்தையுங்கூறி, அவரைத் தனக்கு மனைவியாகும்படி மொழியப் பிராட்டியாரும் அவனைச் சீறி இகழ்ந்தது.

துறவறத்தோன் வேஷங்கொண்ட ராவணனு லிவ்வண்ணம் வினவப்பட்ட பிராட்டியாரும் இவன் தவசியும், அதிதியு மாகின்றமையின், யான் உண்மை கூறுவிடின், சாபமிடுவானோவென்று அஞ்சி, முகூர்த்தகாலந் திருவுள்ளத்தில் எண்ணிப் பின்பு, ராவணனை நோக்கிக் கேளீர் மாயோகி! யான் மிதிலைக் கிறைவனாகிய ஜனகராஜராஜரவர்த்தியின் திருமகள்; ஸீதையென்னும் பெயருடையேன்; உனக்கு மங்கல முண்டாகுக; ஸ்ரீராமபிரான் மனையாளாகின்றேன்; யான் திருமணஞ் செய்துகொண்ட பின்னர், திருவயோத்தியில் பன்னிரண்டாண்டு பதியுடன் கூடிச் சிறந்த போகங்களை யனுபவித்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தேன்; பதின்மூன்றாவது வருஷத்தில் என் மாமனார் என் பர்த்தாவுக்குப் பட்டங்கட்டும்படி ஆலோசனைசெய்து, அதற்குரிய பண்டங்களைச் சேர்க்கையில், கைகேயி யென்னும் எனது இளைய மாமியார் அச்செய்தியைக்கேட்டுத் தம் பர்த்தாவாகிய என் மாமனாரைக் கண்டு, அவர் தமக்கு முன்பளித்திருந்த இரண்டு வரங்களுக்கும், என் பர்த்தாவைக் காட்டிலனுப்புவதையும், தம் புத்திரராகிய பரதாழ்வானுக்குப் பட்டங்கட்டுவதையுங் கோரி, இவ்விரண்டுவரங்களையும் நீர் எனக் களித்தருளீராகில், யானிப்பொழுது உணவும் உண்ணேன், உறங்கலுஞ் செய்யேன், நீர் பருகலுஞ் செய்யேன்; ராமனிப்பொழு தபிஷேகங் கொள்வானாகில், இதுவே என்னுயிர் வாழ்க்கையின் முடிவாகும், என்று விரும்பி யுரைத்தனர். என் மாமனாரும் ஸத்தியவாதியாதலின், அவரைப் பலவிதமாக வேண்டியும், அவருடன்படாமையினால், மிகச் சிந்தையுற்று நின்றனர். அப்பொழுது என் பர்த்தா இருபத்தைந்து திருநக்ஷத்திர முடையவர், யான் பதினெட்டு வயதுடையாளெனப்பட்டேன், அப்பொழுது என்பர்த்தா ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமனென்று எங்கும் புகழ்ப்பட்டவரும், நற்குண முடையோரும், ஸத்திய முடையோரும், தூய்மை கொண்டவரும், அகன்ற திருமார்புற்றவரும், செந்தாமரை இதழ் போன்ற திருக்கண்களை யுடையோரும், நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களை யுடையோரும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இனியரும், மிகத் தோள்வலி யுற்றவருமாகி விளங்கினர். ஆயினும், என் மாமனார் காமுகராகிக் கைகேயியார்க்குப் பிரியஞ்செய்வதன் பொருட்டுத் தாம் அவரை நிராகரித்து, என் பர்த்தாவுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்திலர்; அபிஷேகத்தின் பொருட்டே என் பர்த்தா தந் தந்தையினருகிற் செல்லுகையில், கைகேயி என் பர்த்தாவை நோக்கி, அடா, ராமா! உன் தந்தை கட்டளையிட்டதை யானே மொழிகின்றேன் கேளாய்; இந்த ராஜ்ஜியம் பரதனுக் களிக்கக்கடவது; நீ ஒன்பதும் ஐந்தும்

கூடிய வருஷங்களில் வனத்தில் உறைக; இவ்வண்ணம் நீ செய்து தந்தையைப் பொய்ம்மையினின்றும் பாதுகாத்தளிக்க; என்று நாணமற்று, மன்றாடி மொழிந்தனர். என் பர்த்தாவாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் அச்சமற்றவரும், தோள்வலி பெற்றவருமாதலின், அவ்வண்ணமே யாகுகவென்றுடன்பட்டுக் கைகேயியாரின் வாக்கியத்தின்படி விரதம் பூண்டு தண்டகாரணியமடைந்தருளினர்.

దద్యాన్న ప్రతిగృహ్ణీయాత్ సత్యం బ్రూయాన్న చానృతం।
ఏతద్బ్రాహ్మణ రామస్య ధ్రువం వ్రతమనుత్తమం॥

தத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸத்யம் ப்ரூயாந்ந சாந்ருதம்
ஏதத்ப்ராஹ்மண ராமஸ்ய த்ருவம் வ்ரதமநுத்தமம்||

கேட்டருளீர் அந்தணரே! என் பர்த்தா ஒருவர்க்கு வேண்டியவைகளைக் கொடை செய்வாரே யல்லது, ஒருவரிடத்தினின்றும், தாம் ஒரு பொருளைக் கோரிக் கைக்கொள்ளார்; உண்மையுரைப்பாரே யன்றிப் பொய்யுரையார்; என் பர்த்தாவுக்கு இதுவே சிறந்த அளவற்ற விரதமாகும். இவர்க்குத் தம்பியும், மாற்றாந்தாய் குமாரரும், மிக்க தோள்வலி யுற்றவரும், இலக்குமணனென்னும் திருநாமமுடையோருமாகிய என் மைத்துனர், இவர்க்கு எக்காலங்களிலுந் துணையாகி யிருக்கின்றனர். ஆதலின், யாங்கள் மூவரும் கைகேயியார் பொருட்டு, ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து, இக்கானகஞ்சேர்ந்து, திறமையினுடன் அச்சமின்றித் திரிகின்றனம். என் பர்த்தாவும் தம்பியுடன் காட்டிலுள்ள உணவுகளை மிகுதியாகச் சேர்த்துக்கொண்டு கணப்பொழுதில் இங்கெழுந்தருள்வார். தேவரீர் இங்கு முகூர்த்தகாலம் இளைப்பாறுக. இவ்விடம் நும்மைப் போன்றவர்கள் இளைப்பாறுவதற்குரியதே; நும்முடைய திருநாமத்தையும், மரபினையும், திருமாளிகையையும் அருளிச்செய்க. நீர் ஒருவராக இந்தத் தண்டகையிலேன் திரிகின்றீர், உண்மையாக மொழிக, என்று இனிமையாக வினவினர்.

கபடவேஷம் பூண்ட அக்கொடிய ராவணனும், அம்மொழி கேட்டுப் பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளடி பெண்மணி! யாவனால் தேவாஸுரபன்னகர்களுடன் கூடிய மூவுலகங்களும், அச்சமுற்றுத் தவிக்கும்படி செய்யப்பட்டனவோ, யாவன் அரக்கர்கள் எல்லோர்க்கும் இறைவனோ, அவனே யான், ராவணனென்னும் பெயருடையேன், குற்றமேதுமற்ற கட்டழகி! பொன்னின் வண்ண முடையவளும், வெண்பட்டுடுத்தவளும், இனியாளுமாகிய உன்னைக் கண்ணுற்ற பின்னர், என் மனைவிகளிடத்தில் ஆசையுறுகின்றிலேன், யான் எல்லாவுலகங்களினின்றும், சிறந்த பெண்களை எடுத்து வந்திருக்கின்றேன், அவர்களெல்லோர்க்கும் எனக்கும் ராணியாகி, எனக்குப் பட்டமஹிஷியாகுக; உனக்கு மங்கலமுண்டாகுக, கடலினிடையில் இலங்கையென்னும் நகரியே யானுறையும் இடம்; அது கடலினாற் சூழப்

பட்டும்; திரிகூட மலையினுச்சியில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது; அவ்விடத்தில் பற்பல உத்தியான வனங்களில் என்னுடன் கூடி விளையாடுக; அவ்விடத்தை நீ கண்ணுறுவாயாகில், இக்காட்டிலுறைய விரும்புறாய்; பலகலன்களையுமணிந்த தழகிய ஐயாயிரந்தாதிகள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்; ஆதலின், நீ எனக்கு பாரியை (ஒளியிற் சிறந்தவள்) ஆகுக; என்று வன்மையாகக் கூறினன். பிராட்டியாரும் அம்மொழியைக் கேட்டு முனிந்து, அவனை எதிர்த்து இகழ்ந்து, அவனை யுத்தேசித்துக் கேளடா ராவணா! மலைபோல அசைக்க வொண்ணாதவரும், மஹேந்திரனுக்கு நிகரானவரும், பெருங்கடல்போலக் கலக்கவொண்ணாதவரும், ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் நிறைந்தவரும், ஆலமரம் போல் உயர்ந்து படர்ந்து நிழைத்துத் தண்மையுற்று, எல்லாக்காலையிலும் எல்லாவுயிர்களுக்கும் இனியவரும், ஸத்தியந்தவறாதவரும், சிறந்த பாக்கிய முடையவரும், நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களை யுடையவரும், அகன்றுயர்ந்த திருமார் புற்றவரும், சிங்கத்தை நிகர்த்த பராக்கிரம முடையவரும், மானிடரெல்லோர்க்கும் சிறந்தவரும், முழுமதிபோன்ற திருமுகமண்டல முடையவரும், புலன்களை வென்றவரும், சிறந்த புகழுற்றவரும், மஹாத்மாவும், முதல் தேவுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனையே சேர்ந்து, மற்றொருவரையும் கனவிலுங் கருதேன, நீயோவெனில், நரி பெண்சிங்கத்தைக் கோருவதுபோல என்னைக் கோருகின்றனை, யானுனக்கு வாய்ப்பபேனோ? கதிரவன் ஒளிபோல யான் உன்னால் தொடுவதற்கு முரியளாகேன, நீ யாவுள மாளுங்காலம் கிட்டினமையின், ஒரு மரத்தைப் பல மரங்களாகவும் பொன்னிற முடையதாகவும், காண்கின்றனைபோலும்; இவ்வண்ண மலையாயின ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இனிய மனையாளாகிய என்னை எடுத்தோட விருப்புறுவாயோ? இவ்வெண்ணங் கொண்டு, நீ பசியுற்றுச் சினங்கொண்டு படுத்திருக்கின்ற சிங்கம், நச்சரவம் இவற்றினுடைய பற்களை வாயினின்றும் பிடுங்கி ஓடுக்க முயலுகின்றனை போலும்; சிறந்த மந்தரமலையைக் கையிலேந்தக் கருதுகின்றனை; காலகூட விஷயத்தை யுண்டும் பிழைத்து நலமுறவிரும்புகின்றனை, கண்களை யூசியினால் துடைத்துக்கொள்ளுகின்றனை, கூரிய வாளினை நாவினால் நக்குகின்றனை; பெருங் கல்லைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு ஆழ்கடலைக் கடந்து செல்ல நினைக்கின்றனை; ஸூரிய சந்திரர்களிருவரையும் இரண்டு கைகளினால் பற்றி எடுக்க நினைக்கின்றனை, சூழ்ந்தெரிகின்ற தழலைத் துணியில் சுற்றி எடுக்கத் துணிகின்றனை, எஃகினால் செய்யப்பட்ட கூரிய சூலங்களின் நுனிகளின் மீதோடக் கருதுகின்றனை, ஸ்ரீராமனுக்கு மிக இனியளும், கற்பினளும், நன்னடக்கையினளுமாகிய என்னை யபஹரிக்க நீ நினைக்கின்றனை யல்லையோ? சிங்கத்திற்கும், நரிக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? சிறந்த மத்தியத்திற்கும், கழுநீர்க்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? சிறந்த தங்கத்திற்கும், ஈயத்திற்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? சந்தனக்குழம்புக்கும், சேற்றுக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? யானைக்கும், பூனைக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்

தாழ்வோ? கலுழனுக்கும், காகனுக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? மயிலுக்கும், நீர்க்காக்கைக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? அன்னப்புள்ளுக்கும், கழுகுக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ அவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு என் பர்த்தாவுக்கும், உனக்குமுளது; அத்தன்மையராகிய என் பர்த்தா கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேந்தி, இந்திரனுக்கு நிகரான பிரபாவமுடையராய் எழுந்தருளி யிருக்கையில், நீ என்னை வலுவில் திருடிக்கொண்டோடினையாயினும், என் கற்பினை யழிக்க நீ வல்லவனாகாய்; அரிசியென்று வச்சிரமணியை எறும்புகள் மொய்த்துக்கொள்ளினும், அது அதனைப் புஜித்து ஜரிப்பித்துக் கொள்ளுமோ? கொள்ளா, ஈயுடன் நெய்யைக்குடித்தாலும், அது வமனமாகிவிடுமேயன்றி, ஜீரணிக்குமோ? என்றிவ்வண்ணம் அவன் நலமுறுமாறு கூறி, அவன் யாது செய்வானோவென்று காற்றினலைக்கப்பட்ட வாழைமரம்போல நடுங்கித் துயருற்றனர். ராவணனும் இவர் இவ்வண்ணம் அச்சங்கொண்டு நடுங்குவதைக்கண்டு மேன்மேலும் அச்சுறுத்துவதன் பொருட்டுத் தனது குலத்தையும், பலத்தையும், பெயரையும், செயலையும், மொழியத் தொடங்கினன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் சினமுற்றுத் தன் திறமையை யுரைத்துத் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து, தன்னைச் சேரும்படி யுரைக்கையில், பிராட்டியாரும் இருமடங்கு முனிந்து, அவனை எதிர்த்துரைத் திகழ்ந்தது

பிராட்டியார் இவ்வண்ணம் உரைசெய்கையில், ராவணன் கேட்டுச் சினங்கொண்டு புருவத்தை நெரித்துப் பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளடி ஜானகி! என்னை நீ யாரென்று நினைத்தனை? யான் குபேரனுக்குத் தம்பியும், ராவணனென்னும் பெயர் பெற்றவனும், பத்துத்தலைகளை யுடையோனும், மிகத் தோள்வலி யுற்றோனுமாகின்றேன்; தேவகந்தர்வபிசாச பதகோரகாதிகளும் என்னைக் கண்டு அச்சங்கொண்டோடுகின்றனர்கள், முன் ஒருகால குபேரனும் என்னுடன் போர்செய்து தோல்வியுற்றனன். அது முதல் என்னிடத்தில் அச்சத்தினால் லங்காபுரியையும் விட்டுவிட்டுக் கைலாஸமலை சேர்ந்து சங்கரனுக்கருகில் வாஸஞ்செய்கின்றனன், அவனுடைய புஷ்பகமென்னும் திவ்விய விமானத்தையும் யான் பறித்துக் கொண்டேன்; அதன் மீதேறிக்கொண்டே யான் நினைத்த விடங்களுக்கெல்லாம் ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லுகின்றேன்; இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் யான் சினங்கொள்ளுங்காலையில் கண்டு, அஞ்சி யோடி யொளித்துக் கொள்ளுகின்றனர்கள்;

யான் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றேனோ, அவ்விடத்தில் வாயுவும் அச்சத்தினால்
மெதுவாக வீசுகின்றனன்; கதிரவனும் வெம்மையுற்ற கிரணங்களைத் தண்கதி
ராக்கி நிலவுகின்றனன்; மரங்களும் அசைவற்று நிற்கின்றன; ஆறுகளும்
வேகமின்றி, மெதுவாகப் பெருகி வருகின்றன; எனக்கு நடுக்கடலில் லங்
கையெனனும் ராஜதானி யரக்கர்களால் நிறைந்து, இந்திரனுக் கமராவதி
போல விளங்குகின்றது; அது வெள்ளியாலும், தங்கத்தினாலும் செய்யப்
பட்ட கோட்டைச் சுவர்களை யுடையதும், வைடூரிய ரத்தினங்களால் செய்த
தோரணங்களை யுடையதும், ரத கஜ துரகபதாதிகளினால் நிறைந்ததும், நிரு
த்த கீத்வாத்தியங்களினொலி பரவியதும், கோரியவைகளையெல்லாம் அளிக்க
வல்ல கற்பகமரங்கள் செழித்த தோட்டங்களை யுடையதுமாகி யிருக்கின்
றது, அவ்விடத்தில் நீ என்னுடன் கூடி விநோதமாயிருப்பாயாகில், இவ்வி
டங்களையும், மானிடப்பெண்களையும், கனவிலுங் கருதாய்; அன்றியும், அங்கே
திவ்விய போகங்களையும், மானுஷ போகங்களையும் நுகர்ந்து மகிழ்வாயா
கில், அற்பனான ராமனையும் நினையாய், தசரதமஹாராஜன் தனக்குப் பிரிய
னான பரதனுக்குப் பட்டங் கட்டிவித்து, மூத்தோனாயிருந்தும் ராமனைக் காட்
டிலோட்டிவிட்டனனன்றோ! ஆதலின், அரசிழந்தும், நேசர்துறந்தும், உற்
றோரிகழ்ந்தும், காட்டடைந்தும், துன்பம் நிகழ்ந்தும் வருந்துகின்ற ராமனா
லுனக்கு யாது பயன் வாய்க்கும்? அவன் முற்றுந் துறந்து தவசியாகிக் காட்
டில் திரிகின்றனனே? ஆதலின், அரக்கர்களெல்லோர்க்கும் வேந்தனும்,
மிக்க செல்வமுற்றோனும், புகழ் மலிந்தவனுமாகிய யானே உன்னைக் காமித்து
வந்திருக்கையில், இப்பொழுது நீ என்னை யுபேக்ஷைசெய்வது தகுதியற்றது;
என்னை நீ இப்பொழுது நிராகரிப்பாயாகில், துன்புறுவாய்; புரூரவனை யூர்வசி
காலினாலுதைத்தது மிகத் துன்புற்றனனல்லனோ? ராமன் போரில் என் சுண்டு
விரலுக்கும் நிகராகான்; யான் அரக்கனும், அவன் மானிடனுமல்லனோ?
யான் வலுவில் வந்து வேண்டுகிறது, உனது பாக்கியமேயென்று எண்ணி,
என்னைச் சேர்க்கடவை, என்று தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தனன்.

பிராட்டியாரும் ராவணனிவ்வண்ணமுரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுச்
சின மதிகமாகியவனை நோக்கி, ஒருவருமின்றித் தனியேயிருக்கினும் அச்சமின்
றிக் கேளடா ராவணப் பயலே! எல்லோர்க்கும் இதஞ்செய்பவனும், நற்குண
நற்செய்கை யுடையோனுமாகிய வைசிரவணனே எனக்கு அண்ணனென்று
உரைக்கின்றாயே, நீ யவன் தம்பியாகியும், இவ்வண்ணந் தீச்செயல் புரிய எவ்
வண்ணம் நினைக்கின்றனையோ? அடா அரக்கர்களெல்லோரும் விரைவில் அழி
வார்களென்பதில் சிறிதுமையமில்லது; மிக்க கொடியவனும், காமுகனும், தீச்செ
யலினனுமாகிய நீயோ யவர்களுக் கரசனாயினை யல்லையோ? இந்திரன் மனைவி
யாகிய இந்திராணியை எடுத்துக்கொண்டுபோயினும், நீ யொருவேளை பிழைக்
கினும் பிழைப்பாய்; ஸ்ரீராமபத்திரன் தேவியாகிய என்னை எடுத்தும் பிழைப்
பாயோ மூடா? பிழையாய், நீ என்னை எடுத்தோடி யமிழ்தத்தை யுண்பா

யாயினும், நீ பின்பு, கணமும் பிழையாய்; இதனை யுறுதியாக நம்புக; என்று இகழ்ந்துரை செய்தனள். *

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் நிஜரூபங்கொண்டு பிராட்டியாரை யெடுத்தோடுகையில், பிராட்டியார் நடுவழியில் ஜடாயுவைக்கண்டு ஸ்ரீராமனுக் கறிவிக்கும்படி யருளிச் செய்தது.

இவ்வண்ணமுரைத்த, பிராட்டியாரது வாக்கியத்தை ராவணன் கேட்டு மிகவும் முனிந்து, கையைத்தட்டி முறுக்கித் தன்னுருவத்தைப் பெரிதாக்கிக்கொண்டு பிராட்டியாரை நோக்கி, வைதேஹி! நீ உன்மாதங்கொண்டு யானுரைத்த என்னுடைய பல பராக்கிரமங்களைக் கேட்டிலைபோலும், யான் விண்ணிடையில் நின்று பூமியையும் கைகளினால் மேலெடுக்க வல்லேன்; கடனீரையும் முற்றும் குடிப்பேன்; மிருத்யுவையும் அடிப்பேன்; கணைகளினால் கதிரவனையும் தகைவேன்; பூதலத்தையும் பிளப்பேன்; மலைகளையும் அசைப்பேன்; யான் காமரூபியும், காமித்தவைகளை யெல்லாங் கொடுப்பவனு மாகின்றேன்; என்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுக; (யான் நித்திய ஸூரிகளுள் சேர்ந்தமையின், காமரூபியும், கோரினவைகளை யளிக்கவல்ல திவ்விய தம்பதிகளை யுடையவனு மாகின்றேன் பாரீர்) என்றுரைத்தனன். அப்பொழுது அவன் கண்கள் சூரியாக்கினிகள்போல ஜ்வலிக்கின்றனவாயின; உடனே யவன் கபடஸந்யாஸிவேஷத்தை விட்டுக் காலாந்தகனுக்கு நிகரான தன்னுடைய நிஜரூபத்தையடைந்து, செவந்த கண்களையும், பொன்மணிக் குழைகளையணிந்த காதுகளையும், பத்துத் தலைகளையும் பொருந்தி, வில் கணைகளைக் கையிலேந்தி, நீருண்ட மேகம்போலக் கறுத்து விளங்கிப் பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளாய் மைதிலி! மூவுலகிலும் சிறப்புற்ற பதியை நீர் விரும்புவீராகில், என்னைச்

* ராவணன் வாக்கியத்தில் தோற்றும் பொருளாவன; (மானுஷஸ்ய) லீலா மானுஷரூபியான பெருமாளால் (நஃ) எம்மை (கதாயுஷஃ) ஆயுள்மாண்டவர்களாக நினைப்பீர்; ஸ்ரீராமனுடன் சேர்ந்த மனமுடன் கூடினவராதலின், உமக்கு ஆற்பமான ராஜ்ஜியத்தினால் ஒரு பயனுமில்லது, அகன்ற கடாக்ஷத்தை ஸ்ரீராமனுடன் செய்வீரே யன்றி, என்போன்றவர்களைப் பார்ப்பீரோ? காமத்தினால் மன்மத பாணங்களுக்குக் குறியாகிய என்னைக் குறித்து, நீர் மொழிவதற்குத் தக்கவரல்லீர், என்னை யொருபொருளாகக் குறித்துரைசெய்தபின், (பரிதாபம்) லங்காத்வீபத்தை யடைவீர், ஸ்ரீராமனை (அம்) ஸ்ரீமாஹாவிஷ்ணுவென்றே (குல்யாஃ) (குர்யாஃ) எண்ணுக, ஸ்ரீராமன் (நஸமஃ) ஒப்பற்றவர்; என்னுடன் போர்செய்வதன் பொருட்டே அவர் மானிடராயினர்; உம்முடைய பாக்கியங்களுடன் கூடிய லங்கா நகரியை யடைக, என்பது முதலியனவாக அறிந்து கொள்ளுக;—.

சேர்க; யான் உமக்குத்தக்க பதியாகின்றேன்; (யான் உம்மைப் பாதுகாத்துப் பெருமானிடத்திலளிப்பேன்) யானுமக்குப் மிகப்பிரியஞ் செய்வேனே யன்றி, ஒருகாலையிலும் தீமை செய்யேன; மானிடனிடத்தில் விருப்பைத் துறக்க; (மானிடபாவத்தைத் துறந்து தெய்வத்தன்மையை மேற்கொள்ளுக) (மயி, மே, அயி) சீதையே! என்னுடைய உண்மை யறியப்படக் கடவது. அரசிழந்து, ஆயுள்குன்றிய ராமனிடத்தில் என்ன குணங்களைக் கண்டு ஆசையுற்றிருக்கின்றனை? (அரசிழவாதவனும், தன்னுடைய ஸங்கல்பசித்தமான பலன்களையுடையவனும், பிறர்களினுயிரைக் கைக்கிட்டவனுமாகிய ஸ்ரீராமனை (பரி) துறந்து, மட்மையும், அகங்காரமுங்கொண்ட மானிடத்தில் எந்தக் குணங்களைக் கண்டு நீ ஆசையுறுவீர்) அந்த ராமன் பெண்ணின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு ராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து, இந்தக் கொடிய கானகத்தை யடைந்தனனல்லனோ? என்றுரைசெய்து, பிரியஞ்செய்வதற் குரியாரும், பிரிய முரைப்பவருமாகிய பிராட்டியாரைக்கிட்டிக் காமமோகிதனாதலினால்,—

జగ్రాహ రావణస్సీతాం బుధః ఖేరోహిణీమివ॥
వామేనసీతాంపద్మాక్షీం మూర్ధజేషుకరేణసః।
ఊరోస్తుదక్షిణేనైవ పరిజగ్రాహపాణినా॥

ஜகராஹராவணஸ்ஸீதாம புதஃகேரோஹிணீமிவ||
வாமேநஸீதாமபதமாக்ஷீம மூாததஜேஷு-கரேணஸஃ|
ஊரோஸதுதக்ஷிணேநைவ பரிஜகராஹபாணிநா||

அந்த ராவணன் செந்தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களையுடைய பிராட்டியாரை ஆகாயத்தில் புதன் ரோஹிணியைப் போலப்பிடித்தனன். பிடிக்கையிலும், இடதுகையினால் தலைமயிர்களையும், வலதுகையினால் தொடைகளையுஞ் சேர்த்துப் பிடித்தெடுத்தனன். அப்பொழுது வனதேவதைகளும் அச்சங்கொண்டோடின; இதுவரையில் கண்ணுக்குக் காணப்படாமலிருந்த கோவேறுகழுதைகள்கட்டி, நவமணிகளிழைத்துத் திகழ்கின்ற அந்த ராவணனுடைய தேரும் கட்புலனாயிற்று; ராவணன் உடனே பிராட்டியாரைத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டனன. அப்பொழுது பிராட்டியாரும் ராமா! ராமா! என்று கூவினார். நெடுநேரமாகியும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களெழுந்தருளாமையின், கருடனால் பிடிக்கப்பட்ட நாகக்கன்னிபோலச் சீதாபிராட்டியார் நடுங்கித் துயரங்கொண்டு ராவணனை நோக்கி, அடா ராவணா! நீ ராஜனாதலின், தீத்தொழில் செய்பவர்களையும் தண்டித்து அடக்கவேண்டியவனல்லையோ? அவ்வண்ணமாயின், நீயே இவ்வண்ணந் தீத்தொழில்செய்வது தகுமோ? என இகழ்ந்து, பெருமானை யுத்தேசித்து, என் பிராணநாதரே! தேவரீர் லோகநாதரும் தருமத்தின் பொருட்டே ராஜ்ஜியபோகங்களைத் துறந்தவருமாகின்றமையின், கொடிய இந்த ராவணனை ஏன் தண்டனை செய்கின்றிலீர்; தேவரீர் என்னை ஏன் காண்கின்றிலீர்; தீச்செயல் உடனே

தன் பலனை யளிக்கவேண்டுமன்றோ? காலமும் கூடின் பயிர்களும் முதிர்வதைப் போலக் கொடியார்களுக்குக் காலமும் ஒத்துவருமன்றோ? ஆதலின், இந்த ராவணனும் தானழியத்தக்க காலத்திற்குத் தக்கபடியே தீச்செயல் செய்தனன் என்று கூவி மீளவும் ராவணனை நோக்கி, அடா ராவணா! நீ இப்போது ஸ்ரீராமனால் அழிவாயன்றோ! என்று புலம்பி, மீளவும் அந்தோ! இப்போழ்துதான் கைகேயியாரது எண்ணம் நிறைவேறிற்று; யானிப்போழ்து ராவணனாலே பறிக்கப்படுகின்றேனல்லேனோ? பாரீர் கோங்கு மரங்களே! நீங்களெல்லீரும் யான் ராவணனால் பறிக்கப்பட்டேனென்று விரைவாகப் பெருமாளுடனுரைக்கக் கடவீர்கள்; மால்யவந்தமலையையும், பிரஸ்ரவணகிரியையும் தொழுது வேண்டுகின்றேன்; நீங்களும் ராவணனென்னை எடுத்தேகினானென்று விரைவாக ஸ்ரீராமனுக்கு அறிவிக்கக்கடவீர்கள்; ஹம்ஸகாரண்டவாதிகளான நீர்ப்பறவைகள் நிறைந்த கோதாவரிநதியினையும் வணங்குகின்றேன்; அம்மா! நீயும் ஸ்ரீராமனுடன் சொல்லாய், இவ்வனத்திலுள்ள தெய்வங்களெல்லோரையும் தொழுகின்றேன்; நீங்களும் ஸ்ரீராமனுக்குரையின்; இக்காட்டிலுள்ள உயிர்களெல்லோரையும் சரணமடைகின்றேன்; நீங்களும் பெருமாளுக்கிச்செய்தியைத் தெரிவிக்கக்கடவீர்கள். என் பர்த்தா மாத்திரம் இச்செய்தியை யுணர்வாராகில், ராவணன் என்னை விண்ணுலகிற் கொண்டேகினும், யமபுரிக்கேகினும், அவனைக் கொன்று என்னை யழைப்பித்துக் கொள்வார்; என்றிவ்வண்ணம் தீனமாகப் புலம்பிக்கொண்டு செல்லுகையில், பருத்துயர்ந்த ஓர் மரத்தின்மேலே ஜடாயு உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டு, கேளீர் ஜடாயுவே! என்னை ராவணன் பறித்தோடுகின்றான் பாரீர்; இவன் மிக்க கொடியனும், தோள்வலியுற்றவனுமாதலின், இவனைத் தடுப்பது உம்மால் முடியாது; ஆதலின், நீர் பெருமாளையும், இளையபெருமாளையுங் கண்டு, என்னை ராவணனெடுத்தோடிவிட்டனனென்பதை யுரைசெய்யக் கடவீரென்று கூவி யருளிச்செய்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ராவணன் ஸீதாபிராட்டியாரைத் தலைவணங்கி வேண்டித் தொடாமலே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனானென்றும், அவன் பிராட்டியாரைப் பிடித்தெடுத்துக்கொண்டு போனானென்றும், சுலோகத்திற்கே பொருளுரைக்கின்றனர்கள், சிலர், அத்தியாத்தும ராமாயணத்தில் மாரீசன்வருவதன்முன்னமே, சீதாபிராட்டியார் தன்னைப்போல ஒரு மாயா சீதையை யுண்டுபண்ணி அங்கே வைத்துவிட்டுத் தானே அக்கினிப்பிரவேசம் செய்து விட்டதாகவும், யுத்தகாண்டத்தில் கடையில், இந்த மாயா சீதையாரே தீயில்வீழ்ந்துவிட, நிஜமான சீதையாரே வெளியேவந்து பெருமாளுடன் சேர்ந்தாரெனவு மிருக்கின்றது, சீதாதேவியாரை மண்ணுடன் பேர்த்தெடுத்துக்கொண்டு போனதாகக் கம்பநாட்டாழ்வார் சொன்னார். மற்றுஞ் சில கவிகள் மேகத்தினால் மறைத்தெடுத்துக்கொண்டேகினதாகவுரைத்தார்கள். இவர்களெல்லோரும்

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு ராவணனுக் கிதமுரைத்தும் கேளாமையால்,
போர்செய்யத் தகைந்தது

குறைத்தூக்கமாய்ப் படுத்திருந்த ஜடாயுவும், ஸீதாபிராட்டியாரது கூக்குரலைக்கேட்டெழுந்து, ராவணனையும், பிராட்டியாரையும் கண்ணுற்றுக் கூரிய மூக்குடையோரும், மலையின் சிகரம்போலப் பருத்துயர்ந்தவரும், மிக்க தோள்வலியுடையவருமாதலின், மரத்தின்மேலிருந்தே ராவணனை நோக்கி, அடா ராவணா! என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? யான் தொல்லையாயுள்ள தருமத்தில் நிலைகொண்டவனும், சத்தியந் தவறாதவனும், கழுகுகளுக்கெல்லாம் அரசனும், அளவற்ற தோள்வலியுடையோனுமாகிய ஜடாயுவாகின்றேன்; மகேந்திர வருணர்களுக்கு நிகரானவரும், எல்லாவுலகங்களுக்கும் அதிபதியும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இதஞ்செய்பவரும், ஸ்ரீதசரதசக்ரவர்த்தியாரது திருக்குமாரருமாகிய ஸ்ரீராமன் இங்கே எழுந்தருளியிருக்கி

குலமகளைப் பரபுருஷன் தொட்டமாத்திரமே கற்பழியுமென்னும் எண்ணத்தாலும், பிராட்டியார்மேலுள்ள பக்திமையாலும், உரைத்தனனாகவெனவே தோற்றுகின்றது, என்னில், ஸுந்தரகாண்டத்தில் சிறிய திருவடி பிராட்டியாரை நோக்கி, அம்மா! தேவரீரை யடியேன் முதுகிலேற்றிக்கொண்டொருவரும் அறியாவண்ணம் பெருமாளருகிலெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேனென்று பிரார்த்தித்ததற்குப் பிராட்டியார் அதுகேட்டு அவரை நோக்கி, அநுமானே! யான் மனமறிந்து பரபுருஷன்மேற்பட்டேன், ராவணன் என்னைத் தொட்டெடுத்து வந்தானே யெனின், அவன் பலவானும், யான் அபலையுமாதலால், அவன் என்னைப் பலாத்காரமாய் எடுத்ததற்கு யான் யாதுசெய்வேன், என்னுடைய தேஹம் பராதீனமாதலின், அவன் தொடும்படி நேர்ந்தது, என் மனம் என் வசத்திலிருந்தமையின், அப்போதும் அது அவனைச் சேர்ந்திலது, ஸ்ரீராமனிடத்திலேதானே நிலைகொண்டிருந்தது, ஆதலின், யான் உன்னுடன் வர உடன்படேன், என்று அருளிச்செய்கிறபடியால், ராவணன் தொட்டே எடுத்துக்கொண்டு போனானென்று நன்கு தோற்றுகின்றது, சாயாக்கிரஹண சக்தியுடையனாதலின், நிழலையும்பிடித்தெடுத்தானென்னவும், சிலர் கூறுவார்கள். தமயந்தி தன்னைச் சேர்வந்த வேடனை எரித்திருக்கப் பிராட்டியார் மாத்திரம் ஏன் ராவணனை எரித்திலர், அத்திறமையே பிராட்டியார்க்கிலதோவென்று சிலர் ஆக்ஷேபிப்பார்கள், பிராட்டியார் திறமையுடையாராயினும், (அனுக்ரஹமயீம்வந்தே நித்யமஜ்ஞாதநிக்ரஹாம்) என்கிறபடியே கருணை கூர்ந்த திருவுள்ளமுடையாராதலின், ராவணனை எரித்திலரெனவறிக, மகன் துஷ்டனாகித் தாயாரைப் பிடிக்கினும், தந்தையுடன் சொல்லி யவனைத் தண்டிக்கும்படி செய்வேனென்று தாயார் மிரட்டுவாரோ யல்லது, கருணையுள்ள தாயார் மகனை யடிப்பாரோ? அடியார், ஜகன்மாதாவல்லவோ பிராட்டியாரும், பிராட்டியார்க்குத் திறமையுள்ளதென்பது முதலானவை, சுந்தரகாண்டத்தில், பிராட்டியார் ராவணனை நோக்கி யுரைத்த (அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச்சாநுபாலநாத், நத்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்மபஸ்மார்ஹதேஜஸா) என்கிற சுலோகத்தினால் நன்றாக விளங்குமெனவுணர்க

ஸ்ரீர்; யாவளொருத்தியை நீ யபஹரிக்க நினைக்கின்றனையோ, அந்த இப் பெண்மணி, அந்த லோகநாதனான ஸ்ரீராமனுடைய தர்மபத்தினி; மிகவும் கற்புடையாள்; மிகப் புகழ்மலிந்தவள்; ஸீதையென்னுந் திருநாமமுடை யாள்; தார்மிகனான ராஜன் பரத்தையலைச் சேர எவ்வண்ணம் விருப்புறு வான்? ராஜர்கள் பரத்தையல்களையே பாதுகாக்கவேண்டும்; ராஜபாரியை களையோவெனில், பெரும்பாலும் பாதுகாக்கவேண்டுமன்றோ? ஆதலின், நீ இந்தக் கெடுமதியைத் துறந்து, நன்மதியுற்று வாழ்க; மதியுடையோன் பிறர் கண்டு இகழ்ந்து நகைசெய்யத்தக்க செயலைச் செயவானோ? மதியுடை யோன் தன் மனைவிகளைக் கற்பழியாது பாதுகாப்பதுபோலவே, பரத்தையல் களையும் கற்பழியாது பாதுகாக்கக்கடவன். ராஜாக்கள் தர்மசாஸ்திரத்தில் கூறப்படாத அறம்பொருளின்பங்களையே அனுபவிக்க விரும்பார்கள்; இக ழப்பட்டதை எவ்வண்ணம் கோருவார்கள்; அரசனே தருமம், அரசனே காமம், அரசனே பொருள், நன்மையாயினும், தீமையாயினும், அரசனடி யாகவே உலகில் நிகழுமன்றோ? அடா ராவணா! நீ இவ்வண்ணம் பாவியும், காமியும், கொடியனுமாகியும், பெருஞ் செல்வத்தை எவ்வண்ணமடைந்த னையோ? பாவிகள் விண்ணாடு சேர விமானம் பெற்றாற்போலாயிற்றே?—

కామంస్వభావో యోయస్య నశక్యఃపరిమార్జితుం।
నహిదుష్టాత్మనామార్య మావసత్యాలయేచిరం॥

காமம்ஸ்வபாவோயோயஸ்ய நசக்ய꞉பரிமார்ஜிதும்|
நஹிதுஷ்டாத்மனாமார்ய மாவஸத்யாலயேசிரம்||

எவனுக்கு எந்தப் பண்பு இயல்பாகவே உளதோ, அதனைப் போக்க வொருவராலும் முடியாது; ஆதலின், நீசர்களின் இதயத்தில் நல்லெண்ணம் நிலையுற்று நெடுநாள் நிற்காது; அடா ராவணா! தர்மாத்துமாவாகிய ஸ்ரீராமன் உன்னுடைய நாட்டிலேயாயினும், நகரிலேயாயினும், யாருக்காயினும் தீமை செய்த னனோ? அவன் விஷயத்தில் நீயேன் தீமைசெய்கின்றனை? சூர்ப்பணகை யின் பொருட்டுக் கரன் அநியாயமாக எதிர்த்துத் திறந்தனனே யன்றி, ஸ்ரீராமன் வலுவில் சென்றடித்தனனோ? நீ இப்பொழுது ஸ்ரீராமன் பத்தினி யைக் களவாடி யோடுகின்றனை; இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீராமனிடத்தில் குற்றம் யாதுளதோ? உரையாய்; விரைவாகப் பிராட்டியாரை விட்டுவிடாய்; விடாமற் செல்வாயாகில், விருத்திராஸுரனை இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் எரித்தாற் போலப் பெருமாளுன்னைத் தீக்கு நிகராகக் கண்களை முனிந்து விழித்தெரிப் பார்; சீதையாரை நீ எடுத்தோடுவது நச்சரவத்தை யுத்தரீயத்தில் மடித்த தெடுத்தோடுவதுபோலவும், காலபாசத்தைக் கழுத்தில் பூட்டிக்கொண்டோ டுவது போலவுமாகும்; இதனை நீ யறிகின்றிலையே? எந்தச் சுமையை யொரு வன் சுமந்தால், அது தன்னை அழுத்தி யழிக்காமலெளிதாகுமோ, அந்தச் சுமையையே யவன் சுமக்கவேண்டுமே யன்றி, சுமப்பதற்கரிய சுமையை

எடுப்பது தகாது; எவ்வளவு அன்னம் புசிப்பானாகில், மந்தஞ் செய்யாமல் ஜீரணமாகுமோ, அவ்வளவு அன்னமே புசிக்கக் கடவன். எந்தச் செயலைச் செயின், தருமமாகாதோ, கீர்த்தி விளையாதோ, இகழ்வே விளையுமோ, மெய்யும் வாடித் துன்புறுமோ, அத்தன்மையதாகிய செயலை எவன்தான் செய்வான்? அடா ராவணா![1] நான் பிறந்து தேவமானத்தால் அறுபதினாயிரம் வருஷமானபடியால், மிகவும் மூப்புற்றிருக்கிறேன்; பிறப்பு முதல் குலமுறையாக வந்த பக்ஷிராஜ்ஜியத்தை நீதிவழுவாமல் பாதுகாத்து மிளைத்தேன்; நீயோ யௌவனமுடையோனும், வில்லாளியும், கவசம்பூண்டவனுமாகின்றனை; ஆயினும், யான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், என்னை நிராகரித்து, வைதேஹியை எடுத்துக் கொண்டு இன்புற்றுச் செல்ல வல்லமை கொள்ளாய்; வேதார்த்தங்கள் முற்றும் உணர்ந்தவனொருவனிருக்கையில், அவனெதிரில் நிலை கொள்ளாத ஹேத்வார்த்தங்களினாலே பிரமாணமான சுருதியை யழிக்க முடியுமோ? அடா ராவணா! நீ சூரனாலே என்னுடன் போர் செய்க, முகூர்த்தகாலம் நிற்க; கண்பொழுதில் என்னாலே கொல்லப்பட்டவனாகிக் கரன்போலவே தரையில் வீழ்வாய், அப்புக்கடி தைத்தியதானவர்கள் எவராலே கொல்லப்பட்டனர்களோ, அந்த ஸ்ரீராமசந்திரனே உன்னையும் விரைவில் கொல்வார்; இப்பொழுது அந்த ராஜபுத்திரர்களிருவரும் நெடுந்தூரஞ் சென்றனர்களே, யினிப் பொழுது யாது செய்வேன், அவர்களைக் கண்டு அச்சங்கொண்டே நீ விரைவில் இறப்பாயென்பதில் ஐயமில்லை; யான் பிழைத்திருக்குமளவும், இவளை நீ எடுத்தோட வல்லவனல்லாய்; உயிரை வழங்கியாயினும், மஹாத்துமாவாகிய அந்த ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கு உபகாரஞ்செய்வேன், தசரதச் சக்கரவர்த்தியும் எனக்குத் தோழராதலின், இவ்வண்ணம் அவசியம் செய்வேன், நில்லடா ராவணா! கண்பொழுது பாரடா! யானுனக்குப் போரென்னும் பூஜையை யளித்து மகிழ்விப்பேன்; காம்பினின்றும் பனம்பழங்களை யுதிர்ப்பதுபோல உன்னை இத்தேரினின்றும் கீழே தள்ளியுருட்டுவேன், என்று சீற்றங்கொண்டு நெடியாக்கூவி யுரைசெய்தனன்.

ஆரணியகாண்டத்தில் ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

---

[1] ராவணன் ஐம்பது லக்ஷம் வருஷங்களுக்குக் குறையாமல் ஜீவித்தானென்பதற்குப் பல திருஷ்டாந்தங்களிருப்பதினால், ஜடாயு தனக்கறுபதினாயிரம் வயதே ஆயிற்றென்றும், தன்னைவிட ராவணன் சிறியவனென்றும் உரைத்தது பொருந்தாதென்று, தேவமானத்தால் ஜடாயு அறுபதினாயிரம் வயதுடையனென்றுரைத்ததாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அவருடைய வயது மனுஷ்யமானத்தால் இரண்டு கோடி பதினாறு லக்ஷம் வருஷங்களாகின்றமையின், தன்னைவிட ராவணன் சிறியவனென்பது அமையுமெனக் கொள்க. இதுவும் இந்த வைவஸ்வத மன்வந்தரத்திலேயே பிறந்தானென்னும் பக்ஷத்திலேதான் அமையும், இந்த மன்வந்தரத்துக்கும் முன்பு பிறந்தானென்னும் பக்ஷத்தில்தான் அரசாட்சிசெய்த காலமே இவ்வளவென்றுரைத்தானெனப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்;—

ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு ராவணனைப் பலவாறாக வருத்தித் தான் அவனாலறுப்புண்டு பிராட்டியாரால் சோகிக்கப்பட்டது

ஜடாயு இவ்வண்ணம் நீதிப்படி யுரைசெய்கையில், ராவணன்கேட்டு மிக முனிந்து, இருபது கண்களிலும் தீப்பொறிகளெழ விழித்துக் கண்கள் செவந்து ஜடாயுவை எதிர்த்தோடிவந்து போர்செய்தனன். இவ்விருவர்களுக்கும் அந்தப் போர் மிகவும் காண்போர்க்கச்சரிதருவதாகி, கீழ்காற்று மேல்காற்றிரண்டினாலும், ஒன்றுக்கொன்று மோதுப்பட்ட மேகங்களின் சோகைபோலவும், சிறகுகளுடன் கூடிய மால்யவந்தங்களென்னும் இரண்டு மலைகளும் போர்செய்தாற் போலவும் விளங்கிற்று; பின்பு, ராவணன் கூரிய பலவகைப்பட்ட கணைகளினால் ஜடாயுவை யடித்தனன். ஜடாயுவும் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு மூக்கினாலும், கால்களினாலும், ராவணனைக் கடித்துக் கீறி வருத்தினர். பின்பு, ராவணன் முனிந்து மிகவுங் கொடிய பத்துச் சரங்களினால் ஜடாயுவைப் பிளந்து மகிழ்ந்தனன். ஜடாயுவும் பிராட்டியார் ராவணன் தேர்மீது அழுது வருந்துவதைக் கண்டு, அந்தப் பாணங்களையும் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் விரைவாகவோடிக் கால்களினாலேதான் ராவணனுடைய வில்லையும், கணையையும் முறித்துத் தள்ளினர். ராவணனும் வேறுவில்லை யெடுத்துக்கொண்டு சினமூண்டு, ஆயிரம் பதினாயிரமாகக் கணக்கிறந்த பாணங்களை எய்து ஜடாயுமேலே நிறைத்தனன். ஜடாயுவும் கூட்டினிடையிலுறையும் பறவைபோல விளங்கி யந்தப் பாணங்களைக் கால்களாலும், துண்டத்தினாலும், சிறகுகளாலும் தடுத்துதைத்துத் துதறி, விரைவாக அந்த வில்லையும், கால்களினால் முறித்துப் பக்ஷங்களினால் உதறித் தள்ளிவிட்டு, பிசாசம்போன்ற முகங்களையுடைய தேரில் கட்டிய கோவேறு கழுதைகளையும் கொன்று, சிறந்த அத் தேரையும் முறித்து, வெண்குடையையும், வெண்சாமரைகளுடன் முறித்துத் தள்ளித் தன்னைப் பிடிக்க வந்த ராக்ஷஸர்களையும் கடித்துக் கீழேதள்ளி மிதித்து, சாரதியின் பருத்த தலையையும் மூக்கினால் கடித்தறுத்துத்தள்ளி, ராவணனை யசசமுறச் செய்தனர். ராவணனும் தேர் முறிந்து, வில்லொடிந்து, வாஹனமழிந்து, சாரதியிழந்து, சீதையை மடியிலேந்திக்கொண்டு, (தான் தொடாமலெடுத்துக்கொண்டு) தரையில் வீழ்ந்தனன். இவ்வண்ணம் ராவணன் விழக்கண்டு, எல்லாப் பூதங்களும் நன்கு நன்கென்று, ஜடாயுவை மகிழ்ந்து புகழ்ந்தன; ஜடாயுவும் மூப்புடையராதலின், இவ்வண்ணம் போர் செய்து இளைப்புற்று உட்கார்ந்தனர். ராவணன்துகண்டு மகிழ்ந்து, ஸீதாதேவியை யங்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு விரைவாக வோடினன். ஜடாயுவும் அவனோடுவதைக் கண்டு, பறந்தோடி எதிர்த்துத் தகைந்து, அவனை நோக்கி, அடா! ராவணா! வச்ராயுதத்தையொத்த பாணங்களையுடைய ஸ்ரீராம

னுடைய பார்யையை நீ பிடிப்பதன்பொருட்டேயன்றோ, எடுத்தோடுகிறாய்; நீ புன்மதியுடையோனாதலின், அறிகின்றிலை; பேராசையுண்டானால் விஷபானஞ் செய்வதுண்டோ மூடா! நீ இந்தச் சீதையை எடுப்பது, புத்ர மித்ர களத்திராதிகளுடன் விஷபானஞ் செய்வதை யொக்கும்; தாம்செய்யும் வினைகளினால் விளையும் பலனை யறியாதார்கள் விரைவி லழிவார்கள். இப்போழுது நீயே அவர்களுக்கு உதாரணமாகின்றனை, இப்பொழுது நீ கால பாசத்தினால் கட்டுண்டமையின், நீ எங்கே செல்லின் விடுபடுவாய்; மீனானது தானழிவதை யறியாமலே பசையூட்டிய தூண்டில் முள்ளைக் கவ்வி யழிகின்றதன்றோ? மிகவும் சூரர்களாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் நீ செய்த இந்த அபகாரத்தைப் பொறுப்பார்களோ? நீ யவர்களுக்கு அச்சங்கொண்டே கள்ளன் போலக் களவாடினை; இது மானமற்றோர்கள் செய்தற்குரியதேயன்றி, சூரர்கள் இவ்வண்ணம் செய்வார்களோ? நீ சூரனாகில் போர் செய்க; கண்பொழுது நிற்க, கரன் போலவே நீயும் அடிபட்டிறப்பாய்;—

ప రేత కాలేపురుషో యత్కర్మ ప్రతిపద్యతే।
వినాశాయాత్మ నోధర్మ్యం ప్రతిపన్నోసికర్మతత్ ॥

பரேதகாலேபுருஷோ யத்கர்ம ப்ரதிபத்யதே
விநாசாயாத்மநோதர்ம்யம் ப்ரதிபன்னோஸிகர்மதத்||

(விநாசகாலே விபரீதபுத்தி:, யானைவரும்பின்னே மணியோசைவரு முன்னே கேடுவரும்பின்னே மதிகெட்டுவருமுன்னே) என்கிறபடியே மாணிடர் ஆயுள்மாளுங்காலையில், தாமழிதற்கே ஹேதுவான தீச்செயல்களையே நற்செயல்களென்னச் செய்வார்கள், அத்தன்மையதான தீச்செயலையே நீ இப்போது செய்தனை, எந்தச்செயல்செயின், நின்மைவிளையுமோ, அச்செயலை லோகாதிபதியாயினும் செய்வானோ? என்றிவ்வண்ணம் இதமுரைத்தும் அவன் கேளாமையின், அவனது முதுகில் பாய்ந்து நகங்களினிடுக்கிக் கொண்டு கடித்துக் கீறிக் கிழித்து, மதமேறி வசப்படாத யானையை யதன்மேலேறிய கஜபாலன் போலப்பிடித்துத் தலைமயிர்களைக் கவ்வி யிழுத்துப் பிடுங்கி வருத்தினர். ராவணனிவ்வண்ணம் அவமானத்தையும், பீடையையும், மனவருத்தத்தையுமடைந்து, கோபத்தினால் உதடு துடித்துச் சீதையை இடது தொடையில்வைத்துக் கொண்டு கைகளினாலணைத்து, வலதுகைகளினால் ஜடாயுவை யறைந்தனன். ஜடாயுவும் அவனைச் சுற்றிப்பறந்து கடித்து, இடதுகைகள் பத்தையும் கடித்துத் தறித்துத் தள்ளினர். உடனே அக்கைகளும் புற்றிலிருந்து பாம்புகள் புறப்பட்டாற்போல முளைத்தன; பின்பு, ராவணன் சீதாபிராட்டியாரைத் தரையில் விட்டுவிட்டு முட்டிகளாலும், கால்களாலும் ஜடாயுவைக் குத்தி யுதைத்து மிதித்து வருத்தினன். பின்பிருவருக்கும் முகூர்த்தகாலம் பெருஞ்சண்டை விளைந்தது; அநந்தரம் ஸ்ரீராம பத்திரனுக்கு உபகாரஞ்செய்வதன் பொருட்டே போர்செய்கின்ற ஜடாயு

வினுடைய சிறகுகளையும், பார்சுவங்களையும், பாதங்களையும், வாளினால் அரிந்து தள்ளிவிட்டனன். உடனே ஜடாயு ஆயுள் மாண்டு தரையில் வீழ்ந்தனர். இவ்வண்ணம் பொருது குருதியில் நனைந்து வீழ்ந்த ஜடாயுவைப் பிராட்டியார் கண்டு தன் தந்தை விழுந்தாற்போல மிகவும் துன்புற்றோடி வந்து, நீருண்ட கொண்டல்போன்றவரும், மூப்பினால் வெளுத்த மயிரினை யுடையவரும், மிகவும் சூரமுடையவருமாகிய அவரைக்கிட்டி, யோடிவந்து தழுவிக்கொண்டு கூவி யழுதனர் *

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

மீளவும் ராவணன் ஸீதாபிராட்டியாரை எடுத்துக்கொண்டு செல்லு கையில், எல்லாவுயிர்களும் துன்பமடைந்து வருந்தியது.

பின்பு, ராவணன் ஜடாயு தரையில் வீழ்ந்து மரணதசையை யடையக்கண்டு மகிழ்ந்தனன் முழுமதிபோன்ற திருமுகமண்டலத்தையுடைய பிராட்டியார் அவ்வண்ணமே ஜடாயுவைத்தழுவிப் புலம்பிப் பெருமானைக் குறித்து, என் பிராணநாதா!—

నిమిత్తంలక్షణజ్ఞానం శకునిస్వరదర్శనం।
అవశ్యంసుఖదుఃఖేషు నరాణాంప్రతిదృశ్యతే॥

நிமித்தமலக்ஷணஜ்ஞாநம சகுநிஸ்வரதர்சநம
அவச்யமஸுகதுக்கேஷு நராணாமபரதித்ருச்யதே

கண்துடிப்பது முதலிய அங்கக்குறிகளும், கனவிலே தோன்றுவது முதலியவைகள் எதிரில் வருவதும், காக்கை முதலிய பறவைகள் தொனிசெய்வதும், மனிதர்களது இன்பதுன்பங்களையே உண்மையாக வறிவிக்கின்றன வல்லவோ? தேவரீர் எனக்குற்ற இத்துன்பத்தை யறிகின்றிலீரோ? என்பொருட்டே இப்பறவைகள் தேவரீரை நோக்கிக் கூவிப் பறக்கின்றனவே? என்னைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டே இந்த ஜடாயுவும் இந்தப் பாவியுடன்போர் செய்து அடிபட்டுத் தரையில் வீழ்ந்தனரே? காகுத்தரே! என்னைப் பாதுகாத்தருள்க; லக்ஷ்மணா! என்னைக் காத்தருள்; என்று கூவி யழுது புலம்பினர். இவ்வண்ணம் மாலை வாடி யுதிர்ந்து வருந்தி அநாதைபோலப் புலம்புகின்ற பிராட்டியாரை எடுப்பதன் பொருட்டு, ராவணனோடிவந்து, கூவி யழுது

இந்தச் சருக்கத்திலும் ராவணன் சீதாதேவியாரைத் தொட்டே எடுத்துக் கொண்டோடினனென்பது நனகு விளங்கும்; குலமகளிர்க்குப் பலாத்காரமாய் ஒருவன் தொட்டமாத்திரத்தால் கற்பழியாது; பெண்கள் பிறரைச் சேரக் கருதினாலும், கற்பழியுமென வுணர்க

தொண்டு, கொடிபோல மரங்களைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்துகின்ற பிராட்டியாரை விடுகவிடுகவென்றுரைத்துத் தலைமயிரைப்பற்றியிழுத்துப் பிடித்தெடுத்தனன். பிராட்டியாரும் ராமாராமாவென்று கூவியழுது புலம்பினர்; அப்பொழுது உலகமெல்லாம் நிலைகடந்து தவித்தன; எங்கும் இருளெழுந்து பரவிற்று; காற்றும் வீசிற்றில்லை; கதிரவனும் ஒளியிழந்தனன்; சத்தியலோகத்தில் திசைமுகத்தேவனும் ஞானக்கண்ணால் இந்தச் செய்தியை யறிந்துகொண்டு இனித்தேவகாரியம் நிறைவேறிற்றென்றுரைத்தனர். அங்குள்ள பழையோகிகளெல்லோரும் துன்பமும் மகிழ்வுங்கொண்டனர்கள்; ராவணனும், ராமாராமா! லக்ஷ்மணா லக்ஷ்மணா! என்று புலம்புகின்ற பிராட்டியாரை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்திற் சென்றனன்; பிராட்டியாரும் அணிமணியொளிபொருந்தி மின்னற்கொடிபோலத் திகழ்பவரும், பீதகவாடை யுடுத்தவருமாகி, ராவணனை யனலபற்றி எரிகின்றமாமலையைப்போல விளங்கச்செய்தனர். அவரணிந்த மாலையினின்றும் தாமரையிதழ்களுதிர்ந்து ராவணனைச் சுற்றிலும் வீழ்ந்தன; காற்றினலைக்கப்பட்ட பொன்பட்டும் கதிரவனது கதிரொளிபொருந்திய மேகம்போலத் திகழ்ந்தது, அப்பொழுது பெருமாளைப் பிரிந்தமையின், பிராட்டியாரது திருமுகமண்டலம் காம்பினைக்கிள்ளிக் கரையிலெறிந்த கமலம்போல விளங்கியது, அழகிய நெற்றியும், அழகிய குந்தளங்களும் பொருந்திக் கமலத்தைக் கொத்து வெண்மைபொருந்திய பற்களையுடையதாகிய பிராட்டியாரது திருமுகமண்டலமும், வானில் மேகத்திடையிற் செல்லுகின்ற முழுமதிபோலத் திகழ்ந்தது, ஆகிலும், ராவணனால் பீடைசெய்யப்பட்டமையின், பகலிலதோன்றிய சந்திரன்போலக் காணப்பட்டது; கரிய ராவணனருகில் பொன்னொளிகொண்ட பிராட்டியார் மேகத்திடையில் மின்னல் போலவும், யானை யணிந்த பொன்மாலை போலவும், பசிலை மரத்தில் படர்ந்த பொற்கொடிபோலவும் விளங்கினர். பிராட்டியார் சாத்திய மாலைகளினின்றும் நறுமலர்களுதிர்ந்து வரிசையாகத் தரையில் வீழ்ந்தன; அப்பொழுது திருவடியினின்றும் மணிகளிழைத்து மின்போல மின்னுகின்ற சதங்கைத்தண்டையும், இனிமையாக வொலித்துக்கொண்டு வீழ்ந்தது, பிராட்டியாரணிந்த மணியணிகளும், விண்மீன்கள்போலச் சிதறி வீழ்ந்தன; திருமார்பில் சாத்திக்கொண்டிருந்த முத்துவடமும், விண்ணினின்றும் கங்கைபோல் வீழ்ந்தது; அப்பொழுது உற்பாத வாயுவினலலைக்கப்பட்டும், பலவகைப் பறவைகளின் லொலிக்கப்பட்டுமுள்ள மரங்கள் பிராட்டியாரை நோக்கி, அஞ்சேலென வுரைத்தனபோலவும், அசைக்கப்பட்ட கமலங்களை யுடையனவும், அச்சங்கொண்டு தவிக்கின்ற மீன் முதலிய ஜந்துக்களை யுடையனவுமாகிய தாமரையோடைகளும், தோழிகள் போலப் பிராட்டியாரைக்கண்டு துன்புற்றனபோலவும் விளங்கின; புலி கரடி முதலிய விலங்குகளும், பிராட்டியாரது நிழலைத் தொடர்ந்து பின்னோடி ராவணனைக் கடிக்க மேலெழும்பின; மலைகளும் அருவிகளென்னும் கண்ணீர்பெருக்கிச்

சிறுகைகங்களென்னும் கைகளை மேலெடுத்துப் பிரதித்தொனிகளினால் கூவி யழுதன; கதிரவனும் பிராட்டியாரைக் கண்டு ஒளிகுன்றி வெண்மைகொண்டு வெப்பந்தணிந்தனன்; ராவணன் தருமம், சத்தியம், ஈசடினமை, அருள் இவை முதலிய நற்குணங்களுள் ஒன்று மிலாதானுதலின், பிராட்டியாரைப் பறித்தானென்று எல்லாப் பூதங்களும் குவைகுவையாகக் கூடி யழுதன. மான் குட்டிகளும் அச்சங்கொண்டு தீனமுற்றுக் கூவின, வனதேவதைகளும் பிராட்டியாரைப் பார்த்துப்பார்த்துக் கண்ணீர்பெருக்கி மெய்நடுங்கி வருந்தி யழுதன; இவ்வண்ணம் ராவணனும், தலையவிழ்ந்து, திலகமழிந்து, மனங்குன்றி, நாற்புறமும் நோக்கி, ஸ்ரீராமா! லக்ஷ்மணா! என்று கூவிக் கண்ணீர் பெருக்கி யழுகின்ற பிராட்டியாரை எடுத்துக்கொண்டோடினன். பிராட்டியாரும் பெருமாளிளையபெருமாள் இருவருமின்றித் தனியே யிருந்தமையின், ராவணனலெடுக்கப்பட்டு, தம்மவரைக்காணுமல் முகவொளிகுன்றி யச்சங்கொண்டு சிந்தையுற்று வருந்தினார்.

ஆரணயகாண்டத்தில் ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார் ராவணனை இகழ்ந்தது

இவ்வண்ணம் ராவணன் கோரரூபமுடையனுகிப் பிராட்டியாரை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற் செல்லுகையில், பிராட்டியார் அச்சமும், துன்பமும், சினமுங்கொண்டு ராவணனை நோக்கி, அடா சண்டாளப்பயலே! நீ இவ்வண்ணம் நீசத்தொழில் புரிந்தும், நாணமுறுகின்றிலையந்தோ! யான் தனியே யிருப்பதையறிந்து, கள்ளன்போலக் களவாடி யோடுகின்றனையே? அடா நீசா! நீ என்னை யபஹரிப்பதன்பொருட்டே ஸ்ரீராமபத்திரனுக்கஞ்சி, மாயையினால் மான்செய்து, என்பர்த்தாவை நெடுந்தூரமோட்டினைபோலும், என் மாமனருக்குச் சகாவும் மிகவும் மூப்புடையாருமாகிய இந்தச் சடாயுவும், என்பொருட்டுப் போர்செய்து கொல்லப்பட்டனர். நீ மிகச் சூரன் போலும்; ஆகிலும், இவ்வண்ணம் கபடம் செய்யாமல் யான் ராவணனென்றுரைத்து எதிரில் நின்று என் பர்த்தாவுடன் போர்செய்து வெற்றிகொண்டு என்னை எடுத்துவருவாயாகில், சூரனே யாகுவாய்; இவ்வண்ணம் என்னைக் களவுசெய்தும் நாணுகின்றிலையே? பர்த்தாவின்றித் தனியேயிருக்கையில், பரஸ்திரீயை யெடுத்துவருவதென்பது மிக்க தீதென்று யாரும் முறைக்கின்றிலரோ? மிக்க கொடுமை கொண்டதும், தருமமற்றதுமாகிய உன்னுடைய சௌரியத்தையும், பலத்தையு மிகழ்க; நீ யுன்னை என் முன்னுகப் பொய்யாகவே புகழ்ந்து கொண்டனையே; பல குலத்தோர் அழிந்தழியும்படியான் உன

னுடைய இச்செய்கையைச் சகிக்க; நீ இப்பொழுது ஓட்டமாகவே ஓடுகின்றமையின், யாது செய்யக்கூடும்; நீ ஒருக்ஷணப்பொழுதாயினும் நிற்க; பின்பு நீ பிழைத்துச் செல்லமாட்டாய்; நீ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு முன்பாகப் படைகளுடன் கூடிப் போர்செய்வாயாயினும், பிழைத்து மீளமாட்டாய்; பற்றியெரிகின்ற காட்டுத்தீயின் வெம்மையைப் பறவை பொறுக்காததுபோல அவ்விருவர்களது பாணவேகத்தை நீ பொறுக்க வல்லவனல்லை, நீ நன்காராய்ந்து என்னை விட்டு விட்டு உய்யும் வழி தேடிக் கொள்ளாய்; என்னை நீ எடுத்துக்கொண்டு போவாயாகில், என் பர்த்தா முனிந்து தம்பியுடன் கூடி யுன்னைக் கொல்வர், நீ என்ன எண்ணங்கொண்டு என்னை எடுத்துக்கொண்டோடுகின்றனையோ? அந்த எண்ணம் ஒருகாலும் நிறைவேறுமென் றுணர்க; தேவர்க்கு நிகராகிய என் பர்த்தாவைக் காணாமல் பகைவர்களுக்கு வசமாகிக் கணப்பொழுதும் உயிரை வைத்துக்கொள்ள விரும்பேன்; நீ மாளுங்காலங் கிட்டினமையின், இது நலமெனவும், இது தீதெனவும் உணர்கின்றிலை;—

మృత్యుకాలే యథా మర్త్యో విపరీతాని సేవతే।
ముమూర్షూణాం హి సర్వేషాం యత్పథ్యం తన్న రోచతే॥

ம்ருத்யுகாலேயதாமர்த்யோ விபரீதாநிஸேவதே
முமூர்ஷூணாம்ஹிஸர்வேஷாம் யத்பத்யந்தந்நரோசதே||

மனிதரெல்லோரும் மரணகாலத்தில் தீமைகளையே செய்வார்கள்; அக்காலையில், அவர்கட்கெல்லோர்க்கும் யாது நன்மையோ அது தோற்றாதன்றோ? இப்பொழுது உன் கழுத்தில் யமன் காலபாசங்களைப் பூட்டிக்கட்டுகின்றனனென்ன நம்புகின்றேன், இப்பொழுது அஞ்சவேண்டுமிடத்திலும் அச்சமுறுகின்றிலையல்லையோ? விரைவில் மரணமுறுவார்கள்போல நீயும் எல்லாமரங்களையும், பொன்மயமுள்ளனபோலக் காணுகின்றனை போலும்; விரைவில் குருதிகளைப்பெருக்குகின்ற வைதரணீநதியையும் பலவகைப்பட்ட கோரமான நரகங்களையும் கண்ணுறுவாய், இவ்வண்ணந் தீமைசெய்தும் பிழைப்பாயோ? விடத்தை யுண்பவனும், வாழ்வுற்று மகிழ்வானோ? அடா ராவணா! நீ காலபாசத்தினால் கட்டப்பட்டமையின், நீ எங்கே ஓடி யொளித்துக்கொள்ளினும், தப்பாய், ஒரு முகூர்த்தகாலத்திலேதானே என் பர்த்தாவினால் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடன் கரதூஷணாதிகள் கொல்லப்பட்டனர்களல்லரோ? அவ்வண்ணம் மிகச்சூரராகிய என் பர்த்தா உன்னைக்கொலைசெய்யாரோ? என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாகவுரைத் திகழ்ந்து தீனமாகப் புலம்பினர். ராவணனும் அந்த வார்த்தைகளை யொன்றும் கேளாமல் நடுக்குற்றுப் புலம்பி யழுகின்ற பிராட்டியாரை எடுத்துக்கொண்டோடினன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார் மஹாராஜா முதலிய ஐந்து வானரர்களைக்கண்டு ஆபரணங்களைக் கட்டி நழுவவிட்டதும், ராவணன் பிராட்டியாரை யசோக வனத்தில் வைத்து ராக்ஷஸிகளைப் பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டதும்.

இவ்வண்ணம் ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட பிராட்டியாரும் தஞ்சமொருவரையும் காணமல் மிகத் துன்பக்கடலில் மூழ்கிச் செல்லுகையில், ஒரு மலையின் உச்சியில் ஐவர் வானரர்கள் வீற்றிருக்கக் கண்டு தம் முத்திரியமான வெண்பட்டையும், நல்லணிகளையும், இவர்கள் இதனை எடுத்து வைத்திருந்து பெருமாளுக்களித்துச் செய்தி யுரைப்பாரகளென வெண்ணி, அவர்களினிடையில்விழ நழுவவிட்டனர். ராவணன் வேகத்தாலும், அச்சத்தினுலும், அதனை யுணர்ந்திலன்; அந்த வானரர்களும் பிராட்டியார் கூவி யழுவதைக் கேட்டுக் கண்டனர்கள். ராவணனும் பிராட்டியாரை எடுத்துக் கொண்டு பம்பாநதியைத் தாண்டி மகிழ்ந்து லங்கையை நோக்கிச் சென்று மடியில் நச்சரவத்தைக் கட்டிக்கொண்டானென்பதை யறியாமல், காடுகளையும், ஆறுகளையும், மலைகளையும், தடாகங்களையும், ஆகாயமார்க்கத்தினால் கடந்து, வில்லினின்றும் புறப்பட்ட பாணம்போல விரைவாகச் சென்று, திமிதிமிங்கிலாதிகள் சூழ்ந்தாழ்ந்த ஸாகரத்தையும் தாண்டினன். அப்பொழுது ஸாகரமும் கரைபுரண்டு மேலெழுந்த அலைகளை யுடையதும், தடையுற்ற மீன் முதலைகளை யுடையதுமாயிற்று; விண்ணிடையிலுள்ள சித்தசாரணதியர்களும், ராவணனுக்கு ஆயுள் இவ்வளவேயென்று மொழிந்தனர்கள்; மிருத்தியுவே உருவங்கொண்டதோ வென்று ஐயுறத்தக்க பிராட்டியாரை ராவணன் மடமையினால் எடுத்துக் கொண்டு இலங்காபுரி சேர்ந்து, அந்தப்புரத்தினுட்புகுந்து, மயன் மாயையைப்போலப் பிராட்டியாரை யங்கெழுந்தருளப்பண்ணி, அங்குள்ள பிசாசங்களை நோக்கிக் கேளீர் பெண்களே! இந்தச் சீதையை மற்றொரு ஆணுயினும், பெண்ணுயினும், கண்ணுறுவண்ணம் பாதுகாத்தளிக்க; அணிகளையோ, ஆபரணங்களையோ, எவற்றை இவள் கோருகின்றனளோ? அவைகளை யளிக்க, அறிந்தாயினும், அறியாமையினலாயினும், இவளை நோக்கி, யாவள் வன்மொழி மொழிவாளோ, அவள் உடனே கொலை செய்யப்படுவாள்; என்றிவ்வண்ண முரைத்துவிட்டு, அந்தப்புரத்தினின்றும் புறப்பட்டு இனி யாதுசெய்யத்தக்கதெனச் சிந்தைசெய்து, எட்டு அரக்கர்களைக் கண்டு வரதானத்தினால் அகங்காரமுற்றவனதலின், அவர்களை நோக்கிக் கேளீர் அன்பர்களே! நீங்கள் பற்பல படைகளையுமேந்தி இங்கிருந்து புறப்பட்டு முன்பு கரர்திகளிருந்திறந்த ஜனஸ்தானஞ் சேர்ந்து வாழ்க; அங்கே ராமனென்பவன் அவர்களைக் கொலை செய்தமையின், அவன்மேல் மிகச் சினங்கொண்டிருக்கின்றேன்; அந்தப் பகையையும்

விரைவில் தீர்க்க முயல்கின்றேன்; அவனைக் கொல்வதன்முன்னம் யானே துயிலுங் கொள்ளேன்; பொருளற்றவன் பொருளையடைந்தாற்போல யான் அந்த ராமனைக் கொலைசெய்தின்புறுவேன்; நீங்களங்கிருந்துகொண்டு அடிக்கடி எனக்குச் செய்தி யனுப்புவதுமன்றி, மிகவும் ஊக்கத்துடன் ராமனைக் கொல்லும் வழியையே தேடுக; நீங்கள் மிகவும் சூரமுடையோர்களாதலின், உங்களது திறமையையறிந்தே ஏவுகின்றேனென்று புகழ்ந்துரைத்தனன். அந்த எட்டு ராக்ஷஸர்களும் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவ்வண்ணமேயாகுக வென்றுடன்பட்டு ராவணனைத் தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு ஒருவர்க்குங் காணாமல் ஜனஸ்தானம் வந்து சேர்ந்தனர்கள், ராவணனும் பிராட்டியாரைப் பறித்துப் பெருமாளுடன் பகைத்தும், மடமையினால் மகிழ்ந்திருந்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் தன் செல்வங்களைப் பிராட்டியார்க்குக் காட்டித்
தன்னைச் சேரும்படி வேண்டியது

ராவணன் மிகச் சூரர்களாகிய அந்த எட்டு ராக்ஷஸர்களையும் அனுப்பி விட்டு, தன்னுடைய காரியங்கள் யாவுங் கைக்கூடினவென்ன மகிழ்ந்து வைதேஹியை நினைந்து காமவேட்கைகொண்டு மறுபடியும் அந்தப்புரஞ் சென்று ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டியார் சோகங் கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி, ஒளிகுன்றி, அலைகடலில் வாயுவினாலலைத்து மூழ்த்தப்பட்ட மரக்கலம்போலவும், தன்னினத்தை விட்டு நாய்களின் இடையிலகப்பட்ட மான்பேடுபோலவும் துன்பமடைந்து தலைகுனிந்து சிந்தையுற்று வருந்தக் கண்டு, பலாத்காரமாய் அழைத்துக்கொண்டுபோய் மாடம் மேல் மாடங்கள் அடர்ந்து, பற்பல உயர்ந்த பெண்கள் நிறைந்து, பற்பல பறவைகளொலித்துப் பற்பல மணிகளிழைத்து, பொன், வெள்ளி, படிகம், வைடூரியம், வைரம் இவைகளினால் செய்யப்பட்ட கம்பங்கள் நாட்டி, தேவதுந்துபிகளை முழக்கி, தங்கத்தோரணங் கட்டிக் காணற்கினிய தன் வீட்டினுட் புகுந்து தங்கப்படியேறிப் பிராட்டியார்க்குச் சுட்டிக் காட்டினன். அங்கு சில கவாக்ஷங்கள் தந்தங்களாலும், சில கவாக்ஷங்கள் தங்கங்களாலும், சில வெள்ளிகளாலும் செய்யப்பட்டுள்ளன; தரைகள் நவமணிகளிழைத்தொளி கொண்டன; நடவாபிகளும், தாமரையோடைகளும், மலர்கள் மலர்ந்து, சுற்றிலும் மரங்களடர்ந்து திகழ்ந்தன; இவ்வண்ணம் பற்பல விநோதங்களையும், ராவணன் பிராட்டியார்க்குக்காட்டி ஆசையுறச்செய்யவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினால் பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளாய் பெண்மணி! மிக்கும்

17

கொடியவர்களாகிய முப்பத்திரண்டுகோடி ராக்ஷஸர்கள் என் வசத்திலிருக்கின்றனர்கள்; அவர்களெல்லோர்க்கும் யானொருவனே இறைவன்; மூப்புடையோரும், வாலிபர்களுந் தவிர ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர்களிருக்கின்றனர்கள்; இத்தன்மையதாகிய இந்த ராஜ்ஜியமும், என்னுயிரும், யாவும் இனி யுன்னதீனமாயின; நீதான் எனக்குயிரினும் சிறந்தவள், இந்த அந்தப்புரத்தில் எனக்கு அநேகமாயிரம் பெண்கள் மனைவியர்களாயிருக்கின்றனர்; அவ்வெல்லோர்களுக்குங்கூட நீயே இறைவியாகக் கடவை; வேறெண்ணத்தைத் துறந்து என்மொழியை மகிழ்ந்து என்னை யங்கீகரித்தருள்க; அநேகமாயிரம் அரக்கர்களால் சூழ்ந்து காக்கப்பட்டுக் கடலினடுவிலிருக்கின்ற இவ்விலங்கையும், இந்திரன் முதலிய தேவாஸுரர்களாலும் புகழப்படுமே? தேவயக்ஷகந்தர்வ பக்ஷிபன்னகாதிகளிலும், என்னை எதிர்ப்பவனொருவனையுங் கண்டிலேன்; அரசிழந்து, தீனமுற்றுத் தவப்பூண்டு, ஆயுள் குன்றி, அற்பமனிதனான ராமன் என்னை எதிர்ப்பானோ? இனியவனால் யாதுசெய்வாய்? ஆதலின், என்னையே யடைக, யானே உனக்கு நிகராகுவேன்; யௌவனம் நிலையற்றதாதலின், என்னுடன் கூடி மகிழ்க, இனி ராமனைக் காண்பதில் மனமுறற்க; ராமன் இங்கு வரவேண்டுமென்று எண்ணுவதற்காயினும் வல்லனோ? அவனுக்கத்திறமை எங்குளது? காற்றினை யாகாயத்தில் கயிற்றினால் கட்ட முடியுமோ? தீ பற்றியெரிகையில், அதன் ஜ்வாலையைக் கையினால் பிடிக்க முடியுமோ? என்வசத்திலகப்பட்ட உன்னை விடுவிப்பவன் எங்குளன்? மூவுலகிலும் யான் எங்குங்காண்கின்றிலேன்; இந்த லங்காராஜ்ஜியம் மிகப்பெரிது, இதனை நீ பாதுகாக்க விரும்புறுக; என்போன்றவர்களும், தேவர்களும், மற்றுள்ள யாவர்களும் உனக்குப் பணிவிடை செய்வோர்களாகுவார்கள், நீ திருவபிஷேகம்பூண்டு மகிழ்ந்து, என்னையும் மகிழ்வித்தருள்க; நீ முற்பிறவியில் செய்த தீவினை வனவாஸஞ்செய்ததோடழிந்தது; இனி நல்வினையின் பலத்தை யனுபவிக்கக்கடவை; இங்குச் சிறந்த மாலைகளும், நற்சாந்தங்களும், நல்லணிகளுமுள; என்னுடன் கூடி இவைகளை யனுபவிக்கக்கடவை; என் பிராதாவாகிய குபேரனை வென்றிக்கொண்டு அவனிடத்திலிருந்த புஷ்பகமெனனும் திவ்விய விமானத்தைப் பறித்துக்கொண்டேன்; அதிலும் என்னுடனேறி விளையாடுக; தாமரைமலர்போல மலர்ந்த உன்னுடைய திருமுகமண்டலம் துன்புறுகையில் திகழ்கின்றிலது; என்றிவ்வண்ணம் பிதற்றினன். பிராட்டியாரதுகேட்டுத் திருமுகமண்டலத்தை யாடையின் நுனியினால் மறைத்துக்கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கிப் பெருமானையே நினைந்து ஒலிகுன்றி வருந்தினர். ராவணன் மீளவும் பிராட்டியாரை நோக்கி, அடி வைதேஹி! நீ இனி நாணமுறற்க; இதனால் தர்மலோபமொன்றுமிலது; உனக்கும் எனக்கும் இப்பொழுது தெய்வத்தினாலே சேர்க்கை நேர்ந்தமையின், இதுவுந் தருமமேயாகும்; இஃது ரிஷிகளாலும் உகக்கப்பட்டது; யான் உனது திருவடிகளிரண்டிலும் தலைவணங்கி

வேண்டுகின்றேன்; அருள் செய்க; யான் உன்னடியனும், தாஸனுமாகின்றேன்; யான் உன்னைப் பணிவேனென்று காமத்தீயினால் எரிக்கப்பட்டு வருந்துகின்றமையின், தீனமாகமொழிந்தேன்; ராவணனும் ஒரு பெண்ணைத் தலைவணங்கி வேண்டுவனோ? ஒருகாலும் வேண்டியிலன்; இப்பொழுது உன்னை மாத்திரமே வணங்கி வேண்டினேன்; என்றிவ்வண்ணம் உரைத்து மாளுங் காலங்கிட்டினமையின், இவள் எனக்கே உரியவளென்றெண்ணினன்.*

ஆரணியகாண்டத்தில் ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார் ராவணனையிகழ்ந்து பெருமாளைப்புகழ்தலும், ராவணன் பிராட்டியார்க்குப் பன்னிரண்டுமாதம் கெடுவிட்டு வெருட்டி யசோகவனத்தில் வாழும்படி சேர்த்ததும்

பிராட்டியார் ராவணனிவ்வண்ணமுரைத்த வாக்கியங்களைச் செவியுற்று மிக்க கோபங்கொண்டு ஒரு புல்லை நடுவிற்போட்டு அச்சமின்றி, யதனையே ராவணனாக எண்ணி, அதனை நோக்கி, அடா ராவணத்துரும்பே கேளடா! தசரதனென்னும் சக்கரவர்த்தியார் தருமத்திற்கழிவற்ற ஸேது போன்றவரும், சத்தியந்தவறாதவரும், மிகப் புகழுற்றவருமாகியிருந்தனர். அவருடைய திருக்குமாரரே ஸ்ரீராமபிரானென்பவர்; மூவுலகங்களிலும் புகழ் பெற்றவர்; நீண்டுருண்ட திருத்தோள்களையுடையவர்; செந்தாமரையிதழ் போன்ற திருக்கண்களையுடையவர்; அவர்தான் என் பதி, என் தெய்வம்; இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவர், சிங்கம் போன்ற தோள்களையுடையவர்; சிறந்த தோள்வலியுற்றவர், அவர்தான் லக்ஷ்மணனென்னும் தம்பியுடன் கூடிவந்து உன்னுயிரை மாய்க்கப்போகின்றனர், நீ என்னை யவர் திருமுன்பே எடுத்துவருவாயாகில், கரன்போலவே நீயும் அப்பொழுதே யடிபட்டு ஜனஸ்தானத்திலே கானே வீழ்ந்திறந்திருப்பாய்; அநேக கோடி ராக்ஷஸர்களிருக்கின்றனர்களென்று எண்ணற்க; அவர்களெல்லோரும் என் பர்த்தாவினிடத்தில் திறமையற்றவர்களாகுவார்கள்; நச்சரவங்கள் பிறரைக் கடித்துக் கொல்லினும், கருடனிடத்தில் விஷமற்றனவாகின்றனவல்லவோ? என் பர்த்தாவின் வில்லினின்றும் விடப்பட்ட கூரிய கணைகள் உன்னுடைய சரீரத்தில் வீழ்ந்து கங்கையின் வெள்ளம் கரையை மோதி யழிக்கின்றது போல உன் சரீரத்தையும் அழித்துக் கரைக்கப்போகின்றன; தேவாஸுரர்

* கீழ் ஸர்க்கத்திலும், இந்த ஸர்க்கத்திலும், ராவணன் பிராட்டியாரை வேண்டித் தன்னை முன்போலவே தாஸனாகச்செய்துகொள்ளும்படி விண்ணப்பம் செய்து, அவ்வண்ணமே நிறைவேறுமென நினைத்தனனென்னவும் கருதத்தோன்றும்; கூரியவோர் ஆராயின் இது நன்கு விளங்கும்.

களைப் பகைத்து நீ வெற்றிகொள்ளினும, இவாககுத தீஙகு செய்தபின்பு, நீ உய்யாய்; உனனுடைய மிருநதுள்ள ஆயுளை மாய்ப்பதற்கு என பர்த்தாவே காரணமாகின்றனா; யாகவேதியில யூபஸதமபத்தில கட்டப்பட்ட ஆட்டுக் குட்டிபபோல உனககும இனி உயிரவாழதலரிது; என பாததா உன்னை இப பொழுது சீறிக கடாக்ஷிபபாராகில, நீயுடனே எரிநதழிநது விடுவாய்; என பர்த்தா சநதிரனை விணணினினறும தரையிலவிழசசெய்யினும செய்வார்; அழிககினும அழிப்பார்; கடலை உலாததினும உலாததுவார்; அததிறமையு டைய அவா என்னை விடுவிககமாட்டாரோ? நீயரசிழநது பலமொடுஙகி, வலி மைகுலைநது, மதிமயஙகி, ஆயுள்மாளும காலங கிட்டினமையின, என்னைப பறிததோடிவநதனை, உனனால இவ்விலஙகையே கைமபெண்ணாகபபோகின றது; நீசெய்த இததீசசெயல ஒருககாலும நலநதருவதாகாது; என்னை நீ பலாதகாரமாக எடுததோடி வநதனையே? யான் உனமேல ஒருககாலும இச சைகொளளேன்; அநத ஸ்ரீராமபிரானே எனககுத தெயவமும, பர்த்தாவும ஆகுவார்; அவா மிகச சிறநத காநதியுடையவா; அசசமறறவா; தோளவலியி னாலேநானே தனியே தணடகாவனததில வாசஞசெயது கொணடிருககின் றனா; அவா உனனுடைய வீரததனமையையும், மததததையும், தோளவலி யையும, இறுமாபபையும போககபபோகினறனா; எலலாவுயிாகளும விநாச காலததில நறசெயலைததுறநது தீசசெயலில விருப்பஙகொளளுகினறன; என்னை நீ இவ்வணணம அநியாயமாய எடுததுவநதமையின, அநத விநாச காலம உனககும கிட்டியிருககினறது; நீ விரைவில இனததா சுறறததார் முதலிய யாவருடனும அழிவாய; ஹோமததிரவியஙகள நிறைநது, வேதியா களால சூழநது, மநதிரிககபபட்ட யாகவேதியைச சணடாளனால தீணட முடியாததுபோலப பதிவிரதையான என்னைககிட்ட உனனாலும முடியாது; மலாநததாமரை மலாமிசைராஜஹமஸததுடன கூடி மகிழகினற அனனப பேடு புறகுவையினமேலிருககினற நீாககாககையைக் கணணெடுததுப பாாக குமோ? உணாவறற எனனுடைய இநதச சரீரததைக கட்டினுஙகட்டுக, கடிததுத் தினனினும தினக; எனககு இச்சரீரமும உயிரும பாதுகாககத தககனவலல; இவவுலகில அழிவறற புகழெனனும சரீரமொன்றே இகழ வுறாது காககததககது; ஆதலின, யான் ஒருகாலும பழிககுரியவளாகேன; என்றிவ்வணணம வனமொழிமொழிநது மேலொனறும மொழியாது மௌனமடைநதனா. ராவணனும அநத வாககியஙகளைககேட்டு மிகவும முனிநது பிராட்டியாரை நோககி, கேளாய மிதிலாதிபதியின திருமகளே! யான் உனக்கு இனறுமுதல பனனிரணடுமாதம் கெடுவுகொடுததிருக்கின றேன; அததறகுள உடனபட்டு என்னை நீ சேராயாகில், பினபு உன்னை யான தின்பதன்பொருட்டுப் பாசகாகள் வெட்டிததுண்டித்துச சமைக்கக கடவாக ளென்று முடிவுரைதது, அருகிலிருநத அரக்கிகளை நோககி, விரைவாக வருக; தாதிமாாகளே! நீங்கள இவளை யழைத்துககொணடுபோய இவளு

கிட்டிய தர்ப்பத்தைப் போக்குக என்று கட்டளையிட்டனன். உடனே அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸிகளும் அவ்வண்ணமே செய்வோமென்று கைகுவித்துப் பதிலுரைத்துப் பிராட்டியாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றனர்கள். ராவணன் மீளவும் அவர்களை நோக்கி, அரக்கிகளே! இவளை யசோகவநிகையின் நடுவில் அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்க்கக் கடவீர்கள். அங்கிவளைச் சூழ்ந்து பாதுகாத்து வருக; அங்கிவளை வெருட்டியும், நன்மொழியுரைத்தும் அன்று காட்டினின்றும் பிடித்துவந்த யானைப்பேட்டைப்போலப் பழக்கி, என்வசமாகும்படி செய்க; என்று கட்டளையிட்டு, அடிவைப்பினாலேதானே பூமியைப் பிளப்பவன்போல நடந்து தன் மனை சேர்ந்தனன். அவ்வரக்கிகளும் அந்தப்படியே பிராட்டியாரை யழைத்துக்கொண்டு அசோகவனம் சேர்ந்தனர்கள். பிராட்டியாரும் புலிக்கூட்டத்தினுள்ளகப்பட்ட பெண்மான்போல அவ்வரக்கிகளால் சூழப்பட்டு நடுங்கித் துன்புற்றுச் சிறிதும் மனந்தேறியிலர்; அந்த அசோகவனமும் எக்காலையிலும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்த பலவகை மரங்களடர்ந்து எப்பொழுதும் மதுவுண்டு மதங்கொண்ட பற்பல பறவைகளினொலிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று; அப்பொழுது பிராட்டியாரும் அங்கிருந்து மிக்க துன்புற்றுப் பெருமாளையே தியானஞ்செய்துகொண்டு வேறொன்றினையும் கண்ணுறாமலும், நினைக்காமலும், மயக்கங்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் மாரீசனைக் கொலைசெய்து மீண்டு வருகையில், இளையபெருமாள் வந்துவிட்டதையும் அபசகுனங்களையும் கண்டு, பிராட்டியாருக்குத் தீங்கு நேர்ந்திருக்குமென்று சிந்தையுற்றது.

அங்கே பெருமாளும் மானுருக்கொண்ட அந்த மாரீசனைக் கொலைசெய்து விரைவாக மீண்டுவருகையில், தன் பின்புறத்தில் நரி கோரமாக ஊளையிடக்கண்டு அந்தோ! யாதோ தீங்கு நேர்ந்திருக்கின்றது; வைதேஹி ராக்ஷஸர்களால் பக்ஷிக்கப்படாமல் இன்புற்று வாழ்ந்திருப்பாளா? மாரீசன் என்னைப்போலக் கூவி யழுத தொனியை லக்ஷ்மணன் கேட்டிருப்பானாகில், ஸீதையை யங்கே விட்டுவிட்டோடி வருவான்; ஸீதையும் அந்தத்தொனியைக் கேட்டவுடன் மிக்க துன்புற்று லக்ஷ்மணனை யுடனே என்னிடமனுப்பிவிடுவாள்; ஸீதையை யந்தத் தருணம்பார்த்து ராக்ஷஸர்கள் பலர்கூடிக் கொலைசெய்ய நினைப்பார்கள்; இந்த எண்ணத்தினாலேதானே மாரீசன் மானுருக்கொண்டு என்னை நெடுந்தூரம் இழுத்தலைத்தனன்; ஸீதாலக்ஷ்மணர்களிருவர்க்கும் மங்களமுண்டாகுமா? கராதிகளைக் கொலை செய்ததுமுதல்

ராக்ஷஸர்கள் என்மேல் பகைகொண்டு சமயம் பார்த்திருக்கின்றனர்கள்; இப்பொழுது பற்பல அபசகுனங்களும் காணப்படுகின்றன; என்றிவ்வண்ணஞ் சிந்தை செய்துகொண்டே விரைவாக வருகையில், இளையபெருமாள் தனியே வரக்கண்டு கிட்டியவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இந்தக்கொடிய கானகத்தில் சீதையைத் தனியே விட்டு வரலாகுமோ? நீ இப்பொழுது சீதையை விட்டு வந்தது இகழ்த்தக்கதேயன்றி, உகக்கத்தக்க தாகாது; இனி நமக்கு நல் மெய்வண்ணம் உளதாகும்? சீதை ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்டனளோ? பக்ஷிக்கப் பட்டனளோ? அல்லது, பறித்தொளிக்கப் பட்டனளோ? இனியாம் சீதையை யாசிரமத்தில் காணோம்; இவ்விஷயத்தில் யான் சிறிதும் ஐயமுறுகின்றிலேன்; மிகவும் அபசகுனங்களே யாகின்றன; அடா லக்ஷ்மணா! சீதை யழிவுற்றிருக்கவும் காண்போமா? நரி முதலிய விலங்குகளும், பறவைகளும் கோரமாக நாற்புறங்களிலும் கூவுகின்றனவே; சீதை நலமுற்றிருப்பாளா? இந்த மாரீசனும் மானுருக்கொண்டு என்னை மோசஞ்செய்து நெடுந்தூரமழைத்துக் கடையில் என்னால் கொலைசெய்யப்பட்டு இறக்கும்பொழுது அரக்கனாயினன்; என்னுடைய மனமும் மகிழ்வற்று வருந்துகின்றது; இடக்கண்ணும் துடிக்கின்றது; அடா லக்ஷ்மணா! சந்தேஹமேயில்லை; சீதை பறிக்கப் பட்டனளோ? அல்லது, கொல்லப்பட்டனளோ? அல்லது, நல்வழியில் இழுக்கப் படுகின்றனளோ? நாம் இனிச் சீதையைக் காணமாட்டோம்; நீ சீதையை விட்டு வந்தது தகுதியற்றது; என்று லக்ஷ்மணருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு உரைத்து இகழ்ந்து வருந்தினார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளுடன் திரும்பிவந்து பிராட்டியாரை எங்குங்காணாமல் மிகவும் துயருற்று வருந்தியது.

பெருமாள் மீளவும் பிராட்டியாரைவிட்டுத் தனியே வந்த இளைய பெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி லக்ஷ்மணா! யான் திருவயோத்தியை விட்டுத் தண்டகாரணியத்துக்குப் புறப்படுகையில், யாவளொருத்தி முற்றுந் துறந்து என்னையே நம்பிப் பின்றொடர்ந்தனளோ, அந்தச் சீதை இப்போது எங்கிருக்கின்றனள் உரையாய்; யான் அரசிழந்து தீனமுற்றுக் காடுறைந்து வருந்துகையில், யாவள் துணையாயினளோ, அந்த என் தருமபத்தினி எங்கே? அவளைப்பிரிந்து யான் கணப்பொழுதும் இனி புறம் வாழேனே, அந்த நாயகி எங்கே? இந்தப் பார்முழுதும் ஆளுகையாயினும், இந்திரன்பட்டந்தையாயினும், யான் அந்தச் சீதையின்றி விரும்

பேன்; எனதுயிரினும் பிரியமுள்ள அந்த ஜாநகி பிழைத்திருக்கின்றனளா? யான் பதினாலாண்டு வனவாஸஞ் செய்வேனென்று செய்த பிரதிஜ்ஞை, பொய்யாகாமல் நிறைவேறுமா? (சீதையைக் காணேனாகில், உடனே இறப்பேன்; அப்போது பதினான்குவருஷம் பூரணமாகாமல் போய்விடுமே) அடா லக்ஷ்மணா! சீதையை யிழந்து, யானிறந்து, நீ மாத்திரம் படைவீடுபோய்ச் சேர்வாயாகில், கைகேயி மனமீடேறி இன்புற்று வாழ்வாள்; தன்மகன் பாராளுகின்றனனெனச் செருக்குற்றிருக்கின்ற கைகேயியை மகனையிழந்த என் மாதா தினந்தோறும் வந்து வந்து பணியவேண்டுங்காலமே நெருங்கினதோ! அவ்வண்ணம் நேராமல் நன்மை விளையுமா? சீதை யாச்ரமத்தில் பிழைத்திருக்கின்றனளாயின், ஆச்ரமத்திற்கு வருவேன்; இறந்திருப்பாளாயின், யான் இவ்விடத்திலே தானே உயிர் விடுவேன்; யான் ஆச்ரமத்திற்குச் செல்லுகையில், சீதை புன்னகையுடன் இனியமொழி மொழியாளாயின், உடனே இறப்பேன்; அடா லக்ஷ்மணா! நீ யுண்மை யுரையாய்; சீதை பிழைத்திருக்கின்றனளா? இல்லையா? ஒருவேளை நீ யூக்கமற்றிருக்கையில், அரக்கரால் பக்ஷிக்கப்பட்டனளோ? அவள் மிகவும் ஸௌகுமாரமுடையவளும், இளமையுற்றவளும், துன்புறத்தகாதவளுமாதலின், என்னைப் பிரிந்ததனால் மிகவும் துன்புற்றே யிருப்பாளென நம்புகின்றேன்; அந்தக்கொடிய மாரீசன் இறக்குஞ் சமயத்தில் என்னைப்போலக் கூவி யழைத்தமையின், அதைச் செவியுற்று நீயும் அச்சமுற்றிருப்பாய்; சீதையும் அந்தத்தொனியைக் கேட்டுத் துன்புற்று உன்னை யனுப்ப நீயும் அந்த வாக்கியத்தைத் தவறாமைக்காக அவளை விட்டு வந்தனையென எண்ணுகின்றேன்; எவ்விதத்திலும் நீ சீதையை விட்டு வந்ததினால் மிகவும் கஷ்டம் நேர்ந்தது; அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸர்கள் நம் மேலுள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு இடங்கொடுத்துவிட்டனை; கராதி வதத்தினாலே துன்புற்றுப் பகைகொண்டிருந்த ராக்ஷஸர்கள் இத்தருணத்தில் சீதையைக் கொலைசெய்திருப்பார்களென்பதிலையமில்லது; அடா லக்ஷ்மணா! இனியான் துன்பக்கடலில் மூழ்கினேன்; இனிச்செய்யத்தக்கதென்ன? விதிவசம் இத்தன்மையதெனவே எண்ணுகின்றேன்; என்றிவ்வண்ண முரைத்துச் சீதாதேவியையே நினைந்துகொண்டும், இளையபெருமாளை இகழ்ந்து கொண்டும், பசியினாலும், சிரமத்தினாலும், சோகத்தினாலும், பெருமூச்செறிந்து கொண்டும், முகம்வாடி, ஒளிகுன்றி, விரைவாக வாச்ரமத்திற்கு வந்து சீதையைக்காணாமல், மற்றும் பற்பல இடங்களிலும் தேடி எங்குங்காணாமையினால், இதுதான் அது (யான் எண்ணப்படியேயாயிற்று) இதுதான் (யான் இங்குவந்ததற்கு மூலம்) என்று நினைந்து மயிர்க்கூச்செறிந்து துன்புற்று வருந்தினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளை நோக்கி, ஏன் சீதையைவிட்டுத் தனியே வந்தனையென்று வினவியருள, இளையபெருமாள் பிராட்டியாருரைத்த வன்மொழியால் வந்தேனென்ன உரைத்தருளியது

இது முன்பு சுருக்கியுரைத்ததையே மீளவும் விரிவாக வுரைத்தது.

அநந்தரம் ஆசிரமத்தினின்றும் பிராட்டியாரைவிட்டுத் தனியேவந்த இளையபெருமாளைப் பெருமாள் நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! நீ சீதையைத் தனியே விட்டு விட்டு ஏன் வந்தாயடா? உன்னை நம்பியே நான் அவளை விட்டு வந்தேனே; நீ தனியே வந்ததைக்கண்டு என்மனம் மிகவும் நடுங்குகின்றது; என்னுடைய இடக்கண்ணும், இடத் தோளும், இதயமும் துடிக்கின்றன; சீதையை ஏன் விட்டு வந்தனை யுரையாயென வினவுதலும் இளையபெருமாள் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையரே! யான் சுயமாகவே பிராட்டியாரை விட்டு விட்டு வந்திலேன்; பிராட்டியார் மிகவும் கொடிய வன்மொழிகளினுலென்னை இங்குந் தேவரின் மையின் வந்தேன்; தேவரீர்ஸ்வரப்போல அந்த மாயா மாரீசனுல அந்தோ? லக்ஷ்மணா! அந்தோ? வைதேஹி! காத்தருள்க; என்று கூவின கூக்குரலைப் பிராட்டியார் செவியுற்று, தேவரீருக்கே தீங்குநேர்ந்ததாக எண்ணி, மிக வருந்தி, அச்சங்கொண்டு, கண்ணீர்பெருக்கி யழுது போபோவென்று என்னை ஏவினார். அதற்கு யான் உடன்படாமல் அம்மா! இது பெருமாளுடைய தொனியேயன்று; யாரோ வஞ்சனை செய்வதன்பொருட்டுக் கூவுகின்றனர்; அஞ்சற்க; என்று யான் பெரும்பாலும் தேற்றி மறுத்துரைத்தேன்; தேவர்களையும் பாதுகாக்க வல்ல எம்மையர் இவ்வண்ணம் அற்பன்போலக் கூவுவாரோ? என்றும், உறுதியாகவுரைத்து வேண்டினேன்; பிராட்டியார் அதனைக்கேட்டும் தீரமுற்றல மீளவும் ஏவினார்; மீளவும் யான் அவரை நோக்கி, அம்மா! நீர் ஏன் வீணுக்கத்துயருறுகின்றீர்; தேவரீரும் இவ்வண்ணம் துன்புறலாகுமோ? யாவனோ ஒரு அரக்கனே என்னையர் போலக் கூவினன்.

నసో౽స్తి త్రిషు లోకేషు పుమాన్ వై రాఘవ ర ణే ।
జాతో వా జాయమానో వా సంయుగే యః పరాజయేత్ ॥

நஸோஸ்திதரிஷு லோகேஷு புமான்வைராகவமரணே।
ஜாதோவாஜாயமானோவா ஸம்யுகேயஃபராஜயேத்.||

என்னையரைப் போரில் எதிர்த்து வெற்றிகொள்ளத்தக்க திறமையுடையோன் மூவுலகங்களுள்ளும், பிறந்தவர்களுள்ளும், பிறக்கின்றவர்களுள்ளும், ஒரு ஆண்பிள்ளையுமிலன்; இந்திரன் முதலிய தேவர்களாலும் வெற்றிகொள்ளப்பட்டாரென்று பலவிதமாகவுந் தேற்றினேன்; அதற்கும்

மனந்தேறாமல் மனங்கலங்கிக் கண்ணீர்பெருக்கி என்னை நோக்கி, ஸௌமித்துரே! நீ என்மீது மிக விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றனை; ஆதலின், அண்ணன் இறக்கவேண்டுமெனவே நீ நினைக்கின்றனை; என்னை நீ யொருபொழுதும் அடையாய்; சமயம்பார்த்து ராமனைக் கொலைசெய்து என்னைக் கொண்டு வரும்படி பரதன் ஸங்கேதஞ்செய்தே உன்னை யனுப்பி யிருப்பான்; ஆதலாலே, என் பிராணநாயகர் துன்புறுகின்ற கூவுகையிலும், நீ விரைந்தோடிப் பாதுகாக்கின்றிலை; என்னைப் பெறுவதன் பொருட்டே நீ கட்டங்கொண்டு உடன் வந்தனை; ஆதலின், நீ பகையே யாகின்றனை; என்றிவ்வண்ணம் பிராட்டியார் என்னைப் பழித்துரைத்தமையின், யான் சினங்கொண்டு, கண் சிவந்து, உதடு துடித்து, வெறுப்புற்றோடிவந்தேனென்று மொழிந்தனர். பெருமாள் அம்மொழியைக்கேட்டு மீளவும் இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ யாதுரைக்கினும் சீதையைத் தனியே விட்டுவந்ததென்பது குற்றமேயாகும்; எல்லா வரக்கர்களையும் யான் கொலை செய்வேனென்பதை யறிந்தும், சீதையின் கோபவாக்கியத்தைக்கேட்டு வந்தது தகுதியற்றது; நீ சீதையை விட்டு வந்ததை யான் தகுமென வுகவேன்; பெண்கள் சினமுறுவதும், வன்மொழி மொழிவதும் இயல்பேயாதலின், அதற்காக நீ வந்தது தகாது; சீதை முனிந்துரைத்த வன்மொழியைக்கேட்டு நீயும் முனிவுகொண்டு என் கட்டளையை மீறிவந்ததென்பது உனது குற்றமேயாகும், மான்வேஷங்கொண்டு யாவனொருவன் என்னை நெடுந்தூரமலைத்தனனோ, அந்த மாரீசன் என் கணையினலடிபட்டு இதோ வீழ்ந்திருக்கின்றனன் பாராய்; யான் வில்லைப் பிடித்து நாணையிழுத்துக் கணைதொடுத்தெய்கையில், உடனே இவன் மானுருவை விட்டுக் கேயூரகுண்டலாதியாயுள்ள வணிகளை யணிந்த ராக்ஷஸசரீரத்தை யடைந்திறந்தனன்; அவனே என்னைப்போலத் தீனங்கொண்டு கூவினன்; அதைக்கேட்டு நீயும் சீதையைத் தனியேவிட்டு வந்தனை யந்தோ! என்றருளிச்செய்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியாரைக்காணமல் தேடி யலைந்து வருந்தல்.

அநந்தரம் பெருமாளிளையபெருமாளுடன் விரைவாக எழுந்தருளுகையில், இடக்கண் துடித்துக் காலிடறி மெய்நடுங்கி மனங்குன்றினமையின், இந்த அவசகுனங்களினால் யாதோ தீதுநேர்ந்ததென எண்ணி, சீதைக்கு க்ஷேமமும் நேருமாவென்று உரைத்துக்கொண்டே வந்து ஆசிரமத்தில் பிராட்டியாரைக்காணமல் வருந்தி, வேகத்தினால் மேலெழுபவர்போலவும், கைகளை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு எங்கெங்கே பிராட்டியார் வீற்றிருக்கும்

டீமோ, அங்கங்கே எழுந்தருளிய பிராட்டியாரைக் காணமல் பனிக்காலத்தில் சோபையிழந்து மடலுதிர்ந்த தாமரைபோலவும், வாடி வருந்திய பூ பறவை விலங்குகளையுடைய மரங்களினால் அழுகின்றது போலவும் ஒளியிழந்து, வன் தேவதைகளினால் துறக்கப்பட்டும், அங்கங் கிறைக்கப்பட்ட தருப்பை, மர வுரி, தவிசு, பாய் முதலியவற்றை யுடையதுமாகிய பாழடைந்த பர்ணசாலை யைக் கண்டு புலம்பலுற்றனர். அந்தோ வைதேஹி! அரக்கர்களால் பறிக் கப்பட்டனளோ? அல்லது, கொல்லப்பட்டனளோ? அல்லது, வழிதப்பி எங்கேயாயினும் சென்றனளோ? அல்லது, பக்ஷிக்கப்பட்டனளோ? அல்லது, அச்சமுற்று மறைந்திருக்கின்றனளோ? அல்லது, காய் கனி மலர் தளிர் களைக் கொய்வதன்பொருட்டுக் கானிடைச் சென்றனளோ? அல்லது, தீர்த் தம் கொணர்வதன்பொருட்டுக் கோதாவரிக் கெய்தினளோ? என்றிவ்வண் ணம் எண்ணிப் புலம்பி யங்கங்குச்சென்று தேடியும் பிராட்டியாரைக் காணு மல் சோகத்தினால் கணிவந்து பித்தேறினவன்போல ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்துக்கும், மலையினின்றும் மலைக்கும், நதியினின்றும் நதிக்கு மாகவோடி யலைந்து, கடப்பமரத்தை நோக்கி, அடா கதம்பா! சீதை யுன் மேல் மிகப் பிரியமுடையளாகுவாள்; அவளை நீ எங்கேயாயினும் கண்டாயா? அறிவாயாகில், உரையாயென்று வினவி, பில்வமரத்தையுங் கிட்டி அடா பில்வா! என் பாரியை உன்னுடைய இளந்தளிர்போலக் கோமளத்தமமான திருமேனியுடையாள், பீதாம்பரமுடுத்திருப்பாள், உன்கனியையொத்த கொங் கையுடையாள், அவளை யறிவாயாகில், உரையாயென்று வினவி, வெண்பாலை மரத்தையும் கிட்டி, அடா வெண்பாலைமரமே! உனது மலர்மேல் மிகப் பிரியமுடைய என்னுயிர் பிழைத்திருக்கின்றனளோ? இல்லையோ? உரையா யென்று வினவிக் கருமரத்தையுங் கிட்டி அடா மருதமரமே! உன்னைப் போன்ற தொடையையுடைய என் பத்தினியை யறிவாயல்லையோ? எங்கிருக் கின்றனளுரையாய என்று வினவி யொன்றும் பதிலுரையாமையின், மருராடி மரத்தைக் கிட்டி யது தளிர்த்துப் பூத்து வண்டுகளொலித்து விளங்கினமை யின், இது சீதையை யறிந்ததுபோலும் என்று நினைந்து அதனை நோக்கி, அடா திலகமரமே! திலகப்பிரியையான என் பிரியையை நீ யறிவாயாகி லுரையாயென வினவி, அசோகமரத்தைக்கிட்டி அசோகமரமே! சோகத்தைப் போக்குகின்றமையின், அசோகமெனனும் பெயருண்டயோய், என் பிரியை யைக்காட்டி என்னையும் உன்னைப்போல அசோகனாக (சோகமற்றவனாக) விரைவில் செய்யாயென்று வினவிப் பனைமரத்தையும் நோக்கித் தாலமரமே! என்பாரியை உன்னுடைய பழம்போன்ற கொங்கையுடையாள், அவ்வள் எங் கிருக்கின்றனள? என்மீதுனக்கருளுளதாயின், உரையாயென்று வினவி, ஜம்பூமரத்தை நோக்கி, நாவல்மரமே! என்னுயிர் உன்னுடைய பழம் போலத் தளதளவென்று மின்னுந் திருமேனியுடையள், அவளை யறிவா யாகில், ஐயமின்றி யுரையாயென்று வினவிக் கோங்குமரத்தை நோக்கிக்

கர்ணிகாரமே! உனது மலர்மேல் மிகவும் பிரியமுடைய என்னாயகியைக் கண்டனையாகிலுரையாயென்று வினவி, இவ்வண்ணமே மா, கடம்பு, ஆச்சா, பலா, மருதாணி, மாதளை, வேங்கை, முதலிய மரங்களையும் வினவி, அவ்வண்ணமே மல்லிகை, சிறுமல்லிகை, சம்பகம், தாழை முதலிய செடிகளையும் வினவி; ஒன்றும் பதிலுரையாமையின், விலங்குகளையும் நோக்கி, அடா மானே! உன்னைப்போலவே கண்ணோக்குடைய என்மனையாளைக் கண்டனையோ? அடா யானையே! உனது துதிக்கைபோன்ற தொடையையுடைய என் பாரியையைக் கண்டனையோ? அடா புலியே! என்னாயகியுனைக் கண்ணுறின், அச்சமடைவாள்; அவளை நீ கண்டனையோ என்று வினவி உன்மத்தங்கொண்டு நாற்புறங்களிலும் தேடி யலைந்து அதுவே சிந்தையாயிருந்தமையின், எங்கும் பிராட்டியாரிருப்பார்போலக் கண்டு, அடி நாயகி! நீயேன் நெடுநேர மோடுகின்றனை, உன்னை யான் கண்டுகொண்டேன்; மரங்களின் இடையில் மறைந்து மறைந்து ஓடற்க; நிற்க நிற்க; உனக்கென்மீதருள் இல்லையா? ஏன் பதிலுரைக்கின்றிலை? நீ நெடுங்காலம் பரிஹாஸஞ் செய்ததில்லையே; ஏன் என்னை யுபேக்ஷை செய்கின்றனை பீதாம்பரத்தினால் அறிந்துகொண்டேன், என்மீதன்புளதாயின், ஓடாது நிற்க; அந்தோ! இவள் ஸீதை யல்லள்போலும், அரக்கர்களால் கொலைசெய்யப்பட்டனள்போலும், பிழைத்திருப்பாளாயின், இவ்வண்ணம் யான் வருந்துகையிலும் உபேக்ஷைசெய்வாளோ? யானிலக்ஷ்மணவிருக்கையில், அரக்கர்கள் ஸீதையின் அவயவங்களைப் பங்குபோட்டுக்கொண்டு பக்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது முழுமதிபோன்ற நாயகியின் திருமுகமண்டலம் ஒளியிழந்திருக்குமந்தோ! சம்பகம்போன்ற நாயகியின் கண்டத்தை அவள் கூவி யழுகையில், அரக்கர்கள் கடித்துப் பக்ஷித்திருப்பார்கள்; தளிர்போன்ற கைகளும் முறிக்கப்பட்டுப் பக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமந்தோ! என் பிராணநாயகி அரக்கர்களுக் குணவாவதன்பொருட்டே என்னை விட்டுப் பிரிந்து, லக்ஷ்மணனாலும், மற்றுள்ள வழிப்போக்கர்களாலும் துறக்கப்பட்டு, இனத்தார் சுற்றத்தார் பலபோகங்களை யுமுடையளாகியும், அநாதையாகிப் பக்ஷிக்கப்பட்டனள். அடா லக்ஷ்மணா! என் பிராணநாயகியைக் காண்கின்றனையா? அடி ஸீதா தேவி! நீ என்னை விட்டெங்கெய்தினையோ? என்றிவ்வகையாக அடிக்கடி கூவி யழுது, ஒரு காட்டினின்று மற்றொருகாட்டுக் கோடியும், சில விடங்களில் வேகத்தினால் சுழன்றும், சிலவிடத்தில் மயங்கியும், சிலவிடத்தில் பித்தேறினவன் போலவலைந்தும், பிராட்டியாரையே தேடிக்கொண்டு காடுகளையும், நதிகளையும், மலைகளையும், அருவிகளையும், சுனைகளையுங்கடந்து, எங்கும் நிலைகொள்ளாமல் காடெங்குந்திரிந்தும் பிராட்டியாரைக்காணாமல் மேன்மேலும் தேட முயன்று மிக வருந்தினார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியாரைக்காணாமல் புலம்பியதும்,
இளையபெருமாள் தேற்றியதும்.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரிவ்வண்ணம் தேடிப் பிராட்டியாரை யாசிரமத்தில் காணாமல் எங்குமலைந்து கூவிக் கைகளை யுயரவெடுத்து, அடா லக்ஷ்மணா! ஸீதை எங்கே யிருக்கின்றனள்; இங்கிருந்து எங்கேயாவது சென்றனளோ? யாவனாயினும் எடுத்தோடினனோ? எவனாலேயாவது பக்ஷிக்கப்பட்டனளோ? அடி வைதேஹி! என்னைப் பரிஹாஸஞ் செய்வதன்பொருட்டு மரத்திடையில் மறைந்திருக்கின்றனையோ? அடி என் பிராணநாயகி! என்னைப் பரிஹாஸஞ்செய்தது போதும்; எதிரில் வருக; நீ எந்த விலங்குகளுட னும், பறவைகளுடனும் விளையாடுவாயே! அவையெல்லாம் இங்கே உன்னைக் காணாமல் கண்ணீர்பெருக்கிச் சிந்தையுற்றிருக்கின்றன; அடா லக்ஷ்மணா! ஸீதையின்றி, யான் பிழையேன்; ஸீதாசோகத்தினாலிறந்த என்னை வானுலகில் சக்கரவர்த்தியார் காண்பார்; அப்பொழுதவர் என்னை நோக்கி, அடா ராமா! பதினான்குவருஷம் வனவாஸம் செய்வேனென்றுடன்பட்டுப் பின்பு, அதனைத் தீர்க்காமலே இங்கெய்தினை யல்லையோ? இவ்வண்ணம் பொய்யனான உன்னை யிகழ்க; என்று என்னை நோக்கி யுரைப்பார்; அந்தோ! அடி வைதேஹி! மிகவும் சோகக்கடலிலாழ்ந்த என்னைப் புகழ்க் கபடமுடையோனைத் துறப்பதுபோலத் துறந்து எங்கெய்தினை? என்னைத் துறவற்க; யான் உன்னைப் பிரிவேனாகில், உயிரையே விட்டுவிடுவேன்; என்றிவ்வண்ணம் புலம்பிப் பிராட்டியாரைக்காணாமல் துன்புற்றுச் சேற்றில் புதைந்த குஞ்சரம்போல வருந்துகையில், இளையபெருமாள் நோக்கி, எம்மையரே! இவ்வண்ணந் துன்புறற்க; என்னுடன் கூடி மேன்மேலு முயற்சிசெய்க; இந்தக்கானகமும் பற்பல குகைகளையுடையதும், விஸ்தார முடையதுமாகின்றது; பிராட்டியாரும் காட்டிலுலாவுகையில், மிகப் பிரிய முடையவராதலின், எங்கேயாயினும் சென்றிருப்பார்; அன்றியில், கோதாவரிக்காயினும் சென்றிருப்பார்; அல்லது, பரிஹாஸத்தின்பொருட்டு எங்கே யாவது மறைந்திருப்பார்; அல்லது, மறைந்து நம்மை அச்சமுறச்செய்ய நினைத்திருப்பார்; தேவரீரையும், அடியேனையும் தேடுவதன்பொருட்டாயினும் சென்றிருப்பார்; ஆதலின், அவரைத் தேடுவதன்பொருட்டே முயற்சி செய்வோம்; காடெங்குந்தேடிப் பிராட்டியாரிருக்குமிடத்தை யறிவோம், ஸீதாபிராட்டியாரைத் தேடத் திருவுளமுற்றீராகில், துன்புறற்க; என்று ரைத்துத் தேற்றினர். பெருமாளும் அதுகேட்டுச் சோகத்தையடக்கித் திருத்தம்பியாருடன் காடு மலை யாறு குளங் குட்டை மலைத்தாழ்வரைகள் குகைகள் சிகரங்கள் முதலிய எல்லாவிடங்களிலும்தேடியும் பிராட்டியாரைக் காணாமல் தம்பியை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! இவ்விடங்களிலெங்கும

ஜானகியைக் காண்கின்றிலேனே! இனி யாதுசெய்வோமென் றிரங்கினர். இளையபெருமாளும் அது கேட்டுத் துன்புற்றுப் பெருமாளை நோக்கி, ஐயரே! மீளவும் தேடுவோம்; தேவரீர் பிராட்டியாரைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவரை எடுத்தோடின பகைவனையுங் கண்ணுற்று, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு பலி சக்கரவர்த்தியைக் கட்டினாற்போலக் கட்டியருள்வீரென்று மொழிந்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! காடெங்குந்தேடினோமே; இம்மலையும், தாமரையோடையுந் தேடப்பட்டன; என்னுயிரினும் பிரியமுடைய வைதேஹியை மாத்திரங் கண்டிலேன்; இனித் தேடவேண்டிய இடம் யாங்குளது, என்றிவ்வண்ணம் முறையிட்டருளிச் சோகக்கடலில் மூழ்கி முகூர்த்தகாலம் மோஹங்கொண்டு வெப்பமாகநெட்டுயிர்ப்பெறிந்து தீனமடைந்துட்கார்ந்து, மீளவும் மோகந்தெளிந்து, அந்தோ பிராணநாயகி! எங்குறைகின்றனையென்று கூவிப் புலம்பி வருந்தினர். பின்பு, இளையபெருமாளும் பலவிதமாக விநயம் பூண்டு வணக்கமாகக் கைகூப்பி மெய்யாய் இனியனமொழிந்து தேற்றினர். பெருமாள் அதனைக் கேளாமல் பிராட்டியாரைக்காணாமல் அடிக்கடிக் கூவியழுதனர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியாரைக்காணாமல் சோகக்கடலில்மூழ்கிப் பலவாறாகப் புலம்பி உயிரைவிடுவேனென வருந்திச்செய்ய, இளைய பெருமாளும் மிகத் துன்புற்றது.

பெருமாளிவ்வண்ணந் தேடியும் பிராட்டியாரைக்காணாமல் பலவிதமாகப் புலம்பிச் சிந்தையினாலே பிராட்டியார் எதிரில் நிற்பதாகவெண்ணி யாராய்ந்து, பின்பு காணாமல் வருந்திக் காமவேட்கையால் துன்புற்று அடி நாயகி! நீ மலர்மேல் மிகப் பிரியமுடையை யாதலின், அசோகமரத்திடையில் மறைந்தனையோ? உனது தொடைகள் வாழைத்தண்டுகளுக்கு ஒப்பானவை யாதலின், வாழைமரத்திடையில் மறைந்தனையோ? உன்னால் மறைய முடியாது, யான் கண்டு கொள்வேன், அடி வைதேஹி! பரிஹாஸஞ் செய்வதன் பொருட்டுக் கோங்குமரத்திடையில் மறைகின்றனையே? பரிஹாஸஞ்செய்ததுபோதும், எனக்குத் துன்பம் வளர்கின்றதே; அடி பிராணநாயகி! பரிஹாஸஞ்செய்வதினால் யாதுபலன்? யான் மிக வருந்தி யிருக்கின்றேனல்லேனோ? என்னுடன் பரிஹாஸஞ்செய்வதே தகுதியற்றது; அன்றியும், தவசியாகிக் காட்டிலுறைகையில், இது மிகவுந் தகுதியற்றது; உன்னுடைய இயல்பும் பரிஹாஸஞ்செய்வதிலே மிக விருப்பமுடையதெனவுமறிவேன்; அடி யகன்றகண்களையுடைய நாயகி! நீ

யின்றி, இவ்வாச்ரமம் பாழடைந்திருக்கின்றது, விரைவாக 'இங்கெய்தாய்; அந்தோ! ஸீதை ராக்ஷஸர்களால் பக்ஷிக்கப்பட்டனளென்பதில் ஐயமில்லை; அல்லது, புரிந்தொளிக்கப்பட்டனளோ? அடா லக்ஷ்மணா! அவள் இங்கே பிழைத்திருப்பளாயின், யானிவ்வண்ணம் கூவி யழுகையிலும், இங்கெய்தா திருப்பளோ? இம்மான்கூட்டங்களும் கண்ணீர்பெருக்கி வருந்துகின்ற மையின், ஸீதை ராக்ஷஸர்களால் பக்ஷிக்கப்பட்டனளென உரைக்கின்றன போலும், அந்தோ! என் பிராணநாயகி! எங்கெய்தினை, அந்தோ! உன்னாலே கைகேயியார் மனம் ஈடேறிற்று, ஸீதையுடன் புறப்பட்டுத் தண்டகாவனஞ் சேர்ந்தேனே; இப்பொழுது ஸீதையின்றித் தனியே எவ்வண்ணம் மீளவும் திருவயோத்திக் கெய்துவேன், யான் ஸீதையை இழந்தமையின், திறமை யற்றவனெனவும், அருளற்றவனெனவும், அச்சமுடையோனெனவும், யாவரும் என்னை இகழ்வார்களந்தோ! யான் வனவாஸந்தீர்ந்து மீண்டெய்து வேனாகில், ஜனகசக்கரவர்த்தியார் என்னை நலவரவு வினவுவாராயின், யான் யாதுரைப்பேன், எவ்வண்ணம் அவரைக் காண்பேன், ஸீதையை யிழந்து தனியே வந்து நின்ற என்னையவர் கண்டவுடனே மோஹமடைந்து வருந்து வாரந்தோ! ஆதலின், யான் இனிப் பரதனாற் காக்கப்பட்ட திருவயோத் திக்குப்போய்ச் சேரேன்; ஸீதையின்றி எனக்குப் பொன்னுலகும் பாழே யாகின்றது, அடா லக்ஷ்மணா! நீ என்னை இவ்விடத்திலேதானே விட்டு விட்டுத் திருவயோத்திக்குச் செல்லுவாழ்க, யான் ஸீதையின்றி, ஒரு பொழுதும் பிழையேன், நீ யங்கே பரதனைக்கண்டு தழுவி யான் அனுமதி கொடுத்தமையின், நீயே பாராண்டு வாழ்க, என்று யான் உரைத்ததாக வுரையாய், கைகேயி சுமித்திரை கோஸலையார் முதலிய மாதாக்களையும், யான் வணங்கி வந்தனஞ்செய்ததாக வுரையாய், கோஸலையாருடன் இந் குற்றசெயல்களையெல்லாம் விரிவாகவுரைத்து, அவர் துன்புற்று வருந்தா வண்ணம் தேற்றிப் பாதுகாத்து வருக, என்றிவ்வண்ணமொழிந்து புலம்பி வருந்துகையில், இளையபெருமாளும் அதுகேட்டு மிகவும் துன் புற்று வருந்தினர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

இதுவும் பெருமாள் இளையபெருமாளுடன் பலவிதமாகப் புலம்பி வருந்தியது.

அந்தச் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் இவ்வண்ணம் மங்கையாக்கரசி யாரையிழந்து காமத்தினாலும், சோகத்தினாலும் வருந்தித் தம்பியும் மிகத் துயருறும்படியாகப் பெரும்பாலும் துன்பக்கடலில் மூழ்கி நெட்டுயிர்ப்பு

விட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! எனக்கு நிகரான தீவினையோர் இவ்வுலகினில் வேறொருவருமில்லரென நம்புகின்றேன், துன்பங்கள் மேன்மேலுந்தோன்றி இடைவிடாது என்னிதயத்தைப் பிளக்கின்றனவே; முற்பிறப்பில் யான் பற்பல தீவினைகள் செய்தேன்போலும், அத்தீவினைகளின் பலன்களே இப்பிறப்பில் மேன்மேலும் விளைகின்றன; ராஜ்ஜியத்தை யிழந்தேன்; இனத்தார் சுற்றத்தார்களைப் பிரிந்தேனு, தந்தையாரு மிறந்தனர், தாயாரும் பிரிந்தனர்; மனையாளையும் பறிகொடுத்தேன்; அடா தம்பி! இத்துன்பங்களை நினைக்கையில், சோகக்கடல் கரைபுரண்டெழுகின்றது, முன்புற்ற சோகங்கள் யாவும் என் சரீரத்தைப் பற்றி எரிந்தணைந்திருந்து, இப்பொழுதுற்ற சீதையின் விரஹத்தினால் உலர்ந்த கட்டையைப் பற்றிக் காட்டுத்தீ மீளவும் எழுந்தெரிவதுபோல எரிகின்றது, எனப் பத்தினியாகிய அந்தச் சீதையும், அரக்கனால் பறிந்து ஆகாயத்தில் எடுத்தோடுகையில், இனிமையாகவும், கொடுமையாகவும் புலம்பி, அடிக்கடி யாரைக்கொண்டு வருந்தி யிருப்பாளந்தோ! இவ்விஷயத்திலையமில்லை; சிறந்த செஞ்சாந்தம் அப்புவதற்குரிய என்னுயிரின் கொங்கைகளும், குருதி பெருகி விளங்கியிரா; இனிமையாகவும், மெதுவாகவும், ஐயமறவும் மொழியப்பட்ட நன்மொழியை யுடையதும், பரிகுழல் பொருந்தியதுமாகிய என் பிராண நாயகியின் திருமுகம் ராக்ஷஸனெடுத்தோடுகையில், ராகுவினால் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரனைப்போலத் திகழ்ந்திராது; சிறந்த முத்துவடங்கள் அணிவதற்குரிய சீதையின் கண்டத்தை யரக்கர்கள் பிளந்து குருதியைப் பானஞ்செய்திருப்பார்களையையோ! அவள் நம்மொருவருமின்றித் தனியே யிருக்கையில், அரக்கர்களால் பிடிக்கப்பட்டு, அச்சமும் துன்பமுமுற்று நாற்பக்கங்களிலும் நோக்கித் தஞ்சமின்றி, அழுகுரல் பறவைபோலக்கூவி யழுதிருப்பாளே! அடா லக்ஷ்மணா! இந்தச் சிலையின் மேலே யன்றோ, சீதை என்னுடன் வீற்றிருந்து புன்னகையுடன் உன்னை நோக்கிப் பற்பல இனியமொழிகள் மொழிந்தனள்; அடா லக்ஷ்மணா! இந்தக் கோதாவரிநதி என் மனையாளுக்கு மிகப் பிரியமுடையதாதலின், அங்கே சென்றிருப்பாளோ என்று எண்ணுகின்றேன், அவள் என்னை விட்டுத் தனியே யொருகாலும் சென்றிலளே; தாமரைமலர்போன்ற திருமுகமண்டலத்தை யுடையாளும், செந்தாமரையிதழ்போலக்கன்ற திருக்கண்களை யுடையாளும், தாமரைமலர்மேல் மிக விருப்புடையாளுமாகிய என் சீதை என்னைவிட்டு மலர்கள் கொய்யவும் போகாளே, இந்த வனமும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தழைத்தடர்ந்த பற்பல மரங்களை யுடையதாயினும், அங்கும் என்னைவிட்டுத் தனியே யுலாவாள், மிக நாணமும் அச்சமும் உடையாளல்லளோ அவள், அடா கதிரவனே! நீ கடவுளது கட்டளையினால் எல்லாவுயிர்களுடைய நற்செயல் தீச்செயல்களுக்குச் சாக்ஷியாகி நிரந்தரம் திரிகின்றனையே; என் பிரியை எங்கெய்தினள்? பறிக்கப்பட்டனளோ?

மரணமுற்றனளோ? உண்மையாக வுரையாய்; யான் மிகவும் துன்புறு கின்றேன், ஓ வாயுபகவானே! அனைத்துலகங்களிலும் நீ அறியாச்செய லொன்றுமில்லை, ஆதலின், என் மனைவி பறிக்கப்பட்டனளோ? மரித்தன ளோ? நடுவழியிலலைகின்றனளோ? உரைசெய்க; எனவிவ்வகையாகப் புலம் பித் துன்பக்கடலிலழுந்தி, மெய்வாடி மூர்ச்சையடைந்து வருந்துகையில், இளையபெருமாள் கண்டு சோகத்தையடக்கித் தீரங்கொண்டு, பெருமாளை நோக்கி, ஐயரே! தேவரீரும் இவ்வண்ணம் துன்புறலாகுமோ? சோகத் தைத்துறக்க; தீரமுறுக, சீதாபிராட்டியாரைத் தேடுவதில், உற்சாகங் கொள்க; உற்சாகமுடையோர்களே யல்லரோ, எவ்வித்க கொடிய துன் பங்களிலும் வருந்துகின்றிலா, என்று அக்காலத்திற்குத் தக்கவண்ணம் விண்ணப்பம் பண்ணியருளினர். பெருமாளது கேட்டும் சோகந்தணியா மலும், தீரமுறாமலும், மிக்க துன்புற்று வருந்தினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார் போனவழியை யுரைக்கும்படி கோதாவரி பறவை விலங்கு முதலியவற்றைவினவ, விலங்குகள் தென்திசையைநோக்கிச் செல்ல, இளையபெருமாள் அதையறிந்து, பெருமாளுடன் அத் திசையிற்செல்லுகையில், ராவண ஜடாயுக்கள் போர்க் களத்தைக்கண்டு நிற்க, பெருமாள் சீதை இறந்த தாக நினைந்து சீறி யருளியது.

பெருமாள் இவ்வண்ணந் துயரங்கொண்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! சீதை யொருவேளை தாமரைமலர்கள் கொணர்வதன் பொருட் டுக் கோதாவரிக்குச் சென்றிருப்பாள், நீ யங்கே போய்ப்பாராயென்றருளிச் செய்தனர். இளையபெருமாள் அதுகேட்டு விரைவாகக் கோதாவரிக்குச் சென்றெங்குந் தேடித் திரிந்து வந்து பெருமாளை நோக்கி, ஐயரே! நான் கோதாவரியெங்குந் திரிந்து கூவினேன், பிராட்டியாரை எங்குங் கண்டி லேன்; அவர் எங்கிருக்கின்றனரோ அறியேனென்று விண்ணப்பஞ்செய் தனர். பெருமாள் அதுகேட்டு மிக வருந்தித் தாமே நேராகக் கோதா வரிக்கெழுந்தருளித் தேடியும், பிராட்டியாரைக்காணாமல் அந்நதியை நோக்கி, அம்மா கோதாவரி! சீதை எங்கிருக்கின்றனளோ? உரையாயென்று வின வினர். அதுகேட்டும் அங்குள்ள பூதங்களும், கோதாவரியும் ராவணனுக் கச்சமுற்றுச் சீதையின் செய்தியை யுரைத்தில; பூதங்களெல்லாவற்றாலும் ஏவப்பட்டும் கோதாவரி யுரைசெய்திலது; ராவணனுடைய அந்தக்கொடிய ரூபத்தையும், செயலையும் நினைந்து, அஞ்சி நின்றிலது; பின்பு, பெருமாள்

ஆசையுற்று இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணா! இந்தக் கோதாவரி நதியும் பதிலுரைத்திலது; யான் யாதுசெய்வேன்? ஜனகசக்கரவர்த்தி யாருக்கு யாது சமாதானமுரைப்பேன்? சீதையை விட்டு யான் தனியே போய்க் கோஸலையாரை எவ்வண்ணங்காண்பேன்? யான் வனத்தில் காய் கனிகளையுண்டு வருந்துகையிலும், சீதையே யுடன்வந்து துயரைத்தீர்த்து மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தனளே; இனித்தாய் சுற்றத்தார் மனையாள் ஒருவருமின்றித் தனியேயிருக்கின்ற எனக்கு இரவுகள் இனிக் கல்பகோடி காலமாக வளருமே; சீதையைக் காணுமளவும் கோதாவரியிலும், ஜனஸ்தானத்திலும், இந்தப் பிரஸ்ரவணமென்னும் மலையிலும், மற்றுள்ள எல்லா விடங்களிலும் சீதையைத்தேடுவேன், இந்த மிருகங்களும் என்னையடிக் கடி நோக்கி நோக்கிச் சீதையின் செயலுரைக்க முயலுகின்றனபோலிருக் கின்றன, என்று புலம்பி, அம்மிருகங்களை நோக்கி, அன்பர்களே! சீதை எங்கே? உரைசெய்க; என்று கண்ணீர்த்ததும்ப வருந்தி வினவினார். அம் மிருகங்களும் அதுகேட்டவுடனே எழுந்து, தென்திசையாக ஆகாயத்தை நோக்கிக்கொண்டே ஓடி யடிக்கடிப் பெருமாளைப்பார்த்தன; இளையபெரு மாள் அம்மிருகங்களின் இங்கிதங்களையறிந்து, பிராட்டியார் இந்தவழியாலே தானே போயிருப்பாரென்று ஊகித்து, பெருமாளை நோக்கி, ஐயரே! இம் மிருகங்கள் தேவரீரால் வினவப்பட்டு, உடனே தென்திசையை நோக்கி யோடு கின்றன; ஆதலின், நாமும் அவ்வழியே செல்வோம்; சீதாதேவியையாயி னும் காண்போம், செய்தியையாயினுங் கேட்போமென்று மொழிந்தருளி னார். பெருமாளும் அவ்வண்ணமே யாகுகவென்று இளையபெருமாளுடன் கூடித் தென்திசையை நோக்கிப் பிராட்டியாரைத்தேடிக்கொண்டு எழுந் தருளுகையில், பிராட்டியாரணிந்த மலர்களுதிர்ந்து வழியில் வரிசையாக வீழ்ந்திருக்கக் கண்டு, துன்புற்று இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாரடா லக்ஷ் மணா! இந்த மலர்கள் சீதை யணிந்தனவே; என்னாலேதானே கொணர்ந் தளிக்கப்பட்டன; இவைகளை வாட்டாமையால் வெய்யோனும், தாழ்மை யால் வாயுவும், அழுந்தாமலேந்திக்கொண்டிருக்கின்றமையின் மேதினியும் பாதுகாத்து, என்பொருட்டு உபகாரஞ்செய்தனர்கள் போலுமென்றுரைத் தருளி, அருவிகளினாலே ஒலிக்கின்ற அந்தப் பிரஸ்ரவணமென்னும் மலையை நோக்கி,—

కచ్చిత్క్షితిభృతాంనాథ దృష్టాసర్వాంగసున్దరీ।
రామారమ్యేవనోద్దేశే మయావిరహితాత్వయా॥

கச்சித்க்ஷிதிப்ருதாம்நாத த்ருஷ்டாஸர்வாங்கஸுந்தரீ|
ராமாரம்யேவநோத்தேசே மயாவிரஹிதாத்வயா||

மலைகளுக்கிறையாகிய பிரஸ்ரவணமே! ஸர்வாங்கஸுந்தரியும், என் னால் பிரிக்கப்பட்டவளுமாகிய (என்) பத்தினி, உன்னால் (உன்னுடைய)

அழகிய வனத்திடையில் காணப்பட்டனளோ? என்று வினவ, தம்முடைய வினசுலோகமே பிரதித்தொனியாக வொலிக்க, அதைக்கேட்டு ராஜாகளுக் கிறையாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரே! அநேகமெங்கும் அழகுற்றவளும், உம்மால் பிரிக்கபபட்டவளுமாகிய (உமமுடைய) பததினி, (என்னுடைய) அழகிய வனததிடையில், என்னால காணபபடடனளள; உமமால பிரிககபபட்டனளோ? என்று பதிலுரைத் திகழ்நததாக எண்ணிச் சினமுற்று, சிங்கம அறபமிருகத்தைப் பாரபபதுபோலப பாரதது, மீளவும அதனைநோககி, அடா மாமலையே! பொன்னிறமுடைய என்மனையாள எஙகிருககினறனளோ விரைவாகக காட்டாய்; தாமஸஞசெய்வாயாகில, உன் தாழவரைகளை முறறும பிளநதழிபபேனென்றுரைததருளினா. அதுகேடடும அம்மலை பிரதிதொனியினால் பதிலுரைப்பதுபோலிருநதும பிராட்டியாரைக காட்டிய திலது; பெருமாள மீளவும் வெகுண்டு அதனை நோக்கி, அடாமலையே! என் பாணததீயினால் எரிக்கபபட்டு நீறுருவாய்; புல புதல மரஞ செடி குளங் குட்டைகளொன றுமினறி, ஒருவரும சோவதறகரியதாகி யழிவாய்; அடா லக்ஷ்மணா! இநத நதியையாயினும சுண்டும்படி செயவேன; இது வென் சீதையை யுரைககினறிலது; என்றிவ்வணணம உரைததுக்கொணடே தேடுகையில், மிகக கொடிய அரககனுடைய பெரிய காலடியையும, அவனுக கஞசி நாலுபக்கஙகளிலும ஓடிததிரிநத பிராட்டியாரது திருவடிகளையும, முறிநது வீழ்நத வில அமபறாததூணிகளையும, பலபிளவாகச சிதறுண்டு முறிநத தேரையும கணடு, மிகவும அசசஙகொண்டு தமபியை நோக்கிப் பாரடா லக்ஷ்மணா! சீதை யணிநதிருநத திருவாபரணஙகளினினறும உதிரநத பொன் தகடுகளும, அவிழ்நத மாலைகளு மிருககினறன; இவ்விட மெஙகும செஙகுருதி படிநதுளளது; ஆதலின், ராக்ஷஸாகள பலா கூடிச சீதையைக் கணடஙகணடமாகத துணிததுப பகிாதது பக்ஷிததார்களென றெண்ணுகிறேன்; அவள பொருட்டு இரணடு ராக்ஷஸாகள் இங்கே கோரமாகப் போர்செயதனாபோலும, முததுவடஙகளினால அலங்காரஞ செய்யபபட்ட சிறநத விலலிஙகே முறிககப்படடுளளதே; இது யாவனுடை யதோ? அபபோதுதிதத ஸூரியன்போன்றதும், வைடூரியமணிகளிழைதததுமாகிய கவசமும பிளககப்பட்டுளது; நூறு சலாகைகள்பொருந்தி, திவ்விய மாலைகளணிநது திகழ்நத வெண்குடையும முறிககபபட்டுளது; யாவனுடையதோ? தஙககககவசம பூண்டனவும, பிசாசமுகமுள்ளனவும, மிகப பெரிய உருவமுடையனவுமாகிய கோவேறுகழுதைகளிறநதிருககின்றனவே? இவை யாவனுடையன; செழுநதீககு நிகராகிய சிறந்த தேரும முறிநது கிடக்கினறது; தங்கக்கட்டமைநத கணைகளும முறிக்கபபட்டன; அம்பறாத தூணிகளும ஒடிந்து கிடககின்றன; சாரதி கசையையும, கலினததையும, கையில் பிடித்துக்கொண்டே மடிந்து கிடக்கின்றனன்; பலவகை மணியணிகளையுமணிந்த இரண்டு சாமரம வீசுவோரும் இறந்திருக்கின்றனர்; இந்த

அடிவைப்பும் அரக்கனுடையதேயாகும். அரக்கருக்கே நம்மேல் மிகப் பகை யுள்ளதன்றோ? ஆதலின், கொடிய ராக்ஷஸர்களே சீதையைப் பறித்துக் கொன்று பக்ஷித்திருப்பார்களோ? இவ்வண்ணம் சீதை துன்புறுகையிலும், தருமம் தலைகாத்திலதே! எனக்குத் தீமைசெய்ய வானவரும் திறமைகொள்ளார்களே! யான் எல்லாவுலகங்களுக்குங் காத்தலும், அழித்தளிக்க வல்லவனுமாயினும், கருணையினால் பொறுமை கொண்டிருக்கின்றமையின், எல்லோரும் மடமையால் மதிக்கின்றிலர்; அடா லக்ஷ்மணா! நான் புலன்களை யடக்கித் தயைபொருந்திச் சாந்தகுணமுற்றிருக்கின்றமையின், தேவர்கள் என்னைத் திறமையற்றவனென்றே நினைக்கின்றனர்போலும்; அடா லக்ஷ்மணா! நற்குணமும் என்னைச் சேர்ந்து தோஷமாயிற்று பாராய்; எல்லாவுயிர்களையும், எல்லா அரக்கர்களையும் கொலைசெய்வதன்பொருட்டுப் பொறுமை முதலிய நற்குணங்களை யுள்ளடக்கிப் பராக்கிரமத்தையே மேற்கொள்வேன்; கதிரவன் சந்திரனுடைய குளிர்ந்த நிலவை யுள்ளடக்கியே தன் தேஜஸ்ஸை விரித்து விளங்குகின்றனனல்லனோ?—

నైవయక్షానగన్ధర్వా నపిశాచానరాక్షసాః।
కిన్నరావామనుష్యావా సుఖంప్రాప్స్యన్తిలక్ష్మణ॥
మమాస్త్రబాణసంపూర్ణ మాకాశంపశ్యలక్ష్మణ।
నిస్సంపాతంకరిష్యామి హ్యద్యత్రైలోక్యచారిణాం॥

நைவயக்ஷாநகந்தர்வா நபிசாசாநராக்ஷஸா:
கிந்நராவாமநுஷ்யாவா ஸுகம்ப்ராப்ஸ்யந்திலக்ஷ்மண||
மமாஸ்த்ரபாணஸம்பூர்ண மாகாசம்பச்யலக்ஷ்மண|
நிஸ்ஸம்பாதம்கரிஷ்யாமி ஹ்யத்யத்ரைலோக்யசாரிணாம்.||

கேளடா லக்ஷ்மணா! என் சீதையைக் கொடார்களாயின், தேவகந்தர்வ பிசாசராக்ஷஸ யக்ஷகின்னரமனுஷ்யபதகோரகாதிகளுள் ஒருவரும் இன்புறார்கள்; என்னுடைய பாணங்களினாலும், அஸ்திரங்களினாலும், உலகமெங்கும் நிரம்பி மூவுலகத்தவரும் அழியும்படி செய்வேன்; விண்மீன் சந்திரன் முதலானோரையும் தகைந்து, தீ வாயு சூரியர்களது வெம்மை வேகங்களையும் அழித்து, மலைகளைப் பிளந்து நீரையும் சுண்டச்செய்து, மரஞ்செடி கொடி புதல் முதலியவற்றையும் அழித்து, கடலையும் வற்றச் செய்து, மூவுலகினையும் அழிப்பேன்; இறைவர்கள் என் சீதையை யளிக்கின்றிலர்; இப்பொழுது எனது திறமையை யாவரும் காணுற்கடவர்கள். இனியொரு பூதமும் மேலெழாது; என் கோதண்டத்தினின்றும் புறப்பட்ட பாணங்களினால் மடிக்கப்பட்டு, அச்சமுற்று நடுங்குகின்ற பசு பக்ஷிகளை யுடையதாகிய மூவுலகினையும் நிலைகெட்டலையச்செய்வேன் பார்த்திராய்; சீதையின்பொருட்டே இவ்வுலகினை பிசாசராக்ஷஸப் பூண்டற்றதாக்குவேன்; யான் சீற்றங்கொண்டு

பாணங்களை எய்வேனாகில், அதன் வேகத்தைத் தேவாதிகளெல்லோரு மொன்றுசேர்ந்தும் பொறுப்பார்களோ? என் பலத்தை எல்லோரும் பார்க்க; யான் சீற்றத்தால் மூவுலகினையும் அழிக்கையில், ஒருயிரும் உய்யாது; தேவ தானவயக்ஷராக்ஷஸாதியர் லோகங்களையும், கணைகளினால் சிதறவடிப்பேன்; நிலையை யழிப்பேன்; சிறிதும் வாட்டமின்றி சீதை முன்போலவே மகிழ்ந்து திகழுமாறு கடவுளர்கள் என் கொணர்ந்தளிக்கின்றிலர்; எனறிவ்வண்ண முரைத்தருளிக் கோதண்டத்தைக் கையிலபிடித்துக் கூரியகணையைத் தொடுத்து, ஊழிகாலத்தீப்போல வெரிந்து கேளடா லக்ஷ்மணா! மூப்பு, மிருத்யு, காலம், விதி இவை எவ்வண்ணந் தடுக்கப்படாவோ, அவ்வண்ணமே யான் சினமுறுவேனாகில், ஒருவராலும் தடைசெய்தெதிர்க்கப்படேன்; முன் போலவே புன்னகைகொண்டு மகிழ்ந்த சீதையை வானவர்கள் அளியாராகி னாயின், எல்லாவுயிர்களுடனும் கூடிய ஜகத்தையெல்லாம் அழித்துவிடுவே னென்று அருளிச்செய்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

இளையபெருமாள் பெருமாளைச் சமாதானப்படுத்திச் சினந்தணியச்செய்தது.

பெருமாளிவ்வண்ணம் பிராட்டியாரையிழந்து, சோகமும் சினமும் கொண்டு, ஊழிகாலத்தீப்போல மூவுலகங்களையும் எரிக்கும்படி விளங்கிப் பெருமூச்செறிந்து அடிக்கடி கையிலேந்திய கோதண்டத்தைக் கண்ணுற்று, காலாந்தகனைபோலத்திகழ்கையில், ஸ்ரீராமாநுஜர் இவ்வண்ணம் ஒருகாலத்து மின்றி, இப்போழ்தே பெருமாள் மிகத் திருவுளங்கலங்கி புலகத்தையழிக்க நினைத்ததற்கு ஆச்சரியமடைந்து, பெருமாளை நோக்கிக் கைகூப்பி ஐயரே! தேவரீர் இதுவரையில் எல்லாவுயிர்களுக்கும் இனியராகிச் சாந்தகுணம் பொருந்தியிருந்தருளி இப்பொழுது சினமடைந்து, இயல்பாயுள்ள நற்குணத் தைத் துறப்பது தகுதியற்றது; சந்திரனிடத்தில் நிலவும், கதிரவனிடத்தில் வெயிலும், காற்றினிடத்தில் கதியும், பூமியிடத்தில் பொறுமையும், எப்போ தும் மாறாது நிலைத்திருப்பனபோலத் தேவரீரிடத்திலும் சிறந்த நற்புகழ் நிலை கொண்டிருக்கின்றது; ஒருவன் செய்த குற்றத்திற்காக எல்லாவுயிர்களையும் கொலைசெய்வது நீதியற்றது; முறிக்கப்பட்ட இந்தத் தேரும் எவனுடை யதோ? எவனால் முறிக்கப்பட்டதோ? என்னகாரணத்தால் போர் நடந் ததோ? ஒரு செய்தியையும் அறிகின்றிலேன்; இவ்விடமும் குருதிதோய்ந்து, தேர்ச்சக்கரம் புதைந்து கோரமாகி விளங்குகின்றது; இங்கே ஓரேகாலடியா யிருக்கின்றதேயன்றி, பலர் நடந்திலர்; சேனையும் சென்றிலது; ஆதலின்,

ஒருவனுக்காக லோகங்களையெல்லாம் அழிப்பது தகாதது; ராஜர்கள் அபராதமின்றி, அவரவர்க்குத்தக்கபடி தண்டனைசெய்வார்களே யன்றிக் குற்றமற்றவர்களை வருத்தார்கள்; தேவரீரே எல்லாபூதங்களுக்கும் தஞ்சமாகின்றீர். ஆதலின், எவன்தான் பிராட்டியாரைப் பற்றிக்கொண்டு போனவனை யுகப்பான்; தேவரீர்க்குத்தீமைசெய்ய ஆறு மலை யலைகடல் தேவகந்தர்வ தானவாதியர்களும் துணியார்கள்; யாகதீக்ஷைகொண்டவனுக்கு நல்லோர்கள் தீமை செய்யார்களல்லரோ? ஆதலின், பிராட்டியாரைப் பறித்தவன் யாவனோ அவனைத் தேடுக; யாம் ரிஷிகளையும் துணையாகக்கொண்டு கடல் காடு மலை குகையாறு குளங் குட்டைகளிலும், தேவகந்தர்வாதிகளது உலகங்களிலும் போய்த்தேடுவோம்; தேவர்களைக்கண்டும் கேட்போம்; நல்வார்த்தையில் அவர்கள் பிராட்டியாரைக் கொணர்ந்து கொடாராயின், பின்பு தேவரீர் திருவுள்ளத்தின்படிச் செய்தருள்க, சீலத்தினாலும், நல்வார்த்தையினாலும், விநயத்தினாலும், நீதியினாலும், தேவரீர் பிராட்டியாரைப் பெற்று மகிழ்வுறீராகில், அநந்தரம் தங்கக்கட்டமைந்த கூரிய கணைகளினால் உயிர்களை வருத்திப் பிராட்டியாரைப் பெறுக; என்று விண்ணப்பஞ்செய்து வேண்டிச் சினந்தணியச் செய்தனர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

இதுவுமது

• இளையபெருமாளிவ்வண்ணம் வேண்டியும், சோகமும் சினமுந் தணியாமல், திறமையற்றவர்போலப் புலம்பி மோஹமடைந்து வருந்துகின்ற பெருமாளை நோக்கித் தண்டம் சமர்ப்பித்து, ஐயரே! சக்கரவர்த்தியார் பற்பல தவங்களினாலும், பற்பல தானதருமங்களினாலும், தேவர்கள் அமிழ்தத்தைப் பெற்றாற்போலத் தேவரீரைப் பெற்றனர். அவர் தேவரீருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டும், சத்தியந் தவறாமைக்காக ராஜ்ஜியத்தைப் பரதாழ்வானுக்களித்துத் தேவரீரைவிட்டுப் பிரிந் திறந்து வானேறினர். அளவற்ற பராக்கிரமமுடையாரும், மஹானுபாவருமாகிய தேவரீரே இத்தன்மைத்தாகிய துன்பத்தைப் பொறுத்திலீராயின், திறமையற்ற மற்றுள்ள உயிர்கள் தந்தந் துன்பங்களை எவ்வண்ணம் பொறுப்பார்கள். தேவரீர் துன்புற்றுச் சினத்தினால் உலகங்களை எரித்து வருத்துவீராயின், குற்றமற்ற உயிர்களெல்லாம் எங்குச்சென்று நலமுறும்; எவ்வளவுச் சிறப்புற்றவராயினும், துன்புறுவது பண்பே; நஹுஷன், இந்திரன் பட்டத்தை யடைந்தும் பாம்பாயினன்; யயாதி இந்திரனுடன் ஒரு ஆசனத்திலிருந்தும் வீழ்ந்தனன்; ஆதலின், தீதெய்ப்புவது ஒருவர்க்கும் தகாது; நம் தந்தைக்குப் புரோகிதராகிய வசிஷ்ட

புகலானும், ஒரு தினத்திலேதானே நூறு பிள்ளைகளைப்பெறுறு, பின்பொரு தினத்திலேதானே அவர்களிறக்கக்கண்டனர். எல்லா வுயிர்களுக்கும் தாயாகிய இந்தப் பூதேவியும் அசைவுற்று நடுங்குகின்றது; மிகச் சிறந்த சூரிய சந்திரர்களும், ராகு கேதுக்களினால் பிடிக்கப்படுகின்றனர்கள்; எவ்விதப் பெரிய பூதங்களாயினும், தேவாதியர்களாயினும், ஸ்ரீபகவானுடைய சங்கல்பத்தைக் கடந்து நிற்க வல்லமைகொள்ளார்கள்; தேவாதியர்களும் இன்பமும் துன்பமுமடைகின்றனர்கள்; ஆதலின், தேவரீர் துன்புறற்க; பிராட்டியார் பறிக்கப்படினும், இறக்கினும், தேவரீர் தீரமுற்றிருக்கவேண்டுமேயல்லது, அற்பர்போலத் துன்புறுவது தகாது; தேவரீர்போன்ற தீரர்கள் எவ்விதத் துன்பம் நேரினும் வருந்தாரகளல்லரோ? தேவரீர் புத்தியால் நன்காராய்க; ஆராய்பவர்களே நன்மை தீமைகளை நன்குணர்வார்கள், முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை தீவினைகள் தத்தம்பலன்களினாலறியப்படுமே யன்றி, முன்புணரப்படா; இவ்வண்ணம் அடியேனுக்குத் தேவரீரே பல முறைகளில் உபதேசஞ் செய்தருளினீரே? தேவகுருவாயினும் தேவரீருக்கு நிகராகுவரோ? தேவரீருக்கும் உபதேசஞ்செய்பவன் யாவனுளன்? தேவரீருடைய திருவுள்ளமும் தேவர்களாலும் அறியப்படாது; சோகத்தினால் உள்ளடங்கிய தேவரீருடைய தெய்வத்தன்மையை யான் நினைவூட்டுகின்றேனே யன்றி, உபதேசஞ்செய்கின்றிலேன்;—

దివ్యఞ్చమానుషఞ్చత్వ మాత్మనశ్చపరాక్రమం।
ఇక్ష్వాకువృషభావేక్ష్య యతస్వద్విషతాంవధే॥

திவ்யஞ்சமானுஷஞ்சத்வ மாத்மனச்சபராக்ரமம்
இக்ஷ்வாகுவருஷபாவேக்ஷ்ய யதஸ்வத்விஷதாம்வதே||

இக்ஷ்வாகு குலதிலகரே! தேவரீருடைய தெய்வத்தன்மையையும், மானிட பாவனையையும், தோள்வலியையும் நன்காராய்ந்து, பகைவர்களைக் கொலைசெய்யும்பொருட்டு முயலுக; எல்லோரையும் கொலைசெய்வதினால் தேவரீர்க்குப் பயன் யாது? பிராட்டியாரைப் பறித்தவன் யாவனோ, அவனையே தேடிப் பிடித்துக் கொலைசெய்தருள்க; என்று வேண்டிச் சினத்தை யாற்றியருளினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்தாறுவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாளுடன்திரிந்து ஜடாயுவைக்கண்டு பிராட்டியார்து விருத்தாந்தத்தையறிந்து துன்பப்பட்டருளியது.

இவ்வண்ணம் இளையபெருமாள் செய்த விண்ணப்பத்தைப் பெருமாள் திருச்செவிசாத்தி, ஸாரத்தை யறிபவராதலின், மிகவும் ஸாரமான

அந்த வாக்கியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, தாம் வருவித்துக்கொண்ட கோபத்தையடக்கி, கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்தில் பிடித்துக்கொண்டருளி இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! நாம் இப்போது எங்கே, செல்வோம்? யாது செய்வோம்? எந்த உபாயத்தால் சீதையின் சரிதத்தை யறிவோம்? நன்றாக ஆராய்ந்து சொல்லாய், என்று வினவி யருளினார். இளையபெருமாள் அதுகேட்டுப் பெருமாளை நோக்கி, ஐயனே! இந்த ஜனஸ்தானத்திலேதானே மறுபடியும் தேடியருள்க; இவ்விடத்தில் பற்பல ராக்ஷஸர்களும் நிறைந்திருக்கின்றனர்கள்; காடும் அடர்ந்திருக்கின்றது; மலைகளும் பலவாகவுள; பிளவுகளும், குகைகளும், பள்ளங்களும், பலவகைகளாயிருக்கின்றன; கின்னர கிம்புருஷ கந்தர்வாதிகளும் வந்து வாழ்கின்றனர்கள்; அங்கெல்லாம் என்னுடன் கூடித் தேடியருள்க; தேவரீர்போன்ற மஹாத்துமாக்கள் எவ்வகைத் துன்பம்நேரினும் நடுங்கார்கள்; பெருங்காற்றிலும் மாமலைகள் அசையுமோ என்று விண்ணப்பம் பண்ணினார். பெருமாள் அதுகேட்டு இளையபெருமாளுடன் கூடி யவ்விடங்களில் தேடிக்கொண்டு வருகையில், ஜடாயு மலையின் சிகரம்போலத் தரையில் வீழ்ந்து குருதிபடிந்து படுத்திருக்கக்கண்டு, இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாரடா தம்பி! இந்தப் பெரிய பறவையினாலேதானே சீதை பக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பாள்; இவ்விஷயத்தில் ஐயமேயில்லை; இக்கானகத்தில் கழுகின் உருவம் பூண்டு ஒரு அரக்கனே இங்குப் படுத்திருக்கின்றனன்போலும், இதுவே சீதையைப் பக்ஷித்துச் சுகமாகப் படுத்திருக்கின்றது; ஆதலின், இதனைக் கூரிய கணைகளினால் கொலைசெய்வேனென்றுரைத்துக் கோதண்டத்தில் கணையைத்தொடுத்து, ஜடாயுவைக் கிட்டிவருகையில், ஜடாயு பெருமாளைக் கண்டு நுரையுடன் குருதியைக் கக்கிக்கொண்டே கூவி யழைத்து அடா ஸ்ரீராமபத்திரா! நீ திவ்விய மூலிகையைப்போல எந்தப் பிராட்டியை இக்காட்டில் தேடுகின்றனையோ அவளும், என்னுடைய உயிர்களும் ராவணனால் பறிக்கப்பட்டன; நீங்களிருவருமின்றித் தனியேயிருந்த சீதையை ராவணன் வந்தெடுத்தோடினன்; அப்பொழுது நான் அவனைக் கண்டு சீதையைக் காப்பதன்பொருட்டு ராவணனைத் தகைந்து போர்செய்து, அவனுடைய வில் தேர் முதலியவற்றையும் முறித்து, அவனையும் தரையில் விழச் செய்தேன்; என்னால் முறிக்கப்பட்ட வில், அம்பறுத்தூணிகள், பாணங்கள், தேர் முதலியவை இங்கே கிடக்கின்றன பாராய், தேர்ப்பாகனும் கொலைசெய்யப்பட்டனன்; குதிரைகளும் கொல்லப்பட்டன; அவ்வண்ணம் யான் ராவணனுடன் போர்செய்து இளைத்திருக்கையில், அவன் என்னுடைய சிறகுகளை யறுத்துத் தள்ளிவிட்டுச் சீதையை எடுத்துக்கொண்டோடிவிட்டனன். இவ்வண்ணம் ராவணனால் கொலைசெய்யப்பட்ட என்னை நீயும் கொல்லற்க; என்றுரைத்தனர். பெருமாள் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் துன்பமும் இருமடங்குபெருகி, வில்லைத் தரையில் போட்டுவிட்டு,

ஜடாயுவைத் தழுவிக்கொண்டு தரையில் விழுந்து, இளையபெருமாளுடன் கூடிக் கூவியழுது புலம்பிச் சரமதசையையடைந்து களைத்து மிக வருந்தி மூச்சொடுங்கிப் பிராணனைவிடுகின்ற ஜடாயுவைக்கண்டருளி, பெருந்துயரமடைந்து, இளையபெருமாளைநோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! நாம் ராஜ்ஜியத்தையுமிழந்தோம், காட்டிலும் உறைந்தோம், சீதையையும் பறிகொடுத்தோம், ஜடாயுவையுமிழந்தோம், என்னுடைய தீவினை இத்தன்மையதாயிற்றே? இது பெருந் தீயையும் பற்றியெரிக்கும்; யான் இப்பொழுது ஆழ்ந்து நிறைந்த பெருங்கடலில் வீழ்வேனாயினும், என்னுடைய தீவினையால் அதுவும் வற்றி யுலர்ந்துவிடும்; என்னிலும் தீவினையோர் இவ்வுலகினில் வேறொருவருமிலர்; இத்தன்மையதாகிய பெருந்துயரென்னும் வலையுள் மற்றெவராயினும் அகப்பட்டார்களோ? இந்த ஜடாயு என் தந்தைக்குத் தோழரும், மூப்பினரும், அன்புடையோருமாயிருந்தும், என் தீவினையாலிறந்தனரந்தோ! என்றிவ்வண்ணமுரைத்தருளிப் புலம்பி, ஜடாயுவைத் தந்தையைப்போலெண்ணித் தழுவித் தந்தையின் தோழரே! மைதிலி எங்கிருக்கின்றனளோ? உரையீரென்று கூவித் தரையில் வீழ்ந்து வருந்தினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு சீதாபிராட்டியாரது சரிதத்தைச் சுருக்கமாக விடையுரைத்து மரணமடைகையில், பெருமாள் அவர்க்கு நல்லுலகங்களில் வாழும்படி அருள்செய்து, ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து முடித்தருளியது.

பின்பு, பெருமாள் கொடிய ராவணனால் அடிக்கப்பட்ட ஜடாயுவைக் கடாக்ஷித்து, மீளவும் இளையபெருமாளை நோக்கிப் பாரடா லக்ஷ்மணா! என் பொருட்டே இந்த ஜடாயு போர்செய்து ராவணனால் அடிபட்டு, விடுவதற்கரிய உயிரை விடப்போகின்றனர். உயிர் இவரது சரீரத்தில் இன்னுமிருக்கின்றது; ஒளிகுன்றியும் தீனமாயும் நோக்குகின்றனரென்றுரைத்து, ஜடாயுவை நோக்கிப் பெருந்தகையோரே! மொழியுந்திறமை யுடையீராயின், மொழியீர்; சீதையை ராவணன் ஏன் பறித்தனன்? அவன் விஷயத்தில் யான் யாதுபிழைசெய்தேன்? அப்பொழுது சீதை எவ்வண்ணமிருந்தனள்? யாது மொழிந்தனள்? அந்த ராவணனுடைய தோள்வலி, திறமை, உருவம், செயல், இவை எத்தன்மையுடையன? அவன் வாழும் வீடு எவ்விடத்திலுள்ளது? இவைகளை யுரைசெய்கவென்று வினவினர். ஜடாயு அதுகேட்டுப் பெருமாளை நோக்கிக் கேளாய் ஸ்ரீராமா! மிகவும் கொடிய ராவணன் மாயையினால் காற்று மழையை யுண்டாக்கிச் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலோடினன்;

யான் அவனுடன் நெடுநேரம் போர்செய்திளைத்திருக்கையில், அவன் என்னுடைய சிறகுகளை யறுத்துவிட்டுச் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு தென் திசையை நோக்கிச் சென்றனன். அடா ராமா! இனி வார்த்தைசொல்லத் திறமையில்லை; உயிர் தடுமாறுகின்றது; கண் சுழலுகின்றது; யானிப்பொழுது மரங்களைப் பொன்மயங்களாகவும், குருவேர்களால் செய்யப்பட்ட தலைமயிர்களையுடையனவாகவும் காணுகின்றேன், முடிவொன்று கூறுகின்றேன் கேளாய்; ராவணன் சீதையை எடுத்தோடின முஹூர்த்தம் விந்தமென்னும் பெயருடையது; அதில் பறிகொடுத்த பொருளை யஜமானன் மீளவும் பெறுவான்; ராவணன் அதனை யறியாமல் சீதையைப் பறித்தனன், தூண்டில்முள்ளைக் கவ்விய மீன்போல அவன் விரைவில் இறப்பான், ஆதலின், பிராட்டியாரைக் குறித்துத் துன்புறற்க, அவனை நீ விரைவில் போரில் மடித்துச் சீதையுடன் கூடி மகிழ்வாயென்றுரைத்துக் கொண்டிருக்கையில், வாயினின்றும் மாமஸத்துடன் ரத்தம் பெருகிற்று; அப்போதும் அவர் அடா ராமா! அந்த ராவணன் விச்ரவசு மஹாரிஷியின் புத்திரன்; குபேரனுக்குத் தம்பி என்று மொழிந்துகொண்டே உயிரை விட்டுவிட்டிறந்தனர். அப்பொழுது பெருமாள் கைகுவித்துக்கொண்டு உரையீர் உரையீரென்று வினவிக்கொண்டிருந்தும், ஜடாயுவின் உயிர்கள் சரீரத்தைவிட்டாகாசத்திலேறின; உடனே ஜடாயு தலையைத் தரையில் சாய்த்துக் காலைப்பரப்பித் துவளத் தரையில் வீழ்ந்திறந்தனர்.

இவ்வண்ணம் ஜடாயு இறந்ததைப் பெருமாள், கண்டு, மிக்க சோகங்கொண்டு, இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மணா! மிக்க கொடிய ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் ஜடாயு நெடுநாளாய்த் துன்பமின்றி, இன்புற்று வாழ்ந்து, இப்போழ்திறந்துவிட்டனர். இவர் அநேகமாயிரம் வருஷம் பிழைத்திருந்தும் இப்போழ்திறந்துவிட்டனரையோ! காலமென்பது ஒருவராலும் கடக்கத்தக்கதன்று, பாரடா லக்ஷ்மணா! இவர் என்பொருட்டுபகாரஞ்செய்ய வந்து மடிந்தனர். எவ்விடங்களிலும், எந்தச் சாதியிலும், எவ்வுயிரிலும், சூரர்களும், தர்மமுடையோரும், நன்றி செய்பவரும், கருணை கூர்ந்தவருமிருப்பார்கள்,—

సీతాహరణజన్దుఃఖం నమేసౌమ్యతథాగతం।
యథావినాశోగృధ్రస్య మత్కృతేచపరన్తప॥

ஸீதாஹரணஜந்துக்கம் நமேஸௌம்யததாகதம்।
யதாவிநாசோக்ருத்ரஸ்ய மத்க்ருதேசபரந்தப ||

அடா லக்ஷ்மணா! யான் சீதையைப் பறிகொடுத்த துன்பம் அத்தன்மையதாகவில்லை; என்பொருட்டே இவர் இறந்தனரே என்னும் துன்பமே எனக்கு மிகுந்துளது; நமக்கிவர் சக்கரவர்த்தியார்போலவே பூசிப்பதற்கும், மரியாதை செய்வதற்கும் உரியவர்; ஆதலின், நீ விரைவாகக் கட்டைகளைக் கொணர்க. கட்டையைக் கடைந்து தீ வளர்த்து, என்பொருட்டே மரணமுற்ற இவர்க்குத் தகனஸம்ஸ்காரஞ் செய்வேனென்றுரைத்துக் கட்டை

விட்டனுப்பி, ஜடாயுவை நோக்கிப் புள்ளிறையாகிய சக்கரவர்த்தியார் தோழரே!—

యాగతిర్యజ్ఞశీలానా మాహితాగ్నేశ్చయాగతిః।
అపరావర్తినాంయాచ యాచభూమిప్రదాయినాం॥
మయాత్వంసమనుజ్ఞాతో గచ్ఛలోకాననుత్తమాన్।
గృధ్రరాజమహాసత్వ సంస్కృతశ్చమయావ్రజ॥

யாகதிர்யஜ்ஞசீலாநா மாஹிதாக்நேச்சயாகதி:|
அபராவர்த்திநாம்யாச யாசபூமிப்ரதாயிநாம்||
மயாத்வம்ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநநுத்தமாந
க்ருத்ரராஜமஹாஸத்வ ஸம்ஸ்க்ருதச்சமயாவ்ரஜ.||

மஹாபலமுடைய் மஹாத்துமாவே! நீர் என் பொருட்டுயிரை விட்டமையின், என்னாலேதானே ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டவராகி, பற்பல யாகங்கள் செய்தவர்கள் அடையும் லோகங்களையும், ஆஹிதாக்கினிகள் (அக்கினியணையாமலே தாம் சாமளவும் தினந்தோறும் ஹோமஞ் செய்துகொண்டு அக்கினியை வளர்ப்பவர்கள்) அடையும் லோகங்களையும், போரில் பயந்தோடாமல் தீரங்கொண்டு போர் செய்பவர்களும், அவ்வண்ணம் போர்செய்திறப்பவர்களும் அடையும் லோகங்களையும், பூதானம் செய்தவர்கள் அடையும் லோகங்களையும் அடைந்து, கடையில் மிகச்சிறந்த என்னுடைய நித்திய நிரதிசயானந்த ரூபமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் அடையக்கடவீர். இவ்வண்ணம் யான் அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றேனாதலின், தடையின்றி யடைந்து மகிழ்க; என்றுரைத்துச் சிதையடுக்கி ஜடாயுவை யதன்மேல் வைத்துத் தம்மினத்தாரைப்போல் எண்ணித் துன்புற்று ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து, தம்பியுடன் சென்று, பருத்த பெரு மிருகங்களையடித்து ஜடாயுவைக்குறித்துத் தர்ப்பப்புற்களைத் தரையில் பரப்பி, மாம்ஸங்களை யறுத்தெடுத்துப் பிண்டம்பிடித்து, இளம்புல்முளைத்த பூமியில் பிண்டப் பிரதானஞ்செய்து, இறந்தவர்களை வானேறச்செய்கிற யாம்யஸூக்தம் முதலிய மந்திரங்களை ஜபித்து, கோதாவரிக்குச்சென்று, தம்பியுடன் நீரிலாடி ஜடாயுவைக் குறித்துத் தர்ப்பணஞ் செய்து முடித்தருளினார். அந்த ஜடாயுவும் பிறர்செய்தற்கரிய செய்கைகளைச் செய்து, புகழ்பெற்றிறந்து, மாதவர்க்குநிகரான பெருமாளால் விதிப்படி ஸம்ஸ்காரஞ்செய்தனுக்கிரகிக்கப்பட்டமையின், அப்பொழுதே நற்கதியடைந்து மகிழ்ந்தனர். பின்பு, பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும் ஜடாயுவுக்குச் செய்கடன்களை முடித்து ஜடாயுவின் வாக்கியத்தையே நம்பிப் பிராட்டியாரைத் தேடுவதில் முயற்சியுற்று, இந்திரோபேந்திரர்கள்போலத் திகழ்ந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டருளினார்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாள் இருவரும் பற்பல காடுகளில் திரிந்து,
அயோமுகியென்னும் அரக்கியைச் சூர்ப்பணகையைப்
போலப் பங்கஞ்செய்து, கபந்தாசுரனுடைய கைகளின்
நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டது.

இவ்வண்ணம் பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும் ஜடாயுவுக்குத் தருப்பணஞ்செய்து முடித்துப் புறப்பட்டுக் காடெங்கும் பிராட்டியாரைத் தேடிக்கொண்டே சிறிதுதூரம் மேற்றிசையாகச் சென்று, தெற்கே திரும்பி ஜனஸஞ்சாரமின்றி, மரஞ்செடி கொடி புதர்கள் அடர்ந்து மிகவும் அச்சந்தருவதும், புகற்கரியதுமாகிய வழியிற்சென்று, புலி கரடி முதலிய கொடிய விலங்குகள் நிறைந்த அக்காட்டை வேகமாகத் தாண்டி, ஜனஸ்தானத்துக்கு ஒரு காதம் தூரத்திலுள்ள நீருண்ட கொண்டல்போன்றதும், எங்கும் மலர்களால் மலிந்தது போன்றதும், பற்பல பறவைகளும், விலங்குகளும் நிறைந்ததும், அடர்ந்ததுமாகிய கிரௌஞ்சாரண்யமென்னும் காடெங்கும் பிராட்டியாரைத்தேடி, அங்கிருந்து காதவழித்தூரம் கிழக்காகச்சென்று, அந்தக் கிரௌஞ்சாரணியத்தையும் தாண்டி, இதற்கும் மதங்காசிரமத்துக்கும் நடுவில் மிக்க கொடிய பலவகைப் பசு பக்ஷிகளுடையதும், பற்பல ஜந்துக்கள் நிறைந்ததும், புகற்கரியதுமாகிய காட்டில் மிகவும் ஆழ்ந்த பெருங்குகையைக்கண்டு, அது பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்திருப்பதையும், நள்ளிருள் சூழ்ந்திருப்பதையுமறிந்து, அதற்கருகில் பருத்துயர்ந்தவளும், பயங்கரமான முகத்தையுடையவளும், அற்பர்களுக்குக் கோரமாகத் தோன்றும் உருவமுடையவளும், வெறுப்புறத்தக்கவளும், கோரரூபமுடையவளும், கூரிய கோரப்பற்களையுடையவளும், பருத்து மடிந்து தொங்குகின்ற வயிற்றினளும், கடினமான தோலையுடையவளும், கொடிய மிருகங்களைத் தின்பவளும், விரித்த தலையினளும், மதங்கொண்டவளுமாகிய ஒரு ராக்ஷஸியைக் கண்டனர்கள். அவளிவர்களைக் கண்டவுடனே ஓடிவந்து பெருமாளுக்கு முன்னெழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த இளையபெருமாளைப்பற்றித் தழுவிக்கொண்டு, அவரை நோக்கிக் கேளீர் மஹாபுருஷரே! வாரீர் நாமிருவரும் புணர்ந்தின்புறுவோம்; யான் அயோமுகியென்னும் பெயருடைய ராக்ஷஸி; யானுமக்கு வாய்த்தேனென்பதே உமக்கு மிகுந்த லாபம்; நீரெனக்குப் பிரியராகின்றீர்; மலைச்சிகரங்களிலும், ஆறுகளின் மணற்குன்றுகளிலும், நீர் என்னுடன் கூடி யின்புற்று ஆயுளின் மிகுதி காலங்களைப் போக்கி வாழ்க்வென்றுரைத்தனள். இளையபெருமாள் அம்மொழியைக் கேட்டவுடனே மிக முனிந்து, வாளையுருவி அவளுடைய முலை மூக்குச் செவிகளையரிந்து, வெருட்டியோட்டிவிட்டனர். அவளும் கூவென்று கூவி வீறிட்டுக்கொண்டு வந்தவழிப்பற்றியோடினள். பின்பு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் மிக்கக்கொடிய மற்றொரு காட்டினுட்புகுந்து செல்லுகையில், இளையபெரு

பூாள பெருமானை நோக்கிச் லக்ஷ்மணன் கூப்பிக்கொண்டு எம்மையரே! என்னுடைய இடது தோள் மிகவும் துடிக்கின்றது; என் மனமும் நடுங்குகின்றது; மற்றும் பலவகையான கெட்ட சகுனங்களுமாகின்றன; இந்த அபசகுனங்கள் உடனே தீங்குவருமென்று உரைக்கின்றன; ஆதலின், தேவரீர் மிகவும் ஊக்க முற்றெழுந்தருளுக; வஞ்சுளமென்னும் இப் பறவை போரில் நாம் ஜயம் பெறுவோமென உரைக்கின்றது போலக் கூவுகின்றது; என்றிவ்வண்ணம் உரைத்துக் கொண்டே செல்லுகையில், அக் காட்டையெல்லாம் முறிப்பது போல மிகக் கொடிய ஒரு பேரிரைச்சலுண்டாயிற்று; ஊழிகாலத்திற்போலப் பெருங்காற்றுண்டாயிற்று; இவ்வொலி எங்கிருந்து தோன்றிற்றென்று எதிர்ப்பார்க்கையில், நெடுந் தூரத்தில் ஒரு புதரில் மிகப் பருத்த வயிற்றினனும், மிகவும் கோர ரூபியுமான ஒரு ராக்ஷஸனைக் கண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் எதிராகச் சென்று அவன் தலையின்றி, வயிற்றில் வாயுடையவனாகிக் கபந்தனென்னும் பெயர் யதார்த்தமாகி, மிகக் கூரிய மயிர்களை யுடையவனாகி, மாமலைபோ லுயர்ந்து, காளமேகம்போலக் கறுத்துக் கோரமாகக் கர்ஜித்து, நெற்றியில் அக்கினி ஜ்வாலைபோல எரிகின்ற ஒரு கண்ணும், மார்பில் ஒரு கண்ணு மாகப் பொருந்தி, நீண்ட கோரப் பற்களையுடைய அந்த வாயினை யடிக்கடி நாவினால் துழாவி நக்கிக்கொண்டு, சிங்கம் கரடி புலி மான் யானை முதலிய வற்றைப் பக்ஷித்துக்கொண்டும், ஒவ்வொரு காத தூரம் நீண்ட இரண்டு கைகளையுஞ் சேர்த்தணைத்துப் பற்பல பக்ஷிகளையும் பிடித்துப் பற்றி யிழுத் துக்கொண்டிருப்பதை யொரு கோசதூரத்தில் கண்டனர்கள்.

அத்தருணத்தில் அந்தக் கபந்தனும் கைகளை நீட்டி இவ்விருவர்களு டன் கூடவே நடுவிலுள்ள எல்லாவற்றையும் வலுவாகப் பற்றி யிழுத்தனன். அப்பொழுதும் பெருமாள் மூத்தவராதலாலும், மிகச் சூரத்தனமையினாத லாலும், சிறிதும் அச்சமுற்றிலர்; இளையபெருமாள் பெருமாளுக்கெங்கே தீங்குநேருமோவென்று மிகத் துன்புற்றனர். அப்பொழுதவர் பெருமாளையும் நோக்கி, ஐயரே! யான் ராக்ஷஸனுக்கு உணவாகுவேன் போலும், ஆதலின், தேவரீரைப் பாதுகாக்கத் திறமைகொண்டிலேன்; தேவரீருக்கு துன்பம் நேர்ந் ததேயென்று யான் மிகத் துயருறுகின்றேன்; கடாக்ஷித்தருளுக; ஆதலின், தேவரீர் அடியேனை இவ்வரக்கனுக்குப் பலியாகக் கொடுத்துவிட்டருளித் தேவ ரீர் தப்பிச்சென்றருள்க; தேவரீர் விரைவாகவே பிராட்டியாரையடையப் போகின்றீர்; ஆதலின், தேவரீர் பிராட்டியாரைப்பெற்று, வனவாஸமுந்தீர்ந்து, திருவயோத்திசேர்ந்து, திருவபிஷேகம் பூண்டு, அடியேனை நினைந்தருளுக வென்றுரைத்தனர். பெருமாள் அது கேட்டிளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! நீ சிறிதும் அச்சமுற்றாக; உன்னைப்போன்ற சூரர்களும் அச்சமுறுவா ரோவென்று தைரிய முரைத்தருளினர். அந்தச் சமயத்தில் அந்தக்கபந் தன் இவர்களை நோக்கிக் கேளீர் மானிடர்காள்! நீங்கள் எவர்கள்? நீங்கடம

டூன்ற தோள்களை யுடையார்களும், சிறந்த வில் வாள்களை யுடையார்களு மாகிக் கோரமான இக்கானகத்தில் ஏன் வந்தீர்கள்? எனக்கு நீங்கள் இரை யானீர்கள்; நீங்கள் இங்கெய்திய காரியம் யாது? அதனை யுரையீர்கள்; மிகவும் பசித்துள்ள என் வாயிலகப்பட்ட பின்பு, நீங்கள் பிழைப்பதரிதென்று உரைத்தனன். பெருமாள் அதுகேட்டு முகம்வாடித் துன்புற்று இளைய பெருமாளை நோக்கிப் பாரடா தம்பி! துன்பத்திலும் மிகத் துன்பமே நேர்ந் தது; அந்தச் சீதையைமாத்திரம் அடைந்திலோம்; காலமென்பது மிகத்திற மையுடையது; அதனை வெல்ல வொருவராலும் முடியாது; நீயும் நானும் ஒருசேரத் துன்பங்களினால் மோகமுற்றோ மல்லோமோ? காலம் செய்வதற் கரிய செயலொன்றுமில்லது; சூரர்களும், பலவான்களும், ஆயுதப்பயிற்சி யுடையார்களும், மிகச் சேனை யுடையோர்களாயினும், கெடுங்காலத்தில் போர்க்களத்தில் மணலணைகள் போல அழிந்திறக்கின்றனர்களல்லரோ? என்றிவ்வண்ணம் அருளிச்செய்ததும், இளையபெருமாள் பௌருஷமுற்றிருக் கக்கண்டு, தாமும் தமக்கியல்பாயுள்ள தீரத்தையும், மதியையும் மேற்கொ ண்டு உற்சாகத்துடன் நின்றருளினார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும் கபந்தனுடைய தோள்க ளிரண்டினையும் வாள்களினாலரிந்தருளியது

பின்பு, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சிறிதும் அசசமின்றி நிற்பதைக் கபந்தன் கண்டு, மீளவும் இவர்களை நோக்கிக் கேளீர் மானிடர்களே! யான் பசித்துக் கைகளினால் பற்றி யிழுக்கையிலும், சிறிதும் அச்சமின்றி நிற்கின்

எவ்வளவு தீரமுடையோர்களும் சோகமாயினும், கோபமாயினும் நேருங்காலை யில், தீரத்தையும், பொறுமையையும், தருமத்தையும் விட்டு விடுவார்களென்பதையும், அப்படி நேரினும், தருமத்தைத் துறப்பது தகாதென்பதையும், யாவர்க்கும் அறிவிப்ப தன்பொருட்டே பெருமாளிளையபெருமாளிருவரும் சோகமுற்றவர்போலவும், சின முற்றவர்போலவும் பாவனைசெய்தனர்களே யன்றி, அவர்களவ்வண்ணம் செய்தது உண் மையன்று, உண்மையாயின், இருவர்களும் ஒரேகாலத்தில் சினமுற்றுலகங்களை யழித் தாவதிருக்கவேண்டும், சோகமுற்றுத் தாமே யழிந்தாவதிருக்கவேண்டும், அப்படி யின்றி, இளையபெருமாள் சினமாவது சோகமாவது கொள்ளுங்காலையில், பெருமான் தேற்றியும், பெருமாள் கோபசோகங்களை யுறுங்கால் இளையபெருமாள் தேற்றியும், தருமத்தைத் தவறாமல் பாதுகாத்து வந்தனர்களல்லரோ? மேலேயும் இவ்வண்ணமே யிருக்கின்றது; இவர்கள் சோகமுறுவதுண்மையாயின், இந்தச் சர்க்கத்தில் கபந்த னைக்கண்டே அச்சமும் சோகமுங்கொண்ட இளையபெருமாள் மேல் ஸர்க்கத்தில் தீர முற்றுப் பெருமானைத் தேற்றுவதும், இச்சர்க்கத்தில் அச்சமும் சோகமுமுற்று வருந் துவதும் எவ்வண்ணம் ஒக்கும், ஒருக்காலும் ஒவ்வாது; ஆதலின், இவர்கள் அன்புற் றது மாயையெனவே யுணர்க.

றீர்களோ? நீங்கள் யாவர்? நீங்கள் அரசர்கள்போலும், தெய்வமெனக்குண் வாக உங்களை யளித்துவிட்டது; இனி நீங்களுய்யீர்களென்று மொழிந்தனன். அதைக்கேட்டுப் பெருமாள் சிந்தையுற்றிருக்கையில், இளையபெருமாள் நோக்கி, ஐயரே! இனி யாம் சோகத்தை மேற்கொண்டு சிந்தையுறுவது தீது; இப்பொழுதே இந்த ராக்ஷஸன் தேவரீரையும், என்னையும் விரைவில் விழுங்கி விடுவான்; ஆதலின், விரைவாகவே வாள்களினாலிவனது தோள்களிரண்டினையும் அரிந்து விடுவோம்; இவன் மிகக்கொடியவனும், கைகள் மாத்திரத்திலேதானே திறமையுற்றவனுமாகின்றனன்; இதுவரையில் பற்பல ஜனங்களையும் கொலைசெய்தது, இப்பொழுது நம்மையுங் கொலைசெய்ய முயலுகின்றனன்; ஒரு தீச்செயலுமின்றி, அடங்கி யிருப்பவர்களைக் கொலைசெய்வதொன்றுமே க்ஷத்திரியர்களுக்கு அசுவமேதயாகத்தில் காட்டினின்றும் கொண்டுவரப்பட்ட யாகத்துக்குரியதாகாத பசுக்களைக் கொல்வதுபோலவே தீதாகும்; கொடியர்களைக் கொல்லுவது யாகபசுவைக் கொல்லுவதுபோலவே தருமமாகும்; என்று அக்காலத்திற்குத் தக்கபடியுரைத்தனர்.

கபந்தன் அம்மொழியைச் செவியுற்றுச் சினமுற்று வாயைத்திறந்து, இவர்களை விழுங்க முயன்றனன் உடனே காலதேசங்களையறிந்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் முறையே அவ்வரக்கனுடைய வலத்தோளையும், இடத்தோளையும், வாள்களையுருவி யொரே வெட்டாக வெட்டித் துணித்துவிட்டருளினார்கள். உடனே யவ்வரக்கன் கைகளற்று ஊழிகால மேகம்போல காஜ்ஜனைசெய்து மூவுலகினும் ஒலியெழச்செய்து, தரையில் வீழ்ந்து, தனது கைகளற்பட்டு வீழ்ந்து குருதி பெருகக்கண்டு துயருற்று, இவர்களை நோக்கி மகானுபாவர்களே! தேவரீர்கள் யாவரோ? அருளிச்செய்கவென்று வினவினன். அதுகேட்டு இளையபெருமாளவனை நோக்கிக் கேளடா ராக்ஷஸா! இவர் இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்; ஸ்ரீராமரென்னுந் திருநாமமுடையோர்; யான் இவருடைய தம்பி; லக்ஷ்மணனென்னும் பெயருடையேன்; இவருடைய பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியாரை யோரரக்கன் களவுசெய்துகொண்டு ஓடிவிட்டனன்; அவனைத் தேடிக்கொண்டே யாங்களிங்கெய்தினோம்; யானு முன்னை வினவுகின்றேன் உரையாய்; நீ யாவன்? என தலையின்றிக் கபந்தமாக இக்காட்டிலுறைகின்றனை? நீ கணுக்கால் முறிந்து, வயிற்றில் வாயினைப் பொருந்தியபுரளுகின்றனையென்று வினவினர். கபந்தன் அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டவுடன் தேவேந்திரன் தனக் குரைத்திருந்த வாக்கியம் கனவில் தோன்றி மகிழ்வுற்று இவர்களைநோக்கி, மஹாபாகர்களே! தேவரீர்களுக்கு நல்வரவாகக் கடவது. எனது நல்வினையினாலேதானே தேவரீர்கள் எனது தோள்களை வாளினாலறுத்தருளினீர்கள்; என்னுடைய நல்ல ரூபமும் அழிந்து இந்தக் கோரரூபமும் எனது தீச்செயலினால் நேர்ந்தது; அதனை யுண்மையாக விண்ணப்பஞ்செய்வேன் கேட்டருள்க; என்று மொழிந்து மகிழ்ந்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபததோராவது ஸர்க்கம்.

கபந்தன் தன் முன் வினையை யுரைசெய்தது.

அநந்தரம கபந்தன் சக்கரவாததித் திருமகனுரை நோக்கிக் கேட்டருளீர் மஹாபல பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீராமசந்திரரே! யான் முற்காலத்தில் சூரிய சந்திராகள்போல மிகச்சிறந்த ரூபமுடையனுயிருந்தேன்; அப்போதும் பல மததினுல இந்தக கொடிய ரூபததை யெடுததுககொண்டு காட்டிலுள்ள முனிவாகளெலலோரையும பீடை செயதுகொண்டு வருவேன்; ஒரு நாள் ஸ்தூலசிரரென்னும மஹாரிஷி, காய கனி முதலிய பண்டஙகளை மிகுதியாகச சோதது வைததிருககையில, அவைகளை யான கெடுததுவிட்டேன்; அதுகண்டு அவா எனனை நோககி, அடா தனுவின புத்திரனை கொடியா! நீ யுனககு இவ்வண்ணம தீஙகுசெய்தமையின், உனககெபபோதும் இந்த ரூபமே நிலைததிருககககடவது எனறு முனிந்து சாபமிடடனா. உடனே நான் அவரை வணங்கி வேணடுகையில, மீளவும அவா எனனை நோக்கி, அடா அஸுரா! ஸ்ரீராமசந்திரா எபபொழுதிஙகெழுந்தருளி உனனுடைய தோளகளை யறுதது உனனைத் தீயிலிட்டெரித்தருளவாரோ, அபபொழுது தான இந்தக கோரரூபததை விட்டு முனபோலச் சிறந்த ரூபத்தை யடைவாய், எனறு அருளிசசெயதனா. பினபிந்திரனுடனபோாசெயது இவ்வணணம கபந்தனுயினேன; அதறகு முனனமே யானகொடியதவஞ்செய்து நாமகள நாதனைச சாக்ஷாததாககணடு நெடுஙகாலம வாழுமபடி வரமபெறறுககொணடு இனி எனககுச சாவினமையால இந்திரன எனனை யாதுசெய்ய வலலானெனறு காவமடைந்து தேவேந்திரனைச சணடைககிழுததுப் பொருதேன; இந்திரன கடுஞ்சினமுற்று வசசிராயுதததால என தலைமேலடிககையில, எனது தலையும தொடைகளும சரீரததினுளளடஙகி யழுந்திவிட்டன, அபபொழுது எனனுடைய யாசனையாலும, பிரஹமதேவன வரத்தினுலும, எனனை இந்திரன யமலோகததிறகனுபபவிலலை, மேலும யான் இந்திரனை நோககி, விணணவா கோமானே! யான வேதாவின வரத்தினுல் நெடுஙகாலம உய்வேனே? காலுந்தலையுமினறி. எவவணணம் பிழைபபேனென்று வேண்டினேன; அபபோதிந்திரன என்மீதருளசெய்து, வயிற்றில் வாயினையும, ஒவவொருகாதம நீளமுளள கைகளையும வரமளிதது, என்னையும நோககி, அடா தானவா! ஸ்ரீராமபததிரா உனது தோளகளை எபபோழ்து றுததருளவாரோ, அபபொழுதே நீ வானேறுவாயெனறு முரைத்தனன். ஆதலின, யான் கைகளிலகபபட்ட சிஙகம புலி கரடி முதலிய எல்லாவுயிர்களையும பக்ஷிததுககொணடிருந்தேன; இககொடிய ரூபததுடனிருக்கையில், கண்ணிற்காணப்பட்டவைகளையெலலாம பிடித்துத தின்னல்வேண்டுமெனத் தோற்றுகின்றது; இந்தக் கபந்தரூபம எப்போது நீங்குமோவென்றும், தேவரீர் எப்போது எழுந்தருளுவீரோ வென்றும எண்ணிக்கொண்டிருந்த [illegible]

ட்ருள்க; சுக்ரீவனென்னும் வானரகோமான் தமக்கு ஏற்றதோழனும், இந்திரன் புத்திரனுமான வாலியினால் துரத்தியோட்டப்பட்டு நான்கு வானரர்களுடன் ரிஸ்யமூகமலையில் பம்பாசரஸினருகில் வாழ்கின்றனன், அவன் மிகத் தோள்வலியுற்றவன்; மஹாபலமுடையவன்; மிகவொளிகொண்டு திகழ்பவன்; சத்தியம் தவறாதவன்; விநயமுடையவன்; தீரமுடையவன், நன்மதி பூண்டவன், மொழிவதிலும் செய்வதிலும் மிகச்சிறப்புடையோன்; அவனா ராஜ்ஜியத்தின்பொருட்டுத் தமையனால் துரத்தப்பட்டு ஈனதசையை யடைந்திருக்கின்றனன்; அவன் தேவரீருடன் நேசமுற்றுப் பிராட்டியாரைத் தேடியளிப்பன். ஆதலின், தேவரீர் துன்புறற்க; எச்செயல் எவ்வண்ணம் ஆகவேண்டுமோ, அச்செயல் அவ்வண்ணமேயாகவேண்டுமல்லது, அதனை மாற்றுவதரிது, காலத்தை யொருவரும் மீறி நடக்கக்கூடாதன்றோ? தேவரீர் இங்கிருந்து விரைவாக வெழுந்தருள்க, அந்தச் சுக்ரீவமஹாராஜனைக் கண்டு நேசமுமாறி மோசம் செய்யாமலிருப்பதற்காக அக்கினிசாக்ஷியாக அவனுடன் தோழமை கொள்ளுக; அவன் குரங்கேயாதலின், அவனால் எமக்கு யாது பயனென்று இகழ்ந்து அவமதி செய்யற்க, அவன் நன்றி யுடையவனும், நினைத்தபடி ரூபந்தரித்துக்கொள்ள வல்லவனும், தேவரீரைப்போலவே ஈனதசையுற்றுச் சகாயத்தைக் கோருபவனும், வீரமுடையவனு மாகின்றனன், அவனுடைய காரியத்தை இப்போழ்தே முடித்துக் கொடுக்கத் தேவரீர்களும் வல்லீர்கள்; அவன் தேவரீர்களுடைய காரியத்தையும், தான் நன்றிபெறினும், பெறாவிடினும், தப்பாமல் செய்வான்; அவன் ரிக்ஷரஜஸ் என்பவர் குமாரன், சூரியபகவானுடைய புத்திரன், வாலியினால் பகைக்கப்பட்டு அவனுக்கஞ்சிப் பம்பைக் கருகில் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றான், ஆதலின், ஆயுதங்களை மறைத்துக் கொண்டுபோய் அவனைக் கண்டு உண்மையாக நேசங்கொள்க; அவன் தேவ தானவ ராக்ஷஸாதிகளது லோகங்களை முற்றுமுணர்வான், அவன் அறியாத இடமேயில்லது; ஆதலின், அவன் வானரர்களுடன் கூடித்தேடி சூரியகிரணம் செல்லுமளவும் சென்று பிராட்டியாரைக் கண்டு கொணர்ந்தளிப்பான்; நாற்றிசைகளுக்கும் வானரர்களையும் தேடும்படி யனுப்புவான்; பிராட்டியார் ராவணன் வீட்டிலிருக்கினும், மகாமேருவிலிருக்கினும், பாதாளத்திலிருக்கினும், அவனறிந்து அரக்கர்களைக்கொன்று தேவரீர்க்குக் கொணர்ந்து சமர்ப்பிப்பான்; ஆதலின், அவனைத் தோழனாக்கிக்கொள்க, என்று முடிவாக மொழிந்தனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

கபந்தன் பெருமாளுக்கு நல்வழிகாட்டித் தானும் வானேறியது.

கபந்தனிவ்வண்ணம் சுக்ரீவருடன் தோழமைகொள்ளும்படி யுரைத்து, மீளவும் பெருமாளை நோக்கி, கேட்டருளீர் ஸ்ரீராமபத்ரரே! தேவரீர் ரிச்யமூகத்தற் கெழுந்தருளவேண்டிய மார்க்கம் இங்கே செல்லுகின்றதே பார்த்தருள்க, இங்கே மேல்திசையில் நாவல், பார்தா, பலா, அரசு, பலாசு, ஆல், கோங்கு, மருதம், மா, திலகம், நெல்லி, கடம்பு, அசோகம் முதலிய பற்பல மரங்களடர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்றனவே, அவ்வழியாகவே சென்று அங்குள்ள கனிகளை யடித்தாயினும், பறித்தாயினும், புசித்துக் கொண்டெழுந்தருளுக; அக்காட்டைத் தாண்டிச்செல்லின், உத்தரகுருக்ஷேத்திரம்போல மிக வழகிய மற்றொரு காடிருக்கின்றது, அவ்விடத்தில் ஆறு பருவங்களும் எப்பொழுதும் விளங்குகின்றன, சைத்திரரதமென்னும் குபேரனுடைய உத்தியானவனம்போன்ற அந்தக் காட்டிலுள்ள மரங்கள் மேகம்போலவும், மலைபோலவும் விளங்கும், அவ்விடங்களிலும் இளையபெருமாள் அமிர்தம்போன்ற கனிகளை யடித்தாயினும், பறித்தாயினும் ஸமர்ப்பிப்பார்; அங்கிருந்து தேசங்களையும், காடுகளையும், மலைகளையுங்கடந்து பம்பையென்னும் புஷ்கரிணியைச் சேர்க; திருவடிகளை வருத்தத்தக்க சிறிய கல்லுகளின்றியும், கரைகளழியாமலும், பாசியின்றியும், இறங்குந்துறைகளில் ஆழமின்றியும், நொய்யமணல்கள் படிந்தும், செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்குவளை, வெண்குவளை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்தும், ஹம்ஸ காரண்டவ ஸாரஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் ஒலித்தும் விளங்கும்; அப்பறவைகள் தேவரீரைக் கண்டும் அஞ்சமாட்டா, அப்பறவைகளையும், பலவகை மீன்களையும் கண்டு மகிழ்க; அங்கே இளையபெருமாள் தாமரையிலையில் வெள்ளிபோலும் படிகம்போலும் விளங்குகின்ற அந்தப் பம்பா தீர்த்தத்தைக் கொணர்ந்து தேவரீர்க்குச் ஸமர்ப்பிப்பார்; அங்கு நீர் குடிப்பதன்பொருட்டு மலைக்குகையினின்றும் வந்த பற்பல வராகங்களையுங்கண்டு, மகிழ்வீர்; மாலைப்பொழுதில் அக்காட்டிலுலாவுவீராகில், மிக மகிழ்ந்து சோகத்தை மறந்து விடுவீர்கள்; அங்குள்ள மலர்களைக் கொய்பவரும் ஒருவருமிலர்; அம்மலர்களும் வாடுவதும், வதங்குவதும், உதிர்வதுமின்றி நிரந்தரம் விளங்கும்; அவ்விடத்தில் முன்பு, மதங்கமஹாமுனிவர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்; அவர் சீடர்கள் அக்காட்டில் காய் கனி கிழங்குகளை மிகுதியாகக் கட்டிக்கொண்டுவருகையில், அந்தச் சுமை சுமந்து வருத்தத்தால் சரீரத்தில் வேர்வைவிட்டு, அந்நீர்த்துளிகள் தரையில் வீழ்ந்தன; அத்துளிகளே அவர்களது தவத்தின் மகிமையினால் நறுமலர் மாலைகளாயின; அம்மாலைகள் ஒருகாலும் அழிகின்றில; அவர்களுக்குப் பணிவிடை

செய்துகொண்டிருந்த தாதி சபரி என்பவள் இப்பொழுதும் அங்கிருக்கின்றனள்; அவள் துறவறம்பூண்டு நெடுநாளாய்ப் பிழைத்திருக்கின்றனள்; அவள் தேவரீரைக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்துவிட்டே பொன்னுலகம் பெறவேண்டுமென்று காத்திருக்கின்றனள், அந்த ஆசிரமமும் அந்தப் பம்பா புஷ்கரிணியின் மேற்குக்கரையைச் சார்ந்திருக்கின்றது, அக்காட்டிலும், அங்குள்ள மலைகளிலும், ஆனைகள் மிகுதியாகவுள்ளன, ஆயினும், அவ்வாசிரமத்துக்குள் புகுகின்றில, இவ்வண்ணம் மதங்கமஹாமுனிவர் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர்; அவ்வாசிரமத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுவீராயின், நந்தனவனத்தில் வாழ்வதுபோல எண்ணி யானந்தமுறுவீர், ரிசியமூகமலையும் அந்தப் பம்பையின் கீழ்த்திசையிலிருக்கின்றது; அங்கு யானைகள் மிகுந்துள்ளவாதலின், அதன்மேலேறுவது வருத்தம்; அது முன்பு நான்முகத்தேவராலே தானே இயற்றப்பட்டது; அம்மலையின்மேல் படுத்துத் துயில்கொண்டு ஒருவன் கனவில் எப்பொருளைக் காணுகின்றனனோ, அதனை யவன் விழித்தவுடன் பெறுவான், அதன்மேல் தீவினையோர்கள் ஏறார்கள்; ஒருக்கால் ஏறித் துயில்வானாகில், அரக்கர்கள் வந்து கொலைசெய்து விடுவார்கள்; அவ்விடத்திலே தானே யானைக்குட்டிகளின் பிளிறல்கள் பலவாறாகக் கேட்கப்படும்; அங்குத்திரிகின்ற யானை கரடி புலி மான் முதலியவைகளைக் கண்டும் மகிழ்வீர்கள், அம்மலையி லொருபெரிய குகையும் கல்லினால் மூடப்பட்டுளது, அதனுள் புகுவது மிகவும் அரிது, அக்குகையின் கீழ்ப்புறத்தில் ஒரு பெரிய தடாகமுமிருக்கின்றது, அவ்விடத்திலேதான் சுக்கிரீவன் நால்வருடன் வாழுகின்றனன், ஒருக்கால் அம்மலையினுச்சியிலுமிருப்பான் அங்கெழுந்தருளுக, என றிவ்வண்ணமுரைத்து விடைகொடுத்துத் தானும் அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மீளவும் சுக்கிரீவனுடன் தோழமைகொள்ளுக வென்றுரைத்து மகிழ்ந்து வானேறினன். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாமும் புறப்பட்டருளினார்கள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளுடன் சபரியினால் பூஜிக்கப்பட்டு அவளை வானேற்றியருளியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் கபந்தன் காட்டியவழியைப் பற்றி மேல்திசை நோக்கி நடந்து, காய் கனிகள் நிறைந்த பற்பல மரங்களை

பார்த்துக்கொண்டே அங்குள்ள மலைமேல் அன்றிரவைப்போக்கி, மறுநாட்காலையிலெழுந்து நடந்து பம்பாபுஷ்கரிணியின் மேற்புறத்திலுள்ள சபரியின் ஆச்ரமத்தைச்சேர்ந்து, சபரியைக் கண்டருளினார்கள்; சபரியும் இவர்களைக்கண்டவுடனே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டெழுந்து எதிர்கொண்டு வந்து, இவ்விருவர்களுக்கும் தண்டஸமர்ப்பித்து அர்க்கியபாத்தியாசமனீயம் முதலிய பூஜைகளை விதிப்படிசெய்து மகிழ்ந்தனள், பெருமாளும் அந்தச் சபரியை நோக்கி, மாதவமுடையாளே! உனக்கு விக்கினங்கள் நீங்கித் தவம் வளர்கின்றதா? உணவு சுருங்கிச் சினமும் அடங்கியுள்ளதா? விரதங்கள் இடையூறின்றி முடிந்தனவா? உன் மனம் மகிழ்கின்றதா? நீ ஆசிரியர்க்குச்செய்த பணிவிடைகள் பயன்பெற்றனவா? என்றிவ்வண்ணம் குசலம் வினவியருளுதலும், மாயோகினியாகிய அந்தச் சபரியும் பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமீ தேவதேவோத்தமா! தேவதாஸார்வபௌமா! லீலாமானுஷவிக்கிரகா! மாயோகிகளினால் உபாசிக்கப்பட்ட பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமா! தேவரீரை அடியாள் தண்டஸமர்ப்பித்துப் பூசைசெய்தேனாதலின், இன்றுதான் தவமும் சித்தித்தது, இன்றுதான் எனது தவமும் பயன்பட்டது, இன்றுதான் ஆசிரியர்களும் பூஜிக்கப்பட்டனர்கள், இன்றுதான் என் பிறப்பும் நற்பயன் பெற்றது, மீளவுதின்றி, நித்திய ப்ரவத்திய நிரதிசயமான தனிவிசும்பும் வாய்க்கின்றது;—

చక్షుషా తవ సౌమ్యేన పూతాస్మి రఘునన్దన।
గమిష్యామ్యక్షయాంల్లోకాం స్త్వత్ప్రసాదాదరిన్దమ॥

சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந।
கமிஷ்யாம்யக்ஷயாந்லோகாந் த்வத்ப்ரஸாதாதரிந்தம॥

கருணைகூர்ந்து குளிர்ந்த தேவரீருடைய கடாக்ஷத்தினாலே யான் தீவினைகள் முற்றுந்தீர்ந்து தேவரீருடைய அருளினாலேதானே அழிவற்ற பற்பல பொன்னுலகங்களையும்பெற்று, பரமானந்தமுறுவேன், தேவரீர் திருச்சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருளுங்காலையிலே மதங்கமாமுனிவரது சீடர்களாகிய என்னாசிரியர்கள் திவ்விய விமானத்தின்மீதேறி வானேறினார்கள், அப்போது அவர்கள் அடியாளை நோக்கி, அடி சபரி! உன்னுடைய இந்த ஆச்ரமத்திற்குப் பெருமாள் இளையபெருமாளுடன் எழுந்தருளுவார்; நீ யவரைக்கண்டு தண்டஸமர்ப்பித்துப் பூஜைசெய்து, அவருடைய அருளினால் வைகுந்தம் பெறுவாயென்று உரைத்துச் சென்றனர்கள், யான் அதுமுதல் தேவரீர் பொருட்டுப் பம்பாதீரத்திலுண்டாகிய பற்பல காய் கனிகளைச் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனள். பெருமாளும் அதுகேட்டவளை நோக்கி, மாயோகினி! உன்னுடைய மகிமையைக் கபந்தாசுரன் உரைசெய்யக் கேட்டிருக்கின்றேன், அதனை இப்போழ்து நேராகக்கண்டு மகிழ

விரும்புகின்றேன்; உனக்கிஷ்டமுளதாயின், கட்புலனுக்குக என்று அரு செய்தனர். சபரி யதுகேட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை யவ்வனத்தில் முழுவதும் திருளப்பண்ணிக்கொண்டுசென்று, அங்கங்கு சுட்டிக்காட்டிப் பெருமாளை நோக்கிக் கடாக்ஷித்தருள்க, ஸ்ரீராமசந்திரரே! நீருண்ட கொண்டல் போன்றதும், பற்பல பசுபக்ஷிகள் நிறைந்ததுமாகிய இவ்வனத்திற்கு மதங்கவன மென்றே பெயர், இவ்விடத்திலேதான் எமமாசிரியர்கள் விதியின்படி யாகஞ் செய்தனர்கள், அவர்கள் மிகவும் மூப்புடையர்களாகி, அங்கங்கெழுந்தருளுந் திறமையற்றமையின், ஏழுகடல்களையும் தியானஞ்செய்தனர்கள். உடனே அக்கடல்களேழும் வந்து வீழ்ந்தன, இங்கே கடாக்ஷித்தருள்க, எம்மாசிரியர்களால் அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து மரங்களமேல் உலர்த்தப்பட்ட மரவுரிகள் இப்போழ்துங்காணப்படுகின்றன, தேவபூஜார்த்தமாக அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட தாமரை நெய்தல் முதலிய மலர்களும் வாட்டமுறுகின்றில, இவ்வனத்தை முன்பு கேட்டும் அருளினீர், இப்போழ்து, கடாக்ஷித்தும் அருளினீர், இனித் தேவரீரிடத்தில் அனுமதிபெற்று, இச்சரீரத்தை விட்டு விட்டு, எம்மாசிரியர்களுக்குச் சமீபத்திற்சேர்ந்து மகிழ்வுறக் கோருகின்றேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனள். பெருமாளும் இளையபெருமாளுடன் அவ்வாச்சரியத்தைக் கேட்டும் கண்டும் மகிழ்ந்து சபரியை நோக்கி, மாயோகினியே! நான் உன்னால் நன்கு பூஜைசெய்யப்பட்டு மிக மகிழ்ந்தேன்; இனி யுனது விருப்பின்படிச் செய்க; என்றருளிச்செய்தனர். சபரியும் உடனே மகிழ்ந்து தீயை வளர்த்து அதில் வீழ்ந்து மூப்புற்ற அச்சரீரத்தைத் துறந்து திவ்வியரூபமடைந்து, திவ்வியமான ஆடையாபரணங்களையும், நறுமலர் மாலைகளையும், நற்சாந்தங்களையுமுடையளாகி, மின்னற்கொடிபோல அவ்விடங்களை எங்கும் விளங்கச்செய்து, தம்மாசிரியர்கள் மகிழ்ந்து வாழும் ஸ்ரீவைகுந்தத்தையடைந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாளுடன் சபரியின் ஆசிரமத்தினின்றும் பம்பா புஷ்கரிணிக் கெழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் அந்தச் சபரி வானேறின பின்னர், பெருமாள் கணப்பொழுதாராய்ந்து, அம்முனிவர்களது மகிமையை நினைந்து வியப்படைந்து இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! இவ்வாசிரமமெங்கும் நன்றாகப்

.... தம்; இது மிகவும் ஆச்சரியமுறத்தக்கது; இவ்விடத்தில் பசுபக்ஷிகள் .... அச்சமற்றுக் கூடி வாழ்கின்றன; இந்த ஏழுகடலும் கூடிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநமுஞ்செய்தோம்; பிதிரர்களுக்குத் தருப்பணஞ் செய்தோம்; ஆதலின், நமது தீவினைகள் தொலைந்தன, நல்வினைகள் வாய்த்தன; என் மனம் கலக்கமற்று மகிழ்கின்றது, இனி நமக்கு நலமே விளையும்; விரைவாகப் பம்பாஸரோவரத்தைச் சேர்வோம் வருக, அதனருகிலுள்ள ரிசியமூகத்திலேதான் சுக்கிரீவன் நான்கு மந்திரிகளுடன் வாழ்கின்றான்; அவன் வாலியின் பயத்தினால் வருந்துகின்றனன், அவனை விரைவிற் காண வேண்டுமென என் மனம் துடிக்கின்றது, நமது காரியமாகிய சீதையைத் தேடுவதும் அவனாலன்றோ? என்றருளிச் செய்தனர். இளைய பெருமாளதுகேட்டு அவரை நோக்கி, எம்மையரே! செல்வோம் எழுந்தருளுக; என் மனமும் துரைப்படுகின்றது என்று விண்ணப்பம் பண்ணினர். உடனே பெருமாள் அவ்வாசிரமத்தினின்றும் புறப்பட்டு எழுந்தருளி, நல்வினை தருவதும், ஆழ்ந்து நின்மலமான தீர்த்தத்தையுடையதும் பற்பல மரஞ் செடி கொடிகள் சூழ்ந்ததும், செந்தாமரைசெங்கழுநீர் மலர்களினால் செவந்ததும், வெண்டாமரை வெண்குவளைகளினால் வெளுத்ததும், கருங்குவளை கருநெய்தல்களினால் கறுத்தது மிருப்பதால் சித்திராஸனம் போன்றதும், நீரைப் பெருக்குவதுமாகிய அந்தப்பம்பையைத் தூரத்திலிருந்து கடாக்ஷித்துக்கொண்டே நடுவிலுள்ள மதங்க ஸரஸ்ஸில் ஸ்நாநஞ்செய்தருளி, கமல குவலய குமுத புண்டரீக கல்ஹாரங்கள் மலர்ந்தும், ஹம்ஸஸாரஸாதி நீர்ப்பறவைகள் ஒலித்தும் விளங்கிய அப்பம்பைக்கு நாற்புறங்களிலும் மலர்ந்த மாஞ்சோலையுற்றதும், மயில் குயில்கள் ஒலிப்பதும், திலகாமல காசோக மாலதீ குந்த திந்துக நாகபுந்நாக சம்பக சாமபயே நிசுள வகுள தாலத மால ஹிந்தால கரவீர பீஜபூர கரவீர காணிகார பாணடீர ஸபதபாண பாடலீ குட ஜகேதகி முதலிய மரஞ்செடி கொடிகள் மலர்ந்தும், தளிர்த்தும், கனிந்தும், தழைத்தும், சுகசாரிகாதி பறவைகள் கூவியும் திகழ்கின்ற சிறந்த வனத்தையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டே பம்பாநதியைச் சேர்ந்து மகிழ்ந்து பல பறவைகள் ஒலித்தும், பல மரங்களடர்ந்துமுள்ள பற்பல காடுகளையும், தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே அப்பம்பையைக்கிட்டி, பற்பல மலர்கள் மலர்ந்தும், வண்டுகளொலித்தும், படிகம்போல நின்மலமான தீர்த்தத்தை யுடையதாகியும், நொய்ய மணல் உற்றும் திகழ்ந்த அந்தப்பம்பையை நன்றாகக்கடாக்ஷித்துக் காமவேட்கையுற்று இளையபெருமாளை நோக்கி, அடா தம்பி! இதனருகிலே தான் ரிசியமூகமிருக்கின்றது; அதிலேதானே ரிக்ஷராஜஸ்ஸின் புத்திரனான சுக்கிரீவன் வாழ்கின்றனன், ஆதலின், நீ யந்தச் சுக்கிரீவனிடம் செல்லுக நான் ராஜ்ஜியத்தையுமிழந்து, சீதையையும் பிரிந்து, யான் எவ்வண்ணமுய்வேனென்றருளிச்செய்து பம்பையிலிழிந்தருளினர்.

తతో మహద్వర్త్మ సుదూరసంక్రమం క్రమేణ గత్వా ప్రతికూలధన్వనం।
దదర్శ పంపాం శుభదర్శకాననాం అనేకనానావిధపక్షిజాలకాం॥

ததோமஹத்வா த்மஸூதூரஸங்க்ரமம் க்ரமேண கத்வா ப்ரதிகூலதன்வனம்|
ததர்ச பம்பாம் சுபதர்சகானனாம் அநேகநாநாவிதபக்ஷிஜாலகாம்||

இவ்வண்ணம் பெருமாளிளையபெருமாளுடன் சீர் பறவை மரஞ்செடி கொடிகளின் மிக கோரமான பெருவழியைக் கடந்து காணற்கினிய காடுகளை யுடையதும், பற்பல பசு பக்ஷிகளை யுடையதுமாகிய அப்பம்பாஸரோவரத்தைக் கண்டருளினார்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஆ ர ண் ய கா ண் ட ம்

முற்றுப்பெற்றது.